
DIANA GABALDON
TOBELE
TOAMNEI
Volumul 2
virtual-project.eu

DIANA GABALDON

Seria OUTLANDER

Volumul 4

TOBELE TOAMNEI

CARTEA A DOUA

Original: *Drums of Autumn* (1997)

Traducere din limba engleză:
GABRIEL STOIAN

virtual-project.eu

NEMIRA

2017

PARTEA A OPTA

BEAUCOUP

30. Dispărută fără urmă

***Oxford**, aprilie 1971*

— Nu, a spus el cu convingere.

Ținând receptorul telefonului lipit de ureche, Roger s-a răsucit pentru a privi pe fereastră spre cerul noros.

— Nicio șansă. Doar ți-am zis, săptămâna viitoare plec în Scoția.

— Ascultă-mă, Roger, a sunat glasul rugător al decanei. Este exact ce îți place. Și nu îți va încărca prea mult programul; la vremea asta din lună, ai putea ajunge în Hielands la vânătoare de căprrrioare – și chiar tu mi-ai spus că prrietena ta nu va veni aici decât în iulie.

Roger a scrâșnit din dinți auzind accentul scoțian forțat al decanei și a deschis gura pentru a refuza din nou, însă nu s-a dovedit suficient de rapid.

— E vorba de americani, Rog, a spus femeia. Și te descurci *foarte* bine cu americanii. Fiindcă veni vorrba de fete, a adăugat ea chicotind scurt.

— Ascultă, Edwina, a spus el străduindu-se să fie răbdător, în vacanța asta am de făcut anumite lucruri. Și printre ele nu se numără îndrumarea unor turiști prin muzeele din Londra.

— Oh, nu, l-a asigurat ea. Avem oameni plătiți pentru asta; tu va trebui să te ocupi de conferința în sine.

— Bine, dar…

— Bani, Rog, a spus ea cu glas ca un tors de pisică, folosindu-și arma secretă. E vorba de americani, după cum ți-am mai spus. Știi *bine* ce înseamnă asta.

A făcut o pauză sugestivă, pentru a-i permite să se gândească la onorariul primit ca să conducă o conferință cu durata de o

săptămână, pentru un grup de savanți americani în vizită al căror organizator se îmbolnăvise. În comparație cu salariul lui obișnuit, ar fi reprezentat o sumă astronomică.

— Uff…

A simțit că rezistența lui slăbește.

— Rog, am auzit că ai de gând să te căsătorești curând. Mai cumperi un drob de oaie în plus pentru nuntă, nu?

— Edwina, ți-a spus cineva vreodată că ești subtilă? a întrebat el.

— Niciodată, a răspuns ea chicotind, după care a abordat tonul de șef. Bine, atunci ne vedem luni ca să stabilim programul de întruniri, a adăugat ea, apoi a închis.

Și-a stăpânit impulsul inutil de a trânti receptorul și l-a lăsat să cadă în furcă.

Poate că nu era chiar atât de rău, a gândit el sumbru. Adevărul era că nu îl interesau banii, dar organizarea unei conferințe i-ar putea distrage atenția de la alte lucruri. A ridicat scrisoarea mototolită aflată lângă telefon și a netezit-o, trecându-și ochii peste paragrafele pline de scuze fără a le reciti cu adevărat.

„Îmi pare foarte rău”, scrisese ea. O invitație specială la o conferință pe teme de inginerie în Sri Lanka (Doamne, oare toți americanii plecau la conferințe în timpul verii?), contacte valoroase, interviuri pentru slujbe (interviuri pentru căpătarea unei slujbe? Iisuse, s-a gândit el, nu va mai reveni de acolo!) – lucruri care nu trebuiau ratate. Îi părea din cale afară de rău. „Ne vedem în septembrie. Îți voi scrie. Cu dragoste…”

— Da, sigur, a spus Roger. Cu dragoste.

A făcut scrisoarea din nou ghemotoc și a aruncat-o spre dulapul cu haine. A ricoșat din marginea fotografiei cu ramă argintie și a căzut pe mochetă.

— Puteai să-mi spui fără înconjur, a zis el cu voce tare. Așadar, ai găsit pe altcineva; ai avut dreptate atunci, nu? Ai fost deșteaptă, iar eu am rămas de prost. Dar puteai măcar să fii sinceră, nu-i așa, femeiușcă mincinoasă?

Se străduia să se înfurie; să facă orice pentru a umple golul din stomac. Nimic nu îl ajuta.

A luat fotografia cu ramă argintie, dorind ba să o facă bucățele, ba să o strângă la piept. În cele din urmă, s-a uitat la ea îndelung, după care a așezat-o jos încet, cu fața în jos.

— Îmi pare rău, a spus Roger. Da, îmi pare tare rău.

Mai 1971

În ultima zi de conferință, când s-a întors de la colegiu, înfierbântat, obosit și sătul de americani, coletele îl așteptau în apropierea cabinei portarului. Erau cinci la număr, adevărate lăzi, din lemn, înțesate de etichete sclipitoare lipite pentru transport internațional.

— Ce înseamnă asta?

Roger a luat clipboardul pe care curierul i-l întindea, scotocindu-se cu cealaltă mână în buzunar după mărunțiș.

— Păi, habar n-am.

Omul, iritat și transpirat după ce făcuse câteva ture între curte și cabina portarului, a lăsat ultima ladă să cadă cu un bufnet peste celelalte.

— Toate sunt ale dumneavoastră, dom’le.

Roger a împins cutia de deasupra ca să-i testeze greutatea. Dacă nu era vorba de cărți însemna că înăuntru se aflau lingouri de plumb. Însă după ce a mișcat-o, a văzut marginea plicului lipit bine de cutia de dedesubt. Cu o oarecare dificultate, l-a desprins și l-a deschis.

Mi-ai spus că tatăl tău a zis cândva că fiecare are nevoie de o istorie, scria pe biletul aflat în plic. *Aceasta este a mea*. *Vrei să o păstrezi alături de a ta*? Nu apărea niciun salut și nicio încheiere; doar o literă „B”, cu unghiuri ascuțite.

S-a uitat o clipă fix la bilet, apoi l-a împăturit și l-a pus în buzunarul cămășii. Lăsându-se atent pe vine, a luat în brațe lada de deasupra și a ridicat-o. Iisuse, cântărea pe puțin treizeci de kilograme!

Transpirat, Roger a trântit lada pe podeaua din camera de zi și s-a dus spre dormitorul minuscul, unde a căutat ceva într-un sertar. Înarmat cu o șurubelniță și cu o sticlă de bere, a revenit pentru a vedea ce se afla în ladă. A încercat să își domolească sentimentele tot mai încinse de emoție, dar nu a reușit.

Vrei să o păstrezi alături de a ta? Oare o fată își trimitea jumătate dintre obiectele personale cuiva de care dorea să se despartă?

— Istorie, așadar? a murmurat el. După cum le-ai împachetat,

toate sunt demne de un muzeu.

Conținutul fusese deosebit de bine apărat, având un strat suplimentar de protecție, iar cutia interioară, după ce a deschis-o, a dezvăluit un șir misterios de legături și cutii mai mici, învelite în ziare.

A luat o cutie rezistentă pentru pantofi și s-a uitat în ea. Fotografii; vechi, cu marginile zimțate, dar și noi, elegante și colorate. A apărut apoi un portret mare, de studio, pe care l-a scos afară.

Era Claire Randall, așa cum o știa; cu ochi calzi, de culoarea chihlimbarului, uimitori pe sub cascada de bucle castanii și mătăsoase, cu gura delicată și cu un zâmbet discret. Simțindu-se ca un ucigaș, a pus portretul înapoi în ladă.

De sub straturile de ziare a apărut o păpușă de cârpă, meritându-și numele de Raggedy Ann[1], cu fața atât de decolorată încât doar ochii din nasturi se mai distingeau, ațintiți într-o privire oarbă și provocatoare. Rochița sfâșiată fusese cârpită cu grijă, dar stofa moale era pătată.

Din următoarea legătură a scos o căciuliță Mickey Mouse, zdrențuită, cu un mic papion din cauciuc spongios de culoare roz încă prins între urechile ciulite. Apoi, o cutie muzicală ieftină, care a cântat „Over the Rainbow”[2] când a deschis-o. Un câine de pluș, cu blana sintetică roasă pe alocuri. Un tricou roșu decolorat, mărime medie, bărbătesc. I s-ar fi potrivit Briannei, dar Roger și-a dat seama că îi aparținuse lui Frank. Un halat zdrențuit din mătase maro, matlasat. Dintr-un impuls, l-a apropiat de nas. Claire. Parfumul ei i-a evocat prezența, un miros slab de mosc și de verdeață, și, înfiorându-se, a lăsat articolul vestimentar să cadă.

Sub stratul de lucruri neînsemnate se afla adevărata comoară. Greutatea lăzii provenea în primul rând de la cele trei cutii mari și plate de la fund, fiecare dintre ele conținând un serviciu de tacâmuri din argint, învelite în pânză cenușie pentru a nu se oxida. Fiecare cutie avea câte un bilet dactilografiat, precizând proveniența și istoria argintăriei.

Un serviciu de tacâmuri argintate, cu un model cu noduri pe margini, cu însemnele fabricantului, DG. Cumpărat de William S.

---

[1] Ann cea Jerpelită. (n.tr.).

[2] *Dincolo de curcubeu*, cântec din filmul *Vrăjitorul din Oz* (1939), interpretat de actrița Judy Garland. (n.tr.).

Randall, 1842. Un model englezesc George al III-lea, cumpărat în 1776 de Edward K. Randall. Argintărie cu model Husk Shell, de Charles Boyton, cumpărată în 1903 de Quentin Lambert Beauchamp și oferit cadou lui Franklin Randall și Claire Beauchamp. Argintăria familiei.

Din ce în ce mai nedumerit, Roger a continuat, așezând fiecare piesă cu atenție pe podea, obiecte vechi de artă și de uz comun care cuprindeau istoria Briannei Randall. Istorie. Iisuse, de ce numea asta istorie?

Nedumerirea a făcut loc îngrijorării când prin minte i-a trecut alt gând și s-a uitat la capac pentru a verifica eticheta cu adresa. Oxford. Da, *acolo* trimisese coletele. De ce acolo, mai ales că știa – ori credea – că el voia să stea în Scoția toată vara? Ar fi plecat deja dacă nu ar fi apărut acea conferință în ultima clipă – și despre asta nu îi spusese.

Într-un colț era cuibărită o cutie cu bijuterii, mică, dar plină. Câteva inele, broșe și seturi de cercei. Broșa cu cristale de cuarț pe care i-o dăruise el de ziua de naștere era tot acolo. Coliere și lănțișoare. Două lucruri lipseau.

Brățara din argint pe care i-o dăduse el și șiragul de perle al bunicii ei.

— Iisuse Hristoase!

S-a uitat din nou ca să fie sigur, răsturnând cutia cu bijuterii sclipitoare și împrăștiindu-le pe cuvertură. Nicio perlă. În niciun caz șiragul de perle scoțiene baroc, cu cercuri de aur vechi între ele.

Sigur nu putea purta așa ceva, mai ales la o conferință în Sri Lanka. Perlele erau moștenire de familie, nu podoabe. Le purta rareori. Ele reprezentau legătura ei cu…

— Nu se poate! a spus el cu voce tare. Doamne, spune-mi că nu ai făcut asta!

A lăsat cutia pentru bijuterii să cadă pe pat și a coborât treptele tropăind spre camera telefoanelor.

A durat o veșnicie să ia legătura cu operatoarea pentru convorbiri internaționale și mult mai mult cât a ascultat pocnete slabe și bâzâituri, după care a urmat clicul făcut de conectare, urmat de semnalele de apel. Un apel, două, apoi un clic și inima i-a sărit din piept. Era acasă!

— *Ne pare rău*, a venit pe fir un glas plăcut de femeie, dar impersonal, *acest număr a fost deconectat sau nu mai este*

valabil.

•

Dumnezeule, *nu se poate*! A făcut așa ceva? Da, a făcut-o, prostuța și nechibzuita de ea! Unde naiba era acum?

A bătut darabana cu degetele pe coapsă agitat, ascultând pocnete și bâzâituri pe linia telefonică transatlantică până s-a stabilit conexiunea, a răbdat nesfârșitele întârzieri și stupizenii ale unor centrale telefonice de spital și discuții cu secretare. În cele din urmă, a auzit o voce familiară, profundă și răsunătoare.

— Joseph Abernathy.

— Doctor Abernathy? Sunt Roger Wakefield. Știți cumva unde este Brianna? a întrebat el fără alte formalități.

Glasul profund a crescut în volum, ușor surprins.

— Cu tine. Nu e acolo?

Roger a simțit un fior rece și a strâns receptorul mai tare în mână, ca și cum l-ar fi putut sili să îi dea răspunsul pe care și-l dorea.

— Nu este, s-a forțat să spună cât de calm a putut. Trebuia să vină în toamnă, după ce-și va susține lucrarea de diplomă și după ce va merge la un știu ce conferință.

— Nu, nu e adevărat. A încheiat cursurile la sfârșitul lunii aprilie, am invitat-o la cină pentru a sărbători evenimentul și a spus că pleacă în Scoția, fără a mai aștepta ceremonia de absolvire. Stai puțin, să mă gândesc… da, corect; fiul meu Lenny a condus-o cu mașina la aeroport… când a fost asta? Da, marți… pe 27. Vrei să spui că nu a ajuns acolo?

Agitat, doctorul Abernathy a ridicat glasul.

— Nu știu dacă a ajuns sau nu aici.

Roger a făcut pumn mâna liberă și s-a silit să respire adânc.

— Nu mi-a spus că va veni. Încotro a plecat cu avionul – spre ce oraș, știți cumva? Londra? Edinburgh?

Poate că Brianna voise să îl surprindă sosind pe neașteptate. Sigur că ar fi fost surprins, dar se îndoia că aceea fusese intenția ei.

Prin minte i s-au derulat viziuni legate de răpire, agresiune sau vreun atentat al Armatei Republicane Irlandeze. Aproape orice i se putea întâmpla unei tinere care călătorea singură într-un oraș mare – și aproape tot ce s-ar fi putut întâmpla ar fi fost preferabil față de ceea ce îi spunea instinctul că se petrecuse. *A naibii* femeie!

— Inverness, s-a auzit vocea doctorului Abernathy. De la Boston la Edinburgh, apoi cu trenul spre Inverness.

— Of, Iisuse!

Era deopotrivă un blestem și o rugăciune. Dacă plecase din Boston marți, probabil că ajunsese joi la Inverness. Și vineri a fost 30 aprilie – ajunul sărbătorii Beltane, sărbătoarea antică a focului, când pe culmile dealurilor din Scoția se aprinseseră flăcările purificării și ale fertilității. Când, probabil, poarta spre dealul zânelor de la Craig na Dun se deschisese larg.

A auzit glasul spart al lui Abernathy întrebându-l ceva pe un ton agitat. S-a silit să se concentreze asupra celor spuse de doctor.

— Nu, a răspuns el cu dificultate. Nu, nu a ajuns. Eu sunt încă la Oxford. Nu am știut nimic.

Spațiul pustiu dintre ei a vibrat, iar tăcerea a devenit încărcată de groază. Trebuia să întrebe. A respirat din nou adânc – părea să respire rar, făcând un efort conștient – și a schimbat mâna cu care ținea receptorul ca să își șteargă palma crispată și asudată de cracul pantalonilor.

— Domnule doctor, a spus el atent. E posibil ca Brianna să fi plecat la mama ei – la Claire. Spuneți-mi – știți unde este ea?

De astă dată, din tăcere răzbătea precauția.

— Ah… nu.

Vorbele au fost rostite rar, reticent și prevăzător.

— Nu, regret, dar nu știu. Nu exact.

Nu exact. Grozav mod de exprimare. Roger și-a trecut o palmă peste față, simțind hârșâitul slab al bărbii nerase.

— Dați-mi voie să vă întreb ceva, a continuat Roger cu fereală. Ați auzit vreodată numele de Jamie Fraser?

Pe linie s-a lăsat o liniște mormântală, urmată de un oftat profund.

— Of, Iisuse și toți sfinții, a spus doctorul Abernathy. Deci a făcut-o.

Tu nu ai fi făcut-o?

Asta îl întrebase Joe Abernathy la încheierea îndelungatei discuții, iar întrebarea a persistat în mintea lui cât a condus spre nord, abia observând semnele rutiere care defilau cu viteză pe lângă el, estompate de ploaie.

Tu nu ai fi făcut-o?

— Eu aș face-o, spusese Abernathy. Dacă nu-ți cunoști tatăl,

nu l-ai cunoscut și dintr-odată, ai afla unde este? Nu ai dori să-l întâlnești și să descoperi cum e cu adevărat? Eu, unul, aș fi foarte curios.

— Nu înțelegeți, replicase Roger, frecându-și fruntea cu mâna în semn de frustrare. Nu e ca și cum cineva a fost adoptat și descoperă numele adevăratului tată, iar apoi apare în pragul casei lui.

— Mie mi se pare că tocmai asta este situația.

Glasul gros sunase glacial.

— Bree a fost adoptată, adevărat? Cred că ar fi plecat mai demult dacă n-ar fi simțit că îl trădează pe Frank.

Roger a clătinat din cap, fără să se gândească la faptul că Abernathy nu îl putea vedea.

— Nu e vorba de asta, ci de partea cu apariția în pragul casei lui. Despre calea pe care… despre felul în care a trecut, Claire v-a vorbit cumva?

— Da, mi-a vorbit, intervenise Abernathy, pe un ton amuzat. Da, a zis că nu este chiar ca și cum ai trece printr-o ușă turnantă.

— Ca să ne exprimăm simplu.

Doar gândul la cercul de pietre de la Craigh na Dun i-a dat lui Roger un fior de groază.

— Ca să mă exprim simplu – *știi* cum este? a întrebat cu interes vocea îndepărtată.

— Da, la naiba, știu! a răspuns Roger inspirând adânc. Îmi pare rău. Ascultați, nu e… nu pot explica, nu cred că ar putea cineva. Pietrele acelea… evident, nu oricine le aude. Dar Claire le-a auzit. Și Bree, dar și… și eu. Iar pentru noi…

Claire trecuse prin pietrele de la Craigh na Dun în timpul sărbătorii focului de Samhain, în prima zi de noiembrie, cu doi ani și jumătate înainte. Roger s-a înfiorat, dar nu de frig. Simțea cum i se zbârlește părul pe ceafă de fiecare dată când se gândea la asta.

— Așadar, nu oricine poate trece, dar tu poți.

Glasul trădase curiozitatea lui Abernathy, dar și o oarecare invidie.

— Nu știu.

Roger și-a trecut o mână prin păr. Îi ardeau ochii de parcă ar fi stat treaz toată noaptea.

— Aș putea. Problema este că…, a continuat el rar,

străduindu-se să își controleze vocea și, odată cu ea, spaima. Problema este că, dacă *a trecut*, nu se știe dacă sau unde a ieșit.

— Am înțeles.

Glasul profund al americanului își pierduse din veselie.

— Și nu știi nici unde este Claire. Unde a ieșit.

Având atât de clară în minte imaginea lui Joe Abernathy, încât uitase că acesta nu îl putea vedea, Roger a clătinat din cap. Doctorul Abernathy era de statură medie, un negru îndesat, cu ochelari cu rame de aur, dar avea un aer atât de autoritar, încât simpla lui prezență le inspira oamenilor încredere și calm. Roger a rămas surprins să descopere că acestea se transmiseseră pe linia telefonică, iar el se simțea mai mult decât recunoscător.

— Nu, a spus el cu voce tare. Deocamdată, să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Nu avea de gând să intre în amănunte la telefon, vorbind cu un om care îi era aproape străin.

— E femeie; pe vremea aceea, mai nimeni nu băga de seamă ce făceau femeile – decât dacă făceau ceva ieșit din comun, de exemplu, să fie arse pe rug pentru vrăjitorie ori spânzurate pentru vreo crimă. Sau dacă *erau* ucise.

— Ha-ha, a făcut Abernathy, dar nu râdea. Însă ea a reușit, cel puțin o dată. A plecat, apoi s-a întors.

— Da, așa a fost.

Roger încercase să se consoleze cu acest fapt, însă existau prea multe posibilități care vrând-nevrând prindeau contur în mintea lui.

— Dar nu știm dacă Brianna a ajuns atât de departe în trecut sau dacă nu cumva a ajuns mai departe. Și chiar dacă a supraviețuit trecerii prin pietre și a ajuns în timpul potrivit… ai idee cât de primejdios *a fost* secolul al XVIII-lea?

— Nu, a răspuns sec Abernathy. Dar înțeleg ce vrei să spui. Însă Claire s-a descurcat bine acolo.

— A supraviețuit, l-a aprobat Roger. Nu este chiar un loc de vacanță căruia să-i faci reclamă. Dar… dacă ai noroc, te mai întorci viu?

Măcar o dată.

Abernathy a râs auzindu-i vorbele, deși pe un ton care i-a trădat agitația. A tușit, apoi și-a dres glasul.

— Da, în fine. Chestiunea este că… Bree a plecat *undeva*. Și

cred că ai dreptate în privința locului. Eu, unul, în situația asta, aș fi plecat. Tu nu ai fi făcut-o?

Tu nu ai fi făcut-o? A virat spre stânga, a depășit un camion cu farurile aprinse, continuându-și drumul prin ceața care se îndesea.

Aș fi făcut-o. Glasul încrezător al lui Abernathy i-a răsunat în ureche.

INVERNESS, 30, scria pe indicatorul rutier, iar el a virat brusc la dreapta, făcând ca micul Morris să derapeze pe șosea. Picăturile de ploaie răpăiau pe asfalt, îndeajuns de tare ca să ridice un soi de negură deasupra ierbii de pe marginea șoselei.

Tu nu ai fi făcut-o? A dus o mână spre buzunarul de la pieptul cămășii, unde forma dreptunghiulară a fotografiei cu Brianna stătea lipită de inimă. Degetele lui au atins marginile rotunjite ale medalionului mamei lui, pe care îl luase în ultima clipă ca talisman.

— Da, poate că aș fi făcut-o, a mormăit el, privind șiroaiele de ploaie care se scurgeau pe parbriz. Dar ți-aș fi spus că urma să o fac. Femeie, pentru numele lui Dumnezeu – *de ce* nu m-ai anunțat?

31. Întoarcerea la Inverness

În hol pluteau mirosuri de lac de mobilă, ceară de parchet, vopsea și odorizant, care l-au făcut să simtă că i se contractă gâtlejul. Însă nici măcar acele dovezi ale zelului gospodăresc al Fionei nu au reușit să învingă aromele delicioase care veneau dinspre bucătărie.

— Să ți se topească inima de supărare, Tom Wolfe[3], a murmurat Roger, inspirând adânc, în timp ce și-a așezat bagajul pe podeaua din hol.

De acord, vechea casă parohială avea un nou gospodar, dar nici măcar transformarea ei în han nu reușiseră să-i modifice caracterul esențial.

Întâmpinat cu entuziasm de Fiona – și cu reținere de Ernie – s-a instalat în fosta lui cameră de la capătul scării și s-a apucat

[3] Aluzie la romanul *You Can't Go Home Again* („Nu te poți întoarce acasă”), al scriitorului american Thomas Wolfe. (n.tr.).

imediat de munca de detectiv. Nu i-a fost prea greu; dincolo de curiozitatea manifestată de scoțienii din Highlands față de străini, o femeie de un metru și optzeci de centimetri, cu părul roșcat lung până la talie sigur atrăsese atenția.

Venise la Inverness de la Edinburgh. Știa cu siguranță acest lucru; fusese văzută în gară. Mai știa că o femeie înaltă, cu părul roșcat închiriase o mașină cu șofer și îi ceruse acestuia să o ducă în zona rurală. Șoferul nu putea preciza unde se dusese pentru că, pe neașteptate, femeia îi spusese: „Gata, acesta e locul, cobor aici”.

— A zis că dorea să întâlnească niște prieteni ca să meargă pe jos peste landă, afirmase șoferul ridicând din umeri. Era o zi al naibii de umedă ca să te plimbi pe dealuri, dar știți cât de trăsniți sunt turiștii americani.

Ei bine, Roger știa ce fel de trăsnită era acea turistă. Blestemat să-i fie capul cu păr bogat și încăpățânarea diavolească, dacă își închipuia că trebuie să facă așa ceva, dar de ce Dumnezeu nu îi spusese și lui? Pentru că nu voia să știi, amice, a gândit el sumbru. Și n-avea chef acum să se gândească la motive.

Doar până acolo ajunsese. Și exista o singură cale de a o continua.

Claire presupunea că lucrul acela, orice ar fi fost el, se deschidea larg la data sărbătorilor vechi ale soarelui și ale focului. Părea să fie așa – ea plecase prima oară de Beltane, la 1 mai, iar a doua oară de Samhain, pe 1 noiembrie. Iar acum, Brianna mersese clar pe urmele ei, plecând de Beltane.

Ei bine, el nu avea de gând să aștepte până în noiembrie – doar Dumnezeu știa ce i se întâmpla Briannei în cinci luni! Însă Beltane și Samhain erau sărbători ale focului; între ele exista o sărbătoare a soarelui.

Urma Miezul Verii, solstițiul de vară, pe 20 iunie, adică peste patru săptămâni. A scrâșnit din dinți gândindu-se că va trebui să aștepte atât – îi venea să plece imediat, indiferent de pericole –, dar asta nu ar fi ajutat-o pe Brianna dacă dorința lui de a se grăbi cavalerește după ea l-ar fi ucis. Nu își făcea iluzii privind natura cercului de pietre, mai ales după ce văzuse și auzise până atunci.

Foarte discret, a început să fac pregătiri, atât cât se putea. Iar seara, când ceața se rostogolea dinspre fluviu, se folosea de

orice mijloc pentru a-și distrage gândurile de la planurile sale, jucând dame cu Fiona, mergând la cârciumă cu Ernie și – ca ultimă soluție – scotocind din nou prin zecile de cutii care încă stăteau îngrămădite în vechiul garaj.

Garajul avea un aer de miracol sinistru; cutiile păreau să se înmulțească precum pâinile și peștii[4] de fiecare dată când deschidea ușa. Credea că, probabil, va încheia sortarea lucrurilor lăsate de regretatul lui tată cu puțin timp înainte de a muri el însuși. Deocamdată însă activitatea plicticoasă era un dar ceresc, blocându-i mintea suficient ca să-l împiedice să înnebunească de atâta așteptare. În unele nopți chiar reușea să adoarmă.

•

— Ai o fotografie pe birou.

Fiona nu s-a uitat la el, ci a rămas cu privirea pironită pe farfuriile pe care le clătea.

— Mai multe.

Precaut, Roger a luat o gură de ceai; era fierbinte și proaspăt, dar nu opărit. Cum de reușea așa ceva femeia asta?

— E vreuna pe care o dorești? Sunt și câteva instantanee cu bunica ta – poți alege, dar aș dori să păstrez una.

Tresărind ușor, ea a ridicat ochii de la farfurie.

— Cu bunica? Da, tatii i-ar plăcea să le vadă. Dar eu vorbeam de cea mare.

— Cea mare?

Roger a încercat să-și dea seama la ce fotografie se referea Fiona; cele mai multe erau alb-negru, făcute cu demodatul aparat foto al reverendului, dar erau și două fotografii de dimensiuni mai mari – una cu părinții lui, iar alta cu bunica reverendului, arătând ca un pterodactil într-o rochie din finet negru, făcută când respectiva doamnă împlinise o sută de ani. Fiona sigur nu se referise la acelea.

— Cu femeia care și-a ucis bărbatul și a plecat, a rostit Fiona, apoi a strâns din buze.

— Femeia care… Aha, a făcut Roger și a luat o gură mare de ceai. Vorbești de Gillian Edgars.

— De ea, a repetat Fiona cu încăpățânare. De ce ai păstrat fotografia ei?

---

[4] Aluzie la înmulțirea pâinilor și a peștilor, una dintre minunile săvârșite de Iisus. (n.tr.).

Roger și-a lăsat cana pe masă și a ridicat ziarul de dimineață, mimând nepăsarea în timp ce căuta un răspuns.

— Mi-a dat-o cineva.

— Cine?

De obicei, Fiona era insistentă, dar niciodată directă. Ce o tulbura?

— Doamna Randall, adică doctorița Randall. De ce?

Fiona nu i-a răspuns, ci a strâns din buze.

Roger își pierduse interesul față de ziar. L-a lăsat încet pe masă.

— Ai cunoscut-o? a întrebat el. Pe Gillian Edgars?

Fiona nu l-a privit, ci s-a întors într-o parte, făcându-și de lucru cu husa ceainicului.

— Ai fost la pietrele de pe Craigh na Dun. Joyce a spus că Albert al ei te-a văzut joi coborând de acolo, când se întorcea cu mașina de la Drumnadrochit.

— Da, am fost acolo. Doar nu e o crimă, nu?

A încercat să ia totul în glumă, dar Fiona nu avea chef de așa ceva.

— Știi că e un loc ciudat, ca toate cercurile din pietre. Și nu-mi spune că ai urcat până acolo ca să admiri peisajul.

— Nu ți-aș spune asta.

Roger s-a rezemat de spătar și a privit-o pe Fiona. Părul ei negru și cârlionțat stătea vâlvoi; când era agitată, își trecea mâinile prin el, iar în acele momente era cu adevărat agitată.

— Deci o cunoști. Corect. Claire a spus că ai cunoscut-o.

Micul licăr de curiozitate pe care el îl simțise auzind numele lui Gillian Edgars creștea, devenind o flacără de emoție.

— Nu am cum să o cunosc. E moartă. Nu-i așa?

Fiona a curățat paharul pentru ouă fierte, stând cu ochii asupra fragmentelor de coajă pe care le arunca. Roger a întins o mână și a prins-o de braț.

— Așa e?

— Așa crede toată lumea. Poliția nu i-a dat de urmă.

Cuvântul a sunat „polis” în vorbirea ei cu accent din Highlands.

— Probabil că nu au căutat unde trebuia.

Chipul ei atrăgător și îmbujorat s-a albit brusc. Roger a strâns-o mai tare de braț, deși ea nu încerca să și-l smulgă. Așadar, știa, la naiba! Dar ce știa?

— Spune-mi, Fiona! a zis el. Te rog, spune-mi! Ce știi despre Gillian Edgars și despre pietre?

Ea și-a smuls brațul, dar nu s-a îndepărtat, ci a rămas pe loc, răsucind în mână paharul pentru ouă fierte, ca și cum ar fi fost o clepsidră miniaturală. Roger s-a ridicat, dar ea s-a tras înapoi, uitându-se temătoare la el.

— Atunci, facem un târg, a spus el, încercând să își păstreze glasul calm, ca să nu o sperie mai rău. Spune-mi ce știi, și eu îți voi spune de ce mi-a dat doctorița Randall acea fotografie și de ce am urcat pe Craigh na Dun.

— Trebuie să mă gândesc.

Brusc, Fiona s-a aplecat și a ridicat tava cu farfurii murdare. A ieșit pe ușă înainte ca el să poată rosti un cuvânt pentru a o opri.

Încet, Roger s-a așezat la loc pe scaun. Fusese un mic dejun bun – tot ce gătea Fiona era delicios –, însă totul îi stătea în stomac ca o piatră, grea și de nedigerat.

Nu trebuia să se arate nerăbdător, și-a zis el. Altfel ar fi avut parte de dezamăgire. La urma urmelor, ce putea ști Fiona? Totuși, orice referire la femeia care își spunea Gillian – iar apoi Geillis – era de ajuns ca să îi atragă atenția.

Și-a ridicat cana, de care uitase între timp, și a băut, fără să simtă gustul ceaiului. Ce se întâmpla dacă își respecta promisiunea și îi spunea Fionei totul? Nu doar despre Claire Randall, ci și despre el – și despre Brianna.

Gândul la Bree a fost pentru inima lui ca o piatră într-un lac, trimițând valuri de spaimă în toate direcțiile. *E moartă*. Așa spusese Fiona despre Gillian. *Nu-i așa*?

Așa e? răspunsese el, având vie în minte imaginea acelei femei, cu ochi verzi mari și cu părul blond fluturând în vântul stârnit de foc, pregătită să zboare prin porțile timpului. Nu, nu murise.

Nu atunci, deoarece Claire o întâlnise – sau o va întâlni? Mai devreme? Mai târziu? Nu murise, dar era moartă? Probabil că acum era, nu? Și totuși, la naiba cu întorsăturile astea temporale! Cum să se poată gândi în mod coerent la așa ceva?

Prea tulburat ca să-și găsească locul, s-a ridicat și a pornit spre hol. S-a oprit în ușa bucătăriei. Fiona era lângă chiuvetă și privea pe fereastră. L-a auzit și s-a întors, ținând o cârpă de vase nefolosită în mână.

Avea chipul îmbujorat, dar hotărât.

— Nu ar trebui să-ți spun, dar o voi face, trebuie.

A inspirat adânc și și-a ridicat bărbia, arătând ca un câine pechinez care înfruntă un leu.

— Mama lui Bree – acea plăcută doamnă Claire – m-a întrebat despre bunica mea. Știa că bunica fusese o... o dansatoare.

— Dansatoare? Cum adică? Te referi la pietre?

Roger s-a simțit puțin descumpănit. Când o cunoscuse, Claire îi spusese, dar el nu crezuse, că sobra doamnă Graham participase la ceremonii misterioase pe coamele înverzite ale dealurilor în zorii unei zile din luna mai.

Fiona a expirat lung.

— Deci știi. Eram sigură.

— Nu, nu știu. Știu doar ce mi-a spus Claire, doctorița Randall. Ea și soțul ei au văzut femei dansând în cercul de pietre de Beltane, în zori, și bunica ta era una dintre ele.

Fiona a scuturat din cap.

— Nu era doar una dintre ele. Ea era chemătoarea.

Roger a intrat în bucătărie și i-a luat din mână cârpa de vase fără ca ea să se opună.

— Vino și te așază, a zis el, conducând-o spre masă. Spune-mi și mie ce e aceea o chemătoare?

— Cea care invocă soarele.

S-a așezat fără să opună rezistență. Roger și-a dat seama că Fiona se hotărâse și avea să-i povestească.

— Cântecul soarelui e într-o limbă din cele vechi; unele cuvinte sunt în gaelică, dar nu toate. Întâi dansăm în cerc, apoi chemătoarea se oprește și stă cu fața spre piatra spintecată și... nu-i cântec, dar nici vorbire; mai curând seamănă cu ceea ce rostește un preot în biserică. Trebuie să începi în momentul potrivit, când apare prima geană de lumină pe mare, pentru ca imediat ce termini, soarele să apară prin piatră.

— Îți mai amintești vreun cuvânt?

Interesul lui de om de știință l-a făcut să tresară, iar curiozitatea a învins starea de derută.

Fiona nu semăna mult cu bunica ei, dar i-a aruncat o privire care i-a amintit brusc de sinceritatea doamnei Graham.

— Le știu pe toate, a spus ea. Acum eu sunt chemătoarea.

Roger și-a dat seama că rămăsese cu gura căscată, de aceea a închis-o. Fiona a luat cutia cu biscuiți și a pus-o cu zgomot în

fața lui.

— Nu e nevoie să le știi, a spus ea cu un aer degajat, așa că nu ți le voi spune. Tu vrei să afli despre doamna Edgars.

Fiona o cunoscuse pe Gillian Edgars; Gillian fusese una dintre dansatoare, dar era destul de nouă în grup. Ea le descususe pe femeile mai în vârstă, dorind să învețe tot ce se putea. Și voise să învețe cântecul soarelui, dar acela era secret; doar chemătoarea și succesoarea ei îl știau. Unele dintre femeile mai bătrâne cunoșteau o parte din el – cele care îl ascultaseră în fiecare an, vreme îndelungată –, dar nu pe tot, și nici secretele privind momentul de început și modul de sincronizare al cântecului pentru ca el să coincidă cu înălțarea soarelui.

Privindu-și mâinile lăsate în poală, Fiona a făcut o pauză.

— E vorba de femei; doar de femei. Bărbații nu participă la dans, și noi nu le spunem nimic. Niciodată.

El și-a lăsat o mână peste ale ei.

— Ai dreptate să-mi spui, Fiona, a zis el foarte încet. Povestește-mi restul, te rog. Trebuie să aflu.

Ea a inspirat adânc, suspinând, și și-a retras mâinile. Apoi l-a privit direct în ochi.

— Știi cumva unde a plecat Brianna?

— Cred că da. S-a dus acolo unde a plecat și Gillian, nu-i așa?

Fiona nu i-a răspuns, dar a continuat să îl privească. Brusc, Roger și-a dat seama cât de ireal pare totul. I s-a părut imposibil ca el să se afle acolo, în bucătăria sărăcăcioasă pe care o știa din copilărie, să bea ceai dintr-o cană pe care era pictat chipul reginei și să discute cu Fiona despre pietrele sacre și călătoria în timp. Nu cu *Fiona*, pentru numele lui Dumnezeu, cea interesată doar de Ernie și de treburile din bucătărie.

Cel puțin așa crezuse. A ridicat cana, a băut tot ceaiul și a lăsat-o pe masă cu un bufnet slab.

— Fiona, trebuie să plec după ea, dacă voi putea. Pot?

Vădit speriată, ea a clătinat din cap.

— N-aș putea spune. Eu știu doar de femei; probabil că numai femeile reușesc asta.

Roger a strâns solnița între degete. Acesta era lucrul de care se temea – sau unul dintre lucrurile de care se temea.

— Nu există decât o cale de a afla, adevărat? a spus el, încercând să pară relaxat.

Nechemată, în mintea lui s-a înălțat o stâncă înaltă și

despicată, întunecată și dezgolită ca o amenințare profilată pe cerul zorilor.

— Am cartea, a spus brusc Fiona.

— Ce anume? A cui? A lui Gillian? A scris ceva?

— Da. Există un loc…

I-a aruncat o privire și a strâns din buze.

— Ne ținem lucrurile acolo, pregătite dinainte. Lăsase cartea acolo, iar eu… am luat-o după aceea.

Voia să spună că luase cartea după ce soțul lui Gillian fusese găsit mort în cercul de pietre.

— Știam că poliția ar fi avut nevoie de ea, a continuat Fiona, dar… nu am vrut să o dau și chiar m-am întrebat dacă avea legătură cu crima. Nu o puteam păstra dacă prezenta importanță, și totuși…

A ridicat privirea spre Roger, parcă rugându-l să o înțeleagă.

— Era cartea ei, scrisul ei. Iar dacă ea o lăsase în acel loc…

— Era secretă, a încuviințat Roger dând din cap.

Fiona l-a imitat și a inspirat adânc.

— Așa că am citit-o.

— Și ai aflat unde a plecat, a continuat Roger încet.

Cutremurându-se, Fiona a răsuflat puternic și i-a zâmbit slab.

— Ei bine, cartea nu i-ar ajuta pe polițiști, asta e sigur.

— Dar m-ar putea ajuta pe mine?

— Sper, a spus ea cu simplitate și, întorcându-se către bufet, a tras un sertar și a scos din el un carnet legat în pânză verde.

32. Cartea de farmece

Aceasta este cartea de farmece a vrăjitoarei Geillis. E nume de vrăjitoare și mi-l însușesc; cel de botez nu are importanță, ci doar ce voi face și ce voi deveni eu.

Și ce înseamnă asta? Încă nu vă pot spune, pentru că doar devenind voi afla ce am reușit. Am ales calea puterii.

Puterea absolută corupe în mod absolut, da – și cum? De ce? Pentru că suntem muritori, voi și eu. Urmăriți cum carnea vi se stafidește și vi se ofilește pe oase, pipăiți-vă liniile țestei, împungând prin piele,

dinții dinapoia buzelor moi rânjind sumbru, drept confirmare.

Și totuși, în limitele cărnii, multe lucruri sunt posibile. Dacă asemenea lucruri sunt posibile dincolo de respectivele limite – acesta este tărâmul altora, nu al meu. Și asta este deosebirea dintre ei și mine, ceilalți care au plecat mai demult să exploreze Tărâmul Întunecat, cei care caută puterea prin magie și prin invocarea demonilor.

Eu plec trupește, nu sufletește. Și renegându-mi sufletul, nu ofer putere niciunei forțe, ci doar celei pe care o controlez. Nu doresc favoruri din partea diavolului sau a lui Dumnezeu; îi resping. Pentru că, dacă nu există suflet, nici moarte la care să te gândești, atunci nici Dumnezeu, nici diavolul nu domnește – bătălia dintre ei nu prezintă importanță pentru cel care trăiește doar prin carne.

Domnim un moment, și totuși pe veci. O rețea delicată țesută pentru aprinde în capcană deopotrivă pământul și spațiul. Ne este dată o singură viață – și totuși, anii ei pot fi cheltuiți în multe timpuri – în câte timpuri?

Dacă deții puterea, trebuie să îți alegi atât timpul, cât și locul, pentru că ușa destinului îți este deschisă cu adevărat doar când umbra pietrei cade la picioarele tale.

— Ăsta este un caz clar de nebunie, a murmurat Roger. Până și stilul e oribil.

Bucătăria era goală; vorbea cu voce tare ca să se asigure că mai era întreg la minte. Nu îi prea folosea. A întors paginile cu grijă, plimbându-și ochii peste șirurile de cuvinte scrise cu caractere rotunjite.

După partea introductivă, urma o secțiune intitulată „Sărbătorile soarelui și sărbătorile focului”, cu o listă – Imbolc, Alban Eilir, Beltane, Litha, Lughnassadh, Alban Elfed, Samhain, Alban Arthuan – cu un paragraf de notițe după fiecare nume, dar și o serie de cercuri mici desenate de-a lungul lor. Pentru ce naiba era asta?

Samhain i-a reținut atenția pentru că era însoțit de șase cruci.

Aceasta este prima dintre sărbătorile morților. Cu mult timp înainte de Iisus Hristos și de Înviere, în noaptea de Samhain, sufletele eroilor se ridicau din morminte. Sunt rari acești eroi. Cine se naște când stelele sunt aliniate favorabil? Nu toți cei care se nasc favorizați de stele au curajul de a pune stăpânire pe puterea care este dreptul lor.

Chiar dacă era evident vorba de nebunie, femeia dovedise metodă și organizare – un amestec bizar de observații reci și rătăciri poetice. Partea centrală a cărții era intitulată „Studii de caz”, iar dacă prima secțiune îi făcuse părul de pe ceafă să se zbârlească, cea de-a doua a fost îndeajuns ca să îi înghețe sângele în vine.

Era o enumerare grijulie, cu date și locuri, a cadavrelor descoperite în vecinătatea cercurilor de pietre. Era consemnată apariția fiecăruia, iar sub descrieri se găseau, în câteva cuvinte, speculațiile ei.

14 august 1931. Surle-Meine, Bretania. Cadavrul unui bărbat, rămas neidentificat. Vârsta, trecut de 40 de ani. Găsit la nord de cercul de pietre. Nu s-a constatat cauza morții, ci doar arsuri profunde pe brațe și pe picioare. Îmbrăcămintea descrisă drept zdrențe. *Fără fotografie.*

Cauza posibilă a nereușitei: (1) bărbat, (2) dată aleasă greșit – 23 de zile înainte de cea mai apropiată sărbătoare a soarelui.

2 aprilie 1650. Castlerigg, Scoția. Cadavrul unei femei, neidentificat. Vârsta, în jur de 15 ani. Găsită în afara cercului. S-au constatat mutilări considerabile, pare să fi fost târâtă în afara cercului de lupi. Îmbrăcămintea nu este descrisă.

Cauza posibilă a nereușitei: (1) data greșită – cu 28 de zile înainte de sărbătoarea focului. (2) lipsă de pregătire.

5 februarie 1953. Callanish, Isle of Lewis. Cadavrul

unui bărbat, identificat drept John MacLeod, pescar de homari, în vârstă de 26 de ani. Cauza morții stabilită ca fiind o masivă hemoragie cerebrală; s-a făcut apel la un medic legist din cauza înfățișării cadavrului – arsuri de gradul II pe pielea feței și pe extremități și aspectul carbonizat al hainelor. Verdictul legistului, moarte în urma unui fulger – posibil, dar puțin probabil. Cauza posibilă a nereușite: (1) bărbat. (2) foarte aproape de Imbolc, dar probabil nu suficient de aproape ca dată? (3) pregătire insuficientă – N.B. fotografia din ziar înfățișează victima cu cămașa descheiată; se vede un punct de arsură pe piept, care pare să aibă forma Crucii lui Bridhe, dar prea neclară pentru a fi elocventă.

1 mai 1963. Tomnahurich, Scoția. Cadavrul unei femei, identificat drept Mary Walker Willis. Medic legist, carbonizare considerabilă a corpului și a îmbrăcămintei, moartea cauzată de un stop cardiac – perforație a aortei. Din notele anchetei, domnișoara purta haine ciudate, *fără a se specifica detalii.*

Nereușita – acea femeie știa ce face, dar nu a reușit. Eșecul datorat probabil omisiunii unei jertfe corespunzătoare.

Lista continua, ceea ce l-a făcut pe Roger să înghețe la fiecare nume din ea. Geillis descoperise douăzeci și două de cazuri, raportate pe o perioadă începând cu mijlocul secolului al XVII-lea și încheind cu jumătatea secolului XX, a socotit el – oameni care pătrunseseră într-un cerc de piatră, fără să aibă idee ce i-a doborât.

Câțiva dintre ei – doar doi sau trei – păreau să fi știut; făcuseră unele pregătiri în ceea ce privea îmbrăcămintea. Probabil că mai trecuseră prin pietre și încercaseră din nou, dar nu reușiseră ultima oară. Stomacul i s-a strâns, devenind un melc rece și încolăcit. Claire avusese dreptate; nu era ca și cum ai fi trecut printr-o ușă turnantă.

•

Apoi existau dispariții… acestea se aflau într-o secțiune separată, listate îngrijit după sex și vârstă, precizând și

circumstanțele, atât cât fusese posibil. Deci aceasta era semnificația crucilor; câți oameni dispăruseră în apropierea fiecărei sărbători. Erau mai multe în cazul dispăruților decât al morților, dar, în mod firesc, existau mai puține date. Cele mai multe dispariții prezentau semne de întrebare – Roger a presupus că nu se putea preciza dacă o dispariție din apropierea unui cerc de pietre avea inevitabil legătură cu el.

A întors pagina și a încremenit, parcă ar fi primit un pumn direct în stomac.

> *1 mai 1945*. *Craigh na Dun*, *Inverness-shire*, *Scoția*. *Claire Randall, 27 de ani*, *gospodină*. *Văzută ultima oară la începutul dimineții*, *după ce își declarase intenția de a vizita cercul în căutarea unor specii neobișnuite de plante*, *nu s-a întors la căderea întunericului*. *Mașina găsită parcată la poalele dealului*. *Nicio urmă în cerc și niciun semn de infracțiune*.

A întors cu atenție pagina, ca și cum s-ar fi așteptat să îi explodeze în mână. Așadar, Claire îi oferise lui Gillian Edgars o parte dintre dovezile care o conduseseră spre propriul experiment. Oare Geillis descoperise dovezi privind întoarcerea lui Claire peste trei ani?

Nu, a tras el concluzia, după ce a recitit acele pagini, iar dacă o făcuse, nu consemnase nimic acolo.

Fiona îi mai adusese ceai și o farfurie cu biscuiți cu nucă și ghimbir, care au rămas neatinse de când se apucase să citească. Mai mult din obligație decât motivat de foame, a ridicat un biscuit și a mușcat din el, dar firimiturile foarte aromate i-au rămas în gât, făcându-l să tușească.

Ultima secțiune a cărții purta titlul „Tehnici și pregătiri”. Începea astfel:

> *Aici se află ceva*, *care este mai vechi decât omul*, *iar pietrele păstrează puterea lui*. *Vechile vrăji vorbesc despre „linii ale pământului” și despre puterea care curge prin ele*. *Scopul pietrelor are legătură cu acele linii*, *sunt convinsă*. *Dar pietrele deformează liniile de putere ori sunt doar semne ale lor*?

Bucata de biscuit părea să i se fi înțepenit cu totul în gât, oricât ceai ar fi băut. S-a trezit citind mai repede, trecând peste pasaje, sărind pagini și, în cele din urmă, s-a rezemat de spătar și a închis cartea. Va citi restul mai târziu – și nu doar o dată. Însă acum trebuia să iasă afară, să respire aer curat. Nici nu era de mirare că acea carte o tulburase atât de mult pe Fiona.

A mers grăbit de-a lungul străzii, îndreptându-se spre râu, fără să ia în seamă ploaia. Era târziu; a auzit dangătele unui clopot de biserică, anunțând vecernia, iar numărul pietonilor care se îndreptau spre baruri creștea pe poduri. Însă dincolo de sunetele clopotului și ale pașilor, i-au răsunat în urechi ultimele cuvinte pe care le citise, de parcă ea i s-ar fi adresat în mod direct.

> *Să te sărut, copile, să te sărut, bărbatule? Să-mi simți dinții înapoia buzelor când o voi face. Te-aș putea ucide la fel de ușor cum te-aș putea îmbrățișa. Gustul puterii este gustul sângelui – fier în gura mea, fier în mâna mea.*
>
> *Este nevoie de un sacrificiu.*

33. Ajunul miezului de vară

20 iunie 1971

În ajunul miezului verii în Scoția, soarele apare pe cer alături de lună. Solstițiul de vară, sărbătoarea lui Litha, Alban Eilir. Aproape de miezul nopții, lumina era scăzută și de un alb lăptos, dar tot lumină se chema.

A simțit pietrele cu mult înainte de a le vedea. Claire și Geillis avuseseră dreptate, s-a gândit Roger; data era cea care conta. La vizitele anterioare, pietrele i se păruseră bizare, dar tăcute. Acum le putea auzi nu cu urechile, ci cu pielea – un zumzet gros, ca burdonul unui cimpoi.

Au ajuns dincolo de creasta dealului și s-au oprit o clipă la patru metri de cerc. Dedesubt era valea întunecată, un mister sub luna care răsărea. A auzit alături de el o răsuflare precipitată și și-a dat seama că Fiona era foarte speriată.

— Ascultă, nu era nevoie să vii până aici, i-a spus el. Dacă ți-e teamă, ar trebui să cobori; n-o să pățesc nimic.

— Nu pentru mine mă tem, prostuțule! a murmurat ea, vârându-și mâinile făcute pumn mai adânc în buzunare.

S-a întors, coborând capul ca un tăuraș în timp ce s-a uitat în susul pantei.

— Să mergem!

Tufișurile de arin au foșnit aproape de umărul lui Roger, care și-a simțit corpul străbătut de un fior înghețat, deși era îmbrăcat călduros. Hainele i s-au părut dintr-odată ridicole: haina lungă, vesta din lână groasă, pantaloni care se asortau și ciorapi tricotați. Pentru un spectacol la colegiu, așa îi spusese croitorului care îi confecționase costumația.

— Prostuț se potrivește, a murmurat el pentru sine.

Fiona a pătruns prima în cerc; nu a vrut ca el să o însoțească și să privească. Ascultător, s-a întors cu spatele, lăsând-o să facă ceea ce intenționa. Avea la ea o sacoșă din plastic, în care ținea probabil articole pentru ceremonial. O întrebase ce se afla înăuntru, dar ea îi spusese scurt să-și vadă de treburile sale. Lui Roger i s-a părut că era aproape la fel de agitată ca și el.

Zumzăitul îl deranja. Nu îi răsuna în urechi, ci în corp – sub piele, în oase. Făcea ca oasele lungi ale brațelor și ale picioarelor să vibreze ca niște strune ciupite, îi zvâcnea sub piele, făcându-l să vrea să se scarpine mereu. Fiona nu îl putea auzi; o întrebase pentru a se asigura că ea se simțea bine înainte de a-l ajuta.

Spera că are dreptate, că doar cei care auzeau pietrele puteau trece prin ele. Nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă i se întâmpla ceva Fionei – deși, așa cum spusese ea, se aflase în acel cerc de nenumărate ori în timpul sărbătorilor focului și nu pățise nimic. A tras cu ochiul în spate și a zărit o flăcăruie arzând la baza pietrei mari și despicate, apoi a întors capul.

Ea cânta cu glas slab, ascuțit. Nu a putut distinge cuvintele. Toți ceilalți călători pe care îi cunoștea erau femei; oare el va reuși?

Probabil, s-a gândit Roger. Dacă abilitatea de a trece prin pietre era genetică – ceva precum capacitatea cuiva de a-și răsuci marginile limbii pentru a forma un tub sau daltonismul – atunci de ce nu? Claire călătorise, la fel și Brianna. Brianna era fiica lui Claire. Iar el era descendentul singurei călătoare prin

timp despre care avea cunoștință – vrăjitoarea Geillis.

A bătut din picioare și s-a scuturat ca un cal care vrea să alunge muștele de pe el, chinuindu-se să scape de acel zumzet. Doamne, era ca și cum ar fi fost mâncat de viu de furnici! Oare incantațiile Fionei înrăutățeau lucrurile ori era vorba doar de închipuirea lui?

Străduindu-se să își ușureze iritația, s-a frecat violent pe piept și a simțit greutatea medalionului mic și rotund al mamei lui, pe care îl luase pentru a-i purta noroc și pentru granatele pe care le conținea. Avea îndoieli în privința speculațiilor lui Geillis – nu intenționa să facă un sacrificiu, deși Fiona părea să fi aprins un foc –, dar, la urma urmelor, pietrele prețioase nu îi puteau face rău, iar dacă erau de ajutor… Iisuse, de ce nu se grăbea Fiona? S-a răsucit și s-a încordat în straiele pe care le purta, încercând să iasă, nu doar din ele, ci și din propria piele.

Străduindu-se să găsească ceva care să îi distragă atenția, și-a pipăit încă o dată buzunarul de la piept, simțind medalionul. Dacă mergea… dacă putea… era o idee care îi venise doar în ultimele momente, când posibilitatea prezentată de pietre se transformase într-un adevărat plan. Dar dacă era posibil… a prins între degete forma mică și rotundă, văzând chipul lui Jerry MacKenzie pe pojghița întunecată a minții lui.

Brianna plecase să-și găsească tatăl. Putea face și el la fel? Iisuse, Fiona! Ea înrăutățea lucrurile, rădăcinile dinților îl dureau, iar pielea parcă îi luase foc. Și-a scuturat capul violent, apoi s-a oprit, amețit; țeasta parcă începea să i se desfacă.

Apoi ea a apărut, o siluetă măruntă, care l-a prins de o mână, spunând ceva care îi trăda neliniștea, în timp ce l-a condus în cerc. Nu a auzit-o – în interior zgomotul era mult mai puternic; acum îi ajunsese în urechi, în cap, întunecându-i vederea și trimițându-i săgeți de durere printre vertebre.

Scrâșnind din dinți, a clipit pentru a alunga bezna zumzăitoare, suficient cât să-și ațintească ochii asupra feței rotunde și temătoare a Fionei.

Brusc, s-a aplecat și a sărutat-o pe gură.

— Să nu-i povestești lui Ernie, a spus el.

După care s-a întors cu spatele și a pășit prin piatră.

•

Vântul văratic a adus spre el un miros slab; un miros de ars. Cu nările dilatate, a întors capul pentru a-l simți mai bine. Pe un

deal din apropiere a explodat o flacără, care a crescut, un trandafir al focului de miez de vară.

Deasupra capului erau stele care licăreau slab, pe jumătate umbrite de un nor călător. Nu-i venea nici să se miște, nici să gândească. Se simțea imaterial, îmbrățișat de cer, iar mintea i se rotea liberă, reflectând imaginile iluminate de stele ca bula din sticlă a unei plute de pescar, purtată de curent. În jurul lui exista un zumzet muzical slab – cântecul îndepărtat al stelelor-sirenă, dar și miros de cafea.

O vagă impresie că ceva nu e în ordine i-a tulburat sentimentul de pace. O senzație care își croia loc în mintea lui, provocând mici scântei dureroase de confuzie. A respins-o, dorindu-și doar să plutească în lumina stelelor, însă ceva din exterior l-a trezit. Pe neașteptate, a devenit conștient de propriul corp, care îl durea.

— Roger!

A tresărit când Glasul stelei i-a răsunat puternic în urechi. O durere arzătoare i-a străbătut pieptul, și s-a lovit cu palma peste rană. Ceva i s-a agățat de încheietura mâinii și i-a smucit-o, dar nu înainte de a simți umezeala și moliciunea cenușii de pe piept. Sângera?

— Te trezești, slavă Domnului! Hai, băiete, hai odată! Ușurel, bine?

Îi vorbea norul, nu steaua. Derutat, a clipit, iar norul s-a transformat în conturul capului cu păr cârlionțat al Fionei, întunecat pe fundalul cerului. S-a ridicat în șezut, mai mult printr-o mișcare convulsivă decât printr-una conștientă.

Îi reveniseră dureros senzațiile fizice. Se simțea cumplit de rău, și în nări avea un miros oribil de cafea și de carne arsă. S-a răsucit și s-a ridicat în patru labe, a icnit ca să verse, apoi s-a prăbușit pe iarbă. Era umedă, iar răceala ei i-a dat o senzație plăcută pe fața pârjolită.

A simțit mâinile Fionei, liniștitoare, ștergându-i fața și gura.

— Ești bine? a întrebat ea pentru a suta oară, din câte și-a dat el seama.

A reușit să găsească suficientă putere pentru a-i răspunde.

— Da, a șoptit el. Sunt bine. De ce…?

Ea și-a mișcat capul înainte și înapoi, acoperind jumătate dintre stelele de pe cer.

— Nu știu. Ai plecat – dispăruseși –, apoi a izbucnit un foc, iar

tu zăceai în cerc, cu haina în flăcări. A trebuit să sting focul cu ce mai era în termos.

Așadar, asta justifica mirosul de cafea, dar și senzația de umezeală de pe piept. Bâjbâind, a ridicat mâna, iar Fiona nu s-a împotrivit. Pe stofa umedă a hainei lui apăruse o porțiune arsă, probabil cu diametrul de zece centimetri. Carnea de pe piept îi era pârlită; a simțit pustulele prin gaura din stofă, dar și durerea sâcâitoare a unei arsuri răspândindu-i-se pe piept. Medalionul mamei sale dispăruse.

— Ce s-a întâmplat, Rog?

Fiona îngenunchease lângă el. Avea fața întunecată, dar vizibilă. Roger i-a observat dârele sclipitoare ale lacrimilor. Ceea ce el crezuse că era focul de la miezul verii era flacăra lumânării ei, din care mai rămăsese doar un centimetru. Doamne, câtă vreme fusese dincolo?

— Păi…, a încercat el să spună că nu știa, dar s-a oprit. Să mă gândesc puțin, bine?

Și-a lăsat capul pe genunchi, inspirând mirosul de iarbă udă și de țesătură pârlită.

S-a concentrat ca să respire, ca amintirea să revină. Nu avea nevoie neapărat să se gândească, totul era limpede în mintea lui. Dar cum putea descrie așa ceva? Nu văzuse nimic, și totuși avea imaginea tatălui său. Niciun sunet, nicio atingere – și totuși auzise și simțise. Corpul părea să deslușească lucrurile în felul lui, traducând fenomenele spirituale ale timpului în ceva material.

Și-a ridicat capul de pe genunchi și a inspirat adânc, revenind treptat în propriul corp.

— Mă gândeam la tatăl meu, a spus el. Când am trecut prin piatră, mă gândeam că, dacă voi reuși, m-aș putea întoarce să îl găsesc. Și… l-am găsit.

— Serios? Pe tatăl tău? Vrei să spui că era o stafie?

Roger mai curând a simțit decât a văzut cum Fiona a făcut cu degetele semnul împotriva răului.

— Nu. Nu tocmai. Fiona, nu pot explica. Dar l-am întâlnit, l-am recunoscut.

Senzația de pace nu îl părăsise cu totul; plutea acolo, unduindu-se lin într-un ungher al minții.

— Apoi a urmat un fel de explozie, altfel nu aș putea descrie.

Și-a atins arsura de pe piept cu degetele.

— Forța ei m-a azvârlit… afară, și asta e tot ce știu până m-am trezit.

I-a atins fața cu delicatețe.

— Îți mulțumesc, Fiona; m-ai salvat de carbonizare.

— Ei, fugi de-aici!

I-a respins vorbele cu un gest scurt. S-a lăsat pe călcâie și, rămasă pe gânduri, s-a scărpinat în bărbie.

— Mă gândeam, Roger – ce scria în cartea ei despre faptul că probabil ești oarecum protejat dacă ai cu tine o piatră prețioasă. În medalionul mamei tale erau mici diamante, nu?

Roger a auzit-o înghițind în sec.

— Probabil că, dacă nu-l aveai la tine, nu ai fi supraviețuit. Ea vorbea despre oameni care nu au avut pietre prețioase la ei. Au ars, iar arsurile tale sunt exact în locul în care se afla medalionul.

— Da. S-ar putea.

Roger începea să se simtă mai sigur pe el. I-a aruncat o privire curioasă Fionei.

— Tot timpul te referi la „ea”. De ce nu-i rostești numele?

Vântul zorilor a ridicat buclele Fionei când ea s-a întors să-l privească. Acum era lumină suficientă pentru ca el să îi vadă fața și expresia de sinceritate deconcertantă.

— Nu numești ceva decât dacă vrei să vină, a răspuns Fiona. Sigur știi asta, doar tatăl tău a fost preot, nu?

Firele de păr de pe antebraț i s-au înfiorat în ciuda cămășii și a hainei.

— Fiindcă ai adus vorba, a spus el, încercând să adopte un ton glumeț, dar nereușind. Nu am invocat numele tatii, dar probabil… Doctorița Randall a spus că, la întoarcere, s-a gândit la soțul ei.

Fiona a dat din cap încruntându-se. Roger i-a văzut bine chipul și, cu o tresărire, și-a dat seama că lumina sporea. Se apropiau zorile; spre est, cerul licărea în culori care aminteau de solzii unui somon.

— Iisuse, e aproape dimineață! Trebuie să plec!

— Să pleci? a întrebat Fiona cu ochii mari de groază. Doar nu vrei să încerci din nou.

— Ba da. Trebuie.

Își simțea gura uscată ca iasca și a regretat că Fiona folosise toată cafeaua ca să stingă flăcările de pe hainele lui. A luptat

împotriva senzației de gol în stomac și a reușit să se ridice în picioare. Genunchii îi erau nesiguri, dar putea merge.

— Roger, ai înnebunit? Asta o să te omoare sigur!

El a clătinat din cap, cu ochii ațintiți spre stânca înaltă și despicată.

— Nu, a spus el, sperând că nu se înșela. Nu, știu ce n-a mers bine. Nu se va repeta.

— Nu ai cum să știi, nu poți fi sigur!

— Ba da.

I-a luat mâna care se odihnea pe mâneca lui și a ținut-o între degete; era mică și rece.

— Sper că Ernie nu s-a întors acasă; o să pună poliția să te caute. Ai face bine să te grăbești.

Ea a ridicat din umeri, nervoasă.

— Ei, e la pescuit cu vărul lui, Neil; nu se întoarce acasă decât marți. Cum adică nu se va repeta? Ce-ai vrut să spui?

Era un lucru mai greu de explicat decât restul. Dar îi era dator, trebuia totuși să încerce.

— Când am spus că mă gândeam la tata, m-am gândit la ceea ce știam despre el – fotografiile cu el în uniformă de aviator, cu mama. Problema este că… eu mă născusem atunci. Înțelegi?

I-a căutat fața mică și rotundă cu ochii și a văzut-o clipind rar, semn că înțelesese. A expirat slab, cu o expresie de spaimă și de uimire.

— Deci nu l-ai întâlnit pe tatăl tău atunci, nu? a întrebat ea încet.

Fără să scoată nicio vorbă, Roger a clătinat din cap. Nici imagine, nici sunet, nici miros, nici atingere. Nu existau imagini care să transmită cum fusese acea întâlnire.

— Trebuie să plec, a șoptit el și a strâns-o de mână. Fiona, nu am cuvinte să-ți mulțumesc.

Ea l-a privit un moment, cu ochi scânteietori și buza de jos răsfrântă. Apoi s-a desprins de el și, scoțându-și inelul de logodnă, i l-a pus în palmă.

— E o piatră mică, dar e diamant adevărat, a spus ea. Te-ar putea ajuta.

— Nu-l pot primi!

Roger a întins mâna să i-l înapoieze, însă ea s-a retras un pas și a dus ambele mâini la spate.

— Nu-ți face griji, e asigurat. Ernie ține să asigure orice, a

spus ea și a încercat să îi zâmbească, deși acum pe obraji i se scurgeau lacrimi. Și eu la fel.

Nu mai era nimic de adăugat. A vârât inelul în buzunarul lateral al hainei și a aruncat o privire spre piatra despicată, ale cărei laturi începeau să licărească, semn că fragmentele de mică și firicelele de cuarț preluau lumina zorilor. A auzit zumzetul, dar acum îl simțea mai mult ca pulsația sângelui; undeva în ființa lui.

Nu s-au mai rostit cuvinte, nu era nevoie de ele. Roger i-a atins fața ușor în semn de rămas-bun și a pornit spre stâncă, clătinându-se puțin pe picioare. A pătruns în despicătură. Fiona nu a auzit nimic, însă în aerul neclintit și limpede al zilei de la mijlocul verii a răsunat cu ecou un nume.

A așteptat îndelung, până când soarele a ajuns pe partea de sus a pietrei.

— *Slan leat*, *a charaid chòir*, a șoptit ea. Noroc, prietene drag!

A coborât încet dealul fără a privi în urmă.

34. Lallybroch

Scoția, iunie 1769

Numele calului roib era Brutus, dar, din fericire, deocamdată asta nu părea să îi afecteze caracterul. Mai curând truditor decât conspirator, era puternic și credincios – ori, dacă nu credincios, măcar resemnat. O purtase prin văile înverzite și defileurile străjuite de stânci fără nicio greșeală, ducând-o tot mai sus pe drumurile bune făcute de generalul englez Wade în urmă cu cincizeci de ani și pe cele desfundate, unde Wade nu mai ajunsese, trecând prin pâraie tivite cu tufișuri și urcând spre locuri în care drumurile se ștergeau, ajungând doar la niște poteci folosite de căprioarele roșcate care mergeau peste landă.

Brianna a lăsat frâul pe gâtul lui Brutus, îngăduindu-i să se odihnească după ultima ascensiune, și a rămas nemișcată, contemplând mica vale de jos. Între câmpuri de ovăz și de orz de un verde-pal se înălța senină clădirea mare a fermei, tencuită în alb, cu ferestrele și hornurile făcute din piatră cenușie, iar grădina pentru varză, înconjurată de un zid, și numeroasele

anexe erau dispuse în jurul ei semănând cu niște puișori risipiți în jurul unei găini mari, albe.

Nu o mai văzuse, dar era sigură. O auzise destul de des pe mama ei descriind Lallybroch. Și, în plus, era singura casă mare pe o rază de mulți kilometri; în ultimele trei zile nu văzuse altceva decât căsuțe cu ziduri din piatră ale agricultorilor din zonă, multe părăsite și dărăpănate, iar altele doar ruine rămase după incendii.

Dintr-un horn se ridica fum; asta însemna că era cineva acasă. Se apropia miezul zilei; probabil că toți erau înăuntru și stăteau la masă.

Simțindu-și gura uscată de emoție și de îngrijorare, a înghițit în sec. Cine va fi? Pe cine va zări mai întâi? Pe Ian? Pe Jenny? Și cum vor reacționa văzând-o și auzind-o?

Hotărâse să mărturisească sincer cine era și ce căuta acolo. Mama îi spusese că semăna foarte mult cu tatăl ei; va trebui să se bizuie pe această asemănare pentru a-i convinge. Scoțienii din Highlands pe care îi întâlnise până atunci se arătaseră precauți în ceea ce privea înfățișarea și felul ei de a vorbi; probabil că cei din neamul Murray nu o vor crede. Apoi și-a amintit și a atins buzunarul hainei; ba nu, o vor crede, la urma urmelor, avea o dovadă.

Brusc, un gând a făcut-o să simtă un gol în stomac. Puteau fi aici? Jamie Fraser și mama ei? Nu se gândise la asta până atunci. Era convinsă că se aflau în America, dar poate că nu era așa. Știa doar că ei se vor afla în America în 1776; nu avea de unde ști unde erau în acele momente.

Brutus a ridicat capul brusc și a scos un nechezat. Un nechezat de răspuns a răsunat din spatele lor, și Brianna a tras de frâu când Brutus s-a întors. Calul a ridicat iar capul și a nechezat, iar nările i-au fremătat de interes la vederea unui murg frumos care venea pe drum, având în spinare un bărbat înalt îmbrăcat în ceva cafeniu.

Bărbatul și-a oprit calul un moment când i-a văzut, apoi l-a lovit ușor cu călcâiul în coaste și s-a apropiat încet. Era tânăr, a văzut ea, și, deși purta pălărie, era foarte bronzat; probabil că petrecea mult timp în aer liber. Poala hainei era mototolită, iar ciorapii, prăfuiți și plini de scaieți.

S-a apropiat de ea cu precauție, dând din cap când a ajuns la o distanță de la care putea fi auzit. Apoi Brianna l-a văzut

încremenind de surprindere și a zâmbit lăuntric.

Bărbatul tocmai observase că avea în față o femeie. De aproape, hainele bărbătești pe care le purta Brianna nu puteau înșela pe nimeni; „băiețoasă” era ultimul cuvânt pe care l-ar fi folosit cineva pentru a o descrie. Hainele își jucau destul de bine rolul – erau comode pentru călărit și, având în vedere statura ei, de departe o făceau să arate ca un bărbat.

Omul și-a scos pălăria și a făcut o plecăciune, continuând să arate surprins. Nu era chiar atrăgător, dar avea un chip plăcut, puternic, cu sprâncene groase – în acele momente înălțate – și ochi căprui și blânzi sub părul ondulat, negru și des, radiind sănătate.

— Madame? a spus el. Vă pot fi de folos cu ceva?

Ea și-a scos pălăria și i-a zâmbit.

— Sper. Acest loc este Lallybroch?

El a confirmat cu o mișcare din cap, iar precauția s-a adăugat surprizei când a auzit accentul ei ciudat.

— Da, așa e. Aveți vreo treabă aici?

— Da, a spus ea cu fermitate. Am treburi.

S-a îndreptat de spate în șa și a inspirat adânc.

— Sunt Brianna… Fraser.

S-a simțit ciudat să spună numele cu voce tare; până atunci nu-l folosise. Oricum, suna bizar.

Bărbatul părea să fi renunțat la precauție, dar tot nedumerit era. A dat ușor din cap.

— Sluga dumneavoastră, doamnă. Jamie Fraser Murray de Broch Tuarach, a adăugat el cu un aer oficial, înclinându-se.

— Tânărul Jamie! a exclamat ea, iar entuziasmul ei l-a făcut să tresară. Așadar, tu ești Jamie cel Tânăr!

— Așa-mi spun ai mei, a replicat el țâfnos, reușind să îi dea impresia că nu îi plăcea ca numele lui să fie folosit fără noimă de femei străine care purtau haine nepotrivite.

— Sunt încântată să te cunosc, a spus ea cutezătoare și, aplecându-se în șa, i-a întins mâna. Sunt verișoara ta.

Sprâncenele lui, care coborâseră în timpul prezentărilor, s-au înălțat din nou. S-a uitat neîncrezător la mâna ei întinsă, apoi la fața ei.

— Tatăl meu e Jamie Fraser, a adăugat Brianna.

El a rămas cu gura căscată și s-a holbat la ea o clipă. A cercetat-o amănunțit, din cap până în picioare, a privit-o printre

gene, apoi pe fața lui a apărut un zâmbet larg.

— Cum să nu? a spus el.

I-a prins mâna și i-a strâns-o cu putere, mai-mai să-i strivească oasele.

— Iisuse, chiar semeni cu el!

A râs, iar expresia feței i s-a schimbat.

— Iisuse! a repetat el. Mama o să leșine!

•

Măceșului mare care încadra ușa îi dăduseră frunze noi, dar și sute de boboci mici și verzi. Brianna a ridicat privirea spre el când l-a urmat pe Jamie cel Tânăr și a văzut inscripția de deasupra ușii.

Fraser 1716 stătea scris pe lemnul învechit de vreme. Văzându-l, a simțit un mic val de emoție și a rămas cu ochii la el un moment, ținându-și mâna pe lemnul solid și încălzit de soare al stâlpului de ușă.

— E totul bine, verișoară?

Jamie cel Tânăr se întorsese ca să o privească întrebător.

— Foarte bine.

S-a grăbit să intre în casă după el, aplecându-și instinctiv capul, deși nu era nevoie.

— Mai toți suntem înalți, mai puțin mama și micuța Kitty, a spus Jamie cel Tânăr cu un zâmbet, văzând că ea și-a aplecat capul. Bunicul meu – dar și al tău – a construit casa aceasta pentru soția lui, care era și ea o femeie foarte înaltă. Cred că e singura casă din Highlands în care putem intra pe ușă fără să ne plecăm capul ca să nu ne lovim.

Și bunicul tău. Cuvintele rostite cu dezinvoltură i-au dat o senzație de căldură, în ciuda semiîntunericului răcoros din holul de al intrare.

Frank Randall fusese singur la părinți, la fel ca mama ei; rudele pe care le avea se aflau departe – doar două strămătuși în Anglia și niște veri de-al doilea care locuiau în Australia. Pornise la drum cu gândul de a-și găsi tatăl și nu își dăduse seama că ar putea descoperi astfel o întreagă familie.

O familie numeroasă. Când a pășit în holul cu lambriuri zgâriate, s-a deschis o ușă pe care au ieșit în fugă patru copii, urmați imediat de o femeie tânără și înaltă, cu părul castaniu și ondulat.

— Hei, fugiți, fugiți, peștișorilor, a strigat ea, repezindu-se

înainte cu brațele desfăcute ca niște clești. Crabul cel rău o să vă pape, hap, hap!

Copiii au fugit de-a lungul holului într-o furtună de chicoteli și țipete, uitându-se peste umăr cu o încântare îngrozită. Unul dintre ei, un băiețel de aproape patru ani, i-a văzut pe Brianna și pe Jamie cel Tânăr stând la intrare și s-a îndreptat în goană spre ei, venind ca o locomotivă scăpată de sub control și strigând:

— Tati, tati!

Băiatul s-a aruncat fără nicio grijă spre Jamie cel Tânăr, care l-a prins cu pricepere și l-a ridicat în brațe.

— Ușurel, micuțule Matthew, a spus el cu glas autoritar. Ce maniere te-a învățat mătușica Janet? Ce va crede noua ta verișoară când te va vedea repezindu-se fără rost, ca o găină la grăunțe?

Deloc domolit de cuvintele dojenitoare, băiețelul a chicotit mai tare. S-a uitat la Brianna, i-a surprins privirea și imediat și-a îngropat fața în umărul tatălui. Încet, a ridicat capul și, căscând ochii albaștri, a privit-o din nou.

— Tati! a spus el. Asta e o doamnă?

— Sigur că da, doar ți-am spus, e verișoara ta.

— Dar poartă pantaloni! a exclamat Matthew, holbându-se șocat la ea. Doamnele nu poartă așa ceva!

Tânăra femeie a măsurat-o pe Brianna ca și cum ar fi fost de acord cu această părere, dar a intervenit cu fermitate, întinzându-se pentru a lua copilul din brațele tatălui.

— Mda, și sunt convinsă că are un motiv întemeiat să se îmbrace așa, dar nu e frumos să faci asemenea remarci în fața oamenilor. Du-te să te speli, bine?

L-a lăsat jos și l-a răsucit cu fața spre ușa de la capătul holului, împingându-l delicat. Băiatul nu s-a mișcat din loc, ci a întors capul să se uite la Brianna.

— Matt, unde e bunica? l-a întrebat tatăl lui.

— În salonul din spate, cu bunicu' și cu o doamnă și un domn, i-a răspuns fără întârziere Matthew. Au cu ei două vase cu cafea, o tavă cu brioșe și un Dundee[5], dar mama a spus că ei zăbovesc sperând să li se servească și cina și, necazul lor, pentru că nu mai avem decât terci și niște carne de porc pentru azi și la naiba – hopa! – băiatul a dus o mână la gură și s-a uitat cu un aer vinovat la tatăl lui – n-are de gând să le dea din tarta cu agrișe,

[5] Prăjitură tradițională scoțiană, un fel de chec cu fructe. (n.tr.).

indiferent cât de mult vor mai rămâne.

Jamie cel Tânăr i-a aruncat fiului său o privire printre gene, apoi s-a uitat ironic la sora lui.

— O doamnă și un domn?

Janet s-a strâmbat disprețuitor.

— Arțăgoasa aia și fratele ei, a spus ea.

Jamie cel Tânăr și-a dres glasul și i-a aruncat o privire Briannei.

— Îmi închipui că bunica va fi încântată să găsească o scuză ca să scape de ei.

I-a făcut un semn din cap lui Matthew.

— Flăcăiaș, du-te și cheam-o pe bunica. Spune-i că am adus o vizitatoare pe care ar dori să o vadă. Și ai grijă ce vorbești, bine?

L-a întors pe Matthew spre partea din spate a casei și l-a plesnit ușor peste fund ca să îl îndemne să pornească.

Băiețașul a plecat, dar cu pași rari, uitându-se mereu în spate, spre Brianna, fascinat.

Jamie cel Tânăr s-a răsucit spre ea și a zâmbit.

— El e copilul meu cel mic, i-a explicat. Și ea – a făcut un gest spre tânăra femeie – e sora mea, Janet Murray. Janet, ea este domnișoara Brianna Fraser.

Brianna nu și-a dat seama dacă trebuia să întindă mâna sau nu, de aceea s-a mulțumit să dea din cap și să zâmbească.

— Sunt foarte încântată să te cunosc, a spus cu căldură.

Janet a făcut ochi mari de uimire, dar Brianna nu și-a dat seama dacă din cauza cuvintelor sau a accentului ei.

Văzând uimirea surorii sale, Jamie cel Tânăr a zâmbit.

— Sunt convins că nu vei ghici cine e, Jen, a spus el. Nici peste o mie de ani!

Janet a ridicat o sprânceană, apoi a privit-o atent printre gene pe Brianna.

— Verișoară, a murmurat ea, măsurând-o din cap până în picioare. Are înfățișarea celor din neamul MacKenzie, asta e limpede. Dar e din neamul Fraser, după cum spui…

Brusc a făcut ochii mari.

— Oh, nu se poate, a rostit ea și pe față i-a înflorit un zâmbet larg, care a scos în evidență asemănarea cu fratele ei. Nu se poate!

Hohotul de râs al fratelui ei a fost întrerupt de zgomotul unei

uși care s-a deschis și de sunetul unor pași ușori pe podeaua din scândură a holului.

— Da, Jamie? Mattie a spus că avem un oaspete…

Glasul moale și vioi s-a stins brusc, iar Brianna a ridicat ochii și inima a început să-i bată mai tare.

Jenny Murray era scundă – nu măsura mai mult de un metru și cincizeci de centimetri – și avea oasele delicate ca ale unei vrăbii. Cu gura întredeschisă, a rămas cu privirea ațintită asupra Briannei. Ochii ei aveau culoarea profund albastră a gențianei, și mai izbitoare pe fața devenită albă ca hârtia.

— Vai de mine! a exclamat ea firav. Vai de mine!

Brianna a zâmbit și a dat din cap încurajator spre mătușa ei – prietena mamei ei, singura soră a tatălui ei. *Te rog*! și-a zis în sinea ei, cuprinsă brusc de o dorință cu atât mai puternică, cu cât era neașteptată. *Te rog să mă accepți*, *te rog să te arăți fericită că am ajuns aici*!

Zâmbind, Jamie cel Tânăr s-a înclinat ceremonios spre mama lui.

— Mamă, am onoarea de a ți-o prezenta pe…

— Jamie Fraser! Știam eu că s-a întors – ți-am spus asta, Jenny Murray!

Vocea a răsunat din hol, pe un ton strident, acuzator. Uimită, Brianna a ridicat ochii și a văzut o femeie apărând din umbră, indignată și foșnindu-și rochia.

— Amyas Kettrick mi-a spus că ți-a văzut fratele călărind în apropiere de Balriggan! Dar nu, n-o să-ți meargă, Jenny! N-o să-mi zici că sunt nătângă și n-o să-i zici nici lui Amyas că e orb, și că Jamie e în America! Amândoi m-ați mințit, și tu, și Ian, încercând să-l apărați pe acest laș și ticălos! a strigat ea, întorcându-se către partea din spate a casei. Hobart! Vino aici de îndată!

— Taci! a spus Jenny, enervată. Laoghaire, ești o neghioabă!

A tras-o pe femeie de o mânecă, făcând-o să se răsucească.

— Dacă tot vorbești de orbi, uită-te la ea! Nu mai ești deloc în stare să deosebești un bărbat de o fată care poartă pantaloni, ce Dumnezeu?

Continua să o privească pe Brianna cu ochi scânteietori.

— O *fată*?

Cealaltă femeie s-a întors, încruntându-se ca o mioapă spre Brianna. Apoi a clipit, iar furia s-a șters de pe fața ei rotundă,

după care a rămas cu gura căscată. A expirat puternic, după care și-a făcut cruce.

— Sfântă Maria, Margareta și Mireasa Domnului! Pentru numele lui Dumnezeu, cine ești tu?

Brianna a respirat adânc și s-a uitat de la o femeie la cealaltă în timp ce a răspuns, străduindu-se ca în glasul ei să nu apară niciun tremur.

— Numele meu este Brianna. Sunt fiica lui Jamie Fraser.

Cele două femei au făcut ochi mari. Cea pe nume Laoghaire s-a înroșit treptat la față, care a părut să i se umfle, deschizând și închizând gura într-o încercare inutilă de a spune ceva.

Însă Jenny a făcut un pas înainte și a prins-o pe Brianna de mâini, privind-o drept în ochi. În obraji i-a apărut o nuanță rozalie, făcând-o brusc să pară tânără.

— A lui Jamie? Chiar ești fata lui Jamie?

A strâns mâinile Briannei într-ale ei.

— Așa spune mama.

Brianna și-a dat seama că și ea îi zâmbea drept răspuns. Mâinile lui Jenny erau reci, dar Brianna a simțit totuși un val de căldură, care îi urca dinspre mâini spre piept. Faldurile rochiei lui Jenny răspândeau mirosul slab de mirodenii ale preparatelor din bucătărie, dar și unul mai aspru și mai înțepător, despre care Brianna a crezut că trebuia să fie mirosul de lână de oaie.

— Așa spune?

Laoghaire își recăpătase atât glasul, cât și stăpânirea de sine. Cu ochi mijiți, a făcut un pas în față.

— Jamie Fraser e tatăl tău, da? Și cine ți-e mamă?

Brianna a încremenit.

— Soția lui, a răspuns ea. Cine alta?

Laoghaire și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în râs. Nu era un râs firesc.

— Cine alta? a imitat-o ea pe Brianna. Cine alta, fetițo? Și ce soție are acum, știi?

Brianna a simțit că sângele i se scurge din obraji, iar mâinile i-au încremenit în cele ale lui Jenny, când a înțeles. Proasto, s-a dojenit singură. Proastă cu diplomă. Au trecut douăzeci de ani! Sigur se recăsătorise. Bineînțeles. Indiferent cât de mult o iubise pe mama ei.

Apoi în mintea ei a apărut un alt gând, mai îngrozitor. *L-a găsit mama*? *Oh*, *Doamne*, *l-a găsit cu o nouă soție și a izgonit-*

o? *Vai*, *Doamne*, *unde e mama*?

S-a răsucit involuntar, dorind să fugă de acolo, fără să știe încotro să meargă, ce să facă, simțind doar că trebuia să plece imediat și să își găsească mama.

— Verișoară, cred că ar trebui să te așezi. Vino în salon, bine?

Glasul lui Jamie cel Tânăr a răsunat ferm în urechile ei, iar brațul lui i-a cuprins talia, întorcând-o și îndemnând-o să meargă pe hol și să treacă de una dintre ușile care duceau într-acolo.

Brianna abia dacă a auzit vacarmul vocilor din jurul ei, nenumăratele explicații și acuzații care se învârtejeau ca niște șiruri de artificii. A văzut ca prin ceață un bărbat scund și îngrijit, cu o față ca a Iepurelui Alb[6], părând extrem de surprins, dar și un alt bărbat, mult mai înalt, cu chipul plăcut, dar îmbătrânit, încruntat de îngrijorare, care s-a ridicat când Brianna a apărut în salon și a pășit spre ea.

Vacarmul a fost potolit și toți au fost chemați la ordine de un bărbat care a reușit să obțină din vociferările derutante o explicație pentru prezența Briannei acolo.

— Fiica lui Jamie? a privit-o cu interes, dar s-a arătat mai puțin surprins decât ceilalți. Cum te cheamă, *a leannan*?

— Brianna.

Era prea tulburată ca să îi zâmbească, dar el nu a părut deranjat de asta.

— Brianna.

El s-a așezat pe o pernă și i-a făcut semn să se așeze în fața lui, iar ea a văzut că bărbatul avea un picior de lemn care ieșea în afară, rigid. A luat-o de mână și i-a zâmbit, iar lumina caldă din ochii căprui și plăcuți a făcut-o să se simtă ceva mai sigură pe ea.

— Fato, sunt Ian, unchiul tău. Bun venit!

Involuntar, Brianna i-a strâns mâna, agățându-se de ajutorul pe care el părea să i-l ofere. El nu a tresărit și nici nu și-a retras mâna, ci doar a cercetat-o atent, părând amuzat de felul în care era îmbrăcată.

— Ai dormit pe landă, nu-i așa? a întrebat-o, văzând praful și petele verzi de pe hainele ei. Cred că ai bătut ceva cale ca să ne găsești, nepoată.

— Spune ea că ți-e nepoată, a intervenit Laoghaire.

Își revenise din șoc și acum se uita peste umărul lui Ian, cu o

---

[6] Personaj din *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll. (n.tr.).

expresie de ură.

— Probabil că a venit să vadă ce poate căpăta.

— Laoghaire, râde ciob de oală spartă, a replicat calm Ian, după care s-a întors, ajungând față în față cu ea. Nu cumva tu și Hobart ați încercat acum jumătate de ceas să stoarceți de la mine cinci sute de lire?

Ea a strâns din buze, adâncind ridurile care îi încadrau gura.

— Sunt banii mei, s-a răstit ea, și știi prea bine asta! Așa a fost înțelegerea, mărturie stă hârtia semnată.

Ian a oftat; evident, nu era prima oară că auzea asta în acea zi.

— Știu, a spus el răbdător. Și-ți vei primi banii – imediat ce Jamie îi va putea trimite. A promis, iar el este un om de onoare. Numai că…

— De onoare, da? a pufnit Laoghaire într-un mod nedemn pentru o doamnă. E onorabil pentru că a comis bigamie, da? Că și-a părăsit soția și copiii? Că mi-a furat fiica și a dus-o la ruină? Onorabil?

S-a uitat la Brianna cu ochi scânteietori și duri ca oțelul.

— Să te mai întreb ceva, fato. Cum o cheamă pe mama ta?

Nedumerită, Brianna a privit-o lung. Eșarfa de la gât o sufoca și, în ciuda strânsorii lui Ian, și-a simțit mâinile reci.

— Mama ta, a repetat Laoghaire pe un ton iritat. Cine a fost ea?

— N-are importanță cine…, a început Jenny, dar Laoghaire s-a repezit spre ea cu fața stacojie de furie.

— Ba contează! Dacă o are cu vreo vivandieră sau cu vreo amărâtă de slujitoare cât a fost în Anglia – asta e una. Dar dacă ea e…

— Laoghaire!

— Surioară!

— Femeie spurcată la gură!

Brianna a pus capăt scandalului pur și simplu ridicându-se în picioare. Era la fel de înaltă ca bărbații și le domina pe femei. Laoghaire s-a grăbit să facă un pas înapoi. Toți se uitau la ea, cu expresii ostile, compătimitoare sau doar curioase.

Cu un calm pe care nu-l simțea, Brianna a băgat mâna în buzunarul interior al hainei, buzunarul secret pe care îl cususe cu doar o săptămână în urmă. Părea că trecuse un veac de atunci.

— Numele mamei mele este Claire, a spus ea și a lăsat colierul să cadă pe masă.

În încăpere s-a lăsat o tăcere mormântală, se auzea doar sfârâitul focului de turbă, care ardea mocnit în vatră. Colierul din perle strălucea, iar cercurile de aur au licărit în razele soarelui de primăvară care pătrundeau pe fereastră.

Jenny a fost prima care a vorbit. Mișcându-se ca o somnambulă, a întins un deget subțire și a atins una dintre perle. Perle de cultură, genul numit baroc, datorită formelor unice, neregulate, inconfundabile.

— Vai de mine, a spus Jenny încet.

A ridicat capul și a privit-o direct pe Brianna, iar în ochii albaștri și înclinați au apărut sclipiri care păreau lacrimi.

— Mă bucur tare mult să te cunosc… nepoată.

•

— Unde e mama? Știți cumva?

Brianna și-a mutat privirea de la un chip la altul, simțind cum inima îi bate tot mai tare. Laoghaire nu se uita la ea; încremenise cu o expresie rece și cu ochii țintă la perle.

Jenny și Ian au schimbat scurt o privire, apoi Ian s-a ridicat cu stângăcie și a tras piciorul de lemn sub el.

— E cu tatăl tău, a spus el încet, atingând-o pe braț. Nu te teme, fetițo, sunt în siguranță.

Brianna s-a stăpânit ca să nu se prăbușească de ușurare. În schimb, a răsuflat cu grijă, simțind cum golul din stomac și îngrijorarea încep să dispară.

— Mulțumesc, a spus ea.

A încercat să îi zâmbească lui Ian, dar s-a simțit moale, ca din cauciuc. *Siguranță*. *Și împreună*. *Oh*, *mulțumesc*! a gândit ea cu recunoștință mută.

— De drept, acelea sunt ale mele a spus Laoghaire, făcând semn din cap spre perle.

Acum nu mai era furioasă, ci stăpână pe sine și glacială. Trăsăturile feței ei nemaifiind schimonosite de furie, Brianna și-a dat seama că Laoghaire fusese cândva foarte frumoasă, și încă era atrăgătoare – înaltă pentru o scoțiană și cu mișcări grațioase. Era genul de blondă delicată care se ofilește repede și talia i se îngroșase, dar silueta ei rămăsese dreaptă și fermă, iar fața reflecta mândria unei femei care se știa frumoasă.

— Ba nu sunt! a spus Jenny într-o izbucnire scurtă de iritare.

Au fost bijuteriile mamei, pe care tata i le-a dat lui Jamie pentru soția lui și…

— Și eu sunt soția lui, a întrerupt-o Laoghaire.

S-a uitat apoi la Brianna cu ochi reci și sfredelitori.

— Eu sunt soția lui, a repetat ea. M-am căsătorit cu el din bună-credință, iar el a promis că-mi va plăti pentru răul pe care mi l-a făcut.

S-a întors cu ochi reci spre Jenny.

— A trecut mai bine de un an de când n-am primit niciun penny. Trebuie să-mi vând încălțările ca să-mi hrănesc fiica – cea care mi-a rămas?

A ridicat bărbia și s-a uitat la Brianna.

— Dacă tu ești fiica lui, atunci datoriile lui sunt și ale tale. Spune-i, Hobart!

Hobart a părut ușor stânjenit.

— Ei, asta-i, surioară, a zis el, lăsându-și o mână pe brațul ei în încercarea de a o liniști. Eu gândesc că…

— Ba nu, tu nu gândești de când te-ai născut!

Iritată, i-a îndepărtat brațul și a întins o mână spre perle.

— Sunt ale mele!

Din reflex, Brianna a strâns colierul în mână înainte ca Laoghaire să ia hotărârea de a-l înșfăca. Cercurile din aur erau reci, dar perlele erau calde – semn că erau veritabile, așa îi spusese mama ei.

— Ia stai puțin, a zis Brianna, iar tăria și răceala din glas au surprins-o chiar și pe ea. Nu știu cine ești și nu știu ce s-a petrecut între tine și tata, dar…

— Sunt Laoghaire MacKenzie, și ticălosul tău de tată s-a căsătorit cu mine acum patru ani – mințind, aș putea adăuga.

Furia lui Laoghaire nu dispăruse și părea să se fi interiorizat; era încordată, dar nu mai striga, iar roșeața se stinsese pe obrajii bucălați.

Străduindu-se să își păstreze calmul, Brianna a inspirat adânc.

— Da? Dar mama e acum cu tata.

— M-a părăsit.

Laoghaire rostea cuvintele fără patimă, dar ele cădeau cu greutatea unor pietre într-o apă liniștită, răspândind valuri nesfârșite de durere și de sentiment al trădării. Jamie cel Tânăr deschisese gura să vorbească, dar a închis-o din nou, urmărind-o pe Laoghaire.

— A zis că nu mai poate răbda să locuiască în aceeași casă cu mine și să împartă patul cu mine.

A spus-o pe un ton liniștit, ca și cum ar fi recitat ceva învățat pe de rost, ținându-și ochii ațintiți asupra locului unde se aflaseră perlele.

— Așa că a plecat. Și apoi s-a întors – cu vrăjitoarea. S-a expus cu ea în fața mea și a făcut amor cu ea sub ochii mei.

Încet, a ridicat privirea spre Brianna, studiind-o aprig, căutând misterele chipului ei. A dat rar din cap.

— Ea a fost, a rostit Laoghaire cu o certitudine bizar de calmă. Ea a aruncat vrăji asupra lui încă din ziua în care a venit la Leoch – și asupra mea. M-a făcut invizibilă. Din ziua în care a apărut ea, el nu a mai suportat să mă vadă.

Brianna a simțit un fior rece urcându-i pe șira spinării, în ciuda căldurii degajate de focul din vatră.

— Apoi ea a plecat. Murise, s-a spus. Ucisă în Revoltă. Iar el s-a întors din Anglia, eliberat în cele din urmă.

A clătinat din cap ușor; se uita fix la Brianna, dar fata știa că Laoghaire nu mai vedea nimic.

— Numai că nu era nicidecum moartă, a continuat Laoghaire încet. Iar el nu era liber. Am știut asta; am știut-o dintotdeauna. Nu poți ucide o vrăjitoare cu oțel, ea trebuie să ardă.

Laoghaire și-a întors ochii albaștri spre Jenny.

— Pe ea ai văzut-o la nunta mea. Spectrul ei stând acolo, între mine și el. Ai văzut-o, dar nu ai scos o vorbă. Am aflat abia mai târziu, când i-ai spus lui Maisri, clarvăzătoarea. Trebuia să-mi fi zis atunci.

Nu era atât o acuzație, cât o constatare a faptelor.

Jenny pălise din nou, iar în ochii ei de un albastru-închis a apărut ceva – probabil spaima. Și-a umezit buzele și a dat să răspundă, dar Laoghaire își mutase atenția asupra lui Ian.

— Ian Murray, ai face bine să fii precaut, i s-a adresat ea, pe un ton degajat și a făcut semn din cap spre Brianna. Uită-te bine la ea, omule! Mai înaltă decât aproape toți bărbații, îmbrăcată ca un bărbat, cu mâini mai mari decât farfuriile, potrivite să ia viața unuia dintre copiii tăi, dacă ar dori asta.

Ian nu i-a răspuns, deși pe fața lui lungă și nu tocmai frumoasă a apărut o expresie care i-a trădat tulburarea. Însă Jamie cel Tânăr și-a făcut mâinile pumn și a strâns din fălci. Laoghaire a observat asta și a zâmbit în colțul gurii.

— E copila unei vrăjitoare, a adăugat ea. Și știți cu toții asta!

A aruncat o privire în jur, provocându-i pe cei prezenți.

— Mama ei ar fi trebuit să fie arsă la Cranesmuir, fie și numai pentru vraja pe care a aruncat-o asupra lui Jamie Fraser. Da, vă spun, fiți atenți la ceea ce v-ați adus în casă!

Brianna a lovit puternic cu palma în tăblia mesei, făcându-i pe toți să tresară.

— Astea sunt vorbe goale, a rostit ea răspicat.

A simțit că sângele îi năvălește în față, dar nu s-a sinchisit. Cu gurile căscate, cei din încăpere s-au uitat la ea, dar nu le-a acordat atenție, ci s-a concentrat asupra lui Laoghaire MacKenzie.

— Vorbe goale, a repetat ea și a arătat cu degetul spre femeie. Dacă ar trebui să se ferească de cineva, tu ai fi aceea, ucigașo!

Laoghaire căscase gura mai mult decât oricine, dar nu a scos niciun sunet.

— Nu le-ai povestit totul despre Cranesmuir, nu-i așa? Mama ar fi trebuit să vorbească, dar nu a făcut-o. S-a gândit că ești prea tânără ca să-ți dai seama ce ai făcut. Dar nu erai chiar atât de mică, adevărat?

— Despre ce…? a întrebat Jenny cu glas pierit.

Jamie cel Tânăr s-a uitat întrebător la tatăl lui, care încremenise, privind-o pe Brianna.

— Ea a încercat să o ucidă pe mama.

Briannei îi venea greu să-și controleze glasul, care îi suna tremurător și nesigur, însă a reușit să continue.

— Tu ai făcut-o, nu? I-ai spus mamei că Geillis Duncan era bolnavă și că avea nevoie de ajutor – știai că se va duce, pentru că întotdeauna se ducea să vadă orice bolnav, doar e doctor! Ai știut că o vor aresta pe Geillis Duncan pentru vrăjitorie, iar dacă mama ar fi fost acolo, ar fi ridicat-o și pe ea! Ai crezut că o vor arde pe rug, apoi l-ai fi putut avea pe el, pe Jamie Fraser.

Până și buzele lui Laoghaire se albiseră, iar fața îi era împietrită. Nici măcar ochii ei nu mai aveau viață, pierduți și amorfi ca marmura.

— Am simțit mâna ei pe el, a șoptit ea. În patul nostru, stând acolo, între noi, cu mână pe el, astfel că se încorda și o striga în somn. A fost vrăjitoare. Am știut-o mereu.

În încăpere s-a lăsat tăcere, se auzeau doar sfârâitul focului și

cântecul unei păsări mici dincolo de ferestre. Hobart MacKenzie s-a trezit în cele din urmă, a făcut câțiva pași și a luat-o pe sora lui de un braț.

— Hai să plecăm, *a leannan*, a spus el încet. Te duc acasă.

A făcut un semn din cap spre Ian, care i-a răspuns la fel, cu un mic gest prin care își arăta deopotrivă înțelegerea și regretul.

Fără să opună rezistență, Laoghaire s-a lăsat condusă de fratele ei, însă, ajunsă la ușă, s-a oprit și s-a întors. Brianna nu se clintea; nu s-ar fi putut mișca nici dacă ar fi încercat.

— Dacă tu ești fiica lui Jamie Fraser, a spus Laoghaire cu glas rece și limpede, și s-ar putea să fii, având în vedere felul în care arăți, află de la mine că tatăl tău e un mincinos și un stăpân de curve, un pungaș și un codoș. Vă doresc să trăiți bine împreună.

I-a cedat lui Hobart, care a tras-o de o mânecă, iar ușa s-a închis în urma ei.

Furia care o invadase s-a topit brusc, și Brianna s-a aplecat în față, sprijinindu-se în mâini, simțind șiragul de perle în palmă. Părul i se desprinsese, iar o șuviță groasă i-a căzut peste față.

Ținea ochii închiși, ca să scape de amețeala care amenința să o înghită; mai mult a simțit decât a văzut mâna care a atins-o și i-a îndepărtat buclele de pe față.

— A continuat să o iubească, a șoptit ea, mai mult pentru sine. Nu a uitat-o.

— Sigur că nu a uitat-o.

A deschis ochii și a văzut fața lungă și ochii căprui și blânzi ai lui Ian la câțiva centimetri de ea. Mâna lui aspriță de muncă se odihnea peste a Briannei, caldă și puternică, o mână chiar mai mare decât a ei.

— Nici noi, a adăugat el.

•

— Verișoară Brianna, nu mai vrei puțin?

Joan, soția lui Jamie cel Tânăr, i-a zâmbit de dincolo de masă, ținând lingura de servit ridicată ispititor deasupra resturilor unei uriașe tarte cu agrișe.

— Nu, mulțumesc. Nu mai pot lua nici măcar o înghițitură, a răspuns Brianna, răspunzând la zâmbet. Mă simt ghiftuită!

Auzind-o, Matthew și fratele lui mai mic, Henry, au început să chicotească tare, dar o privire severă a bunicii lor i-a făcut imediat să își țină gura. Însă privind în jurul mesei, Brianna a văzut pe fețele tuturor, de la adulți la copii, încercări de a-și

reține râsul, toți păreau să găsească remarca ei nevinovată drept extrem de distractivă.

Nu era vorba de costumația ei neobișnuită și nici de noutatea produsă de vederea unei străine, s-a gândit ea, chiar dacă străina respectivă era mai ciudată decât majoritatea. Exista altceva, o undă de bucurie care circula între membrii familiei, nevăzută, dar vie precum curentul electric.

Abia treptat și-a dat seama ce însemna asta, iar o remarcă a lui Ian a dezvăluit totul.

— Nu ne-am închipuit că Jamie are un copil.

Zâmbetul lui Ian, aflat de cealaltă parte a mesei, a fost îndeajuns de cald încât să topească și gheața.

— Dar nu l-ai văzut niciodată, adevărat?

Brianna a clătinat din cap, înghițind rămășițele ultimei îmbucături și zâmbind, deși încă avea gura plină. Asta era situația, s-a gândit ea; acei oameni nu erau încântați s-o aibă alături nu atât de dragul ei, cât de dragul lui Jamie. Îl iubeau și erau fericiți, nu pentru ei înșiși, ci pentru el.

Înțelegând acest lucru, Brianna a simțit lacrimi în ochi. Așa nebunești cum fuseseră, acuzațiile lui Laoghaire o zdruncinaseră și era o mare alinare să își dea seama că pentru acei oameni care îl cunoșteau bine, Jamie Fraser nu era nici mincinos, niciun om rău; era exact așa cum îl socotea mama ei.

Interpretându-i greșit emoția drept înec, Jamie cel Tânăr a bătut-o sănătos pe spate, făcând-o să se înece cu mâncarea din gură.

— I-ai scris unchiului Jamie ca să-l anunți că vii la noi? a întrebat el, fără să ia în seamă tușea și fața ei împurpurată.

— Nu, a spus ea cu glas răgușit. Nu știu unde este.

Jenny a ridicat din sprâncene.

— Adevărat, ne-ai spus deja. Uitasem.

— Știți unde se află acum? El și mama?

Brianna s-a aplecat nerăbdătoare în față, scuturându-și firimiturile de foitaj din volanul de la baza gâtului.

Jenny a zâmbit și s-a ridicat de la masă.

— Da, știm – mai mult sau mai puțin. Dacă ai mâncat pe săturate, vino cu mine, fetițo. O să-ți dau ultima lui scrisoare.

Brianna s-a ridicat să o urmeze pe Jenny, dar s-a oprit brusc în dreptul ușii. Mai devreme zărise niște picturi pe pereții salonului, dar, în agitația de moment, nu apucase să se uite la ele. Însă

acum le vedea bine.

Doi băieței cu părul auriu-roșcat, foarte solemni în kilturi și veste, cu cămăși albe cu volane, contrastând cu blana întunecată a unui câine uriaș, aflat alături de ei, a cărui limbă atârna cu un soi de plictiseală răbdătoare.

Băiatul mai mare era înalt și cu trăsături fine; stătea drept și mândru, cu bărbia ridicată, cu o mână rezemată de capul câinelui, iar cu cealaltă așezată protector pe umărul fratelui mai mic, aflat între genunchii lui.

Însă Brianna se uita la băiatul mai mic. Avea fața rotundă și nasul cârn, obrajii translucizi și rumeni ca pielița merelor și ochi albaștri larg deschiși, ușor înclinați, care priveau pe sub o coamă de păr lucios pieptănat cu mare atenție. Postura era puțin forțată, în stilul clasic al secolului al XVIII-lea, dar în silueta masivă și robustă exista ceva care a determinat-o să zâmbească și să întindă un deget pentru a-i atinge fața.

— Ești foarte dulce, a spus ea încet.

— Jamie a fost un flăcău dulce, dar și un mic diavol, zău așa.

Glasul lui Jenny, aflată alături de ea, a făcut-o să tresară.

— Nu conta dacă lua bătaie ori era muștruluit, când își punea ceva în gând, așa rămânea. Vino cu mine; cred că mai am un tablou pe care ai vrea să-l vezi.

Cel de-al doilea portret era atârnat pe palierul scării, arătând nelalocul lui acolo. De jos, Brianna a văzut rama aurită și ornamentată, sculptura ei bogată contrastând vădit cu celelalte piese de mobilier din casă, solide și comode. Asta i-a amintit de tablourile din muzee; cadrul familial de aici părea complet nepotrivit.

Când a ajuns pe palier, în spatele lui Jenny, lumina orbitoare care pătrundea pe fereastră a dispărut, dezvăluindu-i clar suprafața plată a picturii.

A scos o exclamație și a simțit cum i se ridică firele de păr de pe brațe, pe sub pânza cămășii.

— E deosebit, nu?

Jenny și-a mutat privirea de la tablou spre Brianna și înapoi, iar pe față i-a apărut o expresie de mândrie și de venerație.

— Deosebit! a aprobat-o Brianna, înghițind în sec.

— Acum înțelegi de ce am știut imediat, i-a explicat mătușa ei, atingând rama sculptată cu un gest iubitor.

— Da. Da, înțeleg.

— Ea e mama mea. Bunica ta, Ellen MacKenzie.

— Da, a spus Brianna.

Firicelele de praf stârnite de pașii lor s-au rotit alene în lumina după-amiezii care pătrundea pe fereastră. Brianna s-a simțit de parcă s-ar fi rotit odată cu ele, fără să mai fie ancorată în realitate.

Peste două sute de ani stătuse – sau va sta, s-a gândit ea – în fața acestui portret expus la Național Portrait Gallery, negând cu furie adevărul pe care îl înfățișa.

Ellen MacKenzie se uita la ea acum așa cum se uitase și atunci; cu gâtul lung și regal, cu ochii ușor înclinați în care se citea un umor care nu atingea cu totul gura frumoasă. În niciun caz nu era o imagine în oglindă; Ellen avea o frunte înaltă, ceva mai îngustă decât a Briannei, bărbia îi era rotundă, nu ascuțită, iar chipul ei era ceva mai delicat și avea trăsături mai puțin reliefate.

Însă asemănarea exista și era suficient de pronunțată ca să devină șocantă; pomeții lați și părul roșcat și des erau la fel. La gât avea șiragul de perle, cu cercurile din aur strălucind în razele plăcute ale soarelui de primăvară.

— Cine l-a pictat? a întrebat Brianna într-un târziu, deși nu avea nevoie să afle răspunsul.

Plăcuța de lângă tabloul aflat în muzeu spunea „Artist necunoscut”. Dar după ce văzuse portretul celor doi băieți, Brianna și-a dat seama. Această pictură era mai puțin reușită, reprezentând un efort timpuriu, dar aceeași mână pictase părul și pielea.

— Chiar mama, a spus Jenny, iar în glasul ei a răzbătut o mândrie visătoare. Se pricepea grozav să deseneze și să picteze. Tare mult aș fi vrut să am și eu darul ăsta.

Brianna a simțit cum degetele i se strâng fără voia ei, iar iluzia penelului prins între ele a fost atât de vie o clipă, încât ar fi putut jura că a pipăit lemnul neted.

Aici, s-a gândit ea înfiorându-se ușor și a auzit un clic slab de recunoaștere când un element minuscul al trecutului ei și-a găsit locul. *De aici l-am căpătat*.

Frank Randall spunea că nu e în stare să traseze nici măcar o linie dreaptă; Claire zicea că nici ea nu putea desena. Însă Brianna avea știința liniilor și a curbelor, a luminii și a umbrei, iar acum afla care era izvorul acelui dar.

Ce altceva? s-a întrebat ea brusc. Ce altceva avea care să le fi aparținut femeii din tablou și băiatului cu capul înclinat în semn de încăpățânare?

— Ned Gowan mi l-a adus de la Leoch, a spus Jenny atingând rama cu un gest reverențios. El l-a salvat când, după Revoltă, englezii au dărâmat castelul.

A schițat un zâmbet.

— Ned ține mult la familie. El e Lowlander din Edinburgh, fără rude, dar a ales să facă parte din clanul MacKenzie, iar acum clanul nu mai există.

— Nu mai există? a exclamat Brianna. Au murit toți?

Groaza din glasul ei a făcut-o pe Jenny să o privească surprinsă.

— Oh, nu. Nu asta am vrut să spun, fetițo. Dar Leoch nu mai e, a adăugat ea cu glas ceva mai moale. Și odată cu el, și ultimele căpetenii... Colum și fratele lui, Dougal... au murit pentru Stuarți.

Brianna știa asta, desigur; Claire îi povestise. O surprindea însă valul brusc de suferință, regretul pentru acești necunoscuți ai neamului ei proaspăt găsit. Cu un efort, și-a înghițit nodul tot mai mare din gât și s-a întors pentru a o urma pe Jenny în susul scării.

— Leoch a fost un castel mare? a întrebat Brianna.

Mătușa ei s-a oprit și și-a lăsat mâna pe balustradă.

— Nu știu, a răspuns ea.

Cu regret parcă, Jenny a aruncat încă o privire spre tabloul pictat de Ellen.

— Nu l-am văzut, iar acum nu mai există.

•

Când a intrat în dormitorul de la etaj, Brianna a avut impresia că pătrunde într-o peșteră submarină. Încăperea mică, la fel ca toate celelalte, avea grinzile tavanului scund afumate după ani și ani de foc de turbă, însă pereții erau albi și proaspeți, iar prin cele două ferestre mari pătrundea o lumină tremurătoare și verzuie, furișată printre frunzele măceșului.

Ici și colo, în lumina scăzută, câte un obiect sau altul sclipea ca un pește de recif; o păpușă pictată lăsată pe covorul din fața vetrei de vreun nepot, un coș chinezesc cu o monedă găurită legată de capac, drept ornament. Un sfeșnic, o mică pictură, culorile bogate părând mai profunde pe peretele alb.

Jenny s-a dus drept spre dulapul mare așezat pe o latură a camerei și s-a ridicat pe vârfurile pentru a lua o cutie mare, îmbrăcată în marochin, cu colțurile uzate de timp. Când a săltat capacul, Brianna a observat sclipirea metalică și o licărire scurtă, ca a razelor de soare căzute peste bijuterii.

— Uite!

Jenny a scos un teanc gros de file murdare, trecute din mână în mână, după cum se părea, și i l-a întins Briannei. Fusese sigilat; pe capătul unei file încă era o pată de ceară.

— Sunt în colonia Carolina de Nord, dar nu locuiesc în apropierea vreunui oraș, i-a explicat Jenny. Jamie scrie câte puțin seara, când poate, și ține foile până când el sau Fergus merg în Cross Creek ori trece pe acolo vreun călător care să ducă scrisoarea. Nu-i este ușor să scrie, mai ales de când a avut mâna dreaptă ruptă, asta demult.

Brianna a tresărit auzind acea mențiune făcută cu un aer degajat, dar pe fața mătușii ei nu a apărut o expresie de îngrijorare deosebită.

— Stai jos, fetițo!

A făcut un gest oferindu-i Briannei să aleagă între un scaun și pat.

— Mulțumesc, a murmurat Brianna, alegând scaunul.

Probabil că Jenny nu știa totul despre Jamie și Jack Randall cel Negru. Ideea că ea ar putea ști lucruri despre acest bărbat nevăzut pe care nici măcar sora lui nu le știa era într-un fel tulburătoare. Pentru a alunga acel gând, s-a grăbit să desfacă scrisoarea.

Negre și vii, cuvintele scrise chinuit i-au sărit în ochi. Mai văzuse acel scris cu litere diforme, îngrămădite și terminații mari și înfoiate, dar acela fusese un document vechi de două sute de ani, iar cerneala maronie se decolorase, scrisul fiind constrâns de o atenție scrupuloasă și de caracterul oficial. Aici Jamie se simțise liber, scrisul se rostogolea pe pagină cu o scrijelitură îndrăzneață și întreruptă, șirurile înclinându-se ca bete la capăt. Un scris neglijent, dar lizibil.

Fraser's Ridge, luni, 19 septembrie

Scumpa mea Jenny,

Toți cei de aici sunt sănătoși la trup și la spirit și sper ca această scrisoare să îi găsească pe toți cei din casa ta la fel de mulțumiți.

Fiul tău îți transmite cele mai afectuoase urări de bine și roagă să li se spună asta tatălui său, precum și fraților și surorilor lui. Te mai roagă să le spui lui Matthew și lui Henry că le trimite un obiect, care este craniul conservat al unui animal pe numele lui porc-spinos, renumit pentru spinii lui lungi (cu toate că nu seamănă deloc cu micul arici pe care îl știți voi, fiindcă este mai mare și trăiește în copaci, unde mănâncă muguri moi). Spune-le lui Matthew și lui Henry că nu știu de ce are dinții portocalii. Fără îndoială că animalul îi socotește decorativi.

Totodată, vei găsi un mic dar pentru tine; modelul este făcut folosind spinii aceluiași animal, din fire de lână pe care indienii le vopsesc cu seva unor plante, după care le croșetează în maniera ingenioasă pe care o ai în fața ochilor.

În ultima vreme, Claire a manifestat mult interes față de conversație – dacă acest cuvânt poate fi folosit pentru o comunicare ce se limitează mai mult la semne și strâmbături (Claire insistă să precizez că ea nu se strâmbă, la care eu îi răspund că sunt într-o poziție mai bună să fac aprecierea asta, pentru că pot vedea fața în chestiune, ceea ce ea nu poate) – în discuțiile cu o bătrână indiană, foarte apreciată în ținutul nostru ca vindecătoare, care i-a dat lui Claire multe plante folositoare. Drept urmare, acum degetele ei sunt violete, lucru pe care îl găsesc foarte decorativ.

Marți, 20 septembrie

Astăzi am fost foarte ocupat să repar și să întăresc padocul în care ținem noaptea cele câteva vaci, porcii etc., pentru a le apăra de atacurile urșilor, care sunt din belșug aici. Azi-dimineață, mergând la privată, am zărit o urmă mare de labă în noroi, cât piciorul meu. Animalele păreau agitate și tulburate, stare pentru care nu le pot aduce vreo vină.

Te rog să nu te alarmezi din pricina asta. Urșii negri

din acest ținut se feresc de oameni și nu se apropie de om nici dacă este singur. Pe de altă parte, casa noastră este rezistentă și i-am zis lui Ian să nu iasă afară după căderea întunericului decât dacă este bine înarmat.

În ceea ce privește armele, situația noastră s-a îmbunătățit mult. Fergus a adus cu sine din High Point o pușcă bună de un model nou și câteva pumnale excelente.

De asemenea, un ceaun mare, a cărui achiziție am sărbătorit-o cu o mare cantitate de tocană gustoasă, făcută din vânat, ceapă sălbatică din pădure, fasole uscată și totodată cu niște roșii pe care le-am uscat vara trecută. Niciunul dintre noi nu a murit și nici nu s-a simțit rău după ce am mâncat, deci Claire are dreptate, roșiile nu sunt otrăvitoare.

Miercuri, 21 septembrie

Ursul a venit din nou. Azi am găsit urme mari și pământ răscolit pe terenul unde Claire își are grădina proaspăt săpată. Fiara vrea să se îngrașe pentru a trece iarna, când doarme, și fără îndoială că a scotocit după gândaci în pământul reavăn.

Am dus purceaua în cămară, pentru că e pe cale să fete. Nici purceaua, nici Claire nu sunt încântate de un asemenea aranjament, dar animalul e scump, pentru că i-am dat trei lire domnului Quillan pe ea.

Azi au venit la noi patru indieni. Sunt din neamul numit Tuscarora. I-am întâlnit pe acești oameni cu diverse prilejuri și mi s-au părut foarte prietenoși.

Cum sălbaticii s-au arătat hotărâți să vâneze ursul acesta, le-am dăruit niște tutun și un pumnal, de care au părut încântați.

Au stat sub streașină casei mai toată dimineața, fumând și discutând, dar pe la miezul zilei au dat să plece la vânătoare. I-am întrebat dacă, ținând seama că ursul părea să agreeze compania noastră, nu ar fi mai bine ca ei să se ascundă prin preajmă, sperând că animalul va reveni aici.

Mi-au spus – cu tot respectul posibil prin vorbe și

semne – că excrementele animalului arătau fără tăgadă că el a părăsit zona și se îndreaptă în treaba lui spre vest.

Întrucât nu am voit să îi contrazic pe niște oameni atât de pricepuți, le-am urat noroc și drum bun. Nu îi puteam însoți pentru că am multe lucruri urgente de făcut aici, dar Ian și Rollo au plecat cu ei, așa cum au mai făcut și cu alte ocazii.

Am încărcat pușca mea cea nouă și am pus-o la îndemână pentru cazul în care bănuielile prietenilor noștri privind intențiile ursului au fost greșite.

Joi, 22 septembrie

Noaptea trecută, am fost trezit din somn de un zgomot îngrozitor. Zgârieturi care răsunau prin buștenii pereților, însoțite de bubuituri și urlete atât de puternice, încât am sărit din pat, convins că acoperișul ne va cădea în cap.

Simțind apropierea dușmanului, purceaua a țâșnit pe ușa cămării (trebuie să spun că a fost cam subțire) și, guițând asurzitor, și-a găsit adăpost sub patul nostru. Dându-mi seama că venise ursul, am luat pușca mea cea nouă și am fugit afară.

Deși puțin încețoșată, era o noapte cu lună și mi-am văzut clar dușmanul, o siluetă mare și întunecată, stând în două labe, nu departe de mine și părând la fel de înalt ca mine și (dacă ochii nu m-au înșelat) de trei ori mai lat.

Am tras în el, moment în care s-a lăsat în patru labe și a fugit cu o iuțeală uimitoare spre adăpostul pădurii din apropiere, dispărând înainte de a apuca eu să încarc arma și să trag din nou.

Când s-a făcut dimineață, am căutat pe pământ urme de sânge, dar nu am găsit niciuna, asta însemnând că glonțul nu și-a găsit ținta. O latură a casei este decorată cu câteva zgârieturi lungi, așa cum poți face cu tesla sau cu dalta dacă sunt ascuțite, care au rămas albe pe lemn.

După aceea ne-am chinuit să convingem purceaua (e albă, de o mărime impresionantă și cât se poate de

încăpățânată, fără a mai spune că nu duce lipsă de dinți) să plece de sub patul nostru și să se întoarcă în adăpostul ei din cămară. S-a opus, dar în cele din urmă am convins-o cu ajutorul unei dâre de porumb presărat în fața ei și împingând-o din spate cu o mătură zdravănă.

Luni, 26 septembrie

Ian și prietenii lui, pieile-roșii, s-au întors, dar prada le-a scăpat în pădure. Le-am arătat zgârieturile de pe latura casei, după care au început să se agite și au discutat între ei atât de precipitat, încât nu am înțeles nicio vorbă.

Un indian a scos un colț mare din colierul lui de colți asemănători și mi l-a dăruit cu o ceremonie deosebită, spunându-mi că mă va ajuta să mă identific cu spiritul ursului și astfel mă va apăra de vătămări. Am acceptat acel simbol cu solemnitatea cuvenită, iar apoi m-am văzut obligat să îi dau o bucată de fagure în schimb, respectând astfel toate datinile lor.

Claire a fost chemată să aducă fagurele și, cu priceperea obișnuită a ochilor ei în asemenea probleme, a observat că unul dintre oaspeții noștri nu se simțea bine, avea ochii înroșiți, tușea și era oarecum amețit. Claire spune că este împurpurat de fierbințeală, deși acest lucru nu este evident dacă îl privești. Fiind prea bolnav ca să își continue drumul cu tovarășii săi, l-am așezat pe o saltea în coșar.

Purceaua a fătat la nesfârșit în cămară. Acum sunt acolo doisprezece purcei, toți sănătoși și având o poftă de mâncare de speriat, lucru pentru care îi mulțumim Domnului. Pofta noastră de mâncare a fost afectată deocamdată, fiindcă, guițând amenințător și arătându-și dinții de furie, purceaua atacă feroce pe oricine deschide ușa cămării. La cina din astă seară am mâncat doar un ou și am fost înștiințat că nu voi mai căpăta altceva decât după ce găsesc o soluție la această problemă neplăcută.

Sâmbătă, 1 octombrie

Azi, o mare surpriză. Au sosit doi oaspeți care...

— Sigur e un loc sălbatic.

Tresărind, Brianna a ridicat ochii. Jenny a făcut un semn din cap spre scrisoare, rămânând cu privirea ațintită spre Brianna.

— Sălbatici, urși, porci-spinoși și alte alea. Nu au decât un pat mic acolo unde trăiesc, așa mi-a scris Jamie. Și singuri cuc, tocmai în creierii munților. Foarte sălbatic, sunt sigură.

S-a uitat neliniștită la Brianna.

— Dar tu tot vrei să ajungi acolo, nu?

Brianna și-a dat brusc seama că Jenny se temea că ea nu mai voia asta, că o înspăimânta gândul la îndelungata călătorie și la locurile sălbatice de la capătul ei. Un loc sălbatic deveni dintr-odată real prin cuvintele așternute cu negru pe foaia pe care o avea în mână, dar nici pe departe la fel de real ca bărbatul care le scrisese.

— O să plec, a asigurat-o Brianna pe mătușa ei. Imediat ce voi putea.

Chipul lui Jenny s-a destins.

— Bine, a spus ea.

A întins o mână, arătându-i o punguță decorată cu un plăcuță din spini de porc-spinos, vopsiți în nuanțe de roșu și negru, având ici și colo câțiva țepi lăsați în culoarea lor cenușie, naturală, pentru a crea un contrast.

— Ăsta e cadoul pe care mi l-a trimis.

Brianna l-a luat și a admirat modelul complicat, dar și pielea moale de căprioară, de culoare deschisă.

— E frumos.

— Da, așa e.

Jenny s-a întors cu spatele, făcându-și de lucru cu aranjarea micilor ornamente de pe rafturile pentru cărți. Brianna tocmai își îndreptase din nou atenția asupra scrisorii, când Jenny i s-a adresat pe neașteptate.

— Mai stai puțin?

Mirată, Brianna a ridicat ochii de la scrisoare.

— Să stau?

— Măcar o zi sau două.

Jenny s-a întors spre ea. Lumina dinspre fereastră îi bătea din spate și crea un halou care îi ascundea fața.

— Știu că vrei să pleci cât mai curând, a continuat ea. Dar aș

dori tare mult să stau de vorbă cu tine.

Brianna a privit-o nedumerită, dar nu a putut citi nimic pe fața liniștită și nici în ochii înclinați ca și ai ei.

— Da, a consimțit ea încet. Sigur că mai stau.

Jenny a zâmbit ușor în colțul gurii. Avea părul negru, presărat cu fire albe, amintind de penele unei coțofene.

— Bine, a spus ea slab.

Zâmbetul a devenit tot mai larg în timp ce-și privea nepoata.

— Doamne Dumnezeule, ce mult semeni cu fratele meu!

•

Rămasă singură, Brianna a revenit la scrisoare, recitind pe îndelete începutul, lăsând ca încăperea din jur să se estompeze până la dispariție în timp ce Jamie Fraser a prins viață în mâinile ei, vocea lui răsunându-i în minte atât de vie, de parcă s-ar fi aflat chiar acolo, cu lumina soarelui bătându-i din spate și făcând să îi scânteieze părul roșcat.

Sâmbătă, 1 octombrie

Azi, o mare surpriză. Au venit doi oaspeți de la Cross Creek. Cred că îți mai aduci aminte că ți-am povestit de lordul John Grey, pe care l-am cunoscut la Ardsmuir. Nu ți-am spus că l-am mai întâlnit de atunci, în Jamaica, unde era guvernator al Coroanei.

Probabil că este ultima persoană pe care te-ai aștepta să o vezi în acest loc atât de îndepărtat de orice urmă de civilizație, fără a mai vorbi de birourile și straiele luxoase cu care este obișnuit. Bineînțeles că am fost extrem de uimiți de apariția lui la ușa noastră, dar noi l-am făcut imediat să se simtă bine-venit.

Regret să o spun, dar o întâmplare tristă l-a îndreptat încoace. Soția lui, care s-a îmbarcat în Anglia cu fiul său, s-a îmbolnăvit de fierbințeală în timpul călătoriei și a murit în largul oceanului. Temându-se că miasmele tropicelor s-ar putea dovedi fatale pentru băiat ca și pentru mamă, lordul John a hotărât ca băiatul să meargă în Virginia, unde familia sa are o proprietate considerabilă, și a decis să îl ducă acolo chiar el, fiindcă văzuse că băiatul era foarte îndurerat de pierderea mamei.

Mi-am exprimat uimirea, dar și recunoștința că au

ales să facă un asemenea ocol în călătoria lor pentru a ajunge în acest locșor izolat, dar el mi-a spus că voia ca băiatul să vadă și altceva din colonii, astfel încât să aprecieze bogăția și diversitatea acestui tărâm. Flăcăul ține foarte mult să întâlnească indieni – ceea ce îmi aduce aminte de dorințele pe care le-a avut până nu demult Ian.

E un flăcău atrăgător, înalt și bine clădit pentru vârsta lui, care cred că e de vreo doisprezece ani. Este întrucâtva înclinat spre tristețe din pricina morții mamei, dar are o conversație plăcută și maniere alese, dat fiind că este conte (lordul John este tatăl lui vitreg, așa cred, iar tatăl lui natural a fost conte de Ellesmere). Îl cheamă William.

Brianna a întors pagina, așteptându-se la o continuare, dar pasajul se oprea cu acea notație scurtă. Urma o pauză de câteva zile, după care scrisoarea continua pe 4 octombrie.

Marți, 4 octombrie

În ciuda tuturor eforturilor făcute de Claire pentru a-l salva, indianul din coșar a murit în dimineața asta. Fața, corpul și membrele lui erau cuprinse cu totul de o iritație îngrozitoare, ceea ce l-a făcut să aibă o înfățișare cumplită.

Claire crede că a suferit de pojar, de aceea este foarte îngrijorată, pentru că asta este o boală perfidă, molipsitoare, care se răspândește cu repeziciune. În afara ei, nu lasă pe nimeni în apropierea mortului – spune că ea nu are cum suferi din cauza bolii, printr-un anume farmec –, dar noi ne-am strâns pe la miezul zilei, iar eu am citit câteva pasaje din Scripturi potrivite pentru o asemenea situație și am rostit o rugăciune pentru odihna sufletului său – sunt încredințat că până și sălbaticii nebotezați și-ar putea găsi odihna la sânul Domnului.

Nu prea știm cum să procedăm în privința rămășițelor pământești ale acestui biet suflet. În mod normal, l-aș trimite pe Ian să își cheme prietenii, pentru ca ei să îl înmormânteze potrivit datinilor

indiene.

Însă Claire spune că nu trebuie să facem asta, deoarece cadavrul ar putea răspândi boala între cei de un neam cu el, un dezastru pe care nu vrea să-l aducă pe capul prietenilor lui. Ea propune să îngropăm sau să ardem cadavrul chiar noi, dar eu mă feresc să întreprind o asemenea acțiune care ar putea fi interpretată greșit de neamul bărbatului – aceștia ar putea crede că în acest fel am încercat să ascundem complicitatea noastră în moartea lui.

Nu le-am spus nimic oaspeților noștri despre grijile care ne frământă. Dacă pericolul este iminent, trebuie să îi trimit de aici. Totuși, nu aș dori să mă lipsesc de compania lor, fiind noi atât de izolați aici. Deocamdată am depus cadavrul într-o mică peșteră uscată de pe un deal din apropierea casei, unde aveam intenția de a construi un staul sau o magazie.

Vă cer iertare pentru că îmi descarc povara acestor gânduri tulburându-vă pacea. Cred că până la urmă totul se va sfârși cu bine, dar pentru moment mărturisesc că sunt îngrijorat. În cazul în care va părea că ne amenință vreo primejdie – din partea indienilor sau din cauza bolii –, voi trimite scrisoarea imediat prin oaspeții noștri, pentru a fi sigur că ea va ajunge la voi.

Dacă totul va fi bine, vă voi scrie neîntârziat pentru a vă anunța.

Iubitorul tău frate,
Jamie Fraser

Brianna și-a simțit gura uscată și a înghițit în sec. Scrisoarea mai avea două file; stăteau deocamdată lipite, refuzând cu îndărătnicie să se despartă, însă într-un final au cedat.

Post-Scriptum, 20 octombrie

Suntem în siguranță cu toții, deși felul în care ne-am mântuit a fost foarte întristător. Vă voi povesti însă altă dată, pentru că nu vreau să mă gândesc la asta în asemenea momente.

Ian a fost bolnav de pojar, la fel ca și lordul John, dar

s-au înzdrăvenit amândoi și Claire mă roagă să vă transmit că Ian se simte foarte bine acum, așa că nu trebuie să vă temeți. Vă scrie ceva cu mâna lui ca să aflați că acesta este adevărul.

Pe ultima filă scrisul era al altcuiva, cursiv și cu o înclinare atentă și bine exersată, deși ici și colo apărea câte o pată care strica aspectul paginii, probabil urmarea bolii celui care scrisese sau a unei pene proaste.

Dragă mamă,

Am fost bolnav, dar acum m-am întremat. Am avut fierbințeală, cu vise foarte ciudate, încărcate de lucruri bizare. Era un lup mare care venea și îmi vorbea cu voce de om, dar mătușa Claire spune că acela trebuie să fi fost Rollo, care a stat lângă mine tot timpul cât am fost bolnav; e un câine foarte bun și nu mușcă prea des. De la pojar mi-au apărut umflături sub piele, care mi-au dat mâncărimi cumplite. Am trăit senzația că mă așezasem pe un mușuroi de furnici sau că am nimerit într-un cuib de viespi. Mi-am simțit capul de două ori mai mare și am strănutat ceva de groază.

Astăzi am mâncat trei ouă și terci și am mers la privată pe picioarele mele, așa că mă simt destul de bine, deși am crezut că o să îmi pierd vederea – nu vedeam decât lumini orbitoare când ieșeam afară, dar mătușa a spus că îmi voi reveni curând, și așa s-a întâmplat.

Îți voi scrie mai multe ceva mai târziu – Fergus așteaptă să plece cu scrisorile.

Cel mai supus și devotat fiu al tău,
Ian Murray

P.S. Țeasta de porc-spinos este pentru Henry și Mattie, sper să le placă.

Brianna a rămas o vreme pe scaun, simțind în spate răcoarea peretelui văruit în alb, netezind paginile scrisorii și privind cu un aer absent spre raftul cu cărți legate în piele și pânză, așezate

ordonat. *Robinson Crusoe* i-a sărit în ochi pentru că titlul era scris cu auriu pe cotor.

Un loc sălbatic, așa spusese Jenny. Dar și primejdios, unde viața se putea transforma într-o clipită, începând cu problemele create de un porc ținut în cămară până la amenințarea instantanee a morții violente.

— Și eu, care credeam că viața de aici e primitivă! a murmurat ea, aruncând o privire spre focul de turbă din vatră.

•

La urma urmelor, nu era deloc primitivă, s-a gândit ea când l-a urmat pe Ian prin curte și a trecut prin dreptul anexelor gospodărești. Totul era bine întreținut și ordonat; zidurile din piatră și clădirile erau în stare bună, deși cam sărăcăcioase. Găinile erau ținute în curtea lor, iar un nor de muște din spatele hambarului anunța prezența unei gropi de gunoi, departe de casă.

Singura deosebire reală între acea fermă și cele moderne pe care le văzuse era absența echipamentelor agricole ruginite; a observat o cazma rezemată de peretele hambarului și două sau trei pluguri ciobite, aflate într-o magazie prin dreptul căreia au trecut, dar niciun tractor prăpădit, nici colaci încâlciți de sârmă sau bucăți de metal împrăștiate.

Și animalele erau sănătoase, chiar dacă păreau mai mici decât suratele lor moderne. Un behăit puternic anunța existența, într-un țarc aflat pe coasta dealului, a unei mici turme de oi, care au venit tropotind mărunt spre gard când au trecut pe lângă ele; spinările îmblănite se legănau și ochii lor sclipeau plini de speranță.

— Niște răsfățate, a spus Ian, dar a zâmbit. Credeți că oricine vine până aici o să vă dea de mâncare, nu? E treaba soției mele, a adăugat el, întorcându-se spre Brianna. Le dă toate resturile de la varză și se ghiftuiesc de crezi că vor plesni.

Berbecul, o creatură maiestuoasă cu coarne mari și curbate, a întins capul peste îngrăditură și a scos un behăit poruncitor, urmat de corul turmei lui credincioase.

— Fugi de-aici, Hughie! a spus Ian cu un dispreț înțelegător. Încă nu ești de mâncat, dar vine ea și ziua aia, nu?

A făcut un semn de respingere spre berbec și, făcându-și kiltul să se legene, a pornit spre deal.

Brianna a rămas cu un pas în urma lui, urmărind fascinată

cum pășea. Ian purta kiltul cu un aer care nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse ea până atunci; nu cu o atitudine conștientă, ca pe un costum sau o uniformă, ci mai curând ca și cum ar fi fost parte din corpul lui, și nu un articol de îmbrăcăminte.

Totuși, Brianna și-a dat seama că nu îl purta frecvent; Jenny făcuse ochi mari când el coborâse la micul dejun, apoi își plecase capul, zâmbind în ceașca ridicată spre gură. Jamie cel Tânăr își ridicase sprâncenele întunecate la vederea tatăl lui, care i-a aruncat o privire blândă și s-a apucat să mănânce cârnatul din farfurie, dând din umeri și scoțând unul dintre acele sunete misterioase, comune bărbaților scoțieni.

Stofa tartanului era veche – Brianna a observat părțile decolorate de-a lungul pliurilor și uzura tivului –, dar fusese păstrată cu grijă. Probabil că o ținuseră ascunsă după Culloden, împreună cu pistoalele și săbiile, cimpoaiele și muzica – toate, simboluri ale mândriei îngenuncheate.

Nu, nu chiar îngenuncheate, și-a zis ea, simțind un mic fior straniu. Și-a adus aminte de Roger Wakefield, lăsându-se pe vine alături de ea sub cerul cenușiu de pe câmpul de bătălie de la Culloden, cu chipul tras și întunecat și cu ochii umbriți, la gândul morților din apropiere.

— Scoțienii au memorie bună, spusese el, și nu sunt cei mai iertători oameni din lume. Uite acolo o piatră de clan cu numele de MacKenzie gravat pe ea, sub care se află mulți dintre strămoșii mei.

Zâmbise atunci, dar nu ca la o glumă.

— Personal, nu am resentimente ca alții, dar nici eu nu am uitat.

Nu, nu îngenuncheați. Nu după o mie de ani de strădanii și de trădări, și nici acum. Învinși, împrăștiați, dar încă supraviețuind. Ca și Ian, infirm, dar demn și drept. Ca și tatăl ei, exilat, dar încă simțindu-se scoțian din Highlands.

Cu un efort, l-a alungat din minte pe Roger și s-a grăbit să îl ajungă din urmă pe Ian, care înainta cu pași mari, șchiopătând.

•

Fața lui trasă se luminase de plăcere când ea îl rugase să îi arate Lallybroch. Stabiliseră ca Jamie cel Tânăr să o ducă la Inverness peste o săptămână, să se îngrijească să ajungă la bordul unei corăbii care pleca spre colonii, iar ea dorea să profite din plin de acel răstimp.

Au mers – în ritm susținut, în ciuda piciorului lipsă al lui Ian – pe câmpuri, spre poalele dealurilor scunde care mărgineau valea spre nord, ridicându-se spre trecătoarea dintre stâncile întunecate. Era un loc frumos, a socotit ea. Câmpurile de un verde-deschis, cultivate cu ovăz și cu orz se unduiau în lumina schimbătoare, iar norii aruncau umbre printre razele primăvăratice ale soarelui, mânați de adierea care apleca firele tinere de iarbă.

Un câmp avea brazde lungi și întunecate, din pământ ridicat și dezgolit. Alături de câmp se înălța o movilă mare de pietre, stivuite cu grijă.

— Ăsta e un tumul? l-a întrebat ea pe Ian, coborând vocea în semn de respect.

Tumulii erau monumente înălțate pentru morți, așa îi spusese mama ei – câteodată, morți de multă vreme –, iar alte și alte pietre erau adăugate la movilă de fiecare vizitator.

El a privit-o surprins, apoi a observat direcția în care se uita ea și a zâmbit.

— Oh, nu, fetițo! Acelea sunt pietrele pe care le scoatem cu plugul primăvara. Al naibii să fiu dacă știu de unde apar atâtea, a adăugat el, clătinând din cap cu resemnare. Pesemne că zânele pietrelor vin și le seamănă noaptea, așa cred eu.

Brianna nu și-a dat seama dacă era sau nu o glumă. Neștiind sigur dacă era cazul să râdă, a pus altă întrebare.

— Ce veți semăna aici?

— Am semănat deja.

Ian și-a dus mâna streașină la ochi și s-a uitat cu mândrie la câmpul întins.

— Crumpi. La sfârșitul lunii o să apară.

— Crumpi – a, cartofi! a exclamat Brianna și s-a uitat la brazde cu un interes sporit. Mi-a povestit mama despre asta.

— Adevărat, a fost ideea lui Claire – și foarte bună. Cartofii ne-au ajutat de multe ori să nu murim de foame.

A zâmbit scurt, dar nu a mai adăugat nimic și s-a îndepărtat, luând-o către dealurile sălbatice de dincolo de câmp.

A fost o plimbare lungă. Ziua era puțin vântoasă, dar caldă, și Brianna începuse să transpire când, într-un târziu, s-au oprit la jumătatea unui drumeag denivelat care mergea prin landă. Acel drumeag îngust părea cocoțat precar între o costișă abruptă și o porțiune și mai abruptă a unui perete de piatră ce avea în față

un mic izvor care șopotea.

Ștergându-și fruntea cu mâneca, Ian s-a oprit și i-a făcut semn să se așeze pe un bolovan din granit. Din acel punct înalt, valea se întindea dedesubtul lor, ferma părea mică și neînsemnată, iar câmpurile arătau ca o intruziune firavă a civilizației în sălbăticia de stânci și iarbă neagră din jur.

Ian a scos o sticlă din sacul pe care îl purtase în spate și a tras dopul cu dinții.

— Asta se datorează mamei tale, a spus el zâmbind, întinzându-i sticla. Faptul că mi-am păstrat dinții, la asta mă refeream.

Cu un aer meditativ, și-a trecut vârful limbii peste dinții din față și a clătinat din cap.

— Ținea tare mult să mâncăm verdețuri, dar cine ar putea să o contrazică? Jumătate dintre oamenii de vârsta mea nu mai pot mânca decât terci.

— Când eram mică, și mie mi-a spus mereu să mănânc legume. Și să mă spăl pe dinți după fiecare masă.

Brianna a luat sticla de la el și a înclinat-o spre gură. Berea era tare și amară, dar binefăcător de răcoroasă după drumul făcut.

— Când erai mică, zici?

Amuzat, Ian a măsurat-o din priviri.

— Rareori am văzut o fată atât de arătoasă. Trebuie să recunosc că mama ta știe ce spune.

Ea i-a răspuns cu un zâmbet și i-a înapoiat sticla.

— A știut că e bine să se mărite cu un bărbat înalt, a replicat ea ironic.

Ian a râs și și-a șters buzele cu dosul mâinii. S-a uitat afectuos la ea cu ochii săi căprui și calzi.

— Da, mă bucur că te-am cunoscut, fato! Semeni foarte mult cu el, adevărat. Iisuse, aș da orice să fiu acolo când Jamie te va vedea!

Mușcându-și buza de jos, Brianna a coborât privirea în pământ. Acesta era acoperit cu ferigi, iar pe potecă se vedea limpede că frunzele care căzuseră în drum fuseseră strivite și date deoparte.

— Nu știu dacă a aflat sau nu despre mine, a spus ea pe neașteptate și a ridicat privirea spre el. Nu ți-a spus.

Ian a tresărit încruntându-se.

— Adevărat, nu mi-a spus, a rostit el încet. Dar cred că nu a avut timp să mă anunțe, chiar dacă ar fi știut. Ultima oară când a venit cu Claire, nu a stat mult aici. Pe de altă parte, atunci a fost un asemenea tărăboi, cu cele ce s-au întâmplat…

A tăcut brusc, a strâns din buze și i-a aruncat o privire.

— Mătușa ta a fost foarte tulburată din cauza asta, a spus el. Crede că i-ai putea găsi vreo vină.

— Pentru ce?

Brianna s-a uitat la el nedumerită.

— Pentru Laoghaire.

Ochii lui căprui au privit-o cu insistență.

Amintindu-și ochi spălăciți, reci ca gheața, ai femeii, dar și cuvintele pline de ură pe care le rostise, Brianna a simțit un fior rece. Considerase spusele ei drept o simplă răutate, însă ecourile cuvintelor „stăpân de curve” și „pungaș” îi stăruiau supărător în urechi.

— Ce legătură a avut mătușa Jenny cu Laoghaire?

Ian a oftat, dându-și peste cap o șuviță de păr castaniu.

— Ea a făcut ca Jamie să se însoare cu acea femeie. A fost bine intenționată, să nu uiți asta, a prevenit-o el. Noi o socoteam pe Claire moartă de mulți ani.

În tonul vocii lui stăruia o întrebare, dar Brianna s-a mulțumit să dea afirmativ din cap, uitându-se în pământ și netezindu-și faldurile peste genunchi. Intrase pe un teren periculos; dacă se putea, era preferabil să nu spună nimic. După câteva clipe, Ian a continuat.

— S-a întâmplat după ce Jamie s-a întors din Anglia – a fost deținut acolo câțiva ani după Revoltă.

— Știu asta.

Surprins, Ian a ridicat din sprâncene, dar nu a comentat; s-a mulțumit să clatine din cap.

— Ei, în fine. Când s-a întors, era altfel. Firesc, nu?

A zâmbit scurt, apoi a coborât ochii, frământând stofa kiltului între degete.

— Parcă am fi vorbit cu o stafie, a continuat Ian. Se uita la mine și zâmbea, îmi răspundea, dar nu era cu adevărat el însuși.

A inspirat adânc, iar Brianna i-a văzut ridurile dintre sprâncene, adâncite de concentrare.

— Înainte – adică, după Culloden – era altfel. A fost rănit grav și o pierduse pe Claire.

S-a uitat scurt la ea, dar Brianna a rămas neclintită, astfel că el a continuat.

— Însă atunci trăiam vremuri disperate. Muriseră mulți oameni; în luptă, de boli și de foame. În ținut erau soldați englezi, care incendiau case și ucideau. Când se întâmplă așa ceva, nici măcar nu te gândești la moarte, pentru că tot timpul îți este răpit de zbaterea de a trăi și de a-ți păstra familia în viață.

Pe buzele lui Ian a înflorit discret un zâmbet, ceva doar de el știut luminând amintirile dureroase.

— Jamie s-a ascuns, a continuat Ian, făcând brusc un gest spre coasta dealului de deasupra lor. Acolo. Înapoia arbuștilor mari există o mică peșteră, cam la jumătatea urcușului. De aceea te-am adus aici, ca să ți-o arăt.

Brianna s-a uitat în direcția respectivă, în susul pantei stâncoase, înțesată de iarbă neagră încâlcită, presărată cu flori minuscule. Nu se vedea nici urmă de peșteră, ci doar desișurile de arbuști, într-o explozie de flori galbene, sclipitoare ca niște torțe.

— Am venit odată să îi aduc mâncare, când era bolnav de friguri. I-am spus că trebuie să coboare cu mine până la casă, fiindcă Jenny se temea că va muri acolo, singur. A deschis un ochi, arzând de febră, iar glasul îi era atât de hârâit, încât abia l-am auzit. Mi-a răspuns că Jenny nu trebuia să-și facă griji; deși toate de pe lume voiau să-l omoare, el nu voia să le ușureze treaba. Apoi a închis ochiul și a adormit.

I-a aruncat Briannei o privire ironică.

— Nu eram convins nici că va muri, nici că va trăi, așa că am stat cu el toată noaptea. Dar până la urmă n-a pățit nimic; e foarte încăpățânat, înțelegi?

În tonul lui a apărut o nuanță de scuză.

Brianna a dat aprobator din cap, își simțea gâtlejul prea încordat pentru a răspunde. S-a ridicat brusc și a pornit pieptiș spre deal. Ian nu a protestat, ci a rămas pe loc și a urmărit-o din ochi.

Era o pantă abruptă, iar plantele mici și ghimpoase i-au agățat ciorapii. În apropierea peșterii, a trebuit să urce în patru labe pentru a-și menține echilibrul pe povârnișul abrupt din granit.

Gura peșterii era doar o crăpătură în stâncă, deschizătura

lărgindu-se într-un triunghi în partea sa de jos. A îngenuncheat și și-a vârât capul și umerii înăuntru.

Frigul a lovit-o imediat; a simțit umezeala condensându-se pe obraji. I-a trebuit un moment pentru ca ochii să i se adapteze la întuneric, însă pe lângă umerii ei pătrundea suficientă lumină pentru a putea vedea ceva.

Peștera avea probabil doi metri și jumătate adâncime și aproape doi metri lățime, iar tavanul era atât de coborât, încât un om normal putea sta în picioare doar la intrarea ei. Șederea în interior o perioadă de timp semăna cu o îngropăciune.

Și-a scos imediat capul din peșteră și a respirat cu nesaț aerul primăvăratic și proaspăt. Inima îi bătea cu putere.

Șapte ani! Să trăiești șapte ani acolo, în mizeria aceea rece și suferind de foame. *Eu n-aș rezista nici șapte zile*! a gândit ea.

N-ai rezista? a șoptit alt gând din mintea ei. Apoi a apărut iar acel mic semn de recunoaștere pe care îl simțise când privise portretul lui Ellen și degetele i se strânseseră pe un penel invizibil.

S-a întors încet și s-a așezat cu spatele la peșteră. Pe coasta muntelui era foarte liniște, o liniște ca a dealurilor și a pădurilor, o liniște care nu însemna tăcere absolută, ci era alcătuită din tot felul de zgomote mărunte, dar permanente.

Din tufișurile de lângă gura peșterii venea bâzâitul slab al albinelor care vizitau florile galbene, încărcate de polen. Ceva mai jos susura izvorul, pe un ton scăzut care părea ecoul vântului de deasupra, stârnind frunzele și mișcând ramurile, șopotind dincolo de bolovanii masivi și ascuțiți.

A rămas nemișcată și a ascultat, și a socotit că știa ce găsise acolo Jamie Fraser.

Nu singurătatea, ci solitudinea. Nu suferința, ci tăria, pentru că descoperise înrudirea sumbră cu pietrele și cu cerul. Și descoperise o pace aspră mai presus de durerile trupului, o vindecare pentru rănile din suflet.

Probabil că socotise peștera nu un mormânt, ci un refugiu; își găsise tăria în stânci, ca un Anteu lipit de pământ. Pentru că acel loc făcea parte din el, care se născuse acolo, așa cum făcea parte și din ea, care nu-l văzuse până atunci.

Cu mâinile prinse în jurul genunchilor și privind spre vale, Ian o aștepta răbdător. Brianna s-a întins și a rupt cu grijă o ramură de grozamă, atentă la spini. A așezat-o la intrarea în peșteră, a

fixat-o cu o piatră mică, apoi s-a ridicat și a pornit să coboare dealul clătinându-se ușor.

Probabil că Ian o auzise apropiindu-se, dar nu s-a întors. S-a așezat alături de el.

— Ești în siguranță purtând asta? a întrebat ea pe neașteptate, făcând un semn din cap spre kiltul lui.

— Da, a răspuns el, apoi a coborât ochii și a frământat între degete țesătura moale și uzată din lână. Soldații n-au mai venit pe aici de ani buni. La urma urmelor, ce a mai rămas?

A arătat spre vale.

— Au luat cu ei tot ce au găsit de valoare. Și au ruinat ceea ce nu au putut căra. Nu a rămas mare lucru, în afară de pământ. Și cred că pământul nu i-a interesat.

Brianna a observat că era oarecum tulburat; sentimentele i se puteau citi pe chip.

— Sunteți încă aici. Tu și Jenny, a spus ea încet după câteva clipe.

El a rămas nemișcat, cu mâna pe kilt. Avea pleoapele coborâte și își ținea fața arsă de vânt ridicată spre soare.

— Da, adevărat, a consimțit el într-un târziu, după care a deschis din nou ochii și s-a întors să o privească. La fel și tu. Eu și mătușa ta am stat de vorbă seara trecută. Când îl vei vedea pe Jamie și totul va fi bine între voi, să-l întrebi ce trebuie să facem.

— Să faceți? În legătură cu ce?

— Cu Lallybroch.

A făcut un gest larg, cuprinzând valea și casa de jos. S-a întors și s-a uitat la ea tulburat.

— Poate știi – ori poate nu – că, înainte de Culloden, tatăl tău i-a cedat totul lui Jamie cel Tânăr, pentru cazul în care ar fi murit sau ar fi fost condamnat ca trădător. Dar asta s-a întâmplat înainte ca tu să te naști; atunci nu știa că va avea un copil.

— Da, știam.

Și-a dat brusc seama încotro ducea discuția, așa că și-a lăsat mâna pe brațul lui, făcându-l să tresară.

— Nu pentru asta am venit, unchiule, a spus ea moale. Lallybroch nu este a mea și nu o vreau. Vreau doar să-mi văd mama – și pe tata.

Ian a părut să se destindă și și-a așezat mâna peste a ei. Nu a spus nimic câteva clipe, apoi i-a strâns mâna și i-a dat drumul.

— Mda, bine. Să le spui totuși; dacă dorește…

— Nu va dori, l-a întrerupt ea cu fermitate.

Ian a privit-o, zâmbind firav.

— Pentru o fată care nu l-a cunoscut, știi multe despre el.

Brianna a zâmbit la rândul ei. Razele soarelui de primăvară îi încălzeau umerii.

— Probabil.

Pe fața lui Ian a apărut un zâmbet larg.

— Da, cred că ți-a povestit mama ta. Și ea îl cunoaște bine, deși este englezoaică. Ce-i drept, mama ta a fost întotdeauna… deosebită.

— Da.

A ezitat un moment; dorea să afle mai multe despre Laoghaire, dar nu știa cum să abordeze subiectul. Înainte ca Brianna să găsească întrebarea potrivită, Ian s-a ridicat, și-a netezit kiltul și a pornit pe cărare, silind-o să se ridice și să îl urmeze.

— Ce era cu spectrul acela, unchiule Ian? a întrebat ea.

Atent la drum, el nu s-a întors, dar Brianna l-a văzut tresărind când piciorul de lemn s-a afundat în pământul moale. La poalele dealului, s-a oprit să o aștepte.

— Te gândești la cele spuse de Laoghaire? a întrebat-o și, până să răspundă ea, s-a întors și a pornit mai departe, spre micul pârâu care șerpuia printre pietre. Un spectru e imaginea unei persoane când ea este departe. Câteodată este cineva care a murit departe de casă. Aduce ghinion să vezi așa ceva, dar și mai rău e să-ți întâlnești propria imagine, pentru că, dacă se întâmplă asta, vei muri.

Nepăsarea cu care Ian rostise asemenea lucruri i-a dat Briannei fiori pe șira spinării.

— Sper să nu mi se întâmple așa ceva. Dar Laoghaire zicea că…, a continuat Brianna pronunțând greșit numele femeii.

Ian a corectat-o, apoi s-a străduit să-i explice.

— Jenny a văzut spectrul mamei tale la nunta lui Jamie cu Laoghaire. Știa că ei nu se potriveau, dar era prea târziu să mai facă ceva.

Ian a îngenuncheat stângaci pe genunchiul bun și s-a stropit cu apă din pârâu. Brianna l-a imitat și a băut câteva guri de apă rece, cu gust de turbă. Cum nu avea prosop, și-a scos poalele lungi ale cămășii din pantaloni și s-a șters pe față. A surprins

privirea scandalizată a lui Ian, care i-a văzut pântecul dezgolit, și, roșind, a dat brusc drumul cămășii.

— Voiai să-mi spui de ce s-a căsătorit tata cu ea, a zis ea, ca să-și ascundă jena.

Și Ian s-au îmbujorat și s-a întors precipitat cu spatele, vorbind ca să își ascundă deruta.

— Da. Așa cum ți-am povestit, când Jamie s-a întors din Anglia, își pierduse tot elanul și nu exista nimic aici care să-l trezească la viață. Nu știam ce s-a întâmplat în Anglia, dar sigur se întâmplase ceva, nu mă îndoiam de asta.

A ridicat din umeri, și Brianna i-a văzut ceafa recăpătându-și culoarea bronzată obișnuită.

— După Culloden, a fost rănit grav, dar mai avea pentru ce să lupte, iar asta l-a ținut în viață. Când s-a întors din Anglia, nu a mai găsit aici nimic să-l rețină.

Vorbea rar, cu ochii plecați, atent la terenul pietros.

— Așa că Jenny i-a găsit perechea, pe Laoghaire.

A privit-o pe Brianna cu ochi strălucitori și inteligenți.

— Cred că ești destul de mare ca să știi, deși încă nu ești măritată. Ce poate face o femeie pentru un bărbat – ori el pentru ea, presupun. Să îl vindece, adică. Să îi alunge sentimentul de pustietate.

Și-a atins piciorul beteag cu un aer absent.

— Jamie s-a căsătorit cu Laoghaire din milă, așa cred, și dacă ea chiar avea nevoie de el… ei, în fine.

A ridicat din nou din umeri și i-a zâmbit.

— Nu are rost să vorbim despre ce ar fi putut sau ar fi trebuit să se întâmple, adevărat? Dar el a plecat din casa ei cu ceva timp înainte de întoarcerea mamei tale, să știi asta.

Brianna a simțit un mic val de ușurare.

— Aha. Mă bucur să aflu. Și mama… când s-a întors…

— El a fost foarte fericit să o revadă, a zis simplu Ian și, de astă dată, zâmbetul i-a luminat toată fața, ca o rază de soare. Și eu la fel.

35. Bon voyage

Totul i-a reamintit în mod neplăcut de adăpostul pentru câini

din Boston. Un spațiu larg și semiîntunecat al cărui acoperiș vibra de lătrături și scheunături, și un aer încărcat de miros de animale. Clădirea mare, aflată în piața din Inverness adăpostea multe – vânzători de mâncare, negustori de vite și de porci, agenți de asigurări, agenți de aprovizionare a navelor și recrutori ai Marinei Regale, dar grupul de bărbați, femei și copii îngrămădiți într-un colț dădea mai multă forță iluziei.

Ici și colo, un bărbat sau o femeie stătea în picioare în mijlocul grupului, cu bărbia ridicată și cu umerii într-o atitudine care demonstra sănătate și curaj, dorind să iasă în evidență. Însă mai toți, oameni care se ofereau spre vânzare, îi măsurau cu precauție pe trecători, cu priviri furișate, cu expresii încremenite, alternând între speranță și teamă – ceea ce îi amintea Briannei de câinii din adăpostul la care tatăl ei o ducea din când în când pentru a adopta un animal de companie.

Erau și câteva familii, cu copii care se țineau de fusta mamelor ori stăteau cu fețe împietrite alături de părinți. S-a străduit să nu îi privească; cățelușii îi frângeau inima.

Ținându-și pălăria la piept ca să nu îi fie strivită în mulțime, Jamie cel Tânăr a ocolit încet grupul, privind printre gene și analizând oferta. Unchiul Ian se dusese la biroul de navigație pentru a aranja călătoria Briannei spre America, lăsându-l pe vărul ei Jamie să îi aleagă o servitoare care să o însoțească pe corabie. Degeaba protestase ea că nu avea nevoie de servitoare; la urma urmelor – adică așa le spusese – călătorise singură din Franța până în Scoția, în perfectă siguranță.

Bărbații dăduseră din cap și o ascultaseră cu o atenție politicoasă, dar iată că acum se afla aici, urmându-l prin mulțime cu supușenie pe Jamie cel Tânăr, ca una dintre oile mătușii Jenny. Începea să înțeleagă exact ceea ce sugerase mama ei când îi descrisese pe cei din neamul Fraser drept „neclintiți ca stâncile”.

În ciuda vacarmului din jur și a enervării provocate de rubedenii, gândindu-se la mama ei, a simțit că inima îi tresaltă de emoție. Abia acum, când știa cu certitudine că ea era bine, putea recunoaște în sinea ei cât de mult îi lipsise. Și tatăl ei – acel scoțian necunoscut, care prinsese viață atât de brusc și de puternic după ce îi citise scrisorile. Micul amănunt reprezentat de traversarea oceanului care îi despărțea nu părea decât o neplăcere măruntă.

Vărul ei Jamie i-a întrerupt șirul gândurilor optimiste prinzându-o de braț și apropiindu-se ca să îi strige ceva la ureche.

— Uite, bărbatul acela cu petic pe un ochi, a spus el arătând din cap spre bărbatul cu pricina. Ce părere ai de el, Brianna?

— Aș zice că arată ca Strangulatorul din Boston[7], a mormăit ea, apoi a strigat în urechea vărului ei: Arată ca un bivol! Nu!

— E puternic și pare cinstit!

Brianna avea impresia că bărbatul respectiv părea prea prost pentru a fi necinstit, dar s-a abținut să spună asta, mulțumindu-se să scuture din cap cu hotărâre.

Jamie cel Tânăr a ridicat din umeri cu un aer filosofic și a continuat căutarea presupușilor robi, apropiindu-se de cei care îi rețineau atenția și uitându-se atent la ei, într-un mod pe care Brianna l-ar fi socotit extrem de nepoliticos dacă nu ar fi văzut și alți potențiali angajatori procedând la fel.

— Plăcințele cu carne! Plăcințele fierbinți cu carne!

Strigătele pe un ton ascuțit acopereau vuietul și hărmălaia din sală. Brianna s-a întors și a observat o femeie în vârstă croindu-și drum cu coatele prin mulțime, având o tavă aburindă prinsă de gât și o spatulă din lemn în mână.

Mirosul divin de aluat proaspăt și fierbinte și de carne condimentată le-a acoperit pe toate celelalte din sală, fiind la fel de pătrunzător ca și glasul bătrânei. Trecuse multă vreme de la micul dejun, de aceea, simțind că salivează, Brianna a vârât mâna în buzunar.

Ian îi luase punga cu bani pentru a plăti călătoria, însă îi mai rămăseseră două sau trei monede; a ridicat una în aer și a fluturat-o. Vânzătoarea de plăcințele a zărit imediat strălucirea argintului și și-a schimbat direcția, strecurându-se printre oameni. S-a oprit în fața Briannei și a ridicat o mână să înhațe moneda.

— Sfânta Marie să ne ocrotească, ce uriașă ești! a exclamat ea arătându-și dinții îngălbeniți când și-a dat capul pe spate ca să se uite la Brianna. Ai face bine să iei două, drăguța mea. Una nu ajunge pentru o fată atât de mare ca tine!

Oamenii din jur s-au întors și i-au zâmbit. Ușor stânjenită de atenția ce i se acorda, Brianna i-a aruncat o privire rece celui mai apropiat bărbat. Tânărul a părut să prindă curaj; s-a legănat

[7] Alberto DeSalvo, ucigaș în serie al unor femei din Boston; crimele atribuite lui au fost comise între 1962 și 1964. (n.tr.).

pe picioare, izbindu-se de un prieten și și-a dus mâna la piept, prefăcându-se copleșit de emoție.

— Dumnezeule mare! a spus el. S-a uitat la mine! M-a săgetat în inimă!

— Hei, fugi d-aici, l-a luat în râs prietenul lui, împingându-l ca să stea drept. La mine s-a uitat; cine naiba s-ar uita la tine dacă ar avea de ales?

— Nici vorbă, a protestat hotărât celălalt. La mine s-a uitat, nu-i așa, drăguță?

A privit-o languros cu ochi bovini pe Brianna, arătând atât de ridicol, încât ea a pufnit în râs, la fel ca și oamenii din jurul ei.

— Și ce-ai face cu ea, dacă ai avea-o alături de tine, ia zi? Te-ar rupe în două. Fugi de-aici, mormolocule, s-a răstit vânzătoarea de plăcințele, lovindu-l pe tânăr cu spatula peste fund. Hai, că am treabă, fiin'că văd că tu nu ai niciuna. Și tânăra femeie o să piară de foame dacă voi nu terminați cu prostiile și nu o lăsați să-și cumpere de mâncare, bine?

— Nu pare chiar hămesită, bunicuțo!

Ignorând îmbrânceala și avertismentul, admiratorul Briannei a continuat să se holbeze fără rușine la ea.

— Cât despre rest, Bobby, adu-mi o scară, că mie nu mi-e teamă de înălțimi!

În hohotele dezlănțuite de râs, tânărul a fost dus târâș de prietenii lui, dar i-a trimis sărutări zgomotoase Briannei peste umăr, în timp ce se îndepărta fără voia lui. Brianna a primit restul în monede de valoare mai mică și s-a retras într-un colț ca să mănânce plăcintele cu carne de vită, încă roșie de râs la față și conștientă de propria înălțime.

Până în clasa a șaptea, când îi domina pe toți colegii ei, nu fusese conștientă de statura sa impunătoare. Printre verii înalți se simțise ca acasă, dar, într-adevăr, aici sărea în ochii tuturor, deși cedase insistențelor lui Jenny și renunțase la îmbrăcămintea bărbătească în favoarea unei rochii a verișoarei Janet, modificată în pripă și lărgită din cusături.

N-o ajuta deloc faptul că, în afară de o cămășuță de corp, nu purta niciun fel de lenjerie intimă. Nimeni nu părea să găsească vreun cusur acelei costumații, însă ea era conștientă permanent de senzația neobișnuită de răcoare în părțile intime, dar și a coapselor care se frecau una de alta când mergea, fiindcă ciorapii din mătase erau prinși puțin deasupra genunchilor.

Însă când a mușcat din prima plăcințică, a uitat și de propria înălțime, și de curenții răcoroși. Plăcințica era fierbinte și umflată, în formă de semilună, umplută cu carne tocată și grăsime și aromată cu ceapă. Un val de suc fierbinte și bogat în arome i-a umplut gura și, de încântare, a închis ochii.

„Mâncarea este ori îngrozitor de rea, ori deosebit de bună”, îi spusese Claire, descriindu-i aventurile ei din trecut. „Fiindcă nu există nicio modalitate de a păstra ceva proaspăt, ceea ce mănânci ori a fost sărat sau conservat în grăsime, asta dacă nu este pe jumătate rânced, ori este proaspăt vânat sau tăiat ori venit direct din grădină, situație în care poate avea un gust minunat”.

Plăcinta era de-a dreptul minunată, a socotit Brianna, chiar dacă a scăpat câteva firimituri în decolteu. Le-a scuturat străduindu-se să nu atragă priviri curioase, însă atenția mulțimii se îndreptase deja în altă direcție, nimeni nu se mai uita la ea.

Sau aproape nimeni. Un bărbat blond și slab, într-o haină sărăcăcioasă, a apărut lângă ea, agitându-se ca și cum ar fi vrut să o prindă de mânecă, însă nu avea curaj. Neștiind dacă omul era un cerșetor sau vreun alt curtezan nedorit, Brianna a coborât privirea spre el.

— Da?

— Doamnă, aveți nevoie de cineva care să vă slujească?

Dându-și seama că omul era unul dintre cei care erau oferiți prin contract, Brianna a renunțat la aerul arogant.

— Ei bine, n-aș zice că vreau așa ceva, dar se pare că oricum o să mă aleg cu unul.

I-a aruncat o privire lui Jamie cel Tânăr, care în acele momente îl interoga pe un individ îndesat, cu sprâncene negre și stufoase și umeri ca Fierarul satului[8]. După părerea lui Jamie cel Tânăr, servitorul ideal trebuia să fie musculos. Și-a mutat ochii spre bărbatul scund din fața ei; nu corespundea standardelor lui Jamie cel Tânăr, dar dacă era după ea…

— Te interesează? l-a întrebat Brianna.

Expresia de teamă de pe fața trasă a omului nu s-a schimbat, dar în ochi i-a lucit o rază de speranță.

— Păi, cum să spun, nu e vorba de mine. Dar credeți că ați putea să o luați pe fiica mea? a întrebat el brusc. Vă rog!

— Fiica ta?

---

[8] În original, *The Village Blacksmith*, poem de H.W. Longfellow (1807-1882). (n.tr.).

Uitând de plăcințica pe jumătate mâncată, Brianna a tresărit și a coborât privirea spre el.

— Vă implor, doamnă!

Spre surprinderea ei, în ochii omului au apărut lacrimi.

— Nici nu vă închipuiți cât de mult vă rog, vă voi purta toată recunoștința din lume!

— Bine, dar...

Din cale afară de stânjenită, Brianna și-a șters firimiturile de la colțul gurii.

— În ciuda înfățișării ei, e o fată puternică și tare ascultătoare! Va fi mulțumită să vă facă orice serviciu, doamnă, dacă îi cumpărați contractul.

— Dar de ce trebuie... Ascultă, care e necazul? a întrebat ea, curiozitatea și mila față de suferința lui evidentă făcând-o să uite de stânjeneală.

L-a luat de un braț și l-a tras într-un colț, unde larma era ceva mai scăzută.

— Ascultă, de ce ții atât de mult să-ți angajez fiica?

I-a văzut mușchii gâtului încordându-se în încercarea de a înghiți în sec.

— Există un bărbat. El... el o vrea. Nu ca slujitoare. Drept... ibovnică.

A rostit cuvintele într-o șoaptă răgușită, iar fața i s-a înroșit.

— Hmm, a făcut Brianna, descoperind dintr-odată utilitatea acelei exprimări ambigue. Am înțeles. Dar nu ești obligat să-ți lași fiica să plece cu el, nu?

— N-am de ales.

Disperarea lui era sinceră.

— Contractul ei a fost cumpărat de domnul Ransom, agentul.

A făcut un semn cu capul în spate, către un gentleman cu aspect sever, purtând perucă cu coadă, și care discuta cu Jamie cel Tânăr.

— El poate hotărî cui să o dea, și o va vinde fără să ezite acelui...

Copleșit de disperare, bărbatul s-a înecat, nemaiputând continua.

— Uite, ia asta!

Brianna și-a desfăcut grăbită eșarfa lată de deasupra corsetului și i-a întins-o. Asta a făcut-o să arate nu tocmai decent, dar a socotit că era vorba de o urgență.

Și pentru bărbat, chiar așa era. Și-a șters fața orbește, apoi a dat drumul eșarfei și a prins mâna Briannei între palmele sale.

— E negustor de vite; s-a dus la târg să-și vândă animalele. După aceea se va întoarce cu banii pentru contract și o va duce acasă la el, în Aberdeen. Când l-am auzit vorbindu-i lui Ransom, m-a cuprins cea mai cumplită disperare. M-am rugat fierbinte Domnului să o salveze. Iar apoi…

Și-a înghițit nodul din gât.

— Apoi v-am văzut pe dumneavoastră – atât de mândră, de nobilă și amabilă, cred – și m-am gândit că rugăciunile mele au fost ascultate. Vai, doamnă, vă implor, nu disprețuiți ruga unui părinte. Luați-o!

— Dar eu plec în America! Nu vei mai…

Și-a mușcat buza de jos.

— Vreau să spun că n-o vei revedea… multă, multă vreme.

Deznădăjduitul părinte s-a albit la față. A închis ochii și s-a legănat ca amețit, gata să cadă din picioare.

— În colonii? a șoptit el, apoi a deschis ochii și a luat o atitudine hotărâtă. Mai bine să plece pentru totdeauna de lângă mine decât să o văd dezonorată.

Brianna nu știa ce să răspundă. S-a uitat neajutorată peste capul lui, spre valurile de oameni care se tălăzuiau.

— Ăă… fiica ta… unde e?

Licărul de speranță din ochii bărbatului s-a transformat brusc într-o flacără vie, șocantă prin fervoare.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, doamnă! O aduc de îndată aici!

A strâns-o de mână, apoi a țâșnit prin mulțime, lăsând-o acolo. După un moment, Brianna a ridicat neajutorată din umeri și s-a aplecat să-și recupereze eșarfa căzută la pământ. Cum se întâmplase așa ceva? Și, pentru numele Domnului, ce vor spune unchiul și vărul ei dacă ea…

— Ea este Elizabeth, a spus omul pe nerăsuflate. Fă-ți datoria față de doamna, Lizzie.

Brianna a coborât privirea și a descoperit că hotărârea fusese luată.

— Oh, Doamne! a murmurat ea, văzând un căpșor cu cărare pe mijloc plecat într-o reverență adâncă în fața ei. Un cățeluș.

Fata a ridicat capul și Brianna i-a văzut ochii cenușii, speriați, care păreau uriași pe fața slabă și trasă.

— Sluga dumneavoastră, doamnă! a spus fata, a cărei gură era foarte mică.

Ori asta părea să fi spus; fata vorbise foarte încet și nu putea fi auzită în vacarmul din sală.

— Vă va sluji cu credință, doamnă, vă asigur de asta!

Glasul neliniștit al tatălui era ceva mai ridicat. Brianna s-a uitat la el; tatăl și fiica semănau izbitor, ambii având părul blond și răsfirat, chipuri slabe și speriate. Erau aproape la fel de înalți, deși fata era atât de fragilă ca înfățișare, încât părea umbra tatălui ei.

— Ăă… bună!

Brianna i-a zâmbit fetei, străduindu-se ca glasul să-i sune liniștitor. Fata a ridicând ochii, apoi și-a lăsat temătoare capul pe spate. A înghițit în sec și și-a umezit buzele.

— Câți ani ai, Lizzie? Pot să-ți spun Lizzie?

Fata a dat aprobator din cap; avea gâtul precum piciorul unei ciuperci sălbatice; lung, lipsit de culoare și înspăimântător de delicat. A șoptit ceva ce Brianna nu a reușit să înțeleagă; s-a uitat la tatăl ei, care a răspuns înflăcărat.

— Paisprezece, doamnă! Dar se pricepe ca nimeni alta la gătit și la cusut, e curată și nu veți găsi vreodată un suflet mai supus și mai îndatoritor.

S-a așezat în spatele fiicei și i-a cuprins umerii în palme, strângând-o atât de tare, încât degetele i s-au albit. Ochii lui i-au întâlnit pe ai Briannei. Erau de un albastru-deschis și rugători. Și-a mișcat buzele – fără niciun sunet, dar ea l-a auzit limpede.

— Vă rog! a zis el.

Peste capul lui, Brianna l-a văzut pe unchiul ei, care intrase în sală. Discuta cu Jamie cel Tânăr, al cărui cap cu păr ondulat era înclinat spre cel al lui Ian. În curând vor începe s-o caute din priviri.

Brianna a inspirat adânc și s-a îndreptat de spate, arătându-și statura. Ei bine, dacă așa stăteau lucrurile, s-a gândit, și ea făcea parte din neamul Fraser, ca și vărul ei. Vor afla cât de greu de clintit putea fi o stâncă.

I-a zâmbit fetei și i-a întins o mână, oferindu-i cea de-a doua plăcințică, rămasă neîncepută.

— S-a făcut, Lizzie. Vrei o mușcătură ca să încheiem târgul?

•

— Mi-a mâncat plăcințica, a spus Brianna, făcându-și curaj

pentru a se arăta sigură de sine. E a mea.

Spre marea ei surprindere, acea afirmație a pus capăt ciorovăielii. Vărul ei a părut că vrea să continue cu protestele, dar unchiul Ian a pus o mână pe brațul lui Jamie cel Tânăr ca să îl reducă la tăcere. Expresia de surprindere de pe fața lui Ian s-a transformat într-una de respect amuzat.

— Așa e?

S-a uitat la Lizzie, care se ascundea în spatele Briannei, și buzele i-au zvâcnit.

— Hm. Bine atunci, nu mai avem ce discuta, adevărat?

Jamie cel Tânăr nu împărtășea părerea tatălui său; el avea multe de spus.

— Dar o fată atât de mică nu-ți va fi de niciun folos!

A făcut un gest de refuz către Lizzie, încruntându-se.

— Uite-o, nu e destul de mare nici să care bagaje, fără a mai vorbi că…

— Mulțumesc, dar eu sunt destul de mare ca să-mi car bagajele, a intervenit Brianna.

S-a încruntat la vărul ei, ca replică la expresia de pe fața lui și s-a îndreptat de spate pentru a-și scoate în evidență statura.

El a ridicat din sprâncene ca răspuns, dar nu s-a dat bătut.

— O femeie nu trebuie să călătorească singură…

— Dar nu voi fi singură, o voi avea pe Lizzie.

— … mai ales într-un loc precum America. Păi, e…

— Cine te-ar auzi vorbind și-ar închipui că e la capătul pământului, și tu nici măcar n-ai călcat prin acele locuri! a spus Brianna, exasperată. Eu m-am născut acolo, ce Dumnezeu!

Unchiul și vărul s-au holbat la ea, la fel de șocați. Brianna a profitat de situație și a insistat asupra hotărârii ei.

— Sunt banii mei, slujitoarea mea și călătoria mea. Mi-am dat cuvântul și-l voi respecta.

Ian și-a frecat buza de sus cu dosul palmei, stăpânindu-și zâmbetul. A clătinat apoi din cap.

— Se spune că fata care își cunoaște tatăl e înțeleaptă, dar nu cred că încape vreo îndoială cine e tatăl tău, fato. Puteai moșteni statura înaltă și părul roșcat de la oricine, dar încăpățânarea n-ai căpătat-o de la nimeni altul decât de la Jamie Fraser.

Brianna a roșit sfioasă, dar a trăit în același timp și un sentiment de plăcere.

Ieșit cam ciufulit din acea gâlceavă, Jamie cel Tânăr a făcut o ultimă încercare.

— E foarte nepotrivit ca o femeie să își exprime părerile atât de liber, mai ales că are în preajma ei niște bărbați care vor să îi poarte de grijă, a spus el țâfnos.

— Nu crezi că și femeile trebuie să aibă păreri? l-a întrebat Brianna cu glas dulce.

— Nu, nu cred!

Ian i-a aruncat o privire lungă fiului său.

— Păi, ești însurat de câți ani, parcă de opt, nu? a clătinat el din cap. Mda, în fine, Joan e o femeie cu mult tact.

Și fără să ia în seamă privirea tăioasă a lui Jamie cel Tânăr, Ian s-a întors spre Lizzie.

— Prea bine. Hai, fetițo, ia-ți rămas-bun de la tatăl tău. Eu mă duc să întocmesc actele.

A urmărit-o cu privirea pe Lizzie, care mergea cu pași iuți, croindu-și drum cu umerii aplecați prin mulțime. A clătinat a îndoială din cap și s-a întors spre Brianna.

— Mda, s-ar putea să fie o companie mai plăcută decât un bărbat, fato, dar vărul tău are dreptate într-o anume privință – ea nu va putea să te protejeze. Mai curând tu va trebui să îi porți de grijă.

Brianna a dat din umeri și și-a împins bărbia înainte, străduindu-se să se dovedească sigură pe sine, în ciuda golului din stomac.

— Mă descurc eu, a spus ea.

•

Strângea piatra în mână. Era ceva de care se putea agăța în timp ce estuarul Moray se lărgea spre mare, iar țărmul Scoției se îndepărta de o parte și de alta a corăbiei.

De ce ar trebui să aibă simțăminte atât de puternice față de un loc pe care abia dacă îl cunoscuse? Lizzie, născută și crescută în Scoția, nu își aruncase nicio clipă ochii spre uscatul care se îndepărta, în schimb, coborâse imediat sub punte ca să ocupe locuri și să aranjeze puținele lucruri personale pe care le aduseseră la bord.

Brianna nu se socotise niciodată scoțiană – nici nu aflase decât recent că era scoțiană –, totuși, plecarea mamei sau moartea tatălui îi trezise sentimente doar cu puțin mai intense decât despărțirea de oamenii de aici și de niște locuri pe care le

cunoscuse pentru atât de scurtă vreme.

Probabil că era doar emoția molipsitoare a celorlalți pasageri. Mulți dintre ei stăteau lângă balustradă ca și ea, unii plângând fără să se ferească. Ori se temeau de îndelungata călătorie ce îi aștepta. Însă ea știa prea bine că nu era vorba de niciunul dintre aceste lucruri.

— Cred că asta e tot.

Era Lizzie, care apăruse în cele din urmă alături de ea, ca să arunce o privire spre uscatul ce se topea în zare. Pe fața mică și palidă nu se citea, dar Brianna nu a confundat lipsa unei expresii cu lipsa sentimentelor.

— Da, am pornit la drum.

Dintr-un impuls, Brianna a întins o mână și a tras-o pe fată în fața ei, lângă balustradă, ocrotită de vântul care se înăsprea și de pasagerii și marinarii care se buluceau prin preajmă. Lizzie era cu peste treizeci de centimetri mai scundă decât ea, i-a simțit oasele fine în timp ce rândunicile-de-mare delicate, de culoarea funinginii, scoteau țipete ascuțite și dădeau roată catargelor.

În acea perioadă din an, soarele nu apunea cu totul, ci atârna jos deasupra dealurilor scunde, iar aerul se răcise considerabil în estuar. Fata era îmbrăcată subțire; tremura și s-a lipit fără să vrea de Brianna, ca să se încălzească. Brianna purta o *arisaid*[9] pe care i-o dăduse Jenny; și-a înfășurat brațele și șalul în jurul copilei, găsind la fel de multă alinare în acel gest pe cât oferea.

— Va fi bine, a spus ea, către sine, dar și către Lizzie.

Fata cu păr blond a dat scurt din cap sub bărbia ei; Brianna nu și-a dat seama dacă era o confirmare sau doar încercarea de a-și îndepărta de pe față șuvițele de păr biciuite de vânt. Propriile bucle smulse din coada groasă, împletită, fluturau în puternica adiere sărată, amintind de umflarea pânzelor uriașe de deasupra lor. În ciuda îndoielilor, Brianna a simțit că entuziasmul îi creștea odată cu vântul. Până acum supraviețuise multor despărțiri; va supraviețui și acesteia. Asta făcea ca despărțirea să fie grea, s-a gândit ea. Deja își pierduse tatăl, mama, iubitul, casa și prietenii. Era singură de nevoie, dar și fiindcă așa alesese. Însă faptul că, în mod neașteptat, își descoperise la Lallybroch atât căminul, cât și familia o prinsese nepregătită.

[9] Îmbrăcăminte tipic scoțiană pentru femei, un fel se mantie lungă până la glezne. (n. tr.).

Aproape că ar fi dat orice ca să rămână acolo – doar o vreme.

Însă avea de îndeplinit promisiuni, pierderi care trebuiau recuperate. După aceea, se va întoarce acolo. În Scoția. Și la Roger.

Și-a mișcat un braț și a simțit pe sub șal brățara subțire din argint pe care i-o dăruise el, metalul încălzit de pielea ei. *Un peu*... *beaucoup*... Cu cealaltă mână a strâns mai bine șalul, expus vântului și stropilor mărunți. Dacă nu ar fi fost atât de rece, poate că nu ar fi simțit căldura bruscă a picăturii care i-a căzut pe dosul palmei.

Cu brațele strânse în jurul corpului, Lizzie stătea nemișcată. Avea urechile mari și transparente, părul subțire și frumos, lipit de cap. Urechile îi ieșeau în afară ca ale unui șoarece, delicate și fragile în lumina plăcută și adâncă a soarelui care se pregătea să apună.

Brianna a întins o mână și i-a șters lacrimile pe pipăite. Ea însăși avea ochii uscați și maxilarele încleștate într-o expresie hotărâtă când a privit spre uscat peste capul lui Lizzie, dar fața rece și buzele tremurânde pe care le simțea sub degete ar fi putut să fie ale ei.

Au rămas așa o vreme, tăcute, până când uscatul a dispărut din câmpul lor vizual.

36. Nu te poți întoarce acasă

Inverness, iulie 1769

Roger a mers încet prin oraș, privind în jur cu un amestec de fascinație și încântare. Inverness se schimbase mult în două sute de ani, neîndoielnic, și totuși era același oraș, desigur; ceva mai mic, evident, cu jumătate dintre străzi nepavate, și cu toate acestea știa strada pe care pășea, pe care pășise de o sută de ori înainte.

Era strada Huntly și, deși majoritatea dughenelor și a clădirilor nu îi erau familiare, dincolo de râu se înălța Biserica Old High – încă nu atât de veche – cu turla la fel de boantă. Era convins că, dacă va intra în ea, o va găsi pe doamna Dunvegan, soția preotului, așezând flori în altar, pregătită pentru slujba de

duminică. Însă ea nu va fi acolo – doamna Dunvegan, cu puloverele ei groase din lână și cu plăcintele ei, cu care îi teroriza pe bolnavii din parohia soțului, nu se născuse încă. Dar biserica mică din piatră era solidă și familiară, în grija unui străin.

Biserica în care slujise tatăl lui nu exista; fusese – va fi? – construită în 1837. La fel și casa parohială, care i se păruse mereu veche și deteriorată, fusese construită abia la începutul secolului XX. Trecuse pe lângă locul acela și nu văzuse acolo decât plante: cinci-degete, drobiță și un singur sorb mic, care se înălța deasupra tufișurilor cu frunzele fluturând în vântul slab.

Aerul avea aceeași răcoare umedă, aducând o undă de prospețime – dar mirosul greu de gaze de eșapament dispăruse, fiind însă înlocuit de duhoarea îndepărtată a gunoaielor. Cea mai frapantă era absența bisericilor; deși într-o bună zi ambele maluri ale râului se vor făli cu o mulțime de turle și vârfuri de clopotniță, acum acolo erau răsfirate doar câteva clădiri mici.

Exista doar un pod pietonal din piatră, dar altfel, râul Ness era aproape la fel. Râul era scăzut și aceiași pescăruși stăteau în zonele cu apă mică, scoțând țipete amicale unul către altul în timp ce prindeau peștișori dintre pietrele aflate puțin sub luciul apei.

— Noroc, amice! i-a spus el unui pescăruș gras, care stătea pe pod, apoi a traversat râul spre oraș.

Ici și colo, se înălța câte o reședință elegantă, izolată comod de terenurile întinse, iar în curtea uneia dintre ele, o doamnă grațioasă și-a întins rochia, ignorând prezența oamenilor simpli din apropiere. În depărtare se vedea Mountgerald, casa mare arătând la fel cum o cunoscuse el, mai puțin marii fagi arămii, încă neplantați, care vor înconjura casa în viitor; în schimb, un șir de chiparoși italieni, cu ramuri subțiri, se rezemau amărâți de zidul grădinii, părând să sufere din cauză că erau departe de locurile însorite în care se născuseră.

În ciuda eleganței sale, Mountgerald avea reputația că fusese construită după cea mai veche dintre vechile tradiții – cu fundația așezată pe cadavrul unui om sacrificat. Se povestea că un lucrător fusese ademenit în pivniță, apoi strivit și ucis de o piatră mare aruncată de pe coama zidului. Potrivit legendei locale, omul fusese îngropat acolo, iar sângele său reprezentase o ofrandă pentru spiritele pământului care, mulțumite astfel,

permiseseră edificiului să dăinuie netulburat ani și ani.

În acel moment, casa nu avea mai mult de douăzeci-treizeci de ani, socotea Roger. Probabil că în oraș încă existau oameni care lucraseră la construirea ei, care știau exact ce se petrecuse în pivniță, cum și de ce.

Însă el avea alte lucruri de făcut; Mountgerald și fantoma ei vor trebui să-și păstreze secretele. Cu o mică părere de rău, a lăsat casa în urmă și și-a întors nasul de savant spre drumul care ducea la docurile din josul râului.

Cu o senzație de ceea ce pe drept se putea numi déjà-vu, a deschis ușa unei cârciumi. Intrarea pe jumătate acoperită cu lemn, cu dalele ei de piatră, era la fel cum o văzuse cu o săptămână în urmă – la o distanță de două sute de ani de acest moment iar mirosul familiar de hamei și drojdie de bere a fost o alinare pentru spiritul lui. Numele se schimbase, dar nu și mirosul de bere.

A luat o gură sănătoasă din cana de lemn și a fost cât pe ce să se înece.

— Ai pățit ceva, domnule?

Cârciumarul, cu o găleată cu nisip în mână, s-a oprit să se uite la Roger.

— Nu, nimic, a răspuns el cu glas răgușit. E bună.

Cârciumarul a dat din cap și a continuat să împrăștie nisip pe podea, dar a rămas cu ochii la Roger, pentru cazul în care acesta ar fi vărsat pe podeaua recent măturată și presărată cu nisip.

Roger a tușit, și-a dres glasul, după care, precaut, a încercat să mai ia o gură. Aroma era plăcută, foarte bună, de fapt. Doar că băutura aceea avea un conținut de alcool neașteptat de mare; era mult mai tare decât orice bere pe care o băuse Roger până atunci. Claire spusese că alcoolismul era endemic în epoca respectivă, iar el și-a dat seama imediat din ce motiv. Totuși, dacă beția reprezenta cel mai mare risc cu care se confrunta, îi putea face față.

S-a așezat încet în apropierea vetrei și a sorbit, savurând berea neagră și amară în timp ce i-a urmărit pe cei din jur și a tras cu urechea.

Era o cârciumă de port, așadar mereu aglomerată. Aflată atât de aproape de docurile din estuarul Morax, acolo veneau căpitani de corăbii și negustori, dar și marinari de pe navele din

port, precum și docheri și muncitori de la depozitele din apropiere. La mesele mici, cu tăblii pătate de bere, se puneau la cale multe afaceri, de un fel sau altul.

Cu gândul aiurea, Roger a ascultat cum se încheia un contract pentru livrarea a trei sute de baloturi de țesătură ieftină din lână și bumbac de la Aberdeen, către colonii, unde urma să se facă schimb cu o încărcătură de orez și indigo din Caroline. O sută de vite de Galloway, șase sute de foi laminate din cupru, butoaie cu sulf, melasă și vin. Cantități și prețuri, date de livrare și condiții pluteau prin aer peste vacarmul și aburii de bere din cârciumă, ca și norii albăstrui și groși de tutun, care se ridicau spre grinzile tavanului scund.

Nu se negoțau doar mărfuri. Într-un colț stătea un căpitan de corabie, care ieșea în evidență prin haina lungă și elegantă și tricornul negru, elegant, pus pe masă, lângă cotul lui. Era însoțit de un funcționar, care avea un registru și o cutie cu bani în față, și stătea de vorbă cu oameni aflați la coadă, emigranți care doreau să ajungă în colonii singuri sau cu familiile lor.

Roger a urmărit desfășurarea acelor discuții fără să se ferească. Corabia pornea spre Virginia și, după ce a ascultat o vreme, a dedus că prețul traversării pentru un bărbat – adică pentru un gentleman – era de zece lire și opt șilingi. Cei care erau dispuși să călătorească sub punte, la fel ca butoaiele și vitele, în magaziile inferioare, puteau ajunge pe corabie pentru doar patru lire și doi șilingi de persoană, aducându-și propria hrană pentru șase săptămâni. A înțeles că li se punea la dispoziție apă.

Pentru cei care doreau să facă traversarea, dar nu aveau banii trebuincioși, existau alte mijloace la dispoziție.

— Vânzarea sub contract pentru tine, soție și cei doi fii mai mari?

Căpitanul și-a înclinat capul pentru a evalua situația, cercetându-i pe membrii familiei care stăteau în fața lui. Tatăl, un bărbat scund și vânos, care probabil că trecuse de treizeci de ani, dar arăta mult mai vârstnic, era îmbrăcat sărăcăcios și cocârjat din cauza muncii. Soția lui, pesemne ceva mai tânără, stătea în spatele lui cu ochii în podea, strângându-le de mâini pe cele două fetițe ale lor. Una dintre fetițe îl ținea strâns de mână pe fratele cel mai mic, care avea trei sau patru ani. Băieții mai mari stăteau alături de tată lor, străduindu-se să arate a bărbați.

Roger a socotit că, ținând seama de statura lui măruntă cauzată de malnutriție, cel mare avea între zece și doisprezece ani.

— Da, tu și băieții, asta ar merge, a spus căpitanul, apoi s-a încruntat spre femeie, care nu a ridicat ochii din pământ. Însă nimeni nu va cumpăra o femeie cu atâția copii – probabil va putea păstra cel mult unul. Va trebui totuși să vinzi fetele.

Bărbatul s-a uitat spre familia lui. Femeia nu s-a clintit, a rămas cu capul plecat, fără să privească la ceva anume. Una dintre fete a tresărit, plângându-se în surdină că mâna îi era strivită. Bărbatul s-a întors spre căpitan.

— Bine, a spus el cu glas scăzut. Ar putea... ar putea să meargă împreună?

Căpitanul și-a trecut o mână pese gură și, cu un aer indiferent, a dat afirmativ din cap.

— Tot ce se poate.

Roger nu a mai așteptat să fie martor la amănuntele acelei tranzacții. S-a ridicat brusc și a părăsit cârciuma; berea neagră își pierduse orice gust.

S-a oprit pe stradă, pipăindu-și monedele din buzunar. Erau toți banii din epoca respectivă pe care izbutise să-i strângă în timpul pe care îl avusese la dispoziție. Socotise totuși că îi vor fi de ajuns. Avea o statură impresionantă și era perfect încrezător în propriile puteri. Însă scena la care tocmai asistase în cârciumă îl făcuse să se cutremure.

Crescuse cunoscând istoria din Highlands. Știa destul de bine lucrurile care împingeau familii întregi spre o asemenea disperare încât să accepte separarea pentru totdeauna și semisclavia drept preț al supraviețuirii.

Știa totul despre vânzarea de terenuri care alungau cu forța mici fermieri de pe pământurile lor, pe care ei și familiile lor le îngrijiseră sute de ani, știa totul despre sărăcia și foametea din orașe și despre condițiile insuportabile de trai din acele vremuri. Și toți anii de lecturi și de studiu nu-l pregătiseră pentru expresia de pe fața acelei femei, cu ochii ațintiți spre podeaua abia presărată cu nisip, strângând mâinile fiicelor ei.

Zece lire și opt șilingi. Ori patru lire și doi șilingi. Plus ceea ce îl va costa mâncarea. El avea în buzunar doar paisprezece șilingi, trei penny, împreună cu o mână de bănuți de aramă numiți doits și vreo două sferturi de penny.

A pășit încet pe drumul care mergea de-a lungul țărmului,

aruncând priviri spre corăbiile care stăteau amarate de docurile din lemn. Cele mai multe, vase de pescuit, mici galere și bricuri care își făceau treaba în susul și în josul estuarului, ori cel mult se aventurau dincolo de Canalul Mânecii, transportând mărfuri și pasageri spre Franța. În estuar erau ancorate doar trei corăbii suficient de mari pentru a face față vânturilor întâlnite în timpul traversării Atlanticului.

Desigur, putea ajunge în Franța pentru a se îmbarca acolo. Ori putea merge pe uscat până la Edinburgh, un port mult mai mare decât Inverness. Însă când va ajunge el acolo, vremea pe ocean va fi potrivnică navigației. Brianna avea deja un avans de șase săptămâni; nu putea să mai piardă timp, trebuia să o găsească – doar Dumnezeu știa ce i se putea întâmpla acolo unei femei singure.

Patru lire și doi șilingi. Ei bine, putea munci. Neavând soție sau copii de întreținut, putea economisi mai tot ce ar fi câștigat. Însă având în vedere că un slujbaș obișnuit câștiga în jur de douăsprezece lire pe an și că era mult mai probabil să-și găsească o slujbă de grăjdar decât de contabil, șansele de a strânge banii necesari traversării într-o perioadă rezonabilă erau destul de firave.

— Toate la vremea lor, a murmurat el. Află mai întâi unde a plecat și după aceea vezi tu cum ajungi acolo.

A scos mâna din buzunar și a cotit la dreapta printre două depozite, apoi pe o străduță. Buna dispoziție de dimineață se topise în mare parte, dar a revenit treptat când a văzut că bănuielile i se adeveriseră; căpitănia portului era acolo unde știa că trebuia să fie – în aceeași clădire scundă unde va fi și peste două sute de ani. Amuzat, a surâs ironic; scoțienii nu erau dispuși să facă schimbări de dragul schimbării.

Înăuntru era aglomerație și agitație; în spatele tejghelei din lemn erau patru funcționari istoviți, care scriau, ștampilau, cărau teancuri de hârtii încoace și încolo, primeau bani pe care îi duceau cu grijă într-o cameră din interior, de unde se întorceau după câteva minute cu recipisele așezate pe tăvi de cositor lăcuite.

O mulțime de bărbați nervoși se buluceau lângă tejghea, fiecare voind să arate, prin voce și atitudine, că treaba lui era mult mai urgentă decât a celor de alături. După ce Roger a reușit să atragă atenția unuia dintre funcționari, nu i-a fost prea

greu să consulte registrele corăbiilor care plecaseră din Inverness în ultimele câteva luni.

— Hei, așteaptă puțin, i-a spus el tânărului care i-a întins peste tejghea un registru mare, legat în piele.

— Poftim?

După atâta alergătură, funcționarul era îmbujorat și avea o pată de cerneală pe vârful nasului, dar, politicos, s-a oprit o clipă din zorul său.

— Cât primești pentru că lucrezi aici? l-a întrebat Roger.

Funcționarul a ridicat din sprâncenele blonde, însă era prea grăbit ca să-l ia la rost pe Roger sau să se simtă jignit de o asemenea întrebare.

— Șase șilingi pe săptămână, a spus el scurt și a dispărut imediat la strigătul iritat al cuiva: „Munro!” din biroul aflat dincolo de tejghea.

— Hm!

Roger și-a făcut loc prin mulțime și, cu registrul în mână, s-a dus la o măsuță din apropierea ferestrei, departe de agitația oamenilor.

După ce văzuse condițiile în care lucrau acei funcționari, Roger a rămas impresionat de lizibilitatea consemnărilor din registru. Era obișnuit cu formulările arhaice și cu punctuația excentrică, deși registrele pe care le consultase erau întotdeauna îngălbenite și fragile, pe cale de a se dezintegra. Ca istoric, a simțit o emoție ciudată să aibă în fața ochilor pagini albe și curate, dar și un funcționar care, cocoșat peste masa înaltă, ca să se apere probabil de zarva din încăpere, scria pe cât de repede putea alerga pana pe hârtie.

Tragi de timp, i-a șoptit o voce glacială în minte. *Ea este aici ori nu*; *teama de a căuta nu va schimba lucrurile*. *Apucă-te de treabă*!

Roger a inspirat adânc și a deschis registrul gros. Numele corăbiilor erau scrise frumos în capul paginilor, urmate de numele căpitanilor, apoi de ale șefilor de echipaj și ale matrozilor, încărcătura principală și datele de plecare din port. *Arianna*. *Polyphemus*. *Merry Widow*. *Tiburon*. În ciuda gândurilor care îl măcinau i-a fost imposibil să nu admire numele navelor în timp ce frunzărea registrul.

După o jumătate de oră, pe măsură ce trecea de la o pagină la alta, încântarea față de poezia și de expresivitatea numelor

corăbiilor a dispărut.

Dar numele ei trebuia să apară, și-a spus el. Trebuia să se îmbarce ca să ajungă în colonii. Unde naiba putea fi numele ei? Ori poate nu descoperise acel anunț… însă senzația de rău de sub coaste l-a asigurat că ea trecuse; nimic altceva nu ar fi făcut-o să riște trecerea prin pietre.

A respirat adânc și a închis ochii, pentru că începuse să simtă încordarea provocată de consultarea numelor înșirate pe pagini. Apoi a deschis ochii, s-a întors la primele însemnări și s-a apucat să le citească din nou, murmurând cu obstinație în barbă fiecare nume, pentru a fi sigur că nu va sări niciunul.

Dl Phineas Forbes, gentleman.
Dna Wilhelmina Forbes.
Intendent Joshua Forbes.
Dna Josephine Forbes.
Dna Eglantine Forbes.
Dna Charlotte Forbes…

A zâmbit lăuntric gândindu-se la domnul Phineas Forbes, înconjurat de atâtea femei. Chiar dacă știa că termenul de „doamna” era folosit câteodată ca abreviere pentru femei, atât căsătorie, cât și necăsătorite – în locul termenului „dra” pentru fetițe –, i-a venit în minte fără să vrea imaginea domnul Phineas urcând cu un aer semeț la bord, în fruntea unui șir de soții, intendentul Joshua încheind fără îndoială acea coloană.

Dl William Talbot, negustor.
Dl Peter Talbot, negustor.
Dl Jonathan Bicknell, doctor.
Dl Robert MacLeod, fermier.
Dl Gordon MacLeod, fermier.
Dl Martin MacLeod…

Niciun Randall. Nici pe *Persephone*, *Queen’s Revenge* și nici pe *Phoebe*. Și-a șters ochii care îl dureau și a început să citească fișa pentru *Phillip Alonzo*. Un nume spaniol, dar înregistrat sub pavilion scoțian. Care pleca de la Inverness sub comanda căpitanului Patrick O’Brian.

Nu renunțase, dar începuse să se gândească la altă soluție,

dacă ea nu apărea pe liste. Lallybroch, desigur. Fusese odată acolo, în timpul lui, și văzuse ruinele proprietății abandonate; l-ar fi putut găsi acum fără să fie condus de drumuri și de semne rutiere?

Șirul gândurilor s-a întrerupt brusc în momentul în care degetul cu care urmărea numele s-a oprit aproape de partea de jos a paginii. Nu Brianna Randall, nu numele pe care îl căutase, ci unul care a făcut să sune un clopoțel lăuntric, o recunoaștere. Fraser, a citit el scrisul înclinat și înflorit. Dl Brian Fraser. Nu, nu Brian. Și nici dl. S-a aplecat spre pagină și a privit concentrat scrisul îngrămădit.

Simțind inima bătându-i cu putere, a închis ochii și s-a simțit cuprins de un val de ușurare, care l-a amețit ca și berea neagră specială pe care o băuse la cârciumă. Dna, nu dl. Și, la o privire mai atentă, ceea ce la început i se păruse a fi doar o codiță exuberantă a N-ului de la Brian era aproape sigur un A scris mai neglijent. Da, ea era, trebuia să fie! Era un nume neobișnuit – nu mai văzuse nicio altă Brianna sau Briana în registrul masiv. Și, într-un fel, chiar și numele de Fraser era de înțeles; pornind într-o căutare donquijotescă a tatălui, ea adoptase numele său, la care era îndreptățită prin naștere.

A închis registrul cu un pocnet, ca și cum ar fi vrut să o împiedice să evadeze de pe pagină, și a rămas câteva momente pe loc, respirând adânc. Am găsit-o! L-a văzut pe funcționarul blond uitându-se curios la el din spatele tejghelei și, roșind, a redeschis ceaslovul.

Phillip Alonzo. Plecată din Inverness pe 4 iulie, Anul Domnului 1769. Destinația, Charleston, Carolina de Sud.

Brusc nesigur, s-a încruntat văzând numele. Carolina de Sud. Aceea era destinația ei reală ori doar cea mai apropiată la care putea ajunge? O privire scurtă la restul listelor l-a lămurit că în luna iulie nu plecase nicio corabie spre Carolina de Nord. Probabil că ea luase pur și simplu prima navă care mergea spre coloniile din sud, cu intenția de a-și continua drumul pe uscat.

Ori poate se înșela el. A simțit un fior rece care nu avea nicio legătură cu vântul dinspre râu, care se furișa prin crăpăturile ferestrei de lângă el. S-a uitat încă o dată la pagină și s-a liniștit. Nu era precizată profesiunea, așa cum se proceda în cazul bărbaților. Era cu siguranță „doamna”, așadar trebuia să fie și „Brianna”. Chiar dacă apărea ca „Briana”, tot de ea era vorba,

știa asta.

S-a ridicat și a predat registrul cunoștinței lui cu părul blond.

— Îți mulțumesc, domnule, a spus el, adoptând un accent ceva mai moale. Îmi poți spune ceva? Există în port vreo corabie care să plece curând spre coloniile americane?

— Da, a răspuns funcționarul, ținând registrul într-o mână și primind, cu cealaltă mână, o recipisă din partea unui bărbat. E vorba de *Gloriana*; va pleca poimâine spre Caroline.

L-a măsurat din cap până în picioare pe Roger.

— Emigrant sau marinar? l-a întrebat el.

— Marinar, a spus Roger fără să șovăie și, ignorând sprâncenele ridicate ale celuilalt, a arătat spre pădurea de catarge care se vedea pe fereastră. Unde să mă duc pentru a mă angaja?

Rămas cu sprâncenele ridicate, funcționarul a făcut un semn din cap spre ușă.

— Când nava e în port, căpitanul ei poate fi găsit la cârciuma Friars. S-ar putea să fie acolo acum – căpitanul Bonnet.

S-a abținut să adauge ceea ce era evident din expresia lui de scepticism; dacă Roger era marinar, el, ca funcționar, era un papagal african.

— Bine, *mo ghille*. Mulțumesc.

Schițând un salut, Roger s-a îndepărtat, dar, ajuns la ușă, s-a întors și a văzut că omul încă îl urmărea, fără să ia în seamă mulțimea de clienți nerăbdători.

— Urează-mi noroc! a strigat Roger zâmbindu-i.

Surâsul de răspuns al funcționarului a fost însoțit de ceva care putea fi admirație ori melancolie.

— Noroc, domnule! a strigat el și a fluturat o mână în semn de rămas-bun.

În momentul în care Roger a închis ușa, funcționarul discuta deja aprins cu următorul client, ținând pana pregătită în mână.

•

L-a găsit pe căpitanul Bonnet în cârciumă, așa cum i se spusese, așezat într-un colț, sub un nor gros de fum albăstrui, la care își aducea contribuția și trabucul lui.

— Cum te numești?

— MacKenzie, a spus Roger, dintr-un impuls neașteptat.

Dacă Brianna făcuse asta, putea și el să procedeze la fel.

— MacKenzie. Ai ceva experiență, domnule MacKenzie?

Câteva raze de soare au săgetat fața căpitanului, făcându-l să strângă din pleoape. S-a tras în spate pe bancă, iar ridurile din jurul ochilor s-au destins, lăsându-l pe Roger expus privirii tulburător de pătrunzătoare a lui Bonnet.

— Am pescuit din când în când hering în Minch.

Nu era o minciună; în adolescență, petrecuse câteva veri ca marinar pe o ambarcațiune de pescuit hering, condusă de o cunoștință a reverendului. Experiența aceea îl ajutase să își dezvolte mușchii, să simtă cadența monotonă din Isles și să se aleagă cu o adversitate durabilă față de carnea de hering. Însă măcar știa cum era să simtă o frânghie sau o parâmă în mâini.

— Mda, ești un flăcău voinic. Dar a fi pescar nu e totuna cu a fi marinar, asta e limpede.

Din cauza ușorului accent irlandez al căpitanului, nu se înțelegea clar dacă aceea era o întrebare, o afirmație sau o provocare.

— Nu aș fi crezut că e o ocupație care cere prea multă pricepere.

Prezența căpitanului Bonnet îi făcea părul să i se zbârlească pe ceafă, deși n-ar fi știut să spună din ce motiv.

Bonnet l-a privit fix cu ochii săi verzi.

— Poate mai mult decât îți închipui – însă sigur e ceva ce un om cu voință poate să învețe. Dar ce anume împinge un om de felul tău să dorească dintr-odată, și încă atât de mult, să plece pe mare?

Ochii lui Bonnet au licărit în umbrele tavernei, măsurându-l. *De felul tău*. La ce se referea? s-a întrebat Roger. Nu la modul în care se exprima – avusese grijă să elimine din vorbire orice urmă a eruditului de la Oxford, adoptând limbajul din Isles. Era prea bine îmbrăcat pentru un marinar? Ori era vorba de gulerul pârlit și de semnul de arsură de pe pieptul hainei?

— Asta nu te privește, așa socotesc, a răspuns el calm.

S-a străduit să-și țină mâinile destinse pe lângă trup.

Bonnet l-a măsurat cu un aer distant, fără să clipească. Ca un leopard care urmărește o posibilă pradă în trecere, întrebându-se dacă merita să o atace, a gândit Roger.

Pleoapele grele au coborât; deocamdată nu merita efortul.

— Să vii la bord pe la apusul soarelui, a spus Bonnet. Cinci șilingi pe lună, carne, trei zile pe săptămână, budincă cu prune duminica. Vei dormi într-un hamac, dar să-ți găsești haine

potrivite. Ești liber să părăsești corabia după descărcarea mărfii, dar nu înainte de asta. Ne-am înțeles, domnule?

— De acord, a spus Roger, simțindu-și brusc gura uscată.

Ar fi dat orice pentru o stacană de bere, dar nu acum, nu acolo, sub privirea acelor ochi de un verde-deschis.

— Când urci la bord, întrebi de domnul Dixon. El e casierul.

Bonnet s-a rezemat de spătarul băncii, a scos dintr-un buzunar o carte mică, legată în piele și a deschis-o. Audiența se încheiase.

Roger s-a ridicat imediat și a ieșit fără să arunce vreo privire peste umăr. Încă simțea un mic punct de gheață pe ceafă. Știa că, dacă ar privi în urmă, ar vedea acei ochi verzui și luminoși ațintiți fără să clipească peste marginea cărții, căutându-i orice slăbiciune.

Punctul rece, a gândit Roger, era cel în care colții s-ar fi înfipt.

37. Gloriana

Înainte de a urca la bordul *Glorianei*, Roger socotise că era într-o formă fizică destul de bună. La o adică, în comparație cu exemplarele umane ofilite și suferind evident de malnutriție care alcătuiau restul echipajului, se considera cu adevărat bine înzestrat. A fost nevoie doar de paisprezece ore – cât dura o zi de muncă – pentru ca această idee să i se șteargă din minte.

Se așteptase la bășici în palme și la dureri musculare; căratul de lăzi grele, ridicarea arboradei și trasul parâmelor erau activități grele pe care le cunoștea, deși nu mai făcuse așa ceva de câtva timp.

Uitase însă de oboseala pătrunzătoare care își avea obârșia atât în răceala permanentă a hainelor umede, cât și în trudă. Găsea bine-venită munca grea în magazia de mărfuri, pentru că acolo se încălzea o vreme, chiar dacă știa că acea căldură va fi urmată de un tremur fin, dar constant, imediat ce ieșea pe punte, unde vântul reîncepea să îl pipăie cu degete reci pe sub hainele îmbibate de sudoare.

Mâinile înăsprite și zgâriate din cauza parâmelor de cânepă îl dureau, dar era de așteptat; spre sfârșitul primei zile, avea palmele negre de smoală, iar pielea de pe degete îi crăpase și

sângera la încheieturi, după ce fusese roasă până la carne. Însă durerea chinuitoare provocată de foame venise ca o surpriză. Nu se gândise niciodată că era posibil să se simtă atât de înfometat.

Oamenii care munceau alături de el – printre care și unul pe nume Duff – erau la fel de uzi, dar nu păreau afectați de asta. Nasul lung și ascuțit al lui Duff, care apărea ca botul unui dihor de sub gulerul ridicat al unei haine jerpelite, era albăstrui și din el picura apă ca dintr-o stalactită, însă ochii deschiși la culoare erau vioi. Omul zâmbea larg, etalându-și dinții de culoarea apei din estuar.

— Pune mai multă inimă, omule. Mâncarea vine peste două ceasuri.

Duff l-a împuns prietenește cu cotul în coaste și a dispărut cu agilitate în josul unei guri de magazie, din adâncul cavernos al căreia s-au auzit înjurături răcnite și bubuituri.

Roger a continuat să descarce mărfuri din plasa de încărcare și s-a simțit încurajat de perspectiva de a lua cina.

Magazia de la pupă fusese deja încărcată pe jumătate. S-au cărat butoaiele cu apă; strat peste strat de butoaie de lemn, așezate în semiîntunericul plin de umbre, fiecare dintre ele cântărind peste trei sute și cincizeci de kilograme. Dar magazia de la pupă încă se căsca de parcă ar fi fost goală, astfel că un șir permanent de cărăuși se deplasau ca furnicile de-a latul estacadei, ducând și stivuind atât de multe lăzi și butoaie, rulouri și legături, încât părea de neconceput ca toată acea masă să fie comprimată suficient pentru a încăpea în burta corăbiei.

•

A fost nevoie de două zile pentru a termina încărcarea: butoaie cu sare, rulouri de stofă, lăzi uriașe cu obiecte de fierărie, care trebuiau coborâte cu lațuri din frânghii din cauza greutății lor. În acel moment, statura lui Roger s-a dovedit de ajutor. Aflat la capătul unei frânghii petrecute în jurul cabestanului, el s-a lăsat pe spate pentru a echilibra greutatea unei asemenea lăzi suspendate la celălalt capăt și, încordându-și mușchii la maximum, a coborât-o suficient de încet pentru ca doi oameni din magazie să o poată prinde și dirija la locul ei în magazia din ce în ce mai plină.

Pasagerii au urcat la bord abia spre sfârșitul după-amiezii, un

șir nesigur de emigranți, împovărați de saci, pachete, păsări în cuști și copii. Aceea era încărcătura de oameni care își plătiseră traversarea oceanului sub punte – un spațiu creat prin înălțarea unei despărțituri de-a latul magaziei provă –, la fel de profitabilă ca și mărfurile de la pupă.

— Oameni sub contract și *redemptioners*[10], îi spusese Duff când se uitase cu ochi pricepuți la șirul de sosiți la bord. Fiecare valorează cincisprezece lire pe plantații, iar copiii, trei sau patru. Sugarii ajung gratis cu mamele lor.

Marinarul a tușit adânc, hârâind ca un motor vechi care dă să pornească, apoi a scuipat o flegmă care a fost cât pe ce să se lipească de balustrada corăbiei. A clătinat din cap când s-a uitat la șirul de oameni care urca pe corabie.

— Din întâmplare, unii își pot plăti traversarea, dar nu prea mulți din grupul ăsta. Cred că au avut slujbe ca să poată plăti două lire pe familie pentru hrană în timpul călătoriei.

— Înseamnă că nu căpitanul îi va hrăni, adevărat?

— Oh, ba da, a răspuns Duff, apoi a hârâit din nou din adâncul pieptului, a tușit și a scuipat. Ba da, dar scump.

I-a surâs lui Roger, s-a șters la gură și a făcut brusc un semn către pasarelă.

— Băiete, du-te și dă-le o mână de ajutor! Doar nu vrem ca profitul căpitanului să scadă, nu-i așa?

Surprins de mersul greoi al unei fetițe pe care o ajuta să urce la bord, Roger s-a uitat mai atent și a văzut că statura masivă a multor femei era o iluzie, provocată de faptul că purtau mai multe straturi de rochii; din câte se părea, tot ce posedaseră vreodată, la care se adăugau desagi cu obiecte personale, lăzi cu mâncare pregătite pentru călătorie și copiii plăpânzi de dragul cărora luaseră asemenea măsuri disperate.

Roger s-a lăsat pe vine și i-a zâmbit unui copilaș îndărătnic, care se ținea de fusta mamei lui. Nu avea mai mult de doi ani și încă purta un soi de cămașă lungă; avea o sumedenie de bucle blonde, iar gura lui mică și plinuță exprima o dezaprobare temătoare față de tot ce se întâmpla în jur.

— Hai, băiețaș, i-a spus Roger încet, întinzându-i o mână drept invitație.

---

[10] În original *redemptioners*, termen intraductibil, însemnând emigranți din Europa care își plăteau traversarea oceanului vânzându-și forța de muncă pe o anumită perioadă specificată. (n.tr.).

Nu mai făcea niciun efort ca să își controleze accentul; vorbirea lui obișnuită, de om de la Oxford, se schimbase într-una mai caldă, de Highlands, cu care crescuse, iar acum o folosise fără să își dea seama.

— Mămica ta nu te poate purta în brațe, hai, vino cu mine!

Neîncrezător, băiețașul a pufnit și l-a fulgerat cu privirea, dar l-a lăsat să îi desprindă degetele murdare de fustele mamei. Roger l-a dus de-a latul punții, iar femeia l-a urmat în tăcere. Când a îndrumat-o spre scară, femeia a ridicat ochii spre el, l-a privit fix, apoi fața ei a dispărut în întuneric precum o piatră albă aruncată într-o fântână, iar Roger a rămas cu o senzație de neliniște, de parcă ar fi abandonat pe cineva care se îneca.

În timp ce se întorcea la treabă, a zărit o tânără care tocmai cobora de pe chei. Era ceea ce se numea o femeie „frumușică” – nu frumoasă, dar cu un aer vioi și cu o siluetă plăcută, având ceva care atrăgea privirea oricui.

Probabil că era vorba de postura ei; dreaptă ca un lujer între spinările plecate și cocârjate ale celor din jurul ei. Ori de chipul care exprima îngrijorare și nesiguranță, însă și curiozitate. O ființă îndrăzneață, a socotit el, iar inima – copleșită de prea multele fețe chinuite ale emigranților – i s-a înseninat privind-o.

Ea a șovăit când a văzut corabia și mulțimea care o înconjura. Lângă ea se afla un tânăr înalt și blond, cu un nou-născut în brațe. El a atins-o pe umăr în semn de încurajare, iar ea a ridicat ochii spre el și i-a răspuns cu un zâmbet ce i-a luminat chipul ca un chibrit aprins. Urmărindu-i pe cei doi, Roger a trăit un sentiment vag ce putea fi interpretat drept invidie.

— Hei, MacKenzie!

Strigătul șefului de echipaj l-a smuls din contemplație. Bărbatul a făcut un semn din cap către pupă.

— Marfa încă așteaptă să fie încărcată, doar n-o să urce singură la bord!

•

După îmbarcare și ridicarea pânzelor, călătoria a fost liniștită câteva săptămâni. Vremea furtunoasă care a însoțit exodul lor din Scoția s-a îmbunătățit rapid, iar corabia a avut parte de vânturi prielnice și de valuri de hulă și, chiar dacă efectul imediat al acestora asupra pasagerilor a fost răul de mare, cu timpul, suferința a trecut. Mirosul de vomă de sub punte a scăzut, devenind doar o notă minoră în simfonia de miasme de

la bordul *Glorianei*.

Roger se născuse cu un simț ascuțit al mirosului, o calitate pe care o regreta când se afla în spații închise. Totuși, cu vremea, chiar și cel mai fin nas se obișnuiește cu orice, astfel că, după o zi sau două, Roger n-a mai perceput decât mirosurile pe care nu le mai întâlnise până atunci.

Din fericire, nu era predispus la rău de mare, deși experiența lui de pe vremea când pescuise hering fusese îndeajuns ca să îl facă să aprecieze starea vremii. Un marinar trăia mereu cu certitudinea că viața lui depinde de apariția soarelui.

Ceilalți marinari nu erau prietenoși, dar nici ostili. Fie din cauza accentul său din Isles – majoritatea marinarilor de pe *Gloriana* erau vorbitori de engleză din Dingwall sau din Peterhead –, fie din cauza lucrurilor ciudate pe care le spunea când și când, ori pur și simplu din cauza staturii lui oamenii îl priveau cu ochi destul prevăzători. Nu îi arătau o dușmănie fățișă – statura lui descuraja pe oricine –, ci doar păstrau distanța față de el.

Pe Roger nu îl deranja răceala lor. Era destul de mulțumit să fie lăsat cu gândurile lui, astfel că mintea lui călătorea liberă în vreme ce trupul se ocupa de corvezile zilnice de pe corabie. Și avea multe lucruri la care să se gândească.

Înainte de a se angaja, nu îl interesase reputația *Glorianei* –, ar fi călătorit și cu căpitanul Ahab[11], dacă acesta s-ar fi îndreptat spre Carolina de Nord. Însă din discuțiile membrilor echipajului înțelesese că Stephen Bonnet era cunoscut drept un căpitan bun; dur, dar cinstit, și un om ale cărui călătorii se încheiaseră întotdeauna cu profituri. Pentru marinari, dintre care mulți primeau o parte din câștiguri în loc de simbrie, această din urmă calitate compensa evident orice mici defecte de caracter sau de comportament.

Roger nu remarcase dovezi clare ale unor asemenea defecte. Însă văzuse că Bonnet parcă stătea întotdeauna în mijlocul unui cerc invizibil trasat în jurul lui, în care puțini îndrăzneau să pătrundă. Doar ofițerul secund și nostromul îi vorbeau direct căpitanului; membrii echipajului își țineau capetele plecate când Bonnet trecea pe lângă ei. Roger și-a amintit ochii verzi și reci, ca de leopard, care îl măsuraseră; nici nu era de mirare că nimeni nu voia să atragă atenția asupra lui.

---

[11] Personajul principal din romanul *Moby Dick* de Herman Melville. (n.tr.).

Pe Roger îl interesau mai mult pasagerii decât membrii echipajului sau căpitanul. În mod normal, pasagerii nu apăreau des, dar li se permitea să urce pe punte de două ori pe zi, pentru scurt timp, ca să respire aer curat, să-și golească oalele de noapte peste bord – latrinele corăbiei erau insuficiente pentru atâția oameni – și să ducă sub punte apa raționată cu strictețe pentru fiecare familie. Roger aștepta cu nerăbdare acele apariții scurte și se străduia să muncească cât de des posibil la capătul punții, unde pasagerii făceau mișcare.

Interesul lui era atât profesional, cât și personal; instinctul de istoric era stârnit de prezența lor, iar singurătatea lui era alinată de simplitatea discuțiilor dintre ei. Acolo se aflau semințele noii țări și moștenirea vechii țări. Ceea ce avea să dureze și să fie transmis mai departe era ceea ce știau și prețuiau acei emigranți săraci.

Dacă cineva ar fi făcut o selecție din bogata cultură scoțiană, s-a gândit el, probabil că n-ar fi inclus lucruri precum rețeta contra negilor, în legătură cu care o femeie vârstnică o certa pe răbdătoarea ei noră („Ți-am spus, Katie Mac, de ce ai pus acolo broasca mea uscată, când i-ai fi putut găsi un loc printre toate prostiile pe care le-ai luat ca să stăm cu fundul pe ele zi și noapte…”), dar și aceasta va dăinui, alături de cântece populare, de rugăciuni și de țesături din lână cu modele celtice.

S-a uitat la propria mână; și-a adus aminte cu claritate că doamna Graham îi frecase un neg mare de pe degetul al treilea cu ceea ce ea spunea că era o broască uscată. A zâmbit și și-a trecut degetul mare al celeilalte mâini peste locul respectiv. Probabil că dăduse roade; după aceea, nu i-au mai apărut negi.

— Domnule, a auzit el un glas slab venind de alături. Domnule, putem merge să atingem fierul acela?

A coborât privirea și i-a zâmbit fetiței care ținea de mâini doi frați și mai mici.

— Da, *a leannan*, a spus el. Mergeți, dar fiți atenți la oameni.

Fetița a dat din cap și cei trei copii s-au îndepărtat cu pași mărunți, privind încoace și încolo ca să nu le stea în cale marinarilor, după care s-au înălțat pe vârfuri ca să atingă potcoava bătută în cuie de catarg, pentru a le aduce noroc. Fierul oferea protecție și vindecare; mamele își trimiteau deseori copiii suferinzi să o atingă.

Ar avea nevoie de fier în organism, s-a gândit Roger, după ce

văzuse erupțiile de pe fețele de un alb păstos ale copiilor și după ce auzise plânsetele ascuțite din cauza furunculelor dureroase, a dinților slăbiți și a febrei. Și-a reluat munca, măsurând apă cu caucul și turnând-o în gălețile și în vasele întinse de emigranți. Aproape toți mâncau mai ales fiertură de ovăz – la care se adăugau mazăre uscată și câte o bucată de pesmet; acelea era toate „proviziile” care li se puneau la dispoziție pe durata călătoriei.

Totuși, nu auzise pe nimeni plângându-se; apa era curată, pesmeții nu erau mucegăiți și chiar dacă porția de ovăz nu era generoasă, nu era nici meschină. Echipajul era hrănit mai bine, cu carne și alimente bogate în amidon, beneficiind din când în când de ceapă, care venea ca o alinare. Și-a plimbat limba peste dinți, testându-i, așa cum făcea o dată la câteva zile. Avea aproape tot timpul un gust de fier în gură, iar gingiile începuseră să sângereze din cauza lipsei de legume.

Totuși, dinții lui aveau rădăcini bune și nu prezenta încheieturi umflate sau unghii degradate, suferințe pe care le observase la alți marinari. Se documentase în săptămânile de așteptare; un bărbat adult, cu o stare bună de sănătate, trebuia să suporte lipsa vitaminelor între trei și șase luni, abia după aceea apăreau simptome reale de boală. Dacă aveau parte de vreme bună, vor traversa oceanul în doar două luni.

— Mâine o să fie vreme bună, da?

Cum acele vorbe păreau să sugereze că cineva îi citise gândurile, a devenit atent și a coborât privirea. În fața lui stătea fata frumoasă cu păr castaniu pe care o admirase pe cheiul de la Inverness. Morag, așa o strigau prietenele ei.

— Sper că da, a spus el, luându-i găleata și zâmbindu-i. De unde știi?

Ea a dat din cap și a arătat peste umărul lui cu bărbia mică și ascuțită.

— Luna nouă e în brațele celei vechi; dacă asta înseamnă vreme bună pe uscat, cred că e la fel și pe mare, nu?

Roger a aruncat o privire în spate și a văzut curbura limpede și palidă a lunii argintii, ținând un glob luminos în cupa ei. Călătorea sus pe cerul vioriu nesfârșit al înserării, iar reflectarea ei era înghițită de apa de culoare indigo.

— Nu-ți mai pierde vremea flecărind, fetițo! Hai, întreabă-l!

Roger s-a întors și a văzut că persoana care îi adresase acele

vorbe cu glas șuierat era o femeie între două vârste. Morag s-a uitat urât la femeie.

— Ce-ar fi să taci? a repezit-o fata. N-o fac, ți-am spus că nu vreau!

— Ești încăpățânată, Morag, a comentat bătrâna, pășind înainte. Dacă nu vrei să ceri singură, o s-o fac eu în locul tău!

Femeia a pus mâna lată pe brațul lui Roger și i-a zâmbit fermecător.

— Cum te cheamă, flăcăule?

— MacKenzie, doamnă, a răspuns Roger respectuos, reținându-și zâmbetul.

— Aha, MacKenzie, așa! Uite, vezi tu, Morag, probabil că e de-un neam cu bărbatul tău și poate ți-o face bucuros un serviciu!

Cu un aer triumfător, femeia s-a întors spre fată, apoi s-a răsucit impunătoare spre Roger.

— Fata asta alăptează și moare de sete. Femeia trebuie să bea dacă alăptează, altfel îi seacă laptele; știe toată lumea. Dar fata asta nătângă nu are curaj să-ți ceară ceva mai multă apă. N-o să-i purtați pică pentru asta, nu-i așa? a întrebat ea retoric, întorcându-se și uitându-se cu hotărâre la celelalte femei de la coadă.

Lucru deloc surprinzător, toate femeile au dat la unison din cap ca niște păpuși mecanice.

Se întuneca, dar Roger a văzut-o pe fată roșind. Cu buzele strânse, a acceptat găleata plină cu apă făcând un gest delicat din cap.

— Mulțumesc, domnule MacKenzie! a murmurat ea.

Nu a ridicat capul decât în momentul în care a ajuns la gura magaziei; acolo s-a oprit și s-a uitat înapoi spre el, cu un zâmbet care exprima atât de multă recunoștință, încât Roger s-a simțit cuprins de un val de căldură, în ciuda vântului tăios de seară, care îi trecea prin cămașă și haină.

I-a părut rău când a văzut că șirul de femei venite după apă s-a terminat; emigranții au coborât sub punte, iar gura magaziei a fost închisă deasupra lor pentru carturile de noapte. Roger știa că oamenii cântau și spuneau povești ca să își treacă timpul și ar fi dat orice să îi asculte. Nu doar din curiozitate, ci și de dor – deși sărăcia și viitorul lor nesigur îl impresionau, sentimentul cel mai puternic era de invidie față de legăturile puternice dintre ei.

Căpitanul și membrii echipajului ocupau doar o fărâmă din

gândurile lui. Indiferent că era ud sau uscat, flămând sau sătul, se gândea zi și noapte la Brianna.

A coborât la masă când s-a dat semnalul de servire a cinei și a mâncat fără să bage de seamă ce avea pe fundul din lemn. Urma să intre în cartul al doilea; după ce a mâncat, s-a dus la hamacul lui, preferând solitudinea și odihna în locul posibilității de a găsi tovărășie pe teugă.

Solitudinea era o iluzie, desigur. Legănându-se încet în hamac, simțea fiecare tresărire și foială a marinarului de lângă el, căldura umedă a celui care dormea asudând, care se lipea de el. Fiecare om avea în jur de patruzeci și cinci de centimetri de loc de dormit pe care îl putea numi al său, iar Roger era conștient în mod neplăcut că, atunci când stătea pe spate, umerii lui depășeau acel spațiu cu cinci centimetri de o parte și de alta.

După două nopți de somn întrerupt din cauză că se ciocnea de cei doi vecini care îi aruncaseră insulte, făcuse schimb de locuri și ajunsese în spațiul de lângă un perete despărțitor, unde nu putea stânjeni decât un om. Învățase să doarmă pe o parte, cu fața la cel mult cinci centimetri de peretele despărțitor din lemn, cu spatele întors spre camaradul lui, și își concentra auzul la sunetele navei, alungând astfel din urechi zgomotele celor din jur.

Nava avea o muzică a ei – parâme și saule care cântau în vânt, îmbinări din lemn care scârțâiau la orice ridicare și coborâre, bufnetele slabe și murmurele din cealaltă parte a pereților de compartimentare, în locșoarele întunecate ale magaziei în care se aflau pasagerii. A privit concentrat spre lemnul întunecat, luminat de umbrele felinarului care se legăna deasupra capului și a început să o recreeze pe Brianna, liniile chipului ei și părul, dar și corpul, toate devenind vii pe întuneric. Prea vii.

Îi putea recrea chipul fără nicio greutate. Ceea ce se afla în spatele acestuia era mult mai greu de ghicit.

Odihna era tot o iluzie. Când ea plecase prin pietre, îi răpise orice pace a minții. Roger trăia într-un amestec de teamă și furie, de sentimente de jignire și trădare, presărate precum sarea sau piperul pe o rană deschisă. Aceleași întrebări i se învârteau prin minte fără a găsi vreun răspuns, amintind de niște șerpi care încercau să-și prindă coada.

De ce plecase?

Ce făcea în acele momente?

De ce nu îi spusese?

Efortul de a găsi răspuns la prima dintre acele întrebări îl făcea să o analizeze mereu, ca și cum răspunsul i-ar fi oferit cheia întregului mister care o privea pe Brianna.

Da, și el se simțise singur. Știa prea bine ce însemna să nu ai pe nimeni care să-ți aparțină sau căruia să-i aparții. Însă cu siguranță că acesta era un motiv pentru care ei se căutaseră unul pe altul – el și Brianna.

Și Claire știa asta, și-a dat el seama brusc. Fusese orfană, își pierduse unchiul – desigur, în acel moment era căsătorită. Dar fusese izolată de soțul ei în timpul războiului… da, ea știa multe despre ceea ce înseamnă să fii singur. Și tocmai de aceea se îngrijise ca Bree să nu rămână singură, ca să se asigure că fiica ei era iubită.

Ei bine, el încercase să o iubească așa cum se cuvenea – încă încerca asta, și-a zis el sumbru, răsucindu-se chinuitor în hamac. În timpul zilei, cerințele muncii suprimau nevoile crescânde ale trupului. Însă noaptea… ea devenea mult prea vie, acea Brianna din memoria lui.

Nu ezitase; știuse din prima clipă că trebuia să o urmeze. Totuși, uneori nu era sigur dacă venise acolo s-o salveze sau s-o pună la punct – nu avea importanță, câtă vreme totul se rezolva definitiv între ei. El spusese că va aștepta, însă așteptase suficient.

Cea mai rea nu era singurătatea, s-a gândit el, răsucindu-se din nou în hamac, ci îndoiala. Îndoiala privind simțămintele ei, dar și ale lui. Panica declanșată de sentimentul că nu o cunoștea cu adevărat.

Pentru prima oară de când trecuse printre pietre, Roger și-a dat seama ce voise ea să îi transmită când îl refuzase și a înțeles că ezitarea ei era un semn de înțelepciune. Dar era chiar înțelepciune, nu doar teamă?

Dacă ea nu ar fi trecut prin pietre, s-ar fi întors la el cu inima deschisă? Ori i-ar fi întors spatele, căutând mereu altceva?

Era un salt de credință – să-ți azvârli inima peste un abis și să speri că celălalt o va prinde. În acele momente, inima lui era încă în zbor peste abis, fără certitudinea că va ateriza undeva. Însă era încă în zbor.

Sunetele de cealaltă parte a despărțiturii scăzuseră până la tăcere, însă acum reîncepuseră, într-un mod furișat și ritmic pe care îl cunoștea prea bine. Indiferent cine ar fi fost, o făceau din nou.

Făceau asta aproape în fiecare noapte, când ceilalți dormeau. La început, auzind sunetele, se simțise izolat, singur cu fantoma arzătoare a Briannei. Nu părea să existe posibilitatea unei adevărate călduri umane, nici a unei uniuni a inimii sau a minții, nimic altceva decât consolarea animalică a unui trup de care să te agăți în întuneric. Oare exista ceva mai mult decât atât pentru un bărbat?

Însă apoi a început să audă și altceva în acele sunete, a surprins cuvinte de tandrețe rostite pe jumătate, sunete tainice de confirmare, care l-au făcut într-un fel nu doar voyeur, ci și participant la împreunarea lor.

Bineînțeles, nu știa cine sunt. Putea fi oricare dintre perechi sau o împreunare întâmplătoare, pornită dintr-o dorință carnală – și totuși Roger a dat chipuri acelei perechi necunoscute; în minte, l-a văzut pe tânărul înalt și blond și pe fata cu părul castaniu și fața deschisă, i-a văzut privindu-se, așa cum se întâmplase pe chei, și s-a gândit că și-ar fi dat și sufletul ca să afle cu certitudine.

38. Pentru cei în primejdie pe mare[12]

O furtună izbucnită pe neașteptate i-a ținut pe pasageri sub punte vreme de trei zile, iar pe marinari la posturile lor tot atâta timp, fără a avea la dispoziție decât minute furate pentru a se odihni sau a mânca. După încheierea ei, când *Gloriana* naviga pe valurile de hulă, iar în zori cerul era plin de nori în coadă de cal[13], Roger s-a împleticit până la hamacul lui, prea obosit ca să-și scoată hainele ude.

Zdrobit, ud, plin de sare și dorindu-și doar o baie fierbinte și o săptămână de somn, a răspuns la fluierul șefului de echipaj

[12] Vers dintr-un imn scris de William Whiting (1825-1878), inspirat de pericolele de pe mare și adoptat de Marina Regală Britanică pentru serviciile religioase, dar și de Forțele Aeriene Britanice. (n.tr.).

[13] Nori cirus, în filamente. (n.tr.).

pentru cartul de după-amiază doar după patru ore de odihnă, astfel că a pornit spre locul în care trebuia să-și facă treaba.

Spre apusul soarelui se simțea atât de obosit, încât mușchii îi tremurau când a ajutat la ridicarea unui butoi cu apă dintr-o magazie. S-a aplecat peste butoi, socotind că va reuși să distribuie apa fără să cadă cu capul înainte în el. Dar poate nu avea să se întâmple așa ceva. Și-a stropit fața cu apă rece în speranța de a-și liniști ochii care-l ardeau și a golit un cauc întreg cu înghițituri lacome, ignorând de astă dată ordinele impuse de contradicția permanentă a oceanului – deopotrivă prea multă apă și prea puțină.

Oamenii care își aduseseră vasele și gălețile pentru a fi umplute cu apă arătau ca și cum s-ar fi simțit mai rău decât el; cu chipurile albicioase precum ciupercile, plini de julituri după ce fuseseră azvârliți de colo până colo prin magazie, ca niște bile de biliard, duhnind a vomă și a oale de noapte care dăduseră pe de lături.

Într-un contrast vădit cu starea generală de rău, una dintre vechile lui cunoștințe sărea în jurul lui în cerc, cântând ceva monoton care i-a zgâriat urechile:

Șapte heringi satură un somon,
Șapte somoni satură o focă
Șapte foci satură o balenă,
Și șapte balene satură un Cirein Croin[14].

Extrem de fericită că scăpase de sub punte, fetița țopăia ca un pițigoi nebun, făcându-l pe Roger să zâmbească, în ciuda oboselii. A țopăit până lângă balustradă, apoi s-a ridicat pe vârfurile picioarelor și, cu precauție, s-a uitat spre ocean.

— Domnule MacKenzie, crezi că monstrul a provocat furtuna? Bunicul așa zice, că el a fost. Monștrii ăștia își mișcă așa cozile uriașe, știai? l-a întrebat fetița. De aceea sunt valuri atât de uriașe.

— Eu unul nu cred asta. Unde îți sunt frățiorii, *a leannan*?

— Au fierbințeală, a răspuns fetița cu glas indiferent.

Nu era nimic neobișnuit; după trei zile petrecute în întuneric, cu hainele umede și o stare precară de sănătate, jumătate

[14] În folclorul scoțian, monstru marin despre care se spunea că poate înghiți șapte balene. (n.tr.).

dintre emigranții care așteptau la rând tușeau și strănutau.

— Spune-mi, ai văzut vreun monstru? l-a întrebat fetița, aplecându-se peste balustradă cu mâna streașină la ochi. E chiar atât de mare ca să înghită și corabia noastră?

— Eu n-am văzut așa ceva.

Roger a lăsat caucul și a prins-o de cordonul șorțulețului, trăgând-o de lângă balustradă.

— Ai grijă, înțelegi? Nu i-ar trebui decât o săritură ca să te înghită, fetițo!

— Uite colo! a strigat copila cu glas ascuțit, aplecându-se și mai mult, deși Roger o ținea strâns. Uite, el este, el este!

Împins mai degrabă de groaza din glasul ei decât de ceea ce spusese, Roger s-a aplecat involuntar peste balustradă – o siluetă întunecată înainta chiar sub suprafața apei, netedă și neagră, iute ca un glonț, lungă cât jumătate din navă. Preț de câteva clipe, a ținut ritmul cu corabia care gonea, după care a rămas în urma ei.

— E un rechin, a spus Roger, cutremurându-se fără să vrea, apoi a scuturat-o ușor pe fetiță pentru a-i opri țipetele ascuțite ca de sirenă. Nu e decât un rechin, ai auzit? Știi ce e acela un rechin, nu? Am mâncat unul săptămâna trecută!

Fetița a tăcut, însă avea fața albă și ochii holbați, iar buzele îi tremurau.

— Ești sigur? a întrebat ea. Nu era monstrul?

— Nu, a spus Roger cu blândețe, apoi i-a dat un cauc de apă doar pentru ea. A fost un rechin.

Era cel mai mare rechin pe care îl văzuse vreodată, emanase o ferocitate care îi făcuse părul de pe antebrațe să se ridice, dar fusese doar un rechin. Rechinii se țineau aproape de corabie ori de câte ori viteza ei scădea, așteptând gunoaiele și resturile de mâncare aruncate peste bord.

— Isobeàil!

O femeie indignată a strigat-o pe fetiță, chemând-o să dea o mână de ajutor la corvezile familiei. Cu buzele strânse de supărare și târându-și picioarele, Isobeàil a plecat să-și ajute mama să care gălețile cu apă, lăsându-l pe Roger să-și termine treaba fără ca atenția să îi mai fie distrasă de altceva.

În afară de gândurile lui. În cea mai mare parte a timpului, reușea să uite că *Gloriana* avea dedesubt kilometri de apă, că nava nu era de fapt insula mică și solidă ce părea, ci doar o

cochilie fragilă, la mila forțelor care o puteau distruge în câteva clipe – ca și pe toți cei aflați la bordul ei.

Phillip Alonzo ajunsese cu bine în port? Corăbiile se scufundau, și încă foarte des; citise multe relatări de acest fel. După ce supraviețuise acelor trei zile de furtună, nu putea decât să fie uimit că nu se scufundau mai multe. Și nu putea face nimic în acea situație, ci doar să se roage.

Pentru cei în primejdie pe mare, *Doamne*, *îndură-te de ei*.

Cu o claritate neașteptată, a înțeles exact ce voise să spună cel care scrisese acel vers.

După ce a terminat, a lăsat caucul să cadă în butoi și a luat o scândură pentru a-l acoperi; șobolanii cădeau uneori în butoaie și se înecau. Una dintre femei l-a prins strâns de braț în momentul în care a dat să plece. Femeia a făcut semn către băiețelul pe care îl ținea în brațe și care se zvârcolea, lipindu-se de gâtul ei.

— Domnu' MacKenzie, n-ar putea căpitanul să îl atingă cu inelul? Gibbie al nostru are dureri de ochi pentru că a stat prea multă vreme în întuneric.

Roger a ezitat, dar apoi s-a mustrat în gând. Ca și restul echipajului, prefera să stea departe de Bonnet, dar nu avea niciun motiv să refuze rugămintea femeii; căpitanul mai făcuse asta cu inelul lui de aur, acela fiind un remediu popular pentru ochi inflamați și dureroși.

— Da, sigur, a spus el, uitând un moment de sine. Vino!

Femeia a clipit surprinsă, dar l-a urmat ascultătoare. Căpitanul era pe puntea dunetei, discutând aprins cu ofițerul secund: Roger i-a făcut semn femeii să aștepte puțin, iar ea a dat din cap făcându-se mică în spatele lui.

Căpitanul arăta la fel de obosit ca și ceilalți, ridurile i se adânciseră. Semăna cu Lucifer după ce domnise o săptămână peste iad și descoperise că nu era o joacă, s-a gândit Roger amuzat, dar și cuprins de amărăciune.

— … daune la lăzile cu ceai? tocmai îl întreba Bonnet pe ofițer.

— Doar la două, dar nu sunt ude cu totul, i-a răspuns Dixon. Putem recupera o parte și probabil că scăpăm de ele la Cross Creek.

— Mda, cei din Edenton și din New Bern sunt mai pretențioși. Acolo o să luăm prețul cel mai bun; o să scăpăm de ceea ce se

poate înainte de a ajunge la Wilmington.

Bonnet s-a întors puțin și l-a văzut pe Roger. Expresia de pe fața lui s-a înăsprit, dar s-a destins când a auzit rugămintea. Fără să comenteze, s-a aplecat și a frecat ochii micuțului Gilbert cu inelul din aur pe care îl purta pe degetul mic. Un cerc lat, simplu, a observat Roger; arăta ca o verighetă, dar mai mică – probabil era a unei femei. Temutul Bonnet purta un semn de iubire? Tot ce se putea, a presupus Roger, probabil că unele femei socoteau atrăgător aerul de violență stăpânită.

— Copilu' e bolnav, a remarcat Dixon. A arătat spre umflăturile din spatele urechilor băiatului și spre obrajii îmbujorați de febră.

— Nu, doar febra laptelui, a spus femeia, trăgându-și copilul la sân ca pentru a-l apăra. Pesemne că îi apare un dinte.

Căpitanul a dat indiferent din cap și s-a întors cu spatele. Roger a condus-o pe femeie până la bucătărie pentru a cerși o bucată de pesmet pe care să o roadă copilul, după care a trimis-o la magazia provă, alături de ceilalți emigranți.

Nu s-a mai gândit la gingiile copilului; în timp ce urca scara spre punte, a analizat în minte discuția pe care o surprinsese.

Înainte de a ajunge la Wilmington, corabia avea să oprească la New Bern și la Edenton. Și era limpede că Bonnet nu se grăbea; va căuta să obțină prețuri bune pentru mărfuri și probabil că se va tocmi îndelung pentru contractele pasagerilor lui – Iisuse, probabil că vor trece săptămâni întregi până să ajungă la Wilmington!

Nu era bine, s-a gândit Roger. Doar Dumnezeu știa unde va ajunge Brianna – orice i se putea întâmpla. În ciuda furtunii, *Gloriana* înaintase repede – cu voia Domnului, vor ajunge în Carolina de Nord doar în opt săptămâni, dacă aveau vânt prielnic. Nu voia să sacrifice timpul câștigat ca să lâncezească în porturile din Carolina de Nord, târându-se spre sud.

Va coborî de pe *Gloriana* în primul port în care vor acosta, a hotărât el, și va porni spre sud cum va putea. Adevărat, își dăduse cuvântul că va rămâne la bord până se vindeau mărfurile, însă în acest caz nu-și va primi simbria, astfel că schimbul i se părea destul de cinstit.

Aerul rece și proaspăt de pe punte l-a ajutat să se mai înviorcze. Parcă ar fi avut capul umplut cu lână umedă, iar gâtlejul îi era iritat din cauza sării. Mai avea trei ore până să iasă

din cart; s-a dus spre provă să mai ia o gură de apă, sperând că asta îl va ajuta să reziste pe picioare.

Dixon îl lăsase pe căpitan cu treburile lui și se plimba printre grupurile de pasageri, făcând semne din cap spre bărbați și oprindu-se la un moment dat pentru a-i spune ceva unei femei cu copii alături. Ciudat, s-a gândit Roger. Secundul nu era sociabil nici cu oamenii din echipaj, darămite cu pasagerii, pe care îi socotea o formă incomodă de marfă.

Ceva s-a trezit în mintea lui când s-a gândit la mărfuri, ceva neplăcut, dar nu a reușit să își dea seama ce anume. Acel ceva stăruia în umbrele stării de epuizare, nevăzut, îndeajuns de aproape pentru a-i simți mirosul. Da, asta era, trebuia să aibă legătură cu un miros. Dar ce…?

— MacKenzie!

Un marinar îl chema dinspre puntea pupă, făcându-i semn să vină pentru a-l ajuta să cârpească velele sfâșiate de furtună; maldăre uriașe de pânză groasă, pliată, zăceau pe punte ca niște nămeți murdari, iar straturile de deasupra se unduiau în vânt.

Roger a gemut și s-a întins pentru a-și dezmorți mușchii. Indiferent ce se va întâmpla în Carolina de Nord, va fi mai mult decât bucuros să plece de pe corabie.

•

Două nopți mai târziu, Roger era adâncit în vise când l-au trezit răcnetele. A coborât din hamac și a fugit spre scara de tambuchi cu inima bubuindu-i în piept și abia după aceea a înțeles că era treaz. A dat să pună piciorul pe prima treaptă, dar a fost azvârlit înapoi de o lovitură puternică în piept.

— Rămâi acolo, neghiobule! a mârâit Dixon, aflat pe trepte.

Roger a văzut capul secundului, profilat pe pătratul înstelat al tambuchiului de deasupra.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

S-a scuturat, alungând confuzia produsă de vis, dar, după ce s-a trezit de-a binelea, a constatat că era și mai confuz.

În apropierea lui erau și alți membri ai echipajului; în timp ce se chinuia să se ridice în picioare, le-a simțit trupurile împiedicându-se de el. Însă hărmălaia era deasupra; tropăituri pe punte, țipete și răcnete ascuțite cum nu mai auzise până atunci.

— Ucigașilor! a zbierat o femeie cu glas strident ca un fluier,

care a răsunat mai puternic decât celelalte țipete. Ucigași neno…

Vocea s-a întrerupt brusc, după care s-a auzit un bufnet puternic pe punte.

— Ce este?

Roger și-a croit drum printre oameni și a ajuns pe scară, după care a strigat spre Dixon:

— Ce e? Suntem atacați?

Cuvintele lui au fost acoperite de țipetele de deasupra; urletele ca de sirenă ale femeilor și ale copiilor răzbăteau printre mugetele și sudălmile bărbaților.

Undeva deasupra a licărit o lumină roșie. Luase foc nava? Roger a trecut cu forța printre oameni și s-a prins de scară, a întins mâna și l-a apucat pe Dixon de un picior.

— Coboară!

Dixon și-a smuls piciorul și a lovit cu el, țintind spre capul lui Roger. Stai acolo! Iisuse, omule, vrei să iei vărsat?

— Vărsat? Ce dracu' se petrece acolo?

Cum ochii i se obișnuiseră deja cu întunericul, Roger l-a prins iar pe Dixon de picior și i l-a răsucit cu ferocitate, trăgându-l în jos. Luat pe nepregătite, Dixon s-a dezechilibrat pe scară și a căzut greoi, alunecând peste capul lui Roger și aterizând peste oamenii de jos.

Roger a ignorat strigătele de revoltă și surprindere ale celor din spatele lui și a urcat pe punte. În jurul gurii de magazie de la provă se buluceau mai mulți bărbați. Felinarele atârnate deasupra, în greement, aruncau lumini roșietice, albe și gălbui făcând să sclipească lamele pumnalelor.

S-a uitat imediat să vadă altă navă, dar, de jur-împrejur, oceanul era întunecat și pustiu. Nu fuseseră abordați de pirați; tot tumultul se petrecea în apropiere de tambuchi, unde se strânseseră jumătate dintre membrii echipajului, înarmați cu pumnale și cu bâte.

Revoltă la bord? s-a întrebat Roger, dar a respins ideea imediat, fiindcă zărise capul descoperit al lui Bonnet deasupra mulțimii, cu părul blond lucind în lumina unui felinar. Și-a croit drum prin mulțime, împingându-i fără milă cu umerii pe marinarii mai scunzi.

Țipetele și răcnetele răsunau din magazie, de dedesubt răzbătea o geană de lumină. O legătură de cârpe a fost trecută

din mână în mână, apoi a dispărut dincolo de masa de oameni cu bâte care se tălăzuia. S-a auzit apoi un plescăit la babord, apoi altul.

— Ce e, ce s-a întâmplat? l-a întrebat pe șeful de echipaj, care stătea aproape de gura magaziei ținând în mână un felinar.

Omul s-a răsucit și l-a fulgerat cu privirea.

— Nu ai avut vărsat, așa e? Du-te jos!

Hutchinson își mutase deja privirea înapoi spre gura magaziei.

— Ba da, am avut! Ce legătură are asta cu...?

Șeful de echipaj s-a întors surprins.

— Ai avut vărsat? Nu ai semne pe față. Haide, lasă-mă, coboară cum ți-am spus, că avem nevoie de toți oamenii teferi.

— Pentru ce?

Roger s-a aplecat în față ca să se facă auzit în hărmălaia care răzbătea de sub punte.

— Vărsat! a răcnit șeful de echipaj.

A făcut semn spre ușa magaziei, în tip ce un marinar a apărut în capul scării având sub braț un copil care dădea slab din picioare. Niște mâini se agățau de el și îl loveau în spate, iar glasul unei femei se ridica peste celelalte zgomote, într-un răcnet sfredelitor de groază.

Femeia l-a prins pe marinar de bluză și Roger a văzut-o cățărându-se pe trupul lui, trăgându-l înapoi și zbătându-se să apuce copilul, smulgând bluza bărbatului și zgâriindu-i spinarea.

Marinarul a urlat și a lovit-o cu pumnul, încercând să scape de ea. Scara era fixă, dar marinarul, având doar o mână liberă, s-a dezechilibrat, s-a balansat nebunește, iar furia din privirile lui s-a transformat în groază când picioarele i-au alunecat de pe treaptă.

Doar reflexul l-a făcut pe Roger să se arunce înainte și să prindă copilul ca pe o minge de rugbi, în timp ce marinarul a întins brațele sperând să se salveze de la cădere. Îmbrățișați ca doi amanți, marinarul și femeia au căzut pe spate în hăul magaziei. De dedesubt s-au auzit un bufnet și alte răcnete, apoi, pentru o clipă, s-a lăsat liniștea, produsă de șoc. Însă urletele au izbucnit din nou dedesubt, iar în jurul lui Roger au reînceput vociferările.

Roger a așezat copilul într-o poziție firească și a încercat să îi potolească scâncetele bătându-l stângaci pe spate. Părea dezarticulat în brațele sale și dogorea, chiar prin straturile de

hăinuțe. Chipul i-a devenit vizibil când șeful de echipaj a ridicat felinarul și s-a uitat cu dezgust la el.

— Sper că ai avut vărsat, MacKenzie, a spus el.

Era micuțul Gilbert, copilașul cu ochi iritați, dar în două zile suferise o asemenea schimbare, încât Roger abia l-a recunoscut. Băiatul era slab ca o arătare, fața rotundă se subțiase atât de mult, că i se vedeau oasele craniului. Pielea deschisă la culoare, pătată de murdărie, dispăruse și ea, acoperită de un strat atât de gros de pustule care supurau, încât ochii îi deveniseră niște despicături în capul care i se legăna moale.

Abia a avut timp să observe imaginea, că cineva i-a și smuls trupul mic și fierbinte din mână. Până să-și dea seama că nu mai ținea nimic în brațe, a auzit un nou plescăit la babord.

Cu un reflex inutil, s-a întors spre balustradă, cu pumnii strânși de șoc, apoi s-a răsucit din nou când a auzit un urlet venind dinspre gura magaziei din spatele lui.

Pasagerii își reveniseră după atacul-surpriză. Înarmați cu ce găsiseră la îndemână, câțiva bărbați au urcat furtunos scara și s-au aruncat asupra marinarilor de pe punte, doborându-i într-o frenezie uimitoare.

Cineva l-a izbit ca o ghiulea și l-a trântit; s-a rostogolit într-o parte, în timp ce un picior de scaun a bubuit lângă capul lui. S-a ridicat în patru labe, dar a fost lovit în coaste, tras și împins, ridicat peste denivelările punții. Profitând de un moment de acalmie, s-a aruncat orbește spre o pereche de picioare, fără să aibă habar dacă lupta împotriva membrilor echipajului sau a pasagerilor, străduindu-se doar ca să-și facă loc, să se ridice în picioare pentru a putea respira.

Duhoarea de boală a răbufnit din magazie, un miros dulceag de putreziciune, care a acoperit miasma obișnuită de corpuri asudate și de fecale. Felinarele se legănau în vânt, iar lumina lor a fragmentat întreaga scenă, astfel că Roger vedea când o față, cu ochi dilatați și urlând, când un braț înălțat, când un picior dezgolit, care dispărea în întuneric, pentru a fi înlocuit imediat de coate, cuțite și genunchi care loveau; puntea părea plină de trupuri dezmembrate.

Deruta era atât de puternică, încât Roger s-a simțit și el dezmembrat. Brațul drept îi amorțise, a coborât brusc privirea, așteptându-se să descopere că îi fusese smuls. Era încă la locul lui, l-a ridicat din reflex, evitând o lovitură venită de niciunde,

care totuși i-a zdruncinat oasele brațului.

Cineva l-a tras de păr; s-a eliberat și s-a răsucit, a lovit pe cineva în coaste cu cotul și s-a învârtit încă o dată, lovind în gol. S-a trezit o clipă departe de centrul încăierării, gâfâind. Dinaintea lui, în umbra balustradei, s-au ghemuit două siluete; în timp ce el scutura din cap să se dezmeticească, cea mai înaltă s-a ridicat și s-a repezit la el.

Sub forța impactului, s-a răsucit înapoi, prinzându-l pe atacator. S-au izbit de arborele trinchet și au căzut împreună, apoi s-au rostogolit, cărându-și pumni unul altuia orbește. Prins în plasa de zgomote și lovituri, nu a mai acordat nicio atenție cuvintelor rostite gâfâit și incoerent la urechea lui.

Apoi a fost lovit cu piciorul o dată, de două ori, iar când a slăbit strânsoarea asupra adversarului, doi marinari i-au despărțit cu lovituri de picior. Cineva l-a prins pe celălalt bărbat și l-a ridicat în picioare. În lumina felinarului ținut sus de șeful de echipaj, Roger a zărit fața pasagerului înalt, cu păr blond – soțul lui Morag MacKenzie, ai cărui ochi verzi erau nebuni de furie.

MacKenzie arăta rău, la fel și Roger, lucru pe care l-a constatat când și-a trecut palma peste față și și-a simțit buza spartă, însă fața lui nu prezenta pustule.

— Foarte bine, a spus scurt Hutchinson, iar bărbatul a fost îmbrâncit spre gura magaziei.

Marinarii l-au ridicat destul de brutal pe Roger, iar apoi l-au lăsat să se legene pe picioare, amețit și ignorat, în timp ce ei își terminau treaba, împotrivirea nu durase mult; deși împinși de furie și de disperare, pasagerii erau slăbiți de șederea sub punte vreme de șase săptămâni, de boli și de mâncare sărăcăcioasă. Cei mai rezistenți fuseseră supuși cu bătaia, cei slabi fuseseră siliți să se retragă, iar cei bolnavi de vărsat…

Roger s-a uitat dincolo de copastie, la reflexia lunii senine în apă. S-a prins de balustradă și a vărsat, icnind până când nu a mai simțit decât arsura bilei în gât și în nas. Apa era întunecată și pustie.

Stors și tremurând de epuizare, a traversat încet puntea. Marinarii pe lângă care a trecut erau tăcuți, dar dinspre magazia provă se înălța un vaiet subțiratic, mereu, mereu, tânguirea nesfârșită a cuiva care nici nu cunoștea odihna.

Aproape că s-a prăbușit pe scara tambuchiului care ducea în dormitorul echipajului, s-a dus spre hamacul lui și, fără să

răspundă la vreo întrebare, și-a tras pătura peste cap, străduindu-se să alunge din urechi acel vaiet – să nu mai audă nimic.

Dar sufocat sub pătura de lână nu avea cum să găsească uitarea, așa că a aruncat-o cât colo, simțindu-și inima gata să-i iasă din piept și înecându-se. A inspirat adânc, iar și iar, până când a amețit, după care a inspirat din nou adânc, de parcă ar fi trebuit să respire și în locul celor care nu mai puteau face asta.

— Așa e cel mai bine, flăcăule, îi spusese Hutchinson pe un ton înțelegător și aspru, trecând pe lângă el în timp ce își vărsa mațele peste balustrada corăbiei. Boala asta se răspândește ca un foc de prerie; dacă nu îi scoteam pe cei bolnavi, niciunul din magazia aia nu ar fi supraviețuit până ajungeam la țărm.

Și asta era mai bine decât moartea treptată din cauza scabiei și a febrei? Nu pentru cei rămași; vaietele au continuat, străpungând tăcerea, trecând prin lemn, pătrunzând în inimi.

Prin minte i-au fulgerat imagini deformate, scene trunchiate, surprinse de becuri incandescente invizibile; trăsăturile schimonosite ale marinarului când căzuse în magazie; buzele întredeschise ale băiețelului cu gura plină de pustule. Bonnet, stând deasupra acelei încăierări, cu chipul ca al unui înger căzut, urmărind totul. Și apa întunecată și hămesită, pustie sub lumina lunii.

Ceva s-a izbit cu un sunet slab de corpul corăbiei, alunecând, iar el s-a făcut ghem, tremurând, uitând de căldura copleșitoare din cală și de nemulțumirile rostite în somn de omul de alături. Nu, oceanul nu era pustiu. Auzise marinarii spunând că rechinii nu dormeau niciodată.

— Oh, Doamne! a spus el cu voce tare. Oh, Doamne!

Ar fi trebuit să se roage pentru morți, dar nu putea.

Zbătându-se, s-a rostogolit din nou și a încercat să scape, iar în ecoul rugii inutile și-a adus aminte de ceva – câteva cuvinte rostite cu frenezie, gâfâit, în urechea lui în momentele de confruntare dementă.

Pentru numele lui Dumnezeu, *omule*, spusese bărbatul cu păr blond. *Pentru numele lui Dumnezeu*, *las-o în pace*!

Scăldat într-o sudoare rece, s-a îndreptat și a rămas nemișcat.

Două siluete în umbră. Și gura magaziei de provizii, aflată la aproape șase metri depărtare.

— Oh, Dumnezeule! a spus el din nou, dar de astă dată era o

rugăciune.

•

În ziua următoare, în timpul cartului mic[15], Roger a găsit prilejul de a coborî în magazie. Nu a făcut niciun efort să se ferească; după ce îi urmărise pe marinari, descoperise imediat că într-un spațiu restrâns, nimic nu atrăgea mai mult atenția decât încercarea de a te furișa.

Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi spus că auzise niște zgomote ciudate și că se gândise că mărfurile se deplasaseră. Destul de aproape de adevăr.

S-a ținut cu mâinile de marginea bocaportului; dacă nu cobora scara, existau mai puține șanse de a fi urmărit. S-a lăsat să cadă în întuneric, a aterizat greoi, parcă i-ar fi vibrat toate oasele. Dacă cineva s-ar fi aflat acolo, l-ar fi auzit – la fel și cel care l-ar fi urmărit.

I-au trebuit câteva momente ca să își revină din șocul provocat de cădere, apoi a început să se deplaseze prevăzător printre movilele întunecate ale mărfurilor stivuite acolo. Pe margini, totul părea neclar. Iar asta, nu din cauza luminii slabe, a socotit el; tot ce se afla în cală trepida foarte slab, reflectând tremurul existent în corpul corăbiei. Dacă asculta cu atenție, îl putea percepe; cea mai joasă notă din cântecul navei.

Printre spațiile înguste dintre șirurile de lăzi se conturau unul lângă altul uriașele pântece ale butoaielor cu apă. A inspirat; aerul era încărcat de mirosul de lemn umed, peste care plutea parfumul slab al oceanului. Se auzeau foșnete și scârțâituri, dar și multe alte zgomote, însă nu a observat niciun semn al unei prezențe umane. Totuși, era convins că acolo se afla cineva.

Și tu de ce-ai venit aici, *amice*? și-a zis el. Ce se întâmpla dacă vreunul dintre pasageri își găsise refugiul aici? Dacă cineva se ascunsese, era foarte probabil să sufere de vărat; iar Roger nu putea să-l ajute cu nimic – și atunci, de ce mai căuta?

Pentru că îi era imposibil să nu caute, acesta era răspunsul. Nu se putea învinui că nu reușise să-i salveze pe pasagerii bolnavi de vărsat; nimic nu i-ar fi putut ajuta și probabil că o moarte subită prin înec nu era în niciun caz mai groaznică decât agonia pe care o aducea boala. Așa prefera să creadă.

Însă nu dormise; evenimentele de peste zi îi treziseră un asemenea sentiment de groază și dezgustătoare neputință,

---

[15] Cart scurt, de la ora 16:00 la 18:00 sau de la ora 18:00 la 20:00. (n.tr.).

încât nu își putea găsi odihna. Nu conta dacă putea sau nu să facă ceva, el trebuia să încerce. Trebuia să caute.

Ceva mic s-a mișcat în umbrele adânci ale magaziei. Un șobolan, s-a gândit el și s-a întors instinctiv ca să îl calce cu piciorul. Mișcarea l-a salvat; un obiect greu a trecut șuierând pe lângă capul lui și a căzut cu un plescăit în santina de dedesubt.

Și-a aplecat capul și, cu umerii strânși la gândul că va primi o lovitură, s-a aruncat înainte. Nu avea unde să fugă și nici nu existau ascunzișuri. A văzut din nou silueta, s-a repezit și degetele i s-au încleștat pe o bucată de stofă. A smucit tare și a dat de carne. După o încăierare scurtă pe întuneric, urmată de un strigăt slab, s-a pomenit strivind un trup de peretele despărțitor și ținând strâns mâna subțire a lui Morag MacKenzie.

— Ce dracu'?

Ea l-a lovit și a încercat să-l muște, dar el nu s-a sinchisit. A prins-o strâns de ceafă și a tras-o în lumina cenușie a magaziei.

— Ce faci aici?

— Nimic! Dă-mi drumul! Te rog, dă-mi drumul! Te rog, domnule...

Neavând putere să se elibereze – probabil cântărea pe jumătate cât el –, tânăra a trecut la rugăminți, rostind vorbele pe jumătate în șoaptă, un șuvoi al disperării.

— De dragul mamei tale, domnule! Nu face asta, te rog, nu-i lăsa să mi-l ucidă, te implor!

— N-am de gând să ucid pe nimeni. Și, pentru numele lui Dumnezeu, taci! a spus el și a scuturat-o ușor.

Din umbrele cele mai întunecate, din spatele unui lanț de ancoră, s-a auzit scâncetul subțire al unui copil agitat.

Deznădăjduită, ea a icnit și a ridicat privirea spre el.

— O să-l audă! Dumnezeule, domnule, lasă-mă să mă duc la el!

Era atât de disperată, încât a reușit să se elibereze și a fugit spre locul de unde veneau sunetele, trecând peste zalele lanțului ruginit, fără să ia în seamă mizeria de pe ele.

Roger a urmat-o mai încet; femeia nu putea fugi de acolo – nu avea unde să se ducă. I-a găsit în locul cel mai întunecos, în guseul[16] corăbiei, unde se îmbinau grinzile uriașe care formau

[16] Guseu sau colțar, piesă metalică, fasonată prin îndoire, cu două brațe în unghi drept pentru rigidizarea îmbinării a doua elemente structurale pe navele de lemn. (n.tr.).

coca. Între bârnele cocii și lanțul de ancoră era un spațiu de vreo treizeci de centimetri; femeia era doar o pată ceva mai puțin întunecată decât bezna de iad.

— N-o să-ți fac niciun rău, a spus el încet.

Umbra a părut că se ferește de el, și Roger nu a primit răspuns.

Treptat, ochii i s-au obișnuit cu întunericul; o lumină palidă se furișa totuși dinspre ușa magaziei. A observat o pată albicioasă – ea își dezgolise un sân și îi dădea copilului să sugă. A auzit plescăiturile slabe făcute de copilul care se hrănea.

— Ce naiba cauți aici? a întrebat Roger, deși știa destul de bine.

Stomacul i s-a strâns, și nu doar din cauza mirosului respingător al santinei. S-a ghemuit lângă ea, abia reușind să încapă în spațiul strâmt.

— Mă ascund! a spus ea cu ferocitate. Nu ți-ai dai seama?

— Copilul e bolnav?

— Nu!

S-a aplecat asupra copilului, chinuindu-se să se îndepărteze de Roger.

— Și atunci...?

— N-are decât o ușoară iritație! Toți copiii pățesc asta, așa mi-a spus mama!

Dincolo de furia cu care respingea acuzația lui, Roger i-a simțit teama din glas.

— Ești sigură? a întrebat el cât de blând a putut.

A întins mâna spre copil.

Ea l-a lovit stângaci, iar el, cu un șuierat de durere, și-a retras brațul.

— Iisuse! M-ai înțepat!

— Stai acolo! Am pumnalul soțului meu, l-a avertizat ea. Nu te las să mi-l iei, mai întâi o să te omor, jur că așa o să fac!

Roger a crezut-o. A dus mâna la gură și a simțit gustul sângelui, dulceag și sărat. Nu era decât o zgârietură, dar o credea în stare să se apere. L-ar ucide – ori ar muri chiar ea, dacă ar fi găsit-o un alt membru al echipajului.

Dar nu, s-a gândit el. Femeia valora bani. Bonnet nu ar ucide-o, ar pune doar să fie târâtă pe punte și silită să vadă cum copilul îi este smuls din brațe și azvârlit în mare. Și-a adus aminte umbrele întunecate care urmăreau corabia și s-a

cutremurat înfrigurat, lucru care nu avea nicio legătură cu umezeala din magazie.

— Nu ți-l iau. Dar dacă are vărsat…

— N-are! Jur pe ce am mai sfânt că nu!

A întins brusc mâna din umbră și l-a prins strâns de mânecă.

— E așa cum îți zic, nu e decât febra laptelui, am mai văzut asta, domnule – de o sută de ori! Mama a avut nouă copii, eu sunt cea mai mare și știu bine când un copil e bolnav și când îi apar dinții!

Roger a ezitat, apoi s-a hotărât brusc. Dacă ea se înșela și copilul era bolnav de vărsat, probabil că era deja infectată; readucerea ei în magazia emigranților nu va face decât să răspândească boala. Iar dacă avea dreptate, asta nu conta; Roger știa la fel de bine ca și ea că simpla vedere a erupției va condamna imediat copilul.

A observat că femeia tremura, în pragul isteriei. A vrut să o atingă pentru a o liniști, dar s-a răzgândit. Nu avea încredere în el și nu era de mirare.

— N-o să te dau de gol, i-a șoptit el.

Vorbele i-au fost primite cu o tăcere bănuitoare.

— Ai nevoie de mâncare, nu? Și de apă. Curând n-o să mai ai lapte și ce se va întâmpla atunci cu copilul?

A auzit-o respirând greu, hârâit. Era bolnavă, dar nu neapărat de vărsat; toți pasagerii din cală tușeau și respirau șuierat – umezeala le pătrunsese în plămâni de mult.

— Arată-mi-l.

— Nu!

Ochii ei au sclipit în întuneric, temători că ai unui șobolan încolțit. Apoi femeia și-a arătat dinții mici și albi.

— Jur că nu ți-l iau. Dar trebuie să-l văd.

— Pe ce juri?

S-a străduit să-și amintească un jurământ celtic potrivit, apoi a renunțat și a spus ceea ce îl frământa.

— Pe viața femeii mele, a spus el, și pe viața copiilor mei nenăscuți.

I-a simțit îndoiala, apoi starea de încordare s-a mai domolit. Relaxându-se, femeia l-a atins ușor cu genunchiul când s-a mișcat. Apoi s-a auzit un foșnet printre zalele lanțului. De astă dată erau șobolani.

— Nu-l pot lăsa aici cât merg să fur mâncare.

Roger a văzut-o arătând din cap spre sursa zgomotului.

— L-ar mânca de viu; deja m-au mușcat în somn creaturile astea mizerabile.

Roger a întins mâinile, conștient tot timpul de zgomotele care veneau dinspre punte. Era puțin probabil să coboare cineva acolo, dar cât va mai trece până când îi va observa cineva lipsa?

Ea a ezitat, dar în cele din urmă a dus un deget spre sân și a desprins gura copilului, care a scâncit și s-a zvârcolit puțin când Roger l-a luat în brațe.

Nu avusese des prilejul să țină sugari în brațe; senzația dată de ghemotocul mic și murdar a fost ciudată – era inert, dar vioi, moale, dar ferm.

— Fii atent la capul lui!

— Gata.

Ținând capul rotund și cald într-o palmă, s-a retras un pas sau doi cu spinarea încovoiată, îndreptând fața copilului spre lumina difuză.

Obrajii lui erau presărați cu pustule roșietice, albe la vârf – semănau cu cele provocate de vărsat, și a simțit un fior de repulsie în palme. Imun sau nu, era nevoie de curaj să atingă sugarul fără să tresară.

S-a uitat atent la copil, apoi, ignorând șuieratul de protest al mamei, i-a desfăcut scutecele. Și-a strecurat palma sub hainele lui, dând de cârpa udă dintre picioarele plinuțe, apoi a pipăit pielea netedă și mătăsoasă a pieptului și a stomacului.

Copilul nu părea grav bolnav; avea ochii limpezi, nu lipicioși. Și, deși părea să aibă febră, nu semăna cu dogoarea pe care o constatase Roger în noaptea dinainte la celălalt copil. Sugarul a scâncit și s-a zvârcolit, dar dădea cu putere din picioarele micuțe și nu prezenta spasmele slabe ale unui copil pe moarte.

Copiii mici mor repede, îi spusese Claire. *Nici nu ai idee cât de repede progresează boala când nu ai la dispoziție ceva care să lupte împotriva ei*. Acum, după cele petrecute noaptea precedentă, avea idee.

— În regulă, a șoptit el într-un târziu. S-ar putea să ai dreptate.

Mai mult a simțit decât a văzut cum se relaxează brațul tinerei – avea pumnalul pregătit.

I-a întins copilul, cu un sentiment de ușurare amestecată cu reținere. Și-a dat seama îngrozit ce răspundere acceptase.

Morag îi cânta copilului, ținându-l lipit de sân, în timp ce îl înfășa la loc.

— Jemmy, dulceață, fii cuminte! Taci, micuțule! Totul e bine, mami e aici, cu tine.

— Cât timp? a întrebat Roger în șoaptă, punând mâna pe brațul ei. Cât ține erupția, dacă e febra laptelui?

— Cam patru sau cinci zile, i-a răspuns ea în șoaptă. Peste două zile, oricine va vedea că nu e vărsat, că arată altfel. Și atunci o să pot ieși de aici.

Două zile. Dacă era vărsat, copilul avea să moară în două zile. Dacă nu, poate se va descurca el. Și poate și ea.

— Poți sta trează atâta vreme? Șobolanii…

— Da, pot, a spus ea cu îndârjire. Pot face ceea ce trebuie. Mă ajuți?

Ignorând duhoarea din magazie, a inspirat adânc.

— Da, o să te ajut.

S-a ridicat și i-a întins mâna. După o scurtă ezitare, ea a acceptat-o și s-a ridicat. Era scundă, abia dacă îi ajungea la umăr, iar mâna ei într-a lui părea a unui copil – printre umbre, arăta ca o fetiță care ține o păpușă la piept.

— Câți ani ai? a întrebat-o el brusc.

Roger i-a surprins strălucirea din ochi, surprinderea, apoi i-a văzut zâmbetul.

— Ieri am împlinit douăzeci și doi, a răspuns ea sec. Astăzi mă simt de parcă aș avea o sută.

Și-a retras mâna mică și umedă și s-a topit înapoi în întuneric.

39. Cap sau pajură

Ceața se îndesise în cursul nopții. Spre zori, corabia înainta printr-un nor atât de dens, încât nici apa oceanului nu se vedea, și doar susurul valurilor sugera că *Gloriana* încă plutea pe apă, iar nu prin aer.

Soarele nu se vedea, iar vântul scăzuse, astfel că velele atârnau moi, umflându-se când și când, dacă apărea vreo adiere. Chinuiți de lipsa luminii, oamenii umblau pe punte ca niște fantome, apărând din negură atât de brusc, încât îi luau prin surprindere pe cei întâlniți în cale.

Negura i-a slujit lui Roger; a putut trece aproape nevăzut pe navă, pentru a se strecura neobservat în magazie, având ascunsă sub haină hrana pe care o păstrase din propria lui porție.

Ceața pătrunsese și în magazie; firicelele ei lipicioase îi atingeau fața, rătăceau printre butoaiele mari cu apă și pluteau aproape de picioare. Întunericul era mai dens decât oricând, transformându-se din neclaritatea prăfoasă și aurie în cafeniul-închis al lemnului umed și rece.

Copilul dormea; Roger i-a văzut doar rotunjimea obrazului, încă presărat cu pustule roșietice. Mama și pruncul păreau flămânzi și dogoreau. Morag i-a observat îndoiala din priviri, dar nu a spus nimic, ci i-a luat mâna și i-a apăsat-o pe gâtul copilului.

Roger i-a simțit pulsul delicat, iar pielea moale și încrețită i s-a părut caldă și umedă. S-a liniștit, i-a zâmbit femeii, iar ea i-a răspuns cu un surâs firav.

După o lună petrecută în magazia pasagerilor, era slăbită și murdară, iar ultimele două zile îi imprimaseră pe față riduri de teamă. Părul îi atârna neîngrijit, îmbâcsit și plin de păduchi. Avea ochii roșii de oboseală și mirosea a fecale și a urină, a lapte acrit și a sudoare stătută. Buzele îi erau palide ca și restul feței. Roger a prins-o cu blândețe de umeri, s-a aplecat și a sărutat-o pe gură.

Când a ajuns în capul scării, Roger a privit în urmă. Ea încă stătea în picioare, cu copilul în brațe, și se uita la el.

În afară de vocea cârmaciului și a șefului de echipaj, invizibili la timonă, pe punte era liniște. Roger a așezat capacul magaziei fără să facă zgomot și, simțind încă atingerea ei caldă pe mâini, bătăile inimii i s-au domolit. Două zile. Poate trei. Poate vor reuși, Roger era aproape convins că ea avea dreptate: copilul nu suferea de vărsat.

Nu va mai exista curând posibilitatea ca vreun marinar să coboare în magazie, pentru că un butoi cu apă fusese ridicat pe punte cu doar o zi în urmă. O putea hrăni – dacă ea rămânea trează suficient de mult… Dangătul ascuțit al clopotului corăbiei străpungea ceața, un avertisment că timpul părea să nu mai existe, trecerea lui nefiind marcată de vreo schimbare a luminii sau a întunericului.

Când a traversat puntea spre pupă, Roger a auzit zgomotul;

un șuier brusc și foarte puternic în ceață, aproape de balustradă, foarte aproape. În următoarea clipă, vasul s-a cutremurat ușor sub tălpile lui, după ce bordul se frecase de ceva uriaș.

— Balenă! s-a auzit un strigăt venind de sus.

A zărit doi oameni pe catargul principal, siluetele lor abia conturându-se în ceața deasă. După ce au strigat, au încremenit, iar Roger și-a dat seama că și el rămăsese nemișcat, trăgând cu urechea.

Apoi s-au auzit un alt șuier în apropiere și încă unul ceva mai departe. Membrii echipajului au amuțit, fiecare localizând în minte acele răsuflări uriașe, trasând harta invizibilă pe care corabia înainta printre bancuri în mișcare, munți de carne inteligentă și tăcută.

Cât de mari erau? s-a întrebat Roger. Suficient de mari ca să avarieze corabia? A privit atent, încercând în van să vadă ceva prin ceața deasă.

A simțit o nouă bufnitură, îndeajuns de puternică pentru ca balustrada de care se ținea să vibreze, urmată de o frecare îndelungă și aspră, care s-a propagat și prin scândurile punții. De sub punte s-au auzit strigăte înfundate de spaimă; pentru pasagerii de jos, sunetul era foarte aproape, doar scândurile cocii îi apărau – o lovitură bruscă, și apa înspăimântătoare a oceanului ar fi năvălit prin spărtură. Cei opt centimetri de scânduri din stejar nu păreau defel mai rezistenți decât un șervețel în fața uriașelor animale care înotau în apropierea corăbiei, răsuflând nevăzute în ceață.

— Scoici, a auzit Roger o voce venind dinapoia lui, din ceață.

Fără să vrea, Roger a tresărit. În spatele lui s-a materializat silueta lui Bonnet.

Căpitanul avea un trabuc între dinți, iar o rază de lumină dinspre cantină îi lumina liniile și unghiurile feței, neclare în lumina roșiatică. Zguduirea produsă de frecare s-a propagat din nou prin scânduri.

— Se scarpină ca să scape de paraziții de pe piele, i-a explicat Bonnet cu nepăsare în glas. Pentru ele, nu suntem decât o piatră care plutește.

A tras puternic din trabuc pentru a înteți arderea, a scos un fum parfumat, după care a aruncat o bucată de hârtie aprinsă peste bord. Aceasta a dispărut în ceață ca un meteorit.

Roger a scos un pufnet ceva mai slab decât al balenelor. Cât de aproape fusese Bonnet? Îl văzuse ieșind din magazie?

— Nu vor avaria corabia, nu? a întrebat el pe un ton la fel de nepăsător ca al căpitanului.

Bonnet a pufăit tacticos câteva momente, concentrându-se asupra trabucului. Fără lumina flăcării deschise, devenise din nou o umbră, marcată doar de vârful incandescent al trabucului.

— Cine să știe? a spus el în cele din urmă, scoțând norișori de fum printre dinți. Dacă ar vrea să ne facă vreun rău, oricare dintre animalele astea ne-ar putea scufunda. Cândva, am văzut o corabie – mai bine zis, ceea ce rămăsese din ea – făcută bucăți de o balenă înfuriată. Mai pluteau doar o scândură de vreun metru și o bucată din arboradă – se scufundase cu toți cei de la bord, vreo două sute de oameni.

— Nu pari tulburat de o asemenea posibilitate.

A urmat un expirație lungă, un soi de ecou slab al răsuflării balenelor, când Bonnet a suflat fumul printre buzele strânse.

— Dacă mi-aș face griji, mi-aș irosi forțele. Un om înțelept lasă zeilor lucrurile care sunt dincolo de puterea lui – și se roagă ca Danu să-i fie alături.

Căpitanul a întors spre el capul acoperit de tricorn.

— Ai auzit de Danu, nu-i așa, MacKenzie?

— Danu? a repetat Roger, cu un aer prostesc, apoi a priceput; un vechi descântec a răzbătut până la el din negura copilăriei – ceva ce doamna Graham îl învățase să spună. *Vino la mine*, *Danu*, *schimbă-mi norocul*. *Fă-mă să fiu curajos*. *Dă-mi bogăție și dă-mi pe cineva să strâng în brațe*.

S-a auzit un sunet hârâit amuzat dinapoia fumului de trabuc.

— Vai, și nici măcar nu ești irlandez. Dar am știut încă de la început că am de-a face cu un om educat, MacKenzie.

— Știu cine-i Danu Aducătoarea de Noroc, a spus Roger, sperând cu disperare că acea zeiță celtică era și un bun marinar, și de partea lui.

A făcut un pas în spate, dorind să plece, dar Bonnet și-a lăsat mâna pe încheietura lui și l-a prins strâns.

— Un om educat, a repetat Bonnet cu glas scăzut, din care dispăruse orice urmă de glumă. MacKenzie, obișnuiești să te rogi?

Roger s-a încordat, dar a simțit forța lui Bonnet și nu și-a tras mâna. Forța i s-a concentrat în membre, corpul lui înțelegând

înaintea minții că sosise momentul confruntării.

— Am spus că un om înțelept nu trebuie să se preocupe de lucruri care îi depășesc puterile, dar pe corabia asta totul e în puterea mea, MacKenzie.

Strânsoarea asupra încheieturii a crescut.

— Și toți de pe ea.

Roger și-a smuls mâna printr-o mișcare în lateral, desprinzând-o din strânsoare. A rămas locului, fiindcă știa că nu va primi ajutor de la nimeni și că nu avea șanse de scăpare. Altă lume nu exista în afara corăbiei, iar pe ea – Bonnet avea dreptate – toți erau sub puterea lui. Moartea sa nu i-ar fi folosit lui Morag, însă el alesese deja.

— De ce? a întrebat Bonnet, părând doar vag interesat. Femeia nu e o mare frumusețe, asta e sigur. Și ești un om educat, vrei să-mi primejduiești corabia și afacerea doar de dragul unui trup cald?

— Nu-i nicio primejdie.

A rostit cuvintele cu glas răgușit, silindu-le să iasă prin gâtlejul încleștat. *Vino încoace*, și-a zis el și a strâns mâinile pumn pe lângă corp. *Vino încoace și oferă-mi șansa de a te lua cu mine*.

— Copilul nu are vărsat, doar o iritație inofensivă.

— Trebuie să-mi ierți părerea de nepriceput pe lângă a ta, domnule MacKenzie, dar eu sunt căpitanul.

Vocea lui Bonnet rămăsese moale, însă veninul din ea era limpede.

— Dar e un copil, pentru numele lui Dumnezeu!

— Este, dar nu are valoare.

— Nu are valoare pentru tine, probabil!

A urmat un moment de tăcere, întrerupt doar de șuierul îndepărtat din albeața pustie.

— Și ce valoare are pentru tine? l-a întrebat Bonnet cu glas implacabil. De ce?

De dragul unui trup cald. Da, de aceea. Pentru senzația de umanitate, amintirea unei clipe de tandrețe, pentru sentimentul vieții care se încăpățânează în fața morții.

— Din milă, a spus Roger. E săracă, nu are pe nimeni care să o ajute.

Mirosul puternic de tutun a ajuns la el, narcotic, încântător. A inspirat, căpătând forță de la el.

Bonnet s-a mișcat, iar Roger l-a imitat, pregătindu-se. Însă lovitura nu a venit; căpitanul a băgat o mână în buzunar, apoi a scos-o și a desfăcut palma fantomatică în care străluceau în lumina difuză a felinarului câteva obiecte – monede, nimicuri și ceva ce părea a fi o bijuterie. Bonnet a ales un șiling din argint și a băgat restul în buzunar.

— Ah, mila, a spus el. Și spui că ești un om care riscă, MacKenzie?

I-a întins moneda și i-a dat drumul. Roger a prins-o din reflex.

— Atunci, aruncă pentru viața sugarului, a spus Bonnet, iar tonul amuzat a revenit în vocea lui. Un pariu între gentlemani, putem să-i spunem așa? Cap, și trăiește, pajură, și moare.

Moneda era caldă și solidă în palma lui Roger, un lucru bizar în acea lume de frig călător. Mâinile îi erau lipicioase de transpirație, însă mintea îi devenise alertă și calculată, concentrată la maximum.

Cap, *trăiește*, *și pajură*, *moare*, s-a gândit el calm și nu se referea la copilul din magazie. S-a concentrat asupra gâtului și a vintrelor celuilalt; o strânsoare și un salt, o lovitură și o împingere – balustrada era la doar treizeci de centimetri, iar dincolo de ea, tărâmul pustiu al balenelor.

În afară de calculele lui nu exista loc pentru spaimă. A urmărit moneda răsucindu-se ca și cum ar fi fost aruncată de mâna altcuiva, apoi căzând pe punte. Mușchii i s-au destins treptat.

— Se pare că Danu ține cu tine în seara asta, domnule.

Vocea moale, cu accent irlandez, a lui Bonnet părea să vină de foarte departe când s-a aplecat să ridice moneda.

Abia începea să simtă că apăsarea din piept dispărea, când căpitanul l-a prins de umăr și l-a făcut să se întoarcă.

— MacKenzie, vino cu mine!

Se petrecuse ceva cu genunchii lui; i se părea că se scufundă la fiecare pas și totuși a rămas drept, mergând în ritm cu umbra. Pe navă era liniște, puntea de sub tălpi părea la un kilometru depărtare; dar oceanul de dincolo de balustradă era viu, respira. Răsuflarea i se înălța și îi cobora odată cu puntea și a avut senzația că trupul lui nu mai avea granițe. Sub tălpi putea să fie la fel de bine scândurile punții sau apa.

Abia după o vreme a deslușit cuvintele lui Bonnet și și-a dat seama, cu un ușor sentiment de uimire, că acesta își rememora povestea vieții cu o oarecare nepăsare.

Rămas orfan la o vârstă fragedă, în Sligo, învățase repede să se descurce, muncind ca steward pe corăbii comerciale. Însă într-o iarnă, cum nu prea erau corăbii care să navigheze, a găsit de lucru la Inverness, la săparea fundației pentru o casă uriașă care se construia în apropierea orașului.

— Aveam doar șaptesprezece ani, a spus el. Cel mai tânăr din echipa de muncitori. N-aș putea spune de ce mă urau. Probabil din cauza purtării mele, fiindcă eram destul de dur, ori din invidie pentru statura și tăria mea; ceilalți erau o adunătură de nenorociți cu fețele albe ca zerul. Ori poate pentru că fetele îmi zâmbeau. Ori fiindcă eram străin. Știam că nu mă aveau la inimă, dar nu aveam idee cât de mult mă urau; am aflat asta în ziua când am terminat de săpat pivnița și trebuia să așezăm fundația.

Bonnet a tăcut câteva clipe pentru a trage din trabuc ca să nu se stingă. A scos firicele de fum pe la colțurile gurii, fuioare care s-au înălțat pe lângă capul lui, călătorind spre ceața lăptoasă.

— Șanțurile erau săpate, a continuat el, ținând trabucul între dinți, și începuserăm să ridicăm zidurile; blocul de piatră fasonată pentru colț era pregătit. Mă dusesem să mănânc de seară și tocmai mă întorceam spre locul în care dormeam când, spre surprinderea mea, doi bărbați dintre cei alături de care munceam m-au ajuns din urmă. Aveau o sticlă; s-au așezat pe un zid și m-au îndemnat să beau cu ei. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era ceva necurat la mijloc, pentru că se purtau prietenos, lucru care nu se mai întâmplase până atunci. Dar am băut și am tot băut și în scurtă vreme m-am îmbătat; nu rezistam la băutură, fiindcă nu avusesem niciodată bani să-mi cumpăr tărie. La căderea întunericului, eram criță și nu mi-a trecut prin minte să mă smulg când ei m-au luat de brațe și m-au târât pe o străduță. Apoi m-au înhățat, m-au aruncat peste zidul pe jumătate construit și, spre uimirea mea, m-am trezit pe pământul umed al pivniței la care lucrasem și eu. Toți erau acolo, adică muncitorii. Unul dintre ei avea un felinar și, când l-a ridicat, am văzut că omul era Joe Țicnitu'. Joe Țicnitu' era un cerșetor care trăia sub pod – nu avea niciun dinte în gură și mânca pește putred și baligă pe care le culegea din râu și duhnea mai ceva decât un coteț de păsări. Eram atât de amețit de whisky și de cădere, încât am rămas întins, auzind doar pe jumătate ce vorbeau ei – sau se certau, șeful de echipă era

furios că cei doi mă aduseseră pe mine. Era de ajuns Țicnitu’, zicea șeful; fiind chiar un act de milostenie față de el. Cei care mă aduseseră au spus nu, mai bine eu. Se putea ca dispariția cerșetorului să fie observată, susțineau ei. Cineva a râs și a adăugat că așa nu vor mai trebui să-mi plătească simbria pe ultima săptămână, și atunci mi-am dat seama că voiau să mă ucidă. Mai vorbiseră despre așa ceva în timp ce munceam. Un sacrificiu, spuneau ei, pentru fundație, pentru ca în caz de cutremur să nu se dărâme zidurile. Însă eu nu le prea dădusem atenție – și chiar dacă aș fi făcut-o, m-aș fi gândit că voiau să taie gâtul vreunui cocoșel pentru a-l îngropa acolo, așa cum se obișnuia.

Cât povestise, Bonnet nu se uitase la Roger, ținându-și ochii ațintiți spre ceață, ca și cum evenimentele pe care le povestea se petreceau din nou, undeva, dincolo de perdeaua ei albă.

Roger a simțit hainele atârnând pe el, îmbibate de umezeala ceții și a sudorii lui reci. Stomacul i s-a strâns, iar mirosul de hazna al magaziei pasagerilor părea duhoarea lui Joe Țicnitu’ din pivniță.

— S-au apucat să se târguiască, a continuat Bonnet, iar cerșetorul făcea scandal, pentru că mai voia băutură. În cele din urmă, șeful de echipă a spus că n-avea rost atâta vorbărie, de aceea va da cu banul pentru a alege. A scos o monedă din buzunar și, râzând, mi-a spus: „Ce alegi, cap sau pajură, omule?” Îmi era prea rău ca să scot vreo vorbă; cerul întunecat se rotea, iar cu coada ochilor vedeam mici licăriri de lumină, ca niște stele căzătoare. Și a ales el în locul meu; dacă va cădea chipul lui Geordie[17], aveam să trăiesc, iar dacă va cădea pajura, aveam să mor, și a aruncat șilingul în aer. Moneda a picat în țărână lângă capul meu, dar nu am avut tăria să mă întorc și să privesc. El s-a aplecat să vadă și a scos un icnet, după care s-a ridicat și nu m-a mai băgat în seamă.

În tăcere, pășind rar, ajunseseră la pupa. Acolo, Bonnet s-a oprit, a pus mâinile pe balustradă și a fumat fără să rostească niciun cuvânt. Apoi a scos trabucul din gură.

— L-au dus pe țicnit lângă peretele care era construit și l-au pus să se așeze la baza lui. Încă țin minte mutra lui tâmpă, a spus Bonnet încet. A băut și a râs cu ei, avea gura deschisă – moale și umedă ca păsărica unei târfe bătrâne. În următorul

[17] Regele George al II-lea al Marii Britanii. (n.tr.).

moment, de pe coama zidului a căzut piatra și i-a zdrobit capul.

Pe vârfurile firelor de păr de pe ceafa lui Roger se formaseră picături de apă; le-a simțit rostogolindu-se, una câte una, prelingându-se reci pe șira spinării.

— M-am întors cu fața în jos și m-au lovit, a continuat Bonnet pe un ton nepăsător. Când mi-am revenit, mă aflam pe fundul unei bărci pescărești. Pescarul m-a lăsat pe țărm în apropiere de Peterhead și m-a sfătuit să găsesc o nouă corabie – își dăduse seama, a spus el, că nu eram făcut pentru a trăi pe uscat.

Bonnet a ridicat trabucul și l-a lovit ușor cu degetul ca să scuture scrumul.

— Cu toate astea, a adăugat el, mi-au dat simbria; șilingul era în buzunarul meu. Da, sigur, au fost cinstiți.

Roger s-a rezemat de balustradă, prinzându-se de lemnul ei ca de singurul lucru solid într-o lume devenită nebuloasă și fără consistență.

— Și te-ai întors pe uscat? a întrebat Roger, auzindu-și glasul din cale afară de calm, parcă ar fi aparținut altcuiva.

— Adică dacă i-am găsit?

Bonnet s-a întors și s-a rezemat cu spatele de balustradă, răsucit pe jumătate spre Roger.

— Oh, da. După ani și ani. Pe rând. Dar i-am găsit pe toți.

A desfăcut palma în care avea moneda și a ținut-o căuș în fața lui, înclinând-o într-o parte și într-alta, astfel că argintul a lucit în lumina felinarului.

— Cap, trăiești. Pajură, mori. O șansă cinstită, nu crezi, MacKenzie?

— Pentru ei?

— Pentru tine.

Glasul moale, cu accent irlandez, a sunat lipsit de emfază, de parcă omul ar fi făcut o remarcă despre vreme.

Ca într-un vis, Roger a simțit greutatea șilingului căzut în palma lui. A auzit clipocitul apei atingând coca navei, răsuflările balenelor, dar și inspirația adâncă atunci când Bonnet a tras din trabuc. *Șapte balene satură un Cirein Croin*.

— Un târg cinstit, a spus Bonnet. Data trecută ai avut noroc, MacKenzie. Să vedem dacă Danu îți vine din nou în ajutor – ori de data asta va fi Mâncătorul de Suflete.

Ceața învăluise toată puntea. Roger nu vedea nimic în afara capătului aprins al trabucului, un ciclop în negură. Omul putea fi

chiar diavolul, cu un ochi închis față de nenorocirile umane și cu celălalt deschis spre întuneric. Iar Roger se găsea exact între diavol și marea albastră și adâncă, soarta lui atârnând de moneda din palmă.

— E vorba de viața mea, eu aleg, a zis el și a rămas surprins când și-a auzit vocea calmă și sigură. Pajură pentru mine.

A aruncat moneda și a prins-o într-o mână, trântind-o pe dosul celeilalte palme, fixând-o acolo împreună cu sentința necunoscută pe care o anunța ea.

A închis ochii și s-a gândit imediat la Brianna. *Iartă-mă*, i-a zis el mut și a ridicat mâna.

O adiere caldă a trecut peste pielea mâinii, apoi a simțit un punct rece când moneda a fost luată de pe dosul palmei lui, dar nu s-a mișcat și nici nu a deschis ochii.

A trecut ceva vreme până să își dea seama că rămăsese singur.

PARTEA A NOUA

PASSIONNÉMENT

40. Sacrificarea virginităţii

Wilmington, Colonia Carolina de Nord, 1 septembrie 1769

Era cel de-al treilea atac al bolii de care suferea Lizzie. Păruse să îşi revină după prima stare febrilă, iar după o zi, când îşi recăpătase puterea, spusese insistent că era în stare să călătorească. Însă după nicio zi de mers călare la nord de Wilmington, febra o cuprinsese din nou.

Brianna legase picioarele cailor şi instalase imediat tabăra în apropierea unui pârâu, apoi făcuse drum după drum prin noapte, coborând şi urcând cu greu malul înnoroit pe întuneric, cărând apă într-un bidon mic pentru a-i umezi gâtul lui Lizzie, dar şi corpul. Nu se temea de pădurea întunecată sau de animalele care o puteau pândi, dar gândul că Lizzie ar putea muri în sălbăticie, departe de orice ajutor, o îngrozea suficient ca s-o determine să se îndrepte înapoi spre Charleston imediat ce Lizzie va putea sta pe cal.

Spre dimineaţă, febra scăzuse, şi Lizzie, deşi slăbită şi palidă, putuse merge călare. Brianna şovăise, dar în cele din urmă îşi continuaseră drumul spre Wilmington în loc să se întoarcă. Ceea ce o mânase mereu înainte căpătase un contur mai clar; trebuia să-şi găsească mama, pentru binele lui Lizzie, dar şi al ei.

Pe vremea când se fotografiase împreună cu colegii de clasă şi trebuise să stea pe rândul din spate, Brianna nu îşi apreciase statura, dar începuse să simtă avantajele înălţimii şi ale forţei pe măsură ce se maturizase. Şi, cu cât zăbovea mai mult în acel loc mizerabil, cu atât mai avantajoase păreau acele calităţi.

Şi-a sprijinit un braţ de cadrul patului în timp ce cu cealaltă mână a scos oala de noapte de sub fesele lui Lizzie. Fata era slăbuţă, dar surprinzător de grea şi pe jumătate conştientă;

gemea și avea spasme, care se transformau brusc în convulsii provocate de un frison.

Deși Lizzie strângea din dinți atât de tare încât oasele fălcilor ieșeau în evidență ca niște proptele pe sub piele, tremurăturile începuseră să se domolească.

Malarie, a socotit Brianna, pentru a zecea oară. Sigur asta era, dacă revenea mereu la fel. Pe gâtul lui Lizzie apăruseră o serie de umflături mici, rozalii, asemănătoare urmelor lăsate de țânțarii care le torturaseră încă de când, de la bordul corăbiei *Phillip Alonso*, văzuseră uscatul. Acostaseră prea mult spre sud și pierduseră trei săptămâni navigând încet și anevoios prin apele mici din apropierea coastei spre Charleston, cei de la bord fiind atacați necontenit de insectele însetate de sânge.

— Gata. Te simți ceva mai bine?

Lizzie a dat moale din cap și a încercat să zâmbească, reușind doar să arate ca un cobai care a primit o bucată de carne otrăvită.

— Apă, scumpo. Încearcă, doar o înghițitură.

Brianna a ținut cana la gura fetei și a îndemnat-o să bea. Avea o ciudată senzație de déjà-vu și și-a dat seama că vocea ei era un ecou al vocii mamei sale, atât în cuvinte, cât și ca ton. S-a simțit mângâiată într-un mod ciudat, de parcă mama ei ar fi stat în spatele ei, vorbind prin gura ei.

Însă dacă ar fi vorbit mama ei, ar fi urmat o aspirină cu aromă de portocală, o pastilă minusculă care era suptă și savurată, deopotrivă bomboană și medicament, după care durerile și febra ar fi dispărut la fel de repede ca și gustul dulce-acrișor al pastilei ce se dizolva pe limbă. Brianna a aruncat o privire tristă spre desagile pline pe care le așezase într-un colț. Nu avea aspirină în ele; Jenny îi dăduse o legăturică în care se aflau lucruri simple, după cum spusese ea, însă ceaiul de mușețel și de mentă nu reușiseră decât să o facă pe Lizzie să verse.

În cazuri de malarie se folosea chinina; de asta avea nevoie. Dar ea nu avea habar cum se numea chinina acolo și nici cum se administra. Malaria era o boală veche, iar chinina provenea din plante – cu siguranță că un doctor ar avea așa ceva, indiferent cum s-ar fi numit substanța.

Doar speranța de a găsi un medic o făcuse să meargă mai departe, în ciuda celui de-al doilea atac al bolii. Temându-se să se oprească din nou pe drum, o luase pe Lizzie în șa, în fața ei,

ținând-o strâns în timp ce călărea și conducând calul lui Lizzie. Fata ba radiase căldură, ba tremurase de frig, și amândouă sosiseră la Wilmington răvășite de oboseală.

Acum se aflau aici, în mijlocul orașului, dar mai departe decât oricând de orice ajutor posibil. Strângând din buze, Bree a aruncat o privire spre masa de lângă pat, pe care zăcea o cârpă mototolită, mânjită de sânge.

Proprietăreasa se uitase la Lizzie și trimisese după spițer. Deși mama ei îi vorbise despre starea primitivă a medicinei și a celor care o practicau, Brianna simțise instinctiv un val de ușurare când îl văzuse pe spițer.

Acesta era un tânăr îmbrăcat decent, cu un aer amabil și cu mâinile destul de curate. Indiferent de nivelul de cunoștințe medicale pe care le avea, omul știa, probabil, la fel de multe lucruri despre febră ca și ea. Lucru și mai important, a simțit că nu era singura care o îngrijea pe Lizzie.

Îndemnată delicat să iasă din cameră când spițerul a dat deoparte cearșaful pentru a o examina pe fată, Brianna a deschis brusc ușa abia când a auzit un strigăt slab de durere și l-a văzut pe spițer cu o lanțetă în mână, în timp ce Lizzie, albă la față ca varul, sângera dintr-o tăietură făcută pe partea interioară a cotului.

— Asta e pentru a elimina umorile, domnișoară! îi explicase spițerul în semn de scuză, încercând să se protejeze pe sine, dar să și ascundă trupul pacientei. Nu înțelegeți? Dacă nu facem asta, bila înfierbântată va pătrunde în toate organele și îi va invada corpul, spre paguba ei!

— Va fi în paguba ta dacă nu pleci imediat de aici, îl informase Brianna printre dinții încleștați. Dispari imediat!

Cum zelul de medic a cedat în favoarea autoconservării, tânărul și-a luat geanta și a plecat cât de demn a putut, oprindu-se la poalele scării pentru a rosti avertismente cumplite cu glas ridicat.

Avertismentele au continuat să îi răsune în urechi în timp ce a făcut drumuri la parter pentru a umple gamela cu apă din cazanul aflat în bucătărie. Mai toate cuvintele spițerului porneau din simplă ignoranță – aiureli despre umori și sânge bolnav însă fuseseră și câteva lucruri care reverberau în mintea ei cu o putere supărătoare.

— Domnișoară, dacă nu urmați sfaturile mele, s-ar putea să o

condamnați pe menajera dumneavoastră la moarte! strigase el, cu fața ridicată spre ea din întunericul casei scării. Nu știți cum să o îngrijiți!

Nu știa. Nici măcar nu știa sigur de ce suferea Lizzie; spițerul spusese că era vorba de „friguri”, iar proprietăreasa vorbise de „schimbul de anotimpuri”. Era un lucru destul de obișnuit ca emigranții să se îmbolnăvească în mod repetat deoarece nu erau adaptați la spectrul nefamiliar de germeni noi. Din remarcile scăpate fără să vrea de proprietăreasă, se părea că are ceva foarte obișnuit ca asemenea imigranți să nu supraviețuiască acelui proces de „schimb de anotimpuri”.

Vasul s-a înclinat, vărsând apă peste încheieturile mâinilor ei. Apa era sigurul lucru pe care îl avea la dispoziție. Doar Dumnezeu știa dacă puțul din spatele hanului era curat sau nu; era preferabil să ia apă fiartă din cazanul de cupru și să o lase să se răcească, deși asta dura destul de mult. Avea apă rece într-un clondir; a lăsat să se scurgă un firicel între buzele uscate și crăpate ale lui Lizzie, apoi a așezat-o cu grijă în pat. I-a spălat fața și gâtul, a tras pilota în jos și i-a umezit din nou cămașa de noapte, făcând ca sfârcurile micuțe să apară ca niște puncte roz-închis sub pânză.

Lizzie a reușit să îi zâmbească pierit, după care pleoapele i-au căzut peste ochi. Cu un suspin slab, s-a lăsat înapoi pe pernă și a adormit, iar încheieturile i s-au relaxat ca ale unei păpuși din cârpă.

Brianna se simțea și ea ca o păpușă golită de umplutură. A târât singurul scaun din cameră până la fereastră și s-a prăbușit pe el, rezemându-se de pervaz într-un efort inutil de a găsi o gură proaspătă de aer. Aerul încins le apăsase pe amândouă ca o pătură groasă tot drumul de la Charleston până aici – nici nu era de mirare că pe micuța Lizzie o doborâse greutatea lui.

S-a scărpinat neliniștită pe coapsă, unde avea o înțepătură de țânțar; insectele nu o atacau la fel de des ca pe Lizzie, dar se alesese cu câteva mușcături. Malaria nu prezenta pericol pentru Brianna; fusese vaccinată contra ei, dar și a febrei tifoide, a holerei și a multor boli. Însă nu exista vaccin împotriva febrei tropicale sau a altor boli molipsitoare care bântuiau prin aer ca niște spirite răuvoitoare. Câte dintre acestea era răspândite de insectele care se hrăneau cu sânge uman?

A închis ochii și și-a rezemat capul de rama din lemn,

ștergându-și picăturile de sudoare de pe stern cu faldurile cămășii. Și-a simțit propriul miros; de câtă vreme purta aceleași straie? Nu avea importanță; stătuse trează aproape două zile și două nopți și se simțea prea obosită ca să se dezbrace, fără a mai vorbi de efortul de a se spăla.

Febra lui Lizzie părea să fi încetat – dar pentru cât timp? Dacă febra revenea, aproape sigur o va ucide pe micuța slujitoare; pierduse deja kilogramele pe care le luase în timpul călătoriei peste ocean, iar pielea ei delicată începea să capete o nuanță gălbuie în lumina soarelui.

În Wilmington nu putea găsi ajutor. S-a îndreptat de spate, s-a întins și a simțit cum oasele șirei spinării trosnesc, regăsindu-și locul potrivit. Obosită ori nu, exista doar un lucru pe care îl putea face. Trebuia să-și găsească mama, iar asta cât mai curând posibil.

Va vinde caii și va găsi o ambarcațiune ca să le ducă pe amândouă în susul râului. Chiar dacă febra revenea, putea să o îngrijească pe fată la fel de bine pe vas ca și în încăperea mică și urât mirositoare – și vor călători împreună spre ținta lor.

S-a ridicat și s-a stropit cu apă pe față, în același timp răsucindu-și și ridicându-și părul îmbibat de sudoare. Și-a desfăcut pantalonii boțiți și i-a lăsat pe podea, țesând planuri într-o stare de visare, desprinsă de realitate.

O ambarcațiune, pe râu. Acolo sigur va fi mai răcoare. Nu va mai trebui să călărească; după patru zile petrecute în șa, mușchii coapselor o dureau. Vor merge spre Cross Creek și o vor găsi pe Jocasta MacKenzie.

— Mătușă, a murmurat ea, legănându-se ușor în timp ce întindea mâna spre lampa cu ulei. Strămătușă Jocasta.

Și-a imaginat o bătrână amabilă cu părul alb, care o va întâmpina cu aceeași bucurie de care avusese parte la Lallybroch. Familia. Va fi foarte plăcut să aibă din nou o familie. Roger a apărut în gândurile ei, așa cum i se întâmpla deseori. L-a alungat hotărâtă din minte; va avea suficient timp să se gândească la el când își va fi îndeplinit misiunea.

Un norișor de țânțari plutea deasupra flăcării, iar pe peretele alăturat erau fluturi și insecte verzui de forma unor săgeți, care se odihneau după truda de peste zi. A pișcat flacăra, care era doar cu puțin mai caldă decât aerul din încăpere și, pe întuneric, și-a scos cămașa.

Jocasta va ști exact unde se află Jamie Fraser și mama ei și o va ajuta să îi găsească. Pentru prima oară de când trecuse prin pietre s-a gândit la Jamie Fraser fără să fie curioasă sau să simtă vreo emoție. Nimic nu era mai important decât să-și găsească mama. Ea va ști ce trebuia făcut în cazul lui Lizzie; ea știa cum să se îngrijească de toate.

A așezat pe podea o pilotă împăturită și, goală, s-a întins pe ea. A adormit după câteva momente, visând munți și zăpadă albă și curată.

•

Spre sfârșitul următoarei seri, lucrurile arătau mai bine. Febra încetase, la fel ca înainte, iar Lizzie, deși epuizată și slăbită, avea mintea limpede și pielea mai rece, atât cât îngăduia vremea călduroasă. Învigorată după ce dormise toată noaptea, Brianna și-a spălat părul și corpul cu ajutorul unui burete, apoi a plătit-o pe proprietăreasă ca să aibă grijă de Lizzie cât timp ea, îmbrăcată cu pantaloni și haină, era plecată în oraș cu treburi.

Îi luase mai toată ziua – îndurând priviri uimite și guri căscate când bărbații își dădeau seama că era femeie – ca să vândă caii la un preț despre care spera că fusese cinstit. Aflase despre un om pe nume Viorst care, contra cost, transporta pasageri cu o canoe între Wilmington și Cross Creek. Însă nu îl găsise pe acesta până la căderea întunericului și, cu pantaloni sau fără, nu dorea să mai rămână în apropierea docurilor noaptea. Avea timp în dimineața următoare.

Lucru îmbucurător, la apusul soarelui, când s-a întors la han, Lizzie era la parter unde proprietăreasa o răsfăța cu puding din porumb și tocană de pui.

— Te simți mai bine! a exclamat Brianna.

Lizzie a confirmat dând din cap și înghițind ce avea în gură.

— Da, mai bine, a spus ea. Mă simt eu însămi și doamna Smoots a fost tare amabilă și m-a lăsat să spăl toate lucrurile noastre. E minunat să mă simt din nou curată! a adăugat ea cu ardoare, punând o mână palidă pe eșarfa de la gât care părea proaspăt călcată.

— Nu trebuia să speli și să calci, a dojenit-o Brianna, așezându-se pe bancă alături de Lizzie. Te epuizezi și iar o să te simți rău.

Fata a plecat privirea și a zâmbit delicat în colțul gurii.

— Păi, nu cred că voiați să vă întâlniți tatăl purtând haine

murdare. Și o rochie curată ar fi mai potrivită decât ceea ce purtați.

Micuța slujnică și-a plimbat ochii peste pantalonii Briannei. Nu aprecia înclinația stăpânei ei spre îmbrăcăminte bărbătească.

— Să-l întâlnesc pe tata? Ce… Lizzie, ai auzit ceva?

Flacăra speranței s-a aprins în sufletul ei, țâșnind brusc, strălucitoare, precum flacăra unei mașini de gătit cu gaz.

Lizzie părea mulțumită de sine.

— Da. Și asta pentru că am spălat – tatăl meu spunea că virtutea aduce răsplata.

— Sunt convinsă, a replicat sec Brianna. Dar ce-ai aflat și cum?

— Păi, tocmai atârnam juponul la uscat – cel frumos, cu dantelă la poale…

Brianna a ridicat un urcior cu lapte și a ținut-o amenințător deasupra capului fetei. Lizzie a scos un mic țipăt și și-a ferit capul chicotind.

— Bine, gata! Spun tot! Spun tot!

Când spăla, profitând de ziua frumoasă, unul dintre clienții tavernei ieșise în curte ca să fumeze o pipă. Admirase priceperea fetei într-ale gospodăriei, intrase în vorbă cu ea și în timpul conversației Lizzie descoperise că acel domn – pe nume Andrew MacNeill – nu numai că auzise de James Fraser, ci îl și cunoștea bine.

— Zău? Și ce-a spus? Acest MacNeill mai este aici?

Lizzie a întins o mână și i-a făcut semn Briannei să nu o întrerupă.

— Vă spun cât de repede pot. Nu, nu mai e aici; am încercat să-l fac să mai stea, dar se ducea la New Bern cu vasul poștal și nu putea zăbovi.

Era aproape la fel de emoționată ca și Brianna; avea obrajii încă palizi și gălbui, dar vârful nasului căpătase o nuanță rozalie.

— Domnul MacNeill îi cunoaște bine pe tatăl și pe strămătușa dumneavoastră – e o doamnă deosebită, așa zicea el, foarte bogată, are o casă mare și frumoasă și o sumedenie de sclavi, și…

— Lasă astea acum, ce-a spus despre tata? De mama a adus vorba?

— Claire, a spus Lizzie cu un aer triumfător. Așa ați spus că o cheamă? L-am întrebat, și el a spus că da, numele doamnei

Fraser este Claire. Și-a mai zis că e o vindecătoare grozavă – n-ați spus că mama dumneavoastră e doctor? A mai spus că i-a făcut o operație disperată unui om, l-a așezat în mijlocul mesei din sufragerie și i-a tăiat boașele, apoi le-a cusut la loc, chiar acolo, sub privirile oaspeților de la cină!

— Așa e mama, sigur.

În ochi i-au apărut lacrimi care păreau a fi produse de râs.

— Sunt bine amândoi? I-a văzut în ultima vreme?

— Asta-i partea cea mai bună!

Făcând ochi mari și știind că aceea era vestea cea mai importantă, Lizzie s-a aplecat în față.

— E în Cross Creek – tatăl dumneavoastră, domnul Fraser! Un om pe care îl cunoaște este judecat pentru atac cu violență și tatăl dumneavoastră vine să depună mărturie.

Fata și-a dus eșarfa la tâmplă ca să-și șteargă broboanele mici de sudoare.

— Domnul MacNeill a spus că tribunalul va ține judecata abia lunea viitoare, pentru că s-a îmbolnăvit judecătorul și va veni altul de la Edenton, iar procesul nu poate avea loc decât după sosirea lui.

Neîndrăznind să creadă într-un asemenea noroc, Brianna și-a dat peste cap o șuviță de păr și a respirat ușurată.

— De luni într-o săptămână… și azi e sâmbătă. Doamne, mă întreb cât durează călătoria în susul râului.

Lizzie și-a făcut iute cruce pentru iertarea invocării Domnului în asemenea chestiuni, dar i-a împărtășit emoția.

— Nu știu, dar doamna Smoots a spus că fiul ei a făcut acea călătorie, așa că îl putem întreba pe el.

Brianna s-a răsucit pe bancă și a privit în jur. Se întuneca, iar bărbații și băieții începuseră să sosească, oprindu-se să bea ceva sau să mănânce de seară după o zi de muncă, pentru ca apoi să plece la culcare, astfel că în sala aglomerată erau cincisprezece sau douăzeci de oameni.

— Care dintre ei e Smoots junior? a întrebat Brianna, lungindu-și gâtul ca să vadă mai bine.

— Cel de colo – flăcăul cu ochi căprui și frumoși. Vi-l aduc imediat, bine?

Purtată de emoție, Lizzie s-a ridicat de pe bancă și și-a croit drum prin mulțimea de oameni.

Brianna încă avea urciorul cu lapte în mână, dar nu a încercat

să-și toarne în cană. Nu se simțea în stare să înghită nimic din cauza nodului din gât. Așadar, ceva mai mult de o săptămână!

•

Orașul Wilmington i s-a părut mic lui Roger. Unde putea fi Brianna? Asta, dacă se afla acolo. S-a gândit că existau șanse bune de a o găsi; la New Bern, întrebând prin tavernele de pe chei căpătase informații prețioase: *Phillip Alonzo* ajunsese cu bine la Charleston, cu doar zece zile înainte ca *Gloriana* să acosteze în Edenton.

Probabil că Briannei îi trebuiseră două sau trei săptămâni ca să ajungă de la Charleston la Wilmington, presupunând că se îndrepta spre acel oraș.

— E aici, a mormăit el. La naiba, știu că e aici!

Deși convingerea lui se baza pe deducție, pe speranță sau doar pe încăpățânare, el se agăța de ea, așa cum un marinar care se îneacă se agață de un pai.

Reușise să călătorească destul de lesne de la Edenton până la Wilmington. Muncind la descărcarea mărfurilor de pe *Gloriana*, cărase o ladă cu ceai într-o magazie, o așezase, se întorsese la ușă și își făcuse de lucru legându-și mai bine pe cap fâșia de pânză îmbibată de sudoare. Imediat ce pe lângă el a trecut un alt marinar, a ieșit pe chei, s-a întors spre dreapta în loc de stânga și, după câteva clipe, a pornit pe drumul presărat cu pietriș care ducea dinspre port spre oraș. În dimineața următoare s-a îmbarcat ca hamal pe o mică ambarcațiune care transporta furnituri navale de la Edenton până la depozitul principal din Wilmington, pentru ca de acolo să fie expediate în Anglia.

Fără nicio remușcare, a dezertat de pe navă la Wilmington. Nu avea timp de pierdut; trebuia să o găsească pe Brianna.

Știa că era acolo. Fraser’s Ridge era în munți; va avea nevoie de o călăuză, iar Wilmington era portul în care ar fi putut găsi o asemenea persoană. Iar dacă se afla acolo, cineva ar fi observat-o; ar fi pus rămășag pentru asta. Nu putea decât să spere că nu fusese băgată în seamă de cineva cu intenții rele.

Cât a făcut o plimbare de recunoaștere pe strada principală și în port, a numărat douăzeci și trei de taverne. Iisuse, oamenii ăștia beau ca peștii! și-a zis el. Exista posibilitatea ca Brianna să fi închiriat o cameră într-o casă, dar trebuia să înceapă cu tavernele.

Până spre seară, trecuse prin zece taverne, încetinit de necesitatea de a evita să fie văzut de vreunul dintre foștii camarazi de pe navă. Cu atâta băutură în preajmă, dar fără bani în plus de cheltuială, ajunsese să sufere de o sete violentă. Pe de altă parte, nu mâncase toată ziua, iar asta nu îl ajuta să se simtă mai bine.

În același timp însă, nu dăduse atenție oboselii. Un bărbat cu care vorbise în a cincea tavernă o văzuse; la fel și o femeie din cea de-a șaptea. „Un bărbat înalt cu părul roșcat”, spusese bărbatul. „O fată masivă, cu pantaloni bărbătești”, zisese femeia plescăind dezgustată din limbă. „Umbla pe stradă fără nicio rușine, cu haina pe braț și cu fundul la vedere, sub ochii tuturor!”

Dacă acel fund i-ar fi apărut în fața ochilor, s-a gândit Roger, ar ști el ce să facă. A cerșit o cană cu apă de la o femeie cu inima bună, după care a pornit mai departe cu o hotărâre reînnoită.

Până la căderea întunericului, mai vizitase cinci taverne. Acestea erau acum pline și Roger descoperise că fata roșcată și înaltă în straie bărbătești stârnea comentariile oamenilor de o săptămână. Felul în care erau rostite unele dintre ele îi făcu să roșească și doar teama că va fi arestat îl împiedicase să nu îi ia la bătaie pe câțiva dintre cei cu care discutase.

A ieșit din cea de-a cincisprezecea tavernă după un schimb aprins de cuvinte cu doi bețivi. Oare Brianna nu avea habar de ceea ce erau în stare bărbații?

S-a oprit pe stradă și și-a trecut o mânecă peste fața transpirată. Respira greu și s-a întrebat ce să facă mai departe. Trebuia să continue, s-a gândit el, deși, dacă nu găsea curând ceva de mâncare, avea să cadă lat în drum.

Taurul Albastru, a hotărât el. Când trecuse mai devreme pe acolo, aruncase o privire într-un șopron și văzuse un maldăr de paie curate. Va cheltui un penny sau doi pentru cină și poate proprietarul îl va lăsa să doarmă acolo din bunătate creștinească.

Când s-a întors, ochii i-au căzut pe firma de pe casa aflată peste drum.

Pe ea scria: WILMINGTON GAZETTEER, JNO[18]. GILLETTE, PROP. Ziarul orașului Wilmington, unul dintre puținele din colonia

---

[18] Abreviere pentru numele John. (n.tr.).

Carolina de Nord. Cu unul prea multe, a gândit Roger. Și-a stăpânit impulsul de a ridica o piatră de pe drum și de a o arunca prin fereastra lui Jno. Gillette. Și-a smuls legătura udă de pe cap și, făcând un efort să se aranjeze pentru a arăta cât de cât decent, s-a întors spre râu, pornind către Taurul Albastru.

Ea era acolo.

Stătea în apropierea vetrei, cu părul sclipind în lumina focului, și discuta cu un tânăr al cărui zâmbet Roger ar fi vrut să îl șteargă cu forța. În loc de asta, a trântit ușa în urma lui cu toată puterea. Ea s-a întors tresărind și s-a uitat nedumerită la necunoscutul bărbos. În ochi i-a apărut o sclipire de recunoaștere, apoi o expresie de bucurie, și fața i s-a destins într-un zâmbet uriaș.

— Oh, tu erai? a spus ea.

Apoi expresia din ochi i s-a schimbat când înțelegerea a explodat ca un foc de prerie. A scos un țipăt. Unul din tot trupul și toți cei aflați în tavernă, auzindu-l, au întors capetele ca să vadă ce se petrecea.

— Să te ia naiba!

S-a repezit peste masă și a prins-o de braț.

— Ce dracu' faci aici?

Brianna se albise la față, iar ochii ei erau rotunzi și întunecați de șoc. Încercând să-și elibereze brațul, s-a tras în spate.

— Dă-mi drumul!

— Nu vreau! Vii cu mine! Acum!

Ocolind masa, a prins-o și de celălalt braț, a ridicat-o de pe bancă, a răsucit-o și a împins-o înainte, către ușă.

— MacKenzie!

La naiba, era unul dintre marinarii de pe nava care transporta mărfuri. Roger l-a fulgerat cu privirea, sugerându-i să nu se amestece. Din fericire, omul era mai scund și mai vârstnic decât el, așa că a ezitat, dar, fiindcă era în centrul atenției, a căpătat curaj și a ridicat bărbia sfidător.

— MacKenzie, ce ai cu fata? Dă-i pace!

Oamenii din tavernă au început să se agite și au uitat de paharele cu băutură urmărind scandalul. Trebuia să plece de acolo imediat, altfel nu va mai reuși.

— Spune-le că totul e în regulă, spune-le că mă cunoști! i-a șoptit Briannei la ureche.

— E în regulă, a spus Brianna, cu glasul răgușit din cauza

șocului, dar suficient de tare ca să fie auzită în ciuda vacarmului. Nu s-a întâmplat nimic, îl cunosc.

Încă neîncrezător, marinarul a bătut în retragere. O fată slăbănoagă, aflată aproape de gura sobei, s-a ridicat în picioare; părea speriată de moarte, dar ținea într-o mână o sticlă de bere, intenționând să îl lovească cu ea pe Roger, dacă era necesar. Glasul ei ascuțit a răsunat, acoperind mormăielile bănuitoare ale celor prezenți.

— Domnișoară Bree! Nu te duce cu ticălosul ăla!

Brianna a scos un sunet care putea fi interpretat drept râs, înăbușit însă de isterie. A ridicat mâna și și-a înfipt unghiile în dosul palmei lui Roger. Tresărind de durere, el a slăbit strânsoarea, și ea și-a smuls brațul.

— E în regulă, a repetat ea, ceva mai hotărât spre cei din încăpere. Îl cunosc. Mă… mă întorc imediat.

S-a răsucit pe călcâie și a pornit spre ușă cu pași iuți. Roger s-a uitat amenințător în jur, pentru a descuraja pe oricine ar fi încercat să se amestece, și a urmat-o pe Brianna.

Ea îl aștepta afară; degetele ei s-au înfipt în brațul lui cu o ferocitate care ar fi fost plăcută dacă ar fi fost declanșată doar de bucuria de a-l revedea. Se îndoia însă de asta.

— Ce cauți aici? l-a întrebat ea.

El i-a desprins degetele și a prins-o ferm în brațe.

— Nu aici, s-a răstit el.

A luat-o de braț și a târât-o spre drum, la adăpostul unui castan-porcesc mare. Cerul era încă luminat de ultimele raze ale apusului, însă crengile joase aproape că atingeau solul și dedesubtul lor era suficient de întuneric pentru a-i ascunde de privirile curioase ale celor care se aventuraseră după ei.

Imediat ce au ajuns între umbre, Brianna s-a răsucit fulgerător spre el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți aici?

— Te căutam, prostuță mică! Și, în numele tuturor sfinților, ce faci tu aici? Mai ales îmbrăcată astfel, bătu-te-ar Dumnezeu!

Îi aruncase doar o privire scurtă, dar îi fusese de ajuns ca să observe cum arăta în pantaloni.

În vremea ei, acele haine ar fi părut atât de largi, încât nu ar fi făcut-o să arate sexy. Dar după cele câteva luni în care văzuse femei purtând doar rochii lungi și pelerine până la călcâie, picioarele și coapsele ei lungi, precum și rotunjimile gambelor i

se păreau atât de scandaloase lui Roger, încât îi venea s-o înfășoare într-un cearșaf.

— Femeie neghioabă! Aici ai putea la fel de bine să umbli complet despuiată!

— Nu fi ridicol! Ce cauți aici?

— Ți-am spus doar! Te căutam!

A prins-o de umeri și a sărutat-o apăsat. Teama, furia și simpla ușurare că o găsise s-au topit imediat într-un fulger de dorință, și a descoperit că tremura. La fel și ea. Se agățase de el, tremurând în brațele lui.

— Gata, totul e bine, i-a șoptit Roger, îngropându-și gura în părul ei. Gata, sunt aici. Te voi proteja.

Ea s-a răsucit, eliberându-se din brațele lui.

— Totul e bine? a strigat ea. Cum poți vorbi astfel? Pentru numele Domnului, ești aici!

Groaza din glasul ei era evidentă. Roger a prins-o de braț.

— Dar unde aș putea fi, când tu ai plecat aiurea, riscându-ți viața și… De ce ai făcut-o?

— Îmi caut părinții. Ce altceva aș căuta aici?

— Pentru numele lui Dumnezeu, știu asta! De ce dracu’ nu m-ai anunțat ce vrei să faci?

Ea și-a smuls brațul din strânsoarea lui și l-a împins puternic în piept, făcându-l să se retragă nesigur pe picioare.

— Pentru că nu m-ai fi lăsat să plec, de-aia! Ai fi încercat să mă împiedici și…

— Ai dreptate. Te-aș fi oprit! Doamne, te-aș fi încuiat într-o cameră ori te-aș fi legat de mâini și de picioare! Dintre toate ideile neghioabe…

Brianna l-a plesnit peste obraz.

— Taci!

— Femeie nătângă! Îți închipuiai că te voi lăsa singură în – în nimic și că voi rămâne acasă frângându-mi mâinile în vreme ce tu defilezi cu buricul la vedere prin piața publică? Ce fel de om crezi că sunt?

Mai mult a simțit decât a văzut mișcarea ei și a prins-o de încheietura mâinii înainte de a fi plesnit peste față.

— Fato, nu am chef de așa ceva! Încearcă să mă lovești încă o dată și, pe Hristos, te voi lovi și eu!

Brianna a făcut cealaltă mână pumn și l-a lovit puternic în stomac, la fel de repede ca un șarpe care atacă.

El a vrut să îi răspundă la fel. Cu toate acestea, a prins-o în brațe și, înfășurându-și pe mână câteva șuvițe din părul ei, a sărutat-o cât a putut de apăsat.

Ea s-a zvârcolit și s-a zbătut, scoțând sunete de parcă s-ar fi sufocat, însă el nu s-a oprit. Curând, ea a răspuns la sărut și amândoi s-au lăsat în genunchi. Brianna i-a înconjurat gâtul cu brațele când el a întins-o pe solul presărat cu frunze de sub copac, apoi a început să plângă în brațele lui, oftând și gâfâind, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe față.

— De ce? a spus ea suspinând. De ce a trebuit să mă urmezi? Nu ai înțeles? Acum ce ne facem?

— Cum adică? Ce să facem?

Roger nu își dădea seama dacă Brianna plângea de furie sau de teamă – din ambele motive, a socotit el.

Ea l-a privit printre șuvițele de păr încâlcite.

— Să ne întoarcem! Trebuie să ai pe cineva spre care să te îndrepți – cineva la care ții. Ești singura persoană pe care o iubesc dincolo – mai bine zis, ai fost! Cum să mă întorc dacă tu ești aici? Și cum te vei putea întoarce tu, dacă eu sunt aici?

Uitând deopotrivă de teamă și de furie, el a încremenit și a prins-o de încheieturi pentru a o împiedica să îl lovească din nou.

— De aceea? De aceea nu mi-ai spus? Pentru că mă iubești? Iisuse Hristoase!

Roger i-a eliberat încheieturile și s-a așezat peste ea. I-a prins fața în palme și a încercat să o sărute din nou. Brianna și-a ridicat brusc picioarele și le-a încrucișate peste spatele lui, prinzându-l între ele și presându-i coastele.

Roger s-a desprins din strânsoare, s-a rostogolit, ajungând pe spate, și a tras-o deasupra lui. I-a prins părul în mână și, gâfâind, i-a apropiat fața de a lui.

— Încetează, a spus el. Iisuse, ce înseamnă asta, un meci de lupte greco-romane?

— Dă-mi drumul!

A smucit din cap încercând să-și desprindă părul din mâna lui.

— Nu-mi place când cineva mă trage de păr.

El i-a dat drumul și și-a strecurat mâna de-a lungul gâtului ei, cuprinzându-i ceafa, dar ținând degetul mare peste vena care pulsa la gâtul ei. Inima ei bătea ca un ciocan, la fel și a lui.

— Bine, îți place să fii strânsă de gât?

— Nu.

— Nici mie. Ia-ți mâna de pe gâtul meu, te rog.

Foarte încet, ea și-a retras trupul de pe al lui. Roger încă respira greu, dar nu pentru că fusese strâns de gât. Nu voia să își ia mâinile de pe gâtul ei. Nu de teamă că ea va încerca din nou să fugă, ci pentru că nu dorea să se desprindă de ea. Așteptase prea mult această clipă.

Ea l-a prins de încheietura mâinii, dar nu i-a îndepărtat-o. Roger a simțit-o cum înghite în sec.

— Așa, a șoptit el. Spune-o. Vreau să aud.

— Eu… te iubesc, a spus ea printre dinți. Ai înțeles?

— Da, am înțeles.

I-a cuprins fața în palme și a tras-o în jos. Ea nu s-a opus, iar brațele ei tremurătoare au cedat.

— Ești sigură? a întrebat el.

— Da. Și ce vom face noi? a spus ea și a început să plângă.

„Noi”, ea spusese noi. Spusese că era sigură.

Roger zăcea în praful drumului, lovit, murdar și mort de foame, având lângă el o femeie care plângea și tremura la pieptul lui, lovindu-l când și când cu pumnul. Niciodată nu se simțise mai fericit.

•

— Gata, a șoptit el, aproape legănând-o. Nu-i nimic, mai avem o soluție. Ne vom întoarce, știu cum. Nu te frământa, îți voi purta de grijă.

În cele din urmă, Brianna s-a liniștit și a rămas întinsă cu capul pe încheietura brațului lui Roger, trăgându-și nasul și sughițând. Pe cămașa lui era o pată mare de umezeală. Greierii dintre copaci, care amuțiseră în timpul certei lor, și-au reluat cântecele.

Brianna s-a eliberat, s-a ridicat în șezut și s-a căutat prin haină.

— Trebuie să-mi suflu nasul, a spus ea cu glas schimbat. Ai cumva o batistă?

Roger i-a dat bucata de pânză pe care o folosise pentru a-și lega părul la spate. Ea a fornăit de câteva ori, iar el a zâmbit pe întuneric.

— Faci la fel ca un recipient cu spumă de ras.

— Și când ai văzut ultima oară așa ceva? a întrebat ea.

S-a întins din nou deasupra lui cu capul cuibărit în curbura

umărului său și i-a atins fața cu mâna. Roger se bărbierise cu două zile în urmă; de atunci nu mai avusese nici timpul, nici ocazia să se radă.

Părul ei încă mirosea slab a iarbă, nu a esențe florale artificiale. Probabil că acela era mirosul ei natural.

Brianna a suspinat adânc și l-a strâns în brațe.

— Iartă-mă, a spus ea. N-am vrut să vii după mine. Dar… Roger, mă bucur nespus că ești aici!

El a sărutat-o pe tâmplă; era umedă și sărată din cauza sudorii și a lacrimilor.

— Și eu mă bucur, a spus el și, preț de un moment, toate încercările și pericolele prin care trecuse în ultimele două luni i s-au părut neînsemnate. Mai puțin unul.

— De când ai plănuit asta? a întrebat el.

Credea că ar fi putut spune singur până și ziua. De când conținutul scrisorilor ei începuse să se schimbe.

— De vreo șase luni, a răspuns ea, confirmându-i bănuielile. De când am fost în Jamaica, în timpul vacanței de Paște.

— Da?

În Jamaica, în loc de Scoția. Îl rugase să meargă cu ea, dar el refuzase, jignit că ea nu plănuise să vină la el.

Brianna a inspirat adânc și a expirat.

— Visam mereu, i-a explicat ea. Pe tata. Pe tații mei. Amândoi.

Visele erau doar frânturi; în unele abia întrezărea fața lui Frank Randall, în altele, mai lungi, își vedea mama. Și, din când în când, apărea un bărbat cu părul roșcat, despre care știa că era tatăl pe care nu îl văzuse niciodată.

— A fost un vis anume…

În vis era noapte, undeva într-o zonă tropicală, cu câmpuri de plante verzi și înalte, care puteau fi trestie-de-zahăr, și focuri care ardeau în depărtare.

— Bătăi de tobă. Știam că era ceva oribil acolo, ascuns, așteptând în câmpul de trestie-de-zahăr. Mama era acolo, bând ceai cu un crocodil.

Roger a mormăit ceva, iar Brianna a ridicat vocea.

— A fost un vis, înțelegi? apoi el a ieșit dintre trestii. Nu i-am văzut prea bine fața, pentru că era întuneric, dar am văzut că avea părul roșcat; am observat sclipiri arămii când a întors capul.

— El era lucrul îngrozitor din lanul de trestie? a întrebat Roger.

— Nu.

Roger a auzit foșnetul părului ei când a scuturat din cap. Se întunecase deja, iar Brianna era o greutate plăcută pe pieptul lui, doar un glas care îi vorbea din umbre.

— Stătea între mama și acel lucru oribil. Nu puteam vedea, dar știam că era acolo, pândind.

S-a înfiorat ușor și Roger a ținut-o mai strâns în brațe.

— Apoi am știut că mama se va ridica și va merge direct spre acel lucru. Am încercat să o opresc, dar nu puteam să o fac să mă audă sau să mă vadă. Așa că m-am întors spre el și i-am strigat să se ducă la ea – să o salveze de ceea ce pândea acolo. Și el m-a văzut! Brianna l-a strâns mai tare de braț pe Roger.

— Da, m-a văzut și m-a și auzit. Apoi m-am trezit.

— Da? a zis Roger cu scepticism. Iar asta te-a făcut să mergi în Jamaica și…

— Asta m-a făcut să mă gândesc, a replicat ea tăios. Ai căutat; nu i-ai găsit în Scoția după 1766 și nu i-ai găsit în niciunul dintre registrele privind emigrația spre colonii. Atunci te-ai gândit să renunțăm, fiindcă nu puteam descoperi altceva.

Roger s-a bucurat că întunericul îi ascundea fața și expresia de vinovăție. S-a grăbit să o sărute pe creștet.

— Dar eu m-am întrebat; locul în care i-am văzut în vis era la tropice. Nu puteau fi în Indii?

— Am căutat, a spus Roger. Am verificat registrele cu pasageri de pe fiecare navă care a plecat de la Edinburgh sau Londra între 1760 și 1770 – indiferent de destinație. Dar ți-am spus asta, a rostit el apăsat.

— Știu, a replicat ea pe același ton. Dar dacă nu au fost pasageri? De ce mergeau oamenii în Indii atunci – adică acum?

S-a stăpânit, iar vocea i-a tremurat când și-a dat seama.

— Pentru afaceri, în cele mai multe cazuri.

— Exact. Dacă au plecat la bordul unei nave comerciale? În cazul ăsta, nu ar apărea pe listele de pasageri.

— De acord, a spus el încet. Așa e, nu ar apărea. Și atunci, cum să-i cauți?

— Registrele depozitelor, registrele contabile ale plantațiilor, declarații portuare. Mi-am petrecut toată vacanța în biblioteci și în muzee. Și… i-am găsit, a încheiat ea răspicat.

Iisuse, a văzut acel anunț.

— Da, a spus el, străduindu-se să rămână calm.

Ea a râs, dar glasul i-a tremurat.

— Un căpitan James Fraser, de pe o corabie numită *Artemis*, i-a vândut cinci tone de guano unui plantator din Montego Bay pe 2 aprilie 1767.

Roger nu și-a putut reține un chicotit, dar, în același timp, nu avea cum să nu obiecteze.

— Căpitan de navă? Asta, după ce mama ta a spus că el suferea cumplit de rău de mare? Și nu vreau să te descurajez, dar cred că există sute de oameni cu același nume.

— S-ar putea, dar pe 1 aprilie, o femeie pe nume Claire Fraser a cumpărat un om din piața de sclavi din Kingston.

— Ce-a făcut?

— Nu știu de ce, a spus Brianna cu fermitate, dar sunt convinsă că a avut un motiv întemeiat.

— Mda, sigur, dar…

— Documentele precizează că numele sclavului era Temeraire și îl descriu ca având doar un braț. Asta îl face să iasă în evidență, nu? În orice caz, am căutat prin colecțiile de ziare vechi; nu doar din Indii, ci din toate coloniile din sud, căutând numele – mama nu ar fi ținut un sclav; dacă l-a cumpărat, avea să-l elibereze, iar înștiințările de eliberare din sclavie erau tipărite în ziarele locale. M-am gândit că poate voi afla unde a fost eliberat sclavul.

— Și ai reușit?

— Nu.

A rămas tăcută o clipă.

— Dar… am găsit altceva. Un anunț despre… moartea lor. A părinților mei.

Deși știa că ea descoperise anunțul, Roger a avut un șoc auzind asta din gura ei. A tras-o la piept, cuprinzând-o în brațe.

— Unde? a întrebat el încet. Cum?

Ar fi trebuit să tacă. Nu a ascultat explicațiile ei; era ocupat să se blesteme. Ar fi trebuit să știe că Brianna era prea îndărătnică pentru a fi descurajată de cineva. Amestecul lui patern nu o făcuse decât să devină secretoasă. Iar el plătise pentru asta prin luni și luni de îngrijorare.

— Dar am ajuns la vreme, a adăugat ea. Era vorba de anul 1776; avem timp să-i găsim.

A oftat din adâncul sufletului.

— Mă bucur că ești aici. Mă neliniștea că vei descoperi asta înainte ca eu să mă întorc și nu știam ce ai făcut.

— Ce am făcut eu…, a spus el. Știi, un prieten de-al meu are un copil în vârstă de doi ani. El susține că nu ar tolera ca un copil să fie maltratat, dar înțelege ce îi împinge pe oameni să facă asta. Acum am același sentiment despre maltratarea soțiilor.

A simțit un mic tremur când Brianna a râs reținut.

— Ce vrei să spui cu asta?

Și-a furișat o mână în josul spinării ei și i-a prins o fesă între degete. Pe sub pantalonii largi, nu purta lenjerie intimă.

— Vreau să spun că, dacă aș fi un bărbat al acestor vremuri, și nu al altui timp, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-ți trag câteva curele peste fund.

Brianna nu a părut să socotească acele vorbe drept o amenințare. De fapt, a început chiar să râdă.

— Așadar, cum nu ești un bărbat al acestor timpuri, nu ai face-o, corect? Ori ai face-o, dar nu ți-ar plăcea.

— Ba da, mi-ar plăcea, a asigurat-o el. Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să te altoiesc cu bățul.

Brianna a hohotit de râs.

Brusc înfuriat, Roger a împins-o deoparte și s-a ridicat.

— Ce-i cu tine?

— Am crezut că ai găsit pe altul. Scrisorile tale din ultimele luni… iar apoi acea ultimă scrisoare… Am fost sigur. Aș vrea să te bat nu pentru că m-ai mințit sau pentru că ai plecat fără să mă anunți, ci pentru că m-ai făcut să cred că te pierdusem!

Brianna a tăcut câteva clipe. Din întuneric, a întins o mână și i-a atins ușor fața.

— Iartă-mă! a rostit ea slab. N-am vrut să crezi asta. Am vrut doar să nu afli decât atunci când era prea târziu.

A întors capul spre el. Roger i-a văzut capul conturându-se în lumina slabă ce răzbătea dinspre drumul de dincolo de refugiul lor.

— Lăzile tale. Au ajuns la colegiu.

— Poftim? Dar am cerut să nu fie trimise decât la sfârșitul lunii mai, când urma să fii în Scoția.

— Așa ar fi trebuit, numai că o conferință apărută pe nepregătite m-a reținut la Oxford. Au sosit cu o zi înainte să

plec.

Lumina s-a revărsat brusc în stradă când ușa tavernei s-a deschis și un grup gălăgios de mușterii a ieșit. Discutând, aceștia au trecut prin dreptul adăpostului lor, șocant de aproape. Roger și Brianna nu au scos niciun sunet până când oamenii nu s-au îndepărtat. În tăcerea așternută, Roger a auzit sunetul produs de o castană care a căzut printre frunze aproape de ei.

— Ai crezut că am găsit pe altul… și tot ai venit după mine? a întrebat Brianna cu glas răgușit.

Făcând uitată supărarea, el a oftat și și-a șters sudoarea de pe față.

— Aș fi venit după tine și dacă te-ai fi căsătorit cu regele Siamului. Femeie afurisită!

În întuneric, Brianna era doar o pată deschisă la culoare; Roger a văzut o mișcare scurtă când ea s-a aplecat să ridice castana, apoi s-a așezat și a început să se joace cu ea. Într-un târziu, Brianna a inspirat adânc și a expirat lung.

— Vorbeai de bătăi administrate soțiilor.

El a rămas tăcut. Greierii încetaseră să cânte.

— Ai spus că ești sigură. Ai vorbit serios?

A urmat o tăcere îndeajuns de lungă pentru a umple o bătaie de inimă, îndeajuns de lungă pentru a umple o veșnicie.

— Da, a spus ea încet.

— La Inverness am spus că…

— Mă vei avea total sau deloc. Și eu am spus că am înțeles. Sunt sigură.

În timpul încleștării, cămașa îi ieșise din pantaloni și acum, în adierea slabă și fierbinte, se unduia în jurul trupului ei. El a întins o mână și a vârât-o pe sub poalele cămășii și i-a atins pielea, care s-a înfiorat sub degetele lui. A tras-o mai aproape și și-a plimbat palmele pe spatele și umerii dezgoliți, și-a îngropat fața în părul ei, și-a lipit obrazul de gâtul ei, explorând și întrebând prin atingeri – chiar vorbea serios?

Ea l-a prins de umeri și s-a lăsat pe spate, îndemnându-l. Da, vorbise serios. Fără cuvinte, el a răspuns prin a-i desface cămașa, dând-o deoparte. Sânii ei erau albi și moi.

— Te rog, a spus ea, apoi l-a prins de ceafă și l-a tras spre ea. Te rog!

— Dacă ești a mea acum va fi pentru totdeauna.

Brianna abia respira, dar a rămas nemișcată, lăsând mâinile lui să atingă tot ce doreau.

— Da, a spus ea.

Ușa tavernei s-a deschis din nou, făcându-i să se despartă. El i-a dat drumul și s-a ridicat, a întins o mână pentru a o ajuta să se ridice, după care, ținând-o în continuare de mână, a așteptat ca vocile să se stingă în depărtare.

— Vino, i-a zis el și s-a aplecat pe sub crengile care atârnau foarte jos.

Magazia era la oarecare distanță de tavernă, întunecată și tăcută. S-au oprit în fața ei și au așteptat, dar din spatele hanului nu s-a auzit niciun zgomot, iar la ferestrele de la etaj nu se vedea nicio lumină.

— Sper că Lizzie s-a dus la culcare.

Roger s-a întrebat vag cine era acea Lizzie, dar nu îl interesa. A văzut clar fața Briannei, deși întunericul îi estompa culoarea pielii. Arăta ca un arlechin, s-a gândit el; obrajii albi pătați de umbrele frunzelor, încadrați de părul întunecat, și ochii, triunghiuri negre deasupra gurii.

I-a luat mâna într-a lui și și-a lipit palma de a ei.

— Știi ce e jurământul de căsătorie?

— Nu tocmai. Un soi de căsătorie temporară?

— Cam așa ceva. În Isles și în părțile mai îndepărtate din Highlands, unde oamenii erau departe de preot, un bărbat și o femeie puteau să facă asta; jurau să rămână împreună un an și o zi. După aceea, trebuiau să găsească un preot, și atunci erau căsătoriți pe viață, ori se despărțeau.

Mâna ei s-a încordat.

— Nu vreau ceva temporar.

— Nici eu. Dar nu cred că ne va fi ușor să găsim un preot. Aici încă nu există biserici; cel mai apropiat preot locuiește probabil în New Bern.

Roger a ridicat mâinile lor împreunate.

— Am spus că vreau totul, iar dacă nu vrei să te căsătorești cu mine…

Ea l-a strâns puternic de mână.

— Vreau.

— Bine.

Roger a inspirat adânc și a început:

— Eu, Roger Jeremiah, te iau pe tine, Brianna Ellen, să-mi fii

soție legiuită. Te înzestrez cu bunurile mele, cu trupul te voi venera…

Mâna ei a tresărit într-a lui, iar boașele lui s-au strâns. Cel care formulase acel jurământ înțelesese totul.

— … la bine și la rău, în bogăție sau în sărăcie, cât vom trăi.

Dacă fac un asemenea jurământ, îl voi respecta, indiferent care ar fi prețul pe care trebuie să îl plătesc. Oare și ea gândea la fel în acele momente?

Brianna a coborât mâinile împreunate și a rostit cu convingere:

— Eu, Brianna Ellen, te iau pe tine, Roger Jeremiah…

Glasul ei a fost ceva mai puternic decât bătăile inimii lui, dar a auzit fiecare cuvânt. O adiere a ridicat părul Briannei și a trecut printre copaci, făcând frunzele să foșnească.

— … cât vom trăi.

Fraza însemna ceva mai mult pentru ei decât în urmă cu câteva luni, s-a gândit Roger. Trecerea prin pietre era suficientă pentru a convinge pe oricine de fragilitatea vieții.

A urmat un moment de tăcere, punctat doar de freamătul frunzelor de deasupra și de murmurul vocilor oamenilor din tavernă. Roger a ridicat mâna ei spre buze și i-a sărutat degetul inelar, pe care într-o bună zi – dacă îl ajuta Dumnezeu – se va afla verigheta pe care i-o va da.

•

Era mai curând o magazie mare decât un șopron, dar un animal – cal sau catâr – a tresărit în boxa lui de la un capăt. În aer plutea un miros puternic și curat de hamei, îndeajuns pentru a acoperi aromele mai slabe de fân și de gunoi de grajd; Taurul Albastru producea propria bere. Roger a simțit că amețește, dar nu din cauza alcoolului.

În magazie era foarte întuneric, dar s-o dezbrace pe Brianna a fost deopotrivă o frustrare și o încântare.

— Și eu, care credeam că orbilor le trebuie ani întregi pentru a deprinde simțul pipăitului, a murmurat el.

Răsuflarea ei caldă când a râs i-a șters gâtul, făcându-i perișorii de pe ceafă să se înfioare.

— Ești sigur că nu este ca în poezia aia despre cei cinci orbi și un elefant[19]? a întrebat ea.

---

[19] Trimitere în continuare la conținutul ușor modificat al poeziei umoristice *Orbii și elefantul*, versificarea unei parabole indiene de către John Godfrey Saxe (1816-1887),

Mâna ei a pipăit, a găsit deschizătura cămășii lui și s-a furișat sub ea.

— Nu, animalu-i ca un zid, a citat ea.

Degetele ei s-au îndoit și s-au îndreptat, explorând curioase carnea sensibilă din jurul unui sfârc.

— Un zid cu păr. Doamne, un zid cu piele de găină!

Ea a râs din nou, iar el și-a aplecat capul, găsindu-i gura din prima încercare, orb, dar precis ca un liliac care prinde un fluture din zbor.

— Amforă, a murmurat el spre curbura largă și dulce a buzelor ei.

Și-a plimbat palmele peste arcuirea lată și plăcută a coapselor ei, prinzând între palme netezimea rece și tare, eternă și grațioasă ca a vaselor antice din lut, promițând abundență.

— Ca un vas grecesc. Doamne, ai cel mai frumos fund din lume!

— Ca o amforă, nu?

Ea a vibrat lipită de el, tremurul râsului trecând de pe buzele ei la ale lui și pătrunzându-i în sânge ca o infecție. Brianna și-a strecurat mâna în josul coapsei lui și în sus, degetele ei lungi căutând șlițul pantalonilor, pipăind șovăielnic, apoi mai curajos, ridicându-i treptat cămașa și dând la o parte straturile de țesătură.

— Ba nu, animalu-i ca o frânghie… hopa!

— La naiba, nu mai râde!

— … ca un șarpe… ba nu, ei, poate o cobră… Doamne, tu cum numești asta?

— Am avut un prieten care îi spunea „Domnul Fericire”, a răspuns amețit Roger, dar, după mine, e cam ciudat.

A prins-o de brațe și a sărutat-o din nou, punând capăt comparațiilor.

Ea tremura, dar el a înțeles că nu din cauză că râdea. Și-a înfășurat brațele în jurul ei și a tras-o mai aproape, uimit ca întotdeauna de statura ei – acum cu atât mai uimit cu cât ea era goală – iar structura complexă de oase și de mușchi s-a transformat în senzații imediate în brațele lui.

S-a oprit pentru a respira. Nu era sigur dacă senzația semăna mai degrabă cu cea de înec sau cu a lipsei aerului pe munte, însă oricum ar fi fost, între ei nu mai exista mult oxigen.

---

poet american. (n.tr.).

— Până acum n-am putut să sărut o fată fără să mă opresc, a spus el, vorbind în speranța că își va recăpăta suflul.

— Foarte frumos, doar nu vrem să ne alegem cu gâturile înțepenite.

În voce îi revenise tremurul, și de astă dată sigur nu era vorba de râs, deși lui Roger i s-a părut că acesta venea atât din starea de agitație, cât și din amuzament.

— Ha-ha, a făcut el și a strâns-o din nou, chiar dacă nu avea aer.

Sânii ei erau semeți și rotunzi, lipiți de pieptul lui cu un amestec nemaiîntâlnit de moliciune și fermitate care îl intriga de fiecare dată când o atingea. Pipăind, ea și-a strecurat o mână șovăitoare între ei, apoi și-a retras-o.

Roger nu putea să se oprească din sărutat ca să se dezbrace total, dar și-a arcuit spatele pentru a-i permite Briannei să îi împingă pantalonii în josul coapselor. Aceștia erau suficient de largi pentru a-i cădea peste labele picioarelor, și, încă ținând-o în brațe, a pășit afară din ei, scoțând doar un icnet slab când ea a coborât mâna între picioarele lui.

Ea mâncase ceapă la cină. Lipsa vederii nu dădea acuitate doar pipăitului, ci și gustului. A perceput miros de carne prăjită și de bere, dar și de pâine. Dar și un gust dulceag pe care nu l-a putut identifica și care-i amintea oarecum de pajiști înverzite, pline de iarbă unduitoare. Simțea acel gust sau acel miros în părul ei? Nu își dădea seama; părea să piardă urma simțurilor așa cum și granițele dintre ele dispăreau, respirându-i răsuflarea, simțindu-i inima bătând de parcă s-ar fi aflat în pieptul lui.

Ea îl strângea prea tare ca să fie o senzație plăcută, așa că a întrerupt sărutul într-un târziu, respirând greu.

— Nu crezi că ar fi cazul să-mi dai drumul o clipă? Te asigur, e o manetă eficientă, dar folosește și la altceva.

În loc să-i dea drumul, ea s-a lăsat în genunchi.

Uimit, Roger a făcut o mișcare ușoară de retragere.

— Iisuse, chiar vrei să faci asta?

Nu era convins dacă spera ca ea să renunțe sau nu.

Părul ei îi gâdila coapsele, iar mădularul lui vibra, disperat să pătrundă undeva. În același timp, Roger nu voia să o sperie pe Brianna sau să îi provoace repulsie.

— Nu vrei asta?

Ea și-a plimbat mâinile pe dosul coapselor lui, pipăind și gâdilându-l. Roger și-a simțit fiecare fir de păr de pe corp zbârlindu-se, de la genunchi până în talie. Asta i-a dat impresia că e un satir, cu picioare de țap și duhnind.

— Păi… da. Numai că nu am făcut baie de câteva zile, a spus el, încercând cu stângăcie să se retragă.

În mod deliberat, ea și-a trecut nasul peste stomacul lui și mai jos, inhalând puternic. Pielea lui se făcuse de găină, tremuratul neavând nimic de-a face cu temperatura din magazie.

— Miroși bine, a spus ea în șoaptă. Ca nu știu ce animal mare.

El a prins-o de cap, apoi și-a răsucit pe degete părul ei bogat și mătăsos.

— Cât se poate de corect, a șoptit el.

Ușoară și caldă, mâna ei s-a oprit pe încheietura lui. Doamne, era fierbinte!

Fără să vrea, Roger a slăbit strânsoarea; a simțit părul ei căzându-i peste coapse și apoi a încetat să mai gândească logic, pentru că tot sângele i-a părăsit capul, îndreptându-se în jos cu mare viteză.

— E miniine?

— Poftim?

S-a dezmeticit abia peste câteva clipe, când ea s-a retras și și-a dat părul de pe față.

— Am întrebat dacă e bine.

— Ah! Ei… Așa cred.

— Așa crezi? Nu știi sigur?

Brianna părea să-și recapete stăpânirea de sine la fel de repede cum Roger și-o pierdea; a deslușit râsul din glasul ei.

— Păi…, a spus el. Nu am… adică, nimeni… da, cred că da.

O prinsese din nou de cap, îndemnând-o delicat să continue.

I s-a părut că Brianna scotea un sunet gros, ca și cum ar fi fredonat ceva din adâncul gâtlejului. Poate era însă sângele lui, vibrând prin venele dilatate, susurând învârtejit precum apa oceanului pătrunzând printre stânci. Încă o clipă, și avea să explodeze ca o conductă.

S-a retras înainte ca ea să poată protesta, a ridicat-o în picioare, după care a îndemnat-o să se întindă pe mormanul de paie peste care ea își aruncase hainele.

Ochii lui se adaptaseră la întuneric, dar lumina stelelor care pătrundea pe fereastră era atât de slabă, încât nu vedeau decât

forme și contururi, albe ca marmura. Însă nu era răcoare, nu era deloc răcoare.

Cu un amestec de emoție și precauție, s-a apucat să-și facă datoria; mai încercase asta doar o dată, dar dăduse de un produs de igienă feminină care mirosea ca florile din biserica tatălui său într-o zi de duminică – o idee descurajantă.

Brianna nu folosise așa ceva. Mirosul ei era suficient de puternic pentru a-l face să se lipsească de acel act preliminar și să se arunce peste ea într-un abandon total, împins de dorință.

Însă a inspirat adânc și a sărutat-o deasupra peticului întunecat de cârlionți.

— La naiba! a spus el.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, ușor alarmată. Miros urât?

El a închis ochii și a răsuflat. Simțea că i se învârte capul și a fost cuprins de o amețeală din cauza dorinței și a râsului.

— Nu. Doar că mă întreb de mai bine de un an ce culoare are părul tău aici. A tras ușor de un smoc. Acum, sunt față în față cu el și tot nu-mi dau seama.

Ea a chicotit, iar vibrația a făcut ca pântecul ei să se cutremure sub palma lui.

— Vrei să-ți spun?

— Nu, lasă-mă să fiu surprins mâine-dimineață.

Și-a aplecat capul și a început, surprins de uimitoarea diversitate a texturilor, toate într-un spațiu atât de mic – o netezime ca a sticlei, o asprime care gâdila, o elasticitate care ceda și acea umezeală alunecoasă, mosc, aromă și sare.

După câteva momente, i-a simțit mâinile așezându-se pe capul lui, ca o binecuvântare. Spera că barba nerasă nu o zgâria, dar ea nu se sinchisea. Un fior tainic a trecut prin carnea caldă a coapselor ei și Brianna a scos un sunet slab, care a declanșat o săgetare similară prin pântecul lui.

— Fac ce trebuie? a întrebat el pe jumătate în glumă, ridicând capul.

— Oh, da! a răspuns ea moale. Sigur că da.

Degetele ei s-au strâns în părul lui.

A dat să-și coboare din nou capul, dar a tresărit și a privit peste conturul alb al trupului ei spre ovalul palid al feței.

— Dar cum naiba știi asta? a întrebat-o el.

Singurul răspuns a fost un hohot gros de râs. Apoi s-a așezat alături de ea, fără să-și dea seama cum ajunsese acolo, cu gura

peste gura ei, cu corpul lipit de corpul ei, conștient doar de căldura ei, dogoritoare ca o febră.

Ea l-a gustat, și el a făcut la fel și, Doamne, el nu va putea să facă totul încet.

A reușit totuși. Ea era dornică, dar stângace, încercând să-și ridice șoldurile spre el, atingându-l prea repede, prea ușor. I-a luat pe rând mâinile și le-a așezat pe pieptul lui. Avea palmele fierbinți, iar sfârcurile lui s-a întărit.

— Simte-mi inima, i-a zis el, și glasul i-a sunat răgușit. Spune-mi dacă se oprește.

De fapt, nu voise să glumească și a rămas ușor surprins când ea a râs puțin agitată. Râsul a încetat când a atins-o. Mâinile ei s-au strâns pe pieptul lui; apoi a simțit-o că se relaxează, desfăcându-și picioarele pentru a-l primi.

— Te iubesc, a murmurat Roger. Oh, Bree, cât de mult te iubesc!

Ea nu i-a răspuns, dar mâna ei a plutit în întuneric și s-a așezat pe obrazul lui, delicată ca un fir de iarbă de mare. A ținut mâna astfel în timp ce el a pătruns-o; ea l-a primit, ținând cealaltă mână pe inima lui.

S-a simțit mai amețit decât până atunci. Nu nesigur sau adormit; viu față de tot. A perceput mirosul propriei transpirații, al transpirației ei, izul de teamă care însoțea dorința ei.

A închis ochii și a inspirat adânc. A strâns-o mai tare de umeri. A apăsat încet. S-a furișat în ea. I-a simțit lacrimile și și-a mușcat buza destul de tare încât să-i dea sângele.

Brianna și-a înfipt unghiile în pieptul lui.

— Continuă! i-a șoptit.

O împingere scurtă și puternică, și a pătruns-o.

A rămas așa, cu ochii închiși, răsuflând, în echilibru la granița unei plăceri suficient de puternice ca să-i provoace dureri. Ca prin vis, s-a întrebat dacă durerea pe care o simțea era a ei.

— Roger.

— Da.

— Ești foarte mare… nu crezi?

Vocea ei tremura ușor.

— Ă…

S-a străduit să fie coerent.

— Normal.

O undă de îngrijorare s-a adăugat senzației de amețeală.

— Te doare rău?

— Nu, nu tocmai. Doar că… poți să rămâi nemișcat un minut?

— Un minut, o oră. Toată viața, dacă dorești.

S-a gândit că va muri dacă nu se mișcă, și ar fi murit bucuros.

Ea și-a plimbat mâinile încet pe spatele lui, atingându-i fesele. El s-a cutremurat și, cu ochii închiși, a coborât capul, acoperindu-i chipul în minte cu zeci de sărutări mici și înnebunitoare.

— Gata.

Brianna i-a șoptit la ureche și, ca un robot, el a început să se miște cât de încet putea, urmând presiunea exercitată de mâna ei pe spate.

Ea s-a încordat puțin, apoi s-a relaxat, s-a încordat și s-a relaxat. Roger știa că o doare, dar a făcut-o încă o dată, ar fi trebuit să se oprească; ea s-a înălțat spre el, primindu-l, și a urmat un sunet profund și animalic pe care îl scosese chiar el, acum, trebuia să fie acum, trebuia să…

Cutremurându-se și suflând ca un pește pe uscat, s-a eliberat de corpul ei și a rămas întins peste ea, strivindu-i sânii, în timp ce tresărea și gemea.

Apoi a rămas nemișcat; amețeala îi trecuse; era înconjurat de o pace vinovată și a simțit brațele ei cuprinzându-l, precum și răsuflarea ei caldă în ureche.

— Te iubesc, a spus ea cu glas răgușit în aerul parfumat de hamei. Rămâi cu mine.

— Toată viața, a răspuns el și a îmbrățișat-o strâns.

•

Au stat întinși în tăcere, contopiți în sudoarea eforturilor făcute, ascultându-și unul altuia respirația. Într-un târziu, Roger s-a mișcat, ridicându-și capul din părul ei, simțindu-și mâinile și picioarele deopotrivă imponderabile și grele ca de plumb.

— E bine, iubito? a șoptit el. Te-a durut?

— Da, dar nu mi-a păsat.

Și-a plimbat mâna pe spatele lui, făcându-l să tremure, deși era foarte cald.

— A fost bine? M-am descurcat bine?

Părea puțin îngrijorată.

— Oh, Doamne!

Și-a aplecat capul și a sărutat-o lung și stăruitor. Ea s-a încordat puțin, apoi gura ei s-a relaxat.

— Înseamnă că fost bine, da?

— O, Iisuse!

— Vorbești cam urât pentru un fiu de preot, a spus ea, vag acuzator. Poate că bătrânele de la Inverness aveau dreptate; ai intrat pe mâna diavolului.

— Nu a fost o blasfemie, a spus el, lipindu-și fruntea de umărul ei și inspirând mirosul ei, al lor. A fost o rugăciune de mulțumire.

Asta a făcut-o să râdă.

— Deci a fost în regulă, a rostit ea pe un ton inconfundabil de ușurare.

El a ridicat capul.

— Iisuse! a zis el, făcând-o să râdă din nou. Cum ai putea crede altceva?

— Păi, nu ai scos nicio vorbă. Zaci acolo de parcă te-ar fi lovit cineva în cap; am crezut că ești dezamăgit.

Acum, a fost rândul lui să râdă, cu fața pe jumătate lipită pe gâtul ei umed.

— Nu, a spus el într-un târziu, ridicând capul ca să respire. Să te simți de parcă ți-a fost extirpată măduva spinării este un indiciu foarte clar de satisfacție masculină. Nu e demn de un gentleman, dar e cinstit.

— Oh, bine, s-a arătat ea mulțumită de răspuns. Cartea nu spunea nimic despre asta, dar, în fine, nu vorbea despre ceea ce se întâmplă după aceea.

— Ce carte?

Roger s-a mișcat atent; pielea lor se dezlipea scoțând un sunet amintind de două fâșii de hârtie de prins muște care sunt desprinse una de alta.

— Scuze pentru deranj.

A bâjbâit după cămașa groasă și i-a întins-o.

— *Bărbatul senzual*, a răspuns Brianna luând cămașa și ștergându-se cu grijă. Am găsit în ea o mulțime de chestii despre cuburi de gheață și frișcă care mi s-au părut foarte deocheate, dar s-a dovedit folositoare privind modul în care se face oralul și...

— Ai învățat asta dintr-o carte?

Roger s-a simțit la fel de scandalizat ca una dintre doamnele din parohia tatălui său.

— Păi, doar nu crezi că fac asta cu oamenii pe care îi cunosc.

La rândul ei, a părut cu adevărat șocată.

— Se scriu cărți care învață tinerele femei cum să...? E îngrozitor.

— Ce e atât de îngrozitor? a întrebat ea, destul de iritată. De unde să afle cum se face?

Negăsindu-și cuvintele, Roger și-a trecut o mână peste față. Dacă ar fi fost întrebat în urmă cu o oră, ar fi susținut cu tărie că se pronunță în favoarea egalității sexuale. Sub poleiala modernității însă rămăsese fiul unui preot prezbiterian care credea că o tânără respectabilă trebuie să fie total ignorantă în noaptea nunții.

Respingând cu bărbăție ideea aceea victoriană, Roger și-a plimbat o mână peste formele rotunde ale coapsei ei și i-a cuprins în palmă un sân.

— Nimic, a răspuns el. Doar că – și-a aplecat capul încet și a mușcat-o ușor de buza de jos – e ceva mai mult decât ai citit în cartea aceea, nu?

Ea s-a mișcat brusc, întorcându-se pentru a-și lipi trupul fierbinte de al lui, iar el s-a cutremurat de șoc.

— Arată-mi, a șoptit ea și l-a mușcat ușor de lobul urechii.

•

De undeva de aproape, s-a auzit cântecul unui cocoș. Brianna s-a trezit din somnul ușor și s-a dojenit pentru că adormise. Se simțea dezorientată, îndeajuns de obosită din cauza emoției și a eforturilor ca să aibă o senzație de amețeală, ca și cum ar fi plutit deasupra pământului. În același timp, nu voia să piardă niciun moment.

Roger s-a foit alături. A cuprins-o cu brațul, a întors-o și s-a strâns lângă ea, arcuindu-se, lipindu-și coapsele de ale ei și pântecul de fesele ei. A îndepărtat șuvițele ei încâlcite care-i gâdilau fața, scoțând un pufnet care aproape a stârnit râsul Briannei.

Făcuseră dragoste de trei ori. Avea usturimi, dar era foarte fericită. Își imaginase actul de o mie de ori, și de fiecare dată se înșelase. Nu se putea imagina senzația imediată și înfiorătoare produsă când erai posedată astfel – purtată brusc dincolo de limitele cărnii, penetrată, sfârtecată, străpunsă. Și nici nu ar fi avut cum să-și imagineze senzația de putere pe care o implica acest act.

Se așteptase să fie neajutorată, obiectul dorinței. În schimb,

ea îl stăpânise, îl simțise tremurând de dorință, iar toată tăria lui fusese ținută în frâu de teama că o va face să sufere, dar puterea ei se dezlănțuise așa cum o dorise. Puterea ei de a atinge și de a excita, de a face jocurile, de a comanda.

Nu crezuse că putea exista o asemenea tandrețe când el strigase și se cutremurase în brațele ei, apăsându-și fruntea de a ei, având încredere în ea în acel moment când tăria i se transforma dintr-odată în neajutorare.

— Iartă-mă! i-a șoptit el la ureche.

— Pentru ce?

A întins o mână în spate și l-a mângâiat pe coapsă. Acum putea face asta. Îl putea atinge oriunde, găsind o încântare în textura și gustul corpului său. Abia aștepta să se lumineze ca să îl vadă gol.

— Pentru asta.

A arătat cu mâna spre întunericul din magazie, spre paiele tari de sub ei.

— Ar fi trebuit să aștept. Am vrut să fie… bine pentru tine.

— Pentru mine a fost foarte bine, i-a răspuns ea încet.

În partea de jos a coapsei lui a descoperit o mică adâncitură, în locul în care era prins mușchiul.

El a râs puțin întristat.

— Voiam să avem o noapte a nunții cum se cuvine. Un pat moale, cearșafuri curate… ar fi fost mai bine, pentru prima oară.

— Am avut parte de paturi moi și de cearșafuri curate, a spus ea. Dar nu și de asta.

S-a întors în brațele lui, a întins mâna și i-a cuprins sexul, acea greutate fascinantă și schimbătoare dintre picioarele lui. Surprins, el s-a încordat, apoi s-a liniștit și a lăsat-o să facă tot ce voia.

— N-ar fi putut fi mai bine, a adăugat ea și l-a sărutat.

El i-a răspuns tot printr-un sărut domol, explorându-i adâncimile gurii, lăsând-o și pe ea să facă același lucru. A gemut ușor și a întins o mână ca să o îndepărteze pe a ei.

— Oh, Doamne, o să mă omori, Bree!

— Iartă-mă, a spus ea neliniștită. Te-am strâns prea tare? N-am vrut să-ți fac rău.

El a râs.

— Nu de asta e vorba. Lasă-l pe micuț să se odihnească puțin, bine?

Cu o mână fermă a întors-o cu spatele și a mușcat-o în joacă de umăr.

— Roger!

— Da.

— Nu cred că am fost vreodată atât de fericită.

— Da? Ei, asta e bine.

Părea somnoros.

— Chiar dacă… dacă nu ne întoarcem, câtă vreme suntem împreună, nu-mi pasă.

— Ne vom întoarce.

I-a cuprins un sân în palmă, cu delicatețe, ca algele care ajung să se odihnească pe o stâncă.

— Ți-am spus, există și altă cale.

— Există?

— Așa cred.

I-a povestit despre cartea de descântece, amestecul de notații atente și aiureli nebunești – și despre propria trecere prin pietrele de la Craigh na Dun.

— A doua oară m-am gândit la tine, a spus el încet, plimbându-și degetul pe contururile chipului ei. Și am rămas în viață. Și am ajuns în epoca potrivită. Dar diamantul pe care mi l-a dat Fiona e doar o pată de negru de fum în buzunarul meu.

— Deci ar fi posibil să… să dirijăm într-un anume fel?

Brianna nu și-a putut ascunde speranța din glas.

— S-ar putea, a răspuns el, apoi a ezitat. Era ceva în carte… cred că trebuie să fi fost un poem ori poate o vrajă.

Și-a ridicat mâna și a recitat.

Ridic pumnalul ceremonial spre nord
Unde se află căminul puterii mele,
Spre vest
Unde este inima sufletului meu,
Spre sud
Unde se află locul prieteniei și refugiul,
Spre est
De unde răsare soarele.

Apoi așez pumnalul pe altarul pe care l-am făurit.
Mă așez între trei flăcări.

Trei puncte definesc un plan, și sunt așezat.
Patru puncte închid pământul și a mea este deplinătatea.
Cinci este numărul protecției; nu lasă niciun demon să mă oprească.
Mâna mea stângă este înveșmântată în aur
Și deține puterea soarelui.
Mâna mea dreaptă este înveșmântată în argint
Și luna domnește senină.

Încep.
Granate se odihnesc în iubire în jurul gâtului meu.
Voi fi credincios.

Brianna s-a ridicat în șezut și și-a cuprins genunchii cu brațele. A rămas tăcută o vreme.

— Asta e o aiureală, a spus ea într-un târziu.

— Din păcate, nebunia cu acte în regulă nu-i o garanție că cineva greșește, a replicat sec Roger.

S-a întins gemând și s-a așezat cu picioarele încrucișate pe paie.

— O parte din asta este ritual tradițional, așa cred, având în vedere că tradiția este celtică. Treaba cu punctele cardinale; acelea sunt pentru direcții, pe care le găsești în legendele celtice antice. Cât privește pumnalul, altarul și flăcările, asta e vrăjitorie curată. Ea și-a înjunghiat soțul în inimă și l-a aruncat în foc.

Brianna, care își amintea la fel de bine ca și el duhoarea de benzină și de carne arzândă în cercul de la Craigh na Dun, s-a înfiorat, deși în magazie era cald.

— Sper că nu vom fi siliți să găsim pe cineva pentru a-l sacrifica, a încercat Roger să glumească, dar nu a reușit. Metalul însă, pietrele prețioase… Bree, ai purtat bijuterii când ai trecut?

Ea a încuviințat din cap.

— Brățara de la tine, a răspuns ea încet. Și aveam în buzunar colierul de perle al bunicii. Perlele nu au pățit nimic, au trecut cu bine.

— Perlele nu sunt pietre prețioase, i-a reamintit el. Sunt organice – ca și oamenii.

Și-a trecut o mână peste față; avusese parte de o zi lungă și începea să îl doară capul.

— Însă argintul și aurul… Ai avut brățara, iar colierul are și aur pe lângă perle. Iar mama ta a purtat aur și argint, nu? Verighetele.

— Îhîm! Dar chestia cu „trei puncte definesc un plan, patru puncte închid pământul, cinci este numărul protecției”…, a murmurat Brianna. Ar putea să spună că era nevoie de pietre prețioase pentru a face… orice încerca ea să facă? Acestea sunt „punctele”?

— Posibil. Avea desene cu triunghiuri și cu pentagrame și liste cu diferite pietre prețioase și presupusele lor calități magice. Nu expunea teoriile în amănunt – nu avea nevoie, pentru că vorbea cu sine –, dar ideea părea a fi că există linii de forță – linii de energie, așa le numea ea – care trec prin pământ. Din când în când, liniile se apropie unele de altele și se arcuiesc în noduri; unde găsești un asemenea nod, practic ai un punct în care timpul nu există.

— Deci, dacă ajungi într-un asemenea nod, poți ieși de acolo… oricând.

— În același loc, într-o epocă diferită. Și dacă ești convins că pietrele prețioase au forță proprie, care pot deforma liniile puțin…

— Orice piatră prețioasă e bună?

— Doar Dumnezeu știe, a spus Roger. Dar e cea mai bună soluție pe care o avem, nu?

— Da, l-a aprobat Brianna după o pauză. Dar unde să găsim așa ceva?

A făcut un semn către oraș și port.

— N-am văzut nimic asemănător – nici la Inverness, nici aici. Cred că ar trebui să mergi într-un oraș mare – Londra sau poate Boston sau Philadelphia. Și apoi… câți bani ai, Roger? Eu am reușit să procur douăzeci de lire și mai am destul, dar n-ar ajunge nici pentru…

— Asta-i problema, a întrerupt-o el. M-am gândit cât tu dormeai. Cred că știu de unde pot face rost de o piatră, măcar de una. Problema e că…

A ezitat un moment, apoi a continuat.

— Ar trebui să plec imediat, ca să o găsesc. Omul care o are e acum în New Bern, dar nu va rămâne acolo multă vreme. Dacă fac rost de ceva bani, aș putea pleca în dimineața asta cu o ambarcațiune și aș ajunge la New Bern în ziua următoare. Cred

că e mai bine ca tu să rămâi aici. Și după aceea…

— Nu pot rămâne aici!

— De ce nu?

Pe pipăite, a întins mâna spre ea.

— Nu vreau să mergi cu mine. Mai bine zis, aș vrea, s-a corectat el, dar consider că e mult mai sigur să rămâi aici.

— Nu vreau să merg cu tine, dar nu pot rămâne aici, a repetat ea și l-a prins de mână.

Deși aproape uitase, în acel moment toată emoția descoperirii a copleșit-o din nou.

— Roger, l-am găsit… L-am găsit pe Jamie Fraser!

— Fraser? Unde? Aici? a întrebat el șocat, întorcându-se spre ușă.

— Nu, e în Cross Creek și știu unde se va afla luni. Roger, trebuie să plec. Nu înțelegi? E foarte aproape și am bătut atâta drum.

În mod irațional, brusc i-a venit să plângă la gândul că își va vedea mama.

— Da, înțeleg, a zis Roger oarecum neliniștit. Dar nu ai putea aștepta câteva zile? Pe mare, fac o zi până la New Bern și încă una înapoi. Și cred că reușesc ceea ce mi-am propus într-o zi sau două.

— Nu, a spus ea. Nu pot. O am și pe Lizzie.

— Cine-i Lizzie?

— Slujnica mea. Ai văzut-o. Cea care voia să te lovească cu o sticlă, i-a explicat Brianna și a zâmbit amintindu-și. E foarte curajoasă.

— Da, o fi, a spus sec Roger. Dar chiar și așa…

— Numai că e bolnavă, l-a întrerupt ea. N-ai văzut ce palidă era? Cred că are malarie; are stări febrile, frisoane îngrozitoare care durează cam o zi și apoi trec, iar după alte câteva zile, revin. Trebuie să o găsesc pe mama cât mai curând posibil. Trebuie.

Brianna îl simțea cum se luptă să își reprime argumentele. A întins mâna pe întuneric și l-a mângâiat pe față.

— Trebuie, a repetat ea încet și a simțit că el cedează.

— Bine, a consimțit Roger. Bine! Voi veni după tine cât de curând pot. Dar fă-mi un hatâr, da? Poartă rochie!

— Nu-ți plac pantalonii mei?

Râsul ei înăbușit s-a auzit ca bulele din sifon, apoi Brianna s-a

oprit brusc, când și-a dat seama de ceva.

— Roger, ce-ai de gând să faci? Vrei să furi piatra aia?

— Da, a răspuns el simplu.

Brianna a rămas tăcută câteva clipe, trecându-și degetul mare peste palma lui.

— Nu, a spus ea într-un târziu, foarte încet. Să nu faci așa ceva, Roger.

— Nu-ți face griji pentru omul care o are.

A întins mâna spre ea pentru a o liniști.

— Pun pariu că a furat-o de la cineva.

— Nu pentru el îmi fac griji, ci pentru tine!

— N-o să pățesc nimic, a asigurat-o el, bravând.

— Roger, în vremurile astea hoții sunt spânzurați!

— N-o să fiu prins.

Pe întuneric, i-a căutat mâna, a găsit-o și i-a strâns-o.

— O să fiu lângă tine mai curând decât crezi.

— Dar nu e…

— Va fi bine, a rostit el cu hotărâre. Am spus că-ți voi purta de grijă, da? Și o voi face.

— Bine, dar…

Roger s-a ridicat într-un cot și a redus-o la tăcere cu un sărut. Foarte încet, a prins-o de mână și i-a apăsat-o între picioarele lui.

Ea și-a înghițit nodul din gât, iar perișorii de pe brațe i s-au înfiorat brusc de așteptare.

— Mm? a murmurat el, cu gura lipită de a ei și, fără să mai aștepte, a tras-o jos pe paie și s-a rostogolit peste ea, desfăcându-i picioarele cu genunchiul.

Ea a icnit și l-a mușcat de umăr când el a pătruns-o fără să scoată niciun sunet.

•

— Știi ceva? a zis Roger somnoros, peste o vreme, cred că m-am căsătorit cu strămătușa mea de gradul al șaselea. Tocmai mi-am dat seama de asta.

— Poftim?

— Nu te îngrijora, nu e nici pe departe vorba de incest, a asigurat-o el.

— Ce bine! a replicat ea cu oarecare sarcasm. Chiar eram îngrijorată. Dar, pentru numele Domnului, cum ți-aș putea fi strămătușă?

— Păi, cum spuneam, tocmai mi-am dat seama, nu mă gândisem până acum. Unchiul tatălui tău a fost Dougal MacKenzie, și el a provocat toată încurcătura având un copil cu Geillis Duncan, corect?

Metoda contraceptivă nesatisfăcătoare pe care se văzuse silit să o adopte îl făcuse să se gândească la așa ceva, dar socotise că era lipsit de tact să aducă vorba de asta. Nici cămașa nu mai putea fi purtată acum. Luând în considerație toate lucrurile, a presupus că era totuși bine că Dougal MacKenzie nu avusese un simț al conștiinței, pentru că asta ar fi anulat existența lui Roger.

— Mda, nu cred că a fost în întregime greșeala lui.

Și Brianna părea somnoroasă. Nu mai era mult până în zori; păsările începuseră deja să cânte, iar aerul se schimbase, devenind mai răcoros din cauza vântului care bătea dinspre port.

— Deci, dacă Dougal este străunchiul meu, iar străbunicul tău de spița a șasea… Nu, te înșeli. Sunt vară de gradul șase sau șapte, nu mătușă.

— Ba nu, ai avea dreptate dacă am fi pe aceeași ramură descendentă, dar nu suntem; tu ești cam de al cincilea grad – cel puțin pe partea tatălui tău.

Brianna a tăcut și a încercat să analizeze lucrurile. Apoi a renunțat, s-a rostogolit cu un geamăt și și-a împins fundul în golul dintre coapsele lui.

— Ducă-se naibii! a spus ea. Atâta vreme cât ești sigur că nu e incest.

A strâns-o la piept, dar mintea lui somnoroasă se agățase de subiect și nu voia să renunțe.

— Chiar nu mă gândisem, s-a minunat el. Știi totuși ce înseamnă, da? Sunt înrudit și cu tatăl tău – de fapt, cred că e singura mea rudă în viață, în afară de tine!

Roger s-a simțit complet descumpănit de acea descoperire și foarte mișcat. Se consolase cu ideea că nu avea nicio rudă apropiată – deși străunchiul de spița a șaptea nu putea fi numit rudă prea apropiată, dar…

— Nu, nu este, a mormăit Brianna.

— Ce anume?

— Nu e singura rudă. Mai e și Jenny. Copiii ei. Și nepoții. Mătușa mea Jenny este… hm, poate că ai dreptate până la

urmă. Pentru că, dacă îmi este mătușă, atunci e strămătușa ta de gradul nu știu cât, așa că eu sunt… aah.

Și-a lăsat capul pe umărul lui Roger, iar părul i s-a răsfirat moale pe pieptul lui.

— Cine le-ai spus că ești?

— Cui?

— Lui Jenny și lui Ian.

S-a mișcat, întinzându-se.

— Când ai fost la Lallybroch.

— N-am fost acolo niciodată.

S-a mișcat și el, lipindu-și corpul de al ei. Și-a pus mâna pe curbura taliei ei și s-a lăsat din nou pradă somnolenței, renunțând la complexitățile abstracte al calculelor genealogice în favoarea senzațiilor imediate.

— Nu? Păi, atunci…, a zis Brianna, apoi vocea ei s-a stins.

Amețit de somn și de epuizarea provocată de plăcere, Roger nu i-a acordat atenție, strângându-se mai aproape de ea cu un geamăt voluptuos. Dar după o clipă, glasul ei a sfâșiat ceața din jurul lui ca un cuțit care trece prin unt.

— De unde ai știut unde sunt? a spus ea.

— Hm?

Ea s-a răsucit brusc, lăsându-l cu brațele goale, și l-a fulgerat de aproape cu ochi îngustați, bănuitori.

— De unde ai știut unde sunt? a repetat ea rar, fiecare cuvânt fiind ca un ciob de gheață. Cum de-ai aflat că plecasem în colonii?

— Păi… eu…

Mult prea târziu și-a dat seama de situația primejdioasă în care se găsea.

— Nu aveai de unde să știi că părăsisem Scoția, a spus Brianna, decât dacă te-ai fi dus la Lallybroch, iar ei ți-ar fi spus unde am plecat. Dar nu ai ajuns acolo.

— Păi…

A căutat cu disperare o explicație – orice –, dar nu a găsit, așadar trebuia să recunoască adevărul. Și, după încordarea din trupul ei, Brianna își dăduse seama deja.

— Ai știut, a zis ea.

Glasul ei era abia mai mult decât o șoaptă, dar efectul a fost mai mare decât dacă i-ar fi strigat în ureche.

— Ai știut, nu?

Acum se ridicase în capul oaselor, dominându-l ca o furie.

— Ai descoperit acel anunț! Știai deja, ai știut tot timpul, așa e?

— Nu, a răspuns el, încercând să-și adune gândurile. Adică da, dar…

— De când știi? De ce nu mi-ai spus și mie? a strigat ea.

S-a ridicat și a înșfăcat hainele pe care stătuseră.

— Stai puțin! a spus el rugător. Bree, dă-mi voie să-ți explic.

— Da, explică! Vreau să aud!

Avea glasul răgușit de mânie, dar s-a oprit din încercarea de a se îmbrăca, așteptând să audă explicația.

— Ascultă, a început el, ridicându-se. Am descoperit anunțul. Primăvara trecută. Dar eu…

A inspirat adânc, căutând deznădăjduit cuvintele care ar fi putut să o facă să înțeleagă.

— Știam că vei suferi. Nu am vrut să ți-l arăt pentru că știam că nu poți face nimic. Nu avea rost să-ți frâng inima de dragul…

— Cum adică nu puteam face nimic?

Și-a tras nervoasă o cămașă peste cap și l-a sfredelit cu privirea.

— Bree, nu poți schimba lucrurile! Nu știi asta? Părinții tăi au încercat, știau ce se va întâmpla la Culloden și s-au străduit din răsputeri să îl oprească pe Charles Stuart, dar nu au reușit, așa e? Au dat greș! Geillis Duncan a încercat să îl facă rege pe Stuart. A dat greș! Toți au eșuat!

A riscat să o atingă pe braț; ea a rămas încremenită ca o statuie.

— Bree, nu-i poți ajuta, a spus el ceva mai încet. Face parte din istorie, face parte din trecut – tu nu aparții acestui timp și nu poți schimba ceea ce se va întâmpla.

— Nu știi sigur asta.

Rămăsese rigidă, dar lui Roger i s-a părut că surprinde o urmă de îndoială în glasul ei.

— Ba știu!

Și-a șters o picătură de sudoare de pe falcă.

— Ascultă-mă… Dacă aș fi crezut că există chiar și cea mai neînsemnată șansă… Dar nu am crezut. Doamne, Bree, n-am putut suporta gândul că vei suferi.

Ea a rămas nemișcată, respirând greu pe nas. Roger era sigur că, dacă ar fi putut, Brianna ar fi respirat foc și pucioasă, nu aer.

— Nu era treaba ta să hotărăști în locul meu, a rostit ea printre dinții încleștați. Indiferent ce credeai. Și, Roger, fiind în joc un lucru atât de important, cum ai putut face așa ceva?

Trădarea pe care o insinua prin tonul ei s-a dovedit prea mult pentru Roger.

— La naiba! M-am temut că, dacă îți spun, o să faci exact ce ai făcut! a izbucnit el. O să mă părăsești! O să încerci să treci prin pietre singură. Iar acum, uite ce-ai făcut – am rămas amândoi în blestemata asta de…

— Încerci să mă învinuiești pe mine pentru că ai ajuns aici? Când eu am făcut tot posibilul să te împiedic să procedezi prostește urmându-mă?

Lunile de trudă și de groază, zilele de îngrijorare și de cercetare zadarnică l-au ajuns din urmă pe Roger cu o explozie pârjolitoare.

— Prostește? Așa îmi mulțumești fiindcă m-am zbătut să te găsesc? Fiindcă mi-am riscat viața în încercarea de a te proteja?

S-a ridicat de pe paie, vrând să o prindă în brațe, neștiind sigur dacă voia să o zguduie sau să facă încă o dată dragoste cu ea. Nu a apucat să facă niciuna, nici alta, pentru că, încă dezechilibrat, a fost împins puternic și a căzut lat pe paie.

Ea țopăia într-un picior, blestemând copios în timp ce se chinuia să-și îmbrace pantalonii.

— Să te ia naiba, Roger, arogantule! Du-te naibii!

A reușit să își tragă pantalonii și, aplecându-se, și-a ridicat pantofii și ciorapii.

— Pleacă! a spus ea. La naiba, du-te unde vrei! Du-te și te spânzură, dacă asta vrei! Eu vreau să-mi găsesc părinții! Și îi voi salva!

S-a răsucit și s-a îndepărtat repede, a ajuns la ușă și a deschis-o brusc, înainte ca el să o poată prinde. S-a oprit o clipă, silueta conturându-i-se clar în cadrul ușii. Vântul i-a suflat șuvițele întunecate ale părului, vii ca șerpii de pe capul Meduzei.

— Am plecat. Poți să vii sau nu, mie nu-mi pasă. Întoarce-te în Scoția, treci prin pietre, nu mă interesează! Dar, pentru numele Domnului, nu mă vei putea opri!

Apoi a dispărut.

•

Lizzie a căscat ochii mari când ușa s-a deschis, trântindu-se de perete. Nu dormise – cum ar fi putut? –, ci stătuse cu ochii

închiși. S-a zbătut să iasă dintre cearșafuri și a căutat cutia cu iască.

— Domnișoară Bree, sunteți bine?

Se părea că nu; Brianna pășea de colo până colo, șuierând printre dinți ca un șarpe și oprindu-se când și când să lovească cu piciorul în dulapul cu haine. Au urmat două pocnete unul după altul; în lumina tremurătoare a lumânării aprinse, Lizzie a văzut că zgomotele fuseseră produse de pantofii Briannei, care se izbiseră de perete și căzuseră pe podea.

— Sunteți bine? a repetat ea cu glas nesigur.

— N-am nimic! a răspuns Brianna.

Din întunericul de dincolo de fereastră s-a auzit un strigăt: „Brianna! Voi veni după tine! M-auzi? Voi veni!”

Stăpâna ei nu a răspuns, ci s-a dus la fereastră și a închis obloanele cu o bufnitură care a căpătat ecou în încăpere. Apoi s-a întors ca o panteră care atacă și a trântit lumânarea pe podea, cufundând încăperea într-un întuneric sufocant.

Lizzie s-a urcat înapoi în pat și a rămas încremenită, temându-se să se miște sau să vorbească. A auzit-o pe Brianna care, într-o frenezie tăcută, se dezbrăca, respirația șuierată punctând foșnetul hainelor și lipăitul picioarelor desculțe pe podeaua din lemn. Prin obloane a auzit răzbătând de afară blesteme înfundate, apoi s-a lăsat tăcerea.

Mai devreme, în lumină, văzuse chipul Briannei; alb ca hârtia și dur ca osul, ochii fiind doar niște găuri întunecate. Stăpâna ei blândă și amabilă dispăruse ca un fum, înlocuită de o *deamhan*, o diavoliță. Lizzie era o fată de la oraș, născută la multă vreme după Culloden. Nu îi văzuse pe sălbaticii oameni ai clanurilor din văi și nici vreun scoțian din Highlands cuprins de furia sângelui, dar auzise poveștile vechi, iar în acel moment și-a dat seama că erau adevărate. O persoană care arăta astfel ar fi fost în stare de orice.

A încercat să respire ca și cum ar fi dormit, dar scotea mai mult niște icnete înăbușite. Însă Brianna a părut să nu observe asta, a umblat prin cameră cu pași iuți și apăsați, a turnat apă într-un vas și s-a spălat pe față, după care s-a strecurat sub pilotă și a rămas întinsă, nemișcată ca o scândură.

— Vă simțiți… bine, *a bann-sielbheadai*r? a întrebat Lizzie cu glas atât de slab, încât stăpâna ei s-ar fi putut preface că nu l-a auzit.

Și o clipă, chiar a crezut că Brianna voia să o ignore.

— Da, a venit răspunsul, cu voce atât de distantă și lipsită de expresie, încât parcă nu era a ei. Culcă-te!

Lizzie n-a făcut asta, bineînțeles. Nu putea adormi alături de cineva care se putea transforma într-un *ursig* dintr-o clipă în alta. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul, dar s-a temut să privească, pentru ca nu cumva părul roșcat să se transforme într-o coamă, iar nasul drept și delicat, într-un bot moale și încovoiat, cu dinți gata să sfâșie și să devoreze.

Lizzie și-a dat seama abia după câteva momente că stăpâna ei tremura. Nu plângea; nu se auzea niciun sunet, dar se cutremura destul de tare ca să facă cearșafurile și pilota să foșnească.

Proastă ce ești, s-a dojenit ea. *E prietena și stăpâna ta și i s-a întâmplat ceva îngrozitor*, *iar tu te smiorcăi închipuindu-ți nu știu ce lucruri*!

Dintr-un impuls, s-a întors spre Brianna și a întins mâna să o prindă de degete.

— Bree, a spus ea încet. Te pot ajuta în vreun fel?

Brianna a prins-o de mână și i-a strâns-o scurt și puternic, apoi i-a dat drumul.

— Nu, a răspuns ea încet. Dormi, Lizzie, totul va fi bine.

Lizzie și-a permis să pună la îndoială asta, dar nu a mai vorbit, s-a așezat la loc, respirând domol. A trecut mult timp, dar până la urmă, corpul Briannei a tresărit ușor și s-a relaxat în somn. Lizzie nu putea să adoarmă – cum febra dispăruse, era agitată, cu simțurile în alertă. Pilota o apăsa și părea udă și, fiindcă aerul din cămăruță era greu, din cauza obloanelor trase, avea impresia că respiră melasă.

Într-un târziu, neputând să mai stea locului, Lizzie s-a furișat jos din pat. Ciulind urechile ca să surprindă orice sunet dinspre pat, s-a apropiat de fereastră și a deschis obloanele.

Afară încă era cald și înăbușitor, dar exista o adiere delicată; sosea briza de dimineață, aducând aer dinspre ocean spre uscat. Era încă întuneric, dar cerul începuse să se lumineze; a putut distinge drumul de dedesubt, din fericire pustiu.

Neștiind cu ce să-și umple timpul, a făcut ceea ce făcea întotdeauna când era tulburată sau derutată; s-a apucat să facă ordine. Pășind în tăcere prin cameră, a ridicat hainele pe care Brianna le aruncase cu atâta violență și le-a scuturat.

Erau murdare, cu dâre de praf și pete de iarbă, dar și bucăți de paie; le-a văzut chiar și în lumina difuză care pătrundea pe fereastră. Ce făcuse Brianna, se tăvălise pe pământ? În aceeași clipă i-a venit o idee și a văzut totul în minte atât de limpede, încât a încremenit șocată – Brianna țintuită la pământ, luptându-se cu diavolul întunecat care o luase cu el.

Stăpâna ei era o femeie masivă, dar acel MacKenzie era o brută înaltă; poate că… s-a oprit brusc, nedorind să își imagineze. Însă nu s-a putut înfrâna; gândurile îi merseseră deja prea departe.

Cu fereală, a dus cămașa la nas și a mirosit-o. Da, era duhoare de bărbat, puternică și acră, ca mirosul unui țap în călduri. Gândul la acea creatură malefică apăsându-și corpul peste al Briannei, frecându-se de ea, lăsându-și mirosul pe ea ca un câine care își marchează teritoriul, a făcut-o să se scuture de repulsie.

Tremurând, a ridicat pantalonii și ciorapii și a dus totul la vasul cu apă. Va spăla acele haine, va îndepărta orice urmă a lui MacKenzie odată cu murdăria și cu petele de iarbă. Iar dacă hainele erau prea ude pentru ca stăpâna să le poată purta când se va trezi… cu atât mai bine.

Încă avea vasul cu săpun moale cu leșie, gălbui, pe care proprietăreasa i-l dăduse pentru spălat; el va rezolva totul. A băgat pantalonii în apă, a adăugat o mână de săpun și s-a apucat să facă spumă, apăsând pentru ca ea să pătrundă bine în țesătură.

Cadrul ferestrei se lumina. A privit pe furiș spre pat, dar Brianna respira încet și constant; era bine, fiindcă asta însemna că nu se va trezi curând.

S-a întors la treabă și a înghețat, simțind un fior mai rece decât acelea are o cuprindeau când avea febră. Spuma care îi acoperea mâinile era negricioasă, micile dâre întunecate se răspândeau prin apă precum cerneala aruncată de o sepie.

Nu a vrut să se uite, dar era prea târziu pentru a se preface că nu văzuse. Cu atenție, a întors țesătura pe dos; a observat o pată mare, închisă la culoare, decolorându-se acolo unde erau cusăturile din față ale pantalonilor.

Soarele care răsărea a aruncat o lumină roșiatică pe cerul încețoșat, transformând apa din vas, aerul din cămăruță și întreaga lume amețitoare, în culoarea sângelui proaspăt.

41. Sfârșitul călătoriei

Briannei îi venea să strige. Cu toate acestea, a bătut-o ușor pe spate pe Lizzie și i-a vorbit domol:

— Nu te speria, va fi bine. Domnul Viorst a spus că ne va aștepta. Plecăm imediat ce te simți mai bine. Deocamdată, nu-ți face griji pentru nimic, odihnește-te!

Lizzie a dat din cap, dar nu i-a putut răspunde; în ciuda celor trei pături și a cărămizii fierbinți de la picioare, dinții îi clănțăneau prea tare.

— Plec să-ți aduc ceva de băut, scumpo. Odihnește-te! a repetat Brianna și, după ce a bătut-o încă o dată pe umăr, s-a ridicat și a ieșit din cameră.

Nu era vina lui Lizzie, desigur, s-a gândit Brianna, dar criza de febră izbucnise în cel mai nepotrivit moment. După scena oribilă cu Roger, Brianna dormise neliniștită până târziu, iar când se trezise, găsise hainele spălate și întinse la uscat, pantofii lustruiți, ciorapii împăturiți, camera măturată nemilos și ordonată, iar pe Lizzie zăcând grămadă, tremurând, pe vatra goală.

Pentru a mia oară, a numărat zilele. Opt zile până luni. Dacă febra lui Lizzie urma tiparul ca și până atunci, probabil că va putea să călătorească peste două zile. Șase zile. Și, după părerea tânărului Smoots și a lui Hans Viorst, în acea perioadă a anului călătoria în susul râului dura cinci sau șase zile.

Nu putea să rateze întâlnirea cu Jamie Fraser, nu putea! Trebuia să ajungă la Cross Creek luni, orice s-ar fi întâmplat. Cine putea ști cât timp va dura procesul ori dacă el va pleca imediat ce se va termina. Ar fi dat orice să poată porni la drum imediat.

Dorința dureroasă de a pleca era atât de intensă, încât făcea uitate orice alte dureri ale corpului – ba chiar și durerea din adâncul inimii pentru că fusese trădată de Roger –, însă nu avea ce să facă. Nu putea pleca nicăieri până când Lizzie nu se însănătoșea.

Cârciuma era plină; două corăbii sosiseră în port în cursul zilei, acum, seara, băncile erau înțesate de marinari, iar la o masă din colț unii mai zgomotoși și agitați jucau cărți. Brianna și-a croit drum prin norii albăstrui de fum de tutun, ignorând

fluierăturile și remarcile deocheate. Roger îi spusese să poarte rochie, nu? Să-l ia naiba. În mod normal, pantalonii îi țineau pe bărbați la distanță, dar Lizzie îi spălase și erau prea umezi pentru a fi purtați.

I-a aruncat unui bărbat care a dat să o atingă pe fese o privire furioasă, care ar fi trebuit să-i ardă sprâncenele. Tresărind, omul s-a oprit la jumătatea gestului, iar ea s-a strecurat pe lângă el și a trecut de ușa care dădea spre bucătărie.

La întoarcere, având cana cu ceai fierbinte de iarba-mâței înfășurată într-o cârpă ca să nu se frigă la degete, a făcut un ocol pe la marginea încăperii pentru a-l evita pe cel care voise să o atingă. Dacă o atingea, avea să-i toarne ceaiul fierbinte în poală. Și, cu toate că el ar fi meritat-o, iar ei i-ar fi calmat sentimentele vulcanice, asta ar fi însemnat să risipească ceaiul de care Lizzie avea mare nevoie.

A pășit atentă în lateral, strecurându-se printre perete și zgomotoșii jucători de cărți. Pe masă erau împrăștiate monede și alte mici lucruri de valoare: nasturi din cositor, poleiți sau din argint, o cutie de prizat tutun, un briceag din argint și foi de hârtie – a presupus că erau bonuri de valoare, ori echivalentul lor din secolul al XVIII-lea. Apoi, unul dintre bărbați s-a mișcat, iar Brianna a observat peste umărul lui strălucirea aurului.

A aruncat o privire, s-a uitat în altă parte, apoi a privit din nou, surprinsă, spre masă. Era o verighetă, o bandă simplă din aur, dar mai lată decât multe asemenea podoabe. Totuși, nu aurul îi atrăsese atenția. Verigheta se afla la mai puțin de treizeci de centimetri și, cu toate că lumina din cârciumă era slabă, un sfeșnic din apropiere arunca lumină asupra curburii interioare a benzii din aur.

Brianna nu putea distinge literele gravate pe interior, dar cunoștea modelul atât de bine, încât inscripția i-a venit brusc în minte.

A pus mâna pe umărul bărbatului care avea inelul, întrerupându-l când tocmai făcea o glumă. Pe jumătate încruntat, acesta s-a întors, dar încruntătura i-a dispărut când a văzut cine îl atinsese.

— Da, scumpa mea, ai venit să-mi aduci noroc?

Era un bărbat masiv, cu chip atrăgător, oase puternice, gura largă și nasul rupt, iar ochii lui verzi au măsurat-o rapid și apreciativ.

Brianna s-a silit să îi zâmbească.

— Așa sper, a spus ea. Vrei să frec puțin inelul ca să ai noroc?

Fără să aștepte răspunsul lui, a înșfăcat inelul de pe masă și l-a frecat iute de mânecă. Apoi, ridicându-l pentru a-i admira strălucirea, a văzut clar cuvintele scrise în interior.

De la F. *pentru C*. *cu dragoste*. *Întotdeauna*.

Când l-a înapoiat, mâna îi tremura.

— E foarte frumos, a spus ea. De unde îl ai?

El a părut șocat, apoi precaut, de aceea Brianna s-a grăbit să adauge:

— E prea mic pentru tine, soția ta nu se va supăra dacă-i pierzi inelul?

Cum? se întreba ea cu disperare. *Cum de-a ajuns la el*? *Și ce s-a întâmplat cu mama*?

Buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet fermecător.

— Scumpete, chiar dacă aș avea o soție, sigur aș părăsi-o pentru tine.

A studiat-o mai atent, genele lungi coborâte ascunzându-i privirea. I-a atins talia cu un gest familiar de invitație.

— Acum sunt ocupată, scumpule, dar mai târziu… ce zici?

În ciuda cârpei, cana era fierbinte, dar Brianna și-a simțit degetele reci. Inima îi înghețase de groază.

— Mâine, a spus ea. Pe lumină.

El a privit-o mirat, apoi și-a dat capul pe spate și a râs.

— Ei bine, am auzit bărbați spunând că nu sunt omul pe care ar trebui să-l întâlnești pe întuneric, păpușă, dar se pare că femeile preferă asta.

Și-a plimbat un deget în josul antebrațului ei, iar perișorii fini, aurii, s-au înfiorat sub atingerea lui.

— La vreme de zi, atunci, dacă așa vrei. Vino pe corabia mea, *Gloriana*, aproape de șantierul naval al portului.

•

— Doamne, de când n-ai mai mâncat?

Domnișoara Viorst s-a uitat la castronul gol al Briannei cu bunătate și neîncredere. Era o olandeză cu statură masivă, calmă, aproape placidă, a cărei purtare maternă o făcea să pară cu mult mai vârstnică, deși era cam de-o vârstă cu Brianna.

— De alaltăieri, așa cred.

Brianna a acceptat a doua porție de supă cu găluște, apoi o felie groasă de pâine crescută, unsă cu unt proaspăt.

— Mulțumesc!

Mâncarea reușea să umple uriașul gol lăuntric, o consolare mică și caldă în jurul căreia se putea concentra.

După două zile de mers în susul râului, febra lui Lizzie revenise. De astă dată, criza ținuse mai mult și se dovedise mai severă, iar Brianna se temuse pe bună dreptate că fata va muri chiar acolo, la mijlocul râului Cape Fear.

Stătuse în canoe o zi și o noapte, în vreme ce Viorst și partenerul lui vâsliseră ca niște posedați, iar ea turnase apă pe capul fetei și o învelise în toate hainele și păturile existente la bord, rugându-se tot timpul să-i vadă sânii mici ridicându-se la următoarea răsuflare.

— Dacă o să mor, îi spui tatii? șoptise Lizzie în întunericul care cobora.

— Da, dar nu vei muri, așa că nu te teme, replicase Brianna cu fermitate.

Vorbele ei avuseseră rezultatul dorit; spinarea firavă a lui Lizzie se cutremurase de râs auzind încercarea Briannei de a vorbi ca o scoțiană; fata întinsese mâna mică și osoasă spre mâna Briannei și o ținuse strâns până când somnul slăbise strânsoarea, iar degetele descărnate se destinseseră.

Alarmat de starea lui Lizzie, Viorst le dusese pe amândouă la casa pe care o împărțea cu sora lui, aflată ceva mai jos de Cross Creek, cărând trupul fetei, învelit în pături, pe drumul prăfuit care se întindea de la râu până la căsuța din lemn. Firea rezistentă o ajutase pe fată să treacă încă o dată peste toate, dar Briannei i se părea că fragilitatea trupului ei nu ar mai face față multor asemenea încercări.

A tăiat o gălușcă în două și a mestecat încet, savurând aromele plăcute de pui și de ceapă. Era murdară, obosită, ruptă de foame, la capătul puterilor și o dureau toate oasele. Însă reușiseră. Ajunseseră la Cross Creek, iar a doua zi era luni. Undeva, în apropiere, se afla Jamie Fraser – și, cu voia Domnului, și Claire.

A atins cracul pantalonilor și buzunarul secret făcut lângă o cusătură. Talismanul ei, mic, rotund și tare, era încă acolo. Mama ei trăia. Asta era tot ce conta.

După ce a mâncat, s-a dus să vadă cum se mai simțea Lizzie. Hanneke Viorst stătea lângă patul ei și cârpea ciorapi. A dat din cap către Brianna, zâmbind.

— E *gut*.

Coborând ochii spre fața slăbită a fetei care dormea, Brianna nu ar fi spus asta. Însă febra dispăruse; punând palma pe fruntea ei, a descoperit că era rece și umedă, iar un castron pe jumătate golit, de pe masa din apropiere, arăta că Lizzie reușise să mănânce puțin.

— Te odihnești și tu, da?

Hanneke a dat să se ridice și a arătat spre patul gata pregătit. Brianna a aruncat o privire pofticioasă către pilota curată și perna pufoasă, dar a clătinat din cap.

— Mulțumesc, dar încă nu. De fapt, aș vrea să-mi împrumuți catârul, dacă se poate.

Nu avea de unde să știe unde se afla Jamie Fraser. Viorst îi spusese că River Run era la o distanță destul de mare de oraș; Jamie putea fi acolo sau în altă parte în Cross Creek, unde i-ar fi fost mai comod. Nu putea să parcurgă călare tot drumul până la River Run și să o lase singură pe Lizzie atâta vreme, dar voia să meargă în oraș pentru a găsi tribunalul în care avea să se desfășoare procesul. Nu voia să riște neștiind unde să se ducă a doua zi.

Catârul era mare și destul de bătrân, dar nu s-a arătat îndărătnic și a urmat drumul de-a lungul râului. Pășea ceva mai încet decât ea, dacă ar fi mers pe jos, dar nu conta; acum nu se mai grăbea.

În ciuda stării de oboseală, a început să se simtă mai bine în timp ce călărea, iar corpul chinuit i s-a relaxat în ritmul lent al pasului măsurat al catârului. Era o zi caniculară și umedă, însă cerul era senin și albastru, iar ulmii mari și hicorii își aplecau crengile deasupra drumului, lăsând razele soarelui să se strecoare printre frunzele lor răcoroase.

Sfâșiată între gândul la boala lui Lizzie și propriile amintiri dureroase, nu băgase în seamă nimic în cea de-a doua jumătate a călătoriei, nu observase nicio schimbare a peisajului prin care trecuseră. Acum parcă s-ar fi deplasat în somn, trezindu-se în alt loc, diferit. A lăsat orice altceva deoparte, hotărâtă să facă uitate ultimele câteva zile și tot ce se întâmplase. Voia să îl găsească pe Jamie Fraser.

Drumurile nisipoase, pădurile de pini și mlaștinile din apropierea coastei dispăruseră, înlocuite de copaci înalți, cu trunchiuri groase și coroane bogate, dar și de un praf moale,

portocaliu pătat cu negru acolo unde frunzele moarte zăceau ca un covor pe marginea drumului. Țipetele pescărușilor și ale rândunelelor-de-mare dispăruseră și ele, înlocuite de ciripitul slab al unei gaițe, la care se adăuga trilul unui caprimulg, venind din adâncul pădurii.

Cum va fi? se întrebat ea. Își pusese acea întrebare de o sută de ori, și tot de o sută de ori își imaginase scene diferite: ce va spune ea, ce va spune el – va fi fericit să o vadă? Ea așa spera; și totuși el va fi un necunoscut. Probabil că nu va semăna deloc cu omul din imaginația ei. Cu o oarecare greutate, a alungat vocea lui Laoghaire: *Un mincinos și un pungaș*... Mama ei nu gândea la fel.

„Ajunge zilei răutatea ei”[20], a murmurat către sine. Intrase în orașul Cross Creek; la început împrăștiate, casele se îndeseau, iar drumul din pământ bătătorit se lărgise, devenind o stradă presărată cu pietriș, mărginită de dughene și de case mai mari. A văzut câțiva oameni, dar era momentul cel mai torid al după-amiezii, când aerul apăsa neclintit peste oraș. Cei care puteau se aflau în case, la umbră.

Strada descria o curbă, urmând malul râului. Într-un loc, era un gater mic, iar lângă el, o cârciumă. Va întreba acolo, s-a hotărât ea. Cum era atât de cald, putea bea ceva.

S-a bătut cu palma peste buzunarul hainei ca să fie sigură că avea bani. A dat însă de castană și și-a scos mâna de parcă s-ar fi fript.

Deși mâncase mult, se simțea din nou lihnită. Ținându-și buzele strânse, a legat catârul și a pătruns în refugiul întunecat al tavernei.

În afara stăpânului, care stătea pe taburetul de la tejghea și picotea, sala era pustie. Auzindu-i pașii, omul s-a trezit și, după ce s-a holbat la ea, așa cum făcea toată lumea, i-a servit bere și i-a spus politicos cum poate ajunge la judecătorie.

— Mulțumesc.

Brianna și-a șters sudoarea de pe frunte cu mâneca – și în tavernă era o arșiță sufocantă.

— Ați venit pentru proces? s-a aventurat cârciumarul, încă măsurând-o curios.

— Da, adică nu chiar. Cine este judecat? a întrebat ea, dându-și seama cu întârziere că nu avea habar.

---

[20] Biblia, *Matei*, *6*:*34* (n.tr.).

— Fergus Fraser, a răspuns omul, presupunând că toată lumea știa cine era acesta. A atacat un ofițer al coroanei, asta e acuzația. Însă va fi achitat, a adăugat el nepăsător. Jamie Fraser a coborât de pe munte pentru el.

Brianna s-a înecat cu berea.

— Îl cunoști pe Jamie Fraser? a întrebat ea pe nerăsuflate, ștergându-și spuma de bere de pe mânecă.

Omul a ridicat din sprâncene.

— Așteptați doar o clipită și o să-l recunoașteți și dumneavoastră.

A arătat din cap spre o stacană plină cu bere, așezată pe o masă din apropiere.

— S-a dus în spate chiar înainte să intrați. Hei – hei!

S-a tras înapoi cu o exclamație de surprindere când Brianna a scăpat stacana pe podea și a țâșnit pe ușa din spate de parcă ar fi fost fugărită.

După semiîntunericul din tavernă, lumina de afară era orbitoare. Brianna a clipit, iar ochii i-au lăcrimat din cauza razelor soarelui care se strecurau printre frunzele verzi ale unui șir de arțari. Apoi o mișcare sub frunzișul licăritor i-a reținut atenția.

Bărbatul stătea la umbra arțarilor, pe jumătate întors cu spatele spre ea, cu capul plecat și atent la ceva. Un bărbat înalt cu picioare lungi, zvelt și grațios, cu umeri lați sub cămașa albă. Purta un kilt cu verde-deschis și cafeniu, decolorat, pe care și-l ridicase ca să urineze pe trunchiul copacului.

A terminat și, lăsând kiltul să cadă, s-a întors spre tavernă. Apoi a văzut-o stând locului și privindu-l și s-a încordat puțin, strângând din degete. Însă expresia de suspiciune precaută s-a transformat imediat în uimire când și-a dat seama că, în ciuda hainelor bărbătești, avea în față o femeie.

De la prima vedere, Briannei i-a dispărut orice îndoială. Era deopotrivă surprinsă și nu prea; el nu arăta chiar așa cum și-l închipuise – i s-a părut mai scund, de statură obișnuită –, dar chipul lui avea trăsăturile ei; nasul lung și drept, bărbia care trăda încăpățânare, ochi înclinați, ca de pisică, și fruntea lată.

El a pășit spre ea, ieșind din umbra arțarilor, iar razele soarelui i-au căzut pe păr, răspândind scânteieri arămii. Aproape fără să își dea seama, Brianna a ridicat o mână și și-a îndepărtat o șuviță care îi căzuse peste față, observând cu coada ochiului

strălucirea asemănătoare a părului ei roșcat.

— Pe cine cauți aici, fetițo? a întrebat-o el.

Tăios, dar nu cu răutate. Glasul lui era mai profund decât își imaginase ea; cu un accent de Highlands, discret, dar clar.

— Pe tine, a răspuns ea fără să-și dea seama.

A avut senzația că inima i se ridicase în gât și că rămăsese fără glas. El era destul de aproape, astfel că Brianna a perceput mirosul slab de sudoare și cel proaspăt de lemn tăiat; în cutele mânecilor cămășii a văzut câteva fire aurii de rumeguș. El a privit-o amuzat printre gene, studiindu-i costumația. A ridicat o sprânceană și a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, fetițo, i-a spus, zâmbind ușor. Sunt bărbat căsătorit.

A dat să treacă pe lângă ea, dar Brianna a scos un sunet slab și a întins o mână să îl oprească, dar nu a îndrăznit să îi atingă brațul. El s-a oprit și s-a uitat la ea mai atent.

— Vorbesc serios, am o soție acasă, iar casa nu e departe, a spus el, dorind să fie amabil. Dar…

Ajunsese destul de aproape ca să vadă hainele ei murdare, gaura din mâneca hainei și capetele zdrențuite ale șalului.

— Aha, a făcut el pe alt ton și a dus o mână spre punga mică din piele pe care avea prinsă la brâu. Oare să-ți fie foame, fato? Am bani, dacă vrei să mănânci.

Brianna abia mai respira. Ochii lui erau de un albastru-închis, radiind bunătate. Ea și-a ațintit ochii asupra gulerului desfăcut al cămășii, unde se vedeau fire de păr cârlionțat, aurii pe fundalul pielii bronzate.

— Ești… ești Jamie Fraser, da?

El s-a uitat brusc la fața ei.

— Da, a răspuns.

Părea din nou precaut și își ținea ochii mijiți ca să și-i ferească de soare. A aruncat o privire spre tavernă, dar nu a văzut nicio mișcare în cadrul ușii deschise. A făcut încă un pas spre ea.

— Cine întreabă? a zis el încet. Ai vreun mesaj pentru mine?

Briannei îi venea în mod absurd să râdă. Dacă avea un mesaj?

— Numele meu este Brianna, a rostit ea.

El s-a încruntat, nesigur, și în ochi i-a apărut o licărire. Știa! Cunoștea numele, însemna ceva pentru el. Ea și-a înghițit cu greu nodul din gât; obrajii îi luaseră foc, parcă ar fi fost arși de flacăra unei lumânări.

— Sunt fiica ta, a spus ea cu un glas care a sunat gâtuit chiar și în urechile ei. Brianna.

El a înlemnit, dar expresia nu i s-a schimbat. Însă o auzise; a pălit, apoi o roșeață intensă i-a cuprins gâtul și fața, brusc precum un incendiu de vegetație uscată.

Brianna a simțit o fulgerare de bucurie văzând asta, un val i-a străbătut pieptul, reflectând năvala sângelui, dovadă a rudeniei lor. Oare îi era rușine că roșise atât de tare? s-a întrebat ea brusc. Învățase să-și păstreze fața imobilă, așa cum învățase și ea, pentru a-și ascunde surprinderea?

El a clipit și și-a dezlipit ochii de la fața ei, studiindu-i înfățișarea și – cu ceea ce Briannei i s-a părut a fi o înțelegere nouă și îngrozită – statura.

— Dumnezeule! a rostit el cu glas răgușit. Ești *uriașă*.

Îmbujorarea ei se mai stinsese, dar în acel moment a revenit și mai puternică.

— Și cine e de vină pentru asta, ce părere ai? a întrebat ea răstit.

S-a îndreptat de spate și, fulgerându-l cu privirea, și-a sumețit umerii. Atât de aproape, îl putea privi drept în ochi, datorită staturii.

El s-a retras brusc, trăsăturile i s-au transformat și surpriza i-a spulberat masca. Fără ea, arăta mai tânăr; pe chip i se citeau acum șocul, uimirea și o înflăcărare pe jumătate dureroasă.

— Of, nu, fetițo! a exclamat el. N-am vrut să spun asta, nicidecum! Doar că…

S-a întrerupt și a privit-o fascinat. A ridicat o mână, parcă fără a-și da seama, și a mișcat-o prin aer, urmărind conturul obrazului ei, al gâtului și al umărului, temându-se să o atingă.

— E adevărat? a șoptit el. Tu ești, Brianna?

I-a rostit numele cu un accent ciudat, iar ea s-a înfiorat.

— Eu sunt, a spus ea cu glas aproape răgușit și a făcut încă o încercare firavă de a zâmbi. Nu-ți dai seama?

Gura lui era mare și cu buze pline, dar nu ca a ei; mai lată, cu o formă mai îndrăzneață, părând să ascundă un zâmbet chiar și în repaus. Acum buzele îi tresăreau, trădând nehotărârea.

— Ba da, a spus el. Da, îmi dau seama.

Apoi a atins-o, degetele lui au coborât pe fața ei, dând la o parte părul arămiu de pe tâmplă și ureche, trasând linia delicată a maxilarului. Brianna s-a înfiorat iar, deși atingerea lui era

caldă; i-a simțit căldura palmei pe obraz.

— Nu mi te-am putut imagina cum arăți la vârsta ta, a spus el, lăsându-și mâna să cadă cu părere de rău. Am văzut fotografiile, dar… te-am avut mereu în minte ca pe o copilă mică – un bebeluș. Nu m-am așteptat să…

Vocea i s-a stins când a privit-o din nou, ochii lui fiind exact că ai ei, albastru-închis și cu gene bogate, deschiși larg de fascinație.

— Fotografii? a spus ea, simțindu-se fără suflare din cauza fericirii. Ai văzut fotografii cu mine? Deci mama te-a găsit? Când ai spus că ai o soție acasă…

— Claire, a întrerupt-o el.

Gura lui mare a luat singură hotărârea; s-a deschis într-un zâmbet care i-a iluminat ochii așa cum soarele lumina frunzele verzi care dansau. A prins-o brusc de brațe, îndeajuns de strâns ca să o fac să tresară.

— Deci încă n-ai revăzut-o? Iisuse, o să înnebunească de fericire!

Gândindu-se la mama ei, s-a simțit copleșită. Fața i s-a schimonosit și lacrimile pe care și le reținuse zile în șir au început să-i curgă pe obraji într-un torent de ușurare, făcând-o să se înece când a izbucnit într-un râs amestecat cu plâns.

— Gata, fetițo, nu plânge! a exclamat el alarmat.

I-a dat drumul și a scos grăbit o batistă din mânecă. Părând îngrijorat, i-a șters atent obrajii.

— Nu mai plânge, *a leannan*, nu te tulbura, a murmurat el. Totul e bine, *m’annsachd*, gata.

— Sunt bine, totul e bine. Doar că… sunt fericită, a spus ea, apoi a luat batista, și-a șters ochii și apoi și-a suflat nasul. Ce înseamnă… *a leannan*? Și ce ai spus după aceea?

— Nu știi gaelică? a întrebat el și a clătinat din cap. Nu, sigur, ea nu avea cum să te învețe, a murmurat el mai mult pentru sine.

— O să învăț, a spus ea cu hotărâre, ștergându-și nasul încă o dată. *A leannan*?

— Înseamnă „dragă”, i-a explicat el. Iar *m’annsachd*, „binecuvântarea mea”.

Cuvintele au rămas suspendate în aer între ei, licărind ca frunzele. Stăteau nemișcați, cuprinși brusc de sfială din cauza cuvintelor de alint, incapabili să-și ia privirea unul de la celălalt,

incapabili să găsească alte cuvine.

— Ta…, a început Brianna, apoi s-a oprit, cuprinsă brusc de îndoială.

Cum trebuia să îi spună? Nu tăticule. Frank Randall fusese tăticul ei toată viața; ar fi însemnat o trădare să folosească același nume pentru un alt bărbat – oricare ar fi fost el. Jamie? Nu, imposibil; chiar dacă era cutremurat de apariția ei, el încă avea o demnitate impresionantă, care interzicea o astfel de familiaritate. „Tată” părea îndepărtat și rigid – și, indiferent cine ar fi fost Jamie Fraser, el nu era asta pentru ea.

El i-a observat șovăiala și îmbujorarea și și-a dat seama ce o frământa.

— Poți să-mi spui… tati, a zis el.

Avea vocea răgușită; s-a oprit și și-a dres glasul.

— Dacă… doar dacă vrei, a adăugat el cu timiditate.

— Tati, a spus ea și a simțit că, de astă dată, zâmbetul îi înflorește ușor pe buze, fără să se mai amestece cu lacrimi. Tati. Asta e în gaelică?

El i-a zâmbind la rândul său, deși colțurile gurii îi tremurau.

— Nu. E doar… mai simplu.

Și, brusc, totul a devenit simplu. El și-a întins brațele spre ea. Ea s-a lăsat cuprinsă de ele și a descoperit că se înșelase; Jamie *era* masiv așa cum și-l imaginase, iar brațele lui au strâns-o puternic, așa cum sperase.

Tot ce s-a întâmplat după aceea a părut învăluit în ceață. Copleșită de emoție și de oboseală, Brianna a perceput evenimentele mai curând ca o derulare de imagini precise precum cadrele unui film, decât ca o curgere constantă a vieții.

Lizzie, clipind din ochii cenușii în lumina puternică, minusculă și palidă în brațele unui grăjdar negru care vorbea cu un soi de accent scoțian. O căruță încărcată cu geam și cherestea parfumată. Crupele bușumate ale cailor, hurducarea și scârțâitul roților din lemn. Vocea tatălui ei, profundă și caldă la urechea ei, descriind casa care urma să fie construită sus, pe o culme de munte, explicând că ferestrele erau o surpriză pentru mama ei.

— Dar nu o surpriză atât de mare ca prezența ta, fetițo!

Apoi a râs extrem de fericit, ceea ce a părut să stârnească un ecou în ființa ei.

O călătorie lungă pe drumuri prăfuite, dormind cu capul pe umărul tatălui ei, cu mâna lui cuprinzându-i talia ei în timp ce

mâna caii, respirând mirosul nefamiliar al pielii lui, părul lui ciudat de lung fluturându-i peste față când el întorcea capul spre ea.

Apoi confortul răcoros al casei mari, aerisite, mirosind puternic a ceară de albine și a flori. O femeie înaltă, cu părul alb și cu chipul Briannei, și sclipirea ochilor albaștri care priveau în mod deconcertant dincolo de ea. Mâini lungi și răcoroase, care i-au atins fața și i-au mângâiat părul cu o curiozitate abstractă.

— Lizzie, a spus ea și o femeie atrăgătoare s-a aplecat deasupra fetei, murmurând „coaja iezuitului”[21], mâinile ei cu piele neagră arătând frumoase pe fața ca din porțelan gălbui al lui Lizzie.

Mâini – atât de multe mâini. Totul s-a făcut ca prin farmec, cu murmure slabe în timp ce ea trecea din mână în mână. A fost dezbrăcată și îmbăiată înainte de a apuca să protesteze, peste ea s-a turnat apă parfumată, degete ferme, dar blânde i-au masat pielea capului în timp ce săpunul cu levănțică se scurgea din părul ei. Prosoape din in și o fetiță de culoare care i-a șters picioarele și le-a presărat cu pudră de orez.

Un halat curat din bumbac, care flutura pe deasupra podelelor lustruite, pentru ca apoi să vadă ochii tatălui ei luminându-se când a zărit-o. Mâncare – prăjituri și trufe, și jeleuri, și brioșe – și ceai dulce și fierbinte, care a părut să-i înlocuiască sângele din vene.

O fată blondă și simpatică, cu o căutătură încruntătură, care i s-a părut deosebit de cunoscută; tatăl ei i se adresa cu numele de Marsali. Lizzie, spălată și înfășurată într-o pătură, ținând în mâinile fragile o cană cu un lichid cu miros pătrunzător, arătând ca o floare pe care a călcat cineva, dar care apoi a fost udată.

Discuții, oameni care veneau, alte discuții, și câte o frază care pătrundea prin amețeala ei crescândă.

— … Farquard Campbell are mai mult bun-simț decât să…

— Tati, Fergus… L-ai văzut? E bine?

Tati? a gândit ea, oarecum indignată că și altcineva i se adresa astfel, pentru că… pentru că…

Vocea mătușii ei, venind de foarte departe.

— Sărmana copilă doarme din picioare; o aud sforăind. Ulysses, du-o la culcare!

---

[21] Veche denumire pentru remediul împotriva malariei, extras din coaja arborelui de chinină, originar din America de Sud. (n.tr.).

Apoi niște brațe puternice care au ridicat-o fără să lase impresia că se încordează, dar nu era mirosul de ceară de albine al majordomului de culoare, ci mirosul de rumeguș și pânză al tatălui ei. A renunțat să mai opună rezistență și a adormit cu capul pe pieptul lui.

•

Numele de Fergus Fraser suna ca al membrului unui clan, dar el arăta ca un nobil francez. Unul în drum spre ghilotină, și-a corectat Brianna în gând prima impresie.

Brunet și atrăgător, delicat și nu foarte înalt, acesta a intrat în boxă și s-a întors cu fața spre încăpere, ridicându-și nasul lung cu vreo doi centimetri mai mult decât era normal.

Hainele sărăcăcioase, obrajii nerași și vânătaia mare de deasupra unui ochi nu reușeau să îi știrbească aerul de dispreț aristocratic. Cârligul curbat din metal pe care îl avea în locul unei mâini nu făcea decât să sporească impresia de strălucire rău famată pe care o radia.

Marsali a scos un oftat scurt când l-a văzut, apoi a strâns din buze. S-a aplecat peste Brianna pentru a-i șopti ceva lui Jamie.

— Ce i-au făcut ticăloșii ăștia?

— Nu asta are importanță acum.

Jamie i-a făcut semn să se retragă, iar ea s-a lăsat înapoi pe bancă, săgetându-i pe rând cu privirea pe aprod și pe șerif.

Avuseseră noroc să găsească locuri pe bancă; fiecare locșor din clădirea mică era ocupat, iar oamenii se îmbrânceau și murmurau în fundul sălii, păstrând ordinea doar datorită prezenței soldaților cu tunici roșii care stăteau de pază la uși. Alți doi soldați stăteau în poziție de drepți alături de scaunul judecătorului, iar în spatele lor se foia un ofițer.

Brianna l-a văzut pe ofițer uitându-se fix în ochii lui Jamie Fraser, iar o expresie de satisfacție răutăcioasă a apărut pe fața lată a omului, o privire care aproape că exprima bucuria. Asta a făcut ca perișorii fini de pe ceafa ei să se înfioare, dar tatăl ei a întâmpinat privirea acelui om fără să se ferească, după care, cu un aer nepăsător, s-a uitat în altă parte.

Judecătorul a sosit, și-a ocupat jilțul și, după îndeplinirea formalităților, a început procesul. Lucru evident, nu existase intenția de a fi un proces cu jurați, deoarece nu era prezent un asemenea grup de oameni, ci doar judecătorul și slugile lui.

Brianna nu prea luase parte la discuțiile din seara precedentă,

abia la micul dejun reușise să descâlcească identitatea celor din jur. Numele negresei tinere era Phaedre, una dintre sclavele Jocastei, băiatul înalt, simplu și cu zâmbet fermecător era Ian, nepotul lui Jamie – vărul ei, s-a gândit Brianna, trăind același fior ca la Lallybroch, când își descoperise neamurile. Simpatica blondă pe nume Marsali era soția lui Fergus, iar acesta din urmă, desigur, era orfanul francez pe care Jamie îl adoptase oficial la Paris, înainte de Revolta lui Stuart.

Domnul judecător Conant, un gentleman elegant de vârstă mijlocie, și-a așezat peruca pe cap, și-a aranjat haina și a cerut să se citească acuzațiile. Acestea susțineau că, pe data de 3 august, Anul Domnului 1769, inculpatul Fergus Claudel Fraser, rezident al comitatului Rowan, îl atacase în mod mișelesc pe Hugh Berowne, ajutorul de șerif al respectivului comitat, și îi furase proprietăți ale Coroanei, aflate în acel moment în custodia respectivului ajutor de șerif.

Numitul Hugh, chemat la bară, s-a dovedit a fi un individ deșirat, în vârstă de vreo treizeci de ani, cu un temperament agitat. Avea un tic și s-a bâlbâit cât și-a prezentat mărturia, susținând că îl întâlnise pe acuzat pe Drumul Bizonului în timp ce el, Berowne, își îndeplinea misiunea. Fusese grav insultat de acuzat în limba franceză și, străduindu-se să plece din acel loc, fusese urmărit de acuzat, care îl prinsese și îl lovise peste față, apoi îi luase proprietatea Coroanei aflată în custodia sa, mai precis, un cal cu hățuri și șa.

La cererea tribunalului, martorul și-a schimonosit partea dreaptă a gurii într-o grimasă, lăsând la vedere un dinte rupt în urma acelui atac.

Domnul judecător Conant s-a uitat cu interes la rămășițele dintelui și s-a întors spre deținut.

— Adevărat. Iar acum, domnule Fraser, putem auzi părerea dumneavoastră despre acest nefericit incident?

Fergus și-a coborât puțin nasul, aruncându-i judecătorului aceeași privire pe care ar fi aruncat-o unui gândac de bucătărie.

— Această baligă demnă de tot disprețul…, a început el pe un ton măsurat.

— Deținutul să se abțină de a rosti insulte, l-a întrerupt judecătorul Conant cu răceală.

— Ajutorul de șerif, a reluat Fergus, fără să pară defel tulburat, s-a repezit la soția mea care se întorcea de la moară,

avându-l pe copilașul nostru pe șa. Acest… acest ajutor de șerif a oprit-o și, fără menajamente, a dat-o jos de pe cal și a informat-o că îi ia calul și harnașamentul drept plată a dărilor, apoi a lăsat-o cu copilul în drum, în soarele arzător, la opt kilometri de casa noastră!

S-a uitat cu ferocitate la Berowne, care și-a îngustat ochii drept răspuns. Alături de Brianna, Marsali a expirat puternic pe nări.

— Ce dări susținea ajutorul de șerif că trebuiau plătite?

Fața lui Fergus se înroșise puternic.

— Nu datorez nimic nimănui! El a susținut că datorez anual trei șilingi pentru pământul meu, dar nu este adevărat! Pământul meu este scutit de dări, în virtutea condițiilor de acordare de terenuri lui James Fraser de către guvernatorul Tryon. I-am spus asta nenorocitului de *salaud*[22] când a venit acasă la mine pentru a primi banii.

— Nu am auzit de o asemenea acordare, a spus îmbufnat Berowne. Acești oameni vă vor spune orice fel de povești doar ca să nu-și plătească dările. Asta sunt toți, niște tăietori de frunze la câini și niște pungași.

— *Oreilles en feuille de chou*!

Prin sală a trecut un mic val de râsete, aproape acoperind spusele judecătorului. Franceza învățată în liceu a ajutat-o pe Brianna să traducă vorbele lui Fergus drept „urechi ca foile de varză”, așa că a zâmbit și ea împreună cu ceilalți.

Judecătorul a ridicat capul și a privit spre cei din sală.

— James Fraser este prezent?

Jamie s-a ridicat și s-a înclinat plin de respect.

— Este, milord.

— Aprod, cere-i martorului să depună jurământul.

După ce a depus jurământul, Jamie a declarat că era deținătorul unei cedări de pământuri, făcută și aprobată de guvernatorul Tryon, că respectivele condiții includeau o scutire de plată către Coroană pe o perioadă de zece ani, acea perioadă urmând să expire peste nouă ani, și că, în sfârșit, Fergus deținea o casă și culturi agricole în limitele teritoriului acordat domnului James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser.

La început, Brianna își fixase atenția asupra tatălui ei, nu se sătura să se uite la el. Era cel mai înalt bărbat din sala de

---

[22] Ticălos (în fr. în orig.) (n.tr.).

tribunal și de departe cel mai impresionat, îmbrăcat în cămașă albă ca neaua și cu o haină albastru-închis care îi scotea în evidență ochii înclinați și părul de culoarea focului.

O mișcare dintr-un colț i-a atras atenția și l-a văzut pe ofițerul pe care îl remarcase mai devreme. Acesta nu se mai uita la tatăl ei, ci își ațintise ochii sfredelitori asupra lui Hugh Berowne care a dat discret din cap și s-a retras pentru a aștepta încheierea declarației lui Fraser.

— Se pare că afirmația domnului Fraser privind scutirea este adevărată, domnule Berowne, a spus calm judecătorul. Prin urmare îl socotesc achitat de acuzație de…

— Dar nu poate dovedi asta! a exclamat Berowne și s-a uitat spre ofițer pentru a primi sprijin moral, după care a rămas într-o postură amenințătoare. Nu există nicio dovadă scrisă; este doar cuvântul lui James Fraser.

În încăpere s-a stârnit o nouă agitație, dar tonul era mai amenințător. Brianna a înțeles că oamenii erau șocați și indignați că cineva pusese la îndoială cuvântul tatălui ei și s-a simțit neașteptat de mândră.

Însă tatăl ei nu s-a arătat furios; s-a ridicat din nou în picioare și a făcut o plecăciune către judecător.

— Domnia Voastră, vă rog să îmi permiteți.

A băgat mâna în buzunarul interior al hainei și a scos un pergament îndoit, cu un sigiliu din ceară roșie.

— Am convingerea că Domnia Voastră cunoașteți sigiliul guvernatorului, a spus el așezând documentul pe masă, în fața domnului Conant.

Judecătorul a înălțat o sprânceană, dar s-a uitat cu atenție la sigiliu, apoi l-a desfăcut, a examinat documentul, după care l-a lăsat pe masă.

— Acesta este un exemplar legal al acordării de teren, semnat de Excelența Sa William Tryon, a anunțat judecătorul.

— De unde ai căpătat asta? a explodat Berowne. Nu ai avut timp să te duci până la New Bern și să te întorci de acolo!

Obrajii păreau că i s-au golit de sânge. Brianna s-a uitat la ofițer; fața umflată a acestuia părea să fi primit tot sângele care dispăruse de pe chipul lui Berowne.

Judecătorul i-a aruncat o privire tăioasă, dar s-a mulțumit să spună:

— Având în vedere dovada aceasta care ne-a parvenit,

considerăm că acuzatul nu se face vinovat de furt, întrucât proprietatea în chestiune era a sa. Însă, în ceea ce privește acuzația de violență…

În același moment, judecătorul a observat că Jamie încă nu se așezase, ci rămăsese în picioare lângă banca sa.

— Da, domnule Fraser. Mai aveți ceva de spus Curții?

Judecătorul Conant și-a șters un firicel de sudoare care i se scurgea pe sub perucă; întrucât atât de mulți oameni se îngrămădiseră în sala mică a tribunalului, aceasta devenise o saună.

— Domnia Voastră, rog Curtea să îmi dea un răspuns la o întrebare legitimă. Plângerea domnului Berowne descrie pe larg atacul împotriva sa?

Judecătorul a ridicat din sprâncene, însă a frunzărit imediat documentele de pe masă, după care i-a întins unul dintre ele aprodului, arătându-i ceva de pe pagină.

— Reclamantul a declarat că numitul Fergus Fraser l-a lovit în față cu pumnul, trântindu-l la pământ, după care pârâtul a prins frâul calului, a încălecat și a plecat de la locul faptei, strigând remarci cu un caracter jignitor în limba franceză. Reclamantul…

Un acces puternic de tuse din boxă a făcut ca toată lumea să își îndrepte ochii spre acuzat, care i-a zâmbit fermecător judecătorului Conant, apoi a scos o batistă și și-a șters fața cu atenție, folosindu-se de cârligul de la capătul brațului stâng.

— Aha! a făcut judecătorul și și-a îndreptat privirea glacială spre locul martorului, unde Berowne se foia în mare suferință.

— Sir, ați dori să explicați cum ați suferit răni pe partea dreaptă a feței dacă ați fost lovit de un om care are în loc de mâna stângă un cârlig?

— Da, *crottin*[23], a spus Fergus înveselit. Explică-ne asta.

Simțind probabil că ar fi fost mai bine ca încercările lui Berowne de a explica situația să se desfășoare în privat, judecătorul Conant și-a șters sudoarea de pe gât și a încheiat scurt procesul intentat lui Fergus Fraser, eliberându-l fără a i se imputa nimic.

•

— Eu am fost aceea, a spus cu mândrie Marsali, agățându-se de brațul soțului ei la festinul care a urmat procesului.

— Tu? a întrebat Jamie, uitându-se amuzat la ea. Vrei să spui

---

[23] Baligă (în fr. în orig.) (n.tr.).

că tu l-ai lovit cu pumnii pe ajutorul de șerif?

— Nu cu pumnii, cu piciorul, l-a corectat ea. Când acel *salaud* nenorocit a încercat să mă tragă de pe cal, l-am lovit în falcă. N-ar fi reușit să mă dea jos, a adăugat ea și s-a încruntat aducându-și aminte, numai că mi l-a smuls pe Germaine și atunci a trebuit să cobor și m-am aruncat asupra lui.

A mângâiat pe cap copilul blond care, cu o bucată de pesmet în mâna murdară, stătea agățat de poala ei.

— Nu prea înțeleg, a spus Brianna. Domnul Berowne nu a vrut să recunoască faptul că a fost lovit de o femeie?

— Nu, a spus Jamie, turnând bere într-o cană pe care i-a dat-o Briannei. Doar că sergentul Murchison s-a făcut de râs.

— Sergentul Murchison? Te referi la ofițerul acela prezent la proces? a întrebat ea și, din politețe, a luat o gură de bere. Cel care arăta ca un porc pe jumătate prăjit?

Tatăl ei a râs auzind caracterizarea.

— Da, despre el este vorba. Nu mă înghite deloc. Și n-ar fi prima oară – și nici ultima – că încearcă un asemenea tertip ca să-mi facă rău.

— N-ar fi putut să reușească aducând asemenea acuzații, a intervenit Jocasta.

S-a aplecat în față și a întins o mână. Ulysses, aflat în preajmă, a împins puțin spre ea tava cu prăjituri din ovăz. Fără să greșească, Jocasta a luat una, apoi și-a îndreptat ochii orbi, deconcertanți, spre Jamie.

— Chiar era nevoie să apelezi la subterfugiul cu Farquard Campbell? a întrebat ea dezaprobator.

— Da, bineînțeles, i-a răspuns Jamie.

Văzând expresia de confuzie de pe fața Briannei, i-a explicat.

— Farquard Campbell este judecătorul acestui district. Dacă, din fericire, nu s-ar fi îmbolnăvit – și a zâmbit din nou poznaș –, procesul s-ar fi ținut săptămâna trecută. Ăsta era planul lor, înțelegi? Al lui Murchison și al lui Berowne. Au vrut să-l aresteze pe Fergus și să mă silească să cobor de pe munte în toiul recoltării; asta au reușit, blestemații, a adăugat el cu amărăciune. Dar s-au bizuit pe faptul că nu voi putea să obțin o copie a donației de la New Bern înainte de proces, și nici n-aș fi putut, dacă procesul s-ar fi judecat săptămâna trecută.

I-a aruncat o privire lui Ian, iar acesta, care călărise nebunește până la New Bern pentru a procura documentul, a

roșit și și-a ascuns fața, coborând capul spre bolul cu punci.

— Farquard Campbell ne este prieten, mătușă, i-a spus Jamie Jocastei, dar știi la fel de bine ca și mine că e un om care respectă legea; n-ar fi avut nicio importanță că știe condițiile donației, dacă nu puteam face dovada la tribunal, s-ar fi simțit obligat să mă condamne. Iar dacă ar fi făcut asta, a continuat el, întorcându-se spre Brianna, aș fi fost silit să fac recurs, ceea ce ar fi însemnat că Fergus ar fi stat în temniță în New Bern și procesul s-ar fi judecat acolo. Hotărârea judecătorului ar fi fost aceeași, dar asta ne-ar fi ținut pe mine și pe Fergus departe de pământ și am fi pierdut recolta, ca să nu mai spun că onorariile ne-ar fi costat mai mulți bani decât ne-ar fi adus recolta.

S-a uitat la Brianna peste buza cănii, și ochii lui albaștri au redevenit serioși.

— Sper că nu mă socotești bogat, așa e? a întrebat-o el.

— Nici nu m-aș fi gândit la asta, nicidecum, a răspuns ea surprinsă, iar el i-a zâmbit.

— Asta e foarte bine, a spus Jamie, pentru că, deși am ceva pământ, deocamdată puțin din el este cultivat, abia reușim să însămânțăm câmpurile, să ne hrănim și să păstrăm și ceva pentru vite. Și chiar dacă mama ta e harnică – și a zâmbit mai larg –, nu poate aduna singură porumbul și orzul de pe șase hectare și ceva.

Și-a pus cana pe masă și s-a ridicat.

— Ian, te ocupi tu de lucrurile din căruță și apoi pleci cu Fergus și cu Marsali? Cred că eu și fata o luăm înainte.

S-a uitat întrebător la Brianna.

— Jocasta o va îngriji pe slujitoarea ta. Nu te deranjează că plecăm atât de curând?

— Nu, a spus Brianna și a așezat cana pe masă. Putem porni la drum astăzi?

•

Am coborât sticlele din dulap, una câte una, scoțând câte un dop ca să miros conținutul. Dacă nu erau uscate complet înainte de depozitare, ierburile cu frunze cărnoase putrezeau în sticlă, iar semințele făceau mucegaiuri ciudate.

Gândindu-mă la mucegaiuri, mi-am adus aminte de cultura mea de penicilină. Ori ceea ce speram să devină într-o bună zi, dacă eram norocoasă și suficient de atentă. Dintre sutele de mucegaiuri care creșteau cu ușurință pe pâinea veche și umedă,

Penicillium era unic. Care erau șansele ca un spor rătăcit din acel mucegai prețios să prindă rădăcină pe feliile de pâine pe care le puneam în fiecare săptămână? Care erau șansele ca o bucată de pâine expusă să supraviețuiască suficient ca un spor să o găsească? Și, în ultimul rând, care erau șansele ca eu să recunosc acel mucegai dacă îl vedeam?

Încercam de peste un an, dar deocamdată fără succes.

Chiar dacă presăram gălbenele și coada-șoricelului pentru a alunga dăunătorii, nu aveam niciun rezultat. Șoareci și șobolani, furnici și gândaci de bucătărie; într-o zi, am găsit chiar o pereche de veverițe hoațe în cămară, zbenguindu-se peste porumbul împrăștiat pe jos și resturile roase a jumătate din cartofii de sământă pe care îi păstram acolo.

Singura soluție era să încui tot ce era comestibil în lada mare pe care o făcuse Jamie ori să folosesc butoaie din lemn sau borcane cu capac care să reziste ghearelor și colților. Dar să sigilez alimentele pentru a le feri de atacurile hoților patrupezi însemna să nu permit pătrunderea aerului, iar acesta era singurul mesager care mi-ar fi putut aduce într-o bună zi o armă reală împotriva bolilor.

Fiecare plantă conține un antidot împotriva unor boli, *dacă am ști care este el*. Am simțit din nou un mare regret gândindu-mă la pierderea lui Nayawenne; nu doar pentru sine, ci și pentru cunoștințele ei. Mă învățase doar o mică parte din ceea ce știa și regretam asta amarnic, deși nu la fel de amarnic precum pierderea unei prietene.

Însă cu știam un lucru de care ea nu avea cunoștință – virtuțile multiple ale celei mai mici dintre plante, umilul mucegai crescut pe pâine. Era greu să îl găsesc, să îl recunosc și cu atât mai mult să îl folosesc. Dar nu mă îndoiam nicio clipă că merita să cercetez.

Dacă lăsam pâinea expusă în casă, atrăgeam șoareci și șobolani. Încercasem să o las pe dulap – fără să-și dea seama, Ian mâncase jumătate din incubatorul meu de antibiotic în devenire, iar șoarecii și furnicile dăduseră gata restul cât eu mă aflasem departe de casă.

Vara, primăvara sau toamna era pur și simplu imposibil să las pâine la vedere sau nesupravegheată ori să stau în casă și să o păzesc. Existau prea multe corvezi de făcut afară, prea multe solicitări de a asista la nașteri sau de a trata bolnavi, prea multe

ocazii să caut plante.

Iarna dăunătorii dispăreau, desigur, ca să depună ouă pentru primăvară sau să ierneze sub covorul de frunze moarte, departe de frig. Dar și aerul era rece atunci; prea rece ca să îmi aducă spori viabili. Pâinea pe care o puneam se usca sau se strângea ori se umezea, în funcție de distanța până la foc; în orice caz, când și când apăreau pete portocalii sau o crustă rozalie; mucegaiuri care trăiau în micile adâncituri din corpul uman.

Voi încerca din nou, m-am gândit, mirosind o sticlă cu măghiran. Era bun; mirosea puternic precum tămâia și visele. Casa cea nouă de pe culme se înălța deja, cu fundația făcută și încăperile trasate. Din ușa cabanei puteam vedea cadrul, întunecat pe fundalul cerului senin de septembrie.

Până la primăvară avea să fie gata. Va avea pereți tencuiți și podele din stejar, ferestre cu geam, care vor ține departe șoarecii și furnicile, și o cameră însorită și plăcută, în care să-mi desfășor activitatea medicală.

Viziunile mele luminoase au fost întrerupte de un răget puternic venit dinspre țarc; Clarence anunța sosirea cuiva. Printre zbieretele extaziate ale lui Clarence, am auzit voci în depărtare, așa că m-am apucat să strâng sticlele și dopurile împrăștiate. Trebuia să fie Jamie, care se întorcea cu Fergus și cu Marsali – cel puțin așa speram.

Jamie se arătase sigur de rezultatul procesului, totuși eu eram îngrijorată. Deși crescută să cred că legea britanică era în esență una dintre marile realizări ale civilizației, văzusem mult prea multe din rezultatele ei concrete ca să cred în metamorfozele ei. Pe de altă parte, aveam încredere în Jamie.

Vocalizele lui Clarence scăzuseră în volum, transformându-se într-un gâlgâit șuierător, modul lui de a purta o conversație intimă, dar vocile nu se mai auzeau. Era ciudat. Poate că lucrurile merseseră prost?

Am împins ultima sticlă în dulap și m-am dus spre ușă. În cadrul ei, nu era nimeni. Clarence a scos niște rägete pline de entuziasm când m-a văzut, dar nimic altceva nu s-a mișcat. Totuși venise cineva – găinile se împrăștiaseră, zburând în tufișuri.

Am simțit brusc un fior pe spinare și m-am răsucit, încercând să privesc în față și peste umăr în același timp. Nimic. Castanii din spatele casei suspinau în adierea vântului, iar razele soarelui

se strecurau printre frunzele care începuseră să se îngălbenească.

Nu aveam nici ca mai mică îndoială că nu eram singură. La naiba, lăsasem pumnalul înăuntru, pe masă!

— Englezoaico!

Inima aproape că mi s-a oprit în piept când am auzit glasul lui Jamie. M-am întors spre el, iar ușurarea mea a fost înlocuită de iritare. Ce își închipuia el că…?

Pentru o fracțiune de secundă, am crezut că văd dublu. Stăteau pe banca de lângă ușă, iar soarele după-amiezii le aprinsese capetele de parcă ar fi fost două gămălii de chibrit.

Mi-am concentrat privirea asupra feței lui Jamie, luminoasă de bucurie, apoi mi-am mutat ochii spre dreapta lui.

— Mamă!

Era aceeași expresie, entuziasm, bucurie și dor, toate laolaltă. Nici nu am apucat să gândesc, că ea a ajuns în brațele mele, iar eu m-am trezit în aer, luată pe sus la propriu și la figurat.

— Mamă!

Nici nu mai puteam respira; aerul care nu-mi fusese răpit de șoc era silit să-mi iasă din plămâni de acea strânsoare ca de urs.

— Bree! am reușit să îngân, iar ea m-a lăsat pe pământ, dar nu mi-a dat drumul din brațe. Am privit-o nevenindu-mi a crede, dar ea era reală. L-am căutat din ochi pe Jamie și l-am găsit stând alături de ea. Nu a spus nimic, dar mi-a zâmbit cu gura până la urechi și am observat că urechile îi deveniseră roz de încântare.

— Nu mă așteptam să… am spus eu fără rost.

Brianna mi-a zâmbit la fel ca tatăl ei, cu ochi scânteietori ca stelele și umezi de fericire.

— Nimeni nu așteaptă Inchiziția Spaniolă!

— Poftim? a făcut Jamie, nedumerit.

PARTEA A ZECEA

RELAȚII TULBURATE

42. Lumina lunii

Septembrie 1769

S-a trezit dintr-un somn fără vise, cu o mână pe umăr. A tresărit și, clipind, a dat să se ridice într-un cot. Pe întuneric, abia dacă putea distinge fața lui Jamie aplecată deasupra ei; focul ajunsese doar o licărire slabă, astfel că în cabană era aproape beznă.

— Mă duc să vânez pe munte, fato, vrei să vii cu mine? a întrebat-o el în șoaptă.

Încercând să se dezmeticească după somn, ea s-a frecat la ochi și a dat din cap.

— Bun. Să-ți pui pantalonii.

S-a ridicat în tăcere și a ieșit afară, lăsând să intre aerul rece, pătrunzător de dulce când a deschis ușa.

Până și-a tras ea pantalonii și ciorapii, el s-a întors, mișcându-se la fel de tăcut, deși avea un braț de lemne sparte. I-a făcut semn din cap și a îngenuncheat ca să reaprindă focul; ea și-a tras haina și a ieșit ca să meargă la privată.

Lumea era întunecată și fantomatică; dacă nu ar fi fost frig, ar fi crezut că încă dormea. Stelele ardeau sclipitor și rece, dar păreau să se afle mai jos, ca și cum ar fi putut cădea din cer în orice clipă, pentru a se stinge, sfârâind, în copacii umezi de negură de pe culmile îndepărtate.

Ce oră era? s-a întrebat ea, înfiorându-se când lemnul jilav i-a atins coapsele calde încă după somn. Erau orele mici din noapte; sigur mai era mult până în zori. Liniște deplină; nicio insectă nu zumzăia în grădina mamei ei și nu se auzeau foșnete nici măcar dinspre strujenii de porumb clădiți în căpițe pe câmp.

Când a deschis ușa cabanei, aerul dinăuntru i s-a părut

aproape solid, un calup de fum stătut, iz de prăjeală și miros de corpuri adormite. Prin contrast, aerul de afară era dulce, dar rarefiat – a continuat să respire adânc, pentru a simți că avea suficient aer.

Jamie era gata; avea o geantă din piele, în care pusese o secure și cornul cu praf de pușcă, iar pe umăr îi atârna un sac mare din pânză groasă. Brianna nu a mai intrat, ci a rămas în prag urmărindu-l cum el s-a aplecat repede și a sărutat-o pe mama ei care dormea.

El știa că ea se afla acolo, desigur, și nu fusese decât un sărut ușor pe frunte, dar s-a simțit ca o intrusă, un soi de voyeurist. Cu atât mai mult cu cât Claire a scos mâna palidă de sub pilotă și i-a atins fața cu o tandrețe care a făcut-o să i se strângă inima. Claire a murmurat ceva, dar Brianna nu a auzit.

S-a întors precipitată, cu obrajii arzându-i în ciuda aerului rece și a rămas la marginea luminișului până când el a ieșit. A închis ușa în spatele lui, așteptând să audă pocnetul dinăuntru care dovedea că fusese blocată. Jamie avea o pușcă, ceva cu țeava lungă cam cât era Brianna de înaltă.

Nu i-a spus nicio vorbă, ci i-a zâmbit și a făcut semn din cap către pădure. Ea l-a urmat, păstrând ritmul când el a ales o cărare destul de puțin bătută care trecea printre pâlcuri de molizi și castani. Picioarele lui scuturau rouă de pe ierburi, lăsând o dâră întunecată printre smocurile de iarbă de culoare argintie, sclipitoare.

Poteca șerpuia, mergând aproape la același nivel, apoi a început să urce. Mai curând a simțit schimbarea decât a văzut-o. Încă era foarte întuneric, dar brusc, tăcerea s-a spart. În următoarea clipă, o pasăre și-a lansat chemarea dinspre pădurea aflată în apropiere.

Apoi, întregul versant a căpătat viață: cântece de păsări, țipete, triluri și zbârnâituri. Dincolo de acele chemări exista senzația de mișcare, de fluturări de aripi și scrâșnete abia auzite. Jamie s-a oprit, trăgând cu urechea.

Brianna s-a oprit și ea. Lumina se schimbase atât de lent, încât ea abia observase; ochii i se obișnuiseră cu întunericul, astfel că putea vedea cu ușurință în lumina stelelor, și și-a dat seama că ziua se apropia doar când și-a ridicat privirea și a văzut culoarea vie a părului tatălui ei.

Jamie avea mâncare în sac; s-au așezat pe un buștean și au

mâncat mere și pâine. Apoi, Brianna a băut dintr-un izvor care cobora de pe o lespede, umplându-și mâinile făcute căuș cu apă cristalină și rece. Privind înapoi, nu a zărit nicio urmă a micii așezări; casele și câmpurile dispăruseră, ca și cum muntele și-ar fi unit pădurile și ar fi înghițind totul.

Și-a șters mâinile de poalele hainei, simțind forma înțepătoare a castanei din buzunar. Pe pantele acestea muntoase nu creșteau castani-porcești; acela era un copac tipic pentru Anglia, plantat de cine știe ce emigrant în speranța de a păstra o amintire a casei lăsată în urmă, o legătură proaspătă cu altă viață. Preț de o clipă, și-a strâns degetele în jurul fructului, întrebându-se dacă și legăturile ei fuseseră retezate pentru totdeauna, apoi și-a descleștat degetele și s-a întors pentru a porni după tatăl ei în susul muntelui.

La început, inima îi bătuse mai intens, iar mușchii coapselor i se încordaseră din cauza efortului cerut de urcuș, apoi corpul ei descoperise ritmul pământului. Odată cu apariția luminii, nu s-a mai împiedicat deloc. Când au ajuns în vârful unei pante abrupte, picioarele ei călcau atât de ușor pe stratul elastic de frunze, încât a simțit că ar putea pluti spre cerul care părea foarte aproape, desprinsă de pământ.

O clipă, doar o clipă, și-a dorit să poată face asta. Însă legăturile făureau lanțul care o țintuiau de pământ – mama, tata, Lizzie și… Roger. Soarele dimineții se înălța, o minge mare de flăcări deasupra munților. A trebuit să închidă ochii un moment ca să nu fie orbită.

•

Ajunseseră acolo, în locul în care dorise să o aducă. La poalele unui versant abrupt și semeț, o parte dintre stâncă se prăbușise, alcătuind o porțiune cu pietre risipite, acoperite cu mușchi și cu licheni, iar câțiva arbuști crescuseră strâmbi printre ele. Jamie a înclinat capul, făcându-i semn Briannei să îl urmeze. Deși greu de observat, printre bolovanii uriași exista totuși un fel de cărare. Jamie a simțit-o că ezită și a întors capul spre ea.

Ea a zâmbit și a arătat spre masa de pietre. O bucată uriașă de calcar se prăbușise și se rupsese în două, iar el se afla exact între cele două jumătăți.

— Nu-i nicio problemă, a spus ea încet. Mi-a adus aminte de ceva.

De fapt, îi aducea aminte de *el* și perișorii de pe brațe i s-au

înfiorat. El s-a oprit și a urmărit-o cum pășește printre stânci, ca să fie sigur. Dar era bine; ea a înaintat cu grijă până a ajuns lângă el. Jamie a simțit nevoia s-o atingă, pentru siguranță; i-a întins o mână și s-a liniștit când degetele lui s-au strâns ferm în jurul încheieturii ei.

Jamie apreciase corect; când au ajuns în spațiul deschis de pe culmea pantei, soarele tocmai apărea peste culmea cea mai îndepărtată. Dedesubtul lor se desfăceau culmi și văi, acoperite de negură, care părea un fum clocotitor printre spațiile goale. Dinspre muntele aflat în cealaltă parte, cascada se arcuia și cădea ca un abur alb, subțiratic, prăbușindu-se în negură.

— Aici, a spus el, oprindu-se într-un loc în care ici și colo zăceau stânci înconjurate de iarbă deasă. Să ne odihnim puțin.

Deși în zori era frig, se încălzise după urcuș; s-a așezat pe o piatră plată, și-a întins picioarele pentru a permite aerului să pătrundă pe sub kilt și și-a împins tartanul de pe umeri.

— Am o senzație diferită aici, a spus Brianna, dându-și peste cap o șuviță de păr roșcat care, învăpăiată în lumină, l-a încălzit pe Jamie mai mult decât soarele.

Ea s-a uitat scurt la tatăl ei și a zâmbit.

— Înțelegi ce vreau să spun? Am mers călare de la Inverness până la Lallybroch, prin Valea Mare. Și aceea era destul de sălbatică – a tremurat ușor amintindu-și –, dar nu seamănă defel cu tot ce există aici.

— Adevărat, a recunoscut el.

Și-a dat seama exact ce voise ea să spună; sălbăticia văilor și a landei era locuită într-un fel în care acel loc dintre păduri și ape repezi nu era.

— Eu cred…, a început el, apoi s-a oprit.

Oare ea îl va socoti scrântit la minte? Însă Brianna se uita la el, așteptându-l să continue.

— Spiritele care trăiesc acolo, a zis el, ezitând. Ele sunt vechi și au văzut oameni vreme de mii și mii de ani; ele ne cunosc bine și niciunul nu îndrăznește să se arate. Ceea ce viețuiește aici…

Și-a lăsat mâna pe trunchiul unui castan care se înălța la treizeci de metri deasupra lor și al cărui trunchi măsura mai bine de trei metri de jur-împrejur

— … nu a mai văzut ființe ca noi.

Fără să fie deloc luată prin surprindere, Brianna a încuviințat

cu o mișcare din cap.

— Dar sunt curioase, nu, unele dintre ele? a întrebat ea, apoi și-a dat capul pe spate pentru a privi spre spirala amețitoare a crengilor de deasupra capului. Nu le simți din când în când că te urmăresc?

— Din când în când.

S-a așezat pe stâncă lângă ea și a privit cum lumina se răspândește, inundând culmea muntelui, iluminând cascadele îndepărtate așa cum surcelele se aprind de la o scânteie, umplând negura cu o strălucire ca a perlelor, apoi stingându-se cu totul. Împreună, au văzut versantul muntelui luminându-se odată cu ziua, iar el a rostit încet câteva cuvinte drept mulțumire către spiritul locului. Chiar dacă acesta nu știa gaelică, putea totuși să-i înțeleagă sensul.

Brianna și-a întins picioarele lungi și a inspirat parfumurile dimineții.

— Nu te-au deranjat, nu-i așa?

A rostit întrebarea cu glas moale, în timp ce-și ținea ochii ațintiți asupra văii de dedesubt, având grijă să nu se uite la Jamie.

— Să trăiești în peștera din apropiere de Broch Mhorda.

— Nu, a spus el.

Razele soarelui erau calde pe pieptul și pe fața lui și îi dădeau un sentiment de pace.

— Nu, nu m-a deranjat.

— Doar auzind despre așa ceva – am socotit că trebuie să fi fost îngrozitor. Să trăiești în frig, murdar și singur, la asta mă refer.

S-a uitat la el, iar cerul dimineții a sclipit în ochii ei.

— A fost, a încuviințat Jamie și a zâmbit.

— Ian, unchiul Ian, m-a dus acolo să-mi arate locul.

— Te-a dus? Vara nu e chiar atât de sumbru, când se îngălbenește grozama.

— Nu. Dar chiar și când era…

Brianna s-a oprit, ezitând să continue.

— Nu, nu m-a deranjat, a repetat el și a închis ochii, lăsând soarele să îi încălzească pleoapele.

La început crezuse că singurătatea îl va ucide, dar după ce descoperise că nu va fi așa, ajunsese să prețuiască solitudinea de pe munte. Putea vedea soarele clar, deși avea ochii închiși; o

minge mare și roșie, cu flăcări pe margini. Oare așa vedea Jocasta în spatele ochilor ei orbi?

Brianna a rămas tăcută multă vreme, la fel și el, mulțumindu-se să asculte. În molidul din apropiere era păsări mici care își făceau de lucru, atârnând de ramuri cu corpurile răsturnate, căutând insecte pe care le mâncau și vorbind către ele însele despre ceea ce găseau.

— Roger…, a spus ea brusc, iar el a simțit în inimă săgeata geloziei, cu atât mai dureroasă, cu cât venea pe neașteptate.

Nu putea să o aibă pentru sine măcar o scurtă perioadă? A deschis ochii și s-a străduit să pară interesat.

— Am încercat cândva să îi vorbesc despre ce înseamnă să fii singur. Credeam că poate nu era un lucru rău.

Brianna a oftat și și-a coborât pleoapele grele.

— Nu cred că a înțeles.

Jamie a scos un sunet echivoc.

— Am crezut că…

Brianna a ezitat, s-a uitat la Jamie, apoi și-a mutat privirea în altă parte.

— M-am gândit că poate de aceea… de ce tu și mama…

Pielea ei părea atât de transparentă, încât el putea să vadă sângele circulând pe sub ea. Sprijinindu-se cu mâinile de piatră, Brianna a inspirat adânc.

— Și ea este la fel. Nu o deranjează să rămână singură.

Jamie i-a aruncat o privire, dorind nespus să știe ce o făcuse să vorbească astfel. Cum fusese viața lui Claire, în anii petrecuți departe de el, ca să îi ofere acea cunoaștere? Așa era, Claire știa gustul solitudinii. Rece ca apa unui izvor pe care nu toți puteau să o bea; pentru unii nu era înviorătoare, ci reprezenta o răceală de moarte. Însă ea trăise zi de zi cu un soț; cum de băuse îndeajuns de adânc din singurătate ca să afle?

Brianna nu îi putea răspunde, iar el nu ținea să o întrebe; ultimul nume pe care ar fi dorit să îl audă era al lui Frank Randall.

Jamie și-a dres vocea.

— Ei bine, poate că e adevărat, a recunoscut el cu precauție. Am văzut femei – dar și bărbați, câteodată – care nu suportă să-și audă propriile gânduri și probabil că ele nu au cum să se potrivească cu cei care pot face asta.

— Nu, a spus Brianna, dusă pe gânduri. Probabil că nu.

Mica undă de gelozie s-a stins. Așadar, ea avea îndoieli în legătură cu acel Wakefield? Le spusese totul lui și lui Claire, despre căutarea ei și anunțul morții lor, despre călătoria în Scoția și vizita la Lallybroch – s-o ia naiba pe Laoghaire! – și despre acel bărbat, Wakefield, care venise după ea. Brianna nu le mărturisise chiar tot, a socotit el, dar era mai bine așa; el nu voia să știe și alte lucruri. Era mai puțin preocupat de perspectiva îndepărtată a morții prin foc decât de întreruperea iminentă a relației idilice cu fiica lui pierdută atâta vreme.

Jamie și-a strâns genunchii și a rămas tăcut. Oricât de mult ar fi dorit să își recapete sentimentul de liniște, nu își putea elibera mintea de gândurile legate de Randall.

Câștigase. Claire era a lui, la fel și această copilă deosebită – această tânără femeie, s-a corectat el, uitându-se la Brianna. Randall le ținuse pentru sine vreme de douăzeci de ani; nu exista nicio îndoială că își lăsase amprenta asupra lor. Dar care fusese acea amprentă?

— Uite! a zis Brianna, strângându-l de braț.

El i-a urmat direcția privirii și le-a văzut: două căprioare în umbra copacilor, la nici șase metri depărtare. A răsuflat încet fără să se miște. A simțit-o pe Brianna alături, vrăjită și tăcută.

Căprioarele i-au zărit; și-au ridicat capetele delicate și întunecate, adulmecând cu nările lor umede. După o clipă, una dintre ele s-a îndepărtat cu eleganță, copitele ei lăsând urme în iarba umedă de rouă. Cealaltă a urmat-o, precaută, și au continuat să pască de-a lungul fâșiilor de iarbă dintre stânci, întorcându-se din când în când și înălțându-și capetele ca să arunce priviri liniștite spre creaturile ciudate, dar inofensive de pe stâncă.

Din cauza mirosului său, Jamie nu ar fi reușit să se apropie nici la un kilometru de un cerb scoțian roșcat. Cerbii roșcați știau prea bine ce însemna omul.

A urmărit căprioarele păscând, cu nevinovăția sălbăticiunilor perfecte, și a simțit binecuvântarea razelor de soare pe cap. Acela era un loc nou și se simțea fericit că se afla singur cu fiica lui.

•

— Tati, ce vânăm?

El stătea nemișcat, cu ochii cercetători îndreptați spre orizont, însă Brianna era destul de convinsă că nu căuta un animal

anume, așa că putea vorbi fără să sperie vânatul.

În cursul zilei văzuseră destul de multe animale; cele două căprioare în zori, o vulpe roșcată care stătea de veghe pe o piatră, lingându-și labele negre, asta până când au ajuns prea aproape, după care se mistuise ca o flacără ce se stinge. Veverițe – zeci – flecărind printre crengi, jucându-se de-a v-ați ascunselea în coroanele copacilor. Chiar și un grup de curcani sălbatici, cu doi masculi care pășeau cu piepturile umflate și cozile desfăcute larg pentru a-și arăta puterea față de membrele haremului, care mâncau de zor.

Brianna s-a bucurat că niciunul dintre acele animale sau păsări nu fusese ales drept pradă. Nu avea nimic împotrivă să ucidă pentru a mânca, dar i-ar fi părut rău ca frumusețea acelei zile să fie mânjită de sânge.

— Albine, a răspuns el.

— *Albine*? Cum se vânează albinele?

El și-a ridicat pușca și i-a zâmbit, arătând din cap spre o porțiune de un galben sclipitor.

— Uită-te la flori.

Între flori erau multe albine, desigur; suficient de aproape ca să le audă zumzăind. Erau de mai multe feluri: bondari uriași, de culoare neagră, alte insecte mai mici, dungate cu puf negru și galben, dar și viespi, cu corpuri ascuțite ca pumnalele.

— Ceea ce trebuie să faci, i-a spus tatăl ei, dând încet ocol acelei porțiuni, este să te uiți și să vezi încotro pleacă albinele. Și să nu te înțepe.

De vreo zece ori le-au pierdut din ochi pe micile mesagere după care se țineau, albinele dispărând în lumina sclipitoare a vreunui pârâu sau în vreun desiș prea dens ca ei să treacă pe acolo. De fiecare dată, Jamie arunca priviri înainte și înapoi, descoperind altă porțiune cu flori.

— Uite câteva! a exclamat ea, arătând spre un petic de un roșu sclipitor din depărtare.

El s-a uitat printre gene în direcția respectivă, a zâmbit și apoi a clătinat din cap.

— Nu, nu roșu, a spus el. Cele roșii le plac păsărilor colibri, albinelor le plac cele galbene și cele albe – mai ales galbene.

A smuls o margaretă mică și albă din iarba de la picioarele ei și i-a întins-o – petalele erau presărate cu polen, căzut de pe staminele fine din centrul rotund și galben al florii. Uitându-se

mai atent, Brianna a văzut un gândăcel de mărimea unui vârf de ac ieșind târâș din mijlocul florii, având blindajul negru și lucios pătat cu auriu.

— Colibrii sorb din florile cu gâtul lung, i-a explicat el. Însă albinele nu pot pătrunde atât de adânc. Lor le plac florile late și mari, ca asta, dar și cele care cresc în mănunchiuri dese. Se așază pe ele și se tăvălesc până când se acoperă de galben.

Au mers în susul și în josul muntelui, râzând când se fereau de atacurile furioase ale bondarilor, căutând zone cu flori galbene și albe. Albinelor le plăcea laurul-de-munte, dar multe dintre acele porțiuni erau prea înalte și prea pline de desișuri pentru ei.

Abia spre sfârșitul după-amiezii au găsit ceea ce căutau. O buturugă, rămășița unui copac destul de mare, ale cărui ramuri rămăseseră doar niște cioturi, cu scoarța roasă, lăsând la vedere lemnul argintiu de dedesubt, și cu o crăpătură largă în lemn, prin care se buluceau albinele, zburând ca un văl în jurul ei.

— Foarte bine, a spus Jamie, satisfăcut de ceea ce vedea. Câteodată își fac stupul între stânci, și atunci nu prea poți face mare lucru.

Și-a dezlegat securea și sacii de la brâu și i-a făcut semn Briannei să se așeze pe un bolovan.

— Cel mai bine e să aștepți până se întunecă, i-a explicat el. Atunci tot roiul revine în stup. Până una-alta, mâncăm ceva?

Au împărțit restul de mâncare și au discutat sporadic, urmărind cum lumina scădea dinspre munții din apropiere. Când ea l-a rugat, a lăsat-o să tragă cu muscheta lungă, arătându-i cum să o încarce: se curăță țeava, se ia proiectil și se îndeasă în țeavă, se toarnă praf de pușcă în țeavă, iar restul de praf se toarnă în locașul de aprindere al închizătorului cu cremene.

— Nu tragi rău, fato, a spus el surprins.

S-a aplecat și a ridicat o bucată mică de lemn, pe care a așezat-o pe un bolovan mare drept țintă.

— Mai încearcă o dată.

Ea a încercat o dată și încă o dată, după ce s-a obișnuit cu greutatea armei, descoperind cum să o echilibreze pe lungime și fixând corect patul în curbura umărului. Reculul era mai mic decât se așteptase; praful de pușcă nu avea forța celui folosit la cartușele moderne. În două rânduri a făcut doar să sară așchii din bolovan, dar a treia oară bucata de lemn a dispărut în

țăndări.

— Foarte frumos, a spus el, ridicând o sprânceană. Unde Dumnezeu ai învățat să tragi?

— Tata era țintaș, a răspuns ea îmbujorată de plăcere, coborând arma. M-a învățat să trag cu pistolul și cu carabina. Și cu pușca de vânătoare.

Obrajii i s-au înroșit și mai tare când și-a dat seama ce spusese.

— Hm! Nu ai văzut niciodată o pușcă de vânătoare.

— Nu, nu cred că am văzut, a spus el, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Și cum muți stupul? a întrebat ea, dorind să treacă mai iute peste momentul stânjenitor.

Jamie a ridicat din umeri.

— Când albinele se odihnesc, o să bag niște fum în stup, ca să le amețesc. După aceea, tai o parte din butuc cu faguri înăuntru, strecor o bucată plată de lemn dedesubt și înfășor totul în tartan. Când ajungem acasă, o să fac din scândură un fund și un capac și vâr totul într-un butuc scorburos. A doua zi dimineață, albinele vor ieși, vor privi în jur și vor pleca spre florile din apropiere, a încheiat el zâmbindu-i.

— Dar nu-și vor da seama că nu sunt la locul lor obișnuit?

El a ridicat din nou din umeri.

— Și dacă își dau seama, ce pot să facă? Nu vor găsi drumul înapoi și oricum nu ar avea stup acolo. Așa că vor fi mulțumite cu noul loc.

A întins mâna spre muschetă.

— Hai, lasă-mă s-o curăț, lumina e prea slabă pentru a mai trage cu ea.

Conversația s-a stins și au stat tăcuți cam o jumătate de oră, urmărind cum întunericul umplea golurile de jos, o maree invizibilă care se furișa în susul muntelui clipă de clipă, cuprinzând trunchiurile copacilor, astfel încât coroanele verzi păreau să plutească pe un lac de întuneric.

În cele din urmă, Brianna și-a dres glasul, simțind că trebuia să spună *ceva*.

— Mama n-o să se îngrijoreze că ne întoarcem atât de târziu?

Jamie a clătinat din cap, dar nu i-a răspuns; s-a mulțumit să rămână tăcut, cu un fir de iarbă care se ofilea în mâna lui. Luna urca deasupra copacilor, mare și aurie, piezișă ca o lacrimă.

— Mama ta mi-a zis cândva că oamenii voiau să ajungă pe Lună, a spus el brusc. Din câte știa ea, nu o făcuseră încă, dar voiau. Știi ceva despre asta?

Cu ochii ațintiți spre luna călătoare, Brianna a dat din cap.

— Au făcut-o. Adică, o vor face. *Apollo*, așa au numit racheta care i-a dus până acolo.

Brianna a văzut zâmbetul lui de răspuns; luna era suficient de sus ca să-și arunce razele asupra luminișului. Gânditor, Jamie și-a lăsat capul pe spate.

— Da? Și ce au spus oamenii care au ajuns acolo?

— N-a fost nevoie să spună nimic, au trimis imagini. Ți-am povestit despre televiziune?

El a părut nedumerit și Brianna și-a dat seama că, la fel ca în cazul multor lucruri pe care i le povestise despre timpul ei, Jamie nu putea înțelege cu adevărat realitatea imaginilor în mișcare, cu sunet, fără a mai pomeni de ideea că astfel de lucruri puteau fi transmise prin aer.

— Da? a spus el, destul de neîncrezător. Și ai văzut imaginile?

— Le-am văzut.

Ținându-se de genunchi, Brianna s-a legănat înainte și înapoi câteva clipe, privind globul diform de deasupra lor. În jurul lui se vedea un nimb slab de lumină, iar mai departe, pe cerul luminat de stele, un inel perfect, ca și cum luna ar fi fost o piatră mare și galbenă căzută într-un iaz întunecat, înghețat când se formase prima undă.

— Mâine o să avem vreme frumoasă, a spus el, privind de asemenea spre lună.

— Sigur?

Putea vedea tot ce exista împrejur, aproape la fel de clar ca la lumina zilei, dar culorile dispăruseră; totul era în cenușiu și negru – la fel ca imaginile pe care le descria.

— Așteptarea a durat ore în șir. Nimeni nu putea spune exact cât le va lua să coboare îmbrăcați în costume spațiale – știi că pe Lună nu există aer?

A ridicat întrebător o sprânceană, iar Jamie a dat din cap, atent ca un școlar.

— Așa mi-a spus Claire, a murmurat el.

— Camera – lucrul care făcea pozele – privea dintr-o parte a navei, ca să-i putem vedea picioarele așezându-se în praf, iar praful s-a înălțat, așa cum se întâmplă când un cal pune copita

jos. Locul în care a coborât nava era plat, acoperit cu praf moale ca o pudră, iar ici și colo erau roci. Apoi camera s-a mișcat – ori era alta care începuse să trimită imagini – și am văzut că în depărtare erau stânci. Acolo e pustiu, nu există plante, nici apă, nici aer, dar e frumos oarecum, într-un mod ciudat.

— Parcă ai descrie Scoția, a comentat el.

Brianna a râs, dar i s-a părut că, dincolo de glumă, detectează dorul lui după acei munți dezgoliți.

Dorind să îi distragă atenția, a făcut un gest larg spre stelele care începuseră să ardă mai puternic pe cerul de catifea.

— Stelele sunt de fapt sori, ca al nostru. Sunt atât de departe, încât probabil că trec ani și ani până când lumina lor ajunge la noi; de fapt, câteodată steaua respectivă a murit, dar noi încă îi vedem lumina.

— Claire mi-a spus și asta, dar demult, a zis el încet.

A rămas nemișcat câteva clipe, apoi s-a ridicat cu un aer hotărât.

— Haide! Să luăm stupul și să mergem acasă.

•

Noaptea era suficient de caldă, astfel că am desfăcut pielea care acoperea fereastra și am rulat-o într-o parte. Câte un fluture sau insecte de iunie pătrundeau în cabană și se înecau în cazanul cu apă ori se sinucideau nimerind în foc, însă merita să respirăm aerul care, mirosind a frunze, ne mângâia.

În prima noapte, Ian îi cedase cu galanterie patul său Briannei și se dusese cu Rollo să doarmă pe un pat improvizat în magazia cu ierburi, asigurând-o că îi plăcea intimitatea de acolo. În timp ce mergea cu pătura pe braț, îl lovise destul de tare pe Jamie pe spinare și îl strânsese de umăr cu un gest de adult, în semn de felicitare, ceea ce m-a făcut să zâmbesc.

Și Jamie zâmbise, în ultimele zile zâmbise aproape tot timpul. Acum nu zâmbea, dar avea o expresie de tandrețe interiorizată. Pe cer luna se înălțase pe jumătate, și pe fereastră pătrundea suficientă lumină ca să îl văd clar când s-a întins pe spate alături de mine.

Am rămas surprinsă că încă nu adormise. Se trezise cu mult înaintea zorilor și își petrecuse ziua cu Brianna pe munte, revenind mult după căderea întunericului, aducând în tartanul înfășurat albinele amețite de fum, care probabil aveau să fie iritate când se vor trezi dimineață și vor descoperi păcăleala. M-

am gândit că trebuia să ocolesc capătul de grădină unde se afla șirul de stupi făcuți din butuci scorburoși; albinele proaspăt mutate aveau obiceiul ca întâi să înțepe și abia după aceea să se liniștească.

Jamie a oftat adânc și eu m-am întors, arcuindu-mă ca să mă lipesc mai bine de el. Noaptea nu era răcoroasă, dar, din respect față de pudicitatea Briannei, purta cămașă.

— Nu poți dormi? l-am întrebat încet. Te supără luna?

— Nu.

Se uita însă la ea; ajunsese sus, deasupra culmii și, deși nu era plină, lumina ei albă inundase cerul.

— Dacă nu e luna înseamnă că e vorba de altceva.

L-am mângâiat ușor pe stomac și mi-am lăsat degetele să se așeze pe arcul larg al coastelor lui.

A oftat din nou și m-a strâns de mână.

— E vorba doar de un regret prostesc, englezoaico.

A întors capul spre patul celălalt, unde părul întunecat al Briannei se revărsa pe pernă, luminat de lună.

— Sunt trist că trebuie să o pierdem.

— Hm.

Am pus mâna pe pieptul lui.

Știusem că va sosi și acel moment – atât conștientizarea despărțirii, cât și despărțirea în sine dar nu voisem să vorbesc despre asta, rupând vraja efemeră care ne legase atât de strâns pe toți trei.

— Nu ai cum să pierzi un copil, am spus încet, plimbându-mi degetul peste adâncitura mică și netedă din mijlocul pieptului său.

— Englezoaico, trebuie să se întoarcă, știi asta la fel de bine ca mine.

S-a mișcat nervos, dar nu s-a îndepărtat de mine.

— Uită-te la ea. Seamănă cu cămila lui Ludovic, nu?

În ciuda regretelor, am zâmbit amintindu-mi. Ludovic al Franței avea o menajerie frumoasă la Versailles, iar în zilele însorite, îngrijitorii puneau animalele să facă mișcare, conducându-le prin grădinile întinse, pentru a le arăta oamenilor uimiți.

Și noi ne plimbaserăm prin grădini într-o zi și, după un colț, văzuserăm o cămilă cu două cocoașe înaintând spre noi pe alee, splendidă și impunătoare, cu ham din argint și aur, înălțându-se

calmă deasupra mulțimii de spectatori rămași cu gurile căscate – izbitor de exotică și negăsindu-și nicidecum locul printre statuile albe cu aer oficial.

— Da, am spus eu, deși cu reținere și cu strângere de inimă. Da, sigur, va trebui să se întoarcă. Locul ei este acolo.

— Știu asta destul de bine.

Și-a lăsat mâna peste a mea, dar a rămas cu fața întoarsă, privind-o pe Brianna.

— N-ar trebui să sufăr din cauza asta, dar sufăr.

— Și eu.

Mi-am lipit fruntea de umărul lui, inspirând mirosul curat, masculin.

— Însă e adevărat ce am spus. Nu poți pierde un copil. O mai ții minte pe Faith?

Glasul mi-a tremurat ușor când am pus întrebarea – nu vorbisem de ani despre prima noastră fiică, moartă în Franța, la naștere.

M-a cuprins cu brațul și m-a tras mai aproape.

— Sigur că da, a răspuns încet. Crezi că aș putea uita?

— Nu.

Pe obraji îmi curgeau lacrimi, dar nu plângeam cu adevărat; era doar un preaplin al sentimentelor.

— Asta voiam să spun. Nu ți-am povestit – când eram la Paris, la Jared, m-am dus la Hôpital des Anges, la mormântul ei. I-am dus o lalea roz.

A rămas tăcut câteva clipe.

— Eu i-am dus violete, a rostit într-un târziu atât de încet, încât abia l-am auzit.

— Nu mi-ai spus.

— Nici tu.

Degetele lui îmi mângâiau spatele, mișcându-se delicat în sus și în jos de-a lungul coloanei vertebrale.

— Mi-a fost teamă că te vei simți…

Glasul meu s-a stins. Mă temusem că se va simți vinovat, că va fi îngrijorat că îl voi învinui – făcusem asta cândva – pentru acea pierdere. Atunci abia ne regăsiserăm; nu doream să periclitez legătura firavă dintre noi.

— Și eu la fel.

— Îmi pare rău că nu ai apucat să o vezi, am spus în cele din urmă.

L-am simțit oftând. S-a întors spre mine și m-a îmbrățișat, iar buzele lui mi-au mângâiat fruntea.

— Nu mai contează. Dar da, e adevărat ce spui, englezoaico. A fost a noastră și o vom avea pe veci. Și Brianna la fel. Chiar dacă… chiar și atunci când va pleca, va rămâne tot cu noi.

— Da. Nu are importanță ce se întâmplă; indiferent unde pleacă un copil sau cât de departe ori pentru câtă vreme. Chiar dacă e pentru totdeauna. Niciodată nu îl pierzi. Nu poți.

Jamie nu mi-a răspuns, dar m-a strâns mai tare și a oftat încă o dată. Adierea a stârnit aerul de deasupra noastră cu sunet de aripi de înger, și am adormit amândoi, în timp ce lumina lunii ne-a scăldat în pacea ei eternă.

43. Whisky în urcior[24]

Nu îmi plăcea Ronnie Sinclair. Niciodată nu-mi plăcuse. Nu-mi plăcea fața lui atrăgătoare, zâmbetul șiret, vulpesc, și nici felul în care se uita în ochii mei: atât de direct, atât de sincer, încât *știai* că ascundea ceva, chiar când nu avea ce ascunde. Dar mai ales nu-mi plăcea felul în care se uita la fiica mea.

Mi-am dres glasul, făcându-l să tresară. Mi-a zâmbit, arătându-și dinții ascuțiți și răsucind alene între degete un inel de ancorare.

— Jamie spune că va avea nevoie de încă douăsprezece butoaie mici pentru whisky până la sfârșitul lunii, iar eu am nevoie de un butoi mare din lemn de hicori pentru carne afumată, cât de curând poți.

El a dat din cap și a făcut o serie de semne ciudate pe o bucată de lemn de pin care atârna pe perete. Lucru ciudat pentru un scoțian, Sinclair nu știa să scrie sau să citească, dar avea un soi de notații cunoscute doar de el care îi permiteau să țină socoteala comenzilor și a conturilor.

— Am înțeles, doamnă Fraser. Altceva?

Am tăcut o clipă, încercând să calculez necesarul posibil de butoaie care ar putea apărea înainte de căderea zăpezii. Vom avea pește și carne de sărat, dar acelea stăteau mai bine în vase de ceramică; butoaiele din lemn dădeau alimentelor un

[24] *Whisky in the Jar*, celebru cântec tradițional irlandez. (n.tr.).

gust de terebentină. Aveam deja un butoi bun pentru mere și altul pentru mere zdrobite; cartofii urmau să fie păstrați pe rafturi pentru a nu putrezi.

— Nu, am hotărât eu. Asta e tot.

— Bine, doamnă.

A ezitat, învârtind iute cercul.

— O să vină domnul când butoaiele fi-vor gata?

— Nu, trebuie să se ocupe de orz și de sacrificarea de animale, dar și de distilat. Din cauza procesului, toate lucrările au întârziat. De ce? am întrebat ridicând din sprâncene. Ai vreun mesaj pentru el?

Așezat foarte aproape de drumul pentru căruțe, atelierul dogarului era prima clădire pe care o vedeau cei mai mulți vizitatori, devenind astfel un loc în care aflai cele mai multe bârfe care veneau de dincolo de Fraser's Ridge.

Sinclair și-a înclinat capul roșcat într-o parte, gândindu-se.

— Ei bine, poate că nu-i nimic. Doar că am auzit de un străin în district, care pune întrebări despre Jamie Fraser.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Brianna întorcând capul brusc, renunțând să mai examineze răzuitoarele de spițe, ciocanele din lemn, fierăstraiele și securile atârnate pe un perete. S-a întors, iar fusta ei a foșnit trecând peste talașul împrăștiat prin atelier într-un strat gros până la glezne.

— Știi cumva numele acestui necunoscut? a întrebat ea tulburată. Ori cum arată?

Sinclair i-a aruncat o privire surprinsă. Era proporționat în mod ciudat, având umeri subțiri, dar brațe musculoase, și mâinile atât de mari, încât ar fi trebuit să aparțină cuiva de două ori mai înalt. S-a uitat la ea, iar cu degetul mare a mângâiat metalul inelului, dar încet, repetând mișcarea de câteva ori.

— Păi, n-aș putea spune ceva despre înfățișarea lui, doamnă, a răspuns el, destul de politicos, dar cu o privire atât de hămesită, încât mi-a venit să îi iau cercul acela din mână și să i-l înfășor în jurul gâtului. Dar a zis că-l cheamă Hodgepile, cred.

Expresia de speranță de pe fața ei s-a stins, deși un mușchi din colțul gurii a tresărit la auzul acelui nume.

— Nu cred că ar putea fi Roger, a murmurat ea către mine.

— Probabil că nu, am aprobat-o. Nu ar avea niciun motiv să folosească un nume fals.

M-am întors din nou spre Sinclair.

— Ai auzit cumva de un bărbat pe nume Wakefield? Roger Wakefield?

Sinclair a clătinat hotărât din cap.

— Nu, doamnă. Domnul a dat sfoară în țară că, dacă apare o asemenea persoană, trebuie dusă de îndată la Ridge. Dacă acest Wakefield despre care vorbiți calcă în comitat, veți afla la fel de repede ca și mine.

Brianna a oftat și am auzit-o cum și-a înghițit nodul din gât provocat de dezamăgire. Eram la mijlocul lunii octombrie și, deși nu spusese nimic, Brianna era tot mai îngrijorată pe zi ce trecea. Nu era singura în acea situație; ne spusese ce încerca să facă Roger, iar gândul la diversele nenorociri care i s-ar fi putut întâmpla în acea încercare era de ajuns ca să mă țină trează noaptea.

— ... cât privește whisky-ul, tocmai spunea Sinclair, făcându-mă să-mi îndrept din nou atenția spre el.

— Whisky-ul? Hodgepile a întrebat de Jamie și de whisky?

Sinclair a dat afirmativ din cap și a lăsat deoparte inelul de fixare.

— În Cross Creek. Nimeni nu a vrut să stea la discuții cu el, desigur. Dar cel care mi-a povestit zicea că omul cu care a vorbit crede că-i soldat, a adăugat Sinclair făcând o grimasă. E greu ca unul cu tunică roșie să-și spele pudra din păr.

— Sigur nu era îmbrăcat în soldat?

Soldații din infanterie își purtau părul într-o coadă bine strânsă, înfășurată în jurul unui miez din lână de miel și pudrat cu făină de orez, care, în căldura de aici, se transforma curând într-o pastă când era amestecată cu sudoare. Totuși, mi-am imaginat că Sinclair se referea mai curând la atitudinea omului, și mai puțin la înfățișarea lui.

— Oh, nu, susținea că e negustor de blănuri, da' călca de parcă ar fi avut un băț în cur și auzeai cum scrâșnește din dinți când vorbea. Așa a zis Geordie McClintock.

— Probabil că e unul dintre oamenii lui Murchison. O să-i spun lui Jamie. Mulțumesc.

Am ieșit din atelierul dogarului cu Brianna, întrebându-mă ce necazuri ne putea aduce pe cap acest Hodgepile. Probabil că nu prea multe; distanța mare față de civilizație și inaccesibilitatea locului nostru ne proteja de cele mai multe amestecuri din afară; acesta fusese și scopul pentru care îl alesese Jamie. Iar

multele neplăceri provocate de izolare vor fi răsplătite prin alte beneficii când va izbucni războiul. La Fraser's Ridge nu se va purta nicio bătălie, eram convinsă de asta.

Și, oricât de înverșunată ar fi fost ranchiuna lui Murchison sau oricât de bune i-ar fi fost iscoadele, nu credeam că superiorii lui i-ar fi permis să organizeze o expediție la peste o sută șaizeci de kilometri în creierii munților pentru a distruge o distilerie care producea mai puțin de patru sute de litri de whisky pe an.

Lizzie și Ian ne așteptau afară, strângând surcele din mormanul de gunoi al lui Sinclair. Munca unui dogar produce o cantitate imensă de talaș, așchii și bucăți nefolositoare de lemn și scoarță, și merita efortul de a le aduna ca să nu mai spargem butuci cu securea pentru a aprinde focul.

— Scumpo, poți încărca butoaiele împreună cu Ian? am întrebat-o pe Brianna. Aș vrea să o examinez pe Lizzie la lumina soarelui.

Încă părând cufundată în gânduri, Brianna a dat din cap și s-a dus să îl ajute pe Ian să care la căruță cele șase butoaie mici aflate în fața atelierului. Erau mici, dar grele.

În ciuda caracterului reprobabil, priceperea de a face asemenea butoaie speciale îi adusese lui Sinclair atelierul și pământul; nu orice dogar cunoștea trucul de a arde interiorul butoaielor din lemn de stejar ca să transmită whisky-ului care se maturează în ele acea frumoasă culoare ca de chihlimbar și aroma profundă de fum.

— Vino aici, scumpo. Lasă-mă să-ți văd ochii.

Supusă, Lizzie a deschis ochii mari și și-a tras pleoapele de jos pentru ca să-i pot vedea albul ochilor.

Fata era încă șocant de slabă, dar neplăcuta culoare galbenă a icterului se ștergea de pe pielea ei, iar ochii erau din nou aproape albi. Am palpat-o sub maxilar; glandele limfatice erau umflate doar puțin – și ăsta era un semn bun.

— Te simți bine? am întrebat-o.

Ea mi-a zâmbit sfios și a dat din cap. Era prima oară că ieșea din cabană de când sosise cu Ian, în urmă cu trei săptămâni; încă se împleticea ca o vițică abia fătată. Infuziile dese din „coaja iezuitului” fuseseră de folos; nu mai avusese crize febrile în ultima săptămână și aveam speranțe că îi voi curăța și ficatul cât de curând.

— Doamnă Fraser, a spus ea, iar eu am tresărit auzind-o

vorbind.

Era atât de timidă, încât rareori îndrăznea să ni se adreseze direct mie sau lui Jamie; îi spunea Briannei păsurile ei, iar Brianna mi le transmitea.

— Da, dragă.

— Am auzit fără să vreau ce a spus dogarul – că domnul Fraser s-a interesat de omul domnișoarei Brianna. Mă întrebam dacă...

Cuvintele i s-au stins într-un acces de sfiiciune, iar pe obrajii aproape transparenți a apărut o îmbujorare rozalie.

— Spune.

— N-ar putea să se intereseze de tata?

A rostit cuvintele precipitat și a roșit și mai mult.

— Vai, Lizzie! Iartă-mă, a spus Brianna, care, terminând de încărcat butoaiele, s-a apropiat de noi și a îmbrățișat-o pe mica ei servitoare. N-am uitat, dar nici nu m-am gândit la asta. Stai puțin, mă duc să vorbesc cu domnul Sinclair.

Cu un foșnet al fustei, a dispărut în semiîntunericul răcoros al atelierului.

— Tatăl tău? am întrebat-o. L-ai pierdut?

Fata a dat din cap, strângând din buze ca să ascundă tremurul lor.

— Cred că a plecat cu contract, dar nu știu unde; doar că va ajunge în coloniile din sud.

Mda, asta limita căutarea la câteva sute de mii de kilometri pătrați, mi-am zis eu. Totuși, nu strica să-i cerem lui Ronnie Sinclair să dea sfoară în țară. În sud, ziarele și alte materiale tipărite erau rare; majoritatea știrilor reale treceau din gură în gură, lansate în dughene și taverne ori purtate de sclavi și servitori între plantațiile aflate la mari distanțe unele de altele.

Gândul la ziare m-a făcut să tresar neplăcut, pentru că mi-a adus aminte de ceva. Însă șapte ani păreau un timp destul de îndelungat, iar Brianna avea dreptate, în cazul în care casa era sortită să ardă pe 21 ianuarie sau nu, era posibil să nu ne aflăm în ea în ziua respectivă?

Brianna a apărut roșie la față, s-a urcat în căruță și a luat hățurile în mână, așteptând enervată să suim și noi.

Văzându-i chipul îmbujorat, Ian s-a încruntat și a aruncat o privire spre atelierul dogarului.

— Ce-ai pățit, verișoară? Micuțul ți-a spus ceva necuvenit?

Și-a încordat mâinile, la fel de mari ca și ale lui Sinclair.

— Nu, a spus ea sec. Nicio pomeneală. Suntem gata să plecăm?

Ian a ridicat-o pe Lizzie și a depus-o în coșul căruței, apoi a întins o mână și m-a ajutat să mă așez pe capră, alături de Brianna. S-a uitat apoi la hățurile din mâinile Briannei; el o învățase să mâne catârii și era mândru ca un profesor de priceperea ei.

— Fii atentă la ticălosul ăla din dreapta, a sfătuit-o el. Nu vrea să tragă atât cât ar trebui pe partea lui decât dacă îl arzi din când în când cu ceva peste crupă.

S-a așezat în fund lângă Lizzie și am pornit la drum. Auzeam poveștile ciudate pe care i le spunea și chicotelile ei drept răspuns. Fiindcă fusese mezinul în familia lui, Ian era fermecat de Lizzie și o trata ca pe o soră mai mică, ba sâcâind-o, ba mângâind-o.

Am aruncat o privire peste umăr spre atelierul dogarului care se îndepărta, apoi spre Brianna.

— Ce ți-a făcut? am întrebat-o cu calm.

— Nimic. L-am întrerupt.

Roșeața de pe pomeții ei lați a sporit.

— Dar ce Dumnezeu făcea?

— Desena ceva pe o bucată de lemn, a răspuns ea și și-a mușcat obrazul. Femei goale.

Am pufnit în râs, atât de șoc, cât și de amuzament.

— Păi, nu are soție și nici nu sunt șanse să-și găsească una prea curând; în general, în colonii sunt puține femei, cu atât mai puține aici. Nu cred că-i pot aduce vreo vină.

Am simțit un val neașteptat de compasiune pentru Ronnie Sinclair. Dacă mă gândeam bine, era singur de multă vreme. Soția lui murise după Culloden, iar el petrecuse mai bine de zece ani în temniță, după care fusese dus în colonii. Chiar dacă ar fi avut vreo legătură aici, ea nu ar fi durat; era un bărbat solitar și de aceea, pe neașteptate, am văzut într-o altă lumină pofta lui avidă de a bârfi, căutăturile furișate – chiar folosirea Briannei drept inspirație artistică. Mi-am dat seama ce însemna să fii singur.

Jena Briannei se topise, astfel că acum fluiera încet pentru sine, aplecată cu un aer degajat asupra hățurilor – un cântec al grupului The Beatles, mi s-a părut, deși niciodată nu am reușit

să rețin bine numele formațiilor pop.

Un gând a plutit alene prin mintea mea; dacă Roger nu venea, ea nu va rămâne singură multă vreme, fie aici, fie când se întorcea în viitor. Dar era ridicol. El va veni. Iar dacă nu…

Un gând pe care mă străduisem să îl țin în frâu s-a furișat pe lângă sistemele mele de apărare și mi-a apărut limpede în minte. *Dacă hotărâse să nu vină*? Știam că avuseseră un soi de ceartă, dar Brianna își ținuse gura în legătură cu asta. Oare Roger se înfuriase atât de tare încât s-a întors fără ea?

M-am gândit că acea posibilitate îi trecuse și ei prin minte; încetase să mai vorbească despre el, dar vedeam lumina care îi apărea în ochi ori de câte ori Clarence anunța vreun vizitator, dar și cum se stingea ea când acesta se dovedea a fi vreunul dintre arendașii lui Jamie sau vreunul dintre prietenii Tuscarora.

— Grăbește-te, trântore, am murmurat în barbă.

Brianna a auzit și a lovit cu hățurile crupa catârului din stânga.

— Dii! a strigat ea, iar căruța a început să meargă mai repede, hurducându-se și tresăltând pe șleaurile înguste ale drumului spre casă.

•

— Nu-i nici pe departe ca distileria de la Leoch, a spus Jamie, atingând cu mâna cazanul improvizat care încă se afla la marginea luminișului. Dar face whisky – atât cât poate și el.

În ciuda reținerii lui, Brianna a văzut că era mândru de distileria lui rudimentară. Se găsea la circa trei kilometri de cabană, plasată – așa cum îi explicase el – aproape de locuința lui Fergus, pentru ca Marsali să meargă acolo de câteva ori pe zi și să supravegheze cazanul. În schimbul acestui serviciu, ea și Fergus primeau o parte mai mare din whisky decât ceilalți fermieri de la Ridge care aduceau orz crud și ajutau la distribuirea băuturii.

— Nu, drăguțule, nu trebuie să mănânci mizeria aia mică, a spus Marsali cu fermitate.

L-a prins de încheietură pe fiul ei și s-a apucat să îi desfacă degetele unul câte unul, în efortul de a elibera insecta mare, care se zbătea nebunește și pe care el, în ciuda rugăminții mamei, chiar voia să o mănânce.

— Câh! a făcut Marsali și a aruncat gândacul de bucătărie pe pământ, încercând să îl strivească sub picior.

Un copil îndesat și stoic, Germaine nu a început să plângă pentru că i se luase delicatesa, ci s-a încruntat pe sub bretonul blond care îi cădea în ochi. Libarca, fără a fi descurajată de tratamentul nemilos, s-a ridicat dintre frunze și s-a îndepărtat șchiopătând.

— Ei, nu cred că ar fi pățit ceva, a spus Ian pe un ton amuzat. Din când în când, am mâncat așa ceva cu indienii. Numai că lăcustele sunt mai bune, mai ales dacă le afumi.

Marsali și Brianna au scos sunete de scârbă, făcându-l pe Ian să zâmbească și mai larg. Alți doi gândaci, ieșiți brusc la lumină, au fugit disperați peste o latură a coșului, au căzut pe pământ și au luat-o la fugă, dispărând sub podeaua încăperii.

— Am spus nu!

Marsali l-a prins de guler pe Germaine, zădărnicindu-i încercările hotărâte de a-i urmări.

— Stai locului, diavol mic ce ești, vrei să te afumăm și pe tine?

Firicele de fum transparent se înălțau prin crăpăturile platformei din lemn, umplând micul luminiș cu mirosul de mic dejun emanat de cerealele care se coceau. Brianna a simțit că-i chiorăie stomacul; era aproape ora cinei.

— Poate că ar trebui să-i lași acolo, am sugerat eu în glumă. Gândacii copți ar putea da o aromă bună whisky-ului.

— Nu cred că l-ar face mai rău, a aprobat-o tatăl ei, apropiindu-se.

Și-a șters fața cu batista, s-a uitat la ea și s-a strâmbat puțin văzând dârele de funingine, după care a vârât-o înapoi în mânecă.

— E bine, Ian?

— Da, e de ajuns. Doar orzul dintr-un sac a mucegăit cu totul, unchiule Jamie.

Ian s-a ridicat cu tava de orz și a lovit nepăsător cu piciorul într-un sac spart, în care se vedea mucegaiul verzui și moale și nuanța negricioasă care sugera putreziciunea produsă de umezeală. Alți doi saci desfăcuți, din care stratul deteriorat fusese scos, stăteau la marginea camerei de făcut malț.

— Atunci, să terminăm, a spus Jamie. Mor de foame.

El și Ian au apucat un sac de orz și l-au deșertat într-un strat gros pe spațiul curat al platformei, folosind o lopată din lemn pentru a netezi cerealele și a le întoarce.

— Cât durează? a întrebat Brianna apropiindu-și nasul de

marginea cazanului unde Marsali amesteca de zor cerealele care fermentau la ultima afumare. Malțul abia începuse să lucreze; în aer plutea doar un abur slab de alcool.

— Ei, asta depinde puțin și de vreme.

Marsali a aruncat o privire cunoscătoare spre cer. Era spre sfârșitul după-amiezii, iar cerul senin începuse să se întunece, devenind albastru-închis, cu câteva dâre de nori albi care pluteau la orizont.

— După cât de senin este… Germaine!

Doar fundul băiatului era vizibil, pentru că se vârâse sub un buștean.

— Îl aduc eu.

Brianna a făcut trei pași mari și iuți de-a latul luminișului și l-a tras de acolo. Germaine a scos un sunet gros de protest față de acel amestec nedorit și a dat din picioare, lovind-o cu călcâiele în coapse.

— Au!

Brianna l-a așezat pe pământ, apoi și-a masat coapsa cu mâna. Marsali a scos un sunet care îi trăda exasperarea și a lăsat jos polonicul.

— Acum ce-ai mai luat, ticălos mic?

Cum învățase ceva din experiența anterioară, Germaine a vârât în gură comoara descoperită și a înghițit-o cu greutate. Imediat după aceea, s-a împurpurat și a început să tușească.

Cu un strigăt de alarmă, Marsali s-a lăsat în genunchi și a încercat să îi deschidă gura. Sufocându-se, gâfâind, copilul a făcut câțiva pași înapoi clătinându-se și scuturând din cap. Avea ochii holbați, iar pe bărbie i se scurgea un firicel de salivă.

— Stai!

Brianna l-a prins, l-a întors cu spatele la ea și, cu mâinile făcute pumn a apăsat brusc și puternic în stomacul băiatului.

Germaine a icnit și ceva mic și rotund i-a țâșnit din gură. Respirând convulsiv, a apucat să tragă o gură de aer și a început să urle, iar fața lui violacee și-a recăpătat culoarea roșie și sănătoasă după câteva secunde.

— A pățit ceva?

Jamie s-a uitat neliniștit la băiețel, care plângea în brațele mamei lui, apoi, satisfăcut, s-a uitat scurt la Brianna.

— Ai acționat foarte iute, fetițo. Bună treabă!

— Mulțumesc, eu… mulțumesc. Mă bucur că am reușit.

Brianna a simțit că-i tremură picioarele. Totul durase doar câteva secunde. De la viață la moarte și înapoi, în numai câteva clipe. Jamie i-a atins brațul, a strâns-o ușor, iar ea s-a simțit ceva mai bine.

— Fă bine și du copilașul acasă! i-a spus el lui Marsali. Dă-i să mănânce de seară și culcă-l! Terminăm noi aici.

Marsali, vizibil afectată, a dat aprobator din cap. Și-a îndepărtat de pe față o șuviță de păr deschis la culoare și a făcut o încercare firavă de a-i zâmbi Briannei.

— Mulțumesc, surioară!

Brianna a simțit o undă de plăcere auzind acea titulatură. I-a răspuns la zâmbet.

— Mă bucur că e bine.

Marsali și-a luat sacul de pe pământ și, cu un semn din cap spre Jamie, s-a întors și a coborât poteca abruptă având în brațe copilul care își vârâse degetele plinuțe în părul ei.

— Verișoară, ai procedat foarte bine.

Ian terminase de împrăștiat orzul și a sărit de pe platformă ca să o felicite.

— De la cine ai învățat așa ceva?

— De la mama.

Ian a dat din cap, impresionat. Jamie s-a aplecat și a căutat pe pământ.

— Oare ce a înghițit copilul?

— Asta.

Brianna a zărit obiectul pe jumătate îngropat în frunzele căzute și l-a ridicat. Părea un nasture.

Obiectul sculptat grosolan în lemn avea o formă aproximativ circulară, dar era indiscutabil un nasture, judecând după tija lungă și găurile pentru a fi cusut.

— Dă-mi-l să-l văd!

Jamie a întins palma desfăcută, iar ea l-a lăsat să cadă.

— Ian, îți lipsește vreun nasture? a întrebat el, uitându-se încruntat la micul obiect din palmă.

Ian s-a uitat peste umărul lui Jamie și a clătinat din cap.

— Să fie al lui Fergus? a sugerat el.

— Se poate, dar nu cred. Fergus al nostru e prea pretențios ca să poarte așa ceva. Toți nasturii hainei lui sunt din os lustruit.

Jamie a clătinat încet din cap, tot încruntându-se, apoi a ridicat din umeri. A pus nasturele în tașcă, pe care și-a fixat-o

apoi la brâu.

— În fine. O să mă interesez. Ian, termini tu aici? Nu mai sunt multe de făcut.

I-a zâmbit Briannei și a întors capul spre potecă.

— Hai, fato! În drum spre casă, o să-i întrebăm pe cei din familia Lindsay.

Kenny Lindsey nu era acasă.

— Acum mai puțin de o oră a venit Duncan Innes să-l ia, a spus doamna Lindsey, stând în pragul ușii casei și ținându-și mâna streașină la ochi, pentru a și-i feri de ultimele raze de soare. N-am nicio îndoială că acum e deja la tine acasă. *Mac Dubh*, tu și fata ta, nu vreți să intrați o clipă să gustați ceva?

— Nu, mulțumesc, doamnă Kenny. Soția mea ne așteaptă cu cina pregătită. Dar poate-mi spui dacă acest nasture e de la haina lui Kenny.

Doamna Lindsey s-a uitat la nasturele din palma lui, apoi a clătinat din cap.

— Nu, sigur nu. Tocmai am isprăvit de cusut la haina lui un set nou de nasturi, pe care i-a sculptat din os de căprioară. Cei mai frumoși nasturi pe care i-ai văzut, a afirmat ea, mândră de priceperea de meșteșugar a soțului. Fiecare are pe el câte o față care zâmbește ca un drăcușor, și fiecare e diferit!

Și-a plimbat ochii cercetători peste silueta Briannei.

— Acum altceva, mă refer la fratele lui Kenny, a spus ea. Are un locșor frumos aproape de Cross Creek – o plantație de tutun de patru hectare, pe unde curge și un pârâu bun. O să se ducă la Adunarea de la Mount Helicon; poate mergi acolo, *Mac Dubh*, da?

Zâmbind la auzul acelei aluzii fără înconjur, Jamie a clătinat din cap. În colonie existau puține femei necăsătorite, și chiar dacă Jamie dăduse de înțeles că Brianna era promisă cuiva, acest lucru nu pusese nicidecum capăt propunerilor de căsătorie.

— Regret, dar anul ăsta nu pot, doamnă Kenny. Poate anul viitor, acum nu-mi îngăduie timpul.

Jamie și Brianna și-au luat rămas-bun, politicoși, și au pornit spre casă, în timp ce soarele coborând spre asfințit în spatele lor arunca umbre lungi pe poteca din față.

— Crezi că nasturele e atât de important? a întrebat curioasă Brianna.

Jamie a dat ușor din umeri. O adiere i-a ridicat părul spre creștet și a tras de cordeluța din piele care îl ținea strâns.

— N-aș putea spune. E posibil să nu însemne nimic, dar nu se știe niciodată. Mama ta mi-a spus ce i-a povestit Ronnie Sinclair despre omul din Cross Creek care a întrebat de whisky.

— Hodgepile?

Brianna nu și-a putut reține un zâmbet. Jamie s-a întors și a zâmbit scurt, apoi a redevenit serios.

— Da. Dacă nasturele este al cuiva din Ridge nu e nicio problemă. Dar dacă aparține unui străin…

I-a aruncat o privire și a ridicat din nou din umeri.

— Nu e prea ușor ca un străin să treacă neobservat aici, decât dacă se ascunde dinadins. Un om venit cu bune intenții s-ar opri la o casă pentru a cere ceva de mâncare și de băut, iar eu aș afla în aceeași zi. Dar asta nu s-a întâmplat. Și n-a fost un indian; ei nu folosesc așa ceva la straiele lor.

O pală de vânt a trecut de-a latul cărării, ducând cu sine frunze cafenii și gălbui învârtejite, și ei sau pornit la deal, spre cabană. Au mers într-o tăcere aproape deplină, parcă influențați de muțenia crescândă a pădurii; păsările continuau să cânte de crepuscul, iar umbrele se lungeau pe sub copaci. Versantul nordic al muntelui de peste vale se întunecase deja, în vreme ce soarele cobora înapoia lui.

Însă luminișul în care se afla cabana era încă însorit, iar razele se strecurau printre frunzele gălbui ale castanilor. Claire era în grădina împrejmuită, cu un vas proptit de șold și culegea fasole de pe plantele înălțate pe araci. Silueta ei zveltă se profila pe fundalul soarelui, iar părul ei părea un nimb auriu.

— Innisfree, a spus Brianna fără să vrea când a văzut-o.

— Innisfree?

Nedumerit, Jamie s-a uitat scurt la ea.

Ea a șovăit, dar trebuia să-i explice.

— E un poem, sau o parte dintr-unul. Tata obișnuia să spună câteva versuri când venea acasă și o găsea pe mama făcându-și de lucru în grădină – susținea că, dacă ar putea, ea ar trăi acolo. Obișnuia să glumească pe tema asta, zicând că ea avea să ne părăsească într-o bună zi, pentru a se duce într-un loc în care să poată trăi singură, doar cu plantele ei.

— Aha, a răspuns Jamie calm, dar fața lui părea roșcată în lumina ce scădea. Și cum sună?

Brianna a simțit o mică strângere de inimă când a început să recite.

În Innisfree mi-oi face colibă de nuiele
Cu șiruri de fasole în juru-i, și-o stupină,
Și singur în poiană, șiragul vieții mele
S-o scurge zumzet vesel de albină.[25]

Jamie și-a împreunat sprâncenele roșietice, care au sclipit în razele soarelui.

— O poezie? Dar unde e Innisfree?

— Cred că în Irlanda. A fost irlandez, a adăugat Brianna drept explicație. Poetul.

Pe pietre, la marginea pădurii, se înșirau stupi din butuci scorburoși.

— Oh!

Firicele de auriu și negru au plutit pe lângă ei prin aerul înmiresmat – albine care, venind dinspre câmpuri, se întorceau la stupi. Tatăl ei nu a dat să pășească înainte, ci a rămas tăcut alături de ea, urmărind-o pe mama ei culegând păstăi de fasole, întunecate și aurii printre frunze.

De fapt, nu-i singură, s-a gândit Brianna. Însă mica strângere de inimă a persistat în pieptul ei, dar nu era chiar o durere.

•

Kenny Lindsey a sorbit din whisky, a închis ochii și a plimbat băutura prin gură ca un degustător profesionist. S-a oprit o clipă, încruntându-se concentrat, apoi a înghițit forțat.

— Oo!

A inspirat adânc și s-a cutremurat din tot corpul.

— Iisuse! a spus el cu glas răgușit. Asta-ți arde măruntaiele de tot!

Jamie a zâmbit auzind complimentul și a mai turnat o măsură mică, pe care a împins-o spre Duncan.

— Da, e mai bună decât cea dinainte, a spus el aprobator, mirosind păhărelul cu precauție înainte de a bea. Asta nu-ți jupoaie limba prea rău.

Lindsey s-a șters la gură cu dosul palmei și a dat din cap

---

[25] Prima strofă din poezia *Insula din lacul de lângă Innisfree*, de William Butler Yeats (1865-1939), poet irlandez, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură. Traducere de Aurel Covaci. (n.tr.).

aprobator.

— Ei bine, o să-și găsească un cămin cumsecade. Woolam vrea un butoi – după cât beau quakerii lui, o să-i ajungă un an.

— Ați convenit asupra unui preț?

Lindsey a dat din cap, mirosind cu plăcere platoul cu prăjiturile din ovăz și alte dulciuri pe care Lizzie l-a așezat în fața lui.

— Cincizeci de kilograme de orz pe butoi; încă pe atât, dacă facem juma-juma cu el pentru whisky.

— Cinstit.

Jamie a luat o prăjitură de ovăz și a mestecat câteva momente cu un aer absent. Apoi a ridicat o sprânceană spre Duncan, care stătea vizavi de el la masă.

— Vrei să-l întrebi pe MacLeod de la Naylor's Creek dacă acceptă același târg? Treci pe acolo în drum spre casă, nu?

Duncan a încuviințat în timp ce mesteca, iar Jamie și-a ridicat cana într-un toast – oferta lui Woolam însemna în total aproape patru sute de kilograme de orz, adunate prin schimb și promisiune de plată în bani. Mai mult decât surplusul scos de pe fiecare câmp de la Ridge, materia primă pentru următoarea producție de whisky din anul viitor.

— Un butoi pentru fiecare casă din Ridge, două lui Fergus, a spus Jamie, trăgându-se nepăsător de lobul urechii și făcând calcule. Probabil două lui Nacognaweto, unul, păstrat pentru maturare – da, Duncan, probabil că putem rezerva vreo douăsprezece butoaie pentru Adunare.

Sosirea lui Duncan fusese oportună. Deși Jamie reușise să dea prima producție din an de whisky brut moravilor din Salem în schimbul unor unelte, pânzeturi și al altor lucruri de care avea urgent nevoie, nu încăpea nicio îndoială că plantatorii înstăriți de la Cape Fear vor reprezenta o piață mai bună.

Noi nu puteam pierde o săptămână, cât dura drumul până la Mount Helicon și să stăm departe de casă atâta vreme, dar dacă Duncan ducea whisky-ul acolo ca să-l vândă… Deja îmi făcusem o listă în minte. Toată lumea aducea la Adunare lucruri de vânzare. Lână, pânzeturi, unelte, hrană, animale… Aveam cât mai curând nevoie de un cazan din aramă, de șase suluri de muselină pentru lenjerie și…

— Crezi că e bine să le dați alcool indienilor?

Întrebarea Briannei m-a trezit din reveria mea lacomă.

— De ce nu? a întrebat Lindsey, dezaprobând intervenția ei. La o adică, nu le dăm alcool pe degeaba, fato. Au puțini bani, dar plătesc cu blănuri – și plătesc bine de tot.

Căutând sprijin, Brianna s-a uitat la mine, apoi la Jamie.

— Dar indienii nu... vreau să spun că am auzit că nu prea suportă alcoolul.

Cei trei bărbați au privit-o nedumeriți, iar Duncan a coborât ochii spre cană, învârtind-o în mână.

— Nu suportă?

Un colț al gurii lui a tresărit.

— Adică se îmbată repede.

Lindsey s-a uitat în cana lui, apoi a ridicat ochii spre Brianna și și-a trecut o mână peste creștetul deja chel.

— Vrei să spui ceva, fato? a întrebat el, mai mult sau mai puțin politicos.

Brianna a strâns din buze, apoi s-a relaxat.

— *Vreau* să spun că mi se pare greșit să încurajați oamenii să bea, oameni care, dacă încep să bea, nu se mai opresc.

Neajutorată, s-a întors spre mine. Am clătinat din cap.

— „Alcoolic” încă nu există, am spus. Acum nu reprezintă o boală, ci doar un caracter slab.

Jamie s-a uitat întrebător la Claire.

— Păi, să-ți spun ceva, fata mea, a zis el, de când sunt, am văzut mulți bețivi, dar n-am observat ca o sticlă să sară de pe masă și să se deșerte pe gâtlejul cuiva.

Remarca a fost urmată de sunete de aprobare din partea tuturor, drept care s-a turnat din nou în căni pentru a schimba subiectul.

— Hodgepile? Nu, nu l-am văzut, dar am impresia că am auzit numele ăsta.

Duncan a băut ce mai avea în cană și a așezat-o pe masă, după care a scos un șuierat slab.

— Vrei să mă interesez la Adunare?

Jamie a dat aprobator din cap și a luat încă o prăjitură din ovăz.

— Da, Duncan. Dacă ai prilejul.

Lizzie stătea aplecată deasupra focului și mesteca în tocana pentru cină. I-am văzut umerii încordându-se, dar era prea sfioasă ca să vorbească în fața atâtor bărbați. Brianna nu avea astfel de inhibiții.

— Domnule Innes, te rog să mai întrebi și de altcineva, a spus Brianna și s-a plecat peste masă, țintuindu-l cu ochi rugători. Vrei să întrebi și de un bărbat pe nume Roger Wakefield?

— Da, sigur. Sigur că da.

Duncan s-a înroșit pentru că fața lui era atât de aproape de sânii Briannei și, zăpăcit, a băut și ceea ce mai rămăsese în cana lui Kenny.

— Pot să mai fac și altceva?

— Da, am răspuns eu, punând altă cană în fața lui Lindsey, care părea nemulțumit. Dacă tot întrebi de Hodgepile și de prietenul lui Bree, vrei să te interesezi și de un om pe nume Joseph Wemyss? Cred că e sub contract.

Cu coada ochiului, am văzut umerii slabi ai lui Lizzie relaxându-se de ușurare.

Duncan a încuviințat cu o mișcare din cap și și-a recăpătat calmul când Brianna a dispărut în cămară ca să aducă niște unt. Kenny Lindsey s-a uitat după ea cu mare curiozitate.

— Bree? Așa îi spuneți fiicei voastre? a întrebat el.

— Da, am spus eu. De ce?

Pe fața lui Lindsey a apărut un zâmbet de o clipă. Apoi s-a uitat la Jamie, a tușit și a dus cana la gură.

— Englezoaico, e un cuvânt scoțian, mi-a explicat Jamie, zâmbind ironic. *Bree* înseamnă o mare tulburare.

44. O discuție în trei

Octombrie 1769

Șocul loviturii i-a trecut prin tot brațul. Într-un ritm născut dintr-o experiență îndelungată, Jamie a eliberat securea, a ridicat-o spre spate și a coborât-o brusc cu un bufnet, împrăștiind peste tot bucăți de scoarță sfârtecată și fragmente de lemn. Și-a mișcat laba piciorului pe buștean și a lovit din nou, judecând cu precizie distanța, iar metalul ascuțit s-a înfipt în lemn la doar cinci centimetri de degetele piciorului.

I-ar fi putut cere lui Ian să facă asta, iar el să meargă și să aducă făina de la mica moară de la Woolam's Point, însă băiatul merita recompensa de a le vizita pe cele trei fiice Woolam,

nemăritate, care lucrau cot la cot cu tatăl lor. Erau fete de quakeri, îmbrăcate în culori șterse ca niște vrăbii, dar agere la minte și drăguțe la chip, și îl răsfățau pe Ian, întrecându-se una pe alta să îi ofere o cană de bere sau plăcinte cu carne când se ducea acolo.

Era mult mai bine ca băiatul să-și petreacă timpul flirtând cu fete virtuoase de quakeri decât cu indiencele cu ochi îndrăzneți de peste culme, s-a gândit Jamie, făcând o grimasă. Nu uitase ce spusese Myers despre femeile indiene care duceau bărbați în patul lor după bunul plac.

O trimisese cu el și pe fata sub contract, socotind că aerul proaspăt și răcoros al toamnei ar fi putut să-i aducă un pic de culoare în obraji. Fata avea pielea la fel de albă ca a lui Claire, dar cu nuanța alb-albăstruie a laptelui covăsit, nu cu strălucirea palidă a lui Claire, bogată și netedă, ca miezul alb și mătăsos al trunchiului de plop.

Bușteanul era aproape despicat; încă o lovitură și o răsucire a securii, apoi cele două jumătăți vor fi gata pentru vatră, mirosind a curat și a rășină. Le-a așezat frumos pe mormanul care se înălța alături de cămară și a rostogolit alt buștean, pe care l-a fixat sub picior.

Adevărul era că îi plăcea să cioplească în lemn. Era ceva diferit de truda de a tăia turbă, o muncă istovitoare, în umezeală, cu picioarele înghețate, dar care oferea aceeași satisfacție sufletească profundă de a vedea cum se adună o grămadă sănătoasă de combustibil, satisfacție pe care o simt doar cei care, în haine subțiri, au trăit ierni întregi tremurând. Stiva de lemne de foc ajunsese deja aproape de streașina casei, lemne crăpate de pin și stejar, hicori și arțar, iar vederea lor îi încălzea inima la fel de mult cum lemnul în sine avea să îi încălzească trupul.

Vorbind de căldură; era o zi călduță de octombrie, iar cămașa i se lipise deja de umeri. Și-a trecut o mânecă peste față și a examinat pata de sudoare cu ochi critici.

Dacă o uda, Brianna va insista să i-o spele din nou, chiar dacă el ar fi protestat spunând că sudoarea era destul de curată. „Pfu!” va face ea, dilatându-și nările și strâmbând din nasul lung la fel ca un oposum. Râsese în hohote când o văzuse prima oară făcând asta; atât surprins, cât și amuzat.

Mama lui murise de mult, când el era copil, și, deși amintirea

ei ciudată îi apărea în vis din când în când, el îi înlocuise prezența cu imagini statice, imagini înghețate în minte. Însă și ea făcea „Pfu!” când el venea murdar și strâmba din nasul lung exact la fel – asta îi venise în minte ca o izbucnire de lumină când o văzuse pe Brianna reacționând așa.

Ce mister era sângele! Cum se întâmpla ca un gest mărunt sau un ton al vocii să dureze de-a lungul generațiilor precum adevărurile mai solide ale cărnii? Văzuse același lucru mereu, mereu, urmărindu-și nepoatele și nepoții crescând, și acceptase fără să se gândească amintirea părinților și a bunicilor care apăreau preț de o clipă, umbra unei fețe privind înapoi prin ani și dispărând din nou în chipul din prezent.

Însă acum, când o vedea pe Brianna... era în stare să o urmărească ore în șir, și-a dat el seama și și-a amintit de sora lui aplecându-se fascinată asupra fiecăruia dintre nou-născuții ei. Probabil că de aceea părinții își urmăreau copiii cu o asemenea încântare, a socotit el, pentru că descopereau toate legăturile minuscule dintre ei, care uneau lanțurile vieții, o generație de alta.

A ridicat din umeri și și-a scos cămașa. La urma urmelor, era casa lui; nu avea cine să-i vadă urmele de pe spinare și nu exista nimeni care să se sinchisească dacă le vedea. Aerul i s-a părut brusc răcoros pe pielea umedă, dar câteva lovituri de secure i-au adus sângele cald înapoi pe spate.

Îi iubea mult pe copiii lui Jenny – îndeosebi pe Ian, găliganul care, prin amestecul de nechibzuință și curaj îndărătnic, îi amintea atât de mult de sine la aceeași vârstă. În fond, aveau același sânge. Însă Brianna...

Brianna era sânge din sângele lui și carne din carnea lui. O promisiune nerostită îndeplinită față de părinții lui; darul lui făcut lui Claire și al ei către el.

Pentru a nu știu câta oară, s-a trezit gândindu-se la Frank Randall. Și întrebându-se ce crezuse Randall ținând în brațe copilul altui bărbat – și încă unul pe care nu avea niciun motiv să îl iubească?

Probabil că, la o adică, Randall fusese bărbatul mai bun – ocrotise un copil de dragul lui și al mamei lui; îi privise chipul cu bucurie doar pentru frumusețea lui proprie, și nu pentru că se vedea reflectat pe sine în el. S-a simțit vag rușinat și a lovit mai tare cu securea ca să își exorcizeze sentimentele.

Mintea lui era concentrată în întregime asupra gândurilor, nicidecum asupra acțiunilor. În vreme ce o folosea, securea era în aceeași măsură o parte a corpului ca și brațele care o roteau. O smucitură a încheieturii sau a cotului l-a avertizat imediat de pericol, o vibrație slabă, o modificare subtilă a greutății securii l-a făcut să se oprească la jumătatea mișcării de rotire, iar capul toporului a zburat peste luminiș, astfel că nu l-a lovit în laba piciorului.

— *Deo gratias*, a murmurat el, cu mai puțină recunoștință decât indicau cuvintele.

Și-a făcut cruce mai mult de formă și s-a dus să recupereze bucata de metal. La naiba cu vremea asta, s-a gândit el; nu plouase de aproape o lună, și coada uscată a toporului era mai puțin îngrijorătoare decât tulpinile ofilite ale plantelor din grădina lui Claire, aflată în apropierea casei.

Ridicând din umeri de iritare, a aruncat o privire spre puțul pe jumătate săpat. Alt lucru care trebuia făcut, dar pentru care nu își găsise timp. Va trebui să mai aștepte, puteau lua apă din pârâu sau din zăpadă, dar fără lemne vor muri de foame sau de frig, sau și una, și alta.

Ușa s-a deschis și, cu un coș sub braț, Claire a ieșit afară înfășurată în mantie ca să se păzească de răcoarea umbrelor toamnei. Brianna era în spatele ei și, văzându-le, Jamie și-a uitat iritarea.

— Ce-ai făcut? l-a întrebat Claire imediat, observând capul securii din mâna lui.

L-a privit cercetător, căutând urme de sânge.

— Sunt întreg, a asigurat-o el. Doar că va trebui să repar coada securii. Te duci să cauți plante? a întrebat el arătând spre coș.

— M-am gândit să încercăm în susul pârâului, poate găsim urechiușe.

— Să nu te îndepărtezi prea mult, da? Pe munte sunt indieni la vânătoare. I-am mirosit pe culme azi-dimineață.

— I-ai mirosit? a întrebat Brianna.

Fata a ridicat întrebător o sprânceană. Jamie a văzut-o pe Claire uitându-se când la ea, când la el, apoi zâmbind pentru sine; așadar era unul dintre gesturile lui. A ridicat și el o sprânceană privind-o pe Claire și i-a văzut zâmbetul lățindu-se.

— E toamnă, iar ei usucă vânatul, i-a explicat el Briannei.

Dacă vântul bate din direcția potrivită, simți de departe mirosul de fum.

— Nu ne îndepărtăm mult, l-a asigurat Claire. Doar puțin dincolo de iazul păstrăvilor.

— Da, bine. Cred că e destul de sigur.

Avea rețineri să le lase să plece, dar nu putea să le închidă în casă doar pentru că în apropiere erau sălbatici – ca și el, indienii își vedeau de treburile lor, pregătindu-se pentru iarnă.

Dacă ar fi știut că erau oamenii lui Nacognaweto, nu și-ar fi făcut griji, dar așa cum stăteau lucrurile, grupurile de vânători se îndepărtau deseori foarte mult de locul de baștină și puteai să dai peste unii din tribul Cherokee sau dintr-un alt trib mic și ciudat, ai cărui membri își spuneau Oamenii Câinelui. Doar un sat de-al acestora mai exista, erau foarte bănuitori față de necunoscuții albi – și nu fără motiv.

Brianna a rămas cu ochii la pieptul lui dezgolit, la țesutul strâns în jurul unei cicatrice, dar nu a lăsat de înțeles că ar fi fost dezgustată ori curioasă – nici măcar atunci când și-a lăsat o mână pe umărul lui, sărutându-l pe obraz în semn de la revedere, deși el și-a dat seama că ea simțise sub degete crestăturile vindecate de pe spate.

Claire îi povestise totul, a presupus el, totul despre Jack Randall și despre zilele dinaintea Revoltei. Ori poate că nu-i povestise chiar totul. S-a înfiorat ușor, deși nu din cauza răcorii, și s-a retras de sub atingerea ei, continuând totuși să-i zâmbească.

— Am lăsat pâine în dulap, niște mâncare într-o oală, pentru tine, Ian și Lizzie.

Claire a întins mâna și i-a îndepărtat o așchie din păr.

— Să nu mâncați pudingul din cămară; e pentru cină.

El i-a prins degetele și i le-a sărutat ușor. Claire a părut surprinsă, apoi a simțit o căldură crescând sub piele. S-a apropiat și, ridicându-se pe vârfuri, l-a sărutat pe gură, apoi s-a grăbit să o ajungă din urmă pe Brianna, care era la marginea luminișului.

— Să aveți grijă! a strigat Jamie după ele.

Ele au făcut semne cu mâinile și au dispărut în pădure, lăsându-l cu senzația sărutărilor lor pe față.

Deo gratias, a murmurat el din nou urmărindu-le, dar de data asta a rostit cuvintele cu o recunoștință pornită din inimă. A

așteptat până a pierdut din ochi mantia Briannei, după care s-a întors la treabă.

•

Punând jos, lângă el, o mână de cuie cu cap pătrat, Jamie s-a așezat pe butucul de spart lemne și, folosind un ciocan mic, le-a bătut câte unul câte unul în capătul mânerului securii. Lemnul uscat și crăpat s-a dilatat, dar, ținut strâns de metal, nu avea cum să se desfacă.

A încercat să miște capătul securii și, văzând că era fix, s-a ridicat și a lovit cu forță în butuc pentru a verifica dacă era suficient de rezistent. Era.

Fiindcă stătuse atâta pe loc, i se părea răcoare, așa că și-a îmbrăcat cămașa. Îi era și foame, dar trebuia să-i aștepte pe cei doi tineri. Deși poate ei s-or fi îndopat deja, s-a gândit el cinic. Aproape că putea simți mirosul plăcințelelor cu carne făcute de Sarah Woolam, aroma puternică răsărindu-i în minte, îndepărtând mirosul de frunze moarte și de pământ umed a toamnei.

Când s-a apucat din nou de treabă, gândul la plăcintele cu carne i-a zăbovit în minte alături de cel legat de iarnă. Indienii spuneau că iarna va fi mult mai grea decât cea dinainte. Cum va fi să vâneze în zăpadă mare? Și în Scoția ningea, dar adesea omătul se așternea ușor pe sol, iar cărările bătute de căprioare se vedeau ceva mai întunecate pe versanții abrupți și pustii.

Așa fusese iarna dinainte. Însă acea sălbăticie era predispusă la extreme. Auzise povești despre zăpezi înalte aproape de doi metri, despre văi în care omul se scufunda până la subraț și despre gheață atât de groasă pe râuri, încât chiar și un urs putea merge pe ea. Gândindu-se la urși, a zâmbit puțin sumbru. Ei, dacă ar putea ucide unul, ar avea carne toată iarna, și nici blana nu i-ar strica.

Gândurile au curs încet în ritmul muncii, o parte a minții înșira cuvintele cântecelului „Tata e la vânătoare”, în timp ce alta era ocupată cu imaginea vie a pielii albe a lui Claire, palidă și amețitoare ca un vin de pe Rin, conturată pe fondul unei blăni de urs negru.

— Tata va aduce-o blană/Ca să-și învelească pruncul, a murmurat el în barbă, fără să urmeze linia melodică.

S-a întrebat cât de multe îi povestise Claire Briannei. Era ciudat, dar plăcut, felul lor de a vorbi în trei; el și Brianna erau

sfioși unul față de celălalt, fiecare tindea să îi spună lucruri personale lui Claire, încredințat că ea le va transmite celuilalt, ca interpretă a lor în acel limbaj nou și stângaci al inimii.

Deși era recunoscător pentru miracolul pe care îl reprezenta fiica lui, Jamie voia să facă dragoste din nou cu soția sa în patul lor. Se făcuse prea frig pentru a face asta în magazia cu ierburi din pădure – deși recunoștea că drăgostea în stratul gros de frunze îngălbenite de castan avea un anumit farmec, chiar dacă era lipsită de demnitate.

— Ei, în fine, a murmurat el și a zâmbit vag pentru sine. Dar când se îngrijorează un bărbat pentru demnitatea lui când face *asta*?

S-a uitat gânditor la stiva de bușteni de pin, drepți și lungi, de la marginea luminișului, apoi la soare. Dacă Ian se întorcea curând, împreună ar mai putea fasona și tăia vreo doisprezece până la apusul soarelui.

Lăsând securea pe pământ, s-a dus spre casă și a început să măsoare cu pasul dimensiunile noii camere pe care o plănuia, care să poată fi folosită cât dura construcția. Brianna era femeie în toată firea, îi trebuia un locșor al ei, în care să aibă intimitate, ea și slujnica. Iar dacă asta rezolva problema intimității lui și a lui Claire, cu atât mai bine, nu?

A auzit foșnete slabe de frunze uscate în curte, dar nu s-a întors. Apoi a auzit în spatele lui o tuse slabă, ca un strănut de veveriță.

— Domnișoară Lizzie, a spus el, continuând să privească pământul. Ți-a plăcut călătoria? Sper că cei din familia Woolam sunt bine.

Dar unde erau Ian și căruța? s-a întrebat Jamie. Nu auzise zgomot de roți venind dinspre drum.

Ea nu a zis nimic, ci a scos un sunet neclar care l-a făcut să se întoarcă surprins, pentru a se uita la ea.

Avea fața palidă și trasă și arăta cu un șoarece speriat. Nu era ceva neobișnuit; știa că o speria cu statura și vocea groasă, de aceea i se adresa vorbind rar și blând, așa cum ar fi făcut-o cu un câine maltratat.

— Fato, ați avut vreun accident? S-a întâmplat ceva rău cu caii și căruța?

Ea a clătinat din cap, mută în continuare. Avea ochii aproape rotunzi, cenușii ca și poalele rochiei decolorate, iar vârful nasului

căpătase o culoare rozalie.

— Ian a pățit ceva?

Nu voia să o sperie și mai mult, dar purtarea ei începea să îl alarmeze. Se întâmplase ceva, era convins.

— Sunt bine, unchiule. La fel și caii.

Discret ca un indian, Ian a apărut din spatele cabanei. S-a apropiat de Lizzie, oferindu-i sprijin prin prezența lui, iar ea l-a luat instinctiv de braț.

Jamie s-a uitat la amândoi; în aparență, Ian era calm, dar agitația lui interioară era vădită.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jamie, pe un ton mai tăios decât voise.

Fata a tresărit.

— Mai bine spune-i tu, a zis Ian. S-ar putea să nu avem mult timp.

A atins-o încurajator pe umăr, iar ea a părut să capete putere; și-a îndreptat umerii și a dat din cap.

— Eu… era… am văzut un om. La moară, domnule!

A încercat să continue, dar îndrăzneala îi pierise; de efort, a rămas cu vârful limbii prins între dinți, dar nu a mai scos nicio vorbă.

— L-a văzut, unchiule! a spus Ian.

Părea tulburat, dar nu temător, ci mai curând agitat într-un fel neobișnuit.

— L-a mai văzut înainte – cu Brianna.

— Da?

A încercat să vorbească încurajator, dar o presimțire i-a zburlit părul de pe ceafă.

— La Wilmington, a adăugat Lizzie în cele din urmă. MacKenzie îl cheamă; așa l-am auzit pe un marinar spunându-i.

Jamie s-a uitat scurt la Ian, care a clătinat din cap.

— Nu a spus de unde e, da’ eu n-am văzut pe nimeni din Leoch care să-i semene. L-am văzut și l-am auzit vorbind; poate-o fi scoțian din Highlands, dar școlit în sud, aș zice că e un om educat.

— Și acest MacKenzie o cunoaște pe fata mea? a întrebat el.

Încruntată de concentrare, Lizzie a confirmat cu o mișcare din cap.

— Da, da, domnule! Și ea îl cunoaște, dar se temea de el.

— Se temea? De ce?

A vorbit tăios, iar ea s-a albit, dar acum era pornită și, poticnit și bâlbâit, a continuat să vorbească.

— Nu știu de ce, domnule! Dar ea a pălit când l-a văzut și a scos un țipăt, domnule. Apoi s-a înroșit la față, s-a albit și iar s-a înroșit – vai, era tulburată, oricine ar fi văzut asta!

— Ce a făcut acel om?

— Păi, nimic. Atunci. S-a apropiat de ea și a luat-o de brațe și i-a spus să plece cu el. Toată lumea din tavernă se uita la ei. Ea s-a smuls, albă la față, dar mi-a spus să mă liniștesc și să o aștept, că se va întoarce. Și apoi a plecat cu el.

Lizzie a inspirat scurt și și-a șters vârful nasului, care începuse să-i curgă.

— Și ai lăsat-o?

Speriată, fata s-a tras înapoi.

— Oh, ar fi trebuit să merg după ea, știu că așa trebuia să fac, domnule! a strigat Lizzie cu chipul schimonosit de suferință. Dar m-am temut, domnule, și sper să mă ierte Dumnezeu!

Jamie s-a străduit să nu se mai uite încruntat la ea și să se arate răbdător.

— Ei, în fine. Și ce s-a întâmplat după aceea?

— M-am dus în camera noastră, așa cum îmi spusese și m-am întins pe pat, rugându-mă din adâncul sufletului.

— Dar se pare că asta nu a ajutat, din câte înțeleg!

— Unchiule…

Glasul lui Ian a sunat moale, dar nu temător, și băiatul a rămas cu ochii ațintiți la Jamie.

— E o biată fată, unchiule; a făcut ce-a crezut că e mai bine.

Jamie și-a trecut o mână prin păr.

— Da, a spus el. Îmi pare rău, fetițo, n-am vrut să-ți iau capul. Dar n-ar fi mai bine să spui mai departe?

Pe obrajii lui Lizzie au apărut puncte rozalii.

— Ea… nu s-a întors decât spre zori. Și… și…

Jamie nu mai avea răbdare și fără îndoială că asta i se citea limpede pe față.

— Am simțit mirosul lui pe pielea ei, a spus Lizzie în șoaptă, abia auzit. Sământa lui…

Izbucnirea de furie l-a luat pe nepregătite, ca un fulger alb și fierbinte, care i-a trecut prin piept și pântece. A simțit că se sufocă, dar și-a înăbușit furia ca pe cărbunii dintr-o vatră.

— Așadar, s-a culcat cu ea. Ești sigură de asta?

Umilită din cale afară de modul direct în care vorbise Jamie, micuța servitoare nu a făcut decât să dea din cap.

Lizzie își frământa rochia între mâini, mototolind-o. Paloarea ei a fost înlocuită de un val de roșeață fierbinte; arăta ca una dintre roșiile crescute de Claire. Nu putea să se uite la Jamie, stătea cu capul plecat, privind în pământ.

— Vai, domnule! A rămas grea, nu ați văzut? Trebuie să fie el, era fecioară când a luat-o cu el. A venit după ea, dar ea se temea de el.

Dintr-odată, Jamie a înțeles și a simțit că i se ridică tot părul de pe mâini și umeri. Adierea tomnatică l-a izbit ca un vânt înghețat prin cămașă și furia i s-a transformat într-o stare de rău. Toate lucrurile mărunte pe care le văzuse pe jumătate și le gândise pe jumătate, neîngăduindu-le să ajungă la suprafața minții lui, s-au închegat imediat într-un tipar logic.

Înfățișarea ei, felul în care se purta; când vioi, când pierdută în gânduri. Și lumina de pe fața ei, care nu era din cauza soarelui. Jamie știa să descifreze destul de bine înfățișarea unei femei însărcinate; dacă ar fi cunoscut-o înainte, ar fi observat schimbarea, însă așa cum stăteau lucrurile...

Claire. Claire știa. Gândul i-a răsărit brusc, rece în certitudinea lui. Ea își cunoștea fiica, și era doctor. Sigur știa – și nu îi spusese.

— Ești sigură?

Răceala a făcut să-i înghețe furia. A simțit-o cum i se înțepenește în piept – ceva ascuțit, primejdios, care părea să împungă în toate direcțiile.

Fără cuvinte, Lizzie a dat afirmativ din cap și a roșit și mai tare, dacă așa ceva era posibil.

— Sunt slujnica ei, a șoptit ea, cu privirea în pământ.

— Vrea să spună că Brianna nu are scurgerile de două luni, a sărit Ian în ajutorul fetei, vorbind degajat.

Fiind cel mai mic dintr-o familie cu multe surori, el nu era constrâns de delicatețea pe care o manifesta Lizzie.

— E sigură.

— Eu... eu n-aș fi scos o vorbă, domnule, a spus fata cu tristețe. Doar că, atunci când l-am văzut pe bărbat...

— Unchiule, crezi că a venit ca să o caute? a intervenit Ian. Trebuie să-l oprim, nu?

Starea lui de agitație furioasă era limpede acum, făcându-i

obrajii slabi să se înroșească.

Jamie a inspirat adânc, moment în care și-a dat seama că își ținuse câtva timp respirația.

— Nu știu, a spus el, surprins de calmul din propriul glas.

Abia apucase să afle vestea, fără a mai vorbi că nu putea trage concluzii, dar băiatul avea dreptate, era un pericol care trebuia înfruntat.

Potrivit dreptului comun, acel MacKenzie o putea cere de soție pe Brianna, dacă dorea, având ca dovadă copilul ce se va naște. Un tribunal nu silea femeia să se mărite cu cel care o violase, dar orice magistrat va susține dreptul unui bărbat de a avea o soție și un copil – indiferent ce sentimente nutrea soția în legătură cu această problemă.

Părinții lui se căsătoriseră în acest fel: fugiseră și se ascunseseră prin munții din Highlands până când sarcina mamei sale devenise vizibilă, astfel că frații ei fuseseră siliți să accepte căsătoria nedorită. Copilul era ceva permanent, o legătură de netăgăduit între un bărbat și o femeie, iar el era în măsură să știe asta.

A aruncat o privire spre drumeagul care urca dinspre poalele pădurii.

— Nu va veni aici pe urmele voastre? Cred că cei din neamul Woolan i-au spus încotro să meargă.

— Nu, a spus Ian, încă dus pe gânduri. Nu cred. I-am luat calul, nu?

I-a zâmbit brusc lui Lizzie care, drept răspuns, a chicotit slab.

— Da? Și ce îl împiedică să vină cu căruța sau cu o căruță cu catâri?

Zâmbetul de pe fața lui Ian s-a lățit.

— L-am lăsat pe Rollo în căruță, a răspuns el. Cred că va trebui să meargă pe jos, unchiule.

Jamie a zâmbit răutăcios, la rândul său.

— Ai gândit iute, Ian.

Băiatul a ridicat cu modestie din umeri.

— Păi, n-am vrut ca ticălosul să ne ia prin surprindere. Și, cu toate că în ultima vreme nu am auzit-o pe verișoara Brianna vorbind de prietenul ei… Wakefield, nu?

Din delicatețe, a făcut o pauză, apoi a continuat.

— Nu cred că vrea să-l vadă pe acest MacKenzie. Mai ales dacă…

— Eu aș spune că domnul Wakefield și-a întârziat prea mult sosirea aici, a spus Jamie. Mai ales dacă…

Nu era de mirare că Brianna încetase să mai aștepte cu nerăbdare venirea lui Wakefield – după ce își dăduse seama. La urma urmelor, cum i-ar fi explicat o femeie pântecul umflat unui bărbat care o lăsase fecioară?

Încet și conștient, și-a desfăcut pumnii. Avea suficient timp să priceapă toate acestea. Deocamdată, rămânea un singur lucru care trebuia făcut.

— Adu-mi pistoalele din casă, a spus el, întorcându-se spre Ian. Iar tu, fetițo…

I-a aruncat fetei o privire care voia să semene a zâmbet, apoi a întins mâna spre haina atârnată de marginea unui buștean din stivă.

— Rămâi aici și așteapt-o pe stăpâna ta. Spune-i soției mele… spune-i că am plecat la Fergus, să-l ajut să construiască hornul. Și să nu scăpați vreo vorbă despre asta față de soția sau de fiica mea – altfel o să-mi fac bretele din măruntaiele voastre.

A rostit amenințarea pe jumătate în glumă, însă fata a pălit ca și cum el chiar ar fi vrut să facă asta.

Lui Lizzie i s-au tăiat picioarele și s-a lăsat moale pe butucul de spart lemne. Și-a dus degetele tremurânde spre micul medalion de la gât, căutând liniștea în metalul rece. S-a uitat cum Jamie coboară poteca, amenințător ca un lup mare și roșcat. Întunecată, umbra lui s-a alungit, iar ultimele raze de soare ale toamnei târzii l-au atins ca un foc.

Medalionul din mâna ei era rece ca gheața.

— Oh, Mămică, a murmurat ea de câteva ori, Maică Sfântă, ce am făcut?

45. Jumi-juma

Frunzele de stejar erau uscate și pocneau sub tălpile lor. Frunzele castanilor care se înălțau maiestuoși deasupra lor cădeau constant, o ploaie gălbuie și lentă, care lua în râs uscăciunea solului.

— E adevărat că indienii se pot mișca prin pădure fără să scoată niciun sunet ori e ceva ce ni s-a spus doar la cursurile de

cercetași?

Brianna a dat cu piciorul într-un strat subțire de frunze, împrăștiindu-le în toate părțile. Îmbrăcate în rochii largi, care se agățau mereu de frunze și de rămurele, amândouă făceam zgomot ca o turmă de elefanți.

— Păi, n-ar putea face asta pe o asemenea vreme, decât dacă s-ar legăna prin copaci ca niște cimpanzei. Dacă ar fi o primăvară umedă, atunci ar fi o altă poveste – chiar și eu aș putea merge pe aici fără să scot niciun sunet; pământul e ca un burete.

Mi-am strâns rochia ca să nu ating un tufiș mare de soc și m-am aplecat să examinez fructele. Erau de un roșu-închis, nu aveau culoarea negricioasă care să indice coacerea completă.

— Încă două zile, am spus. Dacă le-am folosi ca medicamente, le-aș culege chiar acum. Dar le vreau pentru vin, uscate ca stafidele – iar pentru asta, trebuie să aibă mult zahăr, de aceea e nevoie să aștepți până când sunt gata să cadă de pe plantă.

— Am înțeles. Ce semn de hotar este ăsta?

Brianna a privit în jur și a zâmbit.

— Nu, nu-mi spune – e cumva bolovanul acela mare care arată ca un cap de pe Insula Paștelui?

— Foarte bine, am spus cu glas aprobator. Corect, pentru că nu se va schimba odată cu anotimpurile.

Ajungând la marginea unui mic pârâu, ne-am despărțit coborând fiecare, încet, malul abrupt. O rugasem pe Brianna să culeagă năsturei, în vreme ce eu umblam printre copaci căutând urechiușe și alte ciuperci comestibile.

Am privit-o pe furiș în timp ce căutam, stând cu un ochi spre pământ și cu celălalt spre ea. Pătrunsese până la genunchi în pârâu, ținându-și fustele ridicate, arătându-și pulpele lungi și musculoase, și înaintând încet, cu ochii la apa vălurită.

Ceva era anapoda; așa fusese zile în șir. La început, crezusem că încordarea ei era cauzată de stresul situației noi în care se afla. Însă în ultimele săptămâni, ea și Jamie stabiliseră o relație care, deși încărcată de sfiiciune de ambele părți, era din ce în ce mai caldă. Erau încântați unul de celălalt, iar eu eram încântată să îi văd împreună.

Totuși, pe ea o frământa altceva. Trecuseră trei ani de când o părăsisem – patru de când mă părăsise ea, pentru a trăi singură, și se schimbase; devenise deja femeie. Nu o mai puteam citi la

fel de ușor ca altă dată. Avea priceperea lui Jamie de a-și ascunde sentimentele adânci înapoia unei măști de calm – o recunoșteam la fel de bine la amândoi.

Parțial, plănuisem acea expediție după plante ca pretext pentru a vorbi cu ea între patru ochi; cu Jamie, Ian și Lizzie în cabană, plus șirul permanent de arendași și de vizitatori care veneau, să stea de vorbă cu Jamie, o astfel de discuție era imposibilă. Și dacă ceea ce bănuiam era adevărat, nu va fi o conversație la care aș fi vrut să fie de față altcineva.

Când eu umplusem pe jumătate coșul cu urechiușe groase și cărnoase, portocalii, Brianna a ieșit șiroind de apă din pârâu, cu coșul dând pe afară de năsturei și de mănunchiuri de coada-calului.

Și-a șters labele picioarelor cu poalele fustei și a venit lângă mine sub un castan uriaș. I-am întins bidonul cu cidru și am așteptat până când a luat o gură.

— E vorba de Roger? am întrebat eu, fără nicio introducere.

Cu o sclipire de uimire în ochi, mi-a aruncat o privire, apoi am observat că linia încordată a umerilor se relaxează.

— Mă întrebam dacă mai poți face asta, a spus ea.

— Ce anume?

— Să-mi citești gândurile. Am sperat că încă poți.

Și-a mișcat buzele cu stângăcie, încercând să zâmbească.

— Presupun că mi-am cam pierdut antrenamentul, am zis. Dar lasă-mă câteva clipe.

Am întins o mână și i-am dat la o parte părul de pe față. S-a uitat spre mine, dar dincolo de mine, prea temătoare ca să mă privească direct în ochi. Un caprimulg a țipat dinspre umbrele verzi din depărtare.

— Nu-i nimic, fata mea, m-am grăbit să spun. De câte luni nu ți-a venit ciclul?

Respirația ei a devenit un oftat uriaș. Iar fața i s-a relaxat de ușurare.

— De două luni.

Apoi s-a uitat în ochii mei, iar eu am simțit un mic șoc la fel ca acela pe care îl avusesem la sosirea ei. Cândva, starea ei de ușurare ar fi fost a unei copile; o teamă împărtășită și deja pe jumătate alungată de ideea că, într-un fel sau altul, eu aveam să o rezolv. Însă acum era doar ușurarea de a fi împărtășit un secret insuportabil; nu se aștepta ca eu să îndrept lucrurile.

Faptul că știa că eu nu puteam face nimic nu m-a împiedicat să trăiesc un sentiment irațional de pierdere.

Brianna m-a strâns de mână, vrând parcă să mă calmeze, apoi s-a rezemat de trunchiul unui copac, întinzându-și picioarele în față, cu labele dezgolite.

— Știai deja?

M-am așezat alături de ea, dar mai puțin grațios.

— Așa cred, dar nu mi-am dat seama că știam, dacă are vreo logică ce spun.

Privind-o acum, totul era clar; paloarea pielii și micile schimbări ale culorii obrajilor, privirea spre înăuntru. Observasem asta, dar pusesem totul pe seama schimbărilor neobișnuite și a încordării, pe seama emoțiilor provocate de faptul că mă găsise, că îl cunoscuse pe Jamie, că era îngrijorată de soarta lui Lizzie și de a lui Roger.

Acea îngrijorare aparte căpăta acum o nouă dimensiune.

— Of, Iisuse! Roger!

Palidă în umbra gălbuie a frunzelor de castan de deasupra, ea a dat din cap. Părea să sufere de hepatită, și nu era de mirare.

— S-a întâmplat acum aproape două luni. Dacă nu a pățit ceva, ar fi trebuit să ajungă aici.

Am făcut calcule în minte.

— Două luni, și curând va fi noiembrie.

Frunzele proaspăt căzute din hicori și din castani alcătuiau un strat gros și moale, gălbui și cafeniu, sub tălpile noastre. Am simțit că mi se strânge inima.

— Bree, trebuie să te întorci.

— Poftim? a întrebat ea ridicând capul brusc. Să mă întorc unde?

— La pietre, am răspuns agitată, fluturând o mână. În Scoția! Și cât mai repede!

M-a privit lung, încruntându-se.

— *Acum*? De ce?

Am inspirat adânc, sfâșiată de o mulțime de emoții contradictorii. Îngrijorare pentru Bree, teamă pentru Roger, o tristețe îngrozitoare față de Jamie, care va trebui să renunțe la ea atât de curând. Și pentru mine.

— Poți trece dacă ești însărcinată. Știm măcar atâta lucru, pentru că eu am făcut-o, cu tine. Dar, draga mea – nu poți trece un copil prin acea… acea… nu se poate, am încheiat eu

deznădăjduită. Doar știi cum e.

Se scurseseră trei ani de când venisem prin pietre, dar mi-am amintit cu intensitate experiența.

Ochii ei s-au întunecat în timp ce obrajii i s-au golit de sânge.

— Nu poți trece un copil, am repetat, încercând să mă controlez și să gândesc logic. Ar fi ca și cum ai sări de pe cascada Niagara cu un copil în brațe. Trebuie să te întorci înainte de nașterea lui, altfel…

M-am oprit, făcând calcule.

— E aproape noiembrie. Corăbiile nu traversează oceanul între sfârșitul lunii noiembrie și martie. Și nu poți aștepta până în martie – asta ar însemna să faci o călătorie de două luni pentru a traversa Atlanticul, fiind însărcinată în luna a șasea sau a șaptea. Dacă nu naști pe corabie – ceea ce ar însemna probabil moartea ta ori a copilului sau a amândurora –, va trebui să călărești cincizeci de kilometri până la cercul de piatră, apoi să treci, să-ți găsești ajutor în partea cealaltă… Brianna, nu vei reuși! Trebuie să pleci acum, imediat ce se poate.

— Și dacă plec acum, cum aș putea fi sigură că ajung în timpul corect?

A vorbit calm, dar degetele ei frământau țesătura rochiei.

— Tu… cred… ei bine, eu am reușit, am spus, în timp ce starea inițială de panică a început să se stingă, lăsând loc gândirii raționale.

— Tu l-ai avut pe tata la celălalt capăt, a replicat ea și a ridicat brusc ochii spre mine. Fie că voiai să mergi sau nu la el, aveai sentimente puternice față de el – te-ar fi tras dincolo. Sau pe mine. Dar el nu mai există.

Fața ei s-a încordat, apoi s-a destins.

— Roger știa cum – adică știe, s-a corectat ea. Cartea lui Geillis Duncan spunea că poți folosi pietre prețioase pentru a călători, pentru protecție și navigație.

— Dar tu și Roger doar bănuiți asta! am ripostat. La fel și Geillis Duncan! S-ar putea să nu fie nevoie de pietre prețioase *sau* de un atașament strâns. În basmele vechi, când oamenii pătrund în peștera unei zâne și apoi se întorc, e vorba întotdeauna de două sute de ani. Dacă ăsta e tiparul obișnuit…

— Ai risca pentru a descoperi că nu este? Și nu este – Geillis Duncan a mers *mai departe* de două sute de ani.

Cu o oarecare întârziere, mi-am dat seama că ea se gândise

la toate. Nimic din ce spuneam eu nu venea ca o surpriză pentru ea. Iar asta însemna că și ea ajunsese la o concluzie – care nu presupunea călătoria pe corabie până în Scoția.

M-am frecat cu o mână între sprâncene, străduindu-mă să fiu la fel de calmă ca ea. Numele lui Geillis îmi evocase altă amintire, deși era una pe care încercasem să o uit.

— Mai există o cale, am spus eu, străduindu-mă să fiu calmă. E în Haiti – acum se numește Hispaniola. În junglă, pe un deal, există pietre în picioare, dar dedesubt se găsește o crăpătură, un pasaj, într-o peșteră.

Aerul pădurii era răcoros, dar nu umbrele mi-au făcut pielea ca de găină. Încercând să alung senzația de frig, mi-am masat brațele. Aș fi șters orice amintire despre peștera Abandawe – încercasem asta –, dar nu era un loc pe care să-l uiți cu ușurință.

— Ai fost acolo?

Brianna s-a aplecat în față, vădit interesată.

— Da. E un loc oribil. Dar Indiile sunt mult mai aproape decât Scoția, iar corăbiile navighează aproape tot anul între Charleston și Jamaica.

Simțindu-mă ceva mai bine, am inspirat adânc.

— Nu e ușor de străbătut jungla, dar asta îți va oferi mai mult timp, suficient ca noi să îl găsim pe Roger.

Dacă mai putea fi găsit, m-am gândit eu, dar nu am rostit-o. Acea temere putea fi alungată mai târziu.

O frunză de castan a coborât spiralat în poala Briannei, o pată de un galben viu pe fondul pânzei de culoare cafenie, țesută de casă. Ea a ridicat-o și i-a netezit suprafața ca de ceară cu degetul mare. Ochii ei albaștri m-au privit fix.

— Acest loc funcționează la fel ca și celălalt?

— Nu știu cum funcționează vreunul dintre ele! Suna altfel, ca un clopot, nu ca un bâzâit. Dar sigur era un pasaj.

— Deci ai fost acolo, a spus Brianna privindu-mă printre gene. De ce? Ai vrut să te întorci? După ce îl găsiseși pe el?

În glasul ei a persistat o ușoară ezitare; încă nu se hotărâse să se refere la Jamie ca la tatăl ei.

— Nu. A avut legătură cu Geillis Duncan. Ea a descoperit acel loc.

Brianna a deschis ochii mari.

— E *aici*?

— Nu. A murit.

Am respirat adânc, simțind șocul amintirii și furnicătura unei lovituri de secure urcându-mi prin braț. Uneori mă gândeam la Geillis când eram singură în pădure. Câteodată, mi se părea că-i aud vocea în urma mea, și atunci mă întorceam precipitată, dar nu vedeam decât ramurile șopotind în vânt. Însă acum i-am simțit ochii îndreptați spre mine, verzi și sclipitori ca pădurea primăvara.

— Cât se poate de moartă, am spus cu fermitate și am schimbat subiectul. Cum s-a întâmplat asta?

Nu avea cum să pretindă că nu înțelegea la ce mă refeream. M-a privit direct, ridicând o sprânceană.

— Tu ești medicul? Câte modalități există?

Interesată, i-am întors privirea.

— Nici măcar nu te-ai gândit să-ți iei măsuri de prevedere?

Încruntându-se, m-a fulgerat cu privirea.

— Nu *plănuisem* să fac sex aici!

M-am luat cu mâinile de cap și, de exasperare, mi-am înfipt degetele în scalp.

— Crezi că oamenii *plănuiesc* asta? Doamne Dumnezeule, de câte ori am venit la școala ta și am vorbit despre…

— Tot timpul! În fiecare an! Mama mea, enciclopedia sexului! Ai idee cât de înjositor este să-ți vezi mama stând în picioare în fața tuturor și desenând *penisuri*?

Tulburată de acele amintiri, fața ei a căpătat culoarea frunzelor stacojii de arțar.

— Cred că n-am făcut asta chiar atât de bine de vreme ce se pare că tu nu ai recunoscut unul când l-ai văzut, am replicat eu sec.

A întors fața spre mine, cu ochii injectați, dar s-a calmat când și-a dat seama că glumisem – ori măcar încercasem.

— Adevărat, a spus ea. Ei bine, arată altfel în trei dimensiuni.

Luată pe nepregătite, am izbucnit în râs. A ezitat o clipă, apoi m-a imitat, chicotind șovăielnic.

— Știi despre ce vorbesc. Ți-am dat rețeta înainte de a pleca.

S-a uitat lung la mine.

— Da, și niciodată n-am fost mai șocată decât atunci! Ți-ai închipuit că mă voi duce să fac sex cu oricine imediat ce vei pleca?

— Vrei să sugerezi că doar prezența mea te-a împiedicat?

Am observat o tresărire în colțul gurii ei.

— Ei, nu *doar* asta, a recunoscut. Dar ai avut ceva de a face cu asta, tu și tata. Cum să mă exprim... nu aș fi vrut să te dezamăgesc.

Tresărirea devenise tremurat, așa că am strâns-o la piept și i-am simțit părul moale pe obraz.

— Nu puteai să mă dezamăgești, copila mea, am murmurat, legănând-o ușor. Niciodată nu vom fi dezamăgiți de tine, niciodată.

Ținând-o în brațe, i-am simțit deopotrivă încordarea și îngrijorarea. În cele din urmă, Brianna a respirat adânc și s-a desprins de mine.

— Poate că nu tu sau tata, a spus ea. Dar ce va zice...?

A înclinat capul în direcția casei care acum nu se vedea.

— Nu va face..., am început, dar apoi m-am oprit.

Adevărul era că nu știam *ce* va face Jamie. Pe de-o parte, credea cu tărie că Brianna era ca luna de pe cer. Pe de alta, avea păreri ferme privind onoarea sexuală care puteau fi descrise – din motive evidente – drept demodate și nu se ferea să și le exprime.

Era om de lume, bine educat, tolerant și înțelegător. Asta nu însemna însă că împărtășea sau înțelegea sensibilitățile moderne; o știam prea bine. Și nu puteam crede că atitudinea lui față de Roger va fi cât de cât tolerantă.

— Ei bine, am spus cu îndoială în glas, nu m-aș mira dacă ar vrea să-i tragă un pumn în nas lui Roger. Dar nu te îngrijora, am adăugat, observându-i privirea alarmată. Te iubește, am spus și i-am mângâiat părul căzut peste față. Nu va înceta să te iubească.

M-am ridicat și am scuturat frunzele prinse de rochie.

— Avem ceva timp, dar nu trebuie să-l risipim. Jamie poate trimite vorbă în josul râului, ca să îl găsească pe Roger. Fiindcă veni vorba despre el..., am spus ezitant, culegând o ferigă uscată de pe mânecă. Presupun că el nu știe nimic, nu-i așa?

Brianna a inspirat adânc și a fărâmițat o frunză între degete.

— Ei bine, există o problemă în privința asta, a spus ea.

A ridicat ochii spre mine și, brusc, a redevenit fetița mea.

— Copilul nu este al lui Roger.

•

— Poftim? am exclamat eu prostește.

— Nu e copilul lui Roger, a rostit ea printre dinții încleștați.

M-am așezat din nou pe pământ. Îngrijorarea ei în privința lui Roger a căpătat noi dimensiuni.

— Cine e? am întrebat. Aici sau dincolo?

În timp ce vorbeam, am făcut calcule – trebuia să fi fost cineva de aici, din trecut. Cu un bărbat din timpul ei, ar fi fost însărcinată în mai mult de două luni. Nu doar din trecut, ci și de aici, din colonii.

Nu plănuisem să fac sex, așa spusese. Nu, sigur că nu. Nu îi spusese lui Roger, de teamă că o va urma – el era ancora ei, cheia spre viitor. Însă în acest caz…

— Uite, a spus ea, confirmându-mi calculele.

A băgat mâna în buzunarul fustei și a scos ceva. A întins palma spre mine și eu am imitat-o instinctiv.

— Doamne Dumnezeule mare!

Verigheta de aur, uzată, a sclipit în soare și am strâns degetele în jurul ei din reflex. Era caldă după ce stătuse lipită de pielea Briannei, dar am simțit cum îmi îngheață degetele.

— Bonnet? am întrebat. Stephen *Bonnet*?

I-am văzut mărul lui Adam mișcându-se convulsiv. A înghițit în sec, apoi a încuviințat din cap.

— Nu voiam să-ți spun… nu puteam, mai ales după ce Ian mi-a povestit ce s-a întâmplat în josul râului. La început, nu știam ce ar face tata, m-am temut că mă va învinovăți. După ce l-am cunoscut mai bine, mi-am dat seama că ar încerca să îl găsească pe Bonnet – asta ar fi făcut. Nu-l puteam lăsa. L-ai cunoscut pe acel om, știi cum este.

Stătea în soare, dar a fost scuturată de un fior puternic, după care și-a masat brațele ca și cum i s-ar fi făcut frig.

— Știu, am spus eu.

Aveam buzele înțepenite. Iar vorbele ei îmi răsunau în urechi.

Nu plănuisem să fac sex. *Nu puteam să-ți spun*… *M-am temut că mă va învinovăți*.

— Ce ți-a făcut? am întrebat-o și am rămas surprinsă de calmul din glasul meu. Ți-a făcut vreun rău, copila mea?

S-a strâmbat, și-a tras genunchii spre piept și i-a cuprins cu mâinile.

— Nu-mi mai spune așa, bine? Mai ales acum.

Am întins mâna să o mângâi, dar s-a închis și mai mult în sine, astfel că mi-am retras-o.

— Vrei să-mi spui?

Nu voiam să aflu; voiam doar ca acel lucru să nu se fi întâmplat.

A ridicat ochii spre mine și a strâns din buze, care au devenit o linie dreaptă și albă.

— Nu, a spus ea. Nu, nu vreau. Dar cred că ar trebui să o fac.

•

A pășit pe puntea corăbiei *Gloriana* în miez de zi, precaută, dar simțindu-se în siguranță datorită numărului de oameni din jur; hamali, marinari, negustori, servitori – docurile erau pline de viață. I-a spus unui marinar de pe punte ce dorea; acesta s-a topit în adâncul corăbiei și, după câteva momente, a apărut Stephen Bonnet.

Purta aceleași haine ca și în seara precedentă; în lumină, se vedea că erau de bună calitate, însă pătate și foarte boțite. Ceară grasă de lumânare picase pe manșeta din mătase a hainei, iar în jabou avea firimituri de pâine.

Bonnet arăta mai proaspăt decât hainele de pe el; se bărbierise de curând, iar ochii verzi erau plini de viață și iscoditori. Au măsurat-o cu iuțeală, luminându-se de interes.

— Mi-ai părut atrăgătoare seara trecută, la lumina lumânărilor, a spus el, luându-i mâna dreaptă și ducând-o la buze. Dar multe femei par astfel când băutura curge gârlă. Se întâmplă mult mai rar să descoperi că o femeie este mai frumoasă în lumina soarelui decât la lumina lunii.

Brianna a încercat să-și desprindă mâna din strânsoarea lui, în timp ce-i zâmbea politicos.

— Mulțumesc pentru compliment. Mai ai inelul acela?

Inima îi bătea tot mai tare, aproape sufocând-o. Poate că el o să-i povestească despre verighetă – despre mama ei –, chiar dacă pierduse inelul la jocul de noroc. Își dorea foarte mult să-l țină în palmă. Și-a alungat teama care o bântuise toată noaptea; cum că inelul era tot ce mai rămăsese din mama ei. Nu, nu se putea una ca asta, dacă anunțul din ziar era corect, însă…

— Oh, îl am. Danu mi-a adus noroc noaptea trecută și, din câte se pare, încă e de partea mea.

I-a zâmbit fermecător, dar nu i-a eliberat mâna.

— Mă… mă întrebam dacă nu ai fi dispus să mi-l vinzi mie.

Adusese cu ea toți banii pe care îi avea, dar știa care putea fi prețul unui inel din aur.

— De ce?

Întrebarea directă a luat-o pe nepregătite și a căutat cu disperare un răspuns.

— Păi… arată ca unul pe care îl avea mama, a răspuns ea, nereușind să inventeze un răspuns mai bun decât adevărul. De unde îl ai?

Ceva s-a schimbat în privirea lui, deși continua să-i zâmbească. A făcut semn către scara de tambuchi și i-a prins mâna în îndoitura brațului. Era mai înalt decât ea, chiar masiv. Precaută, ea a încercat să își retragă mâna, dar el i-a ținut-o strâns.

— Așadar, vrei inelul? Coboară în cabina mea, drăguțo, și vom vedea la ce înțelegere putem ajunge.

În cabină, i-a oferit brandy; ea a luat doar o înghițitură, însă el a golit un pahar, după care și-a turnat încă unul.

— De unde? a repetat el nepăsător, drept răspuns la întrebările ei insistente. Ei bine, gentlemenii nu trebuie să vorbească despre doamnele lor, nu-i așa? Un semn de iubire, a adăugat el în șoaptă, făcându-i cu ochiul.

Brianna i-a zâmbit forțat; înghițitura de brandy pe care o băuse îi ardea stomacul.

— Doamna care… care ți l-a dat, a întrebat ea, e sănătoasă?

El a privit-o fix, cu gura ușor deschisă de mirare.

— Asta fiindcă vorbeam despre noroc, i-a explicat ea grăbită. Aduce ghinion să porți bijuteriile cuiva care… care a murit.

— Adevărat?

Zâmbetul a reapărut pe fața lui.

— N-aș putea spune că am observat un asemenea efect.

Și-a lăsat paharul pe masă și a scos un râgâit slab, de plăcere.

— Însă te asigur că doamna de la care am inelul era vie și sănătoasă când am părăsit-o.

Senzația de arsură din stomacul Briannei s-a mai potolit.

— Aha. Mă bucur să aud asta. Și atunci, mi-l vinzi?

El s-a rezemat de spătarul scaunului, măsurând-o din ochi, cu un zâmbet vag pe buze.

— Să-l vând? Și cât îmi oferi, scumpo?

— Cincisprezece lire.

Inima ei a început să bată din nou mai tare când el s-a ridicat în picioare. Deci era de acord! Oare unde îl ținea?

Însă el a prins-o de mână și a săltat-o de pe scaun.

— Dulceață, am destui bani, i-a zis. Ce culoare are părul

dintre picioarele tale?

Ea și-a smuls mâna și s-a retras imediat, izbindu-se de peretele cabinei, care era la doar câțiva pași în spatele ei.

— Mă iei drept altcineva, a spus ea. N-am vrut să…

— Poate că nu, a spus el și a zâmbit, arătându-și dinții. Dar eu vreau. Și mai cred că *tu* m-ai luat drept altcineva, scumpo!

A făcut un pas spre ea. Brianna a înșfăcat sticla de brandy de pe masă și a dat să-l lovească în cap. El s-a aplecat cu repeziciune, i-a smuls-o din mână și a plesnit-o puternic peste față.

Aproape orbită de durerea bruscă, ea s-a clătinat. El a prins-o de umeri și a silit-o să îngenuncheze. Și-a înfipt degetele în părul ei, aproape de scalp, și a smucit cu putere. A ținut-o astfel cu capul înclinat într-un unghi dureros, în timp ce, cu cealaltă mână, și-a desfăcut pantalonii. A scos un geamăt slab de satisfacție și s-a apropiat de ea, împingându-și șoldurile în față.

— Ăsta e Leroi, a spus el.

Leroi era necircumcis și nespălat și emana un miros puternic de urină stătută. Brianna a simțit un val de greață și a făcut o încercare de a-și feri capul. Urmarea a fost că el a tras-o cu sălbăticie de păr, iar ea a revenit la poziția inițială, reprimându-și un țipăt de durere.

— Scoate limbuță aia rozalie și dă-ne un pupic, dulceațo!

Bonnet părea bine dispus și lipsit de griji, dar o ținea strâns de păr. Ea a ridicat mâinile spre el în semn de protest nerostit; el a sporit strânsoarea, făcând-o să lăcrimeze. Brianna a scos limba.

— Nu e rău, nu e rău deloc, a spus el cu chibzuială. În regulă, deschide gura.

I-a eliberat brusc părul, dar până să apuce ea să se retragă, el a prins-o de o ureche și i-a răsucit-o ușor.

— Scumpo, dacă mă muști, îți zdrobesc nasul. Ai înțeles?

Și-a frecat pumnul închis pe sub nasul ei, împungându-i vârful cu încheieturile degetelor. Apoi a apucat-o strâns și de cealaltă ureche, ținându-i capul nemișcat între mâinile lui masive.

Brianna s-a concentrat asupra gustului de sânge din buza crăpată, asupra gustului și a durerii. Ținând ochii închiși, a vizualizat gustul, sare și metal, ca arama lustruită, strălucind pur în întunericul din spatele pleoapelor ei.

Dacă ar fi vărsat, s-ar fi înecat. S-ar fi înecat, iar el nici n-ar fi

băgat de seamă. S-ar fi sufocat și ar fi murit, iar el tot nu s-ar fi oprit. Și-a așezat mâinile pe coapsele lui ca să se sprijine și și-a înfipt degetele în mușchii puternici, împingând cât putea de tare, pentru a se opune loviturilor. El îngâna ceva din adâncul gâtului. *De la Ushant la Scilly sunt treizeci de leghe*[26]. Firele sârmoase de păr îi atingeau buzele.

Apoi Leroi a dispărut. El i-a eliberat urechile și s-a retras; dezechilibrată, Brianna a căzut în mâini și genunchi, înecându-se și tușind, firicelele de salivă care îi atârnau din gură fiind roz din cauza sângelui. A tușit și a scuipat, a scuipat din nou, încercând să-și curețe gura de mizerie. Buzele umflate zvâcneau în ritmul bătăilor inimii.

Punându-și mâinile sub brațele ei, el a ridicat-o fără efort și a sărutat-o, vârându-și limba în gura ei, ținând-o cu palma de ceafă, ca să o împiedice să se îndepărteze. Mirosea puternic a brandy, la care se adăuga un iz de dinți stricați. A dus cealaltă mână spre talia ei, coborând-o până a ajuns la fese, pe care le-a frământat.

— Mm, a făcut el, oftând de încântare. E ora de culcare, nu-i așa, scumpo?

Brianna și-a plecat capul și l-a lovit în față. Fruntea ei a izbit puternic în os, iar el a scos un țipăt scurt de surprindere și a slăbit strânsoarea. Ea s-a smuls, eliberându-se, și a fugit. Fusta ei largă s-a prins de zăvorul ușii și s-a rupt, dar nu a luat asta în seamă și s-a repezit înainte, pe scara întunecoasă a tambuchiului.

Marinarii mâncau; douăzeci de oameni stăteau la masa lungă de la capătul scării de tambuchi și toți au întors capetele spre ea, privind-o cu uimire sau cu interes lasciv. Când ea a dat să treacă prin dreptul bucătăriei, bucătarul a întins un picior și i-a pus piedică. A căzut în genunchi pe punte.

— Îți plac glumele, dulceațo?

Era vocea lui Bonnet la urechea ei. La fel de jovial ca și înainte, el a ridicat-o de jos cu o ușurință deconcertantă. A răsucit-o cu fața spre el și a zâmbit. Îl nimerise în nas; un fir gros de sânge i s-a prelins dintr-o nară, a trecut peste buza de sus și a urmat conturul ridului format de zâmbetul lui, iar între dinți i-au apărut dungi subțiri și roșii și câteva picături au căzut de pe bărbie.

---

[26] Vers din *Spanish Ladies*, cântec marinăresc britanic. (n.tr.).

A strâns-o mai puternic, dar sclipirea amuzată nu a dispărut din ochii lui verzi.

— Nu-i nimic, scumpo, a spus el. Lui Leroi îi plac jocurile. Nu-i așa, Leroi?

S-a uitat în jos, iar ea i-a urmărit privirea. Bonnet își lăsase pantalonii în cabină și era pe jumătate gol, iar Leroi s-a frecat de fusta ei, fremătând de dorință.

Bonnet a luat-o de un cot și, înclinându-se galant, a arătat către cabină. Mută de spaimă, ea a făcut un pas înainte, iar el s-a așezat alături de ea, braț la braț, expunându-și cu nepăsare fesele albe în fața oamenilor din echipaj care rămăseseră cu gurile căscate.

•

— După aceea… nu a fost la fel de rău.

Și-a auzit glasul, nefiresc de calm, parcă i-ar fi aparținut altcuiva.

— Nu m-am mai opus.

•

El nu s-a mai deranjat să o dezbrace, ci doar i-a scos eșarfa. Rochia ei era cusută după moda timpului, având un decolteu pătrat, coborât, iar sânii ei erau fermi și rotunzi; nu a fost nevoie decât de o smucitură pentru a-i dezgoli, făcându-i să sară peste marginea corsetului ca două mere.

El s-a jucat cu sânii ei câteva momente, strângându-i sfârcurile între degetul mare și arătător pentru a le face să se întărească, apoi a împins-o pe pat. Cearșafurile erau pătate de băutură și duhneau a parfum și a vin, dar păstrau și mirosul de corp uman nespălat și asudat. I-a ridicat fusta și i-a aranjat picioarele ca să îi fie comod lui, îngânând în același timp un cântec. *Adio tuturor*, *frumoase doamne din Spania*…

Cu ochii minții, Brianna s-a văzut împingându-l, ridicându-se din pat și fugind spre ușă, trecând cu iuțeala unui pescăruș peste scara de tambuchi și ieșind năvalnic pe punte ca să își caute libertatea. Putea simți scândurile punții sub tălpile desculțe și strălucirea soarelui văratic în ochii orbiți de întuneric. Însă stătea în cabina întunecată, țeapănă ca un galion și cu gustul sângelui în gură.

A simțit o împunsătură insistentă și orbească între picioare, s-a încordat de panică și și-a încrucișat picioarele. Încă fredonând, el și-a vârât un picior între coapsele ei, depărtându-le cu

brutalitate. Era gol de la brâu în jos, dar își păstrase cămașa și jaboul. Poalele lungi l-au acoperit pe Leroi când Bonnet s-a ridicat în genunchi deasupra ei.

S-a oprit din fredonat cât a scuipat din belșug în palmă. A frecat viguros și cu atenție pentru a-și înlesni calea, apoi s-a apucat de treabă. A prins-o ferm de sân și s-a ghidat cu cealaltă mână, făcând o remarcă jovială despre poziția plăcută în care se afla, după care l-a dezlănțuit pe Leroi în dementul galop spre plăcere, care din fericire a fost scurt.

Două minute, poate trei. Și s-a terminat, iar Bonnet a rămas prăbușit peste Brianna, asudat, continuând să îi strivească sânul cu mâna. Părul lui blond și lins a căzut moale peste obrazul ei, iar respirația fierbinte și umedă i-a atins gâtul. Măcar încetase să mai fredoneze.

Brianna a rămas ca înghețată câteva clipe ce i s-au părut nesfârșite, privind spre tavan, pe grinzile căruia dansau reflexiile venind dinspre apă. Într-un târziu, Bonnet a oftat și s-a rostogolit într-o parte, eliberând-o. I-a zâmbit și, cu un aer visător, și-a scărpinat piciorul păros.

— N-a fost rău, scumpo, deși am avut parte de partide și mai vioaie. Data viitoare să-ți miști fundul ceva mai mult, bine?

S-a ridicat în șezut, a căscat și s-a apucat să se îmbrace. Ea s-a tras spre marginea patului, apoi, convinsă că el nu voia să o mai rețină, s-a ridicat în picioare. Se simțea amețită și îi lipsea aerul, ca și cum trupul lui masiv continua să o strivească.

Mișcându-se ca prin vis, Brianna s-a dus spre ușă. Avea zăvorul pus. În timp ce se chinuia să-l tragă cu mâini tremurătoare, l-a auzit pe Bonnet spunând ceva și, uimită, s-a întors spre el.

— Ce-ai zis?

— Am zis că inelul e pe masă, a repetat el.

Și-a adunat ciorapii de pe podea, s-a îndreptat de spate și s-a așezat pe pat ca să și-i tragă pe picioare. A făcut un semn nepăsător spre pupitrul lipit de un perete.

— Sunt și bani acolo. Ia ce dorești.

Tăblia pupitrului semăna cu un cuib de gaiță, presărată cu lucruri mărunte, călimări, fragmente de bijuterii, documente de încărcare, pene zdrențuite, nasturi din argint, bucăți de hârtie și îmbrăcăminte mototolită și un număr de monede din argint și bronz, aramă și aur, provenind din mai multe colonii și țări.

— Îmi oferi bani?

Derutat, el a ridicat ochii și și-a arcuit sprâncenele blonde.

— Eu plătesc pentru plăcerile mele, a spus el. Credeai că n-o să fac asta?

Toate lucrurile din cabină păreau nefiresc de vii, cu contururi individuale clare ca obiectele dintr-un vis, care dispar în momentul trezirii.

— N-am crezut nimic, a răspuns ea, și glasul i-a sunat foarte limpede, dar îndepărtat. Eșarfa ei era pe podea, acolo unde o aruncase Bonnet, în apropiere de pupitru. S-a apropiat de el cu fereală, încercând să nu se gândească la lichidul lipicios care i se scurgea pe picioare.

— Sunt un om cinstit – pentru un pirat, a spus el din spatele Briannei, apoi a râs.

A lovit cu piciorul în podea ca să-și așeze pantoful mai bine, apoi a trecut pe lângă ea și a tras zăvorul cu ușurință.

— Servește-te, dulceațo, a spus el, făcând din nou semn către pupitru și a ieșit din cabină. Meriți.

Brianna i-a auzit pașii îndepărtându-se pe scara de tambuchi, un hohot de râs și o remarcă înfundată când a întâlnit pe cineva, apoi o schimbare în tonul lui devenit dintr-odată clar și aspru, strigând ordine către cineva de pe punte, și zgomotele de pași ale marinarilor care se grăbeau să le execute. Înapoi la muncă.

Inelul era într-un bol făcut din corn de vacă, într-o învălmășeală de nasturi din os, sfoară și alte nimicuri. Ca și el, a gândit ea, cu o limpezime glacială. Lucruri acumulate de dragul de a le avea; o încântare nechibzuită și sălbatică de a fura lucruri, fără a le cunoaște valoarea.

Îi tremura mâna; a observat asta cu un vag sentiment de uimire. A încercat să ridice inelul, degetele nu au ascultat-o și a renunțat. A luat bolul și i-a golit conținutul în buzunar. A mers pe coridor cu mâna strânsă în jurul buzunarului, ținându-l ca pe un talisman. Peste tot forfoteau marinari, dar erau ocupați cu treburile lor, așa că s-au mulțumit să-i arunce doar priviri pofticioase. Pantofii ei erau așezați pe capătul mesei lungi, iar pe fundele lor cădeau raze de lumină care pătrundeau printre gratiile din tavan.

I-a încălțat și, pășind calm, a urcat scara, a traversat puntea și a coborât pasarela, ajungând pe chei. Continuând să simtă gustul sângelui.

•

— La început m-am gândit că puteam pretinde că nu se întâmplase nimic.

A inspirat adânc și s-a uitat la mine. Stătea cu mâinile împreunate peste pântec parcă ar fi vrut să îl ascundă.

— Dar nu cred că voi reuși, nu-i așa?

Am tăcut câteva clipe, reflectând. Nu era momentul să fiu delicată.

— Când? am întrebat. La cât timp după… după Roger?

— Două zile.

Auzind asta, am ridicat din sprâncene.

— Și atunci, de ce ești atât de sigură că nu e Roger? Doar n-ai folosit pastile, evident, și pun rămășag pe viața mea că Roger nu a folosit ceea ce trece drept prezervativ în timpurile astea.

A schițat un zâmbet și s-a îmbujorat puțin.

— Nu. El… a… el…

— *Coitus interruptus*?

Ea a dat din cap.

Am inspirat adânc și am dat aerul afară printre buzele strânse.

— Există un cuvânt, am spus eu, pentru oamenii care depind de această metodă de contracepție.

— Ce cuvânt? a întrebat ea, circumspectă.

— Părinți.

46. Sosește un necunoscut

Roger s-a aplecat și a băut din căușul palmelor. Avusese noroc; văzuse sclipirea verde, datorită unei raze de soare care pătrunsese printre copaci. Fără ea, nu ar fi zărit izvorul, aflat foarte departe de drum.

Firicelul limpede de apă susura prin crăpătura unei roci, răcorindu-i mâinile și fața. Roca era netedă, verde-închis, iar solul din jurul ei era mlăștinos, denivelat din cauza rădăcinilor de copaci și presărat cu mușchi sclipitor ca smaraldul în acel petic de soare.

Convingerea că o va revedea curând pe Brianna – probabil în mai puțin de un ceas – i-a domolit suferința, așa cum apa rece îi

alungase setea din gâtlejul uscat. Chiar dacă i se furase calul, îl consola gândul că se află destul de aproape ca să ajungă la destinație mergând pe jos.

La drept vorbind, calul fusese un soi de pacoste bătrână, care nu merita furat. Bine că avusese inspirația de a-și păstra lucrurile de valoare asupra lui și nu în desagile calului. S-a bătut cu palma peste cusătura exterioară a pantalonilor și s-a simțit mai sigur pe sine pipăind micul obiect dur lipit de coapsa lui.

În afară de cal, nu pierduse decât un pistol, aproape la fel de bătrâior precum calul și nici pe jumătate la fel de sigur, puțină mâncare și o ploscă din piele pentru apă. Pierderea ei îl chinuise cât parcursese ultimii kilometri pe arșiță și praf, dar acum acel inconvenient minor dispăruse.

Picioarele i s-au afundat în solul umed când s-a ridicat și a lăsat urme adânci și întunecate pe mușchiul de culoarea smaraldului. S-a retras și și-a șters noroiul de pe tălpile pantofilor pe covorul de frunze uscate și ace de brad. Apoi și-a scuturat de praf poalele hainei cât de bine a putut, și-a aranjat jaboul murdar de la gât și, cu dosul palmei, și-a pipăit barba nerasă; în desagi se aflase și briciul lui.

Arăta exact ca un hoț de codru, s-a gândit cu tristețe. Nu era cea mai potrivită înfățișare pentru a-și întâlni rudele. În realitate, nu îl frământa prea mult ce vor crede Claire și Jamie Fraser despre el. Gândurile lui se îndreptau cu precădere spre Brianna.

Ea își găsise de-acum părinții, iar el putea doar să spere că întâlnirea cu ei o bucurase suficient încât să fie dispusă să-i ierte trădarea. Dumnezeule, cât de prost fusese!

Afundându-se în continuare în stratul moale de frunze moarte, s-a îndreptat spre potecă. Prost fiindcă îi subestimase încăpățânarea, că nu fusese sincer cu ea, s-a dojenit el. Prost fiindcă păstrase secretul. Că încercase să o țină în siguranță în viitor – ba nu, asta nu fusese o prostie, și-a zis și a făcut o grimasă aducându-și aminte de lucrurile pe care le văzuse și le auzise în ultimele luni.

A dat la o parte o creangă joasă de pin, apoi, cu un strigăt alarmat, s-a aplecat brusc în momentul în care ceva negru a trecut razant pe lângă capul lui.

Un cârâit răgușit l-a anunțat că atacatorul era un corb. Alte țipete asemănătoare l-au prevenit în legătură cu sosirea unor întăriri în copacii din apropiere și, după câteva clipe, alt proiectil

negru a șuierat pe lângă el, la câțiva centimetri de ureche.

— Hei, ia plecați de-aici! a strigat el, ferindu-se de încă o bombă neagră.

Evident, se afla prea aproape de un cuib, iar corbilor nu le plăcea asta.

Primul corb a revenit într-un nou atac, care i-a trântit pălăria în noroi. Asaltul acela era enervant, iar senzația de ostilitate părea disproporționată având în vedere mărimea adversarilor lui. Zburând mai jos, un alt corb s-a repezit și l-a apucat cu ghearele de umărul hainei. Roger și-a ridicat pălăria și a rupt-o la fugă. Ajuns la o sută de metri în susul potecii, a rărit pasul și a privit în jur. Păsările nu se mai vedeau; așadar trecuse de locurile lor de cuibărit.

— Unde e Alfred Hitchcock când ai nevoie de el? a murmurat către sine, încercând să scape de senzația de pericol.

Glasul lui a fost înăbușit de vegetația bogată; parcă ar fi vorbit în pernă. Respira greoi și se înroșise la față. Dintr-odată, pădurea i s-a părut extrem de tăcută. După ce hărmălaia stârnită de corbi încetase, păreau să fi tăcut și toate celelalte păsări. Nu era de mirare că vechii scoțieni socoteau corbii drept păsări aducătoare de ghinion; dacă mai petrecea mult timp acolo, toate credințele, pe care le considerase doar niște curiozități, vor înflori în mintea lui.

Așa periculoase, murdare și neplăcute cum erau acele locuri, se vedea silit a recunoaște că era fascinant să se afle aici, să observe lucruri despre care doar citise, să vadă folosite în viața de zi cu zi obiecte pe care le știa drept artefacte cu valoare muzeală. Dacă nu ar fi fost Brianna, nu ar fi regretat acea aventură, în ciuda lui Stephen Bonnet și a lucrurilor petrecute la bordul corăbiei *Gloriana*.

Încă o dată, a coborât palma spre coapsă. Fusese mai norocos decât îndrăznise să spere; Bonnet nu avea doar o piatră prețioasă, ci două. Oare vor ajuta la ceva? S-a aplecat din nou și a trebuit să meargă astfel câțiva pași până când crengile s-au despărțit din nou. Îi venea greu să creadă că acolo sus trăiau oameni; însă cineva croise poteca aceasta, care trebuia să ducă undeva.

„N-ai cum să te rătăcești”, îl asigurase fata de la moară, și acum își dădea seama de ce. Nu avea cum să meargă în altă parte.

Și-a dus mâna streașină la ochi și s-a uitat în susul potecii, însă crengile lăsate ale pinilor și ale arțarilor ascundeau totul, lăsând la vedere doar un tunel misterios și umbrit printre copaci. Nu avea cum să știe cât de departe se afla culmea muntelui.

„O să ajungi cu ușurință acolo pe la apusul soarelui”, îi spusese fata, și trecuse deja de mijlocul după-amiezii. Însă estimarea aceasta fusese valabilă când avusese cal. Nedorind să fie surprins de întuneric pe versantul muntelui, a iuțit pasul, strângând din pleoape ca să-și ferească ochii de soarele care-i bătea din față, arătându-i porțiunea deschisă de la capătul potecii.

În timp ce mergea, gândurile i-o luau înainte, grăbite să facă speculații.

Cum decursese întâlnirea Briannei cu părinții ei? Ce părere avusese despre Jamie Fraser? Era bărbatul pe care și-l imaginase în ultimul an ori doar o palidă reflectare a imaginii pe care și-o făcuse din poveștile mamei ei?

Bine măcar că avea de cunoscut un tată, a gândit el, înfiorându-se când și-a adus aminte de Miezul Verii și de explozia de lumină de la trecerea printre pietre.

Acolo era! O iluminare a umbrelor verzi și dense din față când razele de soare au atins frunzele tomnatice transformându-le în flăcări portocalii și galbene.

Razele soarelui l-au orbit o clipă când a ieșit din tunelul de verdeață. A clipit și s-a trezit, nu pe culme, așa cum se așteptase, ci într-un mic luminiș, mărginit de arțari cu frunze stacojii și de stejari cu frunze gălbui. Locul reținea lumina ca o cană, iar pădurea întunecată se întindea dincolo de ea în toate părțile.

Când s-a întors, căutând poteca, a auzit un nechezat și s-a răsucit pe călcâie, după care și-a văzut propriul cal dând nervos din cap, deoarece fusese legat cu frâul de un copac de la marginea luminișului.

— Ei, al naibii să fiu! a exclamat el uimit. Cum Dumnezeu ai ajuns tocmai aici?

— La fel ca tine, i-a răspuns cineva.

Din apropierea calului, din pădure a ieșit un tânăr înalt, care a îndreptat spre el țeava unui pistol, propria lui armă, din câte a văzut, având o expresie de furie, dar și de teamă. Roger a inspirat adânc și și-a reprimat propria teamă.

— Văd că ai calul și arma mea, a zis el cu răceală în glas. Ce altceva mai vrei? Pălăria?

Și-a ridicat de pe cap tricornul turtit drept invitație. Hoțul de drumul mare nu avea cum să știe ce altceva avea asupra lui, pentru că nu arătase nimănui nimic.

În ciuda staturii lui, tânărul – abia trecut de vârsta adolescenței, a socotit Roger – nu a zâmbit.

— Ceva mai mult, cred.

În același moment, tânărul și-a luat ochii de la Roger, uitându-se într-o parte. Urmărindu-i privirea, Roger s-a cutremurat, ca și cum ar fi simțit un șoc electric.

Nu îl văzuse pe bărbatul de la marginea luminișului, deși acesta fusese acolo tot timpul, nemișcat. Purta un kilt decolorat, ale cărui culori, cafeniu și verde, se amestecau cu nuanțele ierburilor și ale copacilor, în vreme ce părul lui strălucitor se confunda cu frunzele lucitoare. Arăta ca și cum ar fi crescut din pădure.

Dincolo de șocul apariției lui, înfățișarea bărbatului a fost cea care l-a făcut pe Roger să rămână fără grai. Una era să i se spună că Jamie Fraser semăna cu fiica lui, și alta era să vadă trăsăturile îndrăznețe ale Briannei transformate în putere de amprenta anilor și să aibă în față o cu totul altă persoană, nu doar masculină, ci și fioroasă ca aspect.

Parcă și-ar fi ridicat mâna de pe blana roșcată a unei pisici frumoase doar pentru a se trezi uitându-se în ochii unui tigru. A reușit cu greu să își înfrângă impulsul involuntar de a se trage un pas înapoi, gândindu-se în același timp că nu exagerase cu nimic Claire atunci când îl descrisese pe Jamie Fraser.

— Tu trebuie să fii MacKenzie.

Nu sunase a întrebare. Vocea era adâncă, dar nu puternică, abia cât sunetul frunzelor care foșneau, dar lui Roger i-a fost ușor să îl audă.

— Da, a încuviințat el, făcând un pas în față. Și tu ești… Jamie Fraser?

A întins o mână, dar a lăsat-o să cadă imediat. Cei doi îl priveau cu o răceală fățișă.

— Da, a spus bărbatul roșcat. Mă cunoști?

Tonul întrebării era vădit neprietenos.

Blestemându-se pentru felul răvășit în care arăta, Roger a inspirat adânc. Nu știa cum îl descrisese Brianna pe el, dar era

evident că Fraser se așteptase să vadă un bărbat mult mai atrăgător.

— Păi… semeni foarte mult cu fiica ta.

— Și ce treabă ai cu fiica mea?

Fraser s-a mișcat, ieșind din umbra copacilor. Nu, Claire nu exagerase. Omul *era* masiv, chiar mai înalt cu patru sau cinci centimetri decât Roger.

L-a cuprins un sentiment de teamă și derută. Ce naiba îi spusese Brianna? Imposibil să fi fost chiar atât de furioasă încât să… ei bine, va rezolva asta când o va vedea.

— Am venit să o cer de soție, a răspuns el plin de îndrăzneală.

Ceva s-a schimbat în ochii lui Fraser. Roger nu și-a dat seama despre ce era vorba, dar a dat drumul pălăriei și, din reflex, a ridicat pe jumătate mâinile.

— Oh, nu, nicidecum.

De astă dată vorbise băiatul, pe un ton satisfăcut.

Roger i-a aruncat o privire și s-a alarmat și mai tare văzând degetele mari ale băiatului că se albesc strângând patul pistolului.

— Ai grijă! Sper că nu vrei să tragi din greșeală, a zis el.

Tânărul a rânjit, arătându-și dinții.

— Dacă trag n-o să fie din greșeală.

— Ian.

Fraser vorbise cu glas la fel de reținut, dar băiatul a coborât pistolul, deși fără tragere de inimă. Fraser a mai făcut un pas în față. Avea ochii ațintiți asupra lui Roger, albaștri și înclinați; supărător de asemănători cu ai Briannei.

— O să te întreb doar o dată și vreau să aud adevărul, a spus el aproape cu blândețe. I-ai luat fecioria fiicei mele?

Roger a simțit că fața îi ia foc în momentul în care un val de căldură a urcat dinspre piept spre frunte. Iisuse, ce îi povestise Brianna tatălui ei? Și, pentru numele lui Dumnezeu, *de ce*?

Nu se așteptase nicidecum să întâlnească un tată furios, pornit să răzbune virtutea fiicei.

— E… of… ei bine, nu e ceea ce crezi, a bâiguit Roger. Cum să explic… noi vrem să…

— Ai făcut-o sau nu?

Fața lui Fraser era la treizeci de centimetri de a lui Roger, lipsită de orice expresie, mai puțin focul ce-i ardea în ochi.

— Ascultă, eu… la naiba, da! Dar ea a vrut să…

Fraser l-a lovit chiar sub coaste.

Roger s-a îndoit și s-a retras clătinându-se, trăgându-și răsuflarea după lovitura primită. Nu îl durea – încă –, dar simțise forța loviturii până la coloana vertebrală. Senzația principală era de uimire, amestecată cu furie.

— Încetează, a spus el, încercând să câștige timp pentru a putea respira. Încetează! Pentru numele Domnului, am spus că eu…

Fraser l-a lovit din nou, de această dată în falcă. A simțit durerea, o lovitură care îi julise fața și făcuse ca falcă să-i vibreze de durere. Roger s-a retras, iar spaima lui s-a transformat rapid în furie. Cretinul ăsta voia să îl ucidă!

Fraser a încercat încă o lovitură, dar a ratat, pentru că Roger s-a aplecat și s-a răsucit. Ei bine, ducă-se dracului bunele relații de familie!

A făcut un pas uriaș în spate și a lepădat haina. Spre surprinderea lui, Fraser nu s-a repezit spre el, ci a rămas locului, așteptând cu pumnii strânși pe lângă corp.

Sângele îi bătea năvalnic în urechi și nu avea ochi decât pentru Fraser. Dacă nemernicul voia o luptă, atunci de asta va avea parte.

Ținându-și mâinile sus, pregătite, Roger s-a ghemuit. Fusese luat prin surprindere, dar asta nu avea să se mai întâmple. Nu era un bătăuș, dar participase la încăierări în baruri. Se potriveau ca înălțime și alonjă, dar el avea un avantaj asupra lui Fraser, fiind mai tânăr cu cel puțin cincisprezece ani decât el.

A văzut brațul drept al lui Fraser, s-a ferit și a ripostat, a simțit cum pumnul șterge pânza cămășii lui, dar nu i-a văzut mâna stângă, astfel că a primit o lovitură în ochi. Stele și fulgerări sângerii i-au explodat în acea parte a capului, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraji când, urlând, s-a repezit spre Fraser.

L-a lovit; și-a simțit pumnii intrând în carnea lui, dar pe el părea să nu-l fi afectat. Cu ochiul teafăr, Roger a văzut fața cu oase late afișând un calm ciudat, ca un viking furios. A lovit, și fața a dispărut, apoi a reapărut; a lovit încă o dată și i-a șters o ureche. A primit o lovitură în umăr; s-a răsucit pe jumătate, și-a revenit, apoi s-a aruncat cu capul înainte.

— E a mea, a zis Roger printre dinții încleștați.

A cuprins în brațe corpul lui Fraser și a simțit cum coastele i se comprimă când l-a strâns.

— E a mea... auzi?

Fraser i-a tras un pumn în ceafă, o lovitură razantă, dar suficient de tare ca să îi amorțească brațul și umărul stâng. A slăbit strânsoarea, s-a ghemuit și l-a izbit pe Fraser în umăr, încercând să-l dezechilibreze.

Fraser a făcut un pas scurt în spate și l-a lovit cu pumnul în coaste, nu în carnea moale de mai jos. Însă șocul a fost suficient de puternic pentru a-l face să geamă și să se retragă, chircindu-se.

Fraser și-a aplecat capul și l-a lovit direct; Roger a zburat înapoi și a căzut greu pe spate. Sângele care îi curgea din nas îi ajunsese în gură și pe bărbie; a observat cu indiferență cum picăturile de sânge se înmulțesc și îi pătează pieptul cămășii.

S-a rostogolit într-o parte ca să evite lovitura pe care a văzut-o venind, dar nu îndeajuns de departe. Apoi s-a rostogolit disperat în cealaltă parte, gândindu-se, oarecum detașat, că, deși era mai tânăr cu cincisprezece ani decât adversarul lui, probabil că Jamie Fraser își petrecuse toți acei ani luptând.

A ieșit o clipă din raza pumnilor lui Fraser. S-a ridicat în patru labe încercând să tragă aer în piept. La fiecare răsuflare, sângele îi gâlgâia prin cartilajul zdrobit; i-a simțit gustul în fundul gâtului, un gust ca de metal sfârtecat.

— Destul! a gâfâit el. Destul!

Fraser l-a prins de păr și i-a smucit capul pe spate. Ochii albaștri au sclipit la zece centimetri de el și a simțit răsuflarea fierbinte a lui Fraser pe obraz.

— Nu e destul, a replicat Fraser și l-a lovit cu genunchiul în gură.

Roger a căzut și s-a rostogolit, apoi s-a chinuit să se salte în picioare. Luminișul a explodat în portocaliu și galben; dar instinctul l-a făcut să se ridice și să se miște.

Lupta pe viață și pe moarte, și-a dat seama de asta. S-a aruncat orbește spre silueta care se legăna, l-a prins pe Fraser de cămașă și l-a lovit cât a putut de tare cu pumnul în stomac. Pânza cămășii s-a rupt, apoi a lovit un os. Fraser s-a mișcat ca un șarpe și a vârât o mână printre ei. L-a prins pe Roger de testicule și l-a strâns cu toată puterea.

Roger a încremenit, apoi a căzut ca și cum i-ar fi fost secționată șira spinării. După o fracțiune de secundă l-a fulgerat durerea și a fost conștient de un ultim gând, rece și cristalin ca

un ciob de gheață. *Doamne, voi muri înainte de a mă fi născut*!

47. Cântecul unui tată

Jamie s-a întors mult după căderea întunericului, iar așteptarea mă făcuse să stau încordată ca niciodată; îmi închipuiam și care era starea de spirit a Briannei. Mâncaserăm de seară – ori mai curând cina fusese servită. Niciuna dintre noi nu avusese poftă nici de mâncare, nici de discuții; chiar și voracitatea obișnuită a lui Lizzie fusese vizibil scăzută. Speram ca fata să nu fie din nou bolnavă; palidă și tăcută, spusese că o durea capul și se dusese la culcare în magazia cu ierburi. Totuși, în acele circumstanțe era mai bine așa; asta mă scutea de a inventa vreun motiv ca să o trimit din cabană la sosirea lui Jamie.

Lumânările erau aprinse de peste o oră când în sfârșit am auzit caprele behăind drept salut la sunetul pașilor lui pe potecă. Brianna a ridicat imediat ochii și i-am văzut fața palidă în lumina gălbuie.

— O să fie bine, am spus.

A simțit încrederea din glasul meu și, oarecum liniștită, a dat din cap. Încrederea mea era reală, dar nu deplină. Credeam că totul *va fi* bine până la urmă, dar numai Dumnezeu știa asta, pentru că nu avea să fie o seară veselă în familie. Oricât de bine îl cunoșteam pe Jamie, existau destule circumstanțe în care nu aveam habar cum va reacționa, iar vestea că fiica lui era însărcinată cu un violator sigur n-o să-i cadă bine.

În orele cât Brianna transformase suspiciunile mele în certitudine, întrezărisem practic toate reacțiile lui posibile, câteva dintre ele presupunând răcnete sau distrugerea unor obiecte cu pumnul, purtare care mi se părea întotdeauna supărătoare. La fel și în cazul lui Bree, știam prea bine cum se purta când era nervoasă.

Deocamdată se controla, dar știam cât de precară era purtarea ei calmă. Dacă el i-ar spune un cuvânt jignitor, ea ar lua foc imediat. Pe lângă părul roșcat și statura impresionantă, moștenise de la Jamie un caracter pătimaș și hotărârea de a-și spune părerea fără înconjur.

Nefamiliarizați unul cu altul și dornic fiecare să intre în grațiile celuilalt, până acum amândoi se purtaseră cu delicatețe, dar se părea că situația aceea nu avea să se rezolve cu delicatețe. Nesigură dacă trebuia să mă pregătesc să devin avocat, interpret sau arbitru, am tras zăvorul de la ușă cu o senzație de gol în stomac.

Se spălase în pârâu; avea părul ud la tâmple și, judecând după petele de apă, își ștersese mâinile de poalele cămășii.

— Ai întârziat cam mult, nu crezi? am întrebat și m-am înălțat pe vârfuri ca să-l sărut. Ian unde e?

— A venit Fergus și m-a rugat să îi dau o mână de ajutor cu pietrele pentru horn, nu se descurca singur. Ian a rămas acolo, ca să-l ajute să termine.

M-a sărutat pe creștet cu un aer absent și m-a bătut pe fund. Mi s-a părut că muncise din greu; era cald și mirosea pătrunzător a sudoare, dar, după ce se spălase, pielea feței îi era rece și proaspătă.

— Marsali ți-a dat să mănânci?

În lumina scăzută, m-am uitat mai atentă la el. Era schimbat, dar nu îmi dădeam seama în ce fel.

— Nu. Am scăpat o piatră și cred că mi-am rupt din nou degetul; m-am gândit că e mai bine să vin acasă și să-mi dai tu de mâncare.

Deci asta era, am gândit; mă lovise peste fund cu mâna stângă, nu cu dreapta.

— Vino la lumină și lasă-mă să mă uit.

L-am tras spre foc și l-am îndemnat să se așeze pe banca din stejar. Brianna stătea pe cealaltă bancă, având în poală lucruri de cusut. S-a ridicat și a venit ca să se uite peste umărul meu.

— Vai, sărmanele tale mâini, tată! a spus ea, văzând încheieturile umflate și pielea zgâriată.

— Ei, nu-i mare lucru, a zis el, privindu-și nepăsător mâinile. În afară de nenorocitul ăla de deget. Au!

Am pipăit delicat inelarul mâinii drepte, de la încheietură spre unghie, fără să iau în seamă micul geamăt de durere. Era înroșit și puțin umflat, dar nu dislocat.

Întotdeauna eram oarecum tulburată când îi examinam mâna aceea. Demult, înainte de a avea habar de chirurgie, așezasem de câteva ori oasele la locul lor și făcusem asta în condiții nici pe departe ideale. Reușisem; îi salvasem mâna de la amputare

și o putea folosi relativ bine, dar cu unele stângăcii; existau mici deformări și îngroșări pe care le simțeam de fiecare dată când o pipăiam atent. Totuși, în acel moment, am binecuvântat acea tărăgănare.

Am închis ochii, simțind licărul cald al focului pe pleoape cât m-am concentrat. Cel de-al patrulea deget era întotdeauna rigid; falanga mijlocie fusese strivită și se vindecase doar în acea poziție. Am văzut osul cu ochiul minții, nu suprafața uscată și lucioasă a unui specimen de laborator, ci strălucirea mată și luminoasă a osului viu, toate celulele stând în matricea lor cristalină, și pulsul ascuns al sângelui care le hrănea.

Încă o dată, mi-am plimbat un deget pe toată lungimea degetului său, apoi l-am prins cu blândețe între degetul mare și arătător, ceva mai jos de încheietura distală. Am simțit în minte fisura, o linie subțire și întunecată de durere.

— Aici? am întrebat eu, deschizând ochii.

A dat din cap și pe buze i-a apărut un surâs când m-a privit.

— Exact acolo. Englezoaico, îmi place cum arăți când faci asta.

— Cum arăt? am întrebat, puțin șocată să aud că arătam într-un anume fel.

— Nu pot descrie exact, a spus el, înclinându-și capul într-o parte ca să mă studieze. Probabil ca…

— Madam Lazonga, cu globul de cristal, a intervenit Brianna, amuzată.

Am ridicat privirea și am descoperit cu surprindere că Brianna își ținea capul aplecat în același unghi, măsurându-mă cu aceeași privire ca a tatălui său.

— O prezicătoare, adică. Clarvăzătoare, i-a explicat ea lui Jamie îndreptându-și ochii spre el.

Jamie a râs.

— Da, cred că ai dreptate, *a nighean*. Deși eu mă gândeam la un preot, la felul cum arată când rostește slujba, când se uită dincolo de pâinea sfințită și vede trupul lui Hristos. Deși nu cred că mi-aș putea compara degetul urât cu trupul Domnului nostru, a adăugat el, cu modestie, făcând semn cu capul către degetul care-l supăra.

Brianna a râs, iar Jamie a zâmbit în colțul gurii și a ridicat spre ea ochii calmi, în ciuda ridurilor de oboseală din jurul lor. Avusese o zi lungă, mi-am zis. Și probabil că avea să fie și mai

lungă. Aș fi dat orice ca să prelungesc acel moment trecător de legătură între ei, dar deja trecuse.

— Cred că amândoi sunteți ridicoli, am spus.

I-am atins din nou degetul în locul pe care îl detectasem.

— Osul a crăpat, chiar acolo, sub încheietură. Nu e însă grav; fractura e subțire cât firul de păr. O să-ți pun totuși o atelă.

M-am ridicat și m-am dus să scotocesc prin lădița mea ca să găsesc un bandaj din pânză și una dintre așchiile lungi și plate din lemn pe care le foloseam ca apăsător de limbă. Pe deasupra capacului ridicat, am aruncat pe ascuns o privire spre Jamie. Sigur era ceva ciudat în legătură cu el, dar nu ghiceam ce anume.

În ciuda stării mele de agitație, am simțit asta dintru început, apoi mai puternic în momentul în care i-am examinat mâna; un soi de energie ciudată pulsa prin el, ca și cum ar fi fost tulburat sau iritat, deși nu dădea niciun semn exterior. Se pricepea al naibii de bine să ascundă anumite lucruri când voia; ce Dumnezeu se întâmplase acasă la Fergus?

Brianna i-a spus ceva lui Jamie, prea încet ca să aud și eu, apoi s-a întors, fără să aștepte răspuns, și a venit la mine, lângă lădița deschisă.

— Nu ai niște alifie pentru mâinile lui? m-a întrebat.

Apoi, aplecându-se sub pretextul că se uită în lădiță, mi-a vorbit în șoaptă.

— Să-i spun în seara asta? E prea ostenit ca să îi mai facem vreun rău. N-ar fi mai bine să îl lăsăm să se odihnească?

I-am aruncat o privire lui Jamie. Ținându-și mâinile pe coapse, stătea cu ochii deschiși și urmărea flăcările focului. Totuși, nu era relaxat; indiferent ce curenți îl străbăteau, era încordat ca un fir de telegraf.

— S-ar putea ca el să se odihnească mai bine, dar tu nu, am răspuns tot în șoaptă. Du-te și povestește-i! Dar mai întâi lasă-l să mănânce ceva, am adăugat eu, cu simț practic.

Credeam cu tărie că e mai bine să primești vești proaste când ai burta plină.

Am prins atela pe degetul lui Jamie, în timp ce Brianna a stat alături de el și i-a uns încheieturile roase ale celeilalte mâini cu alifie cu gențiană. Pe chipul ei se citea calmul; nimeni nu ar fi putut ghici ce se ascundea sub acea expresie.

— Văd că ai și cămașa ruptă, am spus eu, terminând și ultimul

bandaj cu un nod mic și pătrățos. Să mi-o dai după masă ca să ți-o cos. Cum ți se pare asta?

— Foarte frumos, madam Lazonga, a spus el, mișcându-și degetul cu atelă. O să mă simt foarte răzgâiat dacă mi se acordă atât de multă atenție.

— Să-ți faci asemenea griji când o să încep să-ți mestec mâncarea, am replicat eu sec.

El a râs și a întins mâna cu degetul cu atelă spre Brianna ca să-l ungă.

M-am dus la dulap să aduc o farfurie pentru el. Când m-am întors spre vatră, l-am văzut uitându-se foarte intens la Brianna. Ea stătea cu capul plecat, cu ochii spre mâna mare, plină de bătături, pe care o ținea între degetele ei. Mi-am imaginat cum își căuta cuvinte pentru a începe discuția și m-a durut inima pentru ea. Probabil că ar fi trebuit ca eu să îi explic situația lui Jamie, între patru ochi, m-am gândit; să nu îl las în preajma ei până când nu-i trece prima izbucnire de furie și poate să se stăpânească din nou.

— *Ciamar a tha tu*, *mo chridhe*? a spus el brusc.

Era obișnuitul lui salut către Brianna, începutul lecției de seară de limbă gaelică, însă în acea seară glasul lui a sunat altfel; moale și foarte blând. *Ce mai faci*, *draga mea*? A întors mâna și a acoperit-o pe a ei, prinzându-i degetele lungi.

— *Tha mi gle mhath*, *athair*, a răspuns ea, părând puțin surprinsă. *Sunt bine*, *tată*.

De obicei, el începea lecția după cină.

Încet, Jamie a întins cealaltă mână și a lipit-o delicat de stomacul ei.

— *An e ’n fhirinn a th’agad*? a întrebat el. *Îmi spui adevărul*?

Am închis ochii și am răsuflat adânc, nici măcar nu-mi dădusem seama că-mi țineam respirația. La urma urmelor, nu era nevoie să dăm *toate* veștile. Iar acum am înțeles motivul acelei încordări extreme; Jamie știa și, indiferent cât îl costa asta, voia să se stăpânească și să o trateze cu blândețe.

Brianna încă nu știa suficientă gaelică pentru a-i răspunde la întrebare, însă a priceput ce voise el să spună. Încremenită, l-a privit fix o clipă, după care a ridicat mâna lui sănătoasă spre obraz și s-a aplecat deasupra ei, iar părul lung i-a acoperit fața.

— O, tată! a spus ea foarte încet. Îmi pare rău.

A rămas aproape nemișcată, ținându-l de mână, ca și cum

aceasta ar fi reprezentat o frânghie de salvare.

— Acum, *m'annssachd*, a spus el încet, totul va fi bine.

— Nu, nu va fi, a rostit ea, cu glas slab, dar limpede. Nu va putea fi niciodată. Și știi asta.

Ca de obicei, Jamie mi-a aruncat o privire. Deocamdată nu îi puteam spune cum să procedeze. A inspirat adânc, a prins-o de umăr pe Brianna și a scuturat-o ușor.

— Știu doar că sunt aici, alături de tine și de mama ta, a spus el încet. Nu vrem să te vedem dezonorată sau rănită. Niciodată. Mă auzi?

Ea nu i-a răspuns și nici nu a ridicat privirea, ci și-a ținut privirea în poală, ascunzându-și ochii sub bogăția părului. Părul unei fecioare, bogat și despletit. Jamie și-a plimbat mâna pe curbura strălucitoare a capului ei, apoi degetele lui au mers de-a lungul obrazului și i-au ridicat bărbia, astfel ca ochii ei să privească fix într-ai lui.

— Are dreptate Lizzie? a întrebat el calm. A fost viol?

Ea și-a retras bărbia și a coborât privirea spre mâinile împreunate, un gest de încuviințare, la fel ca și mișcarea din cap.

— Nu credeam că știe. Nu i-am spus.

— A bănuit. Dar nu a fost vina ta și nici n-am crezut vreo clipă asta, a spus el hotărât. Vino aici, *a leannan*.

A întins mâinile spre ea și a așezat-o cu stângăcie pe genunchi.

Banca a scârțâit alarmant de tare sub greutatea amândurora, dar Jamie o făcuse foarte rezistentă; ar fi putut susține șase ca el. Chiar dacă era înaltă, Brianna părea aproape mică așa cum stătea cuibărită în brațele lui, cu capul sprijinit de umărul său. El i-a mângâiat părul cu blândețe și a murmurat ceva pe jumătate în gaelică.

— O să mă îngrijesc să te căsătorești bine și copilul să aibă un tată de treabă, i-a șoptit. Îți jur asta, *a nighean*.

— Nu mă pot căsători cu nimeni, a zis ea cu glas aproape gâtuit. Nu ar fi corect. Nu pot accepta pe altul când eu îl iubesc pe Roger. Și acum Roger nu mă va mai dori. Când va afla…

— Nu va avea nicio importanță pentru el, a întrerupt-o Jamie, strângând-o mai tare, aproape feroce, de parcă ar fi putut îndrepta lucrurile doar prin voință. Dacă e bărbat decent, nu va avea nicio importanță. Și dacă te-ar refuza… ei bine, atunci nu

te merită, o să-l bat măr și o să-l calc în picioare, după care o să-ți găsesc un bărbat mai bun.

Brianna a scos un scurt hohot de râs care s-a transformat în suspine, apoi și-a îngropat fața în umărul lui. Legănând-o și vorbindu-i în șoaptă ca și cum ea ar fi fost o fetiță cu un genunchi julit, a bătut-o ușor pe spate și ochii lui i-au întâlnit pe ai mei pe deasupra capului Briannei.

Nu plânsesem când îmi povestise; mamele sunt tari. Însă acum ea nu mă putea vedea, iar Jamie preluase pentru moment povara tăriei de pe umerii mei.

Nici ea nu plânsese când îmi povestise. Însă acum se agăța de el și plângea, atât de ușurare, am socotit, cât și de suferință. El a ținut-o în brațe și a lăsat-o să plângă, mângâind-o din nou în timp ce se uita la mine.

Mi-am șters ochii cu mâneca, iar Jamie mi-a zâmbit slab. Brianna a suspinat lung, și Jamie a bătut-o din nou ușor pe spate.

— Englezoaico, mi-e foame, a spus el. Și cred că o picătură de ceva nu i-ar strica niciunuia dintre noi.

— Adevărat, am aprobat eu dregându-mi glasul. Mă duc să aduc niște lapte din șopron.

— Nu la lapte m-am referit când am zis o picătură! a strigat el după mine, prefăcându-se revoltat.

Ignorând atât remarca lui, dar și râsul înfundat al Briannei, am deschis ușa.

Noaptea era rece și luminoasă, iar stelele toamnei păreau scântei strălucitoare. Nu eram îmbrăcată pentru a merge afară, am simțit înțepătura frigului pe față și pe mâini, dar am rămas nemișcată, îngăduind vântului să mă mângâie și să ia cu sine încordarea trăită în ultimul sfert de oră.

Era liniște deplină; greierii și cicadele muriseră de mult ori intraseră în pământ laolaltă cu șoarecii, sconcșii și oposumii care renunțaseră la nesfârșita căutare a hranei ca să viseze vise de iarnă, după ce acumulaseră suficientă grăsime ca să le țină cald. Doar lupii vânau în nopțile geroase ale sfârșitului de toamnă, dar ei umblau în tăcere pe pământul înghețat.

— Ce facem noi acum? am zis încet, adresând întrebarea adâncimilor copleșitoare ale cerului vast și întunecat.

Nu am auzit niciun sunet în afara foșnetului vântului printre pini; niciun răspuns, ci doar propria întrebare – ecoul cuvântului

„noi”, care îmi răsuna în urechi. Atâta lucru era adevărat; indiferent ce se întâmplase, niciunul dintre noi nu trebuia să înfrunte situația singur. Și am presupus că, în fond, acesta era răspunsul de care aveam nevoie deocamdată.

Când m-am întors, stăteau tot pe bancă, cu capetele apropiate, luminate de foc. Mirosul alifiei cu gențiană se combina cu cel înțepător de fum de pin ars și cu aroma apetisantă a mâncării cu carne de vânat – dintr-odată, mi s-a făcut foame.

Am lăsat ușa să se închidă ușor în urma mea și am tras ivărul greu. M-am dus să ațâț focul și am pregătit masa, aducând o pâine proaspătă de pe raft, după care am intrat în cămară pentru a lua niște unt dintr-o oală. Am rămas acolo un moment și mi-am plimbat privirea peste rafturile încărcate.

„Încrede-te în Dumnezeu și roagă-te să te îndrume. Iar când te îndoiești, mănâncă”. Primisem acel sfat de la un călugăr franciscan și, în general, mi se păruse folositor. Am luat și un borcan cu gem de coacăze, o roată mică de cașcaval de capră și o sticlă de vin din flori de soc, ca să meargă cu mâncarea.

Când m-am întors, Jamie vorbea încet. Am terminat pregătirile, lăsând intonația adâncă a vocii lui să ne liniștească atât pe mine, cât și pe Brianna.

— Când erai mică, mă gândeam mereu la tine, tocmai îi spunea Jamie lui Bree, cu glas foarte moale. Când trăiam în peșteră, îmi imaginam că te țineam în brațe, un copilaș. Te strângeam lângă inimă și îți cântam urmărind stelele călătorind pe cer.

— Ce cântai?

Și vocea Briannei era scăzută, ridicându-se puțin peste pocnetele lemnelor din foc. I-am văzut mâna rezemată de umărul lui. A atins cu arătătorul o șuviță lungă și sclipitoare de păr, testându-i moliciunea.

— Cântece vechi. Cântece de leagăn pe care mi le aminteam, pe care mi le cânta mama, așa cum și sora mea Jenny le cânta copiilor ei.

Ea a oftat lung și slab.

— Cântă-mi acum, te rog, tată!

El a ezitat, dar apoi și-a aplecat capul către al ei și a început să cânte ceva ciudat, lipsit de armonie, în gaelică. Jamie nu avea ureche muzicală; cântecul șovăia ciudat în sus și în jos, neavând

nicio asemănare cu muzica, dar ritmul cuvintelor aducea liniște în urechile mele.

Am înțeles mai toate cuvintele; era cântecul unui pescar, numind peștii din lacuri și mare, spunându-i copilului ce îi va aduce acasă de mâncare. Cântecul unui vânător, numind păsări și animale de pradă, pene pentru frumusețe și blănuri pentru căldură, carne pentru iarnă. Era cântecul unui tată – o litanie delicată a chibzuinței și a protecției.

M-am mișcat prin cameră fără zgomot, aducând farfuriile cositorite și bolurile din lemn pentru cină, revenind ca să tai pâinea și să o ung cu unt.

— Tată, știi ceva? a întrebat Bree încet.

— Ce anume? a spus el, oprindu-se un moment din cântat.

— Nu ai deloc voce.

A urmat un mic hohot de râs și un foșnet de haine când s-a mișcat pentru a sta amândoi mai comod.

— Da, adevărat. Să mă opresc?

— Nu.

Brianna s-a cuibărit mai aproape și și-a lăsat capul pe umărul lui.

El și-a reluat cântecul fără melodie, dar după câteva momente s-a întrerupt.

— Știi ceva, *a leannan*?

Brianna stătea cu ochii închiși, genele ei lungi aruncau umbre adânci peste obraji, dar i-am văzut buzele arcuindu-se într-un zâmbet.

— Ce anume, tată?

— Cântărești cât o căprioară mare.

— Să mă dau jos? a întrebat ea, fără să se miște.

— Nu.

Ea a întins o mână și i-a atins obrazul

— *Mi gradhaich a thu*, *athair*, a șoptit ea. *Te iubesc*, *tată*!

El a strâns-o mai aproape, și-a aplecat capul și a sărutat-o pe frunte. Focul a cuprins o bucată de rășină și s-a întețit brusc în spatele lor, luminându-le fețele în auriu și negru. Trăsăturile lui erau aspre și îndrăznețe; ale ei, un ecou mai delicat al oaselor lui grele și ascuțite. Amândoi îndărătnici, amândoi puternici. Și, slavă Domnului, amândoi ai mei.

•

După cină, epuizată de emoții, Brianna a adormit. Și eu mă

simțeam sleită, dar încă nu-mi venea să dorm. Eram deopotrivă extenuată și agitată, trăind acel sentiment oribil de pe câmpul de bătălie, senzația de a mă afla în miezul unor evenimente pe care nu le puteam controla, dar care trebuiau să își găsească o rezolvare.

Nu voiam să rezolv nimic. Cel mai mult doream să alung toate gândurile despre trecut și viitor și să revin la pacea din noaptea precedentă.

Voiam să mă strecor în pat cu Jamie și să mă încălzesc lângă el, cuibăriți amândoi în siguranță sub pilotă, feriți de răcoarea crescândă din cameră. Să urmăresc tăciunii stingându-se în timp ce discutam încet, trecând lent de la bârfe și glume mărunte de peste zi la limbajul nopții. Să permitem conversației noastre să treacă de la vorbe la atingeri, la micile mișcări ale trupurilor care erau în sine întrebare și răspuns; discuția noastră sfârșind în tăcerea somnului.

Însă în acea seară necazul apăsa asupra casei și între noi nu exista pace.

Jamie umbla prin cameră ca un leu în cușcă, ridicând lucruri și punându-le la loc. Am făcut ordine după masă și l-am urmărit cu coada ochiului. Nu voiam decât să vorbesc cu el, dar, totodată, mă îngrozea acel gând. Îi promisesem lui Bree că nu-i voi spune despre Bonnet. Însă nu mă pricepusem niciodată să mint, iar Jamie știa foarte bine să-mi citească gândurile.

Am umplut o găleată cu apă din cazan și am dus farfuriile să le spăl.

Când m-am întors, l-am găsit pe Jamie stând lângă raftul pe care își ținea călimara, penele și hârtia. Nu se dezbrăcase pentru culcare, dar nici nu făcea vreo mișcare ca să le ia și să se apuce de truda obișnuită de seară. Dar bineînțeles că nu putea scrie din cauza mâinii vătămate.

— Vrei să scriu în locul tău? am întrebat, văzând că ridică pana și o pune la loc.

S-a întors cu o mișcare ce îi trăda neliniștea.

— Nu, trebuie să-i scriu lui Jenny și mai sunt și alte lucruri care trebuie făcute, dar acum nu pot să mă așez și să gândesc.

— Știu cum te simți, am spus pe un ton compătimitor.

Oarecum șocat, m-a privit.

— Nici eu nu pot spune cum mă simt, englezoaico, a spus și a râs ciudat. Dacă îți închipui că știi, zi-mi.

— Obosit, am spus și mi-am pus mâna pe brațul lui. Furios. Îngrijorat.

Am aruncat o privire spre Brianna care dormea în patul ei.

— Cu inima zdrobită, probabil, am adăugat încet.

— Toate astea, a spus el. Și încă altele.

Nu purta jabou, dar s-a tras de gulerul cămășii ca și cum l-ar fi sugrumat.

— Nu mai pot sta aici, a spus el.

S-a uitat scurt la mine; încă aveam hainele de peste zi, fustă, corset și cămașă.

— Vrei să ieșim puțin la plimbare?

M-am dus imediat să-mi iau mantia. Afară era întuneric; nu va reuși să-mi vadă fața.

Am pășit încet împreună, trecând de prag și pe lângă șoproane, spre țarcul animalelor și câmpul aflat ceva mai departe. L-am prins de braț și l-am simțit încordat și rigid sub degete.

Nu aveam idee cum să încep, ce să spun. Probabil că era mai bine să tac, m-am gândit. Amândoi eram tulburați, deși, de dragul Briannei, ne străduiserăm să rămânem calmi.

L-am simțit cum fierbe de furie. Lucru de înțeles, dar furia e volatilă ca petrolul lampant – ținută sub presiune, fără vreo țintă împotriva căreia să o dezlănțui. Un cuvânt imprudent de-al meu ar fi fost suficient să declanșeze explozia. Iar dacă exploda lângă mine, ori plângeam, ori mă aruncam de gâtul lui – dispoziția mea era departe de a fi stabilă.

Am mers mult timp, printre copacii din apropierea câmpului de porumb, acum pustiu, am dat ocol și ne-am întors, călcând ușor printr-un câmp minat de tăcere.

— Jamie, am rostit eu în cele din urmă, când am ajuns la marginea fostului Ian, ce-ai făcut cu mâinile?

— Poftim?

A tresărit și s-a întors către mine.

— Mâinile tale.

L-am prins de una și am ținut-o între palme.

— Nu te-ai ales cu fractura aceea stivuind pietre de horn.

— Aha!

A rămas nemișcat, lăsându-mă să îi ating încheieturile umflate ale mâinii.

— Brianna, a spus el. Ți-a zis cum îl chema pe bărbat? Ți-a

spus numele lui?

Am ezitat – și am fost pierdută. Mă cunoștea bine.

— Ți-a spus, nu?

Glasul îi suna primejdios.

— M-a pus să-i promit că nu-ți voi spune, am răspuns fără să gândesc. I-am explicat că îți vei da seama că îți ascund ceva, dar, Jamie, am promis. Nu mă forța să-ți spun, te rog!

A pufnit în semn de dezgust pe jumătate amuzat.

— Da, te cunosc bine, englezoaico. N-ai putea păstra un secret față de cineva care te cunoaște cât de cât. Până și Ian te poate citi ca pe o carte.

Apoi a făcut un gest de respingere.

— Nu-ți mai chinui conștiința. O să-mi spună chiar ea, când va dori. Pot aștepta.

Degetele mâinii vătămate s-au strâns lipite de kilt și am simțit un fior rece pe spinare.

— Mâinile tale, am repetat.

A inspirat adânc și le-a întins în față, cu palma în jos. Le-a mișcat încet.

— Englezoaico, mai ții minte, atunci când ne-am cunoscut? Dougal mă îndrăcise atât de tare, încât credeam că o să-l iau la pumni, și totuși nu am putut face asta atunci. Tu mi-ai spus: „Lovește în ceva și o să te simți mai bine”.

Mi-a zâmbit ironic în colțul gurii.

— Și am lovit într-un copac. M-a durut, dar ai avut dreptate, nu? Cel puțin o vreme, m-am simțit mai bine.

— Aha!

Am expirat, ușurată că nu intenționa să insiste. Să aștepte, atunci, m-am gândit; mă îndoiam că își dădea seama că fiica lui putea fi la fel de încăpățânată ca și el.

— Ți-a… ți-a spus ce s-a întâmplat?

Nu-i vedeam fața, dar ezitarea din exprimare a fost perceptibilă.

— Vreau să spun…

A inspirat șuierător.

— Bărbatul acela i-a făcut rău?

— Nu, fizic, nu.

Am șovăit și eu, imaginându-mi că puteam simți greutatea verighetei din buzunar, deși, bineînțeles, nu puteam. Brianna nu îmi ceruse să păstrez secret decât numele lui Bonnet, dar nu

voiam să îi ofer lui Jamie amănuntele pe care ea mi le dezvăluise decât dacă el mi-ar fi cerut-o. Și nu credeam că îmi va cere asta; era ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl afle.

Nu a întrebat; doar a murmurat ceva în gaelică și a continuat să meargă cu capul plecat.

Tăcerea odată spartă, am constatat că nu mai puteam suporta. Mai bine să explodez decât să mă sufoc. Mi-am retras mâna de pe brațul lui.

— La ce te gândești?

— Mă întreb… dacă e groaznic să fii… să fii violată… dacă nu… dacă nu există nicio vătămare.

A ridicat din umeri neliniștit, ca și cum l-ar fi strâns haina.

Știam prea bine ce era în mintea lui. Închisoarea Wentworth și cicatricele care îi brăzdau spatele, o rețea de amintiri groaznice.

— Presupun că e destul de rău, am spus eu. Deși cred că ai dreptate, ar fi mai ușor să suporți dacă nu ar exista o amintire fizică. Însă există și amintirea *psihică*, m-am simțit obligată să adaug. Și, fiindcă veni vorba de asta, ea este foarte puternică!

Involuntar, și-a strâns degetele mâinii stângi lângă corp.

— Mda, așa e, a murmurat el.

S-a uitat nesigur la mine, iar luna pe jumătate i-a luminat trăsăturile feței.

— Și totuși, nu a vătămat-o, iar asta înseamnă ceva. Dacă ar fi făcut-o… moartea ar fi o pedeapsă prea blândă pentru el, a încheiat brusc.

— Mai există și amănuntul că nu-ți „revii” din graviditate, am spus eu oarecum tăios. Dacă i-ar fi rupt oasele ori ar fi făcut-o să sângereze, s-ar fi vindecat. Așa cum stau lucrurile – ea nu va uita asta niciodată, să știi.

— Știu!

Am tresărit, iar el a observat. A schițat un gest prin care își cerea scuze.

— N-am vrut să țip.

Am dat din cap drept răspuns, apoi am continuat să mergem alături, dar fără să ne atingem.

— Înseamnă că…, a început el, apoi s-a oprit și mi-a aruncat o privire.

A făcut o grimasă, nervos pe el însuși.

— Știu, a spus el, mult mai încet. Englezoaico, iartă-mă, dar știu mai multe despre treaba asta decât tine.

— Nu am de gând să mă cert cu tine. Dar tu nu ai purtat un copil în pântece, nu ai cum să știi cum e. E...

— Ba te certi cu mine, englezoaico. Încetează!

M-a strâns tare de braț, apoi mi l-a eliberat. Apăruse o notă de amuzament în vocea lui, însă era cât se putea de serios.

— Încerc să-ți spun ceea ce știu.

A rămas nemișcat o clipă, ca să-și adune gândurile.

— De mult nu mi-am mai amintit de Jack Randall, a zis în cele din urmă. Nu voiam s-o fac acum. Dar uite că s-a întâmplat.

A ridicat din nou din umeri și și-a trecut mâna peste obraz.

— Există trup și există suflet, englezoaico, a rostit el rar, ordonându-și ideile. Ești doctor, așa că știi bine un lucru. Dar celălalt e mai important.

Am deschis gura ca să îi spun că știam asta la fel de bine, dacă nu chiar mai bine, dar am închis-o fără să spun nimic. El nu a observat; nu vedea nici câmpul întunecat, nici pădurea de arțari cu frunzele devenite argintii în lumina lunii. Ochii lui erau îndreptați spre o încăpere mică, cu pereți din piatră, cu o masă, scaune și un opaiț. Și un pat.

— Randall, a spus el dus pe gânduri. Mai tot ce mi-a făcut... aș fi putut îndura.

Și-a desfăcut degetele mâinii drepte; bandajul din jurul degetului fracturat a strălucit alb.

— Ar fi trebuit să mă tem, să fiu rănit; aș fi vrut să îl ucid pentru ce-mi făcuse. După aceea aș fi trăit și nu i-aș fi simțit niciodată atingerea pe piele și nici mizeria lui în mine, numai că el nu s-a mulțumit doar cu trupul meu. El mi-a vrut sufletul – și l-a avut.

Bandajul alb a dispărut când a strâns pumnul.

— Da, în fine, știi asta.

S-a întors brusc și a luat-o din loc. A trebuit să iuțesc pasul ca să îl prind din urmă.

— Voiam să spun... oare acel bărbat era un străin pentru ea și a avut-o doar pentru un moment de plăcere? Dacă i-a vrut doar trupul... cred că ea se va vindeca.

A inspirat din nou adânc și a expirat la fel; am văzut ceața slabă înconjurându-i capul preț de o clipă. Aburul furiei lui, devenită vizibilă.

— Dar dacă o cunoștea, dacă îi era îndeajuns de apropiat ca să o dorească anume pe *ea*, și nu pe orice femeie, atunci s-ar

putea ca el să-i fi atins sufletul și astfel să-i fi provocat răni mari…

— Nu crezi că a rănit-o cu adevărat? am întrebat ridicând glasul fără să vreau. Fie că o cunoștea, fie că nu…

— Ascultă, e cu totul altceva!

— Ba nu. Știu ce vrei să spui.

— Nu știi!

— Ba da. Dar de ce…?

— Pentru că nu trupul tău contează când facem dragoste, a spus Jamie. Și știi asta destul de bine, englezoaico.

S-a întors și m-a sărutat sălbatic, luându-mă cu totul prin surprindere. Mi-a strivit buzele de dinți, apoi mi-a cuprins toată gura într-a lui, pe jumătate mușcându-mă, imperativ.

Știam ce dorea de la mine; și eu doream același lucru cu disperare de la el – siguranța. Însă niciunul dintre noi nu avea așa ceva de oferit în acea seară.

Și-a înfipt degetele în umerii mei, apoi au alunecat în sus, prinzându-mă de gât. Firele de păr de pe brațele mele s-au înfiorat când m-a strâns la piept, apoi s-a oprit.

— Nu pot, a spus el.

M-a strâns puternic de gât, apoi mi-a dat drumul. Gâfâia.

— Nu pot.

S-a retras și s-a întors cu spatele, căutând pe dibuite șipcile gardului de parcă ar fi orbit. Și-a încleștat ambele mâini pe stinghiile de lemn și a rămas așa, cu ochii închiși.

Picioarele mi s-au înmuiat și am început să tremur. Mi-am strâns brațele în jurul taliei pe sub mantie și m-am așezat la picioarele lui. Și am așteptat, cu inima bătându-mi dureros în urechi. Vântul nopții trecea printre copacii de pe culme, murmurând printre pini. Undeva departe, pe dealurile întunecate, o pumă a scos un țipăt ca de femeie.

— Nu neg că te doresc, a spus el într-un târziu, și am auzit foșnetul hainei lui când s-a întors spre mine.

A rămas în picioare, cu capul plecat, iar părul lui legat în coadă a sclipit în lumina lunii, dar fața i-a rămas ascunsă de întuneric, fiindcă luna bătea din spatele lui. În cele din urmă, s-a aplecat și m-a prins de braț cu mâna vătămată, ridicându-mă în picioare.

— Te doresc mai mult decât oricând, a spus el încet. Iisuse! Am nevoie de tine, Claire. Dar nici nu pot suporta gândul că sunt

bărbat. Nu te pot atinge și să mă gândesc că el… Nu pot.

I-am atins brațul.

— Am înțeles, am spus și era adevărat.

M-am bucurat că nu ceruse amănunte; îmi doream să nu le fi știut nici eu. Cum ar fi fost să fac dragoste cu el, gândindu-mă tot timpul la un act identic în mișcări, dar cu totul diferit în esența lui?

— Am înțeles, Jamie, am repetat eu.

A deschis ochii și m-a privit.

— Da, înțelegi, nu-i așa? Asta voiam să spun.

M-a luat de braț și m-a tras aproape de el.

— Claire, m-ai putea face fărâme fără să mă atingi, mi-a șoptit, pentru că mă cunoști.

Degetele lui mi-au atins obrazul. Erau reci și țepene.

— Și eu aș putea face același lucru.

— Ai putea, am spus, simțindu-mă brusc fără putere. Dar mi-aș dori să nu o faci.

A surâs vag auzindu-mi vorbele, s-a aplecat și m-a sărutat foarte delicat. Am rămas împreună, abia atingându-ne, cu excepția buzelor, fiecare din noi simțind răsuflarea celuilalt.

Da, ne-am spus mut unul altuia. *Da*, *sunt încă aici*. Nu reprezentam salvarea, ci doar o mică frânghie de salvare, întinsă peste prăpastia care se căsca sub noi. Știam ce voia să spună despre diferența dintre vătămările aduse trupului și cele aduse sufletului, ceea ce nu îi puteam explica era legătura ce ia naștere în pântecele unei femei. Într-un târziu, m-am retras și am ridicat privirea spre el.

— Brianna e o persoană foarte puternică, i-am spus. La fel ca tine.

— Ca mine? a pufnit el. Atunci, să o ajute Dumnezeu.

A oftat, s-a întors și a pornit de-a lungul gardului. M-am grăbit să îl ajung din urmă.

— Acest bărbat, acest Roger, despre care vorbește Brianna… Va rămâne alături de ea? m-a întrebat el brusc.

Am inspirat adânc și am expirat lent, neștiind cum să răspund. Îl cunoscusem pe Roger doar câteva luni. Îl plăceam; de fapt, țineam foarte mult la el. Din câte știam, era un tânăr cât se poate de decent și de onorabil, dar cum aș fi putut pretinde că știam ce va gândi, va face sau va simți când va afla că Brianna fusese violată? Ba mai rău, că purta în pântece

copilul violatorului?

Nici măcar cei mai buni bărbați nu ar fi în stare să facă față unei asemenea situații; de-a lungul anilor, ca medic, văzusem destrămându-se căsătorii trainice din cauza tensiunilor produse de lucruri mai mărunte. Și cele care totuși rezistaseră erau afectate de neîncredere. În mod involuntar, mi-am apăsat o mână de picior, simțind duritatea cerculețului de aur din buzunar. *De la F. pentru C. cu dragoste. Totdeauna*.

— Tu ai face-o? l-am întrebat în cele din urmă. Dacă ar fi vorba despre mine?

S-a uitat aspru la mine și a deschis gura vrând să spună ceva. Apoi a închis-o și m-a privit, căutându-mi fața, iar sprâncenele i s-au unit, semn că era tulburat de gânduri.

— Am vrut să spun: „Da, sigur!”, a rostit într-un târziu, dar încet. Dar eu ți-am promis cândva sinceritate, nu?

— Mi-ai promis, am răspuns și am simțind un gol în inimă din cauza vinovăției.

Cum îi puteam pretinde sinceritate, dacă eu nu i-o puteam oferi? Și totuși, întrebase.

A lovit ușor cu pumnul în stâlpul gardului.

— *Ifrinn*! Da, la naiba – aș face-o. Ai fi a mea, chiar dacă nu ar fi al meu copilul. Iar dacă tu... da. Așa aș face, a repetat el apăsat. Te-aș lua, cu copil cu tot, și ducă-se dracului toată lumea!

— Și nu te-ai mai gândi la asta după aceea? l-am întrebat. N-ai avea asta în minte când ai veni în patul meu? Nu l-ai vedea niciodată pe tatăl când te-ai uita la copil? Nu mi-ai arunca asta niciodată în față și nu ar schimba nimic între noi?

A deschis gura să-mi răspundă, dar a închis-o fără să spună nimic. Apoi am remarcat cum expresia feței i se transformă, din cauza șocului provocat de înțelegere.

— Oh, Hristoase, a spus el. Frank. Nu la mine te refereai, ci la Frank.

Am dat din cap, iar el m-a prins strâns de umeri.

— El ce ți-a făcut? a întrebat. Ce? Spune-mi, Claire!

— A rămas alături de mine, am spus, cu un glas care și mie mi s-a părut sugrumat. Am încercat să-l determin să plece, dar nu a vrut. Iar apoi, când s-a născut copilul, Brianna, a iubit-o, Jamie. Nu era sigur, nu credea că poate – și nici eu –, dar a iubit-o. Îmi pare rău, am adăugat.

A inspirat adânc și mi-a eliberat umerii.

— Să nu-ți pară rău pentru asta, englezoaico, a spus cu glas răgușit. Niciodată.

Și-a frecat fața cu mâna și am auzit sunetul făcut de barba crescută peste zi.

— Dar tu, englezoaico? a spus el. Ce ai spus când el a venit în patul tău? A crezut că…?

S-a întrerupt brusc, lăsând toate întrebările să plutească în aer între noi, nerostite, însă gândite.

— Poate că eu… poate greșeala a fost a mea, am spart eu în cele din urmă tăcerea așternută. Nu am putut uita, înțelegi? Dacă puteam… ar fi fost altfel.

Ar fi trebuit să mă opresc, dar nu am reușit; cuvintele stăvilite toată seara au năvălit ca un șuvoi de neoprit.

— Ar fi fost mai ușor – mai bine pentru el – dacă ar fi fost vorba de *viol*. Asta i-au spus doctorii; că fusesem violată și maltratată și că aveam năluciri. Așa a crezut toată lumea, dar eu am continuat să-i spun că nu, nu era așa, am insistat să-i mărturisesc adevărul. Iar după o vreme m-a crezut, cel puțin pe jumătate. Și acela a fost necazul, nu că purtasem în pântece copilul altui bărbat, ci că te iubisem. Și că te iubeam în continuare. Nu putea altfel, am adăugat pe un ton mai moale. Frank a fost mai bun decât mine. A putut trece peste trecut, cel puțin de dragul lui Bree. Dar pentru mine…

Cuvintele mi-au rămas în gât și am tăcut.

Jamie s-a întors și s-a uitat îndelung la mine, cu chipul lipsit de orice expresie, cu ochii ascunși de umbra sprâncenelor.

— Și așa ai trăit douăzeci de ani alături de un bărbat care nu te-a putut ierta pentru ceva ce nu fusese vina ta? Eu ți-am făcut asta, nu? a întrebat el. Și mie îmi pare rău, englezoaico.

Am răsuflat scurt, aproape un suspin.

— Ai spus că m-ai putea face fărâme fără să mă atingi, am spus eu. Ai avut dreptate, lua-te-ar naiba!

— Iartă-mă! a șoptit din nou, dar de astă dată a întins brațele și m-a strâns la piept.

— Că te-am iubit? Să nu-ți pară rău pentru asta, am spus cu glas pe jumătate înfundat de cămașa lui. Niciodată.

Nu mi-a răspuns, și-a aplecat capul și și-a lipit obrazul de părul meu. Era liniște, astfel că i-am auzit bătăile inimii, chiar dacă vântul șoptea printre copaci. Pielea mea era rece.

Lacrimile din ochi mi s-au răcit instantaneu.

În cele din urmă, m-am desprins din îmbrățișare și am făcut un pas înapoi.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem în casă, am zis, străduindu-mă să adopt un ton normal. E groaznic de târziu.

— Da, așa cred și eu.

Mi-a oferit brațul, și l-am acceptat.

Am mers într-o tăcere mai calmă, coborând poteca spre marginea micului defileu din susul pârâului. Era destul de frig, astfel că, acolo unde ajungea lumina stelelor, printre pietre se vedeau mici cristale de gheață, însă pârâul nu era înghețat. Clipocitul lui umplea aerul și ne-a împiedicat să fim prea liniștiți.

— Ei bine, a spus Jamie când am ajuns pe cărarea care ducea pe lângă cotețul porcilor, sper că Roger Wakefield este un om mai bun decât noi doi – eu și Frank.

Mi-a aruncat o privire.

— Bagă de seamă, dacă nu va fi, îl bat de-l rup.

Am râs fără să vreau.

— Asta ar ajuta *enorm* situația, sunt convinsă.

El a pufnit scurt și a continuat să meargă. Ajunși la poalele dealului, ne-am întors fără să vorbim și am pornit spre casă. La câțiva pași de cărarea care ducea spre ușă, l-am oprit.

— Jamie, am spus cu glas șovăielnic. Crezi că te iubesc?

A întors capul și, înainte de a-mi răspunde, m-a măsurat câteva clipe. Luna îi lumina fața, reliefându-i trăsăturile de parcă ar fi fost dăltuite din marmură.

— Păi, dacă nu e așa, englezoaico, a spus el după o vreme, ai ales un moment foarte nepotrivit să-mi spui asta.

Am expirat într-un soi de râs.

— Nu, nu e vorba de asta, l-am asigurat. Dar…

Am simțit cum gâtul mi se strânge și m-am grăbit să înghit în sec, ca să las cuvintele să iasă.

— Nu spun asta prea des. Probabil că nu am fost crescută să spun astfel de lucruri; am locuit cu unchiul meu, iar el s-a purtat foarte afectuos cu mine, dar nu… în fine, nu știu cum oamenii căsătoriți…

El mi-a acoperit ușor gura cu palma și a schițat un zâmbet. După o clipă, și-a retras-o.

Am inspirat adânc și mi-am dres glasul.

— Ascultă, voiam să spun că… dacă nu o spun, cum știi că te

iubesc?

A stat nemișcat privindu-mă, apoi a dat din cap în semn de înțelegere.

— Știu asta pentru că ești aici, englezoaico, a răspuns el încet. La asta te refereai, nu? Că acest Roger a venit după ea. Și că probabil o iubește îndeajuns?

— Nu e ceva ce ai face doar pentru o prietenă.

A dat din nou din cap, dar eu am ezitat, dorind să-i spun mai multe, să îl fac să înțeleagă întreaga semnificație a acelui gest.

— Nu ți-am povestit prea multe despre asta, pentru că… nu există cuvinte. Dar ți-aș putea spune un lucru. Jamie…

Fără să vreau, am început să tremur, dar nu de frig.

— Nu toți cei care trec prin pietre ies cu bine de acolo.

Privirea lui s-a întunecat.

— De unde știi asta, englezoaico?

— Pot – am putut – să-i aud. Urlând.

De astă dată am început să tremur de-a binelea, din cauza unui amestec de frig și de amintiri, iar el mi-a prins mâinile într-ale lui și m-a tras aproape. Vântul tomnatic scutura crengile sălciilor de lângă pârâu, un sunet ca de oase uscate, descărnate. M-a ținut strâns până când am încetat să tremur, apoi m-a eliberat.

— Englezoaico, e frig. Hai înăuntru!

S-a întors spre cabană, dar eu am pus mâna pe umărul lui ca să îl opresc.

— Jamie.

— Da.

— Ar trebui… dorești… e nevoie să o spun?

S-a întors și m-a măsurat cu privirea. Cu lumina lunii bătându-i din spate, părea să aibă o aură în jurul capului, dar trăsăturile îi erau ascunse din nou în întuneric.

— Nu e nevoie, nu, a rostit abia auzit. Dar nu m-ar deranja dacă ai vrea să o spui. Din când în când. Atenție, nu prea des; nu aș vrea să-mi scape noutatea.

L-am simțit că zâmbește și nu mi-am putut reține un zâmbet de răspuns, indiferent că putea să-l vadă sau nu.

— Deci nu ar strica din când și când?

— Nu.

M-am apropiat și mi-am pus palmele pe umerii lui.

— Te iubesc.

S-a uitat îndelung la mine.

— Mă bucur, Claire, a zis și mi-a atins fața. Sunt foarte încântat. Acum, hai la culcare; o să te încălzesc eu.

48. Într-o iesle

Grajdul micuț se afla într-o peșteră puțin adâncă de sub o proeminență stâncoasă, având în partea din față o împrejmuire din bușteni de cedru, nedescojiți, înfipți la șaizeci de centimetri unul de altul în pământul bătucit, suficient de rezistenți pentru a descuraja chiar și cel mai hotărât urs. Lumina pătrundea prin jumătatea superioară, deschisă, a ușii grajdului, iar fumul roșcat, încărcat de lumină, licărea pe fațada stâncoasă de deasupra, unduindu-se ca apa limpede care trece peste un bolovan.

— De ce ai făcut o ușă dublă? întrebase ea.

I se păruse o trudă excesivă; un rafinament inutil pentru o construcție atât de primitivă.

— Trebuie să le oferim animalelor un loc spre care să se uite, îi explicase tatăl ei, arătându-i unde să netezească țâțânile din curele de piele strânse în jurul bușteanului rotunjit.

Jamie luase un ciocan ca să prindă pielea de lemn și îi zâmbise, în timp ce îngenunchease peste poarta pe jumătate terminată.

— Le ajută să fie fericite, înțelegi?

Nu știa dacă animalele erau fericite în staul, dar ea *era* –, răcoare și umbră, mirosind înțepător a paie și a baligă de animale hrănite cu iarbă; era un refugiu pașnic în cursul zilei, când ocupanții săi erau liberi să pască pe pajiște. Pe vreme rea sau noaptea, micuța îngrăditură reprezenta un locșor cald; la un moment dat, după căderea întunericului, trecuse destul de aproape de el ca să simtă răsuflările slabe și aburinde ale animalelor, strecurându-se prin spațiul dintre lemn și stâncă, de parcă pământul însuși ar fi respirat printre buze întredeschise, adormit la căldură în frigul toamnei.

În acea noapte era frig, stelele erau ascuțite ca vârfurile de ac în aerul limpede și greu. Erau doar cinci minute de mers de la casă, dar Brianna tremura pe sub mantie când a ajuns la staul.

Lumina care se revărsa afară nu provenea doar de la felinarul atârnat, a văzut ea, ci și de la un vas pentru jar, aflat într-un colț, ca să asigure lumină și căldură pentru veghea dinăuntru.

Tatăl ei se ghemuise pe un strat de paie, cu tartanul tras peste el, la mică distanță de vaca mică și bălțată. Animalul stătea pe o parte, cu picioarele întinse, gemând când și când, cu o expresie de ușoară concentrare pe fața lată, de culoare albă.

Auzind pași pe pietriș, Jamie a ridicat capul brusc și a dus din reflex o mână sub tartan.

— Eu sunt, a spus ea, și l-a văzut relaxându-se când a apărut în lumină.

El și-a tras picioarele într-o parte și s-a ridicat în șezut, frecându-și fața cu mana, în timp ce ea a intrat și a zăvorât poarta scundă.

— Mama ta nu s-a întors încă?

Se vedea limpede că era singură, însă el s-a uitat scurt peste umărul ei, ca și cum ar fi sperat să o vadă pe Claire materializându-se din întuneric.

Brianna a clătinat din cap. Claire plecase cu Lizzie ca însoțitoare până la una dintre fermele de la capătul celălalt al văii ca să asiste la o naștere; în cazul în care copilul nu venea pe lume înainte de apusul soarelui, amândouă aveau să-și petreacă noaptea la familia Lachlan.

— Nu. A spus că, dacă nu se întoarce, să-ți aduc eu masa de seară.

A îngenuncheat și a început să scoată dintr-un coșuleț și să așeze pe o cârpă pâinișoare umplute cu brânză și murături, o tartă cu mere uscate și două sticle – una cu supă fierbinte, cealaltă, cu cidru.

— Frumos din partea ta, fato!

I-a zâmbit și a ridicat una dintre sticle.

— Tu ai mâncat?

— Da, l-a asigurat ea. Mult.

Mâncase, dar i-a fost imposibil să nu privească pofticioasă spre pâinișoarele proaspete; scăpase de senzația slabă de rău pe care o avusese mai devreme, înlocuită de o poftă de mâncare alarmantă prin intensitate.

Lui nu i-a scăpat privirea ei și, zâmbind, a scos pumnalul și a tăiat o pâinișoară în două bucăți, dându-i-o pe cea mai mare.

Stând alături pe paie, au mâncat câteva momente în liniștea

tulburată din când în când de pufnetele și icnetele animalelor din grajd. La capătul îndepărtat al grajdului era un țarc pentru scroafa enormă și purcelușii fătați recent; Brianna a reușit să îi distingă în semiîntunericul de acolo – un șir de corpuri dolofane întinse pe paie, de forma unor cârnați.

Restul spațiului destul de mic era împărțit în trei boxe. Una era a vacii roșcate, Magdalen, care stătea întinsă pe paie și rumega pașnică lângă vițelul ei de o lună, adormit și lipit de pieptul ei masiv. Cea de-a doua boxă era goală, dar avea pe podea un strat gros de paie, pregătit pentru vaca gestantă și vițelul care întârzia să apară. În cea de-a treia boxă se găsea iapa lui Ian, cu burta umflată, atârnând sub greutatea mânzului care urma să vină pe lume curând.

— Parcă ar fi o maternitate, a spus Brianna, făcând semn din cap către Magdalen, în timp ce-și scutura câteva firimituri de pe rochie.

Jamie a zâmbit și a ridicat o sprânceană, așa cum făcea întotdeauna când ea spunea ceva, iar el nu înțelegea.

— Ah, da?

— E o secție specială dintr-un spital, unde stau mamele și nou-născuții, i-a explicat ea. Mama mă lua la spital câteodată și mă lăsa să mă uit la camera copiilor cât timp ea își vizita pacienții.

Și-a adus aminte brusc de mirosul de pe coridorul spitalului, ușor înțepător din cauza dezinfectantului și a substanțelor folosite la spălatul pardoselii, de copiii înfășați, dolofani ca niște purcei, stând în pătuțuri, cu păturile roz sau albastre, în funcție de sex. Întotdeauna stătea mult acolo și mergea de-a lungul șirului de copii, încercând să-l aleagă pe unul pe care să îl ia acasă, dacă ar fi putut să-l păstreze.

Roz sau albastru? S-a întrebat ce culoare va primi cel pe care îl purta acum în pântece. Gândul la „el” ca băiat sau fată era ciudat de tulburător și l-a alungat vorbind.

— Toți copiii stau înapoia unui perete de sticlă, ca să-i poți privi, dar să nu răspândești germeni cu respirația ta, a spus ea, uitându-se la Magdalen care, rumegând mulțumită, nu lua în seamă balele verzui care îi picurau dintre fălci pe capul vițelului ei.

— Germeni, a spus el cu un aer gânditor. Da, am auzit de ei. Niște fiare mici și primejdioase, nu?

— Da, așa e.

Ținea foarte bine minte cum mama ei și-a verificat lădița cu medicamente pentru vizita la familia Lachlan, umplând cu grijă sticla mare cu alcool distilat, luat din butoiul aflat în cămară. Și o amintire ceva mai îndepărtată, dar la fel de vie, când mama ei îi explicase lui Roger Wakefield cum era lucrurile în trecut.

„Nașterea era cel mai periculos lucru pentru o femeie”, spusese Claire, încruntându-se și derulând în memorie scenele pe care le văzuse. „Infecții, placentă ruptă, prezentare anormală, avort spontan, hemoragii, febră puerperală – în cele mai multe locuri, șansele de a supraviețui nașterii erau cam de cincizeci la sută”.

În ciuda căldurii radiate de vasul cu cărbuni în care sfârâiau câteva bucăți de pin, Brianna și-a simțit degetele reci, iar pofta excesivă de mâncare a părut să dispară brusc. A lăsat jos restul de pâinișoară, a înghițit cu greu, de parcă bucata de pâine i se înțepenise în gât.

Jamie și-a lăsat mâna mare pe genunchiul ei, și Brianna i-a simțit căldura chiar și prin rochia de lână.

— Mama ta n-o să te lase să pățești nimic, a spus el cu glas gros. A mai luptat cu germenii; am văzut-o. Nu i-a lăsat să mă doboare pe mine și nu le va îngădui să îți facă nici ție vreun rău. Doar e o persoană foarte încăpățânată, nu?

Brianna a râs, iar senzația de înec s-a estompat.

— Ea ar spune că cine se aseamănă se adună.

— Cred că are dreptate.

Jamie s-a ridicat și a dat ocol vacii gestante, lăsându-se pe vine și uitându-se sub coada ei. A clătinat din cap, s-a întors lângă Brianna și s-a așezat. S-a rezemat și a cules partea rămasă din pâinișoară.

— E bine vaca?

Brianna s-a aplecat, a luat câteva fire de paie și le-a plimbat ademenitor pe sub botul vacii. Aceasta a răsuflat greu, însă a ignorat oferta, iar ochii ei căprui, cu gene lungi, s-au rostogolit încoace și încolo. Când și când, flancurile i se unduiau sub blana aspră, dar lucioasă în lumina felinarului atârnat deasupra ei.

Jamie s-a încruntat.

— Da, cred că o să se descurce. Numai că e primul ei vițel, și e cam mică pentru el. N-are decât un an; n-ar fi trebuit dată la montă, dar…

A ridicat din umeri și a mușcat din pâine.

Brianna și-a șters umezeala lipicioasă de pe mână de cuta rochiei. Brusc neliniștită, s-a ridicat și s-a apropiat de țarcul porcilor.

Curbura mare a pântecului scroafei s-a ridicat din paie ca un balon umflat, iar carnea rozalie s-a văzut pe sub părul rar și moale de culoare albă. Scroafa stătea întinsă cu o demnitate somnolentă, respirând rar și adânc, ignorând forfoteala și grohăiturile purceilor flămânzi care se buluceau unul în altul sub burta ei. Un purceluș a fost împins prea puternic de un altul și, pentru un moment, a scăpat sfârcul din gură; s-a auzit un guițat strident în semn de protest, iar un jet de lapte a țâșnit din țâța eliberată brusc și a căzut cu un plesnet slab pe paie.

Brianna a simțit o ușoară gâdilătură în sâni; păreau dintr-odată mai grei decât de obicei, sprijiniți de brațele ei îndoite când se aplecase peste gard.

Nu era o imagine deosebit de atrăgătoare a maternității – nu tocmai Fecioara și Pruncul –, dar era ceva vag liniștitor în somnolența maternă, nonșalantă, un soi de siguranță nepăsătoare, o încredere oarbă în procesele firești.

Jamie s-a uitat din nou la vaca gestantă și a venit lângă Brianna.

— Bună fată, a spus el aprobator, făcând semn cu capul spre scroafă.

Parcă drept răspuns, scroafa a tras un vânt lung și bubuitor și s-a mișcat puțin, întinzându-se pe paie cu un oftat voluptuos.

— Mda, pare că știe ce are de făcut, l-a aprobat Brianna, mușcându-și buza.

— Bineînțeles. Are un temperament urât, dar e o mamă capabilă, asta e clar. E la a patra fătare și nu a pierdut niciun purcel, nici nu a respins vreunul.

A dat aprobator din cap spre scroafă, apoi a aruncat o privire spre vacă.

— Sper ca și vaca să se descurce la fel de bine

Brianna a inspirat adânc.

— Dar dacă nu reușește?

El nu i-a răspuns imediat, ci a rămas rezemat de gard, uitându-se la purceii care se foiau. Apoi a ridicat puțin din umeri.

— Dacă nu poate făta singură și nici eu nu pot să scot vițelul, va trebui să o sacrific, a spus el cu un aer absent. Dacă salvez

vițelul, poate îl va alăpta Magdalen.

Măruntaiele i s-au strâns, alcătuind noduri și umflături din mâncarea abia înghițită. Sigur, văzuse pumnalul de la brâul lui, dar acesta făcea parte în asemenea măsură din ținuta lui obișnuită, încât nu se gândise să-și pună întrebări despre locul lui în acea scenă pastorală. Prezența mică și rotundă din pântecul ei stătea nemișcată și grea, ca o bombă cu ceas care aștepta.

Jamie s-a lăsat pe vine lângă vacă și și-a plimbat ușor o mână peste flancul umflat. Evident satisfăcut pentru moment, a scărpinat animalul între coarne, murmurând în gaelică.

Cum de putea să-i șoptească vorbe drăgăstoase, s-a gândit Brianna, știind că peste câteva ore ar putea să-i spintece carnea vie? I s-a părut că asta dovedea sânge rece; oare un măcelar le șoptea victimelor cuvinte precum „fetiță dulce”? O mică bănuială înghețată i-a crescut în stomac, alăturându-se celorlalte lucruri grele care se aflau acolo, ca o adunătură de bile de rulment.

El s-a ridicat, s-a întins, a clipit și i-a zâmbit.

— Vrei să te conduc până în casă, fata mea? O să mai treacă ceva vreme până să se întâmple ceva aici.

— Nu, mai stau puțin. Dacă nu te superi.

Acum, a hotărât ea, mânată de un impuls. Va întreba acum. Așteptase zile întregi momentul potrivit, dar când putea găsi un moment mai bun pentru așa ceva? Măcar vor fi singuri, fără posibilitatea de a fi tulburați.

— Cum dorești. Eu mă bucur de tovărășia ta.

Nu pentru multă vreme, s-a gândit Brianna când el s-a întors cu spatele ca să scotocească prin coșul adus de ea. Ar fi preferat să discut pe întuneric. I-ar fi fost mai ușor să întrebe ceea ce ținea să afle, pe drumul întunecat spre casă. Dar cuvintele nu vor fi de ajuns; trebuia să-i vadă fața.

Își simțea gura uscată, de aceea a acceptat recunoscătoare când el i-a oferit o cană cu cidru. Era tare și aromat, iar mica arsură a alcoolului a părut să-i mai ușureze greutatea din stomac.

I-a înapoiat cana, dar, temându-se că efectul încurajator de moment al cidrului va dispărea înainte de a apuca să rostească acele cuvinte, nu a așteptat ca el să bea.

— Tată.

— Da, fata mea.

Își turna în cană și avea ochii ațintiți asupra șuvoiului auriu și neclar.

— Vreau să te întreb ceva.

— Hm?

A inspirat adânc și a rostit cuvintele în grabă.

— Tu l-ai ucis pe Jack Randall?

Ținând sticla încă înclinată peste cană, el a înghețat un moment. Apoi a îndreptat sticla cu grijă și a așezat-o pe podea.

— Dar unde ai auzit numele ăsta? a întrebat-o.

S-a uitat direct la ea, și glasul i-a rămas calm ca și ochii.

— De la tatăl tău? De la Frank Randall?

— Mi-a povestit mama.

Un mușchi i-a zvâcnit lângă colțul gurii, singurul semn care îi trăda starea de șoc.

— Ți-a spus.

Nu era o întrebare, dar ea i-a răspuns.

— Mi-a povestit ce… ce s-a întâmplat. Ce ți-a făcut. La Wentworth.

Mica picătură de curaj s-a consumat, dar nu mai conta; mersese prea departe ca să mai dea înapoi. El a rămas nemișcat și a privit-o, uitând de cana din mână. Ei îi venea să i-o ia și să o golească, dar nu îndrăznea.

Și-a dat seama mult prea târziu că el ar putea socoti o trădare din partea lui Claire că povestise cuiva, dar mai ales ei. S-a grăbit să vorbească, bâlbâindu-se în starea de agitație care o cuprinsese.

— Nu mi-a spus acum, ci înainte… nu te cunoșteam… a crezut că nu te voi cunoaște… știu că n-a vrut să…

El a ridicat o sprânceană.

— Stai liniștită, bine?

Se bucura că trebuia să tacă. Nu se putea uita la el, ci stătea cu privirea coborâtă în poală, frământând stofa roșcată a rochiei. Tăcerea s-a prelungit, întreruptă doar de foșnetele și de grohăielile înfundate ale purceilor, plus zgomotul venind dinspre stomacul lui Magdalen.

De ce nu găsise altă cale? s-a întrebat ea, cuprinsă de chinurile stânjenelii. *Goliciunea tatălui tău să n-o descoperi*![27] Să pomenească numele lui Jack Randall însemna să învie imaginea

[27] Biblia, *Leviticul*, *18*:*7* (n.tr.).

a ceea ce făcuse el – și asta nu era ceva la care suporta să se gândească. Ar fi trebuit să o roage pe mama ei, iar ea să îi ceară asta… dar nu. Nu existase altă cale. Trebuia să afle de la el.

Gândurile care îi goneau prin minte au fost întrerupte de cuvintele lui, rostite calm.

— De ce întrebi, fata mea?

Ea a ridicat capul brusc și a descoperit că Jamie o privea peste cana cu cidru, de care nu se atinsese. Nu părea iritat, și starea ei de moleșeală s-a mai risipit. A strâns pumnii pe genunchi ca să-și găsească stăpânirea de sine și l-a privit în ochi.

— Vreau să știu dacă m-ar ajuta. Vreau să… să-l ucid. Pe cel care…

A făcut un gest vag spre pântecul ei și a înghițit cu greu.

— Dar dacă o fac și nu mă ajută…

Nu a putut continua. El nu părea șocat, ci mai curând dus pe gânduri. A ridicat cana spre gură și, încet, a luat o sorbitură.

— Ai mai ucis pe cineva până acum?

Sunase ca o întrebare, dar Brianna și-a dat seama că nu era așa. Același mușchi a zvâcnit în colțul gurii lui – din amuzament, i s-a părut ei, nu de șoc – și ea a avut o izbucnire de furie.

— Crezi că nu pot, da? Pot. Ai face bine să mă crezi!

Și-a desfăcut mâinile mari și capabile pe genunchi. Credea că putea face asta; deși imaginea modului în care s-ar desfășura totul era neclară. Cu sânge rece, împușcarea i se părea cea mai bună soluție, probabil singurul fel în care putea fi sigură. Dar, încercând să-și imagineze așa ceva, și-a dat seama de adevărul unei vechi zicale: „Să-l împuști ar fi o pedeapsă prea blândă pentru el”.

Probabil că ar fi fost prea blândă pentru Bonnet și nu ar fi însemnat o soluție îndeajuns de bună pentru ea. Noaptea, când azvârlea pilota de pe ea, incapabilă să suporte acea greutate infimă și senzația de constrângere, nu îl voia doar mort – voia să-l ucidă *ea*, cu patimă – să-l ucidă cu mâinile ei, luând înapoi prin carne ceea ce i se luase ei prin aceleași mijloace.

Și totuși… la ce bun să îl ucidă, dacă tot o va bântui? Nu avea cum să știe – decât dacă îi va spune tatăl ei.

— Îmi spui? a izbucnit ea. L-ai ucis până la urmă și… asta te-a ajutat?

El părea că se gândește, ochii lui au măsurat-o încet, privind-o

printrе gene.

— Și la ce mai poate folosi dacă îl ucizi? a întrebat-o. Nu-ți va scoate copilul din pântec și nici nu-ți va înapoia fecioria.

— Știu asta!

A simțit că fața i se înroșește și a întors capul, enervată atât pe el, cât și pe sine. Vorbeau de viol și de crimă, și ea se jena că el pomenise de virginitatea ei? S-a silit să se uite din nou la el.

— Mama a spus că ai încercat să îl omori pe Jack Randall la Paris, într-un duel. Ce ai crezut că vei recăpăta?

El și-a frecat obrazul cu putere, a inspirat adânc și a expirat ușor, cu ochii țintă la tavanul de piatră.

— Însemna să-mi recapăt bărbăția, a spus el încet. Onoarea.

— Și crezi că onoarea mea nu merită recăpătată? Ori îți închipui că e la fel ca și cu fecioria mea? l-a întrebat ea imitându-i cu răutate accentul.

El s-a uitat tăios la ea.

— Pentru tine e la fel?

— Nu, nu e, a spus ea printre dinți.

— Bine, a spus el scurt.

— Atunci răspunde-mi, la naiba!

A lovit cu pumnul în paie, dar nu a avut nicio satisfacție, pentru că lovitura n-a produs zgomot.

— Faptul că l-ai ucis ți-a redat onoarea? A ajutat? Spune-mi adevărul!

Brianna s-a oprit și a respirat apăsat. L-a fulgerat cu privirea, și el s-a uitat fix la ea, cu răceală. A ridicat cana brusc spre buze, a băut tot cidrul dintr-o înghițitură și a pus-o alături, pe paie.

— Adevărul? Adevărul este că nu știu dacă l-am ucis eu sau nu.

Ea a căscat gura de uimire.

— *Nu știi* dacă l-ai ucis?

— Așa am spus.

O tresărire a umerilor i-a trădat iritarea. S-a ridicat brusc în picioare, semn că își pierduse răbdarea.

— A murit la Culloden, și eu am fost acolo. M-am trezit pe landă, după bătălie, și Randall zăcea peste mine. Atâta știu, nimic mai mult.

A făcut o pauză ca și cum ar fi stat în cumpănă, apoi s-a hotărât. A împins un genunchi în față, și-a ridicat kiltul și a

arătat către picior.

— Uite!

Era o cicatrice veche, dar, în ciuda vârstei, nu era mai puțin impresionantă. Se întindea pe partea interioară a coapsei, lungă de aproape treizeci de centimetri, cu capătul de jos strâns și înnodat, precum capul unei măciuci, restul fiind o linie mai clară, deși îngroșată și răsucită.

— O baionetă, cred, a spus el privind cicatricea fără emoție, apoi a lăsat kiltul să cadă, ascunzând-o din nou.

— Țin minte senzația când lama mi-a pătruns până la os, altceva nimic. Nici ce s-a întâmplat după aceea, nici ce s-a întâmplat înainte.

A tras adânc aer în piept și, pentru prima oară, Brianna și-a dat seama că starea lui aparentă de calm îi cerea un efort deosebit.

— Am socotit că era o binecuvântare faptul că nu mi-am amintit, a spus el în cele din urmă, uitându-se nu la ea, ci spre umbrele de la capătul staulului. Acolo au murit oameni viteji; oameni pe care i-am iubit mult. Dacă nu știam cum au murit, dacă nu îmi puteam aminti de ei și nici nu le vedeam chipul în mintea mea – atunci nu aveam motive să îi socotesc morți. Probabil că asta era lașitate, poate nu. Poate că am preferat să nu-mi amintesc în acea zi; poate nu pot, chiar de aș vrea.

A coborât privirea spre Brianna, ochii lui s-au îmblânzit, după care, neașteptând niciun răspuns, s-a întors cu spatele, cu tartanul legănându-i-se.

— După aceea... da, în fine. Răzbunarea nu mi s-a părut importantă atunci. Pe acel câmp de bătălie erau o mie de morți, și am socotit că și eu mă voi număra printre ei după câteva ore. Jack Randall...

A făcut un gest ciudat, de enervare, alungând gândul de la Jack Randall de parcă acesta ar fi fost un tăun agasant.

— Jack Randall era unul dintre ei. M-am gândit că îl puteam lăsa în voia Domnului. Atunci.

Ea a inspirat adânc, încercând să își țină sentimentele sub control. Curiozitatea și compasiunea se luptau cu sentimentul copleșitor de frustrare.

— Și ești... bine. Voiam să spun... în ciuda a tot... ce ți-a făcut?

El i-a aruncat o privire exasperată, înțelegerea amestecându-

se cu un amuzament pe jumătate furios.

— Nu mor mulți din cauza asta. Nu eu. Și nici tu, fato.

— *Deocamdată*.

Fără să vrea, și-a dus mâna la burtă. Apoi s-a uitat fix la el.

— Cred că vom afla peste șase luni dacă voi muri din cauza asta.

Asta l-a tulburat; Brianna și-a dat seama imediat. El a expirat lung și s-a încruntat.

— O să te descurci bine, a spus el scurt. Ești mai lată în șolduri decât vaca asta.

— Ca mama ta? Toată lumea spune că semăn mult cu mama ta. Cred că și ea a avut bazinul lat, dar asta nu a salvat-o, nu?

El a tresărit ca și cum ea l-ar fi plesnit cu o frunză de urzică peste față. În mod straniu, văzându-i reacția, a intrat în panică, în loc să simtă satisfacția la care se așteptase.

În aceeași clipă a înțeles că promisiunea lui de a o proteja era în mare parte o iluzie. Da, era în stare să ucidă pentru ea. Ar fi fost dispus să moară pentru ea, nu avea nicio îndoială. Dacă i-ar permite, el i-ar răzbuna onoarea și i-ar distruge dușmanii. Dar nu o putea apăra de propriul ei copil; era la fel de neputincios să o salveze de acea amenințare ca și cum nu l-ar fi găsit niciodată.

— Voi muri, a spus Brianna, iar certitudinea rece i-a umplut pântecul ca mercurul înghețat. Știu că așa se va întâmpla.

— N-o să mori!

Jamie s-a răsucit spre ea cu ferocitate și și-a înfipt degetele în brațele ei.

— Nu voi îngădui asta!

Brianna ar fi dat orice ca să îl creadă. Buzele îi erau amorțite și rigide, iar furia făcea loc unei disperări reci.

— Nu ai cum să mă ajuți, a spus ea. Nu vei putea face nimic!

— Dar mama ta poate, a zis el, dar cuvintele au sunat doar pe jumătate convingător.

Strânsoarea lui a slăbit, iar ea s-a eliberat.

— Nu, nu va putea, mai ales fără un spital, fără medicamente și alte lucruri. Dacă… dacă se întâmplă ceva, tot ce poate face este să salveze copilul.

Fără să vrea, privirea ei s-a îndreptat spre pumnalul lui, care lucea rece pe paiele unde el îl lăsase. A simțit că i se înmoaie genunchii și s-a așezat brusc. El a înșfăcat cana și a turnat cidru

în ea, după care a împins-o sub nasul ei.

— Bea, a spus el. Bea tot, fato, ești albă cum e cămașa mea.

A pus mâna pe ceafa ei, îndemnând-o. Ea a luat o gură, dar s-a înecat și s-a retras, făcându-i semn să se îndepărteze. Și-a trecut mâneca rochiei peste bărbia umedă, ștergând cidrul vărsat.

— Știi ce este mai rău? Ai spus că nu a fost vina mea, dar a fost.

— Ba nu!

Brianna a fluturat o mână spre el, cerându-i să tacă.

— Ai vorbit despre lașitate; știi ce înseamnă asta. Ei bine, am fost lașă. Ar fi trebuit să lupt, n-ar fi trebuit să îl las să… dar mi-a fost teamă de el. Dacă m-aș fi dovedit destul de curajoasă, asta nu s-ar fi întâmplat, dar nu am fost, m-am temut! Iar acum sunt și mai înspăimântată, a spus ea, cu glas gâtuit.

Punându-și mâinile pe paie, a respirat adânc pentru a-și reveni.

— Nu ai ce să faci, nici mama nu poate face mare lucru și nici eu. Iar Roger…

Glasul i s-a frânt în acel moment și și-a mușcat buza, ca să-și stăpânească lacrimile.

— Brianna… *a leannan*…

A făcut o mișcare pentru a o liniști, însă ea s-a tras înapoi, cu brațele împreunate peste pântec.

— Mă tot gândesc… să îl ucid este ceva ce pot face. Este *singurul* lucru pe care-l pot face. Dacă eu… dacă va trebui să mor, măcar îl iau cu mine, iar dacă nu… atunci poate voi reuși să uit, dacă e mort.

— Nu vei uita.

Vorbele lui au fost clare și apăsate, ca o lovitură de pumn în stomac. Încă ținea cana cu cidru ridicată. Și-a lăsat capul pe spate și a băut fără grabă.

— Însă nu are importanță, a adăugat el, punând cana pe podea cu un aer hotărât, de parcă tocmai ar fi încheiat o afacere. Îți vom găsi un soț și, imediat ce se va naște copilul, nu vei mai avea de ce să te frământi.

— Poftim?

S-a uitat la el cu gura căscată.

— Ce vrei să spui, cum adică să-mi găsești un soț?

— Vei avea nevoie de unul, nu? a răspuns el, ușor surprins.

Copilul trebuie să aibă tată. Și dacă tu nu-mi spui cine te-a adus în situația de a avea pântecul umflat, ca să îl silesc să își facă datoria față de tine…

— Crezi că m-aș căsători cu el?

Vocea ei s-a stins, de astă dată din cauza uimirii.

Glasul lui a devenit mai tăios.

— Ei bine, mă gândeam… nu cumva te joci cu adevărul, fata mea? Poate că n-a fost vorba de viol; poate ți-a displăcut acel bărbat și ai fugit, apoi ai încropit toată povestea asta. La urma urmelor, nu ai niciun semn. E greu de crezut că un bărbat ar putea sili o fată cu statura ta, dacă nu ai fi fost și tu dispusă.

— Crezi că *mint*?

El a ridicat o sprânceană, privind-o cu cinism. Furioasă, ea și-a repezit brațul spre el, dar el a prins-o de încheietura mâini.

— Ei, acum, a spus el pe un ton de reproș. Nu ești prima femeie care a greșit și încearcă să ascundă asta, dar…

I-a prins și cealaltă încheietură când ea a încercat să îl lovească, astfel că au ajuns foarte aproape unul de celălalt.

— Nu e nevoie să faci atâta scandal, a spus Jamie. Ori l-ai vrut pe acel bărbat, iar după aceea l-ai lepădat? Așa este?

Folosindu-și greutatea pentru a se trage deoparte, ea s-a răsucit în mâinile lui și a lovit puternic cu un genunchi în sus. El s-a întors puțin, iar genunchiul ei l-a izbit în coapsă, nu în carnea vulnerabilă dintre picioarele, acolo unde țintise ea.

Lovitura sigur îl nimerise, însă el nu și-a slăbit câtuși de puțin strânsoarea asupra încheieturilor ei. Ea s-a răsucit, lovind cu picioarele și blestemându-și fustele. L-a izbit în fluierul piciorului cel puțin de două ori, însă el doar a chicotit, ca și cum zbaterea și lupta ei ar fi fost amuzante.

— Asta e tot ce poți face, fata mea?

Apoi i-a dat drumul, dar numai pentru a-i prinde ambele încheieturi într-o singură mână. Cu cealaltă a împuns-o jucăuș în coaste.

A fost cândva un om
În Muir de Skene,
El avea pumnale, *iar eu nu*;
Dar m-am aruncat peste el
Cu degetele mari,
Și iată cum l-am împuns,

Iată cum l-am împuns,
l-am împuns.

La fiecare repetare, își înfigea degetul mai adânc între coastele ei.

— *Ticălos* nenorocit! a strigat Brianna.

Și-a încordat picioarele și i-a tras brațul în jos cât de tare a putut, aducându-l suficient de aproape pentru a-l mușca. S-a repezit spre încheietura lui, dar, înainte de a reuși să-și înfigă dinții în carnea lui, s-a trezit dezechilibrată și azvârlită prin aer.

A aterizat greoi în genunchi, cu un braț răsucit la spate atât de strâns, încât a auzit cum i-a pocnit încheietura umărului. Strânsoarea de cot o durea; s-a zvârcolit, încercând să se răsucească, dar nu a reușit. Brațul lui, ca o bară de fier, o apăsa pe umeri, silind-o să-și aplece capul. Tot mai jos.

A ajuns cu bărbia în piept; nu mai putea respira. Și totuși el îi apăsa capul în continuare. Genunchii i-au alunecat în lateral, iar coapsele i s-a desfăcut din cauza presiunii apăsării.

— Încetează! a icnit ea.

Încercarea de a scoate vreun sunet prin traheea sugrumată îi producea dureri.

— Dd… opre…

Presiunea nemiloasă a încetat să sporească, dar nu a slăbit. L-a simțit în spatele ei, o forță inexorabilă, inexplicabilă. A întins mâna liberă, căutând să prindă ceva, să lovească ori să îndoaie, dar nu a nimerit nimic.

— Ți-aș putea frânge gâtul, a spus el foarte încet.

Greutatea brațului său i s-a ridicat de pe umeri, dar mâna răsucită la spate o silea să rămână aplecată, iar părul despletit și răvășit aproape că atingea podeaua. El i-a cuprins gâtul cu o mână. A simțit degetul mare și arătătorul de o parte și de alta, apăsând ușor arterele. Apoi a strâns mai tare, și Brianna a văzut puncte negre înaintea ochilor.

— Te-aș putea ucide, uite așa!

Și-a ridicat mâna de pe gâtul ei și i-a atins demonstrativ genunchiul, umărul, obrazul și bărbia, subliniindu-i neputința. Brianna a întors capul, nu voia ca el să-i atingă obrajii umezi, lacrimile de furie. Apoi dintr-odată el i-a apăsat cu brutalitate mijlocul. Brianna a scos un sunet slab, ca și cum s-ar fi înecat, și și-a arcuit spatele pentru a nu-și rupe mâna, împingându-și

șoldurile înapoi, cu picioarele depărtate pentru a-și păstra echilibrul.

— Te-aș putea folosi cum vreau, a spus el, și ea a simțit răceala din glasul lui. M-ai putea opri, Brianna?

Ea a simțit că se sufocă de furie și de rușine.

— Răspunde-mi!

A prins-o din nou de gât și a strâns-o.

— Nu!

Era liberă. Fiindcă el îi dăduse drumul pe neașteptate, Brianna a căzut în față, abia reușind să pună o mână pe podea pentru a se sprijini.

Gâfâind și suspinând, a rămas întinsă pe paie. A auzit o răsuflare puternică lângă cap – Magdalen, stârnită de zgomote, se aplecase peste boxa ei și privea cercetător. Încet și dureros, Brianna s-a ridicat în șezut.

El stătea deasupra ei cu brațele încrucișate.

— Să te ia dracu'! a șuierat ea.

A lovit cu palma în paie.

— Doamne, cât aș vrea să te ucid!

El a rămas nemișcat, continuând să se uite la ea.

— Da, a zis el. Dar nu poți, așa e?

Incapabilă să înțeleagă, ea a ridicat privirea spre el. Ochii lui o țintuiau, deloc furioși, deloc batjocoritori. În așteptare.

— *Nu poți*, a repetat el emfatic.

Apoi Brianna a înțeles, și un val fierbinte i-a trecut prin brațele dureroase și pumnii juliți.

— O, Doamne! a spus ea. Nu. Nu pot. N-aș putea. Chiar dacă aș fi luptat cu el… n-aș fi putut.

Brusc, a început să plângă, nodurile lăuntrice desfăcându-se, greutățile ridicându-se, iar o ușurare binecuvântată i s-a răspândit în tot corpul. Nu fusese vina ei. Chiar dacă ar fi luptat cu toată puterea, așa cum o făcuse acum…

— N-aș fi putut, a spus ea și a înghiți în sec, respirând gâfâit. Nu l-aș fi putut împiedica. M-am tot gândit că dacă m-aș fi opus mai hotărât… dar nu ar fi contat. Nu l-aș fi putut împiedica.

Mâna lui mare și blândă i-a atins fața.

— Ești o fată curajoasă, a șoptit el. Însă doar o fată. Ți s-ar frânge inima și te-ai socoti lașă fiindcă n-ai putea lupta cu mâinile goale cu un leu? E același lucru. Nu fi prostuță.

Brianna și-a șters fața cu dosul mâinii și și-a tras nasul.

El a apucat-o de cot și a ajutat-o să se ridice, forța lui nemaifiind o amenințare sau o batjocură, ci o mare alinare. O usturau genunchii, pentru că și-i julise de podea. Era nesigură pe picioare, dar a ajuns până la grămada de fân, unde el a lăsat-o să se așeze.

— Puteai să-mi spui, a spus ea. Că nu a fost vina mea.

El i-a zâmbit ușor.

— Ți-am spus. Dar nu mă puteai crede decât dacă aflai singură.

— Nu. Probabil că nu.

O oboseală profundă, dar plină de pace se așternuse deasupra ei ca o pătură. Și de astă dată nu a simțit îndemnul de a o alunga.

Prea vlăguită ca să se miște, s-a uitat cum el a udat o cârpă în troacă și i-a șters fața, i-a îndreptat fusta răsucită și apoi i-a turnat cidru.

Când i-a întins cana plină, ea a pus mâna pe brațul lui. Osul și mușchiul erau solide și calde sub palma ei.

— Ai fi putut să te împotrivești. Dar n-ai făcut-o.

El și-a lăsat mâna grea peste a ei, a strâns-o ușor și i-a dat drumul.

— Nu, nu m-am împotrivit, a spus el încet. Mi-am dat cuvântul pentru viața mamei tale.

A privit-o direct în ochi, care nu erau nici de gheață, nici de safir, ci limpezi ca apa.

— Nu am regretat.

A luat-o de umeri și a așezat-o mai bine pe grămada de fân.

— Odihnește-te puțin, *a leannan*.

Ea s-a lungit, dar a întins o mână ca să îl atingă, iar el a îngenuncheat lângă ea.

— E adevărat că nu voi uita?

El a tăcut o clipă, cu palma pe părul ei.

— Da, e adevărat, a spus el moale. Dar e adevărat și că, după o vreme, nu va mai avea importanță.

— Sigur?

Era prea obosită ca să se întrebe ce voia el să spună cu asta. Se simțea aproape imponderabilă, departe de toate, ca și cum nu mai sălășluia în trupul chinuit.

— Chiar dacă nu sunt destul de puternică pentru a-l ucide?

O pală de aer rece și proaspăt dinspre ușa deschisă a pătruns

prin ceața caldă a fumului, făcând toate animalele să se foiască. Brusc deranjată, vaca gestantă și-a schimbat poziția și a scos un muget gros, nu de suferință, și de nemulțumire.

Brianna a simțit că tatăl ei a aruncat o privire spre vacă, înainte de a se concentra iar asupra ei.

— *A bheanachd*, ești o femeie foarte puternică, i-a șoptit el.

— Nu sunt puternică. Tocmai mi-ai dovedit că…

Mâna lăsată pe umăr a făcut-o să se oprească.

— Nu la asta mă refeream.

A tăcut dus pe gânduri și i-a mângâiat părul.

— Jenny avea zece ani când a murit mama, a vorbit el într-un târziu. În ziua înmormântării, m-am dus în bucătărie și am găsit-o stând în genunchi pe un scaun, ca să poată ajunge să mestece în vasul de pe masă. Purta șorțul mamei, îndoit la subraț, și cu șnururile înfășurate de două ori în jurul taliei. Am văzut că plânsese, ca și mine, pentru că avea fața umedă și ochii înroșiți. Dar a continuat să mestece privind spre vas și mi-a spus: „Du-te și te spală, Jamie; o să pregătesc imediat cina pentru tine și tata”.

Jamie a închis ochii și a înghiți nodul din gât. Apoi i-a deschis și a coborât privirea spre Brianna.

— Da, știu bine cât de puternice sunt femeile, a spus. Și tu ești îndeajuns de puternică pentru ceea ce trebuie făcut, *m’annsachd*, crede-mă!

Apoi s-a ridicat și s-a dus la vacă. Se săltase în picioare și se mișca neliniștită în cerc, clătinându-se și smucind de funia cu care era legată. Jamie a tras-o spre el, a liniștit-o cu mângâieri și cuvinte și a ajuns în spatele ei, încruntat și concentrat. Brianna l-a văzut întorcând capul și uitându-se după pumnal, apoi s-a uitat iar la vacă și a murmurat ceva.

Nu un măcelar iubitor, nu. Un chirurg, în felul lui, ca și mama ei. Privind totul ca de la depărtare, a înțeles că părinții ei – atât de deosebiți ca temperament și comportament – se asemănau într-o privință: bizara capacitate de a combina compasiunea cu lipsa totală de milă.

Dar se deosebeau și sub acel aspect, a gândit ea; Claire putea ține viața și moartea în mâini, și totuși să se gândească la ea, să rămână deasupra lucrurilor; un medic trebuie să-și continue viața, măcar pentru pacienți, dacă nu pentru el însuși. Jamie era nemilos față de sine la fel de mult sau chiar mai mult decât față

de oricine altcineva.

Își scosese tartanul; acum și-a desfăcut cămașa, fără grabă, dar și fără mișcări inutile. Și-a tras cămașa din pânză deschisă la culoare peste cap și a așezat-o cu grijă deoparte, după care s-a întors la postul de observație de la coada vacii, pregătit să o ajute.

Flancul rotunjit al vacii s-a unduit, iar lumina torței a licărit alb pe nodul minuscul al unei cicatrice aflate deasupra inimii lui. Descoperă goliciunea lui? El s-ar fi dezgolit până la os, dacă socotea că era necesar. Și – un gând mult mai puțin reconfortant – dacă ar socoti necesar, ar dezgoli-o și pe ea, fără să ezite nicio clipă.

Ținea o mână la baza cozii vacii și îi vorbea în gaelică, alinând-o, încurajând-o. Brianna a simțit că poate prinde înțelesul cuvintelor lui, dar nu în întregime.

Totul se putea termina cu bine. Sau nu. Însă orice s-ar întâmpla, Jamie Fraser va fi acolo și va lupta. Era un gând care o consola.

•

Jamie s-a oprit lângă gardul staulului, pe ridicătura de deasupra casei. Se făcuse târziu și era frânt, dar gândurile îl țineau treaz. După ce vaca fătase, o dusese pe Brianna în brațe până la cabană – ea dormea adânc ca un copil –, apoi plecase pentru a-și căuta ușurarea în solitudinea nopții.

Fluierele picioarelor îl dureau după loviturile Briannei, și pe coapse avea zgârieturi; pentru o femeie, era uimitor de puternică. Rănile nu îl deranjau deloc; de fapt, avea un ciudat și neașteptat sentiment de mândrie pentru că ea dăduse dovadă de tărie. *Își va reveni*, a gândit el. Cu siguranță.

Dincolo de acel gând era mai mult speranță decât siguranță. Însă din cauza lui rămăsese treaz și s-a simțit deopotrivă tulburat și ridicol dându-și seama de asta. Socotise că se vindecase deplin, că vechile răni rămăseseră atât de departe în urmă, încât puteau fi alungate din minte fără nicio problemă. Se înșelase și îl tulbura să descopere cât de aproape de suprafață se aflau amintirile îngropate.

Dacă voia să se odihnească în acea noapte, trebuia să le dezgroape, să trimită la culcare fantomele stârnite. Ei bine, îi spusese Briannei că era nevoie de tărie. S-a oprit și și-a încleștat degetele pe gard.

Foșnetele nopții s-au stins treptat din mintea lui cât a așteptat, ascultând ca să audă vocea. Nu o auzise de ani și ani, crezuse că nu o va mai auzi niciodată, dar deja ecoul ei apăruse încă o dată în acea noapte; văzuse scânteierea de furie a fantomei în ochii fiicei lui și îi simțise arșița arzându-i inima.

Era mai bine să o invoce și să o înfrunte cu îndrăzneală decât să o lase să-l pândească. Dacă nu putea da piept cu propriii demoni, nu îi putea înfrânge nici pe ai ei. Și-a atins o vânătaie de pe coapsă, descoperind o alinare ciudată în acea durere.

Nimeni nu moare din asta, spusese el. *Nici tu*; *nici eu*.

La început, vocea nu venise; o clipă, a sperat că nici nu va veni – probabil trecuse destul timp… Apoi a reapărut, șoptindu-i în ureche ca și cum nu ar fi dispărut niciodată, insinuările ei fiind o mângâiere care îi ardea mintea așa cum îi arsese cândva pielea.

„Mai întâi, blând”, a șoptit ea. „Ușor. Tandru, ca și cum ai fi copilașul meu. Cu blândețe, dar mult timp vei uita că a existat o vreme în care nu ți-am posedat corpul”.

Noaptea era încă tăcută, încremenită în timp, iar timpul se oprise de mult, în echilibru pe marginea unui hău de groază, așteptând. Așteptând următoarele cuvinte, știute dinainte și așteptate, și totuși…

„Apoi”, a spus vocea pe un ton iubitor, „apoi te voi răni foarte rău. Și îmi vei mulțumi și vei cere mai mult”.

A rămas neclintit cu fața întoarsă spre stele. A alungat valul de furie ce îi murmura la ureche, pulsul amintirii din sângele lui. Apoi s-a silit să capituleze, să o lase să vină. A tremurat când și-a amintit neputința și a strâns din dinți de furie, dar a privit fără să clipească strălucirea cerului, invocând numele stelelor ca pe cuvintele unei rugăciuni, abandonându-se vastității de deasupra capului în timp ce încerca să se piardă pe pământ.

Betelgeuse. *Sirius*. *Orion*. *Antares*. *Cerul e foarte întins*, *și tu ești mic*. Fie ca vorbele să treacă prin el, vocea și amintirile ei să treacă prin el, făcându-i pielea să se înfioare ca sub atingerea unei fantome, dispărând în beznă.

Pleiadele. *Cassiopea*. *Taurus*. *Cerul e nesfârșit*, *iar tu ești foarte mic*. Mort, dar nu mai puțin puternic din cauza asta. Și-a desfăcut palmele larg – și acestea erau puternice. Îndeajuns ca să bată un om până la moarte, îndeajuns ca să ia o viață. Dar nici măcar moartea nu era suficientă pentru a desface frânghiile

furiei.

A reușit să se desprindă cu mare efort. A întors palmele în sus, într-un gest de capitulare. A privit dincolo de stele, căutând. Cuvintele s-au format tăcute în minte, din obișnuință, atât de discrete, încât nu a fost conștient de ele până nu a descoperit că aveau ecou în șoapta de pe buze.

… *Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri*.

A expirat încet, adânc. Căutând, luptându-se; luptând să se elibereze. *Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău*.

A așteptat în pustietate, în credință. Apoi îndurarea a venit; viziunea necesară; amintirea feței lui Jack Randall în Edinburgh, îngrozit până în măduva oaselor de moartea fratelui său. Și a simțit încă o dată darul milosteniei, coborând calm ca un porumbel.

A închis ochii, simțind rănile sângerând curat din nou, în vreme ce demonul și-a retras ghearele din inima lui.

A oftat și și-a întors mâinile, simțind lemnul negeluit al gardului solid și liniștitor sub palme. Demonul dispăruse. Fusese un om, Jack Randall, nimic mai mult. Iar prin recunoașterea acelei umanități fragile, toată puterea temerilor și a durerii din trecut a dispărut ca un fum.

Ușurați de acea povară, umerii i-au căzut.

— Mergi în pace, a spus în șoaptă către mort și către el însuși. Ești iertat.

Sunetele nopții reveniseră; țipătul unei feline la vânătoare a răsunat precis în aer, iar frunzele moarte au foșnit slab sub tălpile lui când s-a întors spre casă. Pielea unsă cu grăsime care acoperea fereastra lucea auriu pe întuneric, luminată de lumânarea pe care o lăsase aprinsă în speranța revenirii lui Claire. Sanctuarul lui.

S-a gândit că probabil ar fi trebuit să îi povestească și Briannei toate acestea, dar nu. Ea nu putuse înțelege ce îi spusese; trebuise să îi demonstreze. Cum să îi spună în cuvinte ceea ce învățase prin durere și milă? Că doar prin iertare putea uita – și că acea iertare nu era un act simplu, ci o chestiune de practică permanentă.

Poate că ea va descoperi singură acea îndurare; poate că acest Roger Wakefield va fi sanctuarul ei, așa cum Claire fusese

sanctuarul lui. A descoperit că gelozia sa firească față de acel bărbat s-a dizolvat într-o dorință pătimașă ca Wakefield să îi poată oferi Briannei ceea ce el nu putea. Să dea Domnul ca Wakefield să vină curând; să dea Domnul ca el să se dovedească un bărbat de treabă.

Însă până atunci existau alte lucruri care trebuiau rezolvate. A coborât dealul încet, fără să bage de seamă vântul care îi făcea kiltul să fluture în jurul genunchilor și îi umfla tartanul peste cămașă. Existau lucruri de făcut; venea iarna și nu putea să-și lase femeile singure doar cu Ian care să vâneze și să le apere. Nu putea pleca să îl caute pe Wakefield.

Dar dacă Wakefield nu apărea? Ei bine, existau alte soluții; într-un fel sau altul, va avea grijă de Brianna și de copilul ei. Măcar fiica lui era la adăpost de bărbatul care îi făcuse rău. În perfectă siguranță. Și-a trecut dosul mâinii peste față și a simțit mirosul de sânge al vacii care fătase.

Și ne iartă nouă greșelile noastre, *precum și noi iertăm greșiților noștri*. Da, dar ce se întâmpla cu aceia care greșiseră față de cei pe care îi iubim noi? Nu putea în numele altuia – și nici nu ar face-o, chiar dacă ar putea. Dar dacă nu... cum să aștepte iertare în schimb?

Deși educat în universitățile din Paris, confident al regilor și prieten cu filosofi, el rămânea scoțian din Highlands, născut să respecte sângele și onoarea. Trupul unui războinic și mintea unui gentleman – și sufletul unui barbar, s-a gândit el ironic, pentru care nici legile Domnului, nici cele ale muritorilor nu erau mai sacre decât legăturile de sânge.

Da, exista iertare; ea trebuia să găsească o cale de a-l ierta pe acel bărbat, spre binele ei. Dar asta era altă chestiune.

— *A mea este răzbunarea*,[28] a șoptit el către sine.

Apoi a ridicat ochii, departe de lumina slabă, dar sigură, a vetrei și căminului lui, spre gloria înflăcărată a stelelor.

— Pe naiba că e, a spus cu voce tare, rușinat, dar sfidător.

Și-a dat seama că se dovedea nerecunoscător. Și totuși greșea. Însă asta era situația, și nu folosea la nimic să îl mintă pe Dumnezeu sau să se mintă pe sine.

— Pe naiba că e, a repetat el mai tare. Și să fiu pedepsit pentru ceea ce am făcut – să lăsăm lucrurile așa! Ea este fiica mea.

---

[28] Biblia, *Deuteronomul*, *32*:*35* (n.tr.).

A rămas nemișcat un moment, a privit spre cer, dar nu a primit niciun răspuns de la stele. A dat din cap drept răspuns și a continuat să coboare dealul simțind vântul rece în spate.

49. Opțiuni

Noiembrie 1769

Am deschis cutia lui Daniel Rawlings și m-am uitat îndelung la șirurile de sticluțe pline cu substanțe cafenii și verde-deschis, provenite din rădăcini și frunze pisate, dar și de culoare aurie, provenite din distilare. Printre ele nu am găsit nimic care să-mi poată fi de folos. Foarte încet, am ridicat capacul de deasupra compartimentului de sus, aflat deasupra bisturielor.

Am luat între degete unul cu lama curbată și parcă am simțit metalul rece în gât. Era un instrument frumos, ascuțit și rezistent, bine echilibrat, care ar deveni parte a mâinii mele când aș fi ales să îl folosesc. L-am ținut pe vârful degetului, lăsându-l să se încline dintr-o parte într-alta.

L-am pus la loc și am ridicat rădăcina lungă și groasă care se afla pe masă. Avea încă atașată de ea o bucată din tulpină, resturi de frunze atârnând moale, îngălbenite. Doar una. Cercetasem pădurea aproape două săptămâni, dar era târziu, frunzele ierburilor mai mici se îngălbeniseră și căzuseră, astfel că îmi fusese imposibil să recunosc plantele, ale căror tulpini deveniseră doar niște bețe cafenii. Pe aceasta o descoperisem într-un loc mai ferit, pentru că avea câteva fructe caracteristice încă prinse de tulpină. Afin-indian, eram sigură. Dar numai una. Nu-mi era de ajuns.

Nu aveam la dispoziție niciuna dintre ierburile europene, precum spânzul sau pelinul. Exista șansa de a descoperi pelin, dar cu oarecare greutate; se folosea pentru a da aromă absintului.

— Cine face absint în sălbăticia din Carolina de Nord? m-am întrebat eu cu voce tare, ridicând din nou bisturiul.

— Nimeni dintre cei pe care-i știu.

Am tresărit, iar lama bisturiului mi-a pătruns adânc în degetul mare. Sângele a picurat pe tăblia mesei și, din reflex, am

înșfăcat colțul șorțului, apăsând pânza pe rană.

— Iisuse, englezoaico! Ai pățit ceva? N-am vrut să te sperii.

Nu mă durea prea tare, dar, din cauza șocului produs de rănirea brusc, mi-am mușcat buza. Îngrijorat, Jamie m-a prins de încheietura mâinii și a ridicat marginea pânzei. Sângele a țâșnit imediat și s-a prelins pe mână, așa că a pus pânza la loc și m-a strâns tare de deget.

— Nu-i nimic, e o simplă tăietură. De unde ai venit? Credeam că ești la distilerie.

Parcă nu mă mai țineau picioarele, probabil din cauza șocului.

— Am trecut pe acolo. Malțul încă nu e gata pentru distilare. Sângerezi foarte tare, englezoaico. Sigur te simți bine?

Chiar sângeram. În afara picăturilor de sânge de pe masă, colțul șorțului devenise roșu-închis.

— Da. Probabil că am secționat o venă măruntă. Însă nu este o arteră, așa că sângerarea se va opri. Ține-mi mâna ridicată, te rog.

Cu cealaltă mână, m-am chinuit să dezleg cordonul șorțului, încercând să-l scot. Jamie l-a desfăcut smucind de fundă și mi-a ridicat mâna înfășurată în pânză deasupra capului.

— Ce voiai să faci cu cuțitul ăla al tău? a întrebat el, aruncând o privire spre bisturiul care stătea alături de rădăcina de afin-indian.

— Aa… voiam să tai felii rădăcina aceea, am răspuns, făcând un semn vag spre ea.

Mi-a aruncat o privire iscoditoare, s-a uitat dincolo de dulap, unde cuțitul de feliat era la vedere, după care m-a măsurat cu sprâncenele ridicate.

— Da? Nu te-am văzut niciodată folosind vreuna dintre uneltele astea – și a făcut un semn spre bisturiele și lamele chirurgicale din cutia deschisă – decât pentru a salva oameni.

Mâna mea a tresărit slab în strânsoarea lui, însă el m-a strâns de deget îndeajuns de tare ca să mi se taie răsuflarea de durere. A slăbit strânsoarea, după care, încruntându-se, s-a uitat direct în ochii mei.

— Ce Dumnezeu vrei să faci, englezoaico? Arăți de parcă te-aș fi surprins comițând o crimă.

Mi-am simțit buzele amorțite și lipsite de sânge. Mi-am smuls încheietura din strânsoarea lui și m-am așezat, ținând degetul rănit lipit de sân cu cealaltă mână.

— Încercam să... să hotărăsc dacă..., am spus eu cu mare reticență.

Nu avea niciun rost să mint, pentru că, mai devreme sau mai târziu, el avea să afle, dacă Bree...

— Ce să hotărăști?

— În legătură cu Bree. Care ar fi cea mai bună soluție de a o face.

— Ce anume să faci?

A ridicat din sprâncene. S-a uitat la cutia cu instrumente medicale, apoi la bisturiu, după care pe față i-a apărut o expresie de înțelegere și de șoc.

— Vrei cumva să...?

— Dacă vrea ea.

Am atins bisturiul, pe lama căruia licăreau picături din sângele meu.

— Există ierburi sau asta. Riscurile sunt îngrozitoare dacă se folosesc plante – convulsii, daune cerebrale, hemoragii –, dar nu contează; nu am suficiente plante.

— Claire, ai mai făcut asta vreodată?

Am ridicat ochii și l-am văzut uitându-se la mine cu o privire pe care nu o mai văzusem până atunci – groază pură. Mi-am lipit palmele de tăblia mesei, pentru a le împiedica să mai tremure. Dar nu am reușit să îmi stăpânesc și vocea.

— Ar avea vreo importanță pentru tine dacă aș fi făcut-o?

S-a uitat lung la mine, apoi s-a așezat încet pe banca din fața mea, ca și cum s-ar fi temut să nu strivească ceva.

— N-ai mai făcut-o, a spus cu glas slab. Știu asta.

— Așa e, am spus și am coborât ochii spre mâna lui, care o acoperea pe a mea. Nu, n-am mai făcut-o.

Am simțit încordarea dispărând din mâna lui; s-a relaxat, degetele i s-au strâns blând peste mâna mea, acoperind-o. Iar mâna mea stătea neputincioasă sub a lui.

— Știam că nu ești în stare să ucizi, a spus el.

— Am putut. Am făcut-o.

Nu îl priveam, vorbeam uitându-mă la tăblia mesei.

— Am ucis un om, un pacient aflat în grija mea. Ți-am povestit despre Graham Menzies.

A rămas tăcut un moment, dar a continuat să mă țină de mână, strângându-mă ușor.

— Cred că nu este același lucru, a zis el într-un târziu. Să

ușurezi unui om calea spre moartea pe care și-o dorește… asta mi se pare milostenie, nu crimă. Dar și îndatorire, probabil.

— Îndatorire?

Mi-am ridicat uimită privirea spre el.

Deși își păstra atitudinea gravă, șocul dispăruse din ochii lui.

— Mai ții minte dealul Falkirk și noaptea în care Rupert a murit în capela de acolo?

Am dat aprobator din cap. Nu era ceva ce se putea uita lesne – întunericul înghețat al bisericuței și sunetele bizare ale cimpoaielor și ale bătăliei răsunând afară, departe. Înăuntru, în aerul dens, încărcat de sudoarea unor oameni înspăimântați, Rupert murea treptat pe podea la picioarele mele, înecându-se cu propriul sânge. Îi ceruse lui Dougal MacKenzie, prietenul și căpetenia lui, să îi grăbească sfârșitul, iar acesta exact așa făcuse.

— Cred că asta este datoria unui doctor, a spus Jamie cu blândețe. Dacă ai jurat să vindeci, dar nu poți, și să salvezi oameni aflați în durere, dar poți?

— Da, am răspuns și am inspirat adânc, strângând degetele în jurul bisturiului. *Am un legământ* – mai puternic decât jurământul unui doctor. Jamie, e fiica mea. Aș prefera să fac orice pe lume, dar nu asta – orice.

Am ridicat ochii spre el și am clipit repede de câteva ori, încercând să-mi rețin lacrimile.

— Crezi că nu m-am gândit la asta? Că nu știu ce riscuri există? Jamie, aș putea s-o ucid!

Am scos cârpa de pe rană, dar tăietura încă sângera.

— Uite, n-ar trebui să sângerez chiar așa de mult, pentru că, deși tăietura e adâncă, nu e gravă. Dar sângerează! Am atins o venă. Aș putea face același lucru în cazul lui Bree fără să-mi dau seama decât atunci când ar începe să sângereze, iar dacă s-ar întâmpla asta… Jamie, nu aș putea opri hemoragia! Ar sângera până moare, și nu aș putea face nimic, absolut nimic!

S-a uitat la mine cu ochi întunecați de șoc.

— Cum ai putea face așa ceva știind asta? m-a întrebat cu îndoială.

Am inspirat adânc și tremurător și m-a cuprins disperarea. Nu aveam cum să-l fac să înțeleagă.

— Pentru că știu și alte lucruri, am rostit încet, fără să-l privesc. Știu ce înseamnă să ai un copil în pântece. Știu ce

înseamnă să ți se răpească trupul, mintea și sufletul și să-ți fie schimbate fără voia ta. Știu ce înseamnă să fii smulsă din locul pe care l-ai socotit al tău, să nu mai poți alege. *Știu ce înseamnă asta*, mă auzi? Și nu e ceva pe care cineva să îl facă dacă nu vrea.

Am ridicat ochii spre el și mi-am strâns degetele peste degetul rănit.

— Iar tu – pentru numele Domnului – *tu* știi ceea ce eu nu știu, cum e să trăiești după ce ai fost violat. Vrei să spui că, dacă aș fi putut îndepărta asta din tine după Wentworth, nu ai fi vrut s-o fac, indiferent de riscuri? Jamie, ar putea fi copilul unui violator!

— Da, știu, a început el, dar a trebuit să se oprească, fiindcă vorbele i s-au oprit în gât. *Știu*, a încercat din nou, iar mușchii maxilarului i s-au încordat când s-a silit să vorbească. Dar mai știu un lucru – chiar dacă nu-i cunosc tatăl, îi știu bine bunicul. Claire, e un copil din sângele meu!

— Sângele *tău*? am repetat eu.

L-am țintuit cu privirea și am înțeles adevărul.

— Vrei atât de mult un nepot încât să-ți sacrifici fiica?

— O sacrific? Doar nu eu vreau să o măcelăresc cu sânge rece!

— Nu te-a deranjat ce făceau surorile de la Hôpital des Anges, îți era milă de femeile pe care le ajutau, singur ai spus-o.

— Femeile acelea nu aveau de ales!

Prea agitat ca să rămână așezat, s-a ridicat și a început să umble neliniștit încoace și încolo prin fața mea.

— Ele nu aveau pe nimeni care să le protejeze, nu aveau cum să hrănească un copil, ce altceva puteau face bietele ființe? Dar pentru Brianna lucrurile nu stau așa! Nu o voi lăsa să-i fie foame sau frig, nu voi îngădui să i se facă vreun rău ei sau copilului, niciodată!

— Nu asta-i problema!

S-a uitat fix la mine cu o expresie de neînțelegere încăpățânată.

— Dacă naște copilul aici, nu va putea pleca, am spus eu cu glas tremurat. Nu poate – decât dacă se sfâșie pe sine.

— Așadar, *tu* vrei să o sfârteci?

Am tresărit de parcă m-ar fi lovit.

— Tu vrei ca ea să rămână, am ripostat eu. Nu-ți pasă că ea are o viață în altă parte, că *vrea* să se întoarcă acolo. Dacă va

rămâne – ba mai mult, dacă-ți oferă un nepot –, atunci nu-ți pasă nici cât negru sub unghie ce înseamnă asta pentru ea, adevărat?

A fost rândul lui să tresară, dar s-a întors cu fața la mine.

— Ba da, îmi pasă! Asta nu înseamnă că socotesc normal ca tu să o silești să…

— Cum adică să o silesc?

Sângele mi-a năvălit fierbinte în obraji.

— Pentru numele Domnului, îți închipui că vreau să fac asta? Nu! Dar, pe Dumnezeul meu, are opțiunea asta, dacă dorește!

M-am văzut silită să-mi împreunez mâinile ca să le împiedic să tremure. Șorțul căzuse la podea, pătat de sânge, amintindu-mi mult prea pregnant de săli de operație și de câmpuri de bătălie – și de limitele îngrozitoare ale propriei mele priceperi.

I-am simțit ochii îndreptați asupra mea, arzând. Știam că era la fel de sfâșiat de acea dilemă ca și mine. Ținea cu disperare la Bree, dar acum, după ce rostisem adevărul, amândoi îl recunoșteam; lipsit de propriii lui copii, trăind atât de multă vreme în exil, nu-și dorea nimic mai mult pe lume decât un copil din sângele lui.

Dar nu mă putea împiedica și era conștient de asta. Nu era obișnuit să se simtă neajutorat și nu-i plăcea asta. S-a întors brusc și s-a dus spre dulap, unde a rămas cu pumnii sprijiniți de el.

Nu mă simțisem niciodată atât de disperată, având atât de mult nevoie de înțelegerea lui. Nu pricepea că și pentru mine acea perspectivă era oribilă? Ba chiar mai oribilă, pentru că mâna mea trebuia să făptuiască.

Am mers spre el și am pus palma pe spatele lui. A rămas nemișcat și l-am mângâiat ușor, iar eu am găsit o consolare în simpla lui prezență, în tăria lui.

— Jamie.

Degetul meu mare îi lăsase o mică pată de sânge pe cămașă.

— Va fi bine. Sunt sigură de asta.

Vorbeam pentru a mă convinge pe mine, dar și pe el. Nu s-a mișcat și am riscat să-i cuprind talia cu brațul și să-mi lipesc obrazul pe curbura spatelui său. Voiam să se întoarcă și să mă ia în brațe, să mă asigure că lucrurile se vor termina cu bine ori măcar că nu mă va învinovăți orice s-ar fi întâmplat.

S-a mișcat brusc, îndepărtându-mi mâna.

— Ai o părere deosebită despre puterea ta, nu?
S-a întors spre mine, vorbindu-mi cu răceală.
— Ce vrei să spui?
Mi-a prins încheietura cu o mână și mi-a țintuit-o de perete deasupra capului meu. Am simțit un firicel de sânge alunecând de pe deget spre încheietură. Degetele lui s-au înfășurat în jurul mâinii și m-au strâns cu putere.
— Crezi că doar tu ai dreptul să vorbești? Că ai putere de viață și de moarte?
Mi-am simțit falangele trosnind și m-am încordat, încercând să-mi eliberez mâna.
— Nu am dreptul! Dar dacă *ea* spune asta – atunci da, e puterea mea. Și da, o voi folosi. La fel ca tine, așa cum ai făcut-o când a trebuit.
Luptând împotriva spaimei, am închis ochii. Doar nu avea de gând să-mi facă vreun rău, nu? Mi-am dat seama șocată că mă putea împiedica. Dacă îmi rupea mâna... Foarte încet, și-a aplecat capul și și-a lipit fruntea de a mea.
— Uită-te la mine, Claire, a zis el calm.
Am deschis ochii încet și l-am privit. Ochii lui erau la doar doi centimetri de ai mei; am văzut minusculele steluțe aurii de lângă centrul irisului și inelul negru care îl înconjura. Degetele mele prinse în palma lui erau năclăite de sânge.
Mi-a eliberat mâine și mi-a atins ușor un sân, ținându-l în căușul palmei.
— Te rog, a șoptit, apoi a plecat.
Am rămas nemișcată, rezemată de perete, apoi m-am lăsat pe podea cu fusta înfoiată în jurul meu, simțind tăietura de la deget zvâcnind în ritmul bătăilor inimii.

•

Eram atât de șocată de cearta cu Jamie, încât nu am mai fost în stare de nimic. În cele din urmă, am îmbrăcat mantia și am ieșit afară, pornind spre culme. Am evitat cărarea care ducea spre cabana lui Fergus și spre drum. Nu voiam să întâlnesc pe nimeni.
Era frig și înnorat, iar picături de ploaie răzbăteau când și când printre crengile desfrunzite. Aerul era apăsător din cauza umezelii reci; dacă temperatura mai scădea cu câteva grade, avea să ningă. Dacă nu în acea noapte, mâine sau săptămâna următoare. Peste cel mult o lună, Ridge va rămâne izolat de

zonele mai joase.

Trebuia să o duc pe Brianna la Cross Creek? Indiferent că hotăra să păstreze sau nu copilul, ar fi fost mai în siguranță acolo?

Pașii mei făceau stratul gros de frunze îngălbenite și ude să foșnească. Nu. Din impuls, crezusem că civilizația îi putea oferi un oarecare avantaj, dar nu în cazul acesta. Cross Creek nu putea oferi ceva care să ajute în cazul unei urgențe obstetrice; de fapt, Brianna ar fi fost în pericol tocmai din cauza celor care practicau medicina în acea vreme.

Nu, indiferent ce va hotărî, îi era mai bine aici, alături de mine. Mi-am strâns brațele în jurul corpului pe sub mantie și mi-am mișcat degetele, încercând să le încălzesc și să le fac mai suple, să capăt mai multă siguranță la atingere.

Te rog, spusese el. Te rog ce? Te rog să n-o întrebi, te rog să nu faci asta dacă îți cere? Dar trebuia. *Jur pe Apollo*, *medicul*… *Nu voi practica operația scoaterii pietrelor*… *nu voi încredința niciunei femei leacuri care să o ajute să lepede*. Da, dar Hipocrate nu era nici chirurg, nici femeie și nici mamă. Așa cum îi spusesem lui Jamie, jurasem pe ceva mult mai vechi decât Apollo medicul, iar acel jurământ era scris în sânge.

Nu făcusem niciodată un avort, dar aveam ceva experiență ca rezident, acordasem îngrijiri după avorturi spontane. În rarele ocazii în care pacientele îmi ceruseră să fac asta, le trimisesem la vreun coleg. Nu aveam o obiecție absolută față de asemenea operații; văzusem prea multe femei ucise trupește și spiritual de copii născuți prea devreme. Dacă însemna ucidere – și însemna atunci nu o consideram crimă, ci omucidere justificabilă, comisă într-o autoapărare disperată.

În același timp, nu mă simțeam în stare să o fac. Sentimentul pe care i-l dădea chirurgului cunoașterea cărnii de sub mâinile sale mă făcea de asemenea să fiu foarte conștientă de conținutul viu al pântecului. Puteam să ating pântecul unei femei însărcinate și să simt o a doua inimă pulsând sub buricele degetelor; puteam urmări fără să văd conturul unui membru și al capului și îndoiturile șerpuitoare al ombilicului, cu năvala sângelui, numai roșu și albăstrui.

Nu mă simțeam în stare să îl distrug. Asta, până acum, când se punea problema de a-mi ucide propria carne și propriul sânge.

Cum? Trebuia s-o fac chirurgical. Doctorul Rawlings nu apelase la asemenea proceduri; nu avea „lingură” uterină pentru a face raclajul și nici tije pentru dilatarea colului. Însă mă puteam descurca și fără acele instrumente. Una dintre andrelele din fildeș, cu vârful bont; bisturiul îndoit, cu marginea ucigătoare șlefuită pentru operațiunea delicată, dar nu mai puțin ucigătoare, de a racla.

Când? Acum. Brianna era deja în trei luni; dacă trebuia să o facem, nu mai puteam aștepta. Nici nu mai puteam suporta ideea de a fi în aceeași încăpere cu Jamie câtă vreme chestiunea rămânea nerezolvată, simțindu-i suferința adăugându-se la a mea.

Brianna o luase cu ea pe Lizzie la cabana lui Fergus. Lizzie trebuia să o ajute pe Marsali, care era extrem de ocupată cu distileria, cu micul Germaine și cu muncile fermei pe care Fergus nu le putea face cu o singură mână. Era o povară îngrozitoare pentru o fată de optsprezece ani, dar ea se descurca, cu tenacitate și eleganță. Lizzie putea s-o ajute măcar la treburile casei și să-l supravegheze îndeajuns de atent pe micul diavol pentru ca mama lui să se poată odihni din când în când.

Brianna se va întoarce înainte de cină. Ian era plecat cu Rollo la vânătoare. Jamie… deși nu-mi spusese, știam că nu avea să se întoarcă prea curând. Vom fi câtva timp singure.

Ar fi momentul potrivit să îi pun o asemenea întrebare, după ce văzuse fața ca de înger a lui Germaine? Deși să petreacă un timp cu un băiat de doi ani era probabil cea mai elocventă lecție privind primejdiile maternității, m-am gândit eu ironic.

Oarecum ușurată de acea dovadă slabă de umor, m-am întors, strângându-mi mai bine mantia în jurul corpului, pentru că vântul se întețise. Când am coborât dealul, am văzut calul Briannei în țarc, deci sosise. Cu un nod în stomac de groază, m-am dus să discut cu ea despre opțiunile care existau.

•

— M-am gândit la asta, a spus ea inspirând adânc. Imediat ce mi-am dat seama. M-am întrebat dacă ai putea să faci tu asta – un asemenea lucru, aici.

— Nu va fi ușor. Va fi periculos și dureros. Nu am nici măcar laudanum, ci doar whisky. Dar da, pot face asta, dacă dorești.

M-am străduit să rămân nemișcată, urmărind-o cum se plimbă

încoace și încolo prin fața vetrei, cu mâinile la spate și îngândurată.

— Va trebui să fie o intervenție chirurgicală, am spus, neputând să tac. Nu am plantele potrivite și, în orice caz, nu sunt întotdeauna sigure. Chirurgia e măcar sigură.

Am pus bisturiul pe masă; nu era cazul să aibă iluzii în privința propunerii mele. Ca și Jamie, întotdeauna gândea mai bine când se mișca.

Un firicel de sudoare mi s-a scurs pe spinare și m-am înfiorat. Focul răspândea suficientă căldură, dar degetele îmi erau reci ca gheața. Iisuse, dacă voia, voi fi capabilă să o fac? Mâinile au început să-mi tremure de încordarea așteptării.

S-a întors și s-a uitat la mine cu ochi limpezi pe sub sprâncenele groase și roșcate.

— Tu ai fi făcut-o? Dacă puteai?

— Dacă puteam...?

— Ai spus cândva că mă urai, pe vremea când erai însărcinată. Dacă ai fi putut să...

— Dumnezeule, nu pe tine! am spus îngrozită. Nu pe tine, nici gând. Doar că...

Mi-am împletit degetele ca să le împiedic să tremure.

— Nu, am spus cât de convingător puteam. Niciodată.

— Dar așa ai spus, a repetat ea privindu-mă fix. Când mi-ai povestit de tata.

Mi-am trecut palma peste față, încercând să-mi adun gândurile. Da, așa îi spusesem. Ce *idioată* fusesem!

— Erau vremuri oribile. Îngrozitoare. Muream de foame, era război, lumea se destrăma în jurul nostru.

Și a ei nu? m-am gândit.

— Pe vremea aceea, părea că nu există nicio speranță. A trebuit să-l părăsesc pe Jamie, iar gândul acela alunga aproape orice altceva din mintea mea. Și mai era ceva, am spus.

— Ce anume?

— Nu a fost viol, am zis încet, întâlnindu-i ochii. Îl iubeam pe tatăl tău.

A dat din cap. Avea fața destul de palidă.

— Da. Dar ar *putea* fi al lui Roger. Parcă așa ai spus, nu?

— Da. Ar putea fi. Posibilitatea asta te mulțumește?

Și-a lipit mâna cu degete lungi și îndoite peste pântec.

— Da. În fine. Pentru mine nu este un obiect. Nu știu al cui

este, dar…

S-a oprit brusc și s-a uitat la mine, părând dintr-odată sfioasă.

— Nu știu dacă asta pare… în fine.

A ridicat brusc din umeri, alungând îndoiala.

— Am avut o durere tăioasă care m-a trezit din somn la miez de noapte, la câteva zile… după. Parcă m-ar fi înțepat cineva cu un ac de pălărie, dar adânc.

Și-a îndoit degetele spre interior, apăsând puțin deasupra osului pubian, în partea dreaptă.

— Implantarea, am spus încet. Când zigotul se înrădăcinează în pântec.

Când se formează acea primă și eternă legătură între mamă și copil. Când micuța entitate oarbă, unică în unirea dintre ou și spermatozoid, ajunge să se ancoreze după călătoria primejdioasă a începutului, găsind un cămin după existența scurtă și rătăcitoare în organism, și își începe activitatea îndelungată de diviziune, primind hrană de la carnea în care s-a înrădăcinat, într-o legătură care nu aparține niciuneia dintre părți, ci amândurora. Legătura care nu poate fi ruptă nici prin naștere, nici prin moarte.

Ea a dat din cap.

— A fost o senzație extrem de ciudată. Eram pe jumătate adormită, dar… mi-am dat seama brusc că nu eram singură.

Și-a arcuit buzele într-un zâmbet slab, care amintea de uimire.

— Și i-am spus…

Ochii ei au rămas îndreptați spre ai mei, încă luminați de zâmbet.

— Am spus: „Ah, tu ești”. Apoi am adormit.

Și-a pus cealaltă mână cruciș peste prima, drept baricadă peste pântec.

— Am crezut că era un vis. A trecut multă vreme până să aflu. Dar țin minte. *Nu* a fost un vis. Îmi amintesc.

Mi-am amintit și eu.

Am coborât ochii și sub palmele mele nu am văzut tăblia din lemn și nici bisturiul sclipitor, ci pielea de culoarea opalului și fața perfectă, adormită, a primei mele copile, Faith, cu ochi înclinați, care nu se deschiseseră niciodată spre lumina pământului.

Am privit în aceiași ochi, acum deschiși cunoscători. Am văzut

și copilul mic, cea de-a doua fiică a mea, plină de viață, rozalie și zbârcită, îmbujorată de furie față de lipsa de demnitate a nașterii, foarte diferită de neclintirea calmă a celeilalte, dar la fel de magnifică în perfecțiunea ei.

Mi se oferiseră două miracole, născute din trupul meu, ținute în brațe, despărțite de mine și parte din mine pentru totdeauna. Știam prea bine că nici moartea, nici timpul, nici distanța nu modifica vreodată o asemenea legătură – pentru că eu fusesem schimbată de asta, schimbată o dată pentru totdeauna de această legătură misterioasă.

— Da, înțeleg, am spus eu. Oh, dar, Bree! am exclamat când m-au izbit implicațiile hotărârii pe care ea urma să o ia.

Se uita la mine tulburată, cu sprâncenele coborâte, și într-un târziu mi-am dat seama că mi-ar putea interpreta vorbele mele drept o exprimare a regretelor.

Îngrozită la gândul că ar putea crede că nu o dorisem sau că voisem ca ea să nu existe, am lăsat jos bisturiul și am întins brațele spre ea.

— Bree, am spus, cuprinsă de panică la acel gând. Brianna. Te iubesc. Mă crezi că te iubesc?

Fără să spună nicio vorbă, ea a dat din cap și a întins o mână spre mine. I-am prins-o ca pe un colac de salvare, precum cordonul ombilical care ne unise cândva.

A închis ochii și, pentru prima oară, am văzut sclipirea lacrimilor agățate de arcuirea delicată a genelor ei.

— Am știut asta dintotdeauna, mamă, mi-a șoptit.

Degetele ei s-au strâns peste ale mele; i-am văzut mâna cealaltă mână apăsată peste pântec.

— De la început.

50. În care se dezvăluie totul

Spre sfârșitul lunii noiembrie, zilele, dar și nopțile, erau friguroase, iar norii de ploaie au început să atârne tot mai jos pe pantele de deasupra noastră. Din păcate, vremea nu a avut niciun efect liniștitor asupra temperamentului oamenilor. Toată lumea era din ce în ce mai iritată, din motive vădite: încă nu venise nicio veste despre Roger Wakefield.

Brianna păstra tăcerea asupra motivului certei lor; de fapt, aproape că nu mai pomenea de Roger. Luase o hotărâre; nu mai putea face nimic decât să aștepte și să-l lase și pe Roger să se hotărască, dacă nu cumva se hotărâse deja. Însă când nu își controla expresia feței îi vedeam temerile luptându-se cu mânia – iar îndoiala plutea peste noi toți precum norii de deasupra munților.

Unde era el? Și ce avea să se întâmple când – sau dacă – va apărea în cele din urmă?

Am ignorat puțin dispoziția sumbră care ne stăpânea pe toți pentru a face un inventar al lucrurilor pe care le aveam în cămară. Iarna era foarte aproape; căutarea de hrană prin păduri se încheiase, grădina fusese golită, conservele fuseseră pregătite. Rafturile cămării gemeau de saci cu nuci, mormane de fructe, șiruri de cartofi, borcane cu roșii, piersici și caise uscate, vase cu ciuperci uscate, roți de cașcaval și coșuri cu mere. Șiruri de ceapă și de usturoi și funii cu pești uscați atârnau din tavan; saci cu făină și fasole boabe, butoaie cu carne de vită în saramură și pește sărat, precum și butoaie cu varză acră stăteau pe podea.

Am evaluat proviziile la fel ca o veveriță care își numără nucile și m-am simțit liniștită de abundența de acolo. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nici nu vom muri, nici nu vom suferi de foame.

Când am ieșit din cămară cu un calup de cașcaval într-o mână și cu un bol de fasole uscată în cealaltă, am auzit pe cineva bătând la ușă. Până să răspund, ușa s-a deschis și Ian a vârât capul înăuntru, uitându-se precaut prin încăpere.

— Brianna e aici? a întrebat el.

Fiindcă se vedea că nu era, Ian nu a mai așteptat răspuns și a intrat, încercând să-și aranjeze părul pe spate.

— Mătușă, nu ai o oglindă? m-a întrebat el. Și poate vreun pieptene?

— Ba am, i-am răspuns.

Am așezat pe masă ce adusesem din cămară, am scos din sertarul dulăpiorului oglinjoara și pieptenele din carapace de broască-țestoasă și i le-am întins, ridicând privirea spre silueta lui înaltă.

Fața lui părea nefiresc de lucioasă, obrajii îi erau pătați de puncte roșietice, ca și cum nu numai că s-ar fi bărbierit, ci și-ar

fi frecat pielea până când o iritase. Părul lui, de obicei castaniu, moale, des și greu de stăpânit, îi stătea acum lins pe tâmple, pomădat din belșug cu nu știu ce fel de unsoare, și ridicat neglijent în frunte, făcându-l să semene cu un porc-spinos iritat.

— Ian, cu ce ți-ai dat pe păr? l-am întrebat eu.

L-am adulmecat și apoi m-am tras puțin înapoi.

— Cu grăsime de urs, mi-a răspuns. Dar cam puțea, așa că am amestecat-o cu puțin săpun parfumat ca să miroasă mai bine.

S-a uitat cu un aer critic în oglindă și și-a mai aranjat coafura cu pieptenele, care părea cu totul nepotrivit pentru acea sarcină.

Purta haina cea bună, cu guler curat și – lucru nemaiauzit pentru o zi lucrătoare – o legătoare proaspăt spălată și scrobită la gât, înfășurat suficient de strâns pentru a-l strangula.

— Ian, arăți foarte elegant, am spus eu, mușcându-mi interiorul obrazului. Hm… te duci în vreun loc anume?

— Da, mă rog, a spus el cu stângăcie, vreau să fac curte cuiva și m-am gândit să arăt bine.

Să curteze pe cineva? M-a mirat pripeala lui. Deși sigur îl interesau fetele – și erau câteva în district care nu-și ascundeau interesul față de el Ian avea doar șaptesprezece ani. Desigur, bărbații se căsătoreau de tineri, iar Ian avea deja propriul pământ și o parte din whisky-ul care se producea la Ridge, dar nu crezusem că afecțiunea lui era deja concentrată atât de puternic asupra cuiva.

— Am înțeles, am spus eu. Și… e o tânără pe care o cunosc?

Ian și-a frecat fața roșie de-a lungul mandibulei.

— Mda, cum să zic. E… e vorba de Brianna.

N-a vrut să mă privească în ochi, dar roșeața i-a urcat în obraji.

— Poftim? am spus eu, incapabilă să cred așa ceva. Am lăsat pe masă felia de pâine pe care o țineam într-o mână și l-am privit țintă. Ai spus cumva *Brianna*?

Așa cum stătea, cu ochii în podea, atitudinea lui trăda încăpățânare.

— Brianna, a repetat el. Am venit să îi fac o propunere de căsătorie.

— Ian, nu pot crede că vorbești serios.

— Ba da, a spus el, împingându-și înainte bărbia pătrățoasă,

într-o manieră hotărâtă.

A aruncat apoi o privire spre fereastră și și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Vine curând, ce crezi?

Am simțit în nări mirosul pătrunzător al sudorii lui din cauza agitației, amestecat cu cel de săpun și grăsime de urs, și am observat că strângea pumnii atât de tare că încheieturile noduroase păreau albicioase față de pielea bronzată.

— Ian, am spus eu, sfâșiată între exasperare și tandrețe, vrei să faci asta din cauză că Brianna va avea un copil?

Albul ochilor lui a fulgerat când mi-a aruncat o privire speriată. A încuviințat din cap, mișcându-și nesigur umerii pe sub haină.

— Da, sigur, a spus el, ca și cum l-ar fi mirat întrebarea mea.

— Înseamnă că nu ești îndrăgostit de ea, adevărat?

Știam răspunsul dinainte, dar m-am gândit că era preferabil să spunem lucrurilor pe nume.

— Păi… nu, a zis el, iar roșeața dureroasă a reapărut pe fața lui. Dar nu sunt promis nimănui, s-a grăbit el să adauge. Așa că totul va fi bine.

— Nu este deloc bine, am spus cu fermitate. Ian, ești foarte amabil că te-ai gândit la asta, dar…

— Nu e ideea mea, m-a întrerupt el, părând surprins. Unchiul Jamie s-a gândit.

— *Poftim*?

O voce puternică, încărcată de îndoială s-a auzit din spatele meu și, răsucindu-mă, am văzut-o pe Brianna în cadrul ușii, uitându-se la Ian.

A pășit încet în cameră, cu pumnii strânși pe lângă corp. La fel de încet, Ian s-a retras, lovindu-se cu zgomot de colțul mesei.

— Verișoară…, a început el plecându-și capul.

O șuviță din părul uns cu grăsime de urs s-a desfăcut. A dat să și-o ridice, însă ea a rămas zburlită, atârnându-i nefiresc peste un ochi.

— Eu… hm… eu…

A văzut expresia de pe fața Briannei și a închis imediat ochii.

— Am-venit-să-mi-exprim-dorința-de-a-ți-cere-mâna-în-binecuvântata-sfințenie-a-căsătoriei, a spus el pe nerăsuflate.

A tras aer în piept și a încercat să continue.

— Eu…

— Ține-ți gura!

Ian a amuțit, cu gura căscată. A întredeschis un ochi, ca un om care se uită la o bombă pe cale să explodeze dintr-o clipă în alta.

Bree și-a mutat privirea furioasă de la Ian spre mine. Chiar și în lumina difuză din încăpere, i-am văzut buzele strânse și roșeața care i se întindea pe obraji. Vârful nasului îi era deja stacojiu, dar nu-mi dădeam seama dacă din cauza aerului geros de afară ori din cauza iritării.

— Ai știut despre asta? m-a întrebat ea răstit.

— Sigur că nu! Bree, pentru numele lui Dumnezeu…

Înainte de a termina ce aveam de spus, ea s-a răsucit pe călcâie și a ieșit în goană pe ușă. Am apucat să-i zăresc marginea fustei ruginii când a pornit valvârtej să urce panta care ducea spre grajd.

Mi-am smuls șorțul și l-am azvârlit pe un scaun.

— Trebuie să mă duc după ea.

— Vin și eu, s-a oferit Ian, iar eu nu l-am împiedicat.

Probabil că aveam nevoie de întăriri.

— Ce crezi că va face? a întrebat el, gâfâind în urma mea, în timp ce urcam panta abruptă.

— Doar Dumnezeu știe, am spus eu. Dar mă tem că vom afla și noi.

Știam prea bine cum arăta un Fraser întărâtat la culme. Nici Bree, nici Jamie nu-și ieșeau din fire prea ușor, dar, când se întâmpla asta, deveneau de nestăpânit.

— Mă bucur că nu m-a plesnit, a spus Ian pe un ton recunoscător. Am crezut o clipă că asta va face.

Fiindcă avea picioarele mai lungi decât ale mele, a ajuns repede lângă mine, deși mergeam cât puteam de iute. Dinspre ușa întredeschisă a grajdului am auzit voci ridicate.

— De ce Dumnezeu l-ai pus pe sărmanul Ian să vină cu o asemenea propunere? tocmai spunea Brianna, aproape strigând indignată. N-am mai pomenit o asemenea aroganță nerușinată și…

— Sărmanul Ian? a repetat Ian, vizibil afectat. Ce vrea să…?

— Aroganță nerușinată, zici? a întrerupt-o Jamie.

Părea deopotrivă impacientat și iritat, dar încă nu se înfuriase. Probabil că sosisem la vreme ca să previn o ostilitate totală. Am tras cu ochiul prin deschizătura ușii; i-am văzut față în față,

uitându-se urât unul la altul peste o movilă de gunoi pe jumătate uscat.

— Dar ce altă soluție puteam alege, vrei să-mi explici? a întrebat el. Dă-mi voie să-ți spun, fata mea, m-am gândit la fiecare burlac de pe o rază de optzeci de kilometri înainte de a-l alege pe Ian. Nu vreau să te măriți cu un bărbat crud sau cu un bețiv, dar nici cu un sărăntoc și nici cu unul care ți-ar putea fi bunic.

Și-a trecut o mână prin păr, semn clar de agitație interioară, dar cu un efort de maestru s-a calmat. A coborât puțin vocea, încercând să fie conciliant.

— Uite, l-am lăsat deoparte chiar și pe Tammas McDonald, fiindcă, deși deține o proprietate mare, are un caracter potrivit și e cam de vârsta ta, e puțin prea scund și m-am gândit că nu ai vrea să apari alături de el în fața unui preot. Brianna, crede-mă, am făcut tot posibilul să te văd măritată bine.

Bree nu voia să accepte nimic din toate acestea. Părul i se despletise cât alergase în susul dealului, iar acum îi plutea peste față precum flăcările unui arhanghel răzbunător.

— Și ce te face să crezi că vreau să mă căsătoresc cu cineva?

Jamie a rămas cu gura căscată.

— Să vrei? a spus el, exprimându-și neîncrederea. Dar tu ce *vrei* să faci?

— Orice! a spus ea și a bătut din picior.

— Aici greșești, fata mea, a replicat el, întorcându-se pentru a ridica furca.

S-a uitat la abdomenul ei și a înghițit în sec.

— Aștepți un copil, care va avea nevoie de un nume. A trecut vremea când puteai să alegi, știi asta?

A înfipt furca în mormanul de gunoi de grajd și a descărcat-o în roaba de alături, apoi a vârât-o din nou, cu o mișcare eficientă, deprinsă după ani de muncă.

— Uite, Ian e un flăcău binevoitor și foarte harnic, a continuat el, atent la ce făcea. Are pământul lui, îl va avea și pe al meu, cu vremea, iar asta va…

— Nu mă mărit cu nimeni!

Brianna s-a îndreptat de spate, cu pumnii strânși pe lângă corp, și a vorbit cu glas suficient de puternic pentru a tulbura liliecii adăpostiți în colțurile tavanului. Ignorată de cei doi combatanți, o formă mică și întunecată s-a desprins dintre

umbre și a ieșit în crepusculul care se îndesea.

— Bine, atunci alege tu, a zis Jamie cu glas tăios. Și îți doresc tot binele.

— Nu vrei… nu vrei să asculți! a rostit Brianna scrâșnind din dinți la fiecare cuvânt. Eu am ales. Am spus că nu mă… mărit cu nimeni!

Și-a accentuat cuvintele cu o bătaie din picior.

Jamie a înfipt furca în morman cu un bufnet. S-a îndreptat de spate și a măsurat-o pe Brianna în timp ce și-a trecut o mână făcută pumn peste falcă.

— Mda, mă rog. Parcă țin minte o părere asemănătoare exprimată de mama ta în noaptea dinaintea căsătoriei noastre. În ultima vreme n-am mai întrebat-o dacă regretă că a fost silită să se mărite cu mine, dar eu cred că nu s-a simțit chiar nenorocită. Ce-ar fi să te duci să stai de vorbă cu ea?

— Nu e nicidecum același lucru! s-a răstit Brianna.

— Nu, nu e, a aprobat-o Jamie, străduindu-se să își păstreze calmul.

Soarele cobora dincolo de dealuri, inundând grajdul cu o lumină aurie în care roșeața pielii lui era foarte vizibilă. Totuși, făcea eforturi ca să fie rațional.

— Mama ta s-a măritat cu mine ca să-și salveze viața – dar și pe a mea. A fost un act de curaj din partea ei și de generozitate. Recunosc, acum nu e o problemă de viață și de moarte, dar ai habar ce înseamnă să trăiești înfierată ca stricată sau, fiindcă veni vorba, să ți se spună că ai un bastard fără tată?

Văzând că expresia de pe fața ei s-a schimbat puțin, a încercat să profite de asta și a întins o mână spre ea, vorbindu-i cu blândețe.

— Hai, fetițo. Nu poți face asta de dragul copilului?

Încordată, ea s-a dat un pas înapoi.

— Nu, a răspuns cu glas aproape gâtuit. Nu, nu pot.

El și-a lăsat mâna să cadă. În ciuda luminii care scădea, i-am văzut bine pe amândoi și am observat semnalele de pericol în ochii lui îngustați și în postura umerilor, parcă pregătiți pentru o luptă.

— Așa te-a crescut Frank Randall, să nu te gândești la ceea ce e bine și ce e rău?

Brianna tremura din tot corpul, ca un cal care a alergat prea mult.

— Tata a făcut întotdeauna ceea ce era bun pentru mine! Și el n-ar fi încercat niciodată să inventeze așa ceva. Niciodată! A ținut la mine!

Auzind-o, Jamie și-a pierdut răbdarea și a explodat.

— Și eu nu? Nu încerc din răsputeri să fac ce e bine pentru tine? Cu toate că ești…

— Jamie…

M-am întors spre el și i-am văzut ochii întunecați de furie, apoi m-am întors spre ea.

— Bree, știu că nu a… trebuie să înțelegi.

— Din toate felurile nechibzuite, nebunești și egoiste în care te porți!

— Ticălos ipocrit și lipsit de simțire!

— Ticălos! Mă faci pe *mine* ticălos și tu ești cu burta la gură, așteptând un copil pe care vrei să-l condamni să fie arătat cu degetul și calomniat toată viața și…

— Celui care îmi va arăta copilul cu degetul o să i-l smulg și o să i-l vâr pe gât!

— Târn de nuiele lipsit de simțire! Nu ai nici cea mai mică idee cum stau lucrurile? O să fii subiect de scandal și de bârfe! Oamenii o să te numească târfă pe față!

— Numai să încerce!

— Să încerce? Și tu vrei ca eu să stau de lemn și să ascult asemenea vorbe?

— Nu e treaba ta să mă aperi!

Jamie era atât de furios, încât fața lui căpătase culoarea unei pânze de muselină proaspăt albită.

— Nu e treaba mea să te apăr? Femeie, pentru numele lui Dumnezeu, dar *cine* să facă asta?

Ian m-a smucit ușor de mânecă, trăgându-mă înapoi.

— Mătușă, ai doar două soluții, a murmurat el la urechea mea. Ori arunci o găleată cu apă peste amândoi, ori vii cu mine și îi lași în zeama lor. I-am văzut pe unchiul Jamie și pe mama certându-se. Crede-mă, nu e înțelept să te bagi între doi Fraseri când se ceartă. Tata spunea că a încercat o dată sau de două ori și s-a ales cu vânătăi.

Am aruncat o ultimă privire spre ei și am renunțat. Ian avea dreptate; stăteau față în față, cu părul răsculat și cu ochii mijiți, ca două pisici sălbatice, dându-și roată unul celuilalt, vâlvoi și rânjind. Niciunul dintre ei nu ar fi băgat de seamă pe altcineva,

chiar dacă aș fi dat foc la fân.

Afară era liniște și pace. Un caprimulg cânta în crângul de plopi-de-munte, iar vântul bătea dinspre est, aducând cu sine sunetul slab al cascadei. Când am ajuns la ușă, nu am mai auzit țipetele lor.

— Nu te îngrijora, mătușă, m-a liniștit Ian. Mai devreme sau mai târziu o să li se facă foame.

•

Până la urmă, nu a mai fost cazul ca foamea să îi aducă în casă. Câteva minute mai târziu, Jamie a coborât dealul și, fără nicio vorbă, și-a scos calul din padoc, i-a pus căpăstrul, a încălecat și a gonit la galop spre cabana lui Fergus. În timp ce îl urmăream îndepărtându-se, Brianna a ieșit pe furiș din grajd pufnind ca o locomotivă cu aburi și a coborât spre casă.

— Ce înseamnă *nighean na galladh*? m-a întrebat din ușă.

— Nu știu, am zis.

Știam, dar m-am gândit că e mai înțelept să nu-i explic.

— Sunt convinsă că nu a vorbit serios, am adăugat eu. Indiferent ce-ar însemna.

— Hm, a făcut ea și, cu un pufnet furios, a intrat cu pași apăsați, după care a apărut cu coșul pentru adunat ouă pe braț. Fără să scoată niciun cuvânt, a dispărut în tufișuri, făcând un zgomot ca de uragan.

Am respirat adânc de câteva ori și, blestemându-l în gând pe Roger Wakefield, am intrat să pregătesc cina.

Epuizarea fizică părea să fi risipit măcar o parte din energia negativă din casă. Brianna a rămas în tufișuri o oră și a revenit cu șaisprezece ouă și cu fața mai calmă. Avea frunze și scaieți în păr, iar după cum arătau pantofii ei, trăsese câteva șuturi în copaci.

Nu știam ce făcuse Jamie, dar s-a întors la vremea cinei, transpirat și cu părul răvășit, dar calm. S-au ignorat în mod ostentativ, ceva destul de greu pentru două persoane atât de masive închise ca într-o cușcă în cabana mică din lemn. Am aruncat o privire spre Ian, care și-a ridicat ochii spre tavan și a venit să mă ajute să duc oala mare la masă.

Discuția din timpul cinei s-a rezumat la rugăminți de a da sarea, apoi Brianna a spălat farfuriile și s-a dus la roata de tors, apăsând pedala de picior cu un zel inutil.

Jamie i-a aruncat o privire severă, a întors capul și a ieșit. M-

am dus după el și l-am găsit așteptând pe cărarea spre privată.

— Ce să fac? m-a întrebat el, fără altă introducere.

— Îți ceri scuze, am răspuns eu.

— Să-mi cer scuze?

Părul i se ridicase în vârful capului, deși poate că era doar efectul vântului.

— Dar n-am făcut nimic rău!

— Ei și, ce importanță are? am replicat eu, exasperată. M-ai întrebat ce să faci și ți-am răspuns.

A expirat puternic pe nas, a șovăit un moment, după care s-a întors și a pornit spre casă, poziția umerilor sugerând martiriul sau bătălia.

— Îmi cer scuze, a spus el, postându-se în fața Briannei.

Surprinsă, ea a fost cât pe ce să scape firul din mână, dar a reușit să-l prindă cu dibăcie.

— Oh, a făcut ea și a roșit.

Și-a ridicat piciorul de pe pedală, iar roata mare s-a oprit scârțâind.

— Am greșit, a spus el, aruncându-mi o privire scurtă.

Am dat încurajator din cap, iar el și-a dres glasul.

— Nu trebuia să...

— Nu-i nimic, a spus ea, dornică să-i vină în întâmpinare. Nu ai... adică ai încercat să mă ajuți.

A coborât ochii spre firul care îi trecea încet printre degete.

— Îmi cer și eu scuze, n-ar fi trebuit să mă înfurii.

El a închis ochii o clipă și a oftat, după care i-a deschis și a ridicat o sprânceană spre mine. I-am zâmbit vag și m-am întors la treabă, zdrobind chimen în mojar.

Și-a tras un scaun și s-a așezat alături de ea, iar ea s-a întors spre el și a pus o mână pe roata de tors ca să o oprească.

— Știu că ați avut intenții bune, a spus ea. Și tu, și Ian. Dar nu înțelegi, tată? Trebuie să-l aștept pe Roger.

— Dar dacă i s-a întâmplat ceva, dacă a avut cine știe ce accident...

— Nu a murit. *Știu* că trăiește, a rostit ea cu fervoarea cuiva care dorește să supună realitatea prin voință. Se va întoarce. Și cum ar fi dacă vine și mă găsește căsătorită cu Ian?

Auzindu-și numele, Ian a ridicat privirea. Stătea pe podea lângă foc, iar Rollo își lăsase capul mare pe genunchiul lui. Ochii lui gălbui, de lup, erau doar niște fante, exprimând plăcerea,

pentru că Ian îi pieptăna blana groasă și, metodic, extrăgea căpușe și scaieți.

Cu un gest de frustrare, Jamie și-a trecut degetele prin păr.

— Am dat de știre încă de când mi-ai spus de el, *a nighean*. L-am trimis pe Ian la Cross Creek să lase vorbă la River Run și la căpitanul Freeman, care să stea de vorbă cu alții de pe râu. L-am trimis pe Duncan să se intereseze în toată valea Cape Fear, tocmai până la nord, spre Edenton și New Bern, dar și la vasele poștale care merg între Virginia și Charleston.

S-a uitat la mine rugător, dorind înțelegere.

— Ce altceva să mai fac? Omul nu e nicăieri. Dacă aș fi crezut că există cea mai mică șansă…

S-a oprit și și-a mușcat buza.

Brianna a coborât privirea spre firul dintre degete și, cu o mișcare rapidă, l-a rupt. Lăsând firul liber să atârne de pe fus, s-a ridicat și a traversat încăperea, așezându-se la masă cu spatele la noi.

— Îmi pare rău, fato, a spus Jamie, mai încet.

A întins o mână și a lăsat-o delicat pe umărul ei, parcă temându-se că ea îl va mușca.

Ea s-a crispat puțin, dar nu și-a retras umărul. După un moment, a ridicat o mână și i-a strâns-o pe a lui, apoi i-a îndepărtat-o.

— Am înțeles, a spus ea. Mulțumesc, tată.

A rămas așezată, cu ochii ațintiți la flăcări, cu chipul și trupul imobile, exprimând o deznădejde deplină. Mi-am lăsat mâinile pe umerii ei și am masat-o ușor, dar am simțit-o ca pe un manechin sub degetele mele – fără să se opună, dar și fără să reacționeze la atingere.

Jamie a studiat-o un moment, s-a încruntat și mi-a aruncat o privire. Apoi, cu un aer hotărât, s-a ridicat, a mers la raft, de pe care a luat cornul cu cerneală și borcanul cu pene și le-a pus pe masă.

— Mi-a venit o idee, a spus el cu fermitate. Să desenăm un afiș și o să-l duc la Gillette din Wilmington. O să-l tipărească, iar Ian și flăcăii Lindsay vor distribui exemplare în susul și în josul râului, de la Charleston până la Jamestown. S-ar putea să apară cineva care nu-l cunoaște pe Wakefield, nu i-a auzit numele, dar îl știe după înfățișare.

A scuturat praf de cerneală făcut din fier și tanin de stejar în

jumătatea de tigvă pătată pe care o folosea drept călimară și a turnat puțină apă din carafă, după care a folosit tija unei pene ca să amestece cerneala. I-a zâmbit Briannei și a scos o foaie de hârtie din sertar.

— Hai, fato, cum arată bărbatul ăsta al tău?

Sugestia de a trece la acțiune a adus o scânteie de viață pe chipul Briannei. S-a așezat mai bine, și pe șira spinării i-a trecut un curent de energie, care a ajuns și în degetele mele.

— Înalt, a spus ea. Aproape la fel de înalt ca tine, tată. Oamenii l-ar observa imediat; întotdeauna se uită la tine. Are părul negru și ochii verzi strălucitori; e unul dintre primele lucruri pe care le remarci la el, nu-i așa, mamă?

Ian a tresărit ușor și a ridicat privirea, uitând de câine.

— Da, am spus eu, așezându-mă pe bancă alături de Brianna. Dar poți face mai mult decât o descriere scrisă. Bree este foarte pricepută la desen, i-am explicat lui Jamie. Ce zici, Bree, îl poți desena pe Roger din memorie?

— Sigur, a răspuns ea și a întins mâna după pană, abia așteptând să înceapă. Da, bineînțeles că pot, doar l-am mai desenat.

Jamie i-a lăsat pana și hârtia, încruntându-se ușor, astfel că între sprâncene i-au apărut câteva linii verticale.

— Tipograful poate face afișul după o schiță în cerneală? am întrebat.

— Da, așa cred. Dacă liniile sunt clar desenate, nu e mare lucru să facă un bloc de lemn.

A vorbit cu gândul în altă parte, dar cu ochii ațintiți asupra hârtiei din fața Briannei.

Ian a împins capul câinelui de pe genunchi și a venit lângă masă, privind peste umărul lui Bree cu o curiozitate care mi s-a părut cam exagerată.

Ținându-și buza de jos între dinți, Brianna a desenat curat și cu rapiditate. Fruntea înaltă, cu o buclă deasă de păr negru care se ridica dintr-un vârtej invizibil, apoi cobora aproape până la sprâncenele negre și groase. L-a desenat din profil; nasul îndrăzneț, nu coroiat, gura sensibilă, clar conturată și falca lată. Ochi cu gene dese, adânciți, și o expresie de bună dispoziție care făceau ca fața să arate atrăgătoare și puternică. A adăugat urechea, apoi și-a îndreptat atenția asupra capului, desenând părul negru, ondulat și des, prins la spate într-o coadă mică.

Ian a scos un sunet gros, de parcă s-ar fi sufocat.

— Ian, ai pățit ceva?

Am ridicat ochii spre el, dar el nu se uita la desen, ci peste masă, spre Jamie. Ochii îi sticleau ca ai unui porc pus la proțap.

M-am întors și am descoperit aceeași expresie pe fața lui Jamie.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Ă… nimic.

Mușchii gâtlejului i se mișcau convulsiv într-o încercare de a înghiți în sec. Colțul gurii i-a zvâcnit o dată, apoi încă o dată, ca și cum nu se putea controla.

— Pe dracu’ nimic!

Alarmată, m-am aplecat peste masă, l-am prins de încheietura mâinii și i-am căutat pulsul.

— Jamie, ce e? Te doare în capul pieptului? Te simți rău?

— Da.

Ian stătea aplecat peste masă, arătând de parcă ar fi fost gata să verse dintr-o clipă în alta.

— Verișoară… vrei să spui drept că… *acesta* – a făcut un gest slab către schiță – e Roger Wakefield?

— Da, a răspuns ea, ridicând ochii mirați spre el. Ian, ți-e rău? Ai mâncat ceva ce nu ți-a priit?

Ian nu i-a răspuns, ci s-a lăsat greu pe bancă lângă ea, și-a prins capul între mâini și a scos un geamăt.

Jamie și-a desprins mâna cu delicatețe din strânsoarea mea. Chiar și în lumina roșiatică a focului, i-am văzut fața palidă și încordată. Cu degetele mâinii rămase pe masă a strâns borcanul cu pene ca și cum ar fi căutat un sprijin.

— Domnul Wakefield, a spus el cu fereală spre Brianna, are întâmplător și alt… alt nume?

— Da, am răspuns la unison eu și Brianna.

Am tăcut și am lăsat-o pe ea să explice și m-am ridicat, plecând grăbită spre cămară ca să aduc o sticlă de brandy. Nu știam ce se întâmplase, dar am avut oribilul sentiment că era nevoie de băutură.

— … adoptat. Numele lui de familie era MacKenzie, tocmai spunea Brianna când am revenit cu sticla în mână.

S-a uitat pe rând la tatăl și la vărul ei, încruntându-se.

— De ce? Ai auzit de un Roger MacKenzie, așa e?

Jamie și Ian au schimbat priviri îngrozite. Ian și-a dres glasul.

La fel a făcut și Jamie.

— Ce e? a întrebat Brianna, aplecându-se în față și uitându-se când la unul, când la celălalt. Ce s-a întâmplat? L-ați văzut? Unde?

Jamie strângea din fălci în timp ce își căuta cuvintele.

— Da, a spus el prudent. L-am văzut. Pe munte.

— Cum, aici? Pe muntele ăsta?

Brianna a sărit în picioare, împingând banca în spate.

— Unde e? Ce s-a întâmplat?

— Păi… el a zis că ți-a luat fecioria, a spus Ian în propria apărare.

— *POFTIM*?

Brianna a deschis ochii atât de mari, încât în jurul irisurilor i-au apărut cercuri albe.

— Păi, tatăl tău l-a întrebat, ca să fie sigur, iar el a recunoscut că…

— Ce-ai făcut?

Brianna s-a întors spre Jamie și și-a sprijinit pumnii strânși pe masă.

— Da, în fine. A fost… o greșeală, a spus Jamie.

Arăta din cale afară de nenorocit.

— Pe naiba! Pentru numele… ce-ai făcut?

Obrajii i se albiseră, și în ochi îi sclipeau scântei, fierbinți ca miezul unei flăcări. Jamie a inspirat adânc. A ridicat ochii și a privit-o direct, apoi fălcile i s-au descleștat.

— Fetița aceea, a început el. Lizzie. Ea mi-a spus că ești gravidă și că bărbatul care ți-a făcut asta era o brută cumplită pe nume MacKenzie.

Brianna a deschis gura și a închis-o fără să poată rosti niciun cuvânt. Jamie s-a uitat la ea fără să clipească.

— Ai spus că ai fost violată, nu?

Ea a dat din cap chinuit, ca o păpușă mânuită prost.

— Așa. Ian și fata erau la moară când Mackenzie a sosit acolo, întrebând de tine. Ei au venit călare să mă cheme, iar eu și Ian l-am găsit în luminișul de deasupra izvorului.

Brianna reușise să-și recapete glasul, deși a vorbit cu greu.

— Ce i-ați făcut? a întrebat ea cu voce răgușită. Ce?

— A fost o luptă cinstită, a zis Ian, încă în defensivă. Am vrut să-l împușc imediat ce l-am văzut, dar unchiul Jamie nu m-a lăsat, voia să pună mâna pe… pe bărbat.

— L-ai *lovit*?

— Da, exact! a spus Jamie simțindu-se jignit. Femeie, pentru numele lui Dumnezeu, ce voiai să-i fac unui om care te-a folosit într-un asemenea hal? Parcă și tu voiai să-l ucizi, nu?

— Pe de altă parte, și el l-a lovit pe unchiul Jamie, a intervenit Ian, vrând să fie de ajutor. A fost o luptă cinstită. Am spus asta.

— Ian, fii băiat bun și ține-ți gura.

Am turnat două degete de băutură într-o cană și am împins-o în fața lui Jamie.

— Dar a fost... *nu* el a fost..., a spus hârâit Brianna.

Glasul ei îmi amintea de o petardă cu fitil scurt. Apoi s-a aprins și a trântit un pumn în masă, explodând ca o rachetă.

— CE I-AȚI FĂCUT? a răcnit ea.

Jamie a clipit, iar Ian a tresărit. Au schimbat priviri chinuite. Am pus mâna pe brațul lui Jamie, strângându-l tare. Nu mi-am putut reprima tremurul din glas când am pus singura întrebare necesară.

— Jamie... l-ai ucis?

El mi-a aruncat o privire, iar fața i s-a destins, chiar dacă foarte puțin.

— A, nu, a răspuns el. L-am dat irochezilor.

•

— Uf, verișoară, putea fi și mai rău, a spus Ian, bătând-o pe Brianna ușor pe un umăr. Până la urmă, nu l-am omorât.

Brianna a scos un sunet ca și cum s-ar fi înecat și a ridicat capul de pe genunchi. Avea chipul alb și umed ca interiorul unei cochilii de stridie, iar părul îi atârna încâlcit peste ochi. Nu vărsase și nici nu leșinase, dar părea că va face și una, și alta.

— Am vrut asta, a continuat Ian, uitându-se la ea destul de agitat. I-am apăsat pistolul în spatele urechii, dar am socotit că unchiul Jamie avea dreptul să-i zboare creierii, iar el...

Brianna s-a înecat din nou, așa că m-am grăbit să-i pun în față un vas mare, pentru orice eventualitate.

— Ian, chiar nu cred că e nevoie ca Brianna să audă acum toate aceste lucruri, am spus, privindu-l printre gene.

— Ba vreau să știu.

Brianna s-a îndreptat de spate și a prins tăblia mesei în mâini.

— Trebuie să aflu totul, trebuie.

A întors capul încet spre Jamie, ca și cum i-ar fi înțepenit gâtul.

— De ce? a întrebat ea. DE CE?

El era la fel de alb la față și arăta la fel de rău ca ea. Se îndepărtase de masă și se dusese în colțul unde se afla hornul, parcă ar fi încercat să se refugieze cât mai departe de acel desen care semăna cumplit de mult cu Roger MacKenzie Wakefield. Părea gata să facă orice numai să nu răspundă, însă, privind-o drept în ochi, a răspuns.

— Am vrut să îl ucid. L-am împiedicat pe Ian gândindu-mă că dacă îl împușcam pe ticălos ar fi însemnat o pedeapsă prea ușoară – o moarte prea scurtă pentru ceea ce făcuse.

A inspirat profund și am văzut că strângea atât de tare în mână raftul pentru obiectele de scris, încât încheieturile îi ieșiseră în evidență și se albiseră.

— M-am oprit ca să mai gândesc, cum trebuia să fie, ce trebuia să fac. L-am lăsat pe Ian cu el și am plecat.

A înghițit în sec; i-am văzut mușchii gâtului mișcându-se, dar nu și-a mutat privirea.

— Am înaintat puțin în pădure și m-am rezemat cu spatele de un copac pentru a-mi încetini bătăile inimii. Cel mai bine era ca el să fie treaz, să știe, dar nu credeam că mai suport să-l aud vorbind. Și așa spusese prea multe. Apoi am reînceput să aud ce spusese.

— Ce? Ce a spus?

Până și buzele Briannei se albiseră. La fel și ale lui Jamie.

— A spus… că tu l-ai chemat în patul tău. Că tu…

S-a oprit și și-a mușcat buza cu sălbăticie.

— A spus că l-ai dorit, că tu i-ai cerut să îți ia fecioria, a continuat Ian.

A vorbit cu răceală în glas, cu ochii ațintiți asupra Briannei.

Ea a inspirat adânc; un sunet hârâit, ca de hârtie ruptă.

— Așa este.

Fără să vreau, i-am aruncat o privire lui Jamie. Ținea ochii închiși și dinții înfipți în buza de jos.

Ian a scos un sunet prin care își arăta revolta, iar Brianna a ridicat mâna fulgerător și l-a plesnit peste față.

El a tresărit și s-a retras, și-a pierdut echilibrul și a fost cât pe ce să cadă de pe bancă. S-a prins de marginea mesei și a reușit cu greu să se ridice în picioare.

— Cum? a răcnit el, cu fața schimonosită de o furie brusc iscată. Cum de-ai putut face așa ceva? I-am spus unchiului

Jamie că niciodată nu te-ai purta ca o târfă, niciodată! Dar e adevărat, nu?

Brianna a sărit în picioare ca un leopard și, într-o clipită, obrajii palizi au devenit stacojii de furie.

— Ia ascultă, ipocrit care-ți închipui că ai mereu dreptate! Cine ți-a dat dreptul să mă numești târfă?

— Dreptul?

Incapabil să își găsească cuvintele, Ian s-a bâlbâit câteva momente.

— Eu… tu… el…

Până să apuc eu să intervin, Brianna i-a tras un pumn în stomac. Cu o expresie de maximă surprindere, el s-a lăsat în fund pe podea și a rămas cu gura căscată ca un purcel căruia i s-a smuls țâța din gură.

M-am repezit spre ea, dar Jamie a fost mai iute. În mai puțin de o secundă, a ajuns lângă Brianna și a prins-o de braț. Ea s-a răsucit, voind să îl lovească și pe el, așa mi s-a părut, apoi a încremenit. Și-a mișcat buzele fără să scoată niciun sunet, iar lacrimi de șoc și furie i s-au scurs pe obraji.

— Stai cuminte, a zis Jamie glacial.

I-am văzut degetele pătrunzând în carnea ei și am scos un sunet slab de protest. Nu m-a băgat în seamă, deoarece era prea atent la Brianna.

— Nu am vrut să cred, a spus el, cu o voce la fel de înghețată. Mi-am spus că vorbea astfel doar ca să-și salveze viața, că nu era adevărat. Dar dacă era…

Într-un târziu, a părut să observe că îi provoca dureri. I-a eliberat brațul.

— Nu-i puteam lua viața acelui bărbat fără să fiu sigur, a adăugat și a tăcut un moment, scurtându-i chipul.

Ca să descopere un semn de regret? m-am întrebat. Sau de remușcare? Indiferent ce ar fi căutat, nu găsea decât furie mocnită. Fața ei era o reflectare a feței lui, iar ochii ei albaștri ardeau la fel că ai lui.

Jamie și-a mutat privirea și chipul i s-a schimbat.

— Am regretat, a spus el foarte încet. În seara aceea, când m-am întors acasă și te-am văzut, mi-a părut rău că nu l-am ucis. Te-am ținut în brațe și am simțit o strângere de inimă de rușine că mă îndoisem de virtutea fiicei mele.

A coborât privirea și am văzut semnul lăsat acolo unde își

mușcase buza.

— Acum, inima mea s-a strâns de tot. Nu doar pentru că nu mai ești fecioară, ci pentru că mă minți.

— Te mint? a întrebat ea mai mult în șoaptă. Te mint?

— Da, mă minți!

Cu o violență neașteptată, Jamie s-a răsucit spre ea.

— Te culci cu un bărbat din dorință carnală, pentru ca apoi să strigi că ai fost violată după ce ai rămas gravidă! Nu-ți dai seama că doar printr-un noroc nu port păcatul crimei în suflet și că tu ești cea care a provocat toate astea?

Brianna era prea furioasă ca să vorbească; i-am văzut gâtul umflându-se pentru a spune ceva și mi-am dat seama că trebuia să acționez neîntârziat, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să mai spună ceva.

Nici eu nu mă simțeam în stare să vorbesc. Am scotocit orbește în buzunarul rochiei, căutând inelul. L-am găsit, l-am scos și l-am lăsat să cadă pe masă. A scos un clinchet când a atins tăblia, s-a rotit și s-a oprit în cele din urmă, iar aurul a strălucit roșiatic în lumina focului.

De la F. pentru C. cu dragoste. Întotdeauna.

Jamie s-a uitat la el și a amuțit. Brianna a inspirat suspinând.

— Asta e verigheta ta, mătușă, a zis Ian.

Părea bulversat și s-a aplecat să se uite de aproape la ea, de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Inelul tău din aur. Cel pe care Bonnet ți l-a luat pe râu.

— Da, am spus eu.

Am simțit că mi se înmoaie genunchii. M-am așezat la masă și mi-am pus palma peste verighetă ca și cum aș fi vrut să îi neg prezența. Jamie m-a prins de încheietura mâinii și a ridicat-o. Ca un om care manevrează o insectă periculoasă, a prins verigheta ușor, între degetul mare și arătător.

— De unde îl ai? a întrebat el, pe un ton aproape firesc.

S-a uitat la mine și un fior de groază m-a străbătut când l-am privit în ochi.

— Eu i l-am adus.

Lacrimile se uscaseră pe fața Briannei, evaporate de arșița furiei ei. A venit în spatele meu și m-a prins de umeri.

— Nu te uita așa la ea, să nu îndrăznești!

Jamie s-a întors ca s-o privească pe Brianna, dar ea nu s-a clintit, doar m-a strâns mai tare de umeri, înfigându-și degetele

mai adânc în carnea mea.

— De unde îl ai? a întrebat Jamie din nou, cu glas care nu a depășit intensitatea unei șoapte. De unde?

— De la el. De la Stephen Bonnet.

Glasul i-a tremurat, dar de furie, nu de spaimă.

— Când… când m-a violat.

Pe neașteptate, chipul lui Jamie s-a descompus, ca și cum s-ar fi produs o explozie lăuntrică. Am scos un sunet incoerent de suferință și am întins o mână spre el, dar el s-a îndepărtat și a rămas țeapăn, cu spatele întors spre noi, în mijlocul încăperii.

Am simțit-o pe Brianna îndreptându-se de spate și l-am auzit pe Ian spunând oarecum ridicol: „Bonnet?” Am auzit ticăitul ceasului de pe dulap, am simțit curentul venind dinspre ușă. Mi-am dat seama vag de toate aceste lucruri, dar nu aveam ochi decât pentru Jamie.

Am împins banca în spate și m-am ridicat cu greu în picioare. El a rămas ca înșurubat în podea, cu pumnii strânși pe pântec, de parcă ar fi fost împușcat în stomac, încercând să oprească revărsarea inevitabilă a măruntaielor.

Trebuia să fac ceva, să spun ceva. Trebuia să îi ajut, să am grijă de ei. Dar nu puteam face nimic. Nu puteam face ceva pentru unul fără să îl trădez pe altul și îi trădasem deja pe amândoi. Vândusem onoarea lui Jamie pentru a-l păstra în siguranță, ca urmare Roger fusese atacat și distrusesem fericirea Briannei.

În acele momente nu mă puteam alătura niciunuia. Nu puteam decât să stau acolo, simțind cum inima mi se sfărâmă în bucăți mici și ascuțite.

Bree s-a desprins din mâinile mele și a ocolit masa, a traversat încăperea, privind drept spre fața lui Jamie. A ei părea dăltuită în marmură, rece ca a unui sfânt.

— Să te ia naiba! a spus ea, abia auzit. Să te ia dracu’, ticălosule! Îmi pare rău că am venit să te cunosc.

PARTEA A UNSPREZECEA

PAS DU TOUT

51. Trădarea

Octombrie 1769

Roger a deschis ochii și a vărsat. Valul arzător de fiere năvălea pe nas, dar șuvoiul de vomă care îi ajungea în păr nici nu conta în comparație cu durerea de cap și din vintre.

O mișcare bruscă l-a năucit, trimițându-i culori caleidoscopice care au pornit dinspre vintre spre creier. Un miros de pânză umedă i-a umplut nările. Apoi, o voce a spus ceva în apropiere, iar panica lipsită de formă l-a cuprins brusc, amestecându-se printre culori.

Gloriana! Îl prinseseră! Din instinct, a dat să se repeadă în față, dar un zvâcnet dureros i-a cuprins tâmplele, chiar înainte de a-și da seama că are ceva în jurul încheieturilor. Era legat, legat de mâini și aruncat în cală.

Panica a căpătat o formă întunecată în mintea lui. Bonnet. Îl prinseseră și își luaseră înapoi pietrele prețioase. Iar acum aveau să îl ucidă.

S-a cutremurat convulsiv, trăgând de încheieturi și strângând din dinții încleștați ca să își învingă durerea. Puntea s-a scufundat sub el cu un pufnet scurt, și s-a izbit de pământ.

A vărsat din nou, dar acum stomacul îi era golit. A icnit, iar coastele i s-au frecat dureros la fiecare spasm de desagile din pânză groasă peste care era așezat. Nu erau pânze de corabie și nici nu era vorba de o cală. Nu era *Gloriana*, nu era o corabie. Ci un cal. Era legat de mâini și de picioare, cu pântecul peste spinarea unui cal!

Acesta a mai făcut câțiva pași săltați după care s-a oprit. Roger a auzit murmure de voci, a simțit mâini care l-au pipăit, după care a fost tras jos de pe cal și lăsat să stea în picioare. S-a

prăbușit imediat la pământ, incapabil să rămână în picioare sau să-și amortizeze căderea.

A zăcut chircit pe pământ, concentrându-se să respire. Cum nu l-a mai lovit nimeni, i-a fost ușor. Nimeni nu l-a deranjat și, treptat, a început să își dea seama unde se afla.

Faptul că înțelesese nu l-a ajutat prea mult. Sub obraz avea frunze umede, reci și mirosind dulceag a putreziciune. A deschis un ochi cu precauție. Cer deasupra, de o culoare adâncă, imposibilă, între albastru și violet. Foșnete de copaci, susurul unui curs de apă în apropiere.

Totul părea să se rotească lent în jurul lui, dureros de precis. A închis ochii și și-a apăsat palmele pe pământ.

Iisuse, *unde sunt*? Niște oameni vorbeau nepăsători, cuvintele fiind pe jumătate acoperite de zgomot de copite și de nechezatul unor cai aflați aproape. A ascultat cu atenție, dar nu a înțeles cuvintele. A trăit un moment de panică din cauză că nu putea pricepe. Nici măcar nu reușea să-și dea seama ce limbă era aceea.

Avea o umflătură mare și sensibilă în spatele unei urechi, alta la ceafă, și durerea făcea să-i zvâcnească tâmplele; fusese lovit puternic – dar când? Oare loviturile produseseră hemoragie în creier și îl lipsiseră de capacitatea de a folosi limbajul? A deschis ochii mari și – cu o atenție infinită – s-a întors pe spate.

Cineva cu fața pătrățoasă și oacheșă l-a privit scurt, fără să manifeste un interes deosebit față de el, apoi s-a uitat la calul de care se ocupa.

Indieni. Șocul a fost atât de mare, încât a uitat pentru moment de dureri și s-a ridicat în șezut. Gâfâind, și-a lăsat fața pe genunchi, închizând ochii și străduindu-se să nu își piardă cunoștința din nou. Sângele îi pulsa dureros în cap.

Unde era? Și-a mușcat genunchiul, mestecând cu sălbăticie pânza între dinți, zbătându-se să își aducă aminte. I-au apărut fragmente de imagini, frânturi care îl sfidau refuzând cu îndărătnicie să se închege în ceva inteligibil.

Scârțâitul scândurilor și mirosul santinei. Soarele orbitor prin ferestre cu geam. Fața lui Bonnet și răsuflarea balenelor în ceață, și un băiețel pe nume... nume...

Mâini împreunate în întuneric, mirosul de hamei. *Mă căsătoresc cu tine*, *cu trupul te voi venera*...

Bree. Brianna. Picături de sudoare rece i s-au rostogolit pe

obraji, mușchii fălcilor încleștate îl dureau. Imaginile țopăiau de colo colo prin mintea lui ca niște purici. Fața ei, fața ei, nu trebuia să scape imaginea aceea!

Nu blândă, nu era o față blândă. Un nas drept și ochi reci, albaștri… ba nu, nu reci.

O mână coborâtă pe umărul lui l-a smuls din căutarea chinuitoare a amintirilor, aducându-l la realitatea imediată. Era un indian cu un cuțit în mână.

Indianul, un bărbat între două vârste, cu un os vârât în părul adunat în creștet, avea un aer hotărât. L-a prins pe Roger de păr și i-a tras capul pe spate cu o expresie critică. Deruta s-a risipit când Roger a înțeles că avea să fie scalpat.

S-a aruncat pe spate și a lovit cu picioarele, nimerindu-l pe indian în genunchi. Bărbatul a căzut, scoțând un sunet de surprindere, iar Roger s-a rostogolit, s-a ridicat nesigur pe picioare și a rupt-o la fugă pentru a-și salva viața.

A gonit ca un păianjen beat, cu picioarele crăcănate, împleticindu-se spre copaci. Umbre, refugiu. A auzit strigăte în urma lui și sunete de pași grăbiți care împrăștiau frunzele de pe sol. Apoi ceva l-a prins de picioare, și a căzut în față cu un bufnet care i-a zdruncinat toate oasele.

L-au ridicat în picioare înainte de a apuca să-și tragă răsuflarea. Nu avea niciun rost să se zbată, fiindcă ei erau patru, între care și cel pe care îl doborâse. Încă având cuțitul în mână, acesta s-a apropiat șchiopătând.

— Nu rău la tine! a spus el supărat.

L-a plesnit dur peste față pe Roger, apoi s-a aplecat și a tăiat fâșia de piele cu care îi fuseseră legate încheieturile. Cu un pufnet puternic, s-a întors pe călcâie și s-a dus la cai.

Cei doi care îl țineau i-au dat drumul și s-au îndepărtat, lăsându-l să se legene pe picioare ca un copăcel în furtună.

Grozav, a gândit el, *nu sunt mort*. *Ce dracu’ se întâmplă*?

Însă nu a găsit răspuns. Și-a pipăit grijuliu fața și a descoperit câteva vânătăi care îi scăpaseră mai devreme, apoi a privit în jur.

Se găsea într-un mic luminiș, înconjurat de stejari uriași și de hicori pe jumătate desfrunziți; frunzișul des era cafeniu și galben, iar veverițele făcuseră movilițe de căpăcele de ghindă și coji peste tot pe pământ. Se afla pe un munte; panta îi sugera asta, în timp ce aerul rece și cerul adânc, albastru, i-au spus că

nu mai era mult până la apusul soarelui.

Cei patru indieni, toți bărbați, l-au ignorat complet, văzându-și de aranjarea taberei fără să-i arunce nicio privire. Roger și-a lins buzele uscate și a pășit cu fereală spre pârâiașul care curgea la câțiva metri, clipocind peste pietre acoperite de alge.

A băut pe săturate, deși apa rece i-a provocat dureri de dinți; aproape toți dinții de pe o parte a gurii se mișcau, iar pe interiorul obrazului avea tăieturi adânci în câteva locuri. Și-a clătit fața cu atenție și a avut o senzație de déjà-vu. Cu câtva timp în urmă se spălase și băuse la fel, iar apa rece curgea peste niște stânci verzi ca smaraldul.

Fraser's Ridge. S-a lăsat pe călcâie, iar amintirea s-a închegat, în fragmente mari și urâte.

Brianna și Claire... și Jamie Fraser. Brusc, imaginea derutantă pe care o căutase cu atâta disperare a revenit nechemată; fața Briannei, cu oase bine conturate, late, cu ochi albaștri înclinați deasupra nasului lung și drept. Dar fața Briannei era îmbătrânită, bronzată și aspriță de masculinitate și de experiență, ochii albaștri se întunecaseră de o furie ucigașă. Jamie Fraser.

— Prost nenorocit, a spus Roger încet. Tâmpit nenorocit. Ai încercat să mă ucizi.

S-a simțit descumpănit, dar furia nu era departe.

Apoi și-a amintit totul; întâlnirea din luminiș, frunzele toamnei ca focul și ca mierea și bărbatul înfuriat între ele, tânărul cu părul castaniu – oare cine naiba fusese? Lupta – a atins un punct dureros de sub coaste și a făcut o grimasă – și încheierea, când zăcuse lat între frunze, convins că avea să fie ucis.

Ei bine, nu fusese ucis. Și-a amintit ca prin vis că îi auzise pe Fraser și pe băiat discutând undeva în apropiere – unul dintre ei propunea uciderea lui imediată, celălalt spunând nu –, dar nu a putut să-și dea seama care ce vorbise. Apoi unul dintre ei l-a lovit din nou, și din acel moment nu-și mai amintea nimic.

Iar acum... A privit în jur. Indienii făcuseră un foc, alături de care se afla o oală din lut. Niciunul dintre ei nu îi acorda atenție, deși nu se îndoia că erau conștienți de prezența lui.

Probabil că ei îl luaseră de la Fraser și de la băiat – însă de ce? Cel mai probabil era că Fraser îl dăduse indienilor. Cel care mânuise cuțitul îi spusese că nu voiau să îi facă rău. Dar *ce* intenții aveau cu el?

A mai privit o dată în jur. Curând va cădea noaptea; umbrele de sub stejari se îndesiseră.

Și acum, amice? *Dacă pornești în josul pantei după căderea întunericului*, *încotro te duci*? *Singura direcție pe care o știi este în jos*. Era limpede că indienii îl ignorau deoarece erau siguri că nu avea unde să plece.

Alungând adevărul incomod al acelei observații, s-a ridicat. Toate, la vremea lor. Era ultimul lucru pe care voia să îl facă în acele momente, dar bășica udului dădea să-i plesnească. Cu degete stângace, înțepenite, a reușit să-și desfacă șnurul pantalonilor.

Prima senzație a fost de ușurare; nu era așa de rău cum se simțea. Avea dureri, dar după ce a pipăit ușor, a constatat că, în mare, rămăsese intact și nu avea nimic rupt.

Abia când s-a dus spre foc, senzația de ușurare a fost urmată de o izbucnire de furie atât de pură și de orbitoare, încât a spulberat deopotrivă durerea și spaima. Pe încheietura mâinii drepte avea un oval negru, mânjit – urma unui deget, clară și batjocoritoare ca o semnătură.

— Iisuse, a rostit el foarte încet. Furia îi clocotea fierbinte și densă în golul stomacului. I-a simțit gustul acru în gură. A privit panta muntelui din spatele lui, neștiind dacă acolo se găsea sau nu Fraser’s Ridge.

— Așteptați-mă, nemernicilor, a spus în barbă. *Amândoi* – așteptați-mă. O să mă întorc.

•

Însă nu imediat. Indienii i-au dat și lui din mâncarea lor – un soi de tocană, din care luau cu mâna în ciuda faptului că avea o temperatură apropiată fierberii –, dar în rest au rămas indiferenți față de el. A încercat să le vorbească în engleză, în franceză, ba chiar și în germană, folosind cele câteva cuvinte pe care le știa, dar nu a primit răspuns.

Când s-au culcat, i-au legat gleznele și i-au pus un laț în jurul gâtului, funia fiind apoi prinsă de încheietura unuia dintre indieni. Din indiferență sau poate pentru că nu aveau, nu i-au dat o pătură, astfel că și-a petrecut noaptea tremurând, ghemuit lângă focul care se stingea, apropiindu-se cât să nu se înece cu fum.

Nu crezuse că va putea dormi, dar, epuizat de dureri, a reușit. A avut parte de un somn agitat, plin de frânturi de vise violente

și întrerupte mereu din cauza gândului că va fi strangulat.

În dimineața următoare au pornit la drum. De astă dată, nu se mai punea problema să meargă călare; s-a ținut după ei cât de repede a putut; indienii îi lăsaseră lațul prins de gât, mai liber, dar cu o frânghie scurtă îi legaseră încheieturile de harnașamentul unuia dintre cai. În câteva rânduri s-a împiedicat și a căzut, dar a reușit să se ridice la timp în picioare, în ciuda vânătăilor și a durerilor musculare, având senzația clară că, altfel, indienii l-ar fi târât mai departe fără nicio părere de rău.

Se îndreptau cu aproximație spre nord; și-a dat seama de atâta lucru judecând după poziția soarelui. Asta nu îl ajuta cu nimic, pentru că nu avea idee de unde porniseră. Probabil că nu erau departe de Fraser's Ridge, pentru că nu zăcuse fără cunoștință mai mult de câteva ore. S-a uitat la copitele în mișcare ale calului de alături și a încercat să aprecieze viteza. Nu mai mult de trei sau cinci kilometri pe oră; reușea să țină pasul fără mare efort.

Repere. Nu știa unde voiau să îl ducă – ori de ce –, dar dacă avea să se întoarcă vreodată, trebuia să țină minte locurile prin care treceau.

O faleză înaltă de vreo doisprezece metri, năpădită de plante pletoase, un arbore de kaki, ieșind dintr-o crăpătură a pietrei ca un drăcușor din cutie, plin de fructe de un portocaliu strălucitor.

Ajuns pe o creastă, i-a răsărit în față un șir de munți care i-au tăiat răsuflarea; trei piscuri ascuțite, grupate laolaltă și profilându-se pe fundalul cerului înflăcărat, cel din stânga mai înalt decât celelalte două. Putea ține minte asta. Un torent – un râu? – care cădea printr-un mic defileu; au trecut cu caii printr-un vad puțin adânc, apa rece ca gheața l-a udat pe Roger până la brâu.

Drumul a durat zile în șir, mergând tot timpul spre nord. Indienii nu îi vorbeau, dar după a patra zi, Roger și-a dat seama că începe să piardă noțiunea timpului, căzând într-o transă ca o visare, copleșit de oboseală și de tăcerea munților. A scos un fir din poala hainei și a început să facă noduri, câte unul pentru fiecare zi, atât pentru a se agăța de realitate, cât și ca o metodă primitivă de a aprecia distanța parcursă.

Se va întoarce. Oricât de mult i-ar trebui, se va întoarce la Fraser's Ridge.

•

În a opta zi, șansa i-a surâs. Ajunseseră deja sus în munți. Trecuseră printr-un defileu în ziua precedentă și, cum urma o pantă abruptă, caii gâfâiau, pășind încet pentru a găsi teren solid, în vreme ce sarcinile de pe șeile lor scârțâiau și se legănau.

Urcau din nou, iar caii au început să meargă și mai încet, pentru că panta se înălța pieptiș. Roger a reușit să câștige puțin teren și să se prindă de harnașamentul calului de care era legat, lăsându-se târât de animalul mic, dar rezistent.

Indienii descălecaseră, mergând în fața cailor. Roger a privit printre gene scalpul lung și negru atârnând pe spinarea indianului care conducea calul de care era prins el. Se ținea cu o mână; cu cealaltă, ascunsă sub o bucată de pânză groasă, trăgea de nodul care îl lega de harnașament.

Fir cu fir, frânghia s-a destrămat, până când doar un singur fir subțire îl mai lega de cal. A așteptat, cu sudoarea șiroindu-i pe coaste de teamă și de efort. A respins un prilej după altul, făcându-și griji că amâna prea mult încercarea, că poate indienii vor face un popas, iar omul care conducea animalul de care el era legat se va întoarce, îl va vedea și va veni să verifice frânghia.

Dar nu s-au oprit, iar indianul nu s-a întors. *Acolo*, și-a zis el și inima a început să îi bată repede când a văzut primul animal din șir luând-o pe o potecă îngustă, folosită de căprioare, tăiată în coasta muntelui. Sub potecă, terenul cobora abrupt, apoi, doi metri mai jos, devenea neted. Dedesubt era o pantă împădurită, ideală pentru a se ascunde.

Un cal, apoi încă unul au trecut de porțiunea îngustă a cărării, punându-și copitele pe sol cu o atenție infinită. Al treilea, apoi urma calul de care era legat el. S-a lipit de coastele calului și a simțit mirosul dulceag și înțepător al sudorii lui. Un pas, încă unul, și au ajuns pe cărarea îngustă.

A smuls de firul de frânghie și a sărit. A aterizat cu un bufnet și a trebuit să-și îndoaie genunchii, apoi s-a ridicat brusc în picioare și a luat-o la fugă în josul pantei. Și-a pierdut pantofii, dar nu s-a sinchisit. A traversat un pârâiaș, ridicând o perdea de stropi, a urcat pe mal în patru labe, s-a chinuit să se ridice și a luat-o iar în goană înainte să se îndrepte de spate.

A auzit strigăte în urma lui, apoi tăcere, dar și-a dat seama că era urmărit. Nu se putea opri să-și tragă sufletul, nici ei nu

aveau să facă asta.

În învălmășeala de frunze și stânci din jur, s-a uitat din fugă în stânga și-n dreapta, căutând pe unde s-o ia și unde să se ascundă. A ales un pâlc de mesteceni, a trecut printre copaci și s-a trezit pe o pajiște în pantă, a alunecat pe iarba umedă, cu tălpile goale înțepate de rădăcini și de pietre. Ajuns la capătul celălalt, a pierdut o clipă ca să privească înapoi. Erau doi; le-a zărit capetele rotunde și întunecate printre frunze.

A pătruns într-un alt crâng, a ieșit din el, alergând în zigzag pe un teren presărat cu roci sfărâmate, respirând cu greutate. Un lucru pe care trecutul i-l făcuse cadou, a gândit el sumbru; îi îmbunătățise suflul. Dar nu era momentul potrivit pentru a se gândi la asta sau la altceva – nu mai exista decât instinctul orb de a fugi.

Și încă o coborâre, pe suprafața umedă și crăpată a unei stânci de aproape șase metri, prinzându-se de plante în timp ce mai mult cădea pe lângă ele, smulgând rădăcini, afundându-se cu mâinile în noroi, julindu-și degetele de roci nevăzute. A aterizat pe fund, gâfâind.

Unul dintre indieni era chiar în spatele lui, coborând stânca. Și-a smuls lațul din jurul gâtului și a biciuit cu funia mâinile indianului. Bărbatul a alunecat în jos și a căzut într-o parte. Roger i-a aruncat lațul peste cap, a smucit cu ferocitate și a fugit, lăsându-l în genunchi, gâfâind și trăgând de frânghia prinsă în jurul gâtului.

Copaci. Avea nevoie de o ascunzătoare. A sărit peste un buștean prăbușit, s-a împiedicat și s-a rostogolit, apoi s-a ridicat din nou și a continuat să fugă. Sus, ceva mai departe, era un desiș de molizi. Cu inima bătându-i nebunește, și-a înfipt picioarele în sol și a pornit să urce panta.

S-a azvârlit spre molizi, trecând cu greu printre milioane de ace, cu ochii închiși ca să se ferească de rămurelele care îi biciuiau fața. Apoi pământul a cedat și a căzut într-un vârtej amețitor de crengi și petice de cer.

A aterizat, pe jumătate ghemuit, lipsit de aer; din instinct s-a ghemuit și mai mult cât a continuat să se rostogolească, lovindu-se de pietre și de puieți, stârnind o avalanșă de praf și ace căzute, săltând și lovindu-se până a ajuns aproape de fundul prăpastiei.

Prăbușindu-se cu zgomot prin încâlceala de crengi lemnoase,

s-a prins de ele, a rămas atârnat un moment, apoi a alunecat și a căzut cu un bufnet. Amețit și sângerând, a stat întins câteva clipe, apoi s-a întors dureros pe o parte și și-a șters murdăria și sângele de pe față.

A ridicat privirea, cercetând. Indienii erau acolo. În vârful pantei, doi dintre ei coborau cu grijă pe marginea pervazului de pe care căzuse el.

S-a afundat în patru labe printre tulpinile lemnoase și s-a târât ca să își salveze viața. Rămurelele se îndoiau, capetele ascuțite îl înțepau, cascade de praf, frunze moarte și insecte se revărsau de pe ramurile de deasupra în timp ce el își croia drum înainte, strecurându-se printre tulpinile apropiate, răsucindu-se și întorcându-se, urmând orice deschizătură putea găsi.

Iad, acela a fost primul lui gând coerent. Apoi și-a dat seama că asta reprezenta deopotrivă o descriere a situației în care se găsea și un blestem. Era într-un iad al rododendronilor. Dându-și seama de asta destul de târziu, și-a încetinit fuga – dacă acel mers târâș cu trei metri pe oră putea fi numit „fugă”.

Deschizătura ca un tunel în care se trezise era prea îngustă pentru a-i permite să se întoarcă, dar a reușit să privească înapoi după ce și-a tras capul într-o parte și și-a lungit gâtul. Nu a văzut nimic altceva în afara întunericului umed și muced, luminat de raze slabe de soare, în care pluteau firicele de praf. Nu se vedea nimic în afara tulpinilor și a ramurilor moi de rododendroni din desiș.

Brațele și picioarele, slăbite, i-au cedat, astfel că s-a prăbușit. A rămas ghemuit între tulpini, inspirând mirosul ca de mosc al frunzelor în putrefacție și al pământului umed.

— Ai vrut un adăpost, amice, a murmurat el.

Începuse să aibă dureri. Era sfâșiat și avea câteva răni care sângerau. Chiar și în lumina slabă, buricele degetelor păreau carne vie.

A făcut un inventar al suferințelor, trăgând în același timp cu urechea la eventualele sunete scoase de urmăritori. Lucru deloc surprinzător, nu se auzea nimic. Aflase despre iadurile de rododendroni în tavernele din Cross Creek, povești pe jumătate lăudăroase despre câini de vânătoare care urmăriseră o veveriță într-unul dintre desișurile acestea uriașe și se pierduseră fără speranță, nemaireușind să iasă din ele.

Roger a sperat că poveștile conțineau o mare doză de

exagerare, deși, după ce a privit în jur, nu s-a simțit deloc liniștit. Lumina nu părea să vină dintr-o anumită direcție. Oriunde ar fi privit, lucrurile arătau la fel. Mănunchiuri de frunze pieloase și reci, tulpini groase și crengi subțiri, îngemănate într-o încâlceală de netrecut.

Cu o ușoară senzație de panică, și-a dat seama că nu știa din ce direcție venise.

Străduindu-se să gândească, și-a lăsat capul pe genunchi și a inspirat adânc. Piciorul drept sângera mult din cauza unei răni adânci de la marginea tălpii. Și-a scos ciorapii zdrențuiți și a folosit unul pentru a-și lega talpa. Nimic altceva nu părea a fi în stare atât de gravă încât să necesite un bandaj, în afara micii răni de la cap din care curgea încă sânge, umed și lipicios când și-a atins zona cu degetele.

Îi tremurau mâinile, astfel că i-a fost greu să își lege ciorapul în jurul capului. Însă acea măruntă activitate l-a ajutat să se simtă mai bine. Asta era. Urcase pe nenumărați Munro, acele piscuri zimțate și parcă nesfârșite, și de multe ori participase la salvarea unor turiști rătăciți printre stânci și iarbă-neagră.

Când te rătăceai în sălbăticie, sfatul obișnuit era să-ți păstrezi calmul; să aștepți să te găsească cineva. Însă sfatul nu părea să fie valabil acolo, s-a gândit el, mai ales dacă oamenii care te căutau erau singurii care nu voiai să te găsească.

Și-a îndreptat privirea prin hățișul de ramuri. A zărit câteva petice de cer, însă rododendronii se înălțau la aproape patru metri deasupra capului său. Îi era imposibil să se ridice în picioare; abia dacă putea sta pe vine sub crengile întrepătrunse.

N-avea cum să știe cât de întins era acel iad, pentru că, în cursul călătoriei lor prin munți, văzuse pante întregi acoperite cu ierburi, văi pline de verdele-închis al rododendronilor, doar câțiva copaci ambițioși înălțându-se deasupra oceanului de frunze unduitoare. Pe de altă parte, ocoliseră mici zone cu o asemenea vegetație încâlcită, care nu aveau decât cel mult zece metri pătrați. Știa că ajunsese destul de aproape de o margine a unui astfel de desiș, dar asta nu îi folosea la nimic, pentru că nu avea habar în ce parte se găsea respectiva margine.

Mâinile încă îi tremurau și și-a dat seama că îi era foarte frig. *Șoc*, a gândit el vag. Ce se recomanda în caz de șoc? Lichide fierbinți, pături. Brandy. Da, exact asta. Picioarele ținute sus.

Putea face măcar atâta lucru.

Și-a scobit o mică adâncitură și s-a lăsat în ea, înlăturând frunzele lipicioase și pe jumătate putrezite de pe piept și umeri. Tremurând, și-a proptit picioarele în despicătura unei tulpini și a închis ochii.

Indienii nu aveau să vină după el. De ce ar fi făcut-o? Era mai bine să aștepte, dacă tot nu se grăbeau. El va trebui să iasă de acolo, asta, dacă va mai putea.

Orice mișcare dedesubt va clătina frunzele de deasupra, indicându-le urmăritorilor locul în care se afla. Acela era un gând la rece; fără îndoială că ei știau unde se afla și practic așteptau următoarea lui mișcare. Peticele de cer căpătaseră culoarea profundă a afinelor; încă era după-amiază. Va aștepta până la căderea întunericului.

Cu mâinile prinse peste piept, ca să se odihnească, trebuia să se gândească la ceva fără legătură cu situația lui din acele momente. Brianna. Să se gândească la ea. Acum, fără mânie sau uimire; nu avea timp pentru asta.

Să susțină că între ei totul era așa cum fusese în acea noapte, noaptea lor. Caldă la pieptul lui în întuneric. Generozitatea goliciunii ei, dăruită fără rezerve. Și convingerea lui de moment, greșită, că totul avea să fie bine pentru totdeauna. Treptat, tremurăturile s-au potolit, iar el a adormit.

S-a trezit undeva după răsăritul lunii. Îi vedea lumina inundând cerul, dar ea însăși nu se zărea. Se simțea înțepenit, înfrigurat, avea dureri. Îi era și foame, și o sete cumplită. În fine, dacă reușea să iasă din acea încâlceală nenorocită, măcar va găsi apă, deoarece în acei munți existau pâraie peste tot. Simțindu-se neputincios, ca o țestoasă întoarsă pe spate, s-a răsucit pe o parte.

Orice direcție era bună. A pornit târâș în patru labe, trecând prin crevase, rupând crengi și străduindu-se să înainteze în linie dreaptă. Îl măcina o teamă mai mare decât cea de indieni; mergând orbește prin acel labirint, se putea rătăci cu ușurință. Putea ajunge să umble la nesfârșit în cerc, rămânând prins acolo pe veci. Poveștile despre câinii de vânătoare nu erau defel exagerate.

Un animal mic a trecut peste mâinile lui și Roger a tresărit, lovindu-se cu capul de crengile de deasupra. A scrâșnit din dinți și a continuat să înainteze, centimetru cu centimetru. În jurul lui

greierii cântau, iar nenumăratele foșnete i-au dat de știre că ocupanții acelui iad nu apreciau prezența lui acolo. Din cauza întunericului deplin, nu vedea aproape nimic. Exista totuși și un lucru bun. Efortul constant îl încălzise, însă sudoarea îi dădea usturimi pe scalp, unde avea rana, și îi picura de pe bărbie.

Ori de câte ori a trebuit să se oprească pentru a respira, a tras cu urechea, căutând să descopere indicii, fie privind poziția lui, fie a urmăritorilor, dar nu a auzit decât chemarea întâmplătoare a câte unei păsări de noapte și foșnetul frunzelor. Și-a șters sudoarea de pe față cu mâneca și a continuat să înainteze.

Nu știa de când era acolo când a găsit stânca. Mai bine zis nu a găsit-o, ci a dat cu capul în ea. S-a retras amețit, s-a prins de cap și a strâns din dinți ca să nu țipe.

Clipind des din cauza durerii, a întins o mână în față și a descoperit de ce se lovise. Nu era un bolovan, ci un bloc de piatră cu fața plată. Și foarte înaltă. Suprafața dură se înălța foarte mult și nu i-a putut atinge capătul de sus.

A pipăit în lateral și a ocolit stânca. În apropierea ei crescuse o tulpină groasă; și-a înțepenit umerii în spațiul îngust dintre ele. S-a zbătut și a împins răsucindu-se și, în cele din urmă, a țâșnit înainte, pierzându-și echilibrul și căzând pe față.

Fără să se dea bătut, s-a săltat din nou sprijinindu-se în mâini și și-a dat seama că își putea vedea mâinile. A ridicat ochii și a privit în jur, uimit peste măsură.

Capul și umerii îi ieșiseră într-un spațiu liber. Nu doar liber, ci *pustiu*. Entuziasmat, s-a furișat înainte, ieșind din strânsoarea claustrofobică a rododendronilor.

Se afla într-un spațiu liber, cu fața spre un perete de piatră care se înălța în partea cealaltă a micului luminiș. Chiar era un luminiș, pentru că acolo nu crescuse nimic, iar sub tălpi avea doar pământ moale. Mirat, s-a întors încet, inspirând adânc aerul rece și curat.

— Dumnezeule din Ceruri! a rostit el încet.

Luminișul avea o formă aproape ovală, marcată de pietre în picioare, un capăt al ovalului fiind blocat de peretele de stâncă. Pietrele erau spațiate în jurul acelui cerc, câteva dintre ele fiind prăbușite, alte două dislocate de rădăcinile care le împinseseră din spate. A văzut masa densă de rododendroni apărând printre și deasupra pietrelor, însă în perimetrul dinăuntru nu crescuse nicio plantă.

A mers încet către centrul inelului; i se făcuse pielea de găină pe tot corpul. Nu era posibil așa ceva – și totuși exista. În definitiv, de ce nu? Dacă Geillis Duncan avusese dreptate… s-a răsucit și, în lumina lunii, a văzut zgârieturile de pe fața stâncii.

S-a apropiat să se uite la ele. Câteva desene gravate, unele de mărimea mâinii lui, altele înalte cât el; forme spiralate și ceea ce putea fi un om aplecat, dansând sau murind. Un cerc aproape închis, care arăta ca un șarpe care își înghite coada. Semne de avertizare.

S-a cutremurat din nou și a dus o mână la cusătura pantalonilor. Încă erau acolo: cele două pietre prețioase pentru care își riscase viața, pașapoarte minuscule spre siguranță – așa spera – pentru el și Brianna.

Nu a auzit nici zumzete și nici bâzâituri. Aerul toamnei era rece, iar vântul slab mișca frunzele rododendronilor. La naiba, ce dată era? Nu știa, pierduse șirul zilelor de multă vreme. A socotit că se apropia începutul lui septembrie când o lăsase pe Brianna la Wilmington. Îi trebuise mai mult timp decât crezuse ca să îl urmărească pe Bonnet și să găsească ocazia de a-i fura pietrele. Acum trebuia să fie sfârșitul lunii octombrie – sărbătoarea Samhain, Ajunul Tuturor Sfinților era aproape sau tocmai trecuse.

Oare cercul acesta de pietre respecta aceleași date? A presupus că da; dacă liniile de forță ale Pământului se schimbau odată cu rotația sa în jurul Soarelui, atunci toate pasajele trebuiau să rămână deschise sau închise, în funcție de mișcare.

S-a apropiat de peretele de piatră și a văzut-o; o deschizătură aproape de baza stâncii, probabil o peșteră. Un fior rece, fără nicio legătură cu vântul rece al nopții, i-a trecut prin tot corpul. A strâns degetele și a simțit pietrele prețioase mici și rotunde. Nu a auzit nimic; era deschis? Dacă da…

Evadarea. Asta ar fi. Evadare în ce timp? Și cum? Cuvintele vrăjii lui Geillis i-au răsunat în minte. *Granatele stau cu dragoste la gâtul meu*; *voi fi credincioasă*.

Credincios. Dacă ar încerca această cale de scăpare ar însemna să o abandoneze pe Brianna. *Dar ea nu te-a abandonat pe tine*?

— Nu, nu m-a abandonat! a șoptit către sine.

Știa că exista o explicație pentru ceea ce făcuse ea.

Și-a găsit părinții, *va fi în siguranță*. Și, din acest motiv, o

femeie își părăsește părinții și merge cu soțul ei. Siguranța nu conta, ci iubirea. Dacă el ar fi ținut la siguranță, nu ar fi traversat acel hău teribil ca să fie împreună cu ea.

Îi transpirau palmele; a simțit textura umedă a pânzei aspre sub degete, iar buricele degetelor, sfârtecate, ardeau și zvâcneau. A mai făcut un pas spre crăpătura din fațada stâncii, ațintindu-și ochii spre întunericul deplin dinăuntru. Dacă nu pășea înăuntru… existau doar două lucruri pe care le putea face. Să se întoarcă în strânsoarea sufocantă a rododendronilor ori să încerce escaladarea peretelui din fața lui.

Și-a lăsat capul pe spate ca să îi aprecieze înălțimea. Cineva se uita în jos la el, un chip cu trăsături neclare, o siluetă profilată pe cerul luminat de lună. Nu a avut timp să se miște sau să gândească, pentru că lațul i s-a trecut ușor peste cap și s-a strâns, lipindu-i brațele de corp.

52. Despărțirea

River Run, decembrie 1769

Plouase, și curând avea să plouă din nou. Picături de apă atârnau tremurând sub petalele trandafirilor iacobiți din marmură de pe mormântul lui Hector Cameron, iar peretele din cărămidă era întunecat de umezeală.

Sub numele și datele lui scria: *Semper Fidelis*. Semper Fi. Cândva, o curtase un cadet de marină: pe inelul pe care încercase să i-l dea asta scria. Întotdeauna credincios. Dar cui îi fusese fidel Hector Cameron? Soției? Sau prințului său?

Din acea noapte, nu îi mai vorbise lui Jamie Fraser. Nici el ei. Din momentul în care, într-o furie stârnită de spaimă și de revoltă, ea strigase la el: „Tatăl meu nu ar fi făcut așa ceva!”

Încă avea în fața ochilor expresia feței lui când ea rostise acele cuvinte; își dorea să poată uita. El se întorsese fără să spună nimic și părăsise cabana. Ian se ridicase și îl urmase tăcut; niciunul nu se întorsese în acea noapte.

Mama ei rămăsese cu ea, liniștind-o, mângâind-o pe cap și murmurând cuvinte de alinare, în timp ce ea când se înfuria, când suspina.

Însă chiar și când Claire i-a ținut capul în poală și i-a șters fața cu cârpe înmuiate în apă rece, Bree a simțit că o părticică din ea tânjea după acel bărbat, dorind să îl urmeze și să îl aline. Și, în același timp, să îl învinuiască.

O durea capul după efortul de a-și păstra chipul împietrit. Nu a îndrăznit să își relaxeze mușchii ochilor și ai maxilarului decât după ce ei au plecat; era mult prea ușor să se frângă.

Începând din acea noapte, nu se întâmplase asta. După ce își adunase gândurile, o asigurase pe mama ei că se simțea bine și insistase ca ea să se culce. Brianna rămăsese trează până dimineață, cu ochii înroșiți de furie și de fum, având pe masă, în fața ei, desenul ce-l înfățișa pe Roger.

El s-a întors în zori și a chemat-o pe mama ei fără să se uite la Brianna. I-a vorbit în șoaptă în pragul ușii, apoi a trimis-o pe Claire, care avea o expresie îngrijorată și ochii goi, să-i strângă lucrurile.

El o adusese aici, la River Run. Ea dorise să plece cu ei, voise pe dată să meargă pentru a-l găsi pe Roger, fără niciun moment de întârziere. Dar el fusese neîndurător, la fel ca și mama ei.

Era spre sfârșitul lunii decembrie, iar zăpada se așternuse groasă pe versantul muntelui. Ajunsese în a patra lună de sarcină; pântecul i se rotunjise. Nu se știa cât va dura călătoria și a fost nevoită să admită, împotriva voinței ei, că nu dorea să nască pe munte. Ar fi putut trece peste părerea mamei ei, dar n-ar fi susținut-o îndărătnicia *lui*.

Și-a lăsat fruntea pe marmura rece a mormântului; era o zi friguroasă, ploaia o biciuia, dar își simțea fața fierbinte și umflată, cuprinsă parcă de o stare febrilă.

Îi era imposibil să nu îl audă, să nu îl vadă. Fața lui, congestionată de mânie, cu contururi ascuțite ca masca unui diavol. Vocea lui, aspră de furie și dispreț, reproșându-i – reproșându-i *ei*! – că-i pătase onoarea sângelui.

— Onoarea *ta*? întrebase ea, incapabilă să creadă ce auzea. Ideea ta nenorocită de onoare a provocat toate necazurile astea!

— Nu mai folosi un asemenea limbaj în fața mea! Pentru că dacă vorbim de…

— Voi spune ceea ce gândesc! răcnise ea și dăduse cu pumnul în masă, făcând farfuriile să zăngănească.

Răcnise. Răcnise și el. Mama ei încercase o dată sau de două

ori să îi oprească – Brianna a tresărit amintindu-și cu întârziere suferința din ochii aurii ai lui Claire dar niciunul nu o băgase în seamă, concentrați cu sălbăticie asupra trădării lor reciproce.

Mama ei îi spusese cândva că are temperament scoțian – o bombă cu fitil scurt, dar care mocnea îndelung. Acum știa de unde moștenise asta, dar faptul că știa nu o ajuta nicidecum.

Și-a rezemat brațele încrucișate de mormânt și și-a lăsat capul pe ele, simțind mirosul slab al lânii de oaie. Asta i-a adus aminte de puloverele croșetate de mână pe care tatăl ei – ale *adevăratului* ei tată, s-a gândit ea, cu o nouă izbucnire de disperare – prefera să le poarte.

— De ce a trebuit să mori? a spus ea în șoaptă spre golul din lâna umedă. Da, de ce?

Dacă Frank Randall nu ar fi murit, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. El și Claire ar fi fost încă acolo, în casa din Boston, iar familia și viața ei ar fi rămas neatinse.

Însă tatăl ei dispăruse, fiind înlocuit de un necunoscut violent; un bărbat care avea chipul ei, dar nu era capabil să înțeleagă ce avea ea în suflet, un om care îi răpise și familia, și căminul și, nefiind mulțumit de asta, îi răpise iubirea și siguranța, lăsând-o pierdută în acea țară dură și stranie.

Tremurând în vântul care pătrundea prin ochiurile largi, și-a tras șalul mai strâns în jurul umerilor. Ar fi trebuit să își ia mantia. O sărutase pe buze pe mama ei în semn de rămas-bun, apoi plecase, fugind prin grădina moartă, fără să se uite la el. Va sta acolo până când va fi sigură că plecaseră, chiar dacă ar fi înghețat de frig.

A auzit sunet de pași pe poteca din cărămidă și a încremenit, dar nu s-a întors. Probabil era vreo servitoare ori venise chiar Jocasta pentru a o convinge să meargă înăuntru.

Însă pașii erau prea lungi și apăsați pentru a fi ai unei femei. A clipit iute de câteva ori și a scrâșnit din dinți. Nu se va întoarce, cu niciun chip.

— Brianna, a spus el încet, în spatele ei.

Ea nu a răspuns și nici nu s-a clintit.

El a scos un mic pufnet – furie, nerăbdare?

— Vreau să-ți spun ceva.

— Spune, a zis ea, iar cuvântul i-a rănit gâtul, ca și cum ar fi înghițit un obiect ascuțit.

Începea să plouă din nou; picături proaspete alunecau pe

marmura din fața ei și le-a simțit atingerea înghețată în păr.

— Ți-l voi aduce acasă, a spus Jamie Fraser, la fel de încet, ori nu mă voi întoarce deloc.

Nu s-a putut hotărî să se întoarcă. A auzit un sunet slab, un pocnet ușor pe poteca din spatele ei, apoi bocănitul pașilor lui îndepărtându-se. Sub ochii ei împăienjeniți, picăturile de apă de pe trandafirii din marmură au căpătat greutate și au început să cadă.

Când, într-un târziu, s-a întors, aleea pavată cu cărămidă era pustie. La picioarele ei zăcea o hârtie împăturită, îmbibată de apă, așezată sub o piatră. A ridicat-o și a ținut-o în mână, așa mototolită cum era, temându-se să o desfacă.

Februarie 1770

În ciuda îngrijorării și a furiei, s-a văzut absorbită cu ușurință de mersul lucrurilor zilnice de la River Run. Încântată de tovărășia ei, strămătușa o încuraja să își găsească o ocupație ca să uite de orice altceva. Aflând că avea talent la desen, Jocasta i-a adus lucrurile ei de pictat și a îndemnat-o să le folosească.

În comparație cu cabana de pe culme, viața de la River Run era atât de luxoasă, încât părea aproape decadentă. Totuși, după cum îi era obiceiul, Brianna s-a trezit în zori. S-a întins molatic, bucurându-se de plăcerea de a avea un pat din puf, care îi îmbrățișa trupul și nu se împotrivea niciunei mișcări pe care o făcea – în contrast vădit cu pilotele noduroase așezate peste un strat rece de paie.

A văzut focul arzând în cămin și un vas mare din aramă pe lavoar, ale cărui margini lustruite străluceau. Apă caldă pentru spălat; vedea aburii slabi plutind deasupra vasului. În încăpere era destul de rece, iar lumina de afară avea nuanța albăstruie a frigului iernatic; servitoarea care venise și plecase pe tăcute se sculase probabil înainte de răsărit și spărsese gheață pentru a obține apă.

Pe jumătate adormită, s-a gândit că ar fi trebuit să se simtă rușinată fiindcă era slujită de sclave. Trebuia să-și amintească asta mai târziu. Erau multe lucruri la care nu voia să se gândească decât mai târziu; încă unul nu strica.

Deocamdată, îi era cald. În casă se auzeau mici zgomote

îndepărtate; foiala liniștitoare a activității casnice. Însă încăperea era învăluită în liniște; singurele sunete erau pocnetele ocazionale ale lemnelor din foc.

S-a răsucit pe spate și, cu mintea încă plutind prin somn, a început să se obișnuiască din nou cu propriul corp. Era ritualul ei matinal; ceva ce începuse să facă pe jumătate conștient de când era adolescentă, iar acum socotise că se impunea să facă asta ca să descopere și să se împace cu micile modificări de peste noapte, ca să nu se privească brusc în timpul zilei și să descopere un străin în corpul ei.

Considera că un străin în trupul ei era de ajuns. A împins în jos pilota și și-a plimbat mâinile peste umflătura domoală a pântecului. O ușoară unduire s-a produs sub palma ei când micul locatar cuibărit acolo s-a întins, întorcându-se încet, așa cum o făcuse și ea în pat cu câteva clipe mai devreme.

— Hei, salut, a șoptit Brianna.

Umflătura s-a mișcat scurt sub mâna ei și apoi s-a liniștit, ocupantul revenind la visele lui misterioase.

Brianna și-a tras în sus cămașa de noapte – era a Jocastei, din flanel moale și călduros – devenind conștientă de mușchii lungi și netezi ai coapselor, de curba moale din partea de sus. Apoi, de piele, de palme, de picioare, pântec și sâni. Netezi și moi, rotunzi și fermi; mușchi și oase… însă acum nu doar mușchii și oasele *ei*.

Își simțea pielea altfel în acea dimineață, parcă ar fi fost a unui șarpe, proaspăt lepădată, delicată și translucidă. Mai târziu, după ce se va ridica din pat, când aerul o va atinge, se va întări, un înveliș mai lipsit de strălucire, dar mai folositor.

S-a lăsat pe pernă și a urmărit lumina umplând încăperea. Dincolo de ușa camerei ei, casa era trează. A auzit nenumăratele zgomote slabe produse de oamenii care munceau și s-a simțit alinată. Când era mică, în unele dimineți de vară, când se trezea, auzea mașina de tuns iarba a tatălui sub fereastra camerei ei, dar și glasul lui când saluta vreun vecin. Știind că el se afla acolo, se simțea în siguranță, protejată.

Și nu cu mult timp în urmă, se trezise în zori și auzise vocea lui Jamie Fraser, vorbindu-le blând cailor din curte în gaelică, și trăise același sentiment. Acum nu mai era cazul, a socotit Brianna.

Era adevărat ceea ce îi spusese mama ei. Era schimbată,

modificată fără consimțământul și știința ei, învățând doar după consumarea faptului. A dat deoparte pilota și s-a ridicat în picioare. Nu putea să zacă în pat și să jelească ceea ce pierduse; acum nu mai era treaba cuiva să o protejeze. Era a ei.

Copilul reprezenta o prezență constantă – și, lucru destul de ciudat, îi aducea mereu liniștea. Pentru prima oară simțea o binecuvântare în asta, dar și o reconciliere ciudată; trupul ei înțelesese cu mult înaintea minții. Așadar, era adevărat, mama îi spusese deseori: „Ascultă-ți trupul”.

S-a aplecat peste marginea ferestrei și s-a uitat spre peticele de zăpadă din grădina bucătăriei. O sclavă, înfășurată în mantie și șal, stătea în genunchi pe alee și scotea morcovi trecuți dintr-un strat. Ulmi înalți mărgineau grădina împrejmuită; undeva, dincolo de crengile goale, se aflau munții.

A rămas nemișcată, ascultându-și ritmul corpului. Intrusul din carnea ei s-a agitat puțin, iar fluxul mișcărilor sale s-au contopit cu pulsația sângelui ei – a sângelui lor. I s-a părut că în bătăile inimii ei aude ecoul celeilalte inimi, mai mici, și în acel sunet a descoperit până la urmă curajul de a gândi limpede, cu certitudinea că, dacă se întâmpla ceea ce era mai rău – s-a sprijinit mai tare de cadrul ferestrei și a simțit-o scârțâind sub forța dorinței ei –, dacă se întâmpla ceea ce era mai rău, măcar nu va rămâne cu totul singură.

53. Vinovăția

De la plecarea noastră din Fraser’s Ridge și până la sosirea în satul Tennago al indienilor Tuscarora, Jamie abia dacă a schimbat câteva vorbe cu cineva. Am mers călare într-o stare cumplită, sfâșiată între sentimentul de vinovăție că o părăsisem pe Brianna, de teamă pentru Roger, dar și de durere față de muțenia lui Jamie. Vorbise scurt cu Ian și, ajunși la Cross Creek, nu-i spusese Jocastei decât ceea ce era absolut necesar. Mie nu-mi adresase niciun cuvânt.

Evident, mă acuza că nu îi spusesem imediat despre Stephen Bonnet. Privind retrospectiv, mă acuzam eu însămi amarnic, mai ales după ce văzusem care fusese urmarea. Jamie păstrase verigheta din aur pe care o aruncasem în el; nu aveam habar ce

făcuse cu ea.

Cu intermitențe, vremea era destul de proastă. Norii atârnau atât de jos peste munți, încât pe culmile mai înalte am mers zile în șir printr-o negură deasă și rece, pe coastele cailor se condensau picături de apă, astfel că din coamele lor se forma o ploaie permanentă, iar umezeala strălucea pe corpurile lor. Am dormit noaptea în orice fel de adăpost am reușit să găsim, fiecare dintre noi înfășurat într-un cocon umed de pături, stând întinși, separați, în apropierea unui foc mocnit.

Câțiva dintre indienii care ne cunoscuseră la Anna Ooka ne-au întâmpinat bucuroși când am ajuns la Tennago. Am văzut câțiva bărbați care s-au uitat pofticios la butoiașele cu whisky pe care le-am descărcat de pe spinările catârilor de povară, dar niciunul dintre ei nu a făcut vreo mișcare pentru a le ataca. Aduseserăm vreo douăsprezece butoiașe de whisky, toată partea cuvenită familiei Fraser după distilarea din acea toamnă – mai toată agoniseala noastră pe acel an. O recompensă regească, dacă vorbeam în termeni negustorești. Îndeajuns de mare pentru a răscumpăra un tânăr scoțian, am sperat eu.

Era cel mai bun – și singurul – lucru cu care puteam încheia un târg, dar era și primejdios. Jamie i-a dăruit un butoiaș celui care era *sachem*[29] al satului, apoi el și Ian au dispărut într-o casă lungă a indienilor pentru a discuta. Ian îl dăduse pe Roger unor prieteni de-ai lui din neamul Tuscarora, dar nu știa unde îl duseseră aceștia. Am sperat din toată inima că era vorba de Tennago. În acest caz, ne puteam întoarce la River Run în mai puțin de o lună.

Însă asta era o speranță firavă. În toiul certei groaznice cu Brianna, Jamie recunoscuse că îi spusese lui Ian să se asigure că Roger nu se va mai întoarce vreodată. Tennago se afla la aproape zece zile de drum de Ridge; mult prea aproape pentru scopul pe care și-l propusese un tată furios.

Am vrut să le întreb despre Roger pe femeile care mă înconjurau, dar niciuna nu știa franceză sau engleză, iar eu cunoșteam doar câteva expresii ale neamului Tuscarora, care îmi îngăduiau doar schimburi politicoase de cuvinte. Jamie, care avea darul de a învăța iute alte limbi, știa să vorbească limba Tuscarora, iar Ian, care își petrecea jumătate din timp vânând alături de indieni, vorbea limba lor aproape fluent.

---

[29] Căpetenie supremă a unui trib de indieni din nord-estul Americii. (n.tr.).

Una dintre femei mi-a oferit un platou pe care se aflau niște moviliţe de cereale gătite cu peşte. M-am aplecat ca să iau o înghiţitură folosind o bucată plată de lemn care mi se dăduse în acest scop, şi am simţit amuleta legănându-se pe sub cămăşuţă, iar greutatea ei neînsemnată a devenit deopotrivă o amintire a suferinţei, dar şi o alinare.

Aveam la mine atât amuleta lui Naywenne, cât şi opalul sculptat, pe care îl găsisem sub cedrul roşcat. Adusesem amuleta, dorind să o înapoiez, dar nu ştiam cui. Opalul putea să se adauge la whisky, dacă ar fi fost nevoie de ceva suplimentar în cadrul negocierii. Din acelaşi motiv, Jamie luase cu el toate micile lucruri de valoare pe care le avea – nu multe – cu excepţia inelului cu rubin al tatălui său, pe care Brianna i-l adusese din Scoţia.

Îi lăsaserăm rubinul Briannei, în caz că nu mai reuşeam să ne întoarcem – trebuia să ne gândim şi la o asemenea posibilitate. Nu puteam şti dacă Geillis Duncan avusese dreptate sau se înşelase în legătură cu teoriile ei despre folosirea pietrelor preţioase, însă Brianna avea măcar una.

Când plecaserăm de la River Run, mă îmbrăţişase şi mă sărutase cu ardoare. Nu voiam să plec de acolo. Dar nici nu doream să rămân, încă o dată, eram sfâşiată între ei, între necesitatea de a rămâne şi de a mă ocupa de Brianna şi necesitatea la fel de mare de a pleca împreună cu Jamie.

— Trebuie să pleci, îmi spusese Brianna ferm. Nu o să păţesc nimic; doar ai spus că sunt sănătoasă ca un cal. O să te întorci cu mult înainte de a avea nevoie de tine.

Aruncase o privire spre spinarea tatălui ei, acesta era în grajd, supraveghind încărcarea cailor şi a catârilor. Apoi se întorsese spre mine, cu faţa lipsită de orice expresie.

— Mamă, trebuie să pleci. Am încredere că tu îl vei găsi pe Roger.

Rostise apăsat *tu* şi speram din suflet că Jamie nu o auzise.

— Doar nu-ţi închipui că Jamie ar…

— Nu ştiu, mă întrerupsese ea. Nu ştiu ce va face.

Avea fălcile încleştate într-un mod pe care îl cunoşteam prea bine. Orice argument ar fi fost inutil, însă făcusem o încercare.

— Ei bine, *eu* ştiu, replicasem cu convingere. Brianna, ar face orice pentru tine. Orice. Şi chiar dacă nu ar fi vorba de tine, va face tot ce-i stă în putinţă pentru a-l aduce înapoi pe Roger.

Sentimentul lui de onoare…

Ea închisese gura brusc, astfel că îmi dădusem seama de greșeala comisă.

— Onoarea lui, repetase ea sec. Asta e ceea ce contează. Cred că totuși e bine, câtă vreme îl va aduce înapoi pe Roger.

Apoi se întorsese cu spatele, aplecându-și capul împotriva vântului.

— Brianna! strigasem la ea, însă ea doar ridicase din umeri, strângându-și șalul.

— Mătușă Claire, noi suntem gata.

Ian apăruse în apropiere și, tulburat, se uita când la mine, când la Brianna. O privisem pe Brianna și ezitasem, fiindcă nu doream să ne despărțim astfel.

— Bree, rostisem din nou.

În acel moment, se întorsese brusc, făcând rochia să se umfle și mă îmbrățișase, lipindu-și obrazul de al meu.

— Să te întorci, îmi șoptise. Oh, mamă, să te întorci cu bine!

— Nu te pot părăsi, Bree!

O ținusem strâns și îi simțisem oasele puternice și carnea moale, copila pe care o părăsisem și pe care o recâștigasem și femeia care mi-a desprins brațele și a rămas dreaptă, singură.

— Trebuie să pleci, îmi șoptise.

Masca de indiferență căzuse, și obrajii îi erau umezi. Privise peste umărul meu spre curtea grajdului.

— Să-l aduci înapoi. Ești singura care poate face asta.

Mă sărutase scurt, se întorsese și pornise în fugă pe aleea din cărămidă cu pași apăsați.

Jamie ieșise pe sub arcada grajdului și o văzuse zburând ca o nălucă prin lumina tulbure. O privise încremenit, cu chipul lipsit de expresie.

— Nu poți pleca așa, îi spusesem, ștergându-mi obrajii umezi cu colțul șalului. Jamie, du-te după ea. Te rog, du-te și ia-ți rămas-bun măcar.

Stătuse nemișcat un moment, și crezusem că se preface că nu m-a auzit. Apoi pornise încet pe alee. Începuseră să cadă primele picături de ploaie, iar vântul îi umfla mantia.

— Mătușă?

Ian își strecurase mâna sub brațul meu, îndemnându-mă s-o iau din loc. Mersesem alături de el, apoi mă ajutase să încalec, sprijinindu-mi piciorul în palmă. Jamie se întorsese după câteva

minute, încălecase fără să se uite la mine și, făcându-i semn lui Ian, ieșise din curtea grajdului fără să privească în urmă. Eu mă uitasem, dar Brianna dispăruse.

•

Noaptea coborâse de mult, dar Jamie era încă în casa lungă împreună cu Nacognaweto și cu *sachem*-ul satului. Ridicam ochii de fiecare dată când cineva intra în casă, dar nu era el. Într-un târziu, apărătoarea din piele de la ușă s-a ridicat și Ian a pășit înăuntru, urmat de o siluetă măruntă și rotofeie.

— Mătușă, am o surpriză pentru tine, a spus el zâmbind și s-a tras în lateral, lăsând-o la vedere pe sclava Pollyanne, care zâmbea cu gura până la urechi.

Mai bine zis, fosta sclavă. Pentru că acolo era liberă, desigur. S-a așezat alături de mine surâzând ca un dovleac de Halloween și a dat la o parte mantia din piele de căprioară pe care o purta pentru a-mi arăta un băiețel culcușit în scobitura brațului, cu fața la fel de rotundă și de surâzătoare ca a ei.

Avându-l pe Ian drept interpret, plus cunoștințele ei precare de engleză și de gaelică și limbajul semnelor folosit de femei, curând ne-am trezit conversând intens. Așa cum bănuise Myers, Pollyanne fusese bine primită de cei din tribul Tuscarora și adoptată în cadrul tribului, unde priceperea ei ca vraci era apreciată. Își luase de soț un bărbat care își pierduse soția în epidemia de pojar și îi dăruise încă un membru al familiei în urmă cu câteva luni.

Am fost încântată că își găsise deopotrivă libertatea și fericirea, așa că am felicitat-o călduros. Pe de altă parte, m-a simțit liniștită; dacă cei din tribul Tuscarora o trataseră cu atâta bunătate, probabil că Roger nu o ducea chiar atât de rău cum mă temeam.

Mi-a venit o idee și am scos amuleta lui Nayawenne de sub cămașa din piele de căprioară.

— Ian, vrei s-o întrebi cui ar trebui să îi înapoiez amuleta?

I-a vorbit în limba Tuscarora, iar ea s-a aplecat în față și, curioasă, a pipăit amuleta. Într-un târziu, a clătinat din cap și s-a retras, răspunzând cu glasul ei ciudat de profund.

— Mătușă, spune, că nu o va dori nimeni, a tradus Ian. E semnul de vraci al unui șaman și e periculos. Trebuia îngropată odată cu persoana căreia i-a aparținut, nimeni din trib nu o va atinge de teamă că va atrage fantoma șamanului.

Am ezitat, cu punguța din piele în palmă. Senzația ciudată că țineam ceva viu în mână nu apăruse de la moartea lui Nayawenne. Cu siguranță că doar imaginația mea o făcea să pară că se mișcă în palmă.

— Întreab-o – dar dacă șamanul nu a fost îngropat? Dacă nu i s-a găsit cadavrul?

Ascultând, Pollyanne a adoptat o expresie solemnă. A clătinat din cap după ce Ian a terminat de tradus și apoi a răspuns.

— Mătușă, spune că în cazul ăsta o fantomă merge alături de tine. Și că nu trebuie să o arăți nimănui de aici – oamenii se vor înspăimânta.

— Dar ea nu se teme, adevărat?

Pollyanne mi-a înțeles vorbele și a clătinat din cap, după care și-a atins sânii impresionanți.

— Acum, indiancă, a spus ea simplu. Nu mereu.

S-a întors spre Ian și mi-a explicat prin intermediul lui că poporul ei venera spiritele morților; de fapt, nu era un lucru neobișnuit ca un om să păstreze pe lângă el capul sau altă părticică dintr-un bunic sau alt strămoș, pentru a primi protecție și sfaturi. Nu, ideea că eram însoțită de o fantomă nu o tulbura.

Nici pe mine nu mă deranja acea idee. De fapt, având în vedere situația în care mă găseam, gândul că Nayawenne mă însoțea venea ca o alinare. Am vârât amuleta înapoi sub bluză. A alunecat moale și caldă pe pielea mea, precum atingerea unei prietene.

Am continuat să stăm de vorbă mult timp după ce restul din casa lungă s-au dus să se culce la locurile lor, umplând cu sforăieli aerul îmțesat de fum. De fapt, am rămas surprinși de sosirea lui Jamie, care a adus cu sine un curent de aer rece.

Când își lua rămas-bun de la noi, am observat că Pollyanna ezita, încercând să decidă dacă să îmi spună sau nu ceva. I-a aruncat o privire lui Jamie, apoi a ridicat din umeri și s-a hotărât. S-a aplecat spre Ian și i-a șoptit ceva care a sunat ca mierea care se strecoară printre pietre, ducându-și ambele mâini la față, apăsându-și pielea cu buricele degetelor. După aceea, m-a îmbrățișat scurt și a plecat.

Ian s-a uitat după ea cu ochi mari și mirați.

— Ian, ce ți-a spus?

S-a întors spre mine cu sprâncenele subțiri încrețite de îngrijorare.

— A zis că trebuie să-i spun unchiului Jamie că, în noaptea în care a murit femeia de la gater, a văzut un bărbat.

— Ce bărbat?

Încruntat în continuare, Ian a clătinat din cap.

— Nu-l cunoaște. Știe doar că era alb, masiv și pătrățos, nu la fel de înalt ca mine sau ca unchiul Jamie. L-a văzut ieșind din gater și dispărând grăbit în pădure. Ea stătea pe întuneric în ușa colibei ei, așa că el nu a observat-o, dar a trecut destul de aproape pe lângă foc, iar ea i-a văzut fața. Spune că avea ciupituri de vărsat – a apăsat cu degetele pe față, cum făcuse și ea – și că avea un cap ca de porc.

— Murchison?

Am simțit că îmi stă inima.

— Purta uniformă? a întrebat Jamie încruntându-se.

— Nu. Dar ea a fost curioasă să afle ce căutase el acolo; nu era proprietar de plantație, nici lucrător sau supraveghetor. S-a furișat până la gater ca să vadă, dar când a vârât capul pe ușă, și-a dat seama că se petrecuse ceva rău. A simțit miros de sânge, apoi a auzit voci și n-a mai intrat.

Așadar, fusese o crimă, iar eu și Jamie sosiserăm cu câteva momente prea târziu ca să o împiedicăm. În casa lungă era cald, dar m-au trecut fiori amintindu-mi aerul sufocant, însângerat din gater, dar și duritatea broșetei în mână.

Jamie și-a lăsat o mână pe umărul meu. Fără să-mi dau seama, i-am prins-o între degete. Mi-a trezit o senzație plăcută și mi-am dat seama că nu ne mai atinseserăm de aproape o lună.

— Fata moartă era spălătoreasă a armatei, a spus el încet. Murchison are soție în Anglia; o fi socotit că o amantă gravidă îi crea belele.

— Nici nu mă miră că a făcut atât tărăboi ca să prindă făptașul și apoi i-a cășunat pe biata femeie care nici măcar nu știa să vorbească pentru a se dezvinovăți.

De indignare, Ian s-a împurpurat la față.

— Dacă ar fi putut, ar fi dus-o la spânzurătoare ca să se simtă în siguranță, nenorocitul și ticălosul.

— Poate o să mă duc să-l văd pe sergent când ne întoarcem, a zis Jamie. Între patru ochi.

Acest gând mi-a înghețat sângele în vine. Vorbise cu glas slab și reținut, iar când m-am întors spre el, am văzut că era calm,

dar am avut impresia că în ochi i se reflecta luciul întunecat al apei unui lac scoțian, puțin tulburat de ceva greu care tocmai se dusese în adânc.

— Nu crezi că ai destule de răzbunat ca să te ocupi și de asta?

I-am vorbit mai tăios decât intenționam, iar el și-a retras brusc mâna dintre degetele mele.

— Așa zic și eu, a recunoscut el, cu chipul și glasul inexpresive.

S-a întors spre Ian.

— Wakefield sau MacKenzie, oricare o fi numele omului, e departe în nord. L-au vândut unui trib Mohawk; un sătuc din josul râului. Prietenul tău Onakara a fost de acord să ne îndrume până acolo. O să plecăm când se luminează de zi.

S-a ridicat și s-a îndepărtat, mergând spre capătul casei. Toată lumea se retrăsese la culcare. De-a lungul casei focul ardea în cinci vetre, fiecare cu hornul ei, iar capătul îndepărtat era împărțit în spații individuale, câte unul pentru fiecare pereche sau familie, cu loc pentru dormit și altul pentru păstrarea lucrurilor.

Jamie s-a oprit la locul ce ni se dăduse pentru dormit, unde ne lăsaserăm mantiile și desagile. Și-a scos cizmele, și-a desfăcut pelerina pe care o purta peste pantaloni și cămașă și a dispărut în beznă fără să mai privească în urmă.

M-am ridicat în picioare, dorind să îl urmez, dar Ian m-a oprit punându-și mâna pe brațul meu.

— Mătușă, a început el șovăitor. Nu vrei să-l ierți?

— Să-l *iert*?

L-am privit nedumerită.

— Pentru ce? Pentru Roger?

Ian s-a strâmbat.

— Nu. A fost o greșeală cumplită, dar am face o altă greșeală dacă am privi lucrurile așa. Nu – pentru Bonnet.

— Pentru Stephen Bonnet? Cum ai putea crede că l-aș învinui pentru asta? Nu i-am spus așa ceva.

Mă preocupase prea mult gândul că el mă învinuia *pe mine* ca să analizez măcar situația.

Ian s-a scărpinat în cap.

— Păi… mătușă, nu înțelegi? El se simte vinovat pentru asta. Da, încă de când omul acela ne-a jefuit; iar acum, după ce i-a făcut verișoarei mele…

A ridicat din umeri, părând puțin stânjenit.

— Îl roade tare mult gândul ăsta, și știind că ești supărată pe el...

— Dar nu sunt supărată pe el! Am crezut că el e supărat pe mine pentru că nu i-am spus imediat despre Bonnet.

— Vai!

Ian arăta ca și cum nu știa dacă era cazul să râdă sau să se întristeze.

— Da, îndrăznesc să spun că, dacă ai fi făcut asta, ne-am fi ferit de multe necazuri, dar nu sunt sigur de asta, mătușă. La urma urmelor, când Brianna ți-a spus cine a violat-o, noi îl găsiserăm deja pe MacKenzie și îl tăbăciserăm bine.

Am inspirat adânc și am oftat.

— Dar tu crezi că sunt supărată pe el?

— Păi oricine poate vedea asta, mătușă, m-a asigurat el cu convingere. Nu te-ai uitat la el și nici nu i-ai vorbit decât ceea ce era necesar și-a continuat el, dregându-și glasul cu delicatețe – nu te-am văzut ducându-te în patul lui de o lună.

— Păi nici el nu a venit la mine! am spus eu înfierbântată, fără să mă gândesc că purtam o discuție pe un subiect nu tocmai potrivit pentru un băiat de șaptesprezece ani.

Ian a strâns din umeri și s-a uitat la mine cu ochi ca de bufniță.

— Ei bine, are și el mândria lui, nu?

— Mie-mi spui? am replicat eu și mi-am trecut o mână peste față. Ian, îți mulțumesc că mi-ai spus asta.

Mi-a aruncat unul din rarele lui zâmbete dulci care îi transformau fața lungă, nu tocmai atrăgătoare.

— Nu vreau să-l văd cum suferă. Țin mult la unchiul Jamie.

— Și eu, am spus și mi-am înghițit nodul din gât. Noapte bună, Ian.

•

Am pășit fără să fac zgomot de-a lungul casei, prin dreptul firidelor în care dormeau familii întregi, iar sunetul amestecat al respirațiilor mi-a mai domolit bătăile neliniștite ale inimii. Afară ploua; picături de apă cădeau de pe hornuri și făceau tăciunii să sfârâie.

De ce nu înțelesesem mai demult ceea ce îmi spusese Ian? Era ușor de răspuns; nu furia, ci sentimentul meu de vinovăție mă orbise. Păstrasem secret faptul că știam despre fapta lui

Bonnet atât din cauza verighetei de aur, cât și pentru că Brianna mă rugase să nu spun; dacă aș fi încercat, aș fi convins-o probabil să se destăinuiască lui Jamie.

Brianna avea dreptate; nu încăpea nicio îndoială că, mai devreme ori mai târziu, Jamie ar fi plecat după Stephen Bonnet. Eram mai convinsă de reușita lui Jamie decât ea. Nu, inelul mă făcuse să păstrez tăcerea.

Și de ce trebuia să mă simt vinovată din cauza asta? Nu exista un răspuns logic; instinctul, nu gândirea conștientă, mă îndemnase să ascund verigheta. Nu voisem să i-o arăt lui Jamie și să o pun din nou pe deget în fața lui. Și totuși el dorise – ținuse – să o păstrez.

Mi s-a strâns inima gândindu-mă la ultimele câteva săptămâni, la Jamie, care fusese sumbru, singur, simțindu-se vinovat și încercând să repare lucrurile. La o adică, de aceea venisem cu el – pentru că mă temeam că, dacă pleca singur, nu se va mai întoarce. Mânat de vinovăție și de curaj, ar fi putut face ceva necugetat; știam că va fi mai prevăzător dacă îl însoțeam. Și tot timpul se socotise nu doar singur, ci respins de unica persoană care putea – și trebuia – să îi fi oferit alinare. Adevărat, „îl roade foarte tare”, cum spusese Ian.

•

M-am oprit la locul nostru. Pervazul era lat de doi metri și jumătate, iar Jamie se trăsese spre fundul lui; am văzut doar o formă sub învelitoarele din piei de iepure. Stătea nemișcat, dar mi-am dat seama că nu dormea.

Am urcat pe platformă și, la adăpostul întunericului, m-am dezbrăcat. În casă era destul de cald, dar pielea dezgolită s-a înfiorat, iar sfârcurile sânilor mi s-au întărit. Ochii mi se obișnuiseră cu întunericul; am văzut că el stătea pe o parte, cu fața spre mine. Am surprins licărul ochilor lui deschiși, urmărindu-mă.

Am îngenuncheat și m-am furișat sub învelitoare, pe care am simțit-o moale pe piele. Fără să stau prea mult pe gânduri, m-am întors spre el, mi-am lipit goliciunea de el și mi-am îngropat fața în umărul lui.

— Jamie, i-am spus în șoaptă. Mi-e frig. Vino și încălzește-mă. Te rog.

Fără să scoată niciun cuvânt s-a răsucit spre mine, cu o ferocitate mută pe care aș fi putut-o interpreta drept foamea

dorinței ținută multă vreme în frâu, dar am înțeles că acum era doar disperare. Nu am căutat plăcerea pentru mine; voiam doar să-i ofer alinare. Dar deschizându-mă lui, îndemnându-l, s-a desferecat și un izvor adânc, și m-am lipit de el brusc, simțind o dorință la fel de oarbă și de disperată ca și a lui.

Am stat prinși strâns, cutremurându-ne, fiecare cu capul îngropat în umărul celuilalt, incapabili să ne privim și să ne despărțim. Încet, pe măsură ce spasmele s-au stins, am devenit conștientă de lucruri aflate în afara trupului pieritor și mi-am dat seama că eram în mijlocul unor străini, goi și neajutorați, ocrotiți doar de întuneric.

Și totuși eram singuri. Ne bucuram de intimitatea din Babel; la capătul celălalt al casei se desfășura o discuție, dar cuvintele care ajungeau la noi nu aveau niciun înțeles. Ar fi putut să fie un zumzet de albine.

Fumul degajat de focul mocnit se unduia în afara sanctuarului patului nostru, parfumat și imaterial ca acela de tămâie. În firida noastră era întuneric ca într-un confesional; vedeam din trupul lui Jamie doar dunga subțire de lumină care îi tivea umărul și luciul fugar al părului.

— Jamie, iartă-mă, am șoptit. Nu a fost vina ta.

— Dar a cui? a replicat el cu o oarecare amărăciune.

— A tuturor. A nimănui. A lui Stephen Bonnet. Dar nu a ta.

— Bonnet?

Glasul i-a trădat nedumerirea și surprinderea.

— Ce legătură are?

— Păi… totul, am răspuns luată pe nepregătite. Nu?

S-a rostogolit pe o parte, îndepărtându-și părul căzut peste față.

— Stephen Bonnet este o creatură ticăloasă, a rostit el clar, și o să-l ucid cu prima ocazie. Dar nu înțeleg cum îl pot învinovăți pentru slăbiciunile mele ca om.

— Despre ce Dumnezeu vorbești? Ce slăbiciuni?

Nu mi-a răspuns imediat, ci a plecat capul, care a devenit o umbră în întuneric. Avea picioarele împletite cu ale mele; i-am simțit încordarea corpului, adunată în genunchi, rigidă în golurile coapselor.

— N-aș fi crezut vreodată că pot fi gelos pe un mort, a spus el în șoaptă. N-aș fi crezut că e posibil.

— Pe un mort?

De uimire, am ridicat puțin glasul când am înțeles.

— Pe *Frank*?

A rămas nemișcat, aplecat pe jumătate deasupra mea. Degetele lui mi-au atins șovăielnice fața.

— Pe cine altul? În toate zilele astea cât am mers călare doar gândul ăsta m-a măcinat. Îi văd fața în minte, când sunt treaz sau dorm. Ai spus că seamănă cu Jack Randall, nu?

L-am tras mai aproape, apăsându-i capul în jos pentru ca urechea lui să ajungă în dreptul gurii mele. Slavă Cerului că nu adusesem vorba despre verighetă – dar fața mea, fața mea sinceră, trădătoare, nu dăduse în vileag acel gând?

— Cum? am șoptit, strângându-l puternic. Cum de-ai putut crede așa ceva?

S-a ridicat într-un cot, iar părul i-a căzut peste fața mea într-o masă de umbre înflăcărate, lumina focului scânteind auriu și purpuriu prin ea.

— Cum să nu pot? a întrebat el. Claire, doar ai auzit-o, știi prea bine ce mi-a spus.

— Brianna?

— A spus că ar prefera să mă vadă în iad și și-ar vinde cu bucurie sufletul ca să îl aibă înapoi pe tatăl ei – tatăl ei adevărat.

A înghițit în sec; am auzit sunetul ceva mai tare decât murmurul vocilor îndepărtate.

— Mă gândesc mereu că el nu ar fi făcut o asemenea greșeală. Ar fi avut încredere în ea, și-ar fi dat seama că ea… Mă tot gândesc că Frank Randall a fost un om mai bun decât mine. Așa crede și ea.

A rămas cu mâna în aer câteva clipe, nesigur, apoi a așezat-o pe umărul meu și m-a strâns ușor.

— Am crezut că… că poate și tu ai simțit la fel, englezoaico.

— Ridicol! am șoptit și nu mă refeream la el.

Mi-am plimbat palmele pe panta lungă a spatelui său, înfigându-mi degetele în fermitatea feselor lui.

— Prostuțule! Vino încoace!

Și-a lipit capul de umărul meu și a scos un sunet care părea râs.

— Da, sunt. Nu te-a deranjat prea mult, da?

— Nu.

Părul lui mirosea a fum și a rășină de pin. Avea și câteva ace prinse în el; unul dintre ele mi-a înțepat buzele.

— Nu a vorbit serios, am spus eu.

— Ba da, m-a contrazis el și l-am auzit înghițindu-și nodul din gât. Am auzit-o.

— V-am auzit pe amândoi.

L-am mângâiat ușor pe omoplați și am simțit urmele estompate ale vechilor cicatrice, dar și cele recente, ceva mai groase, lăsate de ghearele ursului.

— Îți seamănă; la mânie spune lucruri pe care nu le-ar rosti niciodată când e calmă. Nici tu nu ai vrut să-i arunci toate vorbele acelea, nu-i așa?

— Nu.

Am simțit cum încordarea îi slăbește, cum încheieturile i se destind, cedând fără voie puterii de convingere a degetelor mele.

— Nu, n-am vrut. Nu toate vorbele acelea.

— Nici ea.

Am stat așa câteva clipe, mângâindu-l așa cum o mângâiam pe Brianna când era mică și speriată.

— Mă poți crede, am șoptit. Vă iubesc pe amândoi.

A oftat adânc și a rămas tăcut o clipă.

— Dacă pot să-l găsesc pe acel bărbat și i-l duc înapoi, dacă reușesc, crezi că o să mă ierte într-o bună zi?

— Da. Știu asta.

Din partea cealaltă a peretelui despărțitor răzbăteau sunetele scoase de un cuplu care făcea dragoste, cuvinte murmurate care nu aparțin unei limbi anume.

Trebuie să mergi cu el, îmi spusese Brianna. *Ești singura care îl poate aduce înapoi*.

Mi-am dat seama abia acum că probabil nu se referise la Roger.

•

Am avut parte de o călătorie anevoioasă prin munți, îngreunată de vremea iernatică. Au fost zile în care ne-a fost imposibil să mergem; când am stat ghemuiți sub stânci sau în adăpostul vreunui crâng, zgribuliți în vânt.

După ce am trecut de munți, călătoria a fost ceva mai ușoară, deși frigul se întețea pe măsură ce înaintam spre nord. În unele seri am mâncat hrană rece, pentru că nu puteam menține focul arzând în zăpadă și în vânt. Dar în fiecare noapte am dormit cu Jamie, ghemuiți aproape unul de altul într-un singur cocon de

blănuri și de pături, împărțindu-ne căldura.

Am ținut o numărătoare strictă a zilelor, marcându-le cu ajutorul unor noduri făcute pe o sfoară. Plecaserăm din River Run la începutul lunii ianuarie; era deja jumătatea lunii februarie când Onakara ne-a arătat un fum ce se ridica în zare, acolo unde se afla satul Mohawk, în care el și camarazii lui îl duseseră pe Roger Wakefield. Spunea că se numește „Orașul Șerpilor”.

Șase săptămâni, iar Brianna era gravidă în luna a șasea. Dacă îl puteam duce curând pe Roger înapoi – și dacă era capabil să călătorească, am adăugat eu sumbru în minte –, am ajunge cu mult înainte de nașterea copilului. Însă dacă Roger nu era acolo, dacă cei din tribul Mohawk îl vânduseră mai departe ori dacă era mort, a spus o voce pierită din mintea mea, ne vom întoarce neîntârziat.

Onakara a refuzat să ne însoțească în sat, ceea ce nu mi-a sporit deloc speranțele în privința șanselor noastre. Jamie i-a mulțumit și l-a condus, dăruindu-i un cal, un pumnal bun și o ploscă de whisky drept răsplată pentru ajutorul dat.

Am îngropat restul de whisky, ascunzându-l cu grijă la o oarecare distanță de sat.

— Vor înțelege ce vrem? l-am întrebat pe Ian, în timp ce încălecam toți. Limba Tuscarora e suficient de asemănătoare cu cea a tribului Mohawk pentru a le vorbi?

— Mătușă, nu e chiar la fel, dar seamănă, a spus Ian.

Ningea slab, iar fulgii i se agățau de gene.

— Probabil ca diferența dintre italiană și spaniolă, a explicat el. Dar Onakara a spus că *sachem*-ul și alți câțiva știu puțină engleză, deși nu prea vor să o folosească. Însă cei din neamul Mohawk au luptat cu englezii împotriva francezilor; probabil că există câțiva care cunosc engleza.

Jamie ne-a zâmbit și a așezat muscheta de-a latul șeii, în fața lui.

— Ei bine, atunci să mergem și să ne încercăm norocul.

54. Captivitatea I

Februarie 1770

După numărul nodurilor de pe sfoara lui, stătea în satul Mohawk de aproape trei luni. La început, nu știuse cine erau, ci doar că se deosebeau de indienii care îl capturaseră și că se temeau de ei.

Rămăsese încremenit de epuizare cât timp oamenii care îl aduseseră acolo au vorbit și au făcut semne. Acești indieni erau diferiți; purtau haine din blănuri și piele, ca să reziste frigului, iar fețele multora dintre ei erau tatuate. A fost silit să rămână despuiat în mijlocul unei case lungi din lemn, în timp ce câțiva bărbați – dar și câteva femei – l-au împuns și au rânjit spre el. Avea laba piciorului drept umflată, tăietura adâncă se infectase. Abia dacă putea merge, pentru că fiecare pas îi trimitea junghiuri dureroase prin tot piciorul și, cu intermitențe, avea accese de febră.

L-au îmboldit, împingându-l pe ușa casei. Afară era hărmălaie. A recunoscut provocarea; un șir dublu de sălbatici care răcneau, cu toții înarmați cu bâte și vergi. Cineva din spatele lui l-a împuns în fese cu un pumnal, după care a simțit un firicel fierbinte de sânge coborându-i de-a lungul piciorului.

— *Cours*! i-au strigat toți. Aleargă!

Terenul era umblat, iar zăpada se întărise, devenind gheață murdară. Tălpile îi ardeau, iar o îmbrânceală în spate l-a trimis în mijlocul iadului dezlănțuit.

A rămas în picioare mai tot drumul, legănându-se dintr-o parte în alta, în vreme ce bâtele și nuielele îl loveau peste picioare și spinare. Nu avea cum să evite loviturile. Nu putea decât să înainteze cât mai repede posibil.

Aproape de capătul cursei, bâta cuiva s-a rotit și l-a lovit puternic peste pântec; Roger s-a aplecat brusc, și altcineva l-a izbit înapoia urechii. Ca și cum nu ar mai fi avut oase, s-a prăbușit în zăpadă, abia simțind răceala pe pielea crăpată.

Un bici l-a trosnit peste picioare, după care șfichiul i-a lovit puternic boașele. A sărit în picioare din reflex, s-a rostogolit din nou și s-a trezit în patru labe, iar sângele din nas și din gură s-a amestecat cu noroiul înghețat.

A ajuns la capătul cursei și, încă simțind arsurile ultimelor lovituri fierbinți pe spinare, s-a prins de pilonii unei case lungi, ținându-se de ei ca să nu cadă. Membrilor tribului le-a plăcut asta, pentru că au început să hohotească și să scoată țipete ascuțite care i-au amintit de hămăiturile unei haite de câini. A

făcut o plecăciune, apoi s-a îndreptat, simțind că i se învârte capul. Oamenii au râs și mai tare. Roger știuse mereu cum să încânte mulțimea.

Apoi l-au dus înăuntru, i-au dat apă să se spele și ceva de mâncare. I-au înapoiat cămașa zdrențuită și pantalonii murdari, dar nu și haina sau încălțările. În casă era cald; de-a lungul structurii lungi ardeau câteva focuri, la intervale regulate, fiecare având câte o gură de fum deasupra. S-a târât într-un colț și a adormit cu o mână prinsă de cusătura mai groasă a pantalonilor.

După o asemenea primire, cei din tribul Mohawk l-au tratat cu o indiferență generală, dar fără cruzime. Devenise sclavul casei lungi, putând fi folosit de orice persoană care locuia acolo. Dacă refuza sau se prefăcea că nu înțelege ce i se cerea, oamenii îi arătau – însă doar o dată. Cu toate acestea, avea parte egală cu ei la hrană și i se dădea un loc omenesc pentru a dormi, spre capătul casei.

Întrucât era iarnă, principalele activități erau strângerea de lemne de foc și aducerea apei, deși uneori vânătorii îl luau cu ei ca să ajute la măcelărirea animalului și la transportarea cărnii. Indienii nu făceau nici cel mai mic efort de a stabili o modalitate de comunicare cu el, însă, ascultând cu atenție, Roger a prins câte ceva din limba lor.

Cu mare precauție, a încercat să folosească puținele cuvinte pe care le deprinsese. Pentru început, a ales o tânără, considerând că ea prezenta un pericol mai mic. Fata s-a uitat lung la el, apoi a râs cu o încântare aparte, de parcă ar fi auzit o cioară vorbitoare. Și-a chemat o prietenă să vină și să îl asculte, apoi încă una, și toate cele trei tinere s-au ghemuit în fața lui, râzând încet cu gura ascunsă în dosul palmei și privindu-l cu coada ochiului. Arătând spre diverse obiecte, el le-a spus toate cuvintele pe care le cunoștea – foc, vas, pătură, porumb – după care a ridicat ochii spre un șirag de pești uscați de deasupra capului și a ridicat din sprâncene.

— *Yona’kensyonk*, a spus imediat noua lui prietenă și a chicotit când el a repetat expresia.

În următoarele zile și săptămâni, fetele l-au învățat multe lucruri; de la ele a aflat în cele din urmă unde se găsea. Mai precis, nu unde, ci în mâinile cui.

Acei oameni erau *Kahnyen’kehaka*, așa i-au spus ele cu

mândrie în glas, cu priviri surprinse pentru că el nu știa asta. Mohawk. Păzitorii Porții de Răsărit a Ligii Irocheze. Pe de altă parte, el era *Kakonhoaerhas*. A fost nevoie de o discuție destul de lungă pentru a stabili înțelesul exact al acelui termen; Roger a descoperit în cele din urmă, când una dintre fete a târât în fața lui o javră jigărită drept ilustrare, că însemna „față de câine”.

— Vă mulțumesc, a spus el, trecându-și degetele prin barba deasă.

Apoi și-a dezvelit dinții și a scos un mârâit, iar ele au chicotit.

Mama uneia dintre fete a început să manifeste interes față de el: văzând că laba piciorului îi era încă umflată, i-a adus niște unsori și i l-a spălat, bandajându-l cu licheni și cu pănuși de porumb. Femeile au început să îi vorbească atunci când le aducea lemne sau apă.

Nu a făcut nicio încercare de a evada; deocamdată. Iarna stătea apăsătoare peste sat, cu ninsori frecvente și vânturi amarnice. Neînarmat, beteag și fără nicio măsură de protecție împotriva vremii, nu putea ajunge prea departe. De aceea a socotit că trebuia să amâne. Și noaptea visa lumile pierdute, trezindu-se deseori dimineața în nări cu miros de iarbă proaspăt crescută, dar și cu durerea nevoii lui răspândită cald peste pântece.

Marginile râului erau încă înghețate când a sosit iezuitul.

Roger cunoștea bine satul; se afla afară când câinii au început să latre și să scheaune din locurile în care stăteau de pază pentru a semnala sosirea unor vizitatori. Oamenii au început să se strângă, iar Roger, curios, s-a dus și el.

Nou-veniții erau membri ai tribului Mohawk, atât bărbați, cât și femei, cu toții pe jos, împovărați cu obișnuitele boccele pe care le purtau în spinare în timpul călătoriilor. Acest lucru i s-a părut ciudat lui Roger; până în acel moment, vizitatorii care soseau în sat fuseseră mici grupuri de vânători. Mai ciudat era că vizitatorii aveau cu ei un bărbat alb – părul lui blond lucea în lumina palidă a soarelui.

Dorind să vadă totul, Roger s-a tras mai aproape, dar a fost împins în spate de unii dintre săteni. Însă a apucat să observe că bărbatul era preot; rămășițele zdrențuite ale robei lui negre apăreau dedesubtul unei cape din blană de urs, acoperind pe jumătate jambierele și mocasinii din piele.

Preotul nu se purta ca un prizonier și nici nu era legat. Totuși, Roger avea impresia că el călătorise până acolo silit; pe chipul lui altfel tânăr se vedeau urme de încordare. Preotul și câțiva dintre însoțitorii lui au dispărut în casa lungă în care *sachem*-ul își ținea sfatul; Roger nu ajunsese niciodată în acel loc, dar le auzise pe femei vorbind despre el.

Una dintre femeile mai vârstnice din casa lungă în care trăia l-a văzut umblând prin mulțime și i-a poruncit cu glas tăios să mai aducă lemne. Roger a plecat și nu l-a mai văzut pe preot, deși i-a zărit pe nou-veniți prin sat, răspândiți pe la diferite case, pentru a se bucura de ospitalitatea acestora.

În sat se petrecea ceva; a simțit curenții învălmășindu-se în jurul lui, dar nu i-a înțeles. Seara, bătrânii satului stăteau lângă focuri și discutau, iar femeile murmurau una către alta în timp ce lucrau, dar discuțiile se desfășurau într-un limbaj care depășea cunoștințele lui rudimentare. A întrebat-o pe una dintre fete despre noii vizitatori; ea i-a spus doar că aceștia sosiseră dintr-un sat de la nord – nu știa de ce veniseră acolo, ci doar că totul avea o legătură cu Roba Neagră, *Kahontsi'yatawi*.

Peste mai bine de o săptămână, Roger a plecat cu un grup de vânători. Vremea era friguroasă, dar cerul rămăsese senin. Merseseră până departe, găsind în cele din urmă un elan, pe care îl uciseseră. Roger rămăsese uimit nu doar de mărimea animalului, ci și de prostia acestuia. Putea înțelege atitudinea vânătorilor. Nu exista onoare în uciderea unui asemenea specimen. El reprezenta doar carne.

Și era *multă* carne. Încărcat ca un catâr de povară, cu greutatea apăsând cumplit pe piciorul beteag, nu putea să țină pasul cu vânătorii, rămânând mult în urmă, dar se străduia cu disperare să nu-i piardă din vedere ca să nu se rătăcească în pădure.

Spre surprinderea lui, câțiva bărbați îl așteptau când, într-un târziu, a apărut șchiopătând lângă palisadele satului. Nu l-au dus în casa lungă în care stătuse până atunci, ci spre o colibă din capătul îndepărtat al luminișului central.

Nu știa suficient de bine limba lor ca să pună întrebări și, în orice caz, nu credea că ar fi primit vreun răspuns. L-au împins în colibă, apoi au plecat.

Înăuntru ardea un foc mic, dar era atât de întuneric după lumina zilei, încât a simțit un moment că era ca și orb.

— Cine ești? a întrebat un glas uimit, în franceză.

Roger a clipit iute de câteva ori, apoi a distins o siluetă firavă care s-a ridicat de lângă foc. Un preot.

— Roger MacKenzie, a răspuns. *Et vous*?

A simțit un val brusc și neașteptat de fericire când a putut pur și simplu să-și rostească numele. Indienilor nu le păsa de numele lui; i se adresau cu „față de câine” când aveau nevoie de el.

— Alexandre.

Preotul s-a apropiat, părând deopotrivă încântat și bănuitor.

— Părintele Alexandre Ferigault. *Vous êtes anglais*?

— Scoțian, a spus Roger, după care s-a trântit pe podea, pentru că piciorul beteag îi cedase.

— Scoțian? Cum de-ai ajuns aici? Ești soldat?

— Prizonier.

Preotul s-a lăsat pe vine lângă el și l-a măsurat cu ochi curioși. Era tânăr – apropiindu-se de treizeci de ani sau depășindu-i cu puțin, deși pielea lui albă era uscată și crăpată de frig.

— Mănânci cu mine? a spus preotul, arătând spre niște vase din lut și coșuri în care se aflau mâncare și apă.

Să vorbească în propria lui limbă părea să reprezinte o ușurare la fel de mare pentru preot cum era pentru Roger să vorbească nestânjenit. Când au terminat de mâncat, fiecare știa câte ceva despre trecutul celuilalt, dar niciunul nu avea vreo explicație pentru situația în care se găseau în prezent.

— De ce m-au adus aici, alături de tine? a întrebat Roger, ștergându-și grăsimea de pe buze.

Nu credea că fusese aruncat acolo pentru a-i ține de urât preotului. Din câte băgase de seamă, chibzuința adâncă nu era o caracteristică remarcabilă a celor din tribul Mohawk.

— N-aș putea spune. De fapt, am fost uimit să văd încă un alb.

Roger a aruncat o privire spre pielea ce acoperea intrarea în colibă. Aceasta s-a mișcat puțin; afară se afla cineva.

— Ești prizonier? a întrebat el, oarecum surprins.

Preotul a șovăit, apoi a ridicat din umeri și a surâs.

— Nu pot spune nici asta. Pentru cei din neamul Mohawk, ești fie *Kahnien’kehaka*, fie „altul”. Iar dacă ești altul, granița dintre oaspete și prizonier se poate schimba într-o clipită. Deși am trăit între ei vreme de câțiva ani, nu am fost adoptat de trib. Am

rămas „altul”.

A tușit și a schimbat subiectul.

— Cum de-ai ajuns captivul lor?

Roger a șovăit, neștiind ce să răspundă.

— Am fost trădat, a spus el în cele din urmă. Vândut.

— Există cineva care să plătească răscumpărarea? În cazul ăsta, dacă speră să primească o răscumpărare, se vor îngriji să te țină în viață.

Simțindu-se gol pe dinăuntru ca o tobă, Roger a clătinat din cap.

— Nu am pe nimeni care să plătească răscumpărarea.

•

Discuția a încetat când lumina care venea prin gaura pentru fum a scăzut spre seară; curând aveau să rămână în întuneric. Exista un loc de făcut focul, dar nu erau lemne; focul s-a stins. Coliba părea să fi fost abandonată; exista un cadru de pat, construit din bârne, dar nimic altceva în afară de două piei de căprioară jerpelite și niște obiecte casnice puse grămadă într-un colț.

— Ești de mult aici, în coliba asta? a întrebat Roger într-un târziu, rupând tăcerea.

Abia îl vedea pe preot, deși ultimele raze de soare se strecurau prin gaura pentru fum.

— Nu. M-au adus astăzi cu puțin timp înainte de venirea ta.

Preotul a tușit și s-a mișcat neliniștit pe podeaua din pământ bătătorit.

Suna sinistru, dar Roger a socotit că era mai prudent – și mai puțin înspăimântător – să nu aducă vorba de așa ceva. Fără îndoială că pentru preot, ca și pentru el, era limpede că granița dintre „oaspete” și „prizonier” fusese trecută. Ce făcuse acel om?

— Ești creștin? a spart Alexandre tăcerea pe neașteptate.

— Da. Tata a fost preot.

— Aha. Vreau să te întreb ceva. Dacă indienii mă iau de aici, o să te rogi pentru mine?

Roger a simțit un fior rece care nu avea nicio legătură cu locul trist în care se afla.

— Da, a spus el cu stângăcie. Sigur. Dacă asta vrei…

Neputând să stea pe loc, preotul s-a ridicat în picioare și a început să umble neliniștit de colo până colo.

— S-ar putea să fie bine, a spus el, dar cu vocea cuiva care vrea mai degrabă să se convingă pe sine. Încă stau la sfat ca să hotărască.

— Ce să hotărască?

Mai curând a simțit decât a văzut cum celălalt ridică din umeri.

— Dacă rămân în viață sau nu.

Părea să nu existe vreun răspuns potrivit, astfel că amândoi au tăcut din nou. Roger stătea ghemuit lângă groapa pentru foc, odihnindu-și piciorul beteag, în timp ce preotul pășea încoace și încolo; într-un târziu, s-a așezat lângă el. Fără să scoată nicio vorbă, cei doi s-au lipit unul de celălalt ca să se încălzească. Avea să urmeze o noapte geroasă.

Acoperit cu una dintre pieile de căprioară, Roger tocmai ațipise când, brusc, dinspre ușă s-au auzit zgomote. S-a ridicat în șezut și a văzut o flacără mare.

În colibă au intrat patru războinici Mohawk; unul dintre ei a aruncat o sarcină de lemne în groapa pentru foc și a vârât între lemne torța pe care o avea în mână. Ignorându-l pe Roger, ceilalți l-au ridicat pe părintele Ferigault în picioare și l-au dezbrăcat la piele.

Roger s-a mișcat instinctiv și s-a ridicat pe jumătate, dar a fost trântit la pământ. Preotul s-a uitat scurt la el, parcă rugându-l din priviri să nu se amestece.

Unul dintre războinici a apropiat torța de fața preotului. A spus ceva ce suna a întrebare, apoi, neprimind răspuns, a plimbat torța în jos, atât de aproape de corpul preotului, încât pielea lui albă a lucit roșiatic.

Pe fața lui Alexandre au apărut broboane de sudoare când flacăra a trecut la mică distanță de organul lui genital, dar fața i-a rămas lipsită de expresie. Războinicul l-a împins brusc pe preot, care s-a crispat. Indienii au râs, iar războinicul a repetat gestul. De astă dată, Roger era pregătit; a simțit miros de păr pârlit, dar preotul nu s-a mișcat.

Plictisindu-se de distracție, doi dintre războinici l-au prins de brațe pe preot și l-au scos târâș din colibă.

Dacă mă iau de aici, *roagă-te pentru mine*. Roger s-a ridicat încet, simțind cum i se zburlesc firele de păr de pe ceafă. A auzit vocile indienilor care se îndepărtau, dar niciun sunet scos de preot.

Hainele preotului erau azvârlite peste tot; Roger le-a adunat și le-a scuturat de praf, apoi le-a împăturit. Îi tremurau mâinile.

A încercat să se roage, dar îi era greu să se concentreze asupra credinței. În timp ce rostea cuvintele unei rugăciuni, a auzit un glas rece și slab care spunea: *Și când vor veni să mă ia de aici*, *cine se va ruga pentru mine*?

•

Îi lăsaseră focul aprins; a încercat să creadă că asta însemna că nu voiau să îl ucidă imediat. Acordarea de favoruri unui prizonier condamnat nu stătea în firea celor din tribul Mohawk. După o vreme, s-a întins pe pământ și s-a acoperit cu pieile de căprioară, s-a ghemuit pe o parte și a urmărit flăcările până când, doborât de groază, a adormit.

A fost trezit din somnul neliniștit de sunetul unor pași apăsați și de multe voci. S-a rostogolit departe de foc și a căutat cu disperare ceva cu care să se apere.

Clapa de piele care slujea drept ușă s-a ridicat, și corpul gol pușcă al preotului a căzut în colibă. Zgomotele de afară s-au îndepărtat.

Alexandre s-a mișcat și a gemut. Roger s-a apropiat grăbit de el și a îngenuncheat. A simțit mirosul de sânge proaspăt, ca de aramă fierbinte, pe care îl cunoscuse când tranșase elanul.

— Ești rănit? Ce ți-au făcut?

Avea să afle curând răspunsul la întrebare. L-a întors pe preotul pe jumătate conștient și, în lumina focului, a văzut sângele strălucitor șiroindu-i pe față și pe gât. A luat roba preotului și a folosit-o ca să oprească sângerarea, a dat deoparte părul blond încâlcit și a descoperit că bărbatului îi lipsea urechea dreaptă. Ceva ascuțit îi smulsese o porțiune de piele de câțiva centimetri pătrați din spatele maxilarului, tăindu-i urechea și o parte din scalp.

Lui Roger i s-au contractat mușchii stomacului de groază. A apăsat pânza peste rana deschisă, a târât corpul inert al preotului spre foc și l-a acoperit cu restul hainelor și cu ambele piei.

Omul gemea. Roger l-a spălat pe față și i-a dat să bea puțină apă.

— Gata, gata, murmură el întruna, deși nu era sigur că preotul îl auzea. E în regulă, nu te-au ucis.

I-a fost imposibil să nu se întrebe dacă nu ar fi fost mai bine

să-l ucidă; oare tăierea urechii reprezenta doar un avertisment ori era prima dintr-un șir de torturi și mai cumplite?

Din lemne rămăseseră doar niște tăciuni; în lumina lor roșiatică, sângele care mustea avea o culoare întunecată.

Părintele Alexandre tresărea slab, dar permanent, neliniștea corpului fiind provocată, dar și domolită de durere. Nu putea dormi și, drept urmare, nici Roger, care era la fel de conștient de nemărginirea fiecărei clipe care se scurgea.

Roger s-a blestemat pentru că se simțea neajutorat; ar fi dat orice să alunge durerile celuilalt, fie și doar pentru un moment. Nu era vorba doar de compasiune, și știa asta; sunetele slabe ale respirației preotului păstrau vie și acută ideea de mutilare în mintea lui, dar și groaza pe care o simțea până în oase. Dacă preotul ar adormi, sunetele ar înceta – și poate, pe întuneric, groaza lui ar mai scădea.

Și-a dat seama că abia acum înțelegea ceea ce o făcea pe Claire Randall să acționeze; ce o determinase să meargă pe câmpuri de bătălie, să caute răniții. Să ușurezi durerea altuia însemna să domolești spaima din tine – și pentru a scăpa de teamă, el va face orice.

În cele din urmă, incapabil să mai îndure rugăciunile șoptite și scâncetele înfundate, s-a întins lângă preot și l-a luat în brațe.

— Sst, a spus el, apropiindu-și buzele de capul părintelui Alexandre și sperând că șoptea în urechea întreagă. Stai liniștit. *Reposez-vous*.

Corpul slăbănog al preotului a tremurat, iar mușchii i s-au contractat de frig și de suferință. Roger l-a frecat rapid pe spate, și-a lipit palmele de membrele lui înghețate și a tras ambele piei de căprioară peste el.

— O să fie bine, a spus Roger în engleză, conștient că nu contau cuvintele, trebuia doar să vorbească. Gata, o să treacă. Da, vei merge mai departe.

Vorbea ca să uite totul, dar și ca să-i distragă atenția preotului de la durere. Atingerea corpului gol al preotului era oarecum șocantă – fiind deopotrivă firească și nefirească.

Preotul s-a agățat de el și și-a ținut capul apăsat de umărul lui. Nu a spus nimic, dar Roger i-a simțit umezeala lacrimilor pe piele. S-a silit să îl strângă în brațe pe preot și l-a masat pe șira spinării cu oase noduroase, dorind cu orice preț să pună capăt tremurăturilor îngrozitoare.

— Ai putea fi câine, a spus Roger. Un câine rătăcit și maltratat. Aș face-o chiar și dacă ai fi câine, sigur că da. Ba nu, n-aș face-o, a murmurat către sine. Cred că i-aș chema pe cei de la Protecția Animalelor.

L-a bătut pe preot ușor cu palma pe cap, atent unde punea degetele, înfiorându-se la gândul că ar putea atinge din greșeală rana deschisă și sângerândă. Părul de pe ceafa preotului era năclăit de sudoare, deși pielea de pe gât și umeri era rece ca gheața. Partea de jos a corpului era mai caldă, dar nu cu mult.

— Nimeni n-ar trata în halul ăsta un câine, a murmurat el. Sălbatici nenorociți! Merită să pui poliția pe ei. Să le publici fotografiile în *The Times*. Să faci reclamație la membrul parlamentului pe care l-ai votat.

S-a simțit zguduit de ceva prea înspăimântător pentru a fi numit râs. L-a strâns cu ferocitate pe preot și l-a legănat în întuneric.

— *Reposez-vous*, *mon ami*. *C'est bien*, *là*, *c'est bien*.

55. Captivitatea II

River Run*, *martie 1770

Brianna a răsucit penelul ud pe marginea paletei, storcând terebentina de prisos pentru a putea obține un vârf cât mai subțire. A atins vârful de culoarea verde-albăstrui și a adăugat o linie fină de umbră la marginea râului.

A auzit zvon de pași pe poteca din spatele ei; cineva venea dinspre casă. A recunoscut pașii aritmici a doua persoane; era Perechea Mortală. S-a încordat o clipă, luptând cu impulsul de a lua pânza umedă și de a o ascunde în spatele mormântului lui Hector Cameron. Nu o deranja Jocasta, care venea deseori dimineața să stea cu ea cât picta, pentru a discuta despre tehnici de pictură, modul de măcinare a pigmenților și alte lucruri asemănătoare. De fapt, îi făcea plăcere compania strămătușii și prețuia poveștile bătrânei despre copilăria petrecută în Scoția, despre bunica Briannei și despre alți oameni din neamul MacKenzie de Leoch. Dar când Jocasta venea însoțită de credinciosul ei Ochi-Văzător, lucrurile se schimbau.

— Bună dimineața, nepoată! Nu e cam frig pentru tine în dimineața asta?

Cu mantia înfășurată strâns în jurul corpului, Jocasta s-a oprit și i-a zâmbit Briannei. Dacă nu ar fi știut, nici nu și-ar fi dat seama că mătușa ei e oarbă.

— Nu, e bine aici, pentru că… mormântul mă apără de vânt. Oricum, am terminat.

Nu era adevărat, dar a pus pensula în vasul cu terebentină și s-a apucat să răzuiască paleta. Nu voia cu niciun chip să picteze în timp ce Ulysses descria cu voce tare fiecare trăsătură de penel.

— Da? Ei, lasă-ți lucrurile aici; o să le aducă Ulysses.

Abandonându-și șevaletul cu părere de rău, Brianna a ridicat mapa cu schițe și a pus-o sub braț, oferindu-i celălalt braț Jocastei. Nu avea de gând să o lase domnului Vede-Tot și Spune-Tot, ca să o răsfoiască.

— Astăzi avem oaspeți, a spus Jocasta, întorcându-se spre casă. Judecătorul Alderyce de la Cross Creek și mama lui. Mă gândeam că poate ai dori să te schimbi înainte de masa de prânz.

Brianna și-a mușcat obrazul ca să nu se simtă tentată să răspundă la acea aluzie nu tocmai subtilă. Alți oaspeți.

Ținând seama de situația ei, nu putea refuza să îi cunoască pe oaspeții Jocastei sau să se schimbe pentru asemenea ocazii, dar și-ar fi dorit ca mătușa să fie mult mai puțin sociabilă. Exista un șuvoi permanent de vizitatori: la masa de prânz, la ceai, la cină, peste noapte, la micul dejun, oameni veniți să cumpere cai, să vândă vaci, să facă negoț cu cherestea, să împrumute cărți, să aducă daruri sau să cânte. Veneau de la plantațiile învecinate, de la Cross Creek și chiar din locuri îndepărtate, precum Edenton și New Bern.

Numărul de cunoștințe ale Jocastei era copleșitor. Totuși, Brianna observase în ultima vreme că numărul bărbaților veniți în vizită era din ce în ce mai mare. Bărbați necăsătoriți.

Phaedre a confirmat bănuielile Briannei, exprimându-le clar în timp ce scotocea prin garderobă în căutarea unei rochii curate, potrivită pentru dimineață.

— Nu prea există femei nemăritate în colonii, a remarcat Phaedre, când Brianna a adus vorba despre ciudata coincidență că mai toți oaspeții din ultima vreme erau burlaci. Phaedre a

aruncat o privire spre talia Briannei, care stătea umflată pe sub cămașa largă din muselină. Mai ales tinere. Ca să nu mai vorbim de femei care să primească vreun River Run.

— Care să primească *ce*? a întrebat Brianna, nedumerită.

Cu părul pe jumătate prins în agrafe, s-a oprit și s-a uitat aprig la servitoare.

Phaedre și-a dus mâna grațioasă la gură și a făcut ochii mari.

— Mătușa nu v-a spus încă? Credeam că știți deja, altfel nu m-ați fi întrebat.

— Ei bine, dacă tot ai început, continuă. Ce vrei să insinuezi?

Bârfitoare înnăscută, Phaedre nu trebuia îndemnată prea mult.

— La mai puțin de o săptămână după ce tatăl dumneavoastră și ceilalți au plecat, domnișoara Jo a trimis după avocatul Forbes și a pus să i se modifice testamentul. Când domnișoara Jo va muri, niște bani vor merge la tatăl dumneavoastră, câteva lucruri personale la domnul Farquard și altele la câțiva dintre prietenii și prietenele ei, dar restul, restul e al dumneavoastră. Plantația, cheresteaua, gaterul…

— Dar nu le vreau!

Phaedre a ridicat din sprâncene în semn de îndoială profundă, apoi le-a coborât, respingând ideea.

— Păi, nu contează ce doriți, eu așa cred. Domnișoara Jo e genul de femeie care obține ce dorește *ea*.

Brianna a așezat încet peria de păr pe masă.

— Și *ce* anume vrea? a întrebat ea. Știi cumva și asta?

— Păi, nu e mare secret. Vrea ca River Run să trăiască mai mult decât ea și să aparțină cuiva care e sânge din sângele ei. Mi se pare firesc; nu are copii și nici nepoți. Cine va continua după moartea ei?

— Păi… ar fi tata.

Phaedre a întins rochia pe pat și, încruntându-se, a măsurat-o din priviri, după care s-a uitat la talia Briannei.

— După cum vă crește pântecul, n-o să dureze mai mult de două săptămâni. Ah, da, tatăl dumneavoastră. Ea a încercat să îl facă moștenitor, dar, din câte am auzit, el nici n-a vrut să știe de așa ceva.

A strâns din buze, amuzată.

— Asta zic și eu bărbat îndărătnic. S-a dus în creierii munților, să trăiască acolo ca pieile-roșii, doar ca să nu accepte ceea ce

voia domnișoara Jo. Dar domnul Ulysses crede că tatăl dumneavoastră avea dreptul la moștenire, fie vorba între noi. Dar, dacă ar fi rămas aici, s-ar fi lovit cap în cap zi și noapte cu domnișoara Jo.

Încet, Brianna și-a ridicat părul de pe cealaltă pare a capului, însă agrafa i s-a desprins din nou, lăsându-i părul bogat să se reverse.

— Stați puțin, lăsați-mă să îl prind eu, domnișoară Bree!

Phaedre s-a strecurat în spatele ei, a prins agrafa care aluneca și, cu pricepere, s-a apucat să îi împletească părul.

— Și toți acești oaspeți… acești bărbați…

— Domnișoara Jo vrea să vă aleagă unul bun, a asigurat-o Phaedre. Nu ați putea conduce singură proprietatea, nici cât domnișoara Jo. Domnul Duncan e mană cerească, nu știu ce s-ar face fără el.

Uimirea inițială a făcut loc revoltei dezlănțuite.

— Încearcă să îmi găsească un soț? Mă prezintă ca pe… ca pe o junincă de valoare?

— Îhîm.

Phaedre părea să nu vadă nimic rău în această idee. S-a încruntat și a tras cu pricepere o șuviță rebelă de păr în împletitură.

— Dar știe despre Roger – despre domnul Wakefield! Cum să încerce să mă mărite cu nu știu cine?

Phaedre a oftat, nu fără compasiune.

— După mine, ca să vă mărturisesc adevărul, ea crede că nu vor reuși să-l găsească. Domnișoara Jo știe câte ceva despre indieni; l-am auzit cu toții pe domnul Myers vorbind despre irochezi.

În încăpere era răcoare, dar pe fruntea și pe maxilarul Briannei au apărut broboane de sudoare.

— Pe de altă parte, a urmat Phaedre, prinzând un șnur albastru din mătase în împletitura părului, domnișoara Jo nu îl cunoaște pe acest domn Wakefield. S-ar putea dovedi un administrator nepotrivit. Ba mai mult, ea crede că ar fi bine să vă mărite cu un bărbat care să se ocupe de domeniul ei, să îl aducă și pe al lui și să facă un domeniu mare pentru dumneavoastră.

— Dar eu nu vreau un domeniu mare! Nu am nevoie de o proprietate ca asta!

Revolta ei a lăsat loc panicii.

Cu un gest elegant, Phaedre a legat capătul șnurului.

— Păi, cum spuneam, nu are importanță ce vreți dumneavoastră. E vorba de ceea ce vrea domnișoara Jo. Hai să probăm rochia.

Brianna a auzit zgomote venind dinspre hol, de aceea s-a grăbit să închidă mapa cu schițe peste un desen în cărbune, pe jumătate terminat, înfățișând râul și copacii care îl mărgineau. Însă pașii au trecut prin dreptul camerei ei, așa că s-a liniștit și a revenit la desenul respectiv.

Nu lucra, deoarece schița era completă. Voia doar să o privească.

Îl desenase într-un profil pe trei sferturi, cu capul întors ca să asculte în timp ce-și acorda chitara. Nu era decât o schiță, însă îi surprindea linia capului și a corpului cu o precizie confirmată de amintire. Se putea uita la ea ca să îl invoce, să îl aducă suficient de aproape pentru a-l atinge.

Mai erau și altele; câteva eșecuri lamentabile, dar și unele care se apropiau de adevăr. Câteva dintre ele erau desene bune, dar nu reușeau să surprindă omul dinapoia liniilor. Una sau două schițe, precum aceasta, le putea folosi pentru a se consola în orele târzii ale după-amiezilor, când lumina începea să scadă, iar focurile ardeau mocnit.

Acum lumina se stingea peste râu, iar apa își schimba culoarea, de la argintiu sclipitor spre luciul mai blând al cositorului.

Avea și altele; schițe înfățișându-i pe Jamie Fraser, pe mama ei, pe Ian. Începuse să îi deseneze din cauza singurătății, și acum se uita la ele cu teamă, sperând cu disperare că acele foi de hârtie nu erau singurele rămășițe ale familiei pe care o cunoscuse doar pentru foarte scurtă vreme.

După mine, ca să vă mărturisesc adevărul, ea crede că nu vor reuși să-l găsească. Domnișoara Jo știe câte ceva despre indieni.

Avea mâinile umede; cărbunele mânjise un colț al schiței. A auzit pași ușori dincolo de ușa salonului și a închis imediat mapa.

În cameră a pătruns Ulysses care, cu o lumânare în mână, s-a apucat să aprindă brațele candelabrului mare.

— Nu e nevoie să le aprinzi pe toate pentru mine, a spus Brianna atât din dorința de a nu tulbura aerul melancolic și

discret al camerei, cât și pentru a se face economie. Nu mă deranjează întunericul.

Majordomul i-a zâmbit cu blândețe, dar și-a continuat treaba. A atins cu precizie fiecare muc, iar flăcările minuscule s-au aprins imediat, ca niște spirite invocate de bagheta unui magician.

— Domnișoara Jo va coborî de îndată, a spus el. Poate vedea luminile – și focul –, așa va ști unde anume în cameră se află.

A încheiat, apoi a stins lumânarea, după care s-a deplasat prin încăpere cu pași ușori, cum îi era obiceiul, deretícând după oaspeții din acea după-amiază, punând lemne în foc și readucându-l la viață cu ajutorul foalelor.

Brianna l-a urmărit cu atenție. Mișcări mici și precise ale mâinilor bine îngrijite, atenția deplină cu care așeza corect carafa cu whisky și paharele. De câte ori făcuse ordine în această încăpere? De câte ori aranjase fiecare piesă de mobilier, fiecare ornament minuscul la locul său, astfel încât stăpâna lui să pună mâna pe ele fără să bâjbâie?

O viață întreagă dăruită nevoilor altcuiva. Ulysses știa să scrie și să citească atât în engleză, cât și în franceză, știa să facă socoteli, putea cânta din voce și la clavecin. Toate acele aptitudini și cunoștințe – folosite doar pentru a o face să se simtă bine pe o bătrână despotică.

Jocasta avea un fel al ei de a proceda. Spunea „vino”, iar bărbatul venea, apoi spunea „du-te”, și bărbatul pleca.

Astfel Jocasta își impunea voința, stăpânindu-l pe acest bărbat.

Gândul era scandalos. Ba mai grav, era caraghios! S-a foit nervoasă pe scaun, încercând să îl alunge. El a surprins mișcarea ei discretă și s-a întors cu un aer întrebător, ca să afle dacă i se cerea ceva.

— Ulysses, a spus ea pe nerăsuflate. Vrei să fii liber?

Imediat ce a rostit cuvintele și-a mușcat limba și a simțit că obrajii i se înroșesc de jenă.

— Iartă-mă, a adăugat ea imediat și a coborât ochii spre mâinile aflate în poală. A fost o întrebare cumplit de nepoliticoasă. Te rog să mă ierți.

Majordomul înalt nu a spus nimic, ci a privit-o curios o clipă. Apoi și-a atins ușor peruca, parcă vrând să și-o așeze mai bine, după care s-a apucat din nou de treabă, adunând schițele

împrăștiate pe masă și aranjându-le într-un teanc ordonat.

— M-am născut liber, a zis el în cele din urmă, dar atât de încet, încât Brianna nu a fost sigură că auzise acele vorbe.

Majordomul stătea cu capul plecat, ținându-și ochii îndreptați spre degetele negre care luau piesele din fildeș de pe o tablă de joc și le așezau în cutia lor.

— Tata avea o mică fermă, nu departe de aici. Însă a murit mușcat de un șarpe, când eu aveam vreo șase ani. Mama nu putea să ne întrețină pe toți – nu avea atâta putere ca să se ocupe de fermă așa că s-a vândut, lăsându-i bani unui dulgher pentru pregătirea mea ca ucenic când aveam să ajung la vârsta potrivită pentru a învăța o meserie folositoare.

A așezat cutia din fildeș la locul ei pe masa de joc și a cules o firimitură de prăjiturică servită la ceai, care căzuse pe masă.

— Numai că a murit foarte curând, a continuat el cu glas egal. Iar dulgherul, în loc să mă ia ca ucenic, a susținut că eram fiul unei sclave și că, potrivit legii, eram și eu sclav. Prin urmare, m-a vândut.

— Dar nu era corect!

Calm, dar amuzat, el s-a uitat la Brianna fără să comenteze. Ce legătură avea dreptatea cu acea situație? păreau să spună ochii săi întunecați.

— Am avut noroc, a adăugat el. Am fost vândut – mai pe nimic, pentru că eram nevârstnic și micuț – unui dascăl de școală, pe care îl angajaseră câțiva proprietari de plantații din Cape Fear pentru a le instrui copiii. Mergea călare de la o casă la alta, rămânând la fiecare câte o săptămână sau o lună, iar eu îl însoțeam, stând pe crupa calului, având grijă de el când ne opream undeva și făcând unele mici servicii pe care mi le cerea el. Și cum acele călătorii erau lungi și plicticoase, în timp ce călăream, îmi vorbea. Cânta – îi plăcea să cânte și avea o voce minunată…

Spre surprinderea Briannei, Ulysses a părut ușor nostalgic, apoi a clătinat din cap, revenindu-și, și a scos o cârpă din buzunar, cu care s-a apucat să șteargă dulapul pentru vase.

— Acel dascăl mi-a dat numele de Ulysses, a spus el, cu spatele la Brianna. Știa ceva greacă și latină, și pentru propria lui distracție, m-a învățat să scriu în nopțile când ne prindea întunericul și eram nevoiți să poposim undeva pe drum.

Ulysses a înălțat ușor din umerii drepți și slabi.

— Când a murit dascălul, eu aveam cam douăzeci de ani. Hector Cameron m-a cumpărat și mi-a descoperit calitățile. Nu toți stăpânii de sclavi prețuiesc asemenea aptitudini la un sclav, dar domnul Cameron nu a fost un om ca oricare.

Ulysses a zâmbi slab.

— M-a învățat să joc șah și a pariat pe reușitele mele când am jucat împotriva prietenilor lui. A pus să fiu învățat să cânt vocal și la clavecin, pentru a le putea oferi o distracție oaspeților săi. Iar când domnișoara Jocasta a început să își piardă vederea, m-a încredințat ei, ca să-i slujesc drept ochi.

— Cum era numele tău? Adevăratul tău nume?

Dus pe gânduri, el a tăcut câteva clipe, apoi i-a aruncat un zâmbet care nu se regăsea însă și în privirea lui.

— Nu cred că-mi pot aminti, a spus el politicos, apoi a ieșit din încăpere.

56. Mărturisirile cărnii

S-a trezit puțin înaintea zorilor. Încă era întuneric deplin, dar aerul părea schimbat; tăciunii arseseră cu totul, iar respirația pădurii îi atingea în treacăt fața.

Alexandre nu mai era lângă el. Roger stătea singur sub pieile de căprioară, înfrigurat.

— Alexandre, a rostit el cu glas răgușit. Părinte Ferigault!

— Sunt aici.

Vocea tânărului preot a sunat moale, oarecum departe, deși venea de la mai puțin de un metru.

Roger s-a ridicat într-un cot și a mijit ochii. Când ceața somnului s-a mai risipit, a reușit să vadă cât de cât. Alexandre stătea cu picioarele încrucișate, cu spatele foarte drept și cu fața ridicată spre pătratul hornului de deasupra capului.

— Te simți bine?

O parte a gâtului preotului era pătată de sângele înnegrit, dar fața lui – atât cât putea zări Roger – părea senină.

— Mă vor ucide curând. Astăzi, cel mai probabil.

Roger s-a ridicat în șezut ținând pielea de căprioară strânsă la piept. Deja simțea frigul; însă tonul calm al acelei afirmații l-a făcut să înghețe.

— Ba nu, a spus el și s-a văzut silit să tușească pentru a-și curăța gâtlejul de funingine. Nu, n-o vor face.

Alexandre nu a făcut niciun efort pentru a-l contrazice. Nu a făcut nicio mișcare. Stătea gol pușcă, nepăsător la aerul geros al dimineții, și privea în sus. Într-un târziu, a coborât ochii și a întors capul spre Roger.

— Vrei să-mi asculți mărturisirea?

— Nu sunt preot, a răspuns Roger, ridicându-se în genunchi și târându-se pe podea, ținând stângaci o piele de căprioară în față. Ia asta, o să îngheți. Bagă-te sub ea.

— Nu contează.

Roger nu și-a dat seama ce voise preotul să spună, că nu conta frigul sau faptul că el nu era preot. A pus mâna pe umărul dezgolit al lui Alexandre. Indiferent dacă ar fi contat sau nu, pielea preotului era rece ca gheața.

Roger s-a așezat alături de părintele Alexandre, cât de aproape a reușit, și a așezat pieile peste amândoi. Și-a simțit pielea de găină în locurile unde atingea pielea rece a preotului, dar asta nu l-a deranjat; s-a strâns mai aproape de el, dorind să îi cedeze o parte din căldura lui.

— Tatăl tău, a spus Alexandre.

Întorsese capul; răsuflarea lui a atins obrazul lui Roger, iar ochii lui păreau găuri negre.

— Mi-ai spus că a fost preot.

— Pastor. Da, dar eu nu sunt preot.

Mai mult a simțit decât a văzut gestul de negare al preotului.

— La nevoie, orice om poate oficia ca preot, a spus Alexandre și i-a atins scurt coapsa cu degete reci. Vrei să-mi asculți confesiunea?

— Dacă asta… da, dacă asta dorești.

Se simțea stânjenit, dar nu îl putea răni, iar dacă asta îl ajuta cât de cât pe preot… Liniștea se lăsase peste colibă și sat. Nu se auzea alt sunet în afara vântului care se strecura printre pini.

Și-a dres glasul. Alexandre trebuia să înceapă ori era nevoie să spună el ceva mai întâi?

Ca și cum sunetul ar fi fost un semnal, francezul s-a întors cu fața spre el și a plecat capul, astfel că lumina slabă i-a căzut pe părul auriu din creștet.

— Binecuvântează-mă, frate, pentru că am păcătuit, a spus Alexandre cu glas scăzut.

Cu capul plecat și mâinile încrucișate în poală, și-a început confesiunea.

Plecat din Detroit cu o escortă de indieni din tribul Huron, se aventurase în josul fluviului până la așezarea numită Ste. Berthe de Ronvalle, pentru a-l înlocui pe preotul bătrân care conducea misiunea, dar care avea o sănătate șubredă.

— Am fost fericit acolo, a spus Alexandre, cu glasul pe jumătate visător al celor care povestesc evenimente petrecute cu decenii în urmă. Era un loc sălbatic, dar eram foarte tânăr și fervent în credința mea. Binecuvântam greutățile.

Tânăr? Preotul nu putea fi mult mai vârstnic decât Roger.

Alexandre a făcut un gest din umeri, alungând trecutul.

— Am stat doi ani la tribul Huron și i-am convertit pe mulți. Apoi am mers cu câțiva dintre ei la Fort Stanwix, unde avea loc o mare adunare a triburilor din regiune. Acolo l-am cunoscut pe Kennyanisi-t'ago, o căpetenie războinică a tribului Mohawk. M-a auzit predicând și, fiind atras de Sfântul Duh, m-a invitat să merg în satul lui.

Cei din tribul Mohawk erau recunoscuți pentru aversiunea pe care o aveau față de convertire; părea o șansă venită din cer. Așa că părintele Ferigault călătorise cu o canoe în josul fluviului, însoțit de Kennyanisi-t'ago și de războinicii lui.

— Acela a fost primul păcat pe care l-am comis, a continuat el încet. Trufia.

A ridicat un deget spre Roger, ca și cum ar fi sugerat că va ține socoteala păcatelor.

— Totuși, Dumnezeu a fost alături de mine.

Cei din tribul Mohawk luptaseră de partea englezilor în timpul războiului dintre Franța și indieni și s-au arătat mai mult decât suspicioși față de tânărul preot francez. El perseverase și le învățase limba ca să poată predica în limba lor.

Reușise să convertească o parte dintre oamenii satului, dar nu pe toți. Cu toate acestea, printre convertiți se număra și căpetenia războinică, astfel că a fost protejat de orice amestec. Din nefericire, *sachem*-ul satului s-a opus influenței lui, și neînțelegerile dintre creștinați și necreștinați au continuat în sat.

Preotul și-a trecut limba peste buzele uscate, apoi a luat vasul cu apă și a băut.

— Apoi, a spus el, inspirând adânc, am comis cel de-al doilea păcat.

Se îndrăgostise de una dintre femeile convertite.

— Mai avuseseși femei până atunci? a întrebat Roger cu glas gâtuit, dar Alexandre i-a răspuns direct, fără să ezite.

— Nu, niciodată.

A pufnit, nu tocmai în râs, ci în semn de autoironie.

— Mă socoteam imun la *acea* ispită. Dar omul e slab în fața ademenirilor trupești ale Satanei.

Trăise câteva luni în casa fetei. Apoi, într-o dimineață se trezise devreme și, ajuns la pârâu ca să se spele, își văzuse reflexia în apă.

— S-a produs o tulburare neașteptată în apă și luciul ei s-a despicat. La suprafață a apărut o gură căscată larg, sfărâmând imaginea feței mele.

Nu fusese decât un păstrăv, care sărise din apă după o libelulă, dar preotul, cutremurat de acea experiență, a interpretat-o drept semn dumnezeiesc că sufletul lui era în primejdie de a fi înghițit de gura iadului. Plecase imediat la casa fetei, își luase lucrurile și se mutase într-un mic adăpost de la marginea satului. Însă fata rămăsese însărcinată.

— Asta a provocat necazurile care te-au adus aici? a întrebat Roger.

— Nu, nu tocmai. Ei nu văd căsătoria și moralitatea la fel ca noi, i-a explicat Alexandre. Femeile își aleg bărbații după cum vor, și căsătoria este o înțelegere care durează atâta vreme cât partenerii se împacă bine; dacă relațiile se răcesc, femeia poate să îl izgonească pe bărbat din casa ei – sau poate pleca el singur. Copiii, dacă există, rămân la mamă.

— Dar atunci...

— Problema a fost că, în calitate de preot, am refuzat întotdeauna să botez un copil dacă unul dintre părinți nu era creștinat sau nu era într-o stare de grație. Acest lucru este necesar pentru ca el să fie crescut în credință, fiindcă indienii sunt înclinați să considere actul sacru al botezului doar ca vreun ritual păgân de-al lor.

Alexandre a inspirat adânc.

— Și bineînțeles că nu am putut boteza acel copil. Asta l-a jignit și l-a îngrozit pe Kennyanisi-t’ago, care a insistat să oficiez botezul. Fiindcă am refuzat, a poruncit să fiu torturat. Fata a intervenit în favoarea mea, sprijinită de mama ei și de alte persoane importante din sat.

În consecință, oamenii satului fuseseră dezbinați de certuri și schismă și, în cele din urmă, *sachem*-ul a cerut ca părintele Alexandre să fie dus la Onyarekenata, unde un sfat imparțial să hotărască ce trebuia făcut pentru restabilirea armoniei în sat.

Roger s-a scărpinat în barbă; probabil că aversiunea indienilor față de europenii păroși era asociată cu păduchii.

— Îmi pare rău, dar nu prea înțeleg, a spus el precaut. Ai refuzat să-ți botezi copilul deoarece mama lui nu era o bună creștină?

Alexandre a părut surprins.

— Ah, *non*. Și-a păstrat credința, deși ar fi avut toate motivele să renunțe la ea, a adăugat el mâhnit, apoi a oftat. Nu. Nu pot boteza copilul nu din cauza mamei, ci pentru că tatăl nu e într-o stare de grație.

Roger și-a frecat fruntea, sperând că fața nu îi va trăda uimirea.

— De aceea ai vrut să mi te confesezi? Ca să revii la starea de grație și astfel să poți...?

Preotul l-a oprit cu un gest scurt. A tăcut o clipă, cu umerii slabi căzuți. Probabil că își atinsese rana din greșeală, deoarece coaja crăpase, iar sângele i se scurgea încet pe gât.

— Iartă-mă, a spus Alexandre. Nu ar fi trebuit să te rog; doar că am fost atât de recunoscător că pot vorbi în limba mea. Nu am putut rezista ispitei de a-mi ușura sufletul povestindu-ți. Dar nu folosește la nimic. Pentru mine nu există absolvire de păcate.

Disperarea preotului era atât de evidentă, încât Roger a pus mâna pe brațul lui, dorind să îl liniștească.

— Ești sigur? Ai spus că la nevoie...

— Nu e vorba de asta.

Și-a lăsat o mână peste mâna lui Roger și l-a strâns ușor vrând parcă să capete putere prin acea atingere.

Roger nu a spus nimic. După un moment, Alexandre a ridicat capul și l-a privit pe Roger în ochi. Lumina de afară se schimbase, apăruse o strălucire slabă. Răsuflarea lui scotea aburi, ca fumul care se înălța spre gaura de deasupra lor.

— Chiar dacă mă confesez, nu voi fi iertat. Trebuie să existe o căință adevărată pentru a-mi obține absolvirea; trebuie să resping păcatul. Și nu pot face asta.

A rămas tăcut. Roger nu și-a dat seama dacă era cazul să vorbească și ce ar fi trebuit să spună. Un preot, a presupus el, ar

fi zis ceva de genul: „Da, fiul meu?” Dar el nu putea face asta. L-a prins de mână și l-a strâns ușor.

— Păcatul meu a fost că am iubit-o, a spus Alexandre foarte încet, și că încă o iubesc.

57. Un zâmbet zdrobit

— Două-Sulițe este amabil. Problema trebuie discutată în fața Sfatului și acceptată, dar cred că se va rezolva.

Cu umerii ușor căzuți de epuizare, Jamie s-a rezemat moale de un pin. Ne aflam acolo de o săptămână; el vorbise cu *sachem*-ul satului trei zile la rând. Abia dacă îi văzusem pe el sau pe Ian; stătusem printre femei, care se arătaseră politicoase, dar distante. În tot acest timp am ținut ascunsă amuleta.

— Înseamnă că îl țin aici? am întrebat și am simțit că nodul de îngrijorare care mă însoțise atâta vreme începe să se desfacă. Roger e aici?

Până acum cei din tribul Mohawk nu voiseră să admită că Roger trăia – sau nu.

— Da, în fine, cât privește asta, bătrânul hoțoman nu recunoaște – de teamă că voi încerca să îl răpesc, așa cred –, dar e ori aici, ori prin apropiere. În cazul în care Sfatul aprobă târgul, vom da whisky-ul în schimbul lui peste trei zile, apoi plecăm.

A aruncat o privire spre norii grei care ascundeau munții din depărtare.

— Dumnezeule, sper că va ploua și nu va veni zăpada.

— Crezi că există posibilitatea ca oamenii din Sfat să nu fie de acord?

Jamie a oftat adânc și și-a trecut o mână prin părul desfăcut, care îi cădea în dezordine pe umeri; era limpede că negocierile fuseseră grele.

— Da, există. Vor whisky-ul, dar sunt precauți. Unii dintre bătrâni se vor opune târgului, de teamă că băutura le va face rău oamenilor; tinerii sunt de acord. Unii dintre cei între două vârste spun da, luați băutura; dacă se tem să o bea, o pot folosi pentru schimburi.

— Wakatihsnore ți-a spus toate astea?

Eram surprinsă. *Sachem*-ul, pe nume Mișcare-Iute, părea un individ mult prea rece și viclean ca să dovedească o asemenea sinceritate.

— Nu el, ci Ian, a râs Jamie. Flăcăul promite să fie un bun spion, trebuie să recunosc. A mâncat la fiecare vatră din sat și a găsit o fetișcană care îl place tare mult. I-a spus lui Ian ce gândește Sfatul Femeilor.

M-am zgribulit și am tras mantia mai aproape de corp. Stăteam pe niște stânci din afara satului, ceea ce ne ferea de întreruperi nedorite, dar prețul pe care îl plăteam era expunerea la vântul amarnic de rece.

— Și ce spune Sfatul Femeilor?

După săptămâna petrecută într-o casă lungă, îmi făcusem o idee despre importanța părerii femeilor în situațiile importante, deși ele nu luau hotărâri privind chestiunile generale, foarte puține se făceau fără aprobarea lor.

— Ele ar putea dori să le oferim altceva drept răscumpărare în loc de whisky și nu prea sunt dispuse să renunțe la bărbat; mai multe femei îl plac. Nu le-ar deranja ca el să fie adoptat de trib.

La acest gând, colțurile gurii lui Jamie s-au arcuit, iar eu, în ciuda îngrijorării, am râs.

— Roger e un flăcău foarte arătos, am zis.

— L-am văzut, a replicat sec Jamie. Mai toți bărbații îl socotesc un ticălos urât și păros. Sigur, la fel gândesc și despre mine.

S-a strâmbat fără să vrea, când și-a trecut dosul palmei peste falcă; cunoscând adversitatea indienilor față de părul facial, avea grijă să se bărbierească în fiecare dimineață.

— Așa cum stau lucrurile, asta ar putea conta.

— Ce anume, înfățișarea lui Roger? Ori a ta?

— Faptul că mai multe femei îl doresc pe ticălos. Fata aceea a lui Ian a spus că mătușa ei crede că vor apărea necazuri dacă Roger rămâne aici; socotește că e mai bine să ni-l dea nouă decât să apară certuri între femei din cauza lui.

Străduindu-mă să îmi reprim râsul, mi-am trecut degetele înghețate peste buze.

— Cei din Sfatul Bărbaților știu cât de cât că femeile manifestă interes față de Roger?

— Habar n-am. De ce?

— Pentru că, dacă ar ști, ți l-ar da gratis.

Jamie a pufnit, dar s-a uitat la mine ridicând o sprânceană.

— Da, probabil. O să-l pun pe Ian să vorbească despre asta cu cei tineri. Nu ar strica.

— Ai spus că femeile ar dori să oferi altceva în loc de whisky? I-ai pomenit lui Mișcare-Iute despre opal?

Interesat, s-a îndreptat imediat de spate.

— Da, am făcut asta. N-ar fi fost mai surprinși nici dacă scoteam un șarpe din tașca mea. Au devenit foarte agitați – furioși, dar și temători, și cred că ar fi fost în stare să-mi facă rău, noroc că vorbisem mai devreme despre whisky.

A băgat mâna în buzunarul interior de la piept și a scos opalul, pe care l-a lăsat să cadă în palma mea.

— Ar fi mai bine să-l păstrezi tu, englezoaico. Dar cred că n-ar trebui să-l arăți nimănui.

— Foarte ciudat.

Am coborât ochii spre piatră, iar desenele de pe ea au lucit în culori diverse.

— Așadar, opalul ăsta înseamnă ceva pentru ei.

— Da, sigur că da, m-a asigurat el. N-aș putea spune ce anume, dar indiferent ce ar însemna, lor nu le-a plăcut deloc. Căpetenia războinică a vrut să știe de unde îl am, și le-am povestit că l-ai găsit tu. Asta i-a făcut să bată în retragere, dar arătau ca un vas care dă peste margini când fierbe.

— De ce vrei să îl păstrez eu?

Piatra era caldă după ce stătuse lipită de corpul lui, aveam o senzație plăcută ținând-o în palmă. Fără să mă gândesc, mi-am plimbat degetul mare peste inciziile în spirală.

— Cum îți spuneam, au rămas înmărmuriți când l-au văzut, apoi s-au înfuriat. Unul sau doi dintre ei au dat să mă lovească, dar s-au abținut. Cu piatra în mână, i-am urmărit câteva clipe și mi-am dat seama că se temeau de ea; nu au vrut să mă atingă câtă vreme am ținut-o în palmă.

A întins mâna și mi-a strâns degetele în jurul pietrei.

— Ține-o pregătită. Dacă se ivește vreo primejdie, scoate-o la vedere.

— Dar tu ești mai mult în primejdie decât mine, am protestat, încercând să i-o înapoiez.

Însă el a clătinat din cap, iar capetele șuvițelor lui de păr s-au înălțat în vânt.

— Nu, mai ales că acum ei știu despre whisky. Până nu află unde este ascuns, nu-mi vor face niciun rău.

— Dar de ce aș fi eu în primejdie?

Gândul era neliniștitor; femeile se arătaseră precaute, dar nu ostile, iar bărbații din sat mă ignoraseră aproape cu totul.

Jamie s-a încruntat și a coborât privirea spre sat. Din locul unde ne aflam, nu se vedeau decât palisadele exterioare și dârele de fum care se ridicau din casele ascunse în spatele lor.

— N-aș putea spune, englezoaico. Numai că eu am fost vânător – și am fost vânat. Știi cum e când ceva străin se află pe-aproape, păsările nu mai cântă și se face liniște în pădure?

A făcut semn din cap către sat, uitându-se fix la vălătucii de fum, parcă s-ar fi așteptat ca din ei să se închege o formă.

— Acolo e liniște. Se întâmplă ceva ce nu pot vedea. Nu cred că are vreo legătură cu noi – și totuși, sunt neliniștit, a spus el brusc. Și am trăit prea mult ca să ignor o asemenea senzație.

•

Ian, care a venit curând, s-a arătat de aceeași părere.

— Da, e ca și cum ai ține de marginea unui năvod care e sub apă, a spus el încruntându-se. Simți în degete un freamăt și știi că ai prins pești, dar nu-i poți vedea.

Vântul i-a răscolit părul castaniu și des; ca de obicei, era pe jumătate împletit, astfel că unele șuvițe scăpaseră libere. S-a scărpinat după ureche cu degetul mare de la mână.

— Acolo se întâmplă ceva; o neînțelegere, așa cred eu. Și în Casa Sfatului s-a întâmplat ceva în noaptea trecută. Emily n-a vrut să-mi răspundă când am întrebat-o despre ce este vorba; s-a uitat în zare și mi-a zis că nu are nicio legătură cu noi. Dar eu cred că are, într-un fel sau altul.

— Emily?

Jamie a ridicat o sprânceană, și Ian a rânjit.

— Așa îi spun eu, ca să-i scurtez numele. O cheamă Wakyo’teyehsnonhsa; asta înseamnă „Lucrează cu Mâinile”. E o sculptoriță deosebită micuța Emily. Ia uitați ce mi-a dat!

A băgat o mână în tașca lui și a scos cu mândrie o mică vidră sculptată din steatit. Animalul stătea vigilent, cu capul ridicat, pregătit să facă ceva rău; zâmbeai doar privindu-l.

— Foarte frumos.

Jamie a examinat sculptura cu ochi aprobatori, mângâind curbura sinuoasă a corpului.

— Cred că fata asta te place mult, Ian.
— Mda, în fine, și eu o plac, unchiule.
Ian a răspuns cu un aer degajat, dar obrajii lui slabi erau mai roșii decât ar fi fost normal din cauza vântului aspru. A tușit, apoi a schimbat subiectul.
— Unchiule Jamie, ea mi-a spus că Sfatul ar putea fi influențat puțin în favoarea noastră dacă le-am da să guste whisky-ul nostru. Dacă nu te superi, o să le duc un butoiaș și vom organiza o mică *ceilidh* în seara asta. Se va ocupa Emily de toate.
Auzind propunerea, Jamie a ridicat ambele sprâncene, dar după un moment a dat aprobator din cap.
— Ian, mă încred în judecata ta, a spus el. În Casa Sfatului?
Ian a scuturat din cap.
— Nu. Emily zice că ar fi mai bine dacă am face asta în casa lungă a mătușii ei – bătrâna Tewaktenyonh e Femeia Frumoasă.
— Ce este? am întrebat eu, tresărind.
— Femeia Frumoasă, a explicat el, ștergându-și nasul cu mâneca. O femeie influentă din sat, care are puterea de a hotărî ce se face cu prizonierii; o numesc Femeia Frumoasă, indiferent cum arată. Așa că e în avantajul nostru dacă Tewaktenyonh poate fi convinsă că oferta noastră e potrivită.
— Presupun că unui prizonier care este eliberat femeia asta i s-ar părea frumoasă, indiferent cum ar arăta, a comentat Jamie ironic. Mda, am înțeles. Atunci așa vom face. Poți căra singur butoiașul?
Ian a încuviințat din cap și s-a întors să plece.
— Ian, stai o clipă, am spus eu și i-am întins opalul când el s-a întors spre mine. Ai putea să o întrebi pe Emily dacă știe ceva despre el?
— Da, mătușă Claire. O să aduc vorba despre asta. Rollo!
A fluierat strident printre dinți, iar câinele, care adulmecase până atunci cu un aer suspicios sub o lespede, a părăsit-o și a pornit în salturi după stăpânul lui. Ușor încruntat, Jamie i-a urmărit îndepărtându-se.
— Englezoaico, știi cumva unde își petrece nopțile Ian?
— Dacă te referi la casa lungă, da. Dacă mă întrebi în patul cui, nu. Dar aș putea totuși să bănuiesc.
— Hmm, a făcut Jamie, apoi s-a întins și și-a scuturat părul pe spate. Hai, englezoaico. Să ne întoarcem în sat.

•

Petrecerea organizată de Ian a început curând după căderea întunericului; între oaspeții invitați se numărau și cei mai importanți membri ai Sfatului, care au venit pe rând la casa lungă a lui Tewaktenyonh, arătându-și respectul față de *sachem*, Două-Sulițe, care s-a așezat lângă vatra principală, cu Jamie, alături de care stătea Ian. O fată slăbuță și atrăgătoare, despre care credeam că era Emily a lui Ian, s-a așezat discret în spatele lui, pe butoiașul cu whisky.

În afară de Emily, femeile nu au participat la degustarea whisky-ului. Mă dusesem totuși acolo ca să urmăresc ce se petrece, așa că m-am așezat la una dintre vetrele mai mici, stând cu ochii asupra desfășurării evenimentului în timp ce am ajutat două femei să taie ceapă și schimbam amabilități cu ele într-un amestec chinuit de Tuscarora, engleză și franceză.

Femeia la a cărei vatră m-am așezat mi-a oferit o tigvă cu bere aromată cu molid și un soi de terci din porumb drept gustare. Am făcut toate eforturile să accept cu un aer cordial, dar simțeam un nod prea mare în stomac pentru a face o încercare firavă de a mânca.

De acea petrecere, organizată pe neașteptate, depindeau prea multe lucruri. Roger era acolo; undeva în sat. Eram sigură de asta. Deci trăia; nu puteam spera decât că era bine – îndeajuns de teafăr ca să poată măcar călători alături de noi. Am aruncat o privire spre capătul celălalt al casei lungi, spre vatra cea mai mare. Nu am zărit din Tewaktenyonh decât curbura capului cu păr încărunțit; m-au trecut fiori și am atins mica umflătură a amuletei lui Nayawenne, care-mi atârna sub cămașă.

După ce s-au strâns toți oaspeții, în jurul vetrei s-a format un cerc aproximativ, iar butoiașul cu whisky a fost adus în mijlocul lui. Spre uimirea mea, și fata a intrat în cerc și s-a așezat lângă butoiaș, cu o tigvă în mână.

După ce Două-Sulițe a rostit câteva cuvinte, petrecerea a început, iar fata s-a apucat să împartă porții de whisky. A făcut asta nu turnând băutura în căni, ci umplându-și gura cu whisky din tigvă și scuipând câte trei guri pline în fiecare cană înainte de a i-o da unui bărbat din cerc. I-am aruncat o privire lui Jamie, care a părut o clipă surprins, dar a acceptat politicos cana și a băut din ea fără șovăire.

M-am întrebat cât whisky absorbea fata prin mucoasa gurii.

Nu la fel de mult ca bărbații, deși am socotit că era nevoie de o cantitate mai mare pentru a-l încinge pe Două-Sulițe, un ticălos bătrân și taciturn, cu fața ca o prună uscată. Atenția mi-a fost distrasă de sosirea unui copilaș, fiul uneia dintre însoțitoarele mele. A venit tăcut și s-a așezat alături de mama lui, rezemându-se apăsat de ea. Ea s-a uitat cu ochi tăioși spre el, după care a lăsat pe podea cepele și s-a ridicat, scoțând o exclamație de îngrijorare.

Lumina focului cădea asupra băiatului, astfel că am văzut imediat felul încovoiat în care stătea. M-am ridicat imediat în genunchi, dând deoparte coșul cu ceapă. M-am aplecat în față și l-am prins pe copil de celălalt braț, întorcându-l cu fața spre mine. Avea umărul stâng ușor dislocat; transpira și își ținea buzele strânse de durere.

Am făcut un gest către mama lui care a ezitat și s-a încruntat spre mine. Băiatul a scos un icnet slab, iar ea l-a smuls din mâinile mele, ținându-l strâns. Cuprinsă brusc de inspirație, am scos amuleta lui Nayawenne de sub bluză; femeia nu avea cum să știe cui îi aparținuse, dar poate că știa ce reprezintă. Și într-adevăr, când a văzut punguța din piele, a căscat ochii mari.

Băiatul nu a mai protestat, dar, în lumina focului, am văzut sudoarea care i se scurgea pe piept. Am tras de șnurul care ținea închisă punguța și am scos din ea piatra albăstruie brută. *Pierre sans peur*, așa o numise Gabrielle. Piatra fără teamă. Am luat mâna teafără a copilului și am apăsat piatra cu fermitate în palma lui, îndoindu-i degetele peste ea.

— *Je suis une sorcière*, am spus încet. *C'est médecine*, *là*.

Ai încredere în mine, am zis în gând. Nu-ți fie teamă. I-am zâmbit copilului.

Băiatul s-a uitat cu ochi mari la mine. Cele două femei de lângă vatră au schimbat priviri, apoi amândouă s-au uitat spre locul în care stătea bătrâna.

La petrecere se vorbea. Cineva spunea o poveste – am recunoscut creșterea și scăderea ritmului. Îi ascultasem pe scoțienii din Highlands spunând povești și legende în gaelică în același mod, astfel că nu mă puteam înșela.

Mama a încuviințat cu o mișcare din cap, iar sora ei a pornit repede de-a lungul casei. Nu m-am întors, dar am simțit freamătul de interes din spatele meu când ea a trecut prin dreptul celorlalte focuri; oamenii și-au întors capetele, privind

spre noi. Mi-am ținut ochii îndreptați spre fața băiețelului, i-am zâmbit, strângându-i mâna într-a mea.

Am auzit pașii ușori ai surorii în spatele meu. Fără tragere de inimă, mama i-a dat drumul băiatului, lăsându-l în seama mea. Așadar, fusese acordată permisiunea.

Era o treabă simplă să îi așez la loc încheietura; era un copil mic, iar suferința era minoră. I-am simțit oasele ușoare sub mâini. I-am zâmbit în timp ce l-am palpat, evaluând problemele. Apoi i-am îndoit iute brațul, am rotit cotul, după care am ridicat brațul și gata!

Băiețelul părea extrem de surprins. Fusese o operațiune reușită, durerea dispăruse aproape instantaneu. Și-a pipăit umărul, apoi mi-a zâmbit sfios. Foarte încet, a desfăcut pumnul și mi-a întins piatra prețioasă.

Agitația stârnită mi-a captat atenția o vreme, cât femeile s-au strâns foarte aproape, atingându-l pe copil și uitându-se atente la el, chemându-și prietenele să vadă safirul întunecat. Când am reușit să îmi îndrept atenția spre petrecerea care se desfășura la capătul celălalt al casei, am constatat că lucrurile avansaseră. Ian cânta în gaelică, complet fals, acompaniat alandala de unu sau doi bărbați, care strigau cu glasuri ascuțite ciudatul îndemn *Haihai*! pe care îl auzisem din când în când și printre oamenii tribului lui Nayawenne.

Ca și cum gândurile mele ar fi invocat-o, am simțit o privire în spate; m-am întors și am văzut-o pe Tewaktenyonh urmărindu-mă cu insistență, tocmai de la vatra ei, aflată la capătul celălalt al casei lungi. I-am întâlnit ochii și am dat din cap către ea. Ea s-a aplecat pentru a-i spune ceva uneia dintre femeile tinere din apropierea vetrei, care s-a ridicat și a venit spre mine, pășind cu grijă pe lângă doi copii mici care se jucau lângă patul părinților lor.

— Bunica te întreabă dacă vrei să mergi la ea.

Tânăra femeie se lăsase pe vine alături de mine, vorbind încet în engleză. Auzind-o, am rămas surprinsă, dar nu din cale afară. Onakara avusese dreptate, unii din neamul Mohawk știau cât de cât engleza. Însă nu voiau să o folosească decât la nevoie, preferând propria lor limbă.

Întrebându-mă ce nevoie o îmboldea pe Femeia Frumoasă, m-am ridicat și am însoțit-o până la vatra lui Tewaktenyonh. Aveam și eu nevoile mele; gândul la Roger și la Brianna.

Bătrâna mi-a făcut un semn din cap, invitându-mă să mă așez, și i s-a adresat fetei, dar fără să își ia ochii de la mine.

— Bunica întreabă dacă poate să îți vadă leacul.

— Sigur.

Am văzut că ochii bătrânei se îndreptaseră spre amuleta mea, urmărindu-mă curioasă în timp ce eu am scos safirul. La pana de ciocănitoare a lui Nayawenne adăugasem două pene de culoare neagră din aripa unui corb.

— Ești soția Ucigașului-de-Urși?

— Da. Cei din neamul Tuscarora îmi spun Corbul Alb, am spus, iar fata a tresărit de uimire.

I-a tradus imediat bunicii ei. Bătrâna s-a holbat consternată la mine. Evident, nu era cel mai promițător nume pe care îl auzise vreodată. I-am zâmbit cu gura închisă; în general, indienii își arătau dinții doar când râdeau.

Bătrâna mi-a înapoiat piatra, dar cu fereală. M-a examinat cu atenție, după care, fără să mă scape din ochii, i-a vorbit nepoatei ei.

— Bunica a auzit că omul tău are și el o piatră asupra lui, a tradus fata. Vrea să știe mai multe lucruri despre ea; cum arată și cum ai ajuns să o ai.

— Poate să o vadă chiar acum.

Fata m-a privit din cale-afară de mirată când am băgat mâna în punga de la brâu și am scos piatra. Am ridicat opalul spre bătrână; ea s-a aplecat și s-a uitat atent la el, dar nu a făcut nicio mișcare pentru a mi-l lua din mână.

Brațele lui Tewaktenyonh erau cafenii și lipsite de păr, pielea ridată și fină ca lemnul de santal lustruit. Dar în timp ce mă uitam la ea, am observat cum pielea i s-a înfiorat, perișorii fini ridicându-se într-o apărare vană. *L-a mai văzut*, mi-am zis eu. *Ori*, *în cele din urmă*, *și-a dat seama ce reprezintă*.

Nu am avut nevoie de cuvintele interpretei; ochii ei i-au întâlnit pe ai mei și, deși cuvintele îmi erau necunoscute, am înțeles limpede întrebarea.

— Cum a ajuns asta la tine? a spus ea, iar fata i-a redat tonul cu fidelitate.

Palma mea rămăsese deschisă; opalul se potrivea perfect în căușul ei; greutatea pietrei era contrazisă de culorile pe care le radia, sclipind ca o bășică de săpun în mâna mea.

— A venit la mine într-un vis, am spus într-un târziu, neștiind

cum să explic altfel lucrurile.

Răsuflarea bătrânei s-a transformat în suspin. Teama nu i-a dispărut din ochi, dar era copleșită de altă senzație – curiozitate, oare? A spus ceva, iar una dintre femei s-a ridicat și a scotocit într-un coș de sub cadrul patului din spatele ei. A revenit și s-a înclinat lângă bătrână, după care i-a întins ceva.

Bătrâna a început să cânte, la început încet, cu glas nesigur din cauza vârstei, dar puternic. Și-a frecat palmele deasupra focului și dintre ele au căzut niște fărâme cafenii, care s-au înălțat imediat sub formă de fum, răspândind un miros puternic de tutun.

Era o noapte tăcută; am auzit crescând și scăzând vocile și râsetele de la vatra din celălalt capăt al încăperii, unde bărbații beau. Am surprins exprimarea ciudată a lui Jamie – vorbea în franceză. Oare Roger era îndeajuns de aproape ca să îl audă?

Am inspirat adânc. Fumul se ridica drept din foc, precum un pilon subțire și alb, iar parfumul puternic și dulceag de tutun, amestecat cu mirosul de aer rece, a declanșat amintiri fără legătură între ele: meciurile de fotbal de la liceul Briannei; arome plăcute de pături din lână și termosuri cu cacao, firicele de fum de țigară care pluteau prin mulțime. Ceva mai îndepărtate erau alte amintiri, mai neplăcute: tineri bărbați în uniforme, în lumina intermitentă a aerodromurilor, care striveau chiștoacele de țigară și fugeau apoi să lupte, lăsând în urma lor doar izul de fum în aerul iernatic.

Tewaktenyonh a spus ceva, privindu-mă fix, iar vocea moale a fetei m-a trezit din visare.

— Povestește-mi visul.

Era cu adevărat un vis ori era o amintire ca acestea, reînviată pe aripile fumului scos de un copac arzând? Nu avea importanță; aici, toate amintirile mele erau vise.

I-am spus ce am putut. Amintirea – furtuna și refugiul găsit între rădăcinile cedrului-roșu, craniul îngropat și piatra – și visul; lumina de pe munte și bărbatul cu fața pictată în negru – fără să fac vreo deosebire între ele.

Bătrâna s-a aplecat înainte, iar uimirea de pe chipul ei a oglindit-o pe cea a nepoatei.

— L-ai văzut pe Purtătorul-de-Foc? a exclamat fata. I-ai văzut fața?

S-a tras înapoi de parcă aș fi reprezentat o primejdie.

Bătrâna a spus ceva răspicat; uimirea i se transformase într-o privire strălucind de interes. A îmboldit-o pe fată și, nerăbdătoare, a repetat întrebarea.

— Bunica întreabă dacă poți povesti cum arăta, ce purta?

— Nimic. Doar o legătură de șale, adică. Și era pictat.

— Pictat? Cum? a întrebat fata, ca reacție la întrebarea tăioasă a bunicii ei.

Am descris cât de bine am putut pictura de pe corpul bărbatului pe care îl văzusem. Nu a fost greu; dacă închideam ochii, îl vedeam la fel de limpede cum îmi apăruse pe coasta muntelui.

— Și fața lui era neagră, de la frunte până la bărbie, am încheiat, deschizând ochii.

Cât l-am descris pe om, interpreta a devenit vădit tulburată; buzele îi tremurau și se uita temătoare când la mine, când la bunica ei. Bătrâna a ascultat cu atenție, iar ochii îi erau cercetători, încordându-se să deslușească înțelesuri pe fața mea, înainte ca traducerea să îi ajungă la urechi.

Când am încheiat, a rămas tăcută, cu ochii fixați asupra mea. Într-un târziu, a încuviințat din cap, a întins mâna stafidită și a prins între degete șiragurile salbei violet de pe umăr. Myers îmi spusese suficient de multe ca să înțeleg acel gest. Salba era un blazon de familie, însemnul funcției ei; cuvintele rostite cu mâna pe salbă erau echivalente cu o mărturie făcută cu mâna pe Biblie.

— La sărbătoarea Porumbului Verde, cu mulți ani în urmă – degetele interpretei au fluturat de patru ori –, la noi a venit un om dinspre nord. Vorbea o limbă ciudată, dar am înțeles ce spunea; vorbea precum Canienga sau poate Onondaga, dar nu a vrut să ne spună din ce trib sau sat era – doar clanul, care era al Țestoasei. Era sălbatic, dar viteaz. Bun vânător și războinic. Oh, un bărbat frumos. Tuturor femeilor le plăcea să-l privească, dar ne temeam să ne apropiem prea mult de el.

Tewaktenyonh s-a oprit un moment, iar privirea visătoare din ochii ei m-a îndemnat să mă întreb câtă vreme trecuse de atunci; trebuie să fi fost femeie în toată firea, dar probabil suficient de tânără ca să o impresioneze străinul înspăimântător și interesant.

— Bărbații nu erau prea prudenți; așa sunt ei.

A aruncat o privire scurtă spre *ceilidh*, care devenea tot mai

zgomotoasă.

— Bărbații stăteau și fumau cu el, beau bere aromată cu molid și îl ascultau. Vorbea de la miezul zilei până la căderea întunericului, apoi noaptea, lângă foc. Avea fața mereu fioroasă, pentru că vorbea despre război.

A oftat, apoi și-a îndoit degetele peste șiragul de scoici violet.

— Întotdeauna despre război. Nu împotriva mâncătorilor de broaște din satul învecinat ori a celor care mănâncă balegă de elan. Nu, trebuia să ridicăm tomahawkurile împotriva *O'seronni*. Să-i ucidem pe toți, de la cel mai bătrân până la cel mai tânăr, de la Linia Tratatului până la marea cea mare. Să mergem la Cayuga, să trimitem mesaje către Seneca[30], să facem Liga Irocheză să se strângă. Să acționăm înainte de a fi prea târziu, așa spunea.

A ridicat din umerii firavi, apoi i-a lăsat să cadă.

— „Prea târziu pentru ce?" întrebau bărbații. „De ce să pornim un război fără rost? În anotimpul ăsta nu avem nevoie de nimic; nu există tratat de război", asta era înainte de Timpul Francezilor, înțelegi? „E ultima noastră șansă", le spunea el. „Deja s-ar putea să fie prea târziu. Ne ademenesc cu metal, ne atrag cu puști și cuțite și ne distrug folosind niște oale de gătit. Întoarceți-vă, fraților! Ați părăsit obiceiurile unor ani măreți. Întoarceți-vă, altfel nu veți mai exista. Poveștile voastre vor fi uitate. Ucideți-i acum, altfel vă vor mânca ei". Și fratele meu, care era atunci *sachem*, și celălalt frate, care era căpetenie războinică, au spus că asta era o neghiobie. Să ne distrugă cu unelte? Să ne mănânce? Albii nu mănâncă inimile dușmanilor, nici măcar în luptă. Tinerii îl ascultau; ei îi ascultă pe cei cu glas puternic. Dar cei mai bătrâni se uitau ciudat la străin și nu ziceau nimic.

Bătrâna a dat din cap cu emfază, vorbind mai repede decât putea nepoata să traducă.

— El știa. Știa ce se va întâmpla – că britanicii și francezii vor lupta unii împotriva altora și ne vor cere ajutorul, ca să ne războim între noi. A spus că atunci era momentul, când luptau între ei, atunci trebuia să ne ridicăm împotriva lor și să-i alungăm. Tawineonawira – Dinte-de-Vidră – așa îl chema, mi-a spus: „Trăiți doar momentul. Cunoașteți trecutul, dar nu priviți

[30] Onondaga, Cayuga, Seneca, triburi care, alături de Mohawk, Oneida și Tuscarora, alcătuiau Liga Irocheză. (n.tr.).

spre viitor. Oamenii voștri spun: «Nu avem nevoie de nimic în anotimpul ăsta», așa că nu se vor mișca. Femeile voastre cred că le este mai ușor să gătească în oale din fier decât să facă oale din lut. Nu vedeți ce se va întâmpla din cauza lenei și a lăcomiei voastre”. Iar eu i-am zis: „Nu e adevărat, nu suntem leneșe. Răzuim pieile, uscăm carnea și porumbul, stoarcem ulei din floarea-soarelui și îl punem în vase; ne pregătim pentru următorul anotimp – întotdeauna. Dacă nu am face asta, am muri. Ce legătură au oalele și vasele cu asta?” El a râs auzindu-mă, dar avea ochii triști. Nu era întotdeauna fioros cu mine, înțelegi?

Tânăra s-a uitat pe furiș la bunica ei, apoi și-a coborât ochii în poală.

— „Astea sunt griji de femeie”, mi-a spus el și a clătinat din cap. „Vă gândiți doar la mâncare și la straie. Nimic din toate astea nu contează. Bărbații nu se pot gândi la asemenea lucruri”. „Poți fi din *Hodeenosaunee*[31] și să gândești așa?” l-am întrebat eu. „În locul din care vii, nu luați în seamă ce gândesc femeile?” El a clătinat din nou din cap și a spus: „Nu puteți vedea îndeajuns de departe”. L-am întrebat cât de departe putea vedea el, dar nu a vrut să-mi răspundă.

Cunoșteam răspunsul la acea întrebare și pielea mi s-a înfiorat, în ciuda căldurii răspândite de foc. Știam prea bine cât de departe văzuse și cât de primejdioasă era imaginea de pe marginea acelei prăpăstii.

— Dar nimic din ce spuneam eu nu folosea, a continuat bătrâna, și nici ce spuneau frații mei. Dinte-de-Vidră devenea tot mai furios. Într-o zi a ieșit și a început dansul războiului. Era pictat – brațele și picioarele erau dungate cu roșu – și a cântat și a strigat prin tot satul. Toată lumea a ieșit să îl urmărească, să vadă cine îl va urma, iar când a înfipt tomahawkul în copacul războiului și a strigat că pleacă să ia cai și să îi jefuiască pe Shawnee, unii tineri l-au urmat. Au fost plecați între răsăritul și apusul unei luni și s-au întors cu cai, dar și cu scalpuri. Scalpuri de oameni albi, și frații mei s-au înfuriat. Asta va aduce soldați de la fort, au spus ei, sau răzbunarea celor din așezările Liniei Tratatului, de unde luaseră scalpurile. Dinte-de-Vidră le-a răspuns cu îndrăzneală că spera să se întâmple asta; atunci vom fi siliți să luptăm. Și a mai spus că va conduce și alte asemenea

[31] Liga sau Confederația Irocheză. (n.tr.).

atacuri, până când se va răscula toată țara și am înțeles că era așa cum a spus el; că trebuie să îi ucidem pe *O'seronni* sau să murim noi înșine. Nimeni nu l-a putut împiedica să facă așa cum spusese, și unii dintre tineri aveau sângele înfierbântat; l-au urmat, indiferent ce le spuneau alții. Fratele meu *sachem* a înălțat cortul pentru leacuri și l-a chemat pe Marea-Țestoasă ca să se sfătuiască. Au rămas în cort o zi și o noapte. Cortul se cutremura și dinăuntru se auzeau glasuri, și oamenii se temeau. Când fratele meu a ieșit din cort, a spus că Dinte-de-Vidră trebuie să plece din sat. Dinte-de-Vidră s-a înfuriat mai tare decât oricând. A stat în mijlocul satului și a strigat până i s-au umflat venele gâtului și ochii i s-au înroșit de mânie.

Glasul fetei a scăzut.

— A strigat lucruri îngrozitoare. Apoi s-a liniștit, și ni s-a făcut frică. A spus lucruri care ne-au frânt inima. Chiar și cei care îl urmaseră se temeau de el. Nu a mai dormit și nu a mai mâncat. O zi, o noapte și încă o zi, a vorbit și a tot vorbit, umblând prin sat, oprindu-se la ușile caselor și vorbind, până când oamenii din case îl alungau. Și după aceea a plecat. Dar a venit din nou. Și tot așa. Pleca și se ascundea în pădure, dar revenea, la focurile nopții, slab și înfometat, cu ochi sclipitori ca de vulpoi, și vorbea mereu. Vocea lui umplea satul noaptea și nimeni nu putea dormi. Am început să ne gândim că în el sălășluia un spirit rău, poate era Atatarho, din capul căruia Hiawatha a pieptănat șerpii; poate că șerpii ajunseseră în acel om, căutând un cămin. În cele din urmă, fratele meu care era căpetenie războinică a spus că totul trebuie să înceteze; trebuia să plece, altfel îl vom ucide.

Tewaktenyonh a tăcut. Degetele ei, care mângâiaseră salba întruna, ca și cum în ea ar fi găsit tărie pentru a povesti, erau acum nemișcate.

— Era un străin, a spus încet. Dar nu și-a dat seama că era străin. Cred că nu a înțeles.

La capătul celălalt a casei lungi, petrecerea cu băutură devenise extrem de zgomotoasă. Toți bărbații râdeau, legănându-se veseli încoace și încolo. Am auzit glasul lui Emily, ascuțit, râzând alături de ei. Tewaktenyonh s-a uitat în acea direcție încruntându-se.

Mi se părea că niște șoareci mi se furișează în sus și în jos pe șira spinării. Un străin. Un indian, după față și vorbă; chiar dacă vorba îi era puțin ciudată. Un indian – cu plombe din argint. Nu,

acel om nu înțelesese. Crezuse că ei erau poporul lui. Știind ce le rezerva viitorul, venise și încercase să îi salveze. Cum să creadă că ei îi puteau face vreun rău?

Însă ei vorbiseră *serios*. L-au dezbrăcat, a spus Tewaktenyonh, cu o expresie distantă. L-au legat de un stâlp din mijlocul satului și i-au pictat fața cu o cerneală făcută din funingine și tanin de stejar.

— Negrul înseamnă moarte; așa sunt pictați prizonierii care urmează să fie uciși, a precizat fata și a ridicat încet o sprânceană. Știai asta când l-ai întâlnit pe munte?

Am clătinat din cap, mută. Opalul se încălzise în palma mea, umezit de sudoare.

L-au torturat o vreme, l-au împuns cu bețe ascuțite, apoi l-au ars cu tăciuni încinși, astfel că bășicile se umflau și plesneau, iar pielea îi atârna în zdrențe. A rezistat bine la torturi, nu s-a văicărit, iar asta le-a plăcut oamenilor. Încă părea să reziste, așa că l-au lăsat legat de stâlp peste noapte.

— A doua zi dimineață, dispăruse.

Fața bătrânei ascundea nenumărate secrete. Nimeni nu aflase vreodată dacă se simțise fericită, ușurată sau nenorocită de acea evadare.

— Am spus că oamenii tribului nu trebuiau să îl urmărească, dar fratele meu s-a opus; omul avea să se întoarcă dacă nu ne încheiam socotelile cu el.

De aceea un grup de războinici a plecat pe urmele lui Dinte-de-Vidră. Având în vedere că sângera, nu le-a fost greu să îl găsească.

— L-au urmărit spre sud. Au încercat de câteva ori să îl prindă, dar el era puternic. A continuat să alerge. Vreme de patru zile l-au urmărit și, în cele din urmă, l-au prins într-un luminiș de plopi, desfrunziți în zăpadă și cu crengile albe ca osul.

Bătrâna a văzut întrebarea din ochii mei și a dat din cap.

— Fratele meu, căpetenia războinică, a fost acolo. Mi-a povestit mai târziu. Dinte-de-Vidră era singur și neînarmat. Nu avea nicio șansă și știa asta. Dar i-a înfruntat – și a vorbit. Chiar după ce unul dintre războinici l-a izbit peste față cu o măciucă, a continuat să vorbească, cu sângele umplându-i gura, scuipând cuvintele odată cu dinții sparți. A fost un bărbat curajos, a spus bătrâna cu un aer gânditor. Nu a cerșit îndurare. Le-a spus aceleași lucruri ca mai înainte, dar frații mei ziceau că de astă

dată a vorbit altfel. Înainte fusese înfierbântat ca un foc; murind, a vorbit cu răceală – și pentru că erau rostite cu atâta răceală, cuvintele lui i-au îngrozit pe războinici. Chiar și când străinul a rămas întins și mort pe zăpadă, cuvintele lui au continuat să răsune în urechile războinicilor. S-au culcat, dar vocea lui le-a vorbit în vise și i-a împiedicat să doarmă. *Veți fi uitați*, le zicea el. *Națiunea irocheză nu va mai exista*. *Nimeni nu va mai spune poveștile voastre*. *Tot ce sunteți sau ați fost se va pierde*. Au plecat spre casă, dar vocea lui i-a urmărit. Noaptea, nu puteau dormi din cauza vorbelor grele care le răsunau în urechi. Ziua, auzeau strigăte și șoapte dinspre copacii printre care mergeau. Unii dintre ei credeau că erau doar țipete de corbi, dar alții au susținut că nu, îl auzeau limpede. În cele din urmă, fratele meu a spus că acel om fusese vrăjitor.

Bătrâna mi-a aruncat o privire aspră. *Je suis une sorcière*, așa spusesem. Am înghițit în sec și am dus mâna spre amuleta de la gât.

— Fratele meu a hotărât că trebuia să i se taie capul, astfel nu va mai vorbi. S-au întors și i-au tăiat capul, pe care l-au atârnat de creanga unui molid. Dar în acea noapte, când dormeau, încă i-au auzit glasul și s-au trezit cu inimile strânse. Corbii îi ciuguliseră ochii, dar capul continua să vorbească. Un om foarte curajos a zis că trebuia să ia capul și să îl îngroape departe.

Bătrâna a surâs slab.

— Acel bărbat curajos mi-a fost soț. A învelit capul într-o bucată de piele de căprioară și a fugit cu el, departe spre sud, dar capul a continuat să-i vorbească sub braț, așa că și-a pus dopuri de ceară în urechi. Într-un târziu, a văzut un cedru-roșu foarte mare și și-a dat seama că acolo era locul potrivit, pentru că acel copac are un spirit foarte puternic, care tămăduiește. A îngropat capul sub rădăcinile cedrului, iar când și-a scos dopurile din urechi, nu a mai auzit decât vântul și susurul apei. S-a întors în sat și, din acea zi până acum, nimeni nu a mai rostit numele lui Dinte-de-Vidră.

Fata a încheiat, cu ochii țintă la bunica ei. Evident, totul era adevărat; ea nu auzise niciodată acea poveste.

Mi-am înghițit nodul din gât și am încercat să respir nestingherită. Fumul încetase să se înalțe în timpul discuției; acum plutea într-un mic nor deasupra capetelor, iar aerul era încărcat cu un parfum amețitor.

Veselia din cercul băutorilor se domolise. Unul dintre bărbați s-a ridicat și, clătinându-se, a ieșit din casă. Alți doi stăteau lungiți pe o parte lângă foc, pe jumătate adormiți.

— Și ce-mi poți spune despre piatra asta? am întrebat, ridicând opalul. Ai văzut-o? Era a lui?

Tewaktenyonh a întins o mână ca și cum ar fi vrut să îl atingă, dar și-a retras-o.

— Există o legendă, a spus încet fata, fără să-și ia ochii de la opal. Șerpii magici poartă pietre prețioase în capete. Dacă ucizi un asemenea șarpe și iei piatra, ea îți va da o mare putere.

S-a foit neliniștită și nu mi-a fost greu să îmi imaginez mărimea unui șarpe care ar fi purtat o asemenea piatră.

Făcând semn cu capul către piatra prețioasă, bătrâna a început brusc să vorbească. Fata a tresărit, dar a tradus cu supușenie.

— A fost a lui, a spus ea. O numea *tika-ba*.

M-am uitat la interpretă, dar ea a clătinat din cap.

— *Tika-ba*, a repetat ea, pronunțând limpede. Nu e cuvânt englezesc?

Am scuturat din cap.

După ce își terminase povestea, bătrâna s-a lăsat pe spate, învelindu-se în blănuri și privindu-mă dusă pe gânduri. Ochii ei au rămas ațintiți asupra amuletei de la gâtul meu.

— De ce ți-a vorbit? De ce ți-a dat asta?

A făcut semn cu capul spre mâna mea și spre degetele strânse în jurul curburii opalului.

— Nu știu, am răspuns eu, dar mă prinsese nepregătită; nu avusesem timp să îmi controlez expresia feței.

M-a țintuit cu ochi pătrunzători. De acord, știa că mint, și totuși, cum îi puteam spune adevărul? Să-i spun cine era de fapt Dinte-de-Vidră – dacă acela era numele lui adevărat? Mai ales că profețiile lui se adeveriseră?

— Cred că a făcut parte din… familia mea, am rostit într-un târziu, gândindu-mă la ceea ce îmi spusese Pollyanne despre fantomele strămoșilor noștri.

Nu aveam cum să știu de unde – și când – venise acel om, probabil că era un strămoș sau un descendent. Dacă nu al meu, atunci al altcuiva ca mine.

Auzindu-mi vorbele, Tewaktenyonh s-a ridicat foarte dreaptă și s-a uitat mirată la mine. Apoi mirarea i-a dispărut treptat și a

încuviințat din cap.

— Te-a trimis la mine să auzi asta. S-a înșelat, a afirmat ea cu convingere. Fratele meu a spus că nu trebuie să vorbim despre el; trebuie să-l dăm uitării. Dar un om nu este uitat câtă vreme mai rămân două persoane sub cer. Una care să spună povestea, iar cealaltă să o asculte. Asta este.

S-a întins și mi-a atins mâna, având grijă să nu atingă și piatra prețioasă. Sclipirea umedă din ochii ei negri putea fi provocată de fumul de tutun.

— Eu sunt una. Tu ești cealaltă. Nu a fost uitat.

I-a făcut semn fetei, care s-a ridicat în tăcere și ne-a adus mâncare și de băut.

Când, în cele din urmă, m-am ridicat ca să mă întorc în casa lungă în care eram cazați, am aruncat o privire spre participanții la petrecere. Podeaua era înțesată de bărbați care sforăiau, iar butoiașul zăcea răsturnat pe o parte. Două-Sulițe stătea pașnic pe spate, cu un zâmbet fericit pe fața ridată. Fata, Ian și Jamie dispăruseră.

Jamie mă aștepta afară. Aburii răsuflării lui se ridicau albi în aerul nopții, iar hainele îi miroseau a whisky și a tutun.

— S-ar părea că te-ai distrat, am spus eu, luându-l de braț. Ai făcut vreun progres?

— Așa cred.

Ne-am îndreptat pășind unul lângă altul spre casa unde trebuia să dormim.

— A mers bine. Ian a avut dreptate, fie-i numele binecuvântat; acum au văzut că această mică petrecere nu a fost rea și cred că vor fi dispuși să încheie târgul.

Am aruncat o privire spre casele lungi, cu norii lor de fum și cu licărul focurilor care se vedea în dreptul ușilor și al găurilor pentru fum. Oare Roger se afla în vreuna dintre ele? Așa cum procedam în fiecare zi, am făcut instinctiv o socoteală – șapte luni. Pământul se dezgheța; dacă vom călători în parte pe apă, puteam încheia călătoria într-o lună – cel mult șase săptămâni. Da, dacă plecam curând, puteam ajunge la vreme.

— Dar tu, englezoaico? Mi s-a părut că ai avut o discuție aprinsă cu bătrâna. Știa ceva despre piatră?

— Da. Hai înăuntru și o să-ți povestesc.

A ridicat pielea care servea drept ușă și am pășit înăuntru, simțind opalul greu din palmă. Indienii nu știuseră cum îl numise

acel om, dar eu știam. Bărbatul pe nume Dinte-de-Vidră, care venise pentru a declanșa un război, pentru a salva o națiune, bărbatul cu plombe din argint. Da, știam ce însemna *tika-ba*.

Biletul de întoarcere, nefolosit. Moștenirea mea.

58. Întoarcerea lordului John

River Run, martie 1770

Phaedre adusese una dintre rochiile Jocastei, din mătase galbenă, foarte largă la poale.

— În seara asta avem o companie mai selectă decât domnul Cooper sau avocatul Forbes, a zis Phaedre cu satisfacție. Avem un lord *adevărat*, ce spuneți de asta?

A așezat pe pat un braț de material și s-a apucat să tragă fâșii și bucăți din faldurile înfoiate, dând ordine ca un sergent la instrucția recruților.

— Uitați, dezbrăcați-vă și puneți-vă corsetul ăsta. Aveți nevoie de ceva rezistent, ca să vă țină pântecul strâns. Doar țărăncile din sălbăticie nu poartă corset. Chiar dacă mătușa dumneavoastră e oarbă ca un liliac, a cerut să fiți îmbrăcată frumos – de mult asta. Și trageți-vă ciorapii și jartierele – nu-i așa că sunt frumoase? Mi-a plăcut mereu perechea aia cu frunzulițe pe ea. Apoi o să prindem fustele și după aceea…

— Ce lord? a spus Brianna, luând corsetul și uitându-se încruntată la el. Dumnezeule, dar din ce e făcut, din fanoane de balenă?

— Îhîm. Corsetele ieftine sau din fier nu sunt pentru dom’șoara Jo, cu siguranță.

Phaedre s-a gudurat ca un terier, încruntându-se și mormăind către sine.

— Unde-a dispărut jarteaua aia?

— Nu am nevoie de corset. Și ce lord spuneai că vine?

Phaedre s-a îndreptat de spate și a privit-o cu hotărâre peste faldurile rochiei galbene din mătase.

— Nu aveți nevoie de el? a întrebat ea cu glas autoritar. Păi cum asta, când sunteți gravidă în șase luni? Ce părere aveți, să apăreți la masă umflată, iar Domnia Sa să se holbeze la

dumneavoastră prin lornion?

Brianna nu și-a putut reține un zâmbet auzind acea descriere, dar a răspuns cât se putea de sec.

— Ce importanță are? Tot ținutul știe deja că o să am un copil. M-ar mira ca preotul acela itinerant – domnul Urmstone, parcă așa îl cheamă – să nu fi ținut o predică despre mine la Buttes.

Phaedre a scos un hohot scurt de râs.

— A făcut asta, a spus ea. Acum două duminici. Mickey și Drusus au fost acolo. Li s-a părut amuzant, dar mătușa dumneavoastră a socotit altfel. L-a pus pe avocatul Forbes să îl acuze de calomnie, dar bătrânul reverend Urmstone a spus că nu e calomnie, ci adevărul.

Brianna s-a uitat fix la menajeră.

— Și ce anume a spus despre mine?

Phaedre a clătinat din cap și a continuat să caute printre țesături.

— N-ați vrea să știți, a spus ea, pe un ton sumbru. Dar fiindcă lucrurile sunt așa cum sunt, dacă întregul comitat știe, asta nu înseamnă că trebuie să vă plimbați cu pântecul mare prin sufragerie și să îl faceți pe Domnia Sa să nu aibă nicio îndoială, de aceea puneți-vă corsetul.

Tonul ei autoritar nu lăsa loc de ripostă. Împotriva voinței ei, Brianna s-a chinuit să îmbrace obiectul vestimentar rigid și a lăsat-o pe Phaedre să i-l strângă bine. Încă avea talia zveltă, dar pântecul umflat era ușor de ascuns de rochia largă și de fuste.

S-a privit lung în oglindă, observând capul lui Phaedre, cu păr negru, apărând în dreptul coapselor ei în timp ce îi aranja ciorapii verzi din mătase. Abia dacă putea respira și să aibă corpul atât de strâns nu putea să fie bine pentru copil. Corsetul avea șnururile în față, astfel că, imediat ce Phaedre va ieși, o să le slăbească. Ducă-se naibii lordul, indiferent cine ar fi fost el.

— Și cine este acest *lord* pe care îl avem invitat la cină? a întrebat ea pentru a treia oară, pășind supusă între faldurile înfoiate ale cămășuței albe și scrobite pe care menajera i-o ținea în față.

— E lordul John William Grey, de la plantația Josiah din Virginia.

A rostit silabele cu un respect deosebit, deși părea destul de dezamăgită de numele simple și scurte ale lordului. Brianna și-a dat seama că Phaedre l-ar fi preferat pe lordul FitzGerald

Vanlandingham Walthamstead, dacă acesta ar fi existat.

— E prieten cu tatăl dumneavoastră, așa zice domnișoara Jo, a adăugat servitoarea, pe un ton lipsit de afectare. Așa, arătați bine. E bine că aveți sâni frumoși, rochia asta parcă e făcută pentru ei.

Brianna spera că asta nu însemna că rochia îi va expune sânii; corsetul îi venea până sub ei, ridicându-i nefiresc de sus, amintind de ceva care stă să dea în clocot. Privindu-se în oglindă, a observat că sfârcurile erau vizibile, având o culoare întunecată, ca a vinului de coacăze.

Însă nu îngrijorarea de a se expune astfel i-a abătut atenția de la micile ajustări făcute de Phaedre, ci acea remarcă rostită nepăsător: *E prieten cu tatăl dumneavoastră*.

•

Nu erau foarte mulți invitați; Jocasta rareori își umplea sufrageria cu oameni. Dependentă de auz pentru a surprinde nuanțele și intrigile sociale, nu voia să riște o avalanșă de vești. Totuși, în încăpere erau mai multe persoane decât de obicei: avocatul Forbes, desigur, cu sora lui, o fată bătrână, domnul MacNeill cu fiul său, judecătorul Alderdyce cu mama sa și doi bărbați necăsătoriți, fiii lui Farquard Campbell. Însă nimeni care să semene cu lordul anunțat de Phaedre.

Brianna a surâs acru pentru sine. „Lasă-i să vadă”, a murmurat ea, îndreptându-și spatele, astfel că pântecul i s-a umflat cu mândrie în față, lucind pe sub mătăsuri. S-a bătut încurajator peste burtă. „Hai, Osbert, să fim prietenoși”.

Intrarea ei a fost întâmpinată de exclamațiile cordiale ale tuturor, făcând-o să se rușineze ușor de cinismul ei. Erau oameni amabili, inclusiv Jocasta; în definitiv, situația sa nu avea nicio legătură cu ei.

Cu toate astea, i-a plăcut expresia ușor șocată a judecătorului, care a încercat să și-o ascundă, dar și zâmbetul prea dulceag de pe fața mamei lui, când ochii ei mici, ca de papagal, au observat prezența de netăgăduit a lui Osbert. Chiar dacă Jocasta făcea propuneri de căsătorie, mama judecătorului era cea care hotăra, fără nicio îndoială. Brianna a răspuns privirii doamnei Alderdyce cu un zâmbet dulce.

Fața asprită de vreme a domnului MacNeill a tresărit slab, în semn de amuzament, apoi el s-a înclinat cu un aer grav și a întrebat-o cum se simțea, fără să se jeneze defel. Cât despre

avocatul Forbes, chiar dacă observase ceva neobișnuit în înfățișarea ei, a tras perdeaua discreției profesionale peste întreaga situație și a salutat-o cu obișnuita lui blândețe.

— A, domnișoară Fraser! a spus el. Exact persoana de care aveam nevoie. Eu și doamna Alderdyce am avut o dispută amicală privind o chestiune de estetică. Dumneavoastră, care aveți simțul frumosului, trebuie să veniți cu o părere extrem de valoroasă, dacă sunteți dispusă să îmi faceți favoarea de a v-o exprima.

Luând-o de braț, a tras-o delicat alături de el – departe de MacNeill, care a privit-o ridicând din sprâncene, dar nu a făcut niciun gest pentru a interveni.

Avocatul a condus-o spre șemineu, în apropierea căruia, pe o masă, se aflau patru cutiuțe din lemn. Ridicând ceremonios capacele, avocatul a dat la iveală, pe rând, patru pietre prețioase, fiecare de mărimea unui bob mare de mazăre, fiecare așezată într-un înveliș de catifea de culoare închisă, pentru a-i scoate în evidență strălucirea.

— Mă gândeam să cumpăr una dintre aceste pietre prețioase, a explicat Forbes. Pentru un inel. Mi-au fost trimise de la Boston.

I-a surâs Briannei, simțind că sigur câștigase un pas înaintea competitorilor și, judecând după expresia oarecum furioasă a lui MacNeill, reușise.

— Spune-mi, draga mea, pe care l-ai prefera? Safirul, smaraldul, topazul sau diamantul?

S-a legănat înainte și înapoi, umflându-se în pene, iar vesta a părut să se umfle odată cu el.

Pentru prima oară de când era însărcinată, Brianna a avut o senzație de greață. S-a simțit amețită și fără vlagă, iar degetele îi tremurau, ca și cum i-ar fi amorțit.

Safir, smarald, topaz, diamant. Iar inelul tatălui ei avea un rubin. Cinci pietre ale puterii, vârfurile pentagramei unui călător în timp, garanția trecerii în siguranță. Pentru câte persoane? Fără să vrea, și-a desfăcut o palmă peste pântec.

Și-a dat seama de capcana în care Forbes își închipuia că o va ademeni. Dacă alegea una, el îi va dărui imediat piatra nemontată, o cerere în căsătorie care – după cum își închipuia el – o va sili să accepte pe loc ori să provoace o scenă neplăcută, respingându-l cu brutalitate. Gerald Forbes nu știa absolut nimic despre femei, s-a gândit ea.

— Păi… n-aș dori să risc o părere fără ca mai întâi să aud ce ar alege doamna Alderdyce, a spus ea, silindu-se să zâmbească amabil și făcând un semn din cap spre mama judecătorului, care a părut deopotrivă surprinsă și încântată că se ținea cont de părerea ei.

Brianna a simțit cum i se strânge stomacul și, pe furiș, și-a șters palmele asudate pe fustă. Iată, toate erau acolo, într-un singur loc – cele patru pietre prețioase despre care crezuse că îi va trebui o viață ca să le găsească.

Doamna Alderdyce tocmai arăta cu un deget bolnav de artrită smaraldul, explicând virtuțile alegerii făcute, dar Brianna nu a acordat nicio atenție spuselor bătrânei. A aruncat o privire spre avocatul Forbes, a cărui față rotundă încă exprima îngâmfarea. Brusc, a simțit un imbold nebunesc.

Dacă spunea da în acele momente, în acea seară, cât el avea cele patru pietre prețioase… se putea preta la așa ceva? Să îl îmbrobodească, să îl sărute, să îl facă să se simtă bine, apoi să fure pietrele?

Da, putea face asta – dar după aceea? Să fugă în munți cu ele? Să o lase pe Jocasta în dizgrație și să dea naștere unui mare scandal în ținut, să fugă și să se ascundă ca un hoț de rând? Și cum va putea ajunge în Indii înainte de nașterea copilului? A făcut socoteli în minte, știind că era o nebunie… și totuși se putea realiza.

Pietrele sclipeau și parcă îi făceau cu ochiul, ispită și mântuire. Toți cei prezenți se apropiaseră să le privească, ignorând-o pentru moment.

S-a gândit că se putea ascunde, iar etapele planului i s-au derulat aievea prin fața ochilor, aproape fără să vrea. Va fura un cal și va urca pe valea Yadkin, către sălbăticie. Deși se afla în apropierea focului, s-a înfiorat, înghețând la gândul de a fugi prin zăpezi. Dar mintea ei gonea în continuare.

Se putea ascunde în munți, la cabana părinților ei, unde îi va aștepta să revină împreună cu Roger. Dacă se întorceau. Dacă Roger avea să fie cu ei. Da, și ce făcea dacă năștea copilul singură cuc pe munte, fără să aibă pe nimeni aproape și fără alt ajutor decât niște pietre prețioase furate?

Ori să plece imediat la Wilmington și să găsească o corabie spre Indii? Dacă Jocasta avea dreptate, Roger nu se va mai întoarce. Sacrifica singura șansă de a reveni în timpul ei

așteptând un bărbat care murise oricare, dacă nu murise, ar putea să îi respingă pe ea și pe copil?

— Domnișoară Fraser?

Avocatul Forbes aștepta plin de speranță.

Brianna a inspirat adânc și a simțit câteva broboane de sudoare furișându-se printre sâni, pe sub corsetul lărgit.

— Sunt toate frumoase, a spus ea, surprinsă de detașarea cu care reușise să rostească acele vorbe. N-aș putea nicidecum să aleg una, nu am o slăbiciune aparte pentru pietrele prețioase. Regret, dar am gusturi foarte simple.

A surprins licărul unui zâmbet pe fața domnului MacNeill și roșeața profundă de pe obrajii bucălați ai lui Forbes, și s-a întors cu spatele la pietre cu un gest politicos.

— Cred că nu vom mai întârzia cu cina, i-a șoptit Jocasta la ureche. Dacă Domnia Sa lordul e reținut undeva…

Ca la un semn, Ulysses a apărut în pragul sufrageriei, elegant în livrea completă, ca pentru a anunța că masa era pregătită.

— Doamnă, lordul Grey, a spus el cu glas plăcut, care s-a auzit limpede peste murmurul invitaților, apoi s-a tras deoparte.

Jocasta a scos un oftat de mulțumire și a îndemnat-o pe Brianna să înainteze către silueta subțire care rămăsese în prag.

— Bun. Vei sta alături de el, draga mea.

Brianna a aruncat o privire înapoi, spre masa de lângă șemineu, dar pietrele dispăruseră.

•

Lordul John a constituit o surpriză pentru ea. O auzise pe mama ei vorbind despre John Grey – soldat, diplomat, nobil – și se așteptase la cineva înalt și impozant. Însă el era mai scund cu cincisprezece centimetri decât ea, subțirel și cu oase fine, avea ochi mari și atrăgători și o frumusețe care ar fi părut aproape feminină, dacă nu ar fi existat linia fermă a gurii și a maxilarului.

Păruse șocat când o văzuse; mulți bărbați aveau aceeași reacție, pentru că erau luați prin surprindere de statura ei, însă apoi a început să își pună în valoare farmecul considerabil, povestind anecdote amuzante legate de călătoria lui, admirând cele două picturi pe care Jocasta le atârnase pe perete și delectându-i pe meseni cu știri despre situația politică din Virginia.

Lordul nu a adus vorba despre tatăl ei, și Brianna i-a fost

recunoscătoare pentru asta.

Cu un zâmbet absent, Brianna o asculta pe domnișoara Forbes vorbind despre importanța fratelui ei. Se simțea din ce în ce mai mult ca și cum s-ar fi înecat într-un ocean de intenții bune. Nu-i puteau da pace? Jocasta nu putea avea decența de a mai aștepta câteva luni?

— ... și mai e gaterul pe care tocmai l-a cumpărat în Averasboro. Doamne, ce bine se ocupă de toate, nici nu vă pot povesti!

Nu, nu puteau, s-a gândit ea aproape disperată. Nu-i puteau da pace. Erau scoțieni, amabili, dar cu simț practic, și nutreau o convingere de fier că aveau dreptate – aceeași convingere care îi făcuse pe jumătate dintre ei să moară sau să fie exilați după Culloden.

Jocasta ținea la ea, dar se vedea limpede că socotea că ar fi fost o greșeală să mai aștepte. De ce să sacrifice o căsătorie respectabilă, solidă și avantajoasă în favoarea unei speranțe firave de iubire?

Partea groaznică era că și ea știa că era o neghiobie să aștepte. Dintre toate lucrurile la care încercase să nu se gândească, acesta era cel mai cumplit – și iată-l crescând în mintea ei ca umbra unui copac mort, dezgolit pe fundalul zăpezii.

Dacă. Dacă se întorceau – dacă, dacă, DACĂ. Dacă părinții ei se întorceau, Roger nu va fi cu ei. Știa asta. Nu-i vor putea găsi pe indienii care îl luaseră – cum să reușească asta într-o sălbăticie fără drumuri, alcătuită doar din zăpezi și noroaie? Ori, dacă îi vor găsi pe indieni, se putea să afle că Roger murise – din cauza rănilor, a bolilor și a torturilor.

Ori va fi găsit în viață, dar va refuza să se întoarcă, nedorind să o mai vadă. Ori se va întoarce, cu acel înnebunitor sentiment al onoarei scoțiene, hotărând să o accepte, dar detestând-o. Ori se va întoarce, va vedea copilul și…

Ori nu se va întoarce niciunul. *Ți-l aduc acasă ori nu mă mai întorc*. Și ea va trăi acolo, singură, înecată în valurile propriei vinovății, iar trupul ei se va legăna în vârtejul de bune intenții, ancorată prin cordonul ombilical de un copil a cărui greutate o trăgea la fund.

— Domnișoară Fraser! Domnișoară Fraser, vă simțiți bine?

— Nu, nu prea, a răspuns ea. Cred că voi leșina.

Și asta s-a întâmplat, clătinând masa când a căzut în față, într-o fluturare de mătase și olandă.

•

Valul revenise din nou. Era purtată de un șuvoi de bunătate a oamenilor care se agitau de colo până colo, aducându-i băuturi calde și o cărămidă caldă pentru picioare, având grijă să stea bine învelită în salonaș, cu o pernă sub cap și săruri sub nas, la care se adăuga un șal gros în jurul genunchilor.

În cele din urmă, oamenii s-au retras. Putea rămâne singură. Iar acum, când adevărul era limpede în mintea ei, putea plânge după tot ce pierduse – tată și iubit, familie și mamă, timpul și locul și tot ce ar fi putut fi și nu va fi.

Numai că nu putea plânge.

A încercat. S-a străduit să evoce sentimentul de groază pe care îl simțise în sufragerie, singură între acei oameni. Însă acum, când era cu adevărat *singură*, în mod paradoxal, nu se mai temea. Una dintre sclavele casei a vârât capul pe ușă, dar ea i-a făcut semn cu mâna să plece.

Păi, și ea era scoțiană. „Ei, doar pe jumătate”, a murmurat ea, punându-și palma pe pântec, și avea dreptul să fie îndărătnică. Ei se vor întoarce. Toți: mama, tata, Roger. Deși simțea că acea convingere era mai curând din pene decât din fier... asta era convingerea ei. Și se va agăța de ea ca de o plută, până când cineva îi va desprinde degetele și o va lăsa să se scufunde.

Ușa salonașului s-a deschis, iar în prag a apărut silueta înaltă și slabă a Jocastei, profilată în lumina din hol.

— Brianna?

Fața ei palidă s-a întors fără greș spre canapea; doar bănuia unde o așezaseră ori auzea răsuflarea Briannei?

— Aici sunt, mătușă.

Jocasta a intrat în încăpere urmată de lordul John, iar în spatele lor venea Ulysses cu o tavă cu ceai.

— Cum te simți, copila mea? N-ar fi bine să trimit după doctorul Fentiman?

S-a încruntat și și-a lăsat mâna lungă pe fruntea Briannei.

— Nu!

Brianna îl cunoscuse pe doctorul Fentiman, un bărbat negricios, bondoc, cu palmele veșnic umede, care credea cu tărie în folosirea leșiei și a lipitorilor, astfel că, de fiecare dată când îl vedea, se cutremura.

— Ăă… nu. Mulțumesc, dar mă simt bine acum, am avut doar o amețeală de moment.

— Bine, a încuviințat Jocasta, apoi și-a întors ochii orbi spre lordul John. Domnia Sa va pleca mâine-dimineață la Wilmington; dorește să îți transmită cele mai bune urări, dacă te simți îndeajuns de bine.

— Da, desigur.

Brianna s-a ridicat în șezut și a coborât picioarele pe podea. Așadar, lordul nu va zăbovi; asta o va dezamăgi pe Jocasta, dar nu și pe ea. Totuși, putea să se arate politicoasă o vreme.

Ulysses a așezat tava pe masă și, cu pași ușori, a ieșit pe ușă în urma mătușii ei, lăsându-i singuri.

Lordul și-a tras un taburet brodat și s-a așezat fără să aștepte invitația ei.

— Domnișoară Fraser, vă simți cu adevărat bine? N-aș vrea să vă văd leșinând printre cești.

A zâmbit în colțul gurii, iar Brianna a roșit.

— Da, mi-e bine, a răspuns ea scurt. Doriți să îmi spuneți ceva?

El nu părea surprins de întrebarea ei directă.

— Da, dar m-am gândit că ați prefera să nu aduc vorba despre acest subiect în fața celorlalți oaspeți. Am înțeles că vă interesează să știți unde s-ar putea afla un domn pe nume Roger Wakefield, da?

Până atunci se simțise bine; auzind acele vorbe, valul de slăbiciune amenința să revină.

— Da. De unde… știți cumva unde este?

— Nu.

Lordul a văzut-o cum se schimbase la față, de aceea i-a luat mâna între ale lui.

— Nu, regret. Tatăl dumneavoastră mi-a scris, în urmă cu aproape trei luni, rugându-mă să îl ajut să îl găsească pe acest om. Se gândise că, dacă domnul Wakefield ar fi fost în vreun port, se putea întâmpla să fi fost recrutat cu forța, iar acum să se afle pe o navă a Maiestății Sale. M-a rugat să mă folosesc de cunoștințele mele din cercurile navale pentru a stabili dacă domnul Wakefield a avut parte de o asemenea soartă.

Amețeala a cuprins-o din nou, de astă dată amestecată cu remușcări, când și-a dat seama ce eforturi făcuse tatăl ei în încercarea de a-l găsi pe Roger.

— Nu este pe o navă.

El a rămas surprins de tonul ei ferm.

— Nu am găsit nicio dovadă că ar fi fost îmbarcat cu forța între Jamestown și Charleston. Totuși, există posibilitatea să fi fost luat în ajunul plecării, caz în care prezența lui în echipaj să nu fi fost înregistrată decât în momentul în care nava ajunge în vreun port. De aceea plec mâine spre Wilmington, ca să mă interesez.

— Nu e nevoie. Știu unde este.

În câteva cuvinte, i-a povestit cum stăteau lucrurile.

— Jamie – adică tatăl dumneavoastră – s-a dus să-l salveze pe acest om din mâinile irochezilor?

Tulburat, lordul John s-a întors și a turnat ceai în cele două cești, întinzându-i una fără să o întrebe dacă voia.

Ea a ținut ceașca între palme, găsind o măruntă consolare în căldura ei și o consolare ceva mai mare în faptul că putea discuta deschis cu lordul John.

— Da. Am vrut să merg cu ei, dar…

— Da, înțeleg.

A aruncat o privire spre pântecul ei și a tușit.

— Înțeleg că e urgent ca domnul Wakefield să fie găsit, nu?

Brianna a râs nefericită.

— Pot aștepta. Lord John, spuneți-mi ceva. Ați auzit de legământ?

Sprâncenele lui blonde s-au unit un moment.

— Da, a spus încet. Un obicei scoțian legat de o căsătorie temporară, adevărat?

— Da. Vreau să știu dacă aici este legal.

El și-a frecat falca, gândindu-se. Ori se bărbierise recent, ori avea o barbă rară; chiar dacă era târziu, Brianna nu a observat niciun fir de păr răsărit.

— Nu știu, a spus el într-un târziu. N-am auzit de așa ceva în dreptul practicat aici. Însă, potrivit legii comune, o femeie și un bărbat care conviețuiesc împreună ca soț și soție sunt considerați căsătoriți. Cred că obiceiul de care vorbiți s-ar încadra aici, nu?

— S-ar putea, doar că noi nu locuim împreună, a spus Brianna și a oftat. *Eu* mă socotesc căsătorită, dar mătușa mea nu este de aceeași părere. Susține că Roger nu se va întoarce ori că, dacă revine, tot nu sunt legată în mod legal de el. Chiar și

potrivit obiceiului scoțian, nu sunt legată de el decât un an și o zi. Ea vrea să-mi aleagă un soț – și Doamne, cât de mult se străduiește! Când ați apărut, am crezut că dumneavoastră sunteți noul candidat.

Lordul John a părut amuzat de idee.

— Aha. Așa se explică persoanele atât de diferite de la cină. Am observat că acel domn destul de rubicond – Alderdyce? Judecător, da? – părea înclinat să vă acorde o atenție care trecea dincolo de granițele normale ale galanteriei.

— Și tare mult o să-i folosească asta, a spus Brianna și a pufnit slab. Ar fi meritat să vedeți privirile pe care mi le arunca întruna doamna Alderdyce în timpul cinei. Nu vrea să-l vadă pe mielușelul ei – Dumnezeule, cred că are cel puțin patruzeci de ani – căsătorindu-se cu târfa locală a Babilonului. M-ar surprinde să îl mai lase să treacă vreodată pragul acestei case.

S-a bătut ușor cu palma peste pântec.

— Cred că am rezolvat problema asta.

Lordul John i-a zâmbit ironic, ridicând o sprânceană. A așezat ceașca pe masă și a întins mâna după carafa cu vin de Xeres și un pahar.

— Da? Ei bine, domnișoară Fraser, deși admir îndrăzneala strategiei dumneavoastră – mă pot adresa cu „draga mea?" – regret să vă informez că tactica nu a fost potrivită pentru terenul pe care ați ales să o folosiți.

— Ce să înțeleg din vorbele dumneavoastră?

Cu paharul în mână, lordul s-a lăsat puțin pe spate și a măsurat-o din ochi cu amabilitate.

— Doamna Alderdyce. Nefiind orb – deși în niciun caz la fel de abil ca mătușa dumneavoastră –, am băgat și eu de seamă că v-a urmărit. Dar mă tem că vă înșelați în privința ei.

A clătinat din cap și s-a uitat la Brianna peste buza paharului în timp ce sorbea.

— Nu era privirea cuiva scandalizat. Era dorința ei de a fi bunică.

Brianna s-a îndreptat de spate.

— Poftim?

— Dorința de a fi bunică, a repetat el.

S-a îndreptat și el de spate, apoi și-a umplut paharul până sus, turnând lichidul auriu cu grijă.

— Știți la ce mă refer, e vorba de dorința imperioasă a unei

femei în vârstă de a avea nepoți, ca să îi țină pe genunchi, să îi răsfețe cu dulciuri și, în general, să-i atragă.

A ridicat paharul spre nas și a inspirat reverențios aroma băuturii.

— Oh, asta e ambrozie. N-am băut un sherry decent de cel puțin doi ani.

— Cum adică? Vreți să sugerați că doamna Alderdyce socotește că eu… fiindcă sunt așa cum sunt… pot avea copii, și atunci este convinsă că voi mai avea și alții mai târziu? Dar e ridicol! Judecătorul poate să aleagă orice fată sănătoasă – cu reputație bună, a adăugat ea cu amărăciune, și să fie sigur că vor avea copii împreună.

Lordul John a luat o înghițitură și a lăsat lichidul să îi alunece pe limbă, savurându-i parfumul, înainte de a răspunde.

— Ei bine, nu. Cred mai curând că își dă seama că nu va putea. Ori nu vrea, nu are importanță.

Fără să clipească, s-a uitat la ea cu ochii de un albastru-deschis.

— Ați spus chiar dumneavoastră, are patruzeci de ani și nu e căsătorit.

— Vreți să spuneți că… dar e judecător!

Chiar în momentul în care a scos acea exclamație îngrozită, și-a dat seama de prostia făcută și și-a acoperit gura cu palma, după care, de furie, a roșit. Lordul John a pufnit în râs, deși oarecum ironic.

— Cu atât mai mare este certitudinea, a spus el. Aveți dreptate; ar putea alege orice fată din comitat. Dacă nu a ales încă…

A tăcut din delicatețe, apoi a ridicat paharul într-un toast ironic.

— Cred mai degrabă că doamna Alderdyce și-a dat seama că soluția cea mai bună pentru fiul ei este căsătoria cu dumneavoastră – probabil singura ei speranță să aibă nepotul pe care și-l dorește cu atâta ardoare.

— La naiba!

Nu putea să facă o mișcare mai bună, și-a dat ea seama cu disperare.

— Nu are importanță ce fac eu. Sunt blestemată. Mă vor mărita cu *cineva*, indiferent ce voi face!

— Dați-mi voie să mă îndoiesc de asta, a zis el.

Zâmbetul i s-a lățit, trădând o ușoară suferință.

— Din câte am observat în această seară, ați moștenit atitudinea directă a mamei și sentimentul onoarei de la tatăl dumneavoastră. Oricare dintre aceste trăsături vor fi suficiente pentru a vă salva dintr-o asemenea capcană.

— Nu-mi vorbiți despre onoarea tatălui meu, a replicat ea tăios. El m-a vârât în situația asta!

Lordul John a coborât ochii spre talia ei cu un aer vădit ironic.

— Mă șocați, a spus el politicos, dar fără a părea defel șocat.

Ea a simțit sângele răbufnindu-i în obraji, mai fierbinte decât până atunci.

— Știți foarte bine că nu la asta mă refer!

El și-a ascuns zâmbetul ridicând paharul cu vin de Xeres și a privit-o printre gene.

— Vă cer iertare, domnișoară Fraser. La ce vă referiți?

Ea a luat o înghițitură zdravănă de ceai pentru a-și masca deruta și a simțit lichidul cald și reconfortant alunecându-i pe gât, spre stomac.

— Mă refer, a rostit ea printre dinții încleștați, la *această* situație aparte; la faptul că sunt etalată ca un exemplar de vânzare cu sânge îndoielnic. Că sunt ridicată de ceafă ca o pisicuță fără stăpân, cu speranța că mă va adopta cineva! În primul rând, pentru că am rămas aici singură! a încheiat ea, simțind că vocea îi tremura în mod neașteptat.

— De ce sunteți singură aici? a întrebat-o lordul John, cu delicatețe. Mă gândeam că mama dumneavoastră putea să…

— Ea a vrut să plece. Nu am vrut să o las. Pentru că ea trebuia… adică el… of, ce încurcătură nenorocită!

Și-a lăsat capul în palme și s-a uitat amărâtă spre tăblia mesei; încă nu plângea, dar nici mult nu mai avea până acolo.

— Am înțeles.

Lordul John s-a aplecat și a pus paharul gol pe tavă.

— Draga mea, e foarte târziu și, dacă îmi îngăduiți să fac o remarcă, aveți nevoie de odihnă.

S-a ridicat și i-a pus ușor mâna pe umăr; în mod bizar, părea un gest prietenesc, nu condescendent, cum ar fi fost din partea unui alt bărbat.

— Se pare că nu mai e nevoie să plec la Wilmington, de aceea cred că voi accepta amabila invitație a mătușii dumneavoastră de a mai rămâne aici o vreme. Vom mai avea prilejul să stăm de

vorbă și vom vedea dacă există o soluție în situația dumneavoastră.

59. Șantajul

Vasul de toaletă era minunat, o realizare frumoasă din lemn de nuc lustruit, care ar fi satisfăcut orice exigență. Deosebit de potrivit pentru o noapte ploioasă ca aceea. Pe jumătate adormită, a ridicat capacul pe întunericul luminat de licăririle fulgerelor pe care le vedea pe fereastră, apoi s-a așezat încet, oftând ușurată în timp ce presiunea asupra vezicii dispărea treptat.

Evident încântat de spațiul intern creat astfel, Osbert a executat câteva salturi lenevoase, făcând pântecul Briannei să se unduiască în valuri fantomatice pe sub cămașa de noapte din flanel. S-a ridicat încet – în ultimele zile, făcea totul cu lentoare –, simțindu-se plăcut drogată de somn.

S-a oprit o clipă lângă patul răvășit și a privit spre frumusețea pură a dealurilor și a copacilor biciuiți de ploaie. Geamurile ferestrei erau reci ca gheața sub atingerea ei, iar norii veneau rostogolindu-se dinspre munți, cu burți negre și mârâind de tunete. Nu ningea, dar era o noapte urâtă și nu greșea spunând asta.

Cum era acum în munți? Oare ei ajunseseră în vreun sat ca să se adăpostească? Îl găsiseră pe Roger? A tremurat fără să vrea, deși tăciunii încă licăreau în vatră, iar în cameră era cald. A simțit atracția irezistibilă a patului, care îi promitea căldură și, chiar mai mult, ispita viselor în care putea scăpa de sâcâiala temerilor și a vinovăției.

S-a întors însă spre ușă și a ridicat mantia de pe cuierul din dosul ei. Chiar dacă situațiile urgente ale gravidiei îi impuneau să folosească vasul de toaletă, ea hotărâse că nicio sclavă nu va duce afară oala de noapte în locul ei, atâta vreme cât putea merge. Și-a înfășurat mantia strâns în jurul corpului, a luat vasul din cositor cu capac și a ieșit tăcută pe coridor.

Era foarte târziu; toate lumânările fuseseră stinse, iar mirosul stătut de focuri moarte zăboveau pe casa scării, dar a coborât destul de ușor la lumina fulgerelor. Ușa bucătăriei era descuiată,

o neglijență pentru care a binecuvântat-o pe bucătăreasă; nu era nevoie să facă zgomot chinuindu-se să tragă ivărul greu cu o singură mână.

Ploaia înghețată a izbit-o în față și picăturile ei au șiroit pe sub poalele cămășii de noapte, făcând-o să icnească. După ce a depășit primul șoc provocat de frig, a început să se bucure de vreme; violența ploii era entuziasmantă, iar vântul se dovedea suficient de puternic pentru a o face să se simtă ușoară pentru prima oară în ultimele luni.

S-a dus în grabă spre latrină, a clătit oala de noapte în apa care curgea de la o streașină, apoi a rămas în curtea pavată, îngăduindu-i vântului să îi bată în față și să îi biciuiască obrajii cu picături reci. Nu și-a dat seama dacă aceea era ispășire sau exaltare – nevoia de a împărtăși neplăcerile pe care probabil le înfruntau părinții ei ori vreun ritual păgân, nevoia de a se pierde pe sine lăsându-se pradă ferocității naturii. Oricare sau ambele, nu avea importanță; a pășit din proprie voință sub gura burlanului, lăsând apa să îi cadă în cap și să îi ude părul și umerii.

Gâfâind și scuturându-și apa din păr ca un câine, a dat să se retragă, dar s-a oprit imediat, când ochii ei au surprins o licărire bruscă. Nu era un fulger, ci un fascicul de lumină care a strălucit un moment, apoi a dispărut.

Preț de o clipă, o ușă de la locuințele sclavilor s-a deschis, apoi s-a închis. Venea cineva? Era cineva; a auzit pașii acelei persoane pe pietriș, și a făcut încă un pas în spate, între umbre – ultimul lucru pe care dorea să îl explice era ce căuta acolo.

Lumina fulgerului i-a dezvăluit persoana care se apropia și s-a cutremurat recunoscând-o. Lordul John Gray, într-o cămașă cu mânecă scurtă și cu capul descoperit, având părul blond desfăcut și fluturând în vânt, ignorând cu desăvârșire frigul și ploaia rece. A trecut fără să o vadă și a dispărut sub adăpostul verandei de la bucătărie.

Dându-și seama că era în primejdie de a fi încuiată afară, a fugit după el, cu stângăcie, dar destul de repede. El tocmai închidea ușa, când ea a lovit-o cu umărul. Șiroind de apă, s-a năpustit în bucătărie. Lordul John s-a holbat la ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Frumoasă noapte pentru o plimbare, a spus ea cu răsuflarea tăiată, nu-i așa?

Și-a dat părul ud pe spate, l-a salutat prietenos cu o înclinare din cap, a trecut pe lângă el și a pornit în sus, pe scări, labele ude ale picioarelor ei lăsând urme în formă de semilună pe treptele lustruite, închise la culoare. A tras cu urechea, dar, după ce a ajuns în cameră, nu a auzit pași în urma ei.

Și-a pus la uscat mantia și cămașa de noapte în fața focului și, după ce și-a șters părul și fața cu un prosop, s-a urcat goală în pat. Tremura, dar a simțit atingerea minunată a cearșafurilor din bumbac pe pielea dezgolită. S-a întins, și-a mișcat degetele picioarelor, după care s-a răsucit pe o parte, ghemuindu-se în jurul centrului ei de greutate, lăsând căldura constantă din interior să își întindă lujerii spre exterior, atingându-i treptat pielea și alcătuind un mic cocon de căldură în jurul ei.

A reluat încă o dată în minte scena de pe alee, foarte încet, gândurile obscure care o frământaseră în ultimele zile s-au închegat într-o formă inteligibilă.

Lordul John o trata întotdeauna cu atenție și respect – deseori, cu amuzament și admirație –, dar ceva lipsea. Nu reușise să își dea seama ce anume – o vreme, nici nu fusese conștientă de asta –, dar acum descoperise, fără niciun grăunte de îndoială.

Ca mai toate femeile remarcabile, se obișnuise cu admirația neîngrădită a bărbaților, și de așa ceva se bucurase și din partea lordului John. Însă dincolo de acea admirație exista de obicei ceva mai profund, mai subtil decât o privire sau un gest, o vibrație precum dangătul unui clopot îndepărtat, o recunoaștere viscerală că era femeie.

I se păruse că simțise asta din partea lordului John când se întâlniseră, dar după următoarele întâlniri, ajunsese la concluzia că se înșelase încă dintru început.

Ar fi trebuit să ghicească mai demult, și-a zis ea. Se mai confruntase odată cu această indiferență mascată, în cazul colegului de cameră al unui prieten ocazional. Însă lordul John ascundea totul foarte bine; probabil că ea nu ar fi bănuit niciodată dacă nu ar fi existat recenta întâlnire întâmplătoare din curte. Până acum nu-i sunase niciun clopoțel de avertizare în minte. Însă când el apăruse din locuințele servitorilor, totul îi sunase ca sirena unei mașini de pompieri.

S-a întrebat preț de o clipă dacă tatăl ei știa, dar a respins ideea. După ce trăise în închisoarea Wentworth, era imposibil să aibă sentimente atât de calde față de un bărbat cu asemenea

preferințe sexuale precum lordul John.

S-a întors pe spate. Suprafața netedă a cearșafului din bumbac a alunecat peste pielea și coapsele ei dezgolite, ca o mângâiere. Abia a perceput senzația și, când sfârcul i s-a întărit, a ridicat din reflex mâna pentru a-și cuprinde sânul, simțind mâna caldă și mare a lui Roger în minte, dar și o bruscă dorință. Apoi, tot în amintire, a simțit atingerea brutală a unor mâini mai aspre, strângând-o și chinuind-o, iar dorința i s-a transformat în furie bolnavă. S-a răsucit pe burtă, cu mâinile încrucișate peste sâni, cu fața îngropată în pernă, ținându-și picioarele lipite și dinții încleștați într-o încercare inutilă de apărare.

Copilul era mare; o umflătură incomodă; îi era imposibil să stea întinsă în acea poziție. Mormăind un blestem, s-a rostogolit și a sărit din pat, scăpând de cearșafurile ademenitoare și trădătoare.

Goală pușcă, a mers prin încăperea semiluminată. S-a așezat din nou în fața ferestrei, privind ploaia torențială. Părul îi atârna umed pe spate, iar frigul pătrundea prin geam, înfiorându-i pielea de pe brațe, șolduri și pântec. Nu a făcut niciun efort să se acopere sau să se întoarcă în pat, ci s-a mulțumit să rămână acolo, cu o mână pe umflătura mișcătoare a burții, și a privit afară.

Curând avea să fie prea târziu. Știuse încă de când ei plecaseră că era deja prea târziu – la fel și mama ei. Niciunul dintre ei nu voise să recunoască; amândoi susținuseră că Roger se va întoarce la vreme, că ea și el vor călători spre Hispaniola și își vor găsi drumul înapoi prin pietre – împreună.

Și-a lipit cealaltă mână pe geam; imediat după aceea, condensul i-a subliniat conturul degetelor. Era începutul lunii martie; probabil că mai aveau trei luni la dispoziție ori poate mai puțin. Drumul până pe coastă dura o săptămână, poate două. În luna martie, nicio corabie nu risca să înfrunte înșelătoarele Outer Banks. Deci cel mai curând, la începutul lunii aprilie puteau porni în călătorie pe ocean. Cât dura călătoria până în Indiile de Vest? Două sau trei săptămâni?

Așadar, la sfârșitul lunii aprilie. Le trebuiau câteva zile ca să-și croiască drum spre mijlocul insulei, pentru a găsi peștera. Vor merge încet, străduindu-se să răzbată prin junglă, ea având sarcina trecută de opt luni. Era periculos, deși, dacă se gândea bine, nu conta prea mult.

Asta s-ar întâmpla dacă Roger ar fi acum aici. Dar nu era. S-ar putea să nici nu vină, deși se chinuia să nu ia în calcul o atare posibilitate. Dacă nu se gândea la toate felurile în care el putea muri, atunci nu va muri; acesta era un produs al credinței ei îndărătnice, celelalte fiind că el încă nu murise și că mama ei se va întoarce înainte de nașterea copilului. Cât despre tatăl ei… furia răbufnea de fiecare dată când se gândea la el – la el sau la Bonnet –, de aceea încerca să se gândească la ei cât mai puțin posibil.

S-a rugat, desigur, cât de intens a putut, dar ea nu era făcută pentru rugăciuni și așteptare, ea era făcută pentru acțiune. Păcat că nu putuse merge cu ei să îl găsească pe Roger!

Însă nu avusese de ales. A strâns din dinți și și-a lăsat palma desfăcută pe pântec. Nu avusese de ales în multe privințe. Dar făcuse o alegere – să păstreze copilul, iar acum trebuia să suporte consecințele.

A început să tremure. Brusc, s-a întors cu spatele spre furtună și s-a apropiat de foc. Limba delicată a unei flăcări juca înapoia unui buștean crăpat și înroșit, miezul tăciunilor radiind o lumină aurie și albă.

S-a lăsat jos, pe covorașul din fața vetrei, și a închis ochii pe măsură ce focul trimitea valuri de plăcere peste pielea ei rece, mângâind-o ca o palmă. De astă dată a ținut în frâu orice gând legat de Bonnet, refuzându-i accesul în mintea ei, concentrându-se în schimb cu ardoare asupra puținelor amintiri prețioase pe care le avea despre Roger.

… *pune-ți mâna pe inima mea*. *Spune-mi dacă se oprește*… Putea să-l audă, pe jumătate fără suflu, pe jumătate sugrumat între râs și patimă.

De unde naiba știi asta? Senzația de asprime a părului cârlionțat sub palmele ei, curburile netede și tari ale umerilor lui, zvâcnetul pulsului pe o latură a gâtului când ea l-a tras în jos spre ea și și-a lipit gura de el, dorind în înflăcărarea ei să îl muște, să îl guste, să inspire sarea și praful de pe pielea lui.

Locurile lui secrete și întunecate, pe care le-a cunoscut doar prin pipăit, o greutate moale, rostogolitoare și vulnerabilă în palma ei, o complexitate de curbe și adâncimi care cedau opunându-se degetelor ei (O, *Doamne*, *nu te opri*, *dar atenție*, *da*? *Oh*!), mătasea stranie și cutată care a devenit tare și netedă, i-a umplut palma, crescând, tăcută și incredibilă ca tija

unei flori care înflorește noaptea și care se deschide sub ochii cuiva.

Delicatețea cu care el a atins-o (*Iisuse*, *aș vrea să-ți văd fața*, *să știu cum e pentru tine*, *dacă fac bine ceea ce fac*. *E bine aici*? *Spune-mi*, *Bree*, *vorbește-mi*...) în timp ce l-a explorat și apoi momentul în care îl împinsese prea departe, cu gura pe sfârcul lui. A simțit din nou explozia neașteptată de putere din el, când Roger a alungat orice reținere și a prins-o, ridicând-o ca și cum nu ar fi cântărit nimic, a rostogolit-o înapoi pe paie și a posedat-o, pe jumătate ezitant, când și-a amintit carnea ei proaspăt despicată, apoi supunându-se unghiilor ei înfipte în spate și apropiindu-se feroce de ea, silind-o să treacă dincolo de teamă, spre acceptare și primire și, în cele din urmă, într-o frenezie egală cu a lui, străpungând ultima membrană de reticență dintre ei, unindu-i pentru totdeauna într-un șuvoi de sudoare, mirosuri, sânge și sămânță.

A gemut tare, s-a cutremurat și a rămas întinsă și nemișcată, prea slăbită ca să-și retragă mâna. Inima îi bubuia. Pântecul îi era întins ca o tobă, ultimul dinspre spasme relaxându-și strânsoarea asupra pântecului umflat. Jumătate din corpul ei ardea de căldură, cealaltă era rece și întunecată.

După un moment, s-a ridicat în patru labe și s-a îndepărtat târâș de foc. S-a cățărat în pat ca o fiară rănită și a zăcut întinsă, pe jumătate șocată, ignorând curenții de căldură și de răceală care treceau peste trupul ei.

Într-un târziu, s-a mișcat, a tras o pilotă peste ea și a rămas cu privirea ațintită spre perete, cu mâinile încrucișate pentru a proteja copilul. Da, era prea târziu. Senzația și dorința trebuiau lăsate deoparte, împreună cu iubirea și cu furia. Trebuia să se opună atracției nebunești a trupului și a emoției. Trebuia să ia o hotărâre.

A avut nevoie de trei zile ca să se convingă pe sine de calitățile planului ei, să depășească scrupulele și, în cele din urmă, să găsească momentul și locul potrivite în care să îl surprindă singur. Dar a acționat cu minuție și răbdare. Avea tot timpul din lume – aproape trei luni.

A găsit prilejul într-o zi de marți. Jocasta se închisese în biroul ei cu Duncan Innes și cu registrele. Aruncând o privire scurtă și impenetrabilă spre ușa închisă a biroului, Ulysses se dusese la bucătărie ca să supravegheze pregătirile pentru o nouă cină

fastuoasă în onoarea lordului, iar ea scăpase de Phaedre trimițând-o călare la Barra Meadows pentru a-i aduce o carte pe care i-o promisese Jenny Ban Campbell.

Purtând o rochie din lână albastră, care se potrivea cu ochii ei, și cu inima bătându-i ca un ciocan pneumatic, a ieșit să-și găsească victima. L-a găsit în bibliotecă, citind *Meditațiile* lui Marcus Aurelius, stând aproape de ușa-fereastră, unde razele de soare îi cădeau pe un umăr, făcându-i părul blond să sclipească precum o acadea.

La sosirea ei, a ridicat ochii de pe pagină – până și un hipopotam ar fi reușit o intrare mai grațioasă, s-a gândit ea iritată și, în agitația ei, și-a agățat rochia de colțul unei mese –, apoi a așezat cu eleganță cartea deoparte și a sărit în picioare, înclinându-se deasupra mâinii ei întinse.

— Nu, nu vreau să mă așez, mulțumesc.

A clătinat din cap când lordul i-a oferit un scaun.

— Mă întrebam… adică mă gândeam să fac o plimbare. Vreți să mergeți cu mine?

Pe partea de jos a geamului ușii se formase promoroacă, o adiere rece șuiera prin dreptul casei, iar înăuntru erau scaune comode, brandy și un foc care ardea. Dar lordul John era un gentleman.

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, a asigurat-o el galant și l-a abandonat pe Marcus Aurelius fără să arunce nicio privire în urmă.

Era o zi senină, dar foarte friguroasă. Înfofoliți în mantii, au intrat în grădina din dreptul bucătăriei, unde zidurile înalte le ofereau un oarecare adăpost față de vânt. Au schimbat câteva amabilități despre cerul senin, asigurându-se unul pe celălalt că nu le era deloc frig, și au trecut pe sub o arcadă, ajungând în grădina pentru verdețuri, înconjurată de ziduri. Brianna s-a uitat în jur; erau singuri și putea vedea pe oricine venind pe alee. A hotărât să nu mai piardă timpul.

— Vreau să vă fac o propunere, a spus ea.

— Sunt convins că orice idee de-a dumneavoastră va fi încântătoare, draga mea, a spus el, zâmbind vag.

— Ei, nu știu dacă va fi așa, a replicat ea și a inspirat adânc. Vreau să vă căsătoriți cu mine.

El continua să zâmbească, așteptând poanta.

— Vorbesc serios, a spus ea.

Zâmbetul nu a dispărut cu totul, dar s-a schimbat. Brianna nu își dădea seama dacă el era șocat de stângăcia ei ori se străduia să nu izbucnească în râs; presupunea că ultima variantă.

— Nu vreau nimic din banii dumneavoastră, l-a asigurat ea. Voi semna o hârtie în acest sens. Și nu va fi nevoie să locuiți cu mine, deși ar fi o idee bună să merg cu dumneavoastră în Virginia, măcar o vreme. Cât privește ce aș putea face eu…

A ezitat, știind că argumentele ei erau cam șubrede în acel târg.

— Sunt puternică, dar asta nu înseamnă prea mult pentru dumneavoastră, fiindcă aveți servitori. Dar sunt un bun administrator, știu să țin evidențe și cred că știu cum să conduc o fermă. Știu cum se construiesc multe lucruri. Aș putea gestiona proprietatea din Virginia cât vă aflați în Anglia. Și… aveți un fiu, nu? Îi voi purta de grijă; i-aș fi o mamă bună.

Lordul John a stat ca împietrit pe alee cât ea a vorbit. După aceea, s-a rezemat încet de zidul din cărămidă, cu ochii ridicați spre cer, parcă rugându-se să priceapă.

— Dumnezeule mare! a rostit el. Iată că am trăit să aud o asemenea ofertă!

Apoi și-a coborât ochii și s-a uitat direct și pătrunzător la ea.

— Ați înnebunit?

— Nu, a răspuns ea, încercând să își păstreze calmul. E o propunere perfect rațională.

— Am auzit că femeile care așteaptă un copil sunt oarecum predispuse la emoții puternice, drept urmare a stării lor, a zis lordul John precaut, uitându-se la pântecul ei. Mărturisesc totuși că experiența mea este întristător de limitată cu privire la… cum să spun, să trimit după doctorul Fentiman?

Brianna a ridicat din umeri, a pus o mână pe zid și s-a aplecat spre el, privindu-l în mod deliberat de sus, amenințându-l cu statura ei.

— Nu, nu e nevoie, a răspuns ea pe un ton bine cântărit. Lord John, ascultați-mă! Nu sunt nebună, nici frivolă, și nu vreau să vă fiu în niciun fel o povară, dar vorbesc cât se poate de serios.

Frigul făcuse ca pielea sensibilă a lordului să se înroșească, iar pe vârful nasului se formase o picătură de apă. Și-a șters-o cu faldul mantiei și s-a uitat la Brianna cu o expresie amestecată de interes și groază. Măcar încetase să mai râdă.

Ea a simțit o undă de greață, dar trebuia să forțeze lucrurile.

Sperase că așa ceva putea fi evitat, dar se părea că nu avea de ales.

— Dacă nu vreți să vă căsătoriți cu mine, a spus ea, vă voi da în vileag.

— Ce veți face?

Masca obișnuită de politețe dispăruse, făcând loc uimirii și unui început de teamă.

Brianna purta mănuși din lână, dar își simțea degetele înghețate. La fel era și restul, mai puțin boțul cald de carne al copilului care dormea.

— Știu ce ați făcut seara trecută în locuințele sclavilor. O să le spun tuturor; mătușii mele, domnului Campbell, șerifului. Voi trimite scrisori, a spus ea, simțindu-și buzele amorțite în timp ce rostea acea amenințare ridicolă. Guvernatorului și guvernatorului Virginiei. Aici, pederaștii sunt puși la stâlpul infamiei, mi-a spus domnul Campbell.

Încruntarea l-a făcut să-și împreuneze sprâncenele; erau atât de blonde încât abia dacă se vedeau când stăteau în lumină puternică. Asta i-a adus aminte de sprâncenele lui Lizzie.

— V-aș ruga să nu mă mai dominați astfel.

A prins-o de încheietura mâinii și a tras-o în jos cu o forță care a surprins-o. Lordul era scund, dar mult mai puternic decât își închipuise ea și, pentru prima oară, a început să se teamă de ceea ce făcea.

El a prins-o strâns de cot și a silit-o să meargă, îndepărtându-se de casă. Briannei i-a trecut prin minte că lordul avea probabil intenția să o ducă la râu, departe de ochii oricui, și să o înece. I s-a părut puțin probabil, dar s-a opus să urmeze direcția impusă de el și s-a întors spre una dintre potecile care se întretăiau în unghiuri drepte.

El nu a obiectat, ci a luat-o pe unde dorea ea, deși asta însemna să meargă împotriva vântului. Lordul nu a vorbit decât după ce au mai cotit pe o potecă, ajungând într-un loc ferit de lângă stratul de ceapă.

— Sunt pe jumătate ispitit să cedez acestei propuneri scandaloase, a spus el în cele din urmă și colțul gurii i-a zvâcnit, dar Brianna nu și-a dat seama dacă din cauza furiei sau a amuzamentului. Asta ar încânta-o pe mătușa dumneavoastră. Ar scandaliza-o pe mama dumneavoastră. Și v-ar învăța să nu vă mai jucați cu focul, vă asigur.

În ochii lui, Brianna a surprins o sclipire care i-a trezit brusc îndoieli în legătură cu concluziile ei privind preferințele lui sexuale. S-a tras puțin înapoi.

— Nu mă gândisem la asta… că ați putea… și bărbați, și femei, adică.

— Am fost *căsătorit*, a replicat el cu sarcasm.

— Da, dar am socotit că probabil a fost cam la fel cu ceea ce vă propun eu acum – doar un aranjament oficial, mai precis. Așa mi-a venit ideea, după ce mi-am dat seama că…

S-a întrerupt cu un gest nervos.

— Vreți să-mi spuneți că vă culcați *și* cu femei?

Lordul a ridicat o sprânceană.

— Asta ar modifica substanțial planul dumneavoastră?

— Ei bine…, a spus ea nesigură. Da. Da, l-ar schimba. Dacă aș fi știut asta, nu v-aș fi vorbit despre această propunere.

— „Propunere”, așa o numiți? a murmurat el. Denunț public? Stâlpul infamiei? *Propunere*?

Obrajii îi ardeau atât de puternic, încât Brianna se mira că nu vede aerul rece din jurul feței ei transformându-se în aburi.

— Îmi cer iertare, a spus ea. N-aș fi făcut așa ceva. Trebuie să mă credeți, n-aș fi scos nicio vorbă față de nimeni. Doar că, atunci când ați râs, am crezut… în fine, nu are importanță. Dacă ați vrea să vă culcați cu mine, nu m-aș putea căsători cu dumneavoastră – nu ar fi corect.

El a strâns din pleoape și a rămas astfel o clipă. Apoi a deschis un ochi și s-a uitat la ea.

— De ce nu? a întrebat-o.

— Din cauza lui Roger, a răspuns ea și s-a înfuriat fiindcă vocea i s-a frânt când i-a rostit numele.

S-a înfuriat și mai mult când a simțit o lacrimă fierbinte scăpându-i de sub pleoapă și alunecându-i pe obraz.

— La naiba! a spus ea. Fir-ar a naibii de treabă! Nici măcar nu trebuia să mă gândesc la el!

Furioasă, și-a șters lacrima și a scrâșnit din dinți.

— Probabil că aveți dreptate, a spus ea. Probabil e din cauză că sunt gravidă. Plâng tot timpul, din nimic.

— Mă îndoiesc serios că din nimic, a spus el sec.

Brianna a inspirat adânc, iar aerul rece i-a sfredelit pieptul. Avea de jucat ultima ei carte.

— Dacă vă plac femeile… N-aș putea… cum să zic, nu vreau

să mă culc cu dumneavoastră cu regularitate. Și nu m-ar deranja dacă vă culcați cu altcineva – bărbat sau femeie…

— Vă mulțumesc pentru îngăduință, a murmurat el, dar Brianna l-a ignorat, pentru că era hotărâtă să spună totul.

— Dar eu îmi dau seama că doriți să aveți un copil. Nu ar fi cinstit din partea mea să vă lipsesc de asta. Cred că v-aș putea oferi o asemenea șansă.

Și-a coborât privirea și și-a strâns brațele peste pântecul rotund.

— Toată lumea spune că sunt făcută pentru a naște copii, a continuat ea cu hotărâre, stând cu ochii plecați. Ar trebui să… până voi rămâne din nou însărcinată. Ar trebui să prevedem și acest lucru în contract – domnul Campbell îl va redacta.

Lordul John și-a masat fruntea, semn evident că suferea de o bruscă durere de cap. Apoi a coborât mâna și a prins-o pe Brianna de braț.

— Veniți să vă așezați, copila mea, a spus el încet. Ar fi mai bine să-mi spuneți ce Dumnezeu puneți la cale.

— Nu sunt o copilă, a spus ea.

El a ridicat ochii spre ea și a părut că se răzgândește în legătură cu ceva.

— Nu, nu sunteți – și Dumnezeu să ne ajute pe amândoi. Dar înainte de a-l speria pe Farquard Campbell îndeajuns ca să facă apoplexie cu ideea dumneavoastră despre un contract potrivit de căsătorie, vă implor să stați cu mine câteva clipe ca să împărtășim gândurile din remarcabila dumneavoastră minte.

I-a făcut semn să treacă dincolo de arcadă, spre grădina de flori, unde nu puteau fi văzuți din casă.

Grădina era pustie, dar îngrijită; toate tulpinile moarte ale anului dinainte fuseseră smulse, apoi tocate și împrăștiate peste straturi pentru a deveni îngrășământ. Doar stratul circular din jurul fântânii secate dădea semne de viață; lăstari verzi de șofran apăruseră din pământ ca niște ace minuscule, vii și rigide.

S-au așezat, dar ea nu își găsea locul. Nu putea să stea și să se uite la el. El s-a ridicat imediat după ea și a mers alături, fără să o atingă, ci doar ținând pasul cu ea, în timp ce vântul îi flutura șuvițe de păr blond peste față. Nu scotea niciun cuvânt, ci doar asculta, asculta în timp ce ea îi spunea aproape totul.

— M-am tot gândit, a încheiat ea cu un aer îndurerat. Nu

ajungeam nicăieri. Înțelegeți? Mama și… și tata sunt plecați…

A făcut un semn vag spre munții din depărtare.

— Li s-ar fi putut întâmpla orice – și orice i s-ar fi putut întâmpla și lui Roger. Iar eu sunt aici, cu pântecul tot mai mare, și nu pot face nimic!

A coborât privirea spre el și apoi și-a trecut dosul mănușii pe sub nasul care îi curgea.

— Nu plâng, l-a asigurat ea, deși acesta era adevărul.

— Sigur că nu, a spus el.

I-a luat mâna și a petrecut-o pe sub brațul lui.

— Ne învârtim în cerc, a murmurat el, stând cu ochii spre cărarea pavată anapoda în timp ce dădeau roată fântânii.

— Da, ne învârtim în jurul dudului, și uite-așa apare nevăstuica[32] peste vreo trei luni. Trebuie să fac *ceva*, a încheiat ea cu amărăciune în glas.

— Mă credeți sau nu, în cazul dumneavoastră, să așteptați înseamnă că faceți ceva, deși trebuie să recunosc că nu pare așa, i-a răspuns el sec. De ce nu așteptați să vedeți dacă tatăl dumneavoastră reușește să îl găsească? E cumva vorba de sentimentul dumneavoastră de onoare care nu vă îngăduie să aduceți pe lume un copil fără tată? Ori…?

— Nu e vorba de onoarea mea, l-a întrerupt Brianna. E vorba de a lui. De a lui Roger. El… El m-a urmat. A renunțat la tot și a venit după mine, când eu am ajuns aici pentru a-mi cunoaște tatăl. Știam că va proceda astfel, și așa s-a întâmplat. Când va afla despre asta…

A făcut semn spre burta umflată.

— Se va căsători cu mine, va simți că așa trebuie. Și nu-l pot lăsa să facă asta.

— De ce nu?

— Pentru că-l iubesc. Nu vreau să se însoare cu mine din obligație. Iar eu…

Brianna a strâns din buze pentru a nu mai spune și restul.

— Nu o voi face, a încheiat ea cu fermitate. M-am hotărât și n-o voi face.

Lordul John și-a strâns mantia în jurul corpului când o rafală de vânt a venit brusc dinspre râu. A adus cu ea miros de gheață și de frunze moarte, dar în aer plutea și o notă de prospețime. Venea primăvara.

---

[32] Aluzie la un cântec-joc popular pentru copii. (n.tr.).

— Am înțeles. Ei bine, sunt de acord cu mătușa dumneavoastră că aveți nevoie de un soț. Totuși, de ce eu?

A ridicat din sprâncenele deschise la culoare.

— E vorba de titlul meu ori de avere?

— Nici de una, nici de alta. Am făcut-o pentru că eram sigură că nu vă plac femeile, a spus ea, privindu-l candid cu ochii ei albaștri.

— Ba îmi plac femeile, a contrazis-o el, exasperat. Le admir și le respect, iar față de unele simt o afecțiune sinceră – față de mama dumneavoastră, de pildă, deși am îndoieli că sentimentele sunt reciproce. Totuși, nu simt plăcere în patul lor. M-am exprimat suficient de limpede?

— Da, a spus Brianna, iar liniile fine dintre sprâncenele ei s-au șters ca prin minune. Așa am socotit și eu. Înțelegeți de ce nu ar fi bine să mă mărit cu domnul MacNeill sau cu McLachlan, ori cu oricare dintre acei domni, fiindcă le-aș promite ceva ce nu le-aș putea oferi. Însă dumneavoastră nu vreți asta, deci nu există niciun motiv pentru care nu m-aș putea căsători cu dumneavoastră.

Lordul și-a reprimat dorința de a se da cu capul de zid.

— Ba sigur există.

— Și care ar fi?

— Pentru a-l numi pe cel mai evident, tatăl dumneavoastră mi-ar rupe gâtul, fără nicio îndoială.

— Din ce cauză? a întrebat ea, încruntându-se. Vă apreciază, zice că sunteți unul dintre cei mai buni prieteni ai lui.

— Mă simt onorat că mă bucur de stima lui, a spus el scurt. Totuși, stima lui ar dispărea imediat ce ar afla că fiica lui a ales să devină consoarta și iapa de prăsilă a unui sodomit degenerat.

— Și cum ar putea descoperi asta? a întrebat Brianna. Eu nu i-aș spune.

Apoi a roșit și, întâlnind privirea lui scandalizată, a izbucnit să râdă, iar el a imitat-o fără să vrea.

— Ei bine, îmi cer iertare, dar *dumneavoastră* ați spus-o, a exclamat ea în cele din urmă, dând din umeri și ștergându-și lacrimile cu colțul mantiei.

— O, Doamne! Da, eu am spus-o.

Tulburat, lordul și-a dat la o parte o șuviță de păr care îi pătrunsese în gură și și-a șters din nou nasul cu mâneca.

— La naiba! Cum de nu mi-am luat o batistă? Am spus-o

pentru că este adevărat. Cât despre faptul că tatăl dumneavoastră va afla, el este perfect conștient de asta.

— Serios? a exclamat Brianna, din cale afară de surprinsă. Dar m-am gândit că el niciodată nu va…

O sclipire galbenă a făcut-o să se oprească; una dintre servitoarele de la bucătărie apăruse în grădina alăturată. Fără să comenteze, lordul John s-a ridicat și i-a oferit brațul; Brianna s-a ridicat maiestuoasă și au pornit împreună, călcând pe iarba cafenie a aleii, cu mantiile fluturând în vânt ca niște vele de corabie.

În acea perioadă a anului, băncii din piatră de sub salcie îi lipsea farmecul obișnuit, însă era măcar adăpostită de rafalele reci de vânt ce veneau dinspre râu. Lordul John a avut grijă ca ea să se așeze, s-a așezat și el, apoi a strănutat exploziv. Brianna și-a desfăcut mantia și a vârât mâna în decolteul rochiei, scoțând o batistă mototolită, pe care i-a întins-o cerându-și scuze.

Era caldă și purta mirosul ei – un parfum deconcertant de carne tânără, amestecat cu miros de lavandă și de garoafă.

— Ați spus ceva despre faptul că mă joc cu focul, a zis ea. Ce ați vrut să sugerați?

— Nimic, a răspuns el, dar venise rândul lui să roșească.

— Hm, chiar nimic? a întrebat ea, zâmbindu-i ușor ironic.

Lordul a oftat și apoi și-a șters fața cu batista.

— Ați fost sinceră cu mine, a spus el. Până la stânjeneală și chiar mult mai departe. Așadar, da, cred că eu… nu, nu a fost o amenințare.

A făcut un mic gest de capitulare.

— Arătați ca tatăl dumneavoastră, înțelegeți?

Ea s-a uitată încruntată la el, pentru că vorbele lui nu-i spuneau nimic. Apoi a înțeles și cuvintele au căpătat sens. S-a ridicat în picioare și a coborât privirea spre lord.

— Nu dumneavoastră… nu tata! El nu ar face așa ceva!

— Nu, a spus lordul John foarte sec. Nu ar face așa ceva. Dar șocul dumneavoastră nu este deloc măgulitor. Și, indiferent cât valorează acea afirmație, în niciun caz nu aș profita de asemănarea dumneavoastră cu el – a fost o amenințare la fel de neîntemeiată ca și aceea că mă veți denunța.

— Unde l-ați cunoscut pe tata? a întrebat ea, alegându-și cuvintele cu grijă, trecând peste propriile necazuri pentru

moment, din curiozitate.

— Într-o închisoare. Știați că a fost întemnițat după Revoltă, da?

Încruntându-se puțin, Brianna a dat din cap.

— Da. În fine. Să lăsăm deoparte ceea ce am spus, că nutresc sentimente de afecțiune deosebită față de Jamie Fraser, și acestea vor rămâne vii.

A clătinat din cap suspinând.

— Dar acum veniți dumneavoastră să vă oferiți trupul nevinovat, cu ecourile cărnii lui, și adăugați la asta promisiunea de a avea un copil care ar amesteca sângele meu cu al lui. Și toate acestea, pentru că onoarea nu vă îngăduie să vă căsătoriți cu un bărbat pe care îl iubiți sau să iubiți bărbatul cu care vă căsătoriți.

A tăcut, după care și-a prins capul în mâini.

— Copila mea, ați face să plângă până și un înger, și Dumnezeu mi-e martor că nu sunt un înger.

— Mama crede că sunteți.

Uimit, lordul a ridicat privirea spre Brianna.

— Ce crede?

— Probabil că ea nu ar merge chiar *atât* de departe, a precizat Brianna, încă încruntată. A spus că sunteți un bărbat bun. Cred că vă place, dar nu vrea asta. Sigur, acum înțeleg; presupun că știe ce… ce simțăminte aveți față de…

A tușit, apoi și-a ascuns îmbujorarea cu un fald al mantiei.

— Of, drace, a mormăit lordul. Vai, iadul și blestemul lui! Nu ar fi trebuit să accept această invitație. Da, are dreptate mama dumneavoastră. Deși, ca să respectăm adevărul, nu știu sigur de ce mă privește cu suspiciune. Cu siguranță că nu poate fi vorba de gelozie.

Brianna a clătinat din cap și, gânditoare, și-a prins buza de jos între dinți.

— Cred că se teme că i-ați putea face lui vreun rău. Se teme pentru el, înțelegeți?

Uimit, lordul a ridicat privirea spre ea.

— Să îi fac vreun rău? Cum? Își închipuie că îl pot domina ca să comit fapte depravate împotriva voinței lui?

A spus acestea cu ușurință, dar un licăr din ochii Briannei l-a făcut să amuțească și a strâns-o de braț. Ea și-a mușcat buza, apoi, cu delicatețe, i-a desprins mâna, așezând-o pe genunchiul

lui.

— L-ați văzut pe tata fără cămașă?

— Vă referiți la cicatricele de pe spate?

Ea a încuviințat din cap.

Lordul bătea neliniștit darabana cu degetele pe genunchi, dar mantia groasă înăbușea sunetele.

— Da, le-am văzut. Eu am făcut asta.

Brianna a întors brusc capul. Vârful nasului i se înroșise, însă restul feței era atât de palid, încât părul și sprâncenele păreau să își fi pierdut cu totul viața.

— Nu chiar toată spinarea, a adăugat el, privind spre un strat de nalbe moarte. Mai fusese biciuit, ceea ce agrava situația, dar a știut ce făcea și așa a ales.

— A... ales? a întrebat ea.

Încet, s-a așezat mai bine pe bancă, nu întorcându-se spre el, ci aranjându-și straiele, ca un nor care își schimbă forma după cum bate vântul.

— Am fost comandantul închisorii Ardsmuir. V-a spus asta? Nu, cred că nu.

Cu un gest nervos, și-a îndepărtat șuvițele de păr blond de pe față.

— Era ofițer, gentleman. Singurul ofițer de acolo. Vorbea în numele deținuților iacobiți. Am cinat împreună, în apartamentul meu. Am jucat șah, am vorbit despre cărți. Aveam interese comune. Am... am devenit prieteni. Apoi... nu am mai fost.

Lordul John a tăcut.

Brianna s-a tras mai departe de el cu o privire disprețuitoare.

— Cu alte cuvinte... ați pus să fie biciuit pentru că nu a vrut să...

— Nu, ce naiba! Nici vorbă!

A luat din nou batista și s-a șters furios la nas. A aruncat-o pe locul gol dintre ei și s-a uitat urât la ea.

— Cum îndrăzniți să sugerați așa ceva?

— Dar ați spus că ați făcut asta!

— Singur și-a făcut-o.

— Dar nu te poți biciui singur!

El a dat să răspundă, apoi a pufnit. Încă iritat, a privit-o ridicând din sprâncene, dar a reușit să se controleze din nou.

— Cum să nu poți? Din câte mi-ați povestit, faceți asta de luni bune.

— Nu vorbim despre mine.
— Ba da!
— Ba nu!
S-a aplecat spre el și s-a încruntat.
— Despre ce naiba vorbiți, cum adică și-a făcut-o singur?
Vântul care bătea cu putere din spatele ei, l-a izbit pe lord în față, făcându-l să lăcrimeze, așa că a întors capul.
— Ce caut eu aici? a murmurat către sine. Cred că am înnebunit să discut cu dumneavoastră în felul acesta.
— Nu-mi pasă dacă sunteți nebun sau nu, a spus ea și l-a prins de o mânecă. Spuneți-mi ce s-a întâmplat!
El a strâns din buze și, o clipă, Brianna a crezut că nu îi va mai povesti nimic. Însă spusese deja prea multe ca să se oprească, și el și-a dat seama de asta. A ridicat din umeri și i-a lăsat să cadă în semn de capitulare.
— Eram prieteni. Apoi… a descoperit sentimentele mele față de el. N-am mai fost prieteni, așa a preferat el. Dar nu i s-a părut suficient; dorea o ruptură definitivă. De aceea, în mod deliberat, a creat o situație atât de dramatică, încât relațiile dintre noi să se schimbe definitiv și să elimine orice posibilitate de a reînnoda prietenia dintre noi. A mințit. În timpul unei percheziții a celulelor deținuților, a declarat public că tartanul găsit era al lui. Posesia unui asemenea articol vestimentar încălca legea la acea dată – ca și acum, în Scoția.
A inspirat adânc, apoi a oftat. Nu a vrut să se uite la Brianna, a rămas cu ochii pe șirul de copaci dezgoliți de pe malul celălalt al râului, profilându-se sărăcăcioși pe cerul palid al primăverii.
— Eram guvernatorul închisorii, însărcinat cu aplicarea legii. Am fost nevoit să cer biciuirea lui. Și el știa prea bine că așa voi proceda.
Și-a lăsat capul pe spate, rezemându-l de spătarul sculptat al băncii de piatră și a închis ochii ca să-i ferească de vânt.
— Îl puteam ierta că nu mă dorea, a continuat el încet și cu amărăciune. Dar nu-l puteam ierta pentru că mă silea să mă port așa cu el. Nu mă silea doar să îl rănesc, ci să îl și înjosesc. Nu putea doar să-mi respingă sentimentele; trebuia să le distrugă. A fost prea mult.
Pe râul năvalnic pluteau gunoaie; rămurele și crengi rupte de furtună, o scândură desprinsă din copastia unei bărci eșuate undeva în amonte. Ea și-a lăsat mâna peste a lui, care se

odihnea pe genunchi. Era mai mare decât a lui și caldă după ce o ținuse sub mantie.

— A existat un motiv. Nu dumneavoastră. Dar trebuie să vi-l spună el, dacă vrea. L-ați iertat totuși. De ce?

Lordul John s-a îndreptat de spate și a dat din umeri, dar nu i-a îndepărtat mâna.

— Trebuia.

S-a uitat la ea, privind-o drept în ochi.

— L-am urât cât de mult timp am putut. Apoi mi-am dat seama de faptul că îl iubeam… asta era o parte din mine, una dintre cele mai bune. Nu avea importanță că nu putea ține la mine, că nu avea nicio legătură cu asta. Dar dacă nu-l puteam ierta, nu-l puteam nici iubi, iar acea parte din mine dispărea. Și am descoperit în cele din urmă că o voiam înapoi.

A zâmbit ușor.

— Așadar, a fost ceva egoist.

I-a strâns mâna, apoi s-a ridicat și a tras-o după el.

— Veniți, draga mea! O să înghețăm bocnă dacă mai rămânem aici.

Au pornit spre casă, fără să vorbească, dar mergând alături, braț la braț. Când au ajuns în grădină, el a început brusc să vorbească.

— Cred că aveți dreptate. Să trăiești cu cineva pe care îl iubești, știind că acea persoană tolerează relația doar din obligație – nu, nici eu nu aș face asta. Dacă ar fi vorba doar de conveniență și respect de ambele părți, atunci, da; o asemenea căsătorie este una de onoare. Câtă vreme ambele părți sunt sincere…

S-a strâmbat aruncând o privire spre locuințele sclavilor.

— Nu e vorba de rușine pentru niciuna dintre părți.

Ea a coborât privirea spre el și, cu mâna liberă, și-a îndepărtat o șuviță de păr suflată de vânt, care îi căzuse peste ochi.

— Înseamnă că acceptați propunerea mea?

Senzația de gol din capul pieptului nu părea să îi aducă ușurarea pe care o așteptase.

— Nu, a răspuns el fără menajamente. Poate că eu l-am iertat pe Jamie Fraser pentru ceea ce a făcut în trecut, dar el nu m-ar ierta niciodată dacă mă căsătoresc cu dumneavoastră.

I-a zâmbit și a bătut-o ușor peste mâna pe care i-o ținea sub braț.

— Dar vă pot oferi un răgaz față de curtezani și de mătușa dumneavoastră.

A aruncat o privire spre ferestrele casei, ale căror perdele stăteau nemișcate.

— Credeți că ne urmărește cineva?

— Putem pune rămășag că așa este, a spus ea, răutăcioasă.

— Bine.

Lordul John și-a scos inelul cu safir de pe deget, s-a întors spre Brianna și i-a luat mâna.

I-a scos mănușa și, cu un aer ceremonios, i-a pus inelul pe degetul mic – singurul pe care i se potrivea. Apoi s-a ridicat la fel de ceremonios pe vârfuri și a sărutat-o pe buze. Fără să îi lase timp să-și revină din surpriză, i-a luat mâna și s-a întors spre casă cu o expresie de plăcere pe față.

— Veniți, draga mea, a spus el. Să anunțăm logodna noastră.

60. Judecata prin foc

Au fost lăsați singuri toată ziua. Focul murise și nu aveau mâncare deloc. Nu conta; niciunul dintre ei nu putea mânca, iar căldura focului nu ar fi putut alunga frigul care pătrunsese adânc în sufletul lui Roger.

Indienii au revenit spre sfârșitul după-amiezii. Câțiva războinici îl escortau pe un bătrân, în cămașă cu șireturi și mantie țesută, cu fața pictată în roșu și ocru – *sachem*-ul, care ținea în mână un vas de lut, plin cu un lichid negru.

Alexandre se îmbrăcase. S-a ridicat când *sachem*-ul a intrat, dar niciunul dintre ei nu a vorbit. *Sachem*-ul a început să cânte cu glas spart și bătrânicios, a înmuiat o labă de iepure în vas și a pictat cu negru fața preotului, de la frunte până la bărbie, continuând să cânte.

Indienii au plecat, iar preotul, cu ochii închiși, s-a așezat pe pământ. Roger a încercat să vorbească cu el, să îi ofere apă ori măcar să-i țină tovărășie, dar Alexandre nu i-a răspuns, stând de parcă ar fi fost dăltuit în piatră.

În cele din urmă, în ultimele raze de soare ale asfințitului, a vorbit.

— Nu mai e mult, a spus el slab. Te-am rugat mai demult să

te rogi pentru mine. Atunci nu știam pentru ce să te rogi – pentru salvarea vieții mele ori a sufletului meu. Acum știu că nimic nu mai este posibil.

Roger a dat să spună ceva, dar preotul a mișcat o mână, oprindu-l.

— Nu-ți pot cere decât un lucru. Roagă-te pentru mine ca să pot muri demn. Roagă-te să mor în tăcere.

S-a uitat la Roger – era pentru prima oară în cea zi iar ochii i s-au umezit.

— N-aș vrea să o fac de rușine țipând.

La câtva timp după căderea întunericului au început să bată tobele. De când se afla în sat, Roger nu le auzise. Era imposibil de spus câte erau, deoarece bubuiturile păreau să vină de pretutindeni. Le simțea în măduva oaselor și în tălpi.

Războinicii s-au întors. Când au intrat, preotul s-a ridicat imediat. S-a dezbrăcat și, gol, a ieșit fără să arunce nicio privire în urmă.

Roger a rămas cu ochii la ușa acoperită, rugându-se și ascultând. Știa ce putea face o tobă, făcuse el însuși asta – evoca spaimă și furie când pielea întinsă era lovită, chemând instinctele adânci și ascunse ale ascultătorilor. Dar faptul că știa nu făcea lucrurile mai puțin înspăimântătoare.

•

Nu ar fi putut spune cât timp a stat ascultând tobele, auzind și alte sunete – voci, pași, larma unui public numeros –, străduindu-se să nu audă glasul lui Alexandre.

Brusc, bubuitul tobelor a încetat. A reînceput, doar câteva lovituri slabe, după care s-a lăsat liniște. Au răsunat strigăte, urmate de o învălmășeală de răcnete. Roger a tresărit și s-a dus șchiopătând spre ușă. Paznicul era încă acolo; l-a privit pe după acoperitoarea de piele și a făcut un gest amenințător, ținând într-o mână bâta de război.

Roger s-a oprit, dar nu s-a putut întoarce lângă foc. Cu sudoarea șiroindu-i pe coaste, a rămas în semiîntuneric și a ascultat zgomotele de afară.

Parcă se dezlănțuiseră toți diavolii din iad. Ce Dumnezeu se petrecea acolo? O luptă îngrozitoare, fără îndoială. Dar cu cine și de ce?

După ce prima izbucnire de țipete ascuțite s-a domolit, au răzbătut răcnete sfredelitoare și tânguieli din toate părțile

luminișului. Roger auzea și bufnete, gemete și alte sunete care îi sugerau o luptă violentă. Ceva a izbit peretele casei lungi, iar peretele s-a cutremurat, și o porțiune de scoarță a crăpat pe mijloc.

Roger a aruncat o privire spre pielea din dreptul ușii și a observat că paznicul nu se uita înăuntru. S-a repezit spre acea porțiune de perete și a tras de ea cu degetele. Nicio șansă; fibrele lemnului s-au fărâmițat sub unghiile lui și nu i-au oferit sprijin. Disperat, și-a lipit un ochi de gaura pe care o făcuse, încercând să vadă ce se întâmpla afară.

Nu a reușit să zărească decât o porțiune îngustă din luminișul central. A văzut însă casa lungă de vizavi, o porțiune de pământ răscolit, iar deasupra, lumina pâlpâitoare a unui foc enorm. Umbre roșii și gălbui luptau cu unele întunecate, populând aerul cu demoni înfocați.

Unii dintre demoni erau reali; două siluete întunecate s-au rostogolit prin dreptul lui și au dispărut, prinse într-o încleștare violentă. Alte siluete au traversat câmpul lui vizual, alergând spre foc.

Apoi, stând cu fața lipită de lemn, a încremenit. Printre răcnete de neînțeles în limba Mohawk, putea să jure că auzise pe cineva strigând în *gaelică*.

Nu se înșelase.

Caisteal Dhuni! a strigat cineva în apropiere, după care a urmat un răcnet ascuțit. Scoțieni – oameni albi! Trebuia să ajungă la ei! A lovit frenetic cu pumnii în peretele din lemn, încercând să-și facă loc prin el cu forța. Cel care vorbea în gaelică se dezlănțuise din nou.

Caisteal Dhuni! Nu, așteaptă – Dumnezeule, era *altă* voce! Și prima i-a răspuns: *Do mi*! *Do mi*! La mine! La mine! Apoi, un nou val de țipete sfredelitoare scoase de indieni care au acoperit vocile – femei, acum femeile strigau, cu voci mai puternice decât ale bărbaților.

Roger s-a lovit cu umărul în peretele din lemn. Lemnul a crăpat și s-a spintecat, dar nu a vrut să cedeze. A încercat a doua și a treia oară, fără succes. În casa lungă nu exista nimic care să poată fi folosit ca armă, absolut nimic. De disperare, a prins între mâini legăturile unui pat și a tras de ele cu degetele și cu dinții, sfâșiindu-le până când a desfăcut o parte a cadrului.

A apucat bucata de lemn și a tras de ea, a clătinat-o și a tras

din nou, până când s-a desprins cu un pocnet puternic. Gâfâind, a ridicat lemnul de aproape doi metri lungime, care avea un capăt sfărâmat și ascuțit. A prins capătul drept sub braț și, ținând capătul ascuțit ca pe o suliță, s-a năpustit spre ieșire.

A țâșnit în întunericul presărat de flăcări, în aerul rece și în fum, în hărmălaia care i-a aprins sângele. A văzut o siluetă în fața lui și a atacat-o. Bărbatul s-a tras deoparte ca într-o figură de dans și a ridicat bâta de război. Roger nu a reușit să se oprească, nu s-a putut nici întoarce, ci s-a aruncat la pământ, iar bâta a lovit solul la câțiva centimetri de capul lui. S-a rostogolit pe o parte și a rotit parul cu o forță nebunească. Acesta l-a nimerit în cap pe indian, care s-a împleticit și s-a prăbușit, căzând peste el.

Whisky. Omul duhnea a băutură. Fără să mai piardă timp pentru a gândi, Roger s-a târât de sub corpul care se zvârcolea și s-a ridicat în picioare, cu parul încă în mână.

A auzit un răcnet venind din spate și s-a rotit, împungând cu toată puterea. Șocul loviturii i-a zguduit brațele, ajungându-i până în piept. Indianul pe care îl lovise strângea parul între degete. Lemnul s-a cutremurat, după care Roger l-a smuls din strânsoare, iar omul s-a prăbușit.

S-a împleticit, s-a redresat, apoi s-a răsucit spre foc. Era un rug imens; flăcările se vălătuceau într-un zid stacojiu intens și pur, profilat pe cerul nopții. Printre capetele înălțate ale privitorilor, a zărit silueta întunecată din mijlocul flăcărilor, cu brațele desfăcute în semn de binecuvântare, legate de stâlpul de care fusese prins. Părul lung i-a fluturat, câteva șuvițe au luat foc cu o izbucnire de flăcări, înconjurându-i capul cu un nimb auriu, precum cel al lui Hristos într-o carte de rugăciuni. Apoi Roger a primit o lovitură în cap și s-a prăbușit ca un bolovan.

Nu și-a pierdut cu totul cunoștința. Nu putea nici să vadă, nici să se miște, dar auzea ca prin ceață. În apropierea lui au răsunat niște voci. Răcnetele încă persistau, dar mai slabe, aproape ca un zgomot de fundal, amintind de vuietul unui ocean.

S-a simțit luat pe sus, iar pocnetul flăcărilor s-a auzit mai puternic, alăturându-se vuietului din urechi… Iisuse, aveau să îl azvârle pe acel rug! Cu un efort, și-a întors capul, iar lumina a răzbătut prin pleoapele închise, dar corpul îndărătnic a refuzat să se miște.

Tumultul a scăzut ca intensitate, dar, în mod paradoxal, a simțit o adiere caldă mângâindu-i fața. S-a lovit de pământ, a tresărit și s-a rostogolit, ajungând cu fața spre sol, cu brațele în lături. A simțit pământul rece sub degete.

A respirat. Mecanic, câte o răsuflare. Foarte încet, senzația de rotire a început să scadă.

Existau zgomote, dar foarte departe, lângă el nu auzea nimic decât propria răsuflare. Foarte încet, a deschis un ochi. Lumina focului licărea pe stâlpi și pe pereții din lemn, un ecou difuz al strălucirii de afară. Casa lungă. Era din nou înăuntru.

Respirația îi suna puternică și hârâită în urechi. A încercat să și-o țină, dar nu a putut. Apoi și-a dat seama că și-o ținea; gâfâielile erau scoase de altcineva.

Acea persoană se afla în spatele lui. Cu un efort imens, și-a vârât mâinile sub corp și s-a ridicat în patru labe, mijind ochii din cauza durerii de cap.

— Iisuse Hristoase, a murmurat el către sine.

Și-a trecut apăsat o palmă peste față și a clipit, dar omul acela era încă acolo, la mai puțin de doi metri de el.

Jamie Fraser. Zăcea pe o parte, cu mâinile și picioarele îndoite, cu un tartan rubiniu înfășurat în jurul corpului. Jumătate din fața lui era acoperită de sânge, dar Roger nu se înșela.

Câteva clipe, Roger s-a uitat la el fără să priceapă. Luni în șir, când era treaz, se gândise intens la întâlnirea cu acel bărbat. Asta se întâmplase acum și i s-a părut pur și simplu imposibil. Nu a reușit decât să simtă ceva vecin cu uimirea mută.

S-a frecat încă o dată la ochi, ceva mai tare, încercând să alunge negura spaimei și a adrenalinei. Ce… ce căuta Fraser acolo?

Când gândurile și simțămintele s-au înlănțuit din nou, primul sentiment recognoscibil nu a fost nici de furie, nici de alarmă, ci de ușurare și de bucurie.

— Nu a făcut-o ea, a murmurat el, iar cuvintele i-au sunat bizar și hârâit în urechi, după atâta vreme în care nu mai vorbise în engleză. Oh, Doamne, nu ea a făcut-o!

Jamie Fraser nu se afla acolo decât cu un anumit motiv: să îl salveze pe el. Și dacă așa stăteau lucrurile însemna că Brianna îl convinsese pe tatăl ei să vină acolo. Dacă înțelegerea greșită a lucrurilor sau răutatea îl făcuseră pe el să treacă prin iadul din ultimele luni, asta nu era vina ei.

— Nu a făcut-o, a repetat el. Nu.

S-a cutremurat, atât de greața provocată de lovitura primită, cât și de ușurare.

Socotise că va rămâne golit pentru totdeauna, dar, brusc, exista ceva acolo; ceva mărunt, dar foarte solid. Ceva pe care îl putea reține în cupa inimii. *Brianna*. Era iar a lui.

De afară s-au mai auzit câteva țipete stridente; lamentări care au continuat, înfigându-i-se în carne ca o mie de ace. A tresărit și s-a cutremurat din nou, toate celelalte simțăminte fiind subsumate într-o înțelegere reînnoită.

Era mai bine să moară cu convingerea că Brianna îl iubea – dar el nu voia să moară. Și-a adus aminte ce văzuse afară, a simțit un nod în gât și a înghițit în sec.

Cu o mână tremurătoare, a început să-și facă cruce, lucru care nu îi stătea în obicei.

— În numele Tatălui, a șoptit el, apoi cuvintele i-au dispărut din minte. Te implor, a șoptit el în continuare. Te implor, fă să nu fi avut dreptate.

S-a târât cu greu până lângă Fraser, sperând că acesta era încă în viață. Era, dar sângele îi șiroia dintr-o rană la tâmplă, iar când a vârât degetele sub falca lui, i-a simțit bătaia constantă a pulsului.

Într-un vas aflat sub cadrul patului pe care îl sfărâmase era apă care, din fericire, nu se vărsase. A înmuiat un capăt al tartanului în apă și i-a șters fața lui Fraser. După câteva minute de eforturi, pleoapele acestuia au început să tresară.

Fraser a tușit, s-a înecat și a întors capul într-o parte, după care a vărsat. Apoi a făcut ochii mari și, înainte ca Roger să apuce să se miște sau să vorbească, Fraser s-a rostogolit, s-a ridicat în genunchi și a dus mâna spre *sgian dhu*, pumnalul scoțian pe care-l ținea în ciorap.

Și-a îndreptat ochii albaștri spre el, iar Roger a ridicat brațul într-un gest instinctiv de apărare. Fraser a clipit, a scuturat din cap și a gemut, după care s-a lăsat greu pe podeaua din pământ bătătorit.

— Tu erai? a zis el.

A închis ochii și a gemut iar. Apoi a ridicat capul brusc, ochii albaștri și pătrunzători fiind de astă dată alarmați, nu furioși.

— Claire! a exclamat el. Soția mea unde e?

Roger a rămas cu gura căscată.

— Claire? Ai adus-o până *aici*? Ai venit cu o femeie în sălbăticia asta?

Fraser l-a privit cu vădită neplăcere, dar nu s-a deranjat să răspundă. Trăgându-și pumnalul din ciorap, s-a uitat scurt spre ușă. Clapa din piele era coborâtă, astfel că nu se vedea nimeni. Zgomotele de afară se mai potoliseră, deși încă se auzea vuietul vocilor. Când și când, se distingea câte o voce, răcnind sau vorbind mai tare ca să convingă.

— Există un paznic, a spus Roger.

Fraser i-a aruncat o privire și s-a ridicat în picioare, cu mișcări ca de felină. Sângele continua să i se scurgă pe obraz, dar asta nu părea să îl deranjeze. Tăcut, s-a lipit de perete, făcându-se una cu el, s-a furișat spre marginea ușii și, cu vârful pumnalului, a tras într-o parte pielea care acoperea intrarea.

După ce a văzut ce era afară, Fraser a făcut o grimasă. A lăsat pielea să cadă la loc, s-a întors și s-a așezat, punându-și pumnalul înapoi în ciorap.

— Afară sunt vreo doisprezece indieni. Ai apă acolo?

A întins o mână, iar Roger a umplut o tigvă și i-a întins-o. Jamie a băut cu sete, și-a stropit fața, după care și-a turnat restul în cap. Apoi și-a trecut o palmă peste fața chinuită, a deschis ochii injectați și s-a uitat la Roger.

— Wakefield, nu?

— În zilele astea am adoptat numele meu adevărat. MacKenzie.

Fraser a scos un pufnet scurt, lipsit de veselie.

— Așa am auzit.

Avea gura largă, expresivă – ca a lui Bree. A strâns din buze, apoi s-a relaxat.

— M-am purtat rău cu tine, MacKenzie, dar deja știi asta. Am venit să îndrept lucrurile, atât cât se poate, dar se pare că nu voi mai avea șansa asta.

A arătat spre ușă.

— Deocamdată, îți cer iertare. În ceea ce privește satisfacția pe care o vei dori mai târziu, mă voi supune voinței tale. Dar, te rog, să lăsăm asta până ieșim cu bine din belea.

Roger s-a uitat un moment la Fraser – satisfacția pentru ultimele luni de chinuri și incertitudine părea la fel de îndepărtată ca și ideea de siguranță. A aprobat cu o mișcare din cap.

— S-a făcut.

Au stat tăcuți câteva momente. Focul din casă scăzuse, iar lemnele erau afară; paznicii aveau grijă să îndepărteze orice ar fi putut sluji drept arme.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat brusc Roger, cu un gest spre ușă. Afară, adică.

Fraser a răsuflat puternic, de parcă ar fi oftat. Abia în acel moment, Roger a observat că își ține cotul brațului drept prins în palma mâinii drepte și brațul lipit strâns de corp.

— Al naibii să fiu dacă știu, a recunoscut el.

— L-au ars pe preot? A murit?

Din câte văzuse el, nu încăpea îndoială, dar Roger se simțea obligat să întrebe.

— Era preot?

Jamie a ridicat surprins din sprâncenele roșcate, apoi le-a coborât.

— Da, a murit. Și nu numai el.

Trupul masiv al lui Jamie s-a cutremurat.

Jamie nu știuse ce voiau indienii să facă în momentul în care tobele începuseră să bată și toată lumea ieșise pentru a se strânge în jurul uriașului rug. Indienii vorbiseră mult, dar cunoștințele lui de limbă Mohawk erau insuficiente ca să afle ce se întâmpla, iar nepotul lui, care vorbea acea limbă, dispăruse fără urmă.

Albii nu fuseseră invitați, dar indienii nu încercaseră să îi țină departe. Așa se face că el și Claire ajunseseră la marginea mulțimii în calitate de privitori curioși, când *sachem*-ul apăruse și a începuse să vorbească. Apoi vorbise alt indian, foarte furios.

— După aceea, l-au adus pe bărbatul acela, gol pușcă, l-au legat de un stâlp și l-au bătut.

A făcut o pauză și s-a uitat la Roger cu ochi întunecați.

— Domnule, îți spun, am văzut călăi francezi care îl țineau pe condamnat în viață, deși el și-ar fi dorit să moară. Nu a fost mai rău decât atât, dar a durat mai mult.

Fraser a sorbit din nou apă, cu sete, apoi a lăsat cana jos.

— Am încercat să o duc pe Claire de acolo – știam că după aceea aveau să ne atace pe noi.

Însă oamenii se înghesuiau atât de tare în jurul lor, încât nu s-au putut mișca. Nu au avut altă soluție decât să rămână și să urmărească totul.

Roger a simțit că i se usucă gura și a întins mâna după cană. Nu voia să întrebe, dar simțea nevoia perversă de a afla – pentru Alexandre sau pentru el însuși, nu conta.

— A… a țipat?

Fraser i-a aruncat încă o privire surprinsă, după care a înțeles întrebarea.

— Nu, a răspuns el încet. A murit foarte decent, dacă ținem seama de părerile indienilor. L-ai cunoscut pe acel om?

Roger a dat din cap fără să scoată nicio vorbă. Chiar auzind asta, îi venea greu să creadă că Alexandre murise. Și *unde* mersese? Sigur se înșelase. *Nu voi fi iertat*. Sigur că nu. Nu doar Dumnezeu…

Roger a scuturat puternic din cap și a alungat acel gând. Era limpede că Fraser nu se gândea doar la acea poveste, oricât ar fi fost ea de oribilă. Se uita mereu spre ușă, având o expresie de așteptare neliniștită. Aștepta să fie salvat?

— Câți oameni ai adus cu tine?

De surpriză, în ochii lui Fraser au fulgerat albastru.

— Pe nepotul meu Ian.

— Atâta tot?

Roger a încercat ca vocea să nu-i trădeze neîncrederea, dar a eșuat clar.

— Te așteptai să vin cu Regimentul 78 Highland? a întrebat Fraser sarcastic.

S-a ridicat în picioare și, cu brațul lipit de corp, s-a legănat ușor.

— Am adus whisky.

— Whisky? Asta a avut vreo legătură cu încăierarea?

Amintindu-și de duhoarea respirației celui care se prăbușise peste el, Roger a făcut semn către peretele casei lungi.

— Se prea poate.

Fraser s-a apropiat de peretele crăpat și și-a lipit un ochi de deschizătură, după care a privit câtva timp spre luminiș, apoi s-a întors lângă focul care pâlpâia, gata să se stingă. Lucrurile se liniștiseră afară.

Masivul scoțian arăta mai mult decât rău. Avea fața palidă și brobonită de sudoare pe sub dârele de sânge închegat. Încet, Roger i-a mai turnat apă; Fraser a acceptat cana în tăcere. Roger știa prea bine de ce suferea Fraser și nu era vorba de răni.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Când a izbucnit lupta.

Fraser nu-și găsea locul, a pus cana jos și s-a ridicat iar, umblând prin casă ca un urs neliniștit. S-a oprit și i-a aruncat o privire lui Roger.

— Știi cât de cât ce s-a întâmplat acolo?

— Aș putea ghici.

I-a povestit despre preot, descoperind astfel un mod de a mai alunga îngrijorarea care-l stăpânea.

— Nu cred că i-au făcut vreun rău, a spus el, încercând să se convingă și pe sine. Ea nu are nimic de-a face cu povestea asta.

Fraser a pufnit disprețuitor.

— Ba da, a avut.

Fără să niciun semn prevestitor, a lovit cu pumnul în pământ de furie.

— A naibii femeie!

— Nu va păți nimic, a repetat Roger cu îndărătnicie.

Nu suporta să gândească altfel, dar știa la fel de bine ca Fraser că, dacă era în viață, teafără și liberă, nimic nu ar fi împiedicat-o pe Claire să vină la soțul ei. Cât despre acel nepot pe care nu îl cunoștea…

— L-am auzit pe nepotul tău strigând în timpul luptei. L-am auzit strigându-te. Părea să nu fi pățit nimic.

Chiar în timp ce vorbea, și-a dat seama de fragilitatea acelei asigurări. Totuși, Fraser a dat din cap, pe care și-l ținea aplecat pe genunchi.

— Ian e băiat de ispravă, a murmurat el. Și are prieteni printre indienii ăștia. Să dea Dumnezeu ca ei să îl apere.

Curiozitatea lui Roger se trezise iar, odată ce șocul începea să dispară.

— Soția ta, a zis el. Ce a făcut? Cum de a fost amestecată în treaba asta?

Fraser a oftat. Și-a trecut mâna teafără peste față și prin păr, frecându-se până când șuvițele lungi de păr i s-au ridicat încâlcite.

— Nu trebuia să spun asta, a răspuns el. N-a fost nicidecum vina ei. Doar că… nu o vor ucide, dar, Doamne, dacă i-au făcut vreun rău…

Fraser a ridicat din umeri și a închis ochii. Cu capul lăsat pe spate, a descris scena ca și cum îi rămăsese întipărită pe dosul

pleoapelor și încă ar fi văzut-o. Probabil că așa și era.

— În îmbulzeala aia, nu am observat-o pe fată. Nici măcar n-am reținut cum arăta. Am văzut-o abia în ultima clipă.

Claire stătuse alături de el, palidă și încremenită între oamenii care se tălăzuiau și strigau. Când indienii aproape terminaseră cu preotul, îl dezlegaseră de la stâlpul infamiei, îi legaseră mâinile de un par lung, deasupra capului, și îl atârnaseră astfel în flăcări.

Ștergându-și buzele cu dosul mâinii, Fraser a aruncat o privire spre Roger.

— Cândva, am văzut cum unui om i s-a smuls inima din piept, a spus el. Dar nu am văzut să o fi mâncat cineva în fața lui.

A vorbit aproape cu sfială, ca și cum și-ar fi cerut iertare pentru sensibilitatea pe care o dovedea. Șocat, se uitase la Claire. Atunci o văzuse pe fată stând de cealaltă parte a lui Claire, având în brațe un coșuleț cu un copil înăuntru.

Foarte calmă, indianca îi înmânase coșulețul lui Claire, după care se întorsese și se furișase prin mulțime.

— Nu s-a uitat nici în stânga, nici în dreapta, ci a mers direct în foc.

— Poftim?

Roger a simțit un nod dureros în gât, iar exclamația lui a răsunat ca un orăcăit strangulat.

Flăcările o învăluiseră pe fată în câteva momente. Fiind cu un cap mai înalt decât cei din jur, Jamie văzuse totul cât se putea de clar.

— Întâi i-au luat foc hainele, apoi părul. Până să ajungă la preot, ardea ca o torță.

Totuși, văzuse brațele ei înnegrite ridicate pentru a îmbrățișa cadavrul preotului. După câteva momente, nu a mai fost posibil să distingă bărbatul sau femeia; rămăsese doar o singură siluetă, neagră între flăcările înalte.

— Atunci a izbucnit nebunia.

Umerii lui Fraser au căzut și și-a dus mâna la rana de la tâmplă.

— Știu doar că o femeie a scos un urlet, apoi au izbucnit țipete ascuțite și oamenii au început să fugă sau să se bată între ei.

El încercase să facă și una, și alta, apărând-o pe Claire și povara ei, zbătându-se să iasă din învălmășeala oamenilor care

se băteau. Însă erau prea mulți. Neputând să scape de acolo, o împinsese pe Claire spre peretele unei case, luase o bucată de lemn ca să se apere și strigase după Ian, mânuind parul ca să alunge pe oricine ar fi îndrăznit să se apropie de ei.

— Apoi un diavol mic a apărut din fum și m-a lovit cu măciuca.

A ridicat un umăr.

— M-am întors să lupt cu el, dar alți trei au sărit pe mine.

Primise o lovitură în tâmplă și căzuse, după care se trezise în casa lungă, alături de Roger.

— De-atunci, n-am mai văzut-o pe Claire. Și nici pe Ian.

•

Focul arsese până rămăseseră doar cărbuni, iar în casa lungă se făcuse frig. Jamie și-a desfăcut broșa și a tras tartanul peste umeri cât a putut de bine cu o singură mână, apoi s-a rezemat cu fereală de perete.

Probabil că avea brațul drept rupt; primise o lovitură de măciucă puțin mai jos de umăr, iar locul respectiv ba îi amorțea, ba, pe neașteptate, îi dădea dureri chinuitoare. Însă, în comparație cu îngrijorarea pentru Claire și Ian, asta nu conta foarte mult.

Se făcuse foarte târziu. Dacă nu fusese rănită în acea luptă, Claire era, probabil, în siguranță, și-a zis el. Bătrâna nu ar fi permis să i se facă vreun rău. Cât despre Ian… În ciuda temerilor, preț de o clipă a trăit un sentiment de mândrie. Ian era un bun luptător și îi făcea cinste unchiului care îl învățase să se apere.

Dar dacă ar fi fost copleșit… sălbaticii aceia erau atât de mulți, și sângele tuturor se înfierbântase…

S-a foit neliniștit, străduindu-se să alunge gândul de a-i da surorii lui vești proaste despre băiatul ei cel mai mic. Iisuse, ar fi preferat să-i fie smulsă inima din piept și mâncată în fața ochilor lui; ar fi fost același lucru.

Încercând să își abată atenția – în orice mod – de la acele temeri, s-a mișcat din nou și a examinat la întâmplare ceea ce se afla în umbrele casei. Un urcior cu apă, un cadru rupt de pat și una sau două piei zdrențuite, care zăceau mototolite pe podea drept așternuturi.

MacKenzie stătea ghemuit lângă foc, fără să ia în seamă frigul. Își ținea brațele împreunate pe genunchi și capul plecat,

cufundat în gânduri. Fără să-și dea seama că Jamie îl privea, s-a întors pe jumătate.

Cu ranchiună, Jamie a trebuit să admită că tânărul era bine făcut. Picioare lungi și umeri lați; ar fi avut o alonjă bună pentru a lupta cu sabia. Era la fel de înalt precum cei din neamul MacKenzie de Leoch – și de ce nu? s-a gândit el. Omul era urmașul lui Dougal, chiar dacă după mai multe generații.

Ideea i s-a părut deopotrivă tulburătoare și ciudat de liniștitoare. Când trebuise, ucisese oameni și mai toate fantomele lor îl lăsau să doarmă noaptea, fără să se agite. Însă moartea lui Dougal era una pe care o retrăise de nenumărate ori; se trezea asudat, având în urechi ultimele cuvinte mute ale lui; cuvinte rostite în gâlgâitul sângelui din gură.

Nu avusese de ales; ucidea sau era ucis, și fusese la un pas de moarte. Și totuși... Dougal MacKenzie fusese tatăl lui vitreg și, dacă era cinstit, în parte îl iubise pe acel bărbat.

Da, era oarecum liniștitor să știe că din Dougal rămăsese măcar o părticică. Cealaltă parte a acestei moșteniri MacKenzie era ceva mai tulburătoare. Văzuse ochii tânărului când se trezise, verzi, sclipitori și hotărâți, și stomacul i se strânsese o clipă, amintindu-și de Geillis Duncan.

Voia ca fiica lui să fie legată de progenitura unei vrăjitoare? L-a măsurat pe Roger fără fereală. Probabil că era mai bine că pruncul Briannei nu era din sângele acestui om.

— Brianna, a spus MacKenzie, ridicându-și brusc capul de pe genunchi. Ea unde e?

Jamie a tresărit, și o lamă înroșită în foc i-a ars brațul, făcându-l să transpire.

— Unde? a zis el. La River Run, cu mătușa ei. E în siguranță.

Inima îi bubuia în urechi. Iisuse, omul ăsta era capabil să-i citească gândurile? Ori avea viziuni?

Ochii verzi ai lui Roger erau întunecați în lumina scăzută.

— De ce ai adus-o pe Claire, și nu pe Brianna. De ce nu a venit cu tine?

Jamie i-a întors privirea rece. O să se lămurească dacă îi citea gândurile. Dacă nu, ultimul lucru pe care era dispus să-l mărturisească în acele momente era adevărul; aveau timp destul pentru asta când – și dacă – vor pleca în siguranță de acolo.

— Dacă aș fi crezut că pot, aș fi lăsat-o acolo și pe Claire. Dar

e încăpățânată ca un catâr. Să fi legat-o de mâini și de picioare, și tot n-aș fi împiedicat-o să vină.

Ceva întunecat a licărit în ochii lui MacKenzie – îndoiala sau durerea?

— N-aș fi crezut că Brianna e genul de fată care să dea prea multă ascultare tatălui ei, a spus el.

Glasul lui a sunat destul de tăios – da, durere și un fel de gelozie.

Jamie s-a liniștit puțin. Nu era vorba de citirea gândurilor.

— Adevărat? Păi atunci, probabil că nu o cunoști chiar atât de bine, a replicat el.

A vorbit pe un ton destul de amabil, dar cu o notă de sarcasm care i-ar fi făcut pe unii să îi sară la beregată.

Dar MacKenzie nu era genul acela de om. S-a îndreptat de spate și a inspirat adânc.

— O cunosc bine, a zis el calm. Doar mi-e soție.

Jamie s-a îndreptat și el de umeri și a scrâșnit din dinți, scoțând un șuierat din cauza durerilor.

— Ei, pe naiba!

Sprâncenele negre ale lui MacKenzie au coborât.

— Suntem legați prin jurământ. Nu ți-a spus?

Nu îi spusese, dar nici el nu îi oferise multe șanse de a o face. Prea furios la gândul că ea dorise să se culce cu acest bărbat, iritat la gândul că îl prostise, mândru ca Lucifer și suferind dureri diavolești din această cauză, o dorise perfectă și descoperise doar că era la fel de umană ca și el.

— Când? a întrebat Jamie.

— La începutul lunii septembrie, la Wilmington. Când… cu puțin timp înainte ca eu să o las acolo.

Recunoașterea a venit împotriva voinței lui, iar prin vălul negru al propriei vinovății, Jamie a văzut o reflectare a ei pe fața lui MacKenzie. La fel de meritată ca și a lui, a gândit el furios. Dacă lașul ăsta nu ar fi părăsit-o…

— Nu mi-a spus.

A observat foarte clar expresia de îndoială și de durere din ochii lui MacKenzie. Era îngrijorat că Brianna nu îl mai dorea, pentru că altfel ar fi venit după el. Și-a dat seama că nu exista nicio putere pe pământ care să o împiedice pe Claire să fie alături de *el*, dacă ar fi socotit că el era în primejdie, și a simțit un val de teamă reînnoită; unde era ea acum?

— S-o fi gândit că nu vei socoti jurământul drept formă legală de căsătorie, a spus încet MacKenzie.

— Ori poate ea nu l-a considerat astfel, a sugerat Jamie cu cruzime.

Ar fi putut să îi aducă alinare lui Roger spunându-i adevărul – că Brianna aștepta un copil –, dar nu era într-o dispoziție caritabilă.

Se întunecase, dar chiar și așa a reușit să vadă fața îmbujorată a lui MacKenzie, care strângea în mâini o piele de căprioară zdrențuită.

— Așa am crezut și eu, s-a mulțumit el să spună.

Jamie a închis ochii și nu a mai vorbit. Ultimii tăciuni din foc s-au stins, lăsându-i în beznă.

61. Misiunea unui preot

Mirosul de ars plutea în aer. Am trecut aproape de groapa în care se făcuse rugul și mi-a fost imposibil să nu văd din coada ochiului mormanul de fragmente carbonizate, lemne sfărâmate, tivite de cenușă albă. Am sperat că era vorba de lemn. M-am temut să mă uit direct.

M-am poticnit pe pământul înghețat, dar însoțitorul meu m-a prins de braț. M-a ridicat fără nicio vorbă și m-a împins spre o casă lungă în fața căreia stăteau de pază doi indieni, zgribuliți din cauza vântului înghețat care umpluse aerul cu cenușă.

Nu dormisem și nici nu mâncasem, deși mi se oferise hrană. Labele picioarelor și degetele mâinilor îmi erau reci. Am auzit vaiete ascuțite venind dinspre o casă de la capătul celălalt al satului și, dominând vaietele, incantațiile unui cântec de moarte. Cântau pentru fata aceea ori pentru altcineva? M-am înfiorat.

Paznicii s-au uitat la mine și s-au dat deoparte. Am ridicat clapa din piele de la ușă și am intrat.

Era întuneric, focul dinăuntru era stins ca și rugul de afară. Lumina cenușie ce pătrundea pe gaura pentru fum mi-a îngăduit să văd totuși pe podea un morman de piei și stofe. Un petic de tartan roșu se zărea în acel talmeș-balmeș și am simțit o undă de ușurare.

— Jamie!

Mormanul s-a mișcat și din el a răsărit capul cu părul ciufulit al lui Jamie. Arăta destul de slăbit din cauza oboselii. Alături de el se afla un tânăr bărbos, cu părul negru, care mi s-a părut ciudat de familiar. Apoi s-a mișcat spre lumină și am văzut ochii verzi sclipind.

— Roger! am exclamat eu.

Fără să scoată niciun cuvânt, s-a ridicat și m-a cuprins în brațe. M-a strâns atât de tare, încât aproape că am rămas fără suflare.

Era îngrozitor de slab; i-am simțit toate coastele. Însă nu era mort de foame, duhnea, dar emana mirosurile obișnuite de praf și de sudoare acră, nu miasma de drojdie de bere pe care o degajă cei subnutriți.

— Roger, ești teafăr?

Mi-a dat drumul și l-am măsurat de sus până jos, căutând urme de răni.

— Da, a spus el, cu glas gros din cauza somnului și a emoției. Bree? E bine?

— Da, e bine, l-am asigurat eu. Ce ai pățit la picior?

Avea pe el doar o cămașă jerpelită și o cârpă pătată de sânge înfășurată în jurul labei piciorului.

— O tăietură. O nimica toată. Unde e Brianna?

Neliniștit, m-a prins de braț.

— Într-un loc numit River Run, cu strămătușa ei. Nu ți-a spus Jamie? E…

Apucându-mă de braț, Jamie m-a întrerupt.

— Englezoaico, tu cum te simți?

— Bine, eu… Dumnezeule, ce-ai pățit?

Atenția mi-a fost distrasă de la Roger când l-am văzut mai bine pe Jamie. Nu contuzia urâtă de la tâmplă sau sângele de pe cămașă mi-au sărit în ochi, ci felul nefiresc în care își ținea brațul drept.

— S-ar putea să fie rupt, a spus el. Mă doare cumplit. Vrei să arunci o privire?

Fără să aștepte răspuns, s-a întors și s-a îndepărtat, după care s-a așezat greu lângă patul sfărâmat. L-am bătut ușor cu palma pe umăr pe Roger și m-am dus după Jamie, punându-mi tot felul de întrebări. Jamie nu ar fi recunoscut în fața lui Roger Wakefield că are dureri nici dacă fragmente de os i-ar fi ieșit

prin carne.

— Ce pui la cale? am murmurat eu îngenunchind lângă el.

I-am pipăit brațul prin cămașă – nu avea fracturi multiple. I-am suflecat mâneca pentru a vedea mai bine.

— Nu i-am spus de Brianna, mi-a explicat el în șoaptă. Și cred că e mai bine să nu afle acum.

L-am privit lung.

— Nu putem face asta! Trebuie să știe.

— Vorbește mai încet. Da, ar trebui să afle de copil, dar nu despre celălalt, despre Bonnet.

Mi-am mușcat buza și am continuat să palpez delicat în josul bicepsului. Avea una dintre cele mai urâte vânătăi pe care le văzusem vreodată; o pată uriașă de culoare violacee – dar mă îndoiam că brațul nu era rupt.

Nu eram prea convinsă de sugestia lui.

Mi-a văzut expresia de îndoială de pe față și m-a strâns tare de mână.

— Nu încă și nu aici. Lasă lucrurile așa până plecăm în siguranță.

M-am gândit o vreme, cât am sfâșiat mâneca și am folosit-o pentru a-i imobiliza brațul. Vestea că Brianna era însărcinată va fi un șoc pentru Roger. Probabil că Jamie avea dreptate; nu se știa cum va reacționa Roger când va afla de viol și deocamdată eram foarte departe de casă și de libertate. Era preferabil să aibă mintea limpede. În cele din urmă, împotriva voinței mele, am încuviințat cu o mișcare din cap.

— În regulă, am spus cu voce tare, ridicându-mă. Nu cred că e rupt, dar bandajul te va ajuta întrucâtva.

L-am lăsat pe Jamie așezat pe podea și m-am dus la Roger, simțindu-mă ca o minge de ping-pong.

— Cum e piciorul?

M-am lăsat în genunchi ca să desfac cârpa murdară, dar el m-a oprit, punându-mi imediat mâna pe umăr.

— Brianna. Am înțeles că e ceva anapoda. E cumva?…

— Da, e însărcinată.

Indiferent ce posibilități se învârtejiseră prin mintea lui, aceea fusese exclusă. Nu e posibil să interpretezi greșit uimirea extremă. A clipit nedumerit, arătând de parcă l-aș fi lovit cu o secure în moalele capului.

— Ești sigură?

— E deja în șapte luni și se vede de departe.

Jamie se apropiase atât de tăcut, încât niciunul dintre noi nu-l auzise. Vorbise cu răceală și privirea îi era și mai glacială, dar Roger trecuse deja de starea în care să observe asemenea subtilități.

Ochii îi sclipeau de emoție, iar șocul i se vedea clar pe față, în ciuda bărbii dese.

— Gravidă? Dumnezeule, dar cum?

Jamie a scos un sunet disprețuitor din gât. Roger s-a uitat la el, apoi și-a mutat privirea în altă parte.

— Adică n-am crezut că e posibil…

— *Cum*? Da, nu te-ai gândit, iar acum fiica mea va trebui să plătească prețul plăcerii tale!

Auzind asta, Roger a întors capul și s-a uitat pătrunzător la Jamie.

— Nu va plăti, în niciun caz! Doar ți-am spus că este soția mea!

— Adevărat? am întrebat eu, tresărind în timp ce desfăceam bandajul primitiv.

— Sunt legați prin jurământ, a zis Jamie ranchiunos. Dar de ce fata nu ne-a spus asta?

Socotea, că puteam răspunde la acea întrebare – și nu doar într-un singur fel. Cel de-al doilea răspuns nu era unul pe care să îl rostesc în fața lui Roger.

Ea nu spusese pentru că era însărcinată și credea că asta se întâmplase cu Bonnet. În consecință, se gândise probabil că era mai bine să nu aducă vorba de legământul lor, astfel încât să îi lase lui Roger o cale de scăpare – în cazul că el voia asta.

— Cel mai probabil fiindcă și-a închipuit că nu vei considera jurământul drept o căsătorie adevărată, am spus eu. I-am povestit despre căsătoria noastră; despre contract și despre faptul că tu ai insistat să ne căsătorim cu preot, în biserică. Ea nu a vrut să-ți spună nimic despre un lucru pe care considera că tu nu îl vei aproba – a încercat să-ți cânte în strună.

Jamie a avut înțelepciunea de a părea rușinat de acea afirmație, dar Roger a ignorat argumentul.

— Și se simte bine? a întrebat el, aplecându-se și prinzându-mă de braț.

— Da, e bine, l-am asigurat, sperând că era adevărat. A vrut să ne însoțească, dar bineînțeles că nu puteam să îi îngăduim

așa ceva.

— A vrut să vină?

Ochii i s-au luminat, bucuria și ușurarea i se citeau clar pe față, în ciuda murdăriei și a bărbii.

— Înseamnă că nu a…

S-a oprit brusc și s-a uitat pe rând la mine și la Jamie.

— Când l-am întâlnit… pe munte, domnul Fraser a părut să creadă că ea… hm, a spus că…

— A fost o neînțelegere îngrozitoare, am intervenit eu imediat. Nu ne spusese despre jurământ, iar noi, când am văzut că era însărcinată, am presupus că…

Privindu-l pe Roger fără o plăcere deosebită, Jamie căzuse pe gânduri, dar s-a trezit la realitate când l-am înghiontit în coaste.

— Ah, da, a spus el, destul de țâfnos. O greșeală. I-am prezentat domnului Wakefield scuzele mele și i-am spus că voi face tot posibilul ca să îndrept lucrurile. Dar acum trebuie să ne gândim la altele. Englezoaico, l-ai văzut pe Ian?

— Nu.

Mi-am dat seama în acel moment că Ian nu era cu ei și am simțit un val brusc de frică în stomac. Jamie arăta sumbru.

— Englezoaico, unde ți-ai petrecut noaptea?

— Am fost cu… Oh, Iisuse!

I-am ignorat întrebarea pentru moment, pentru că văzusem piciorul vătămat al lui Roger. Carnea era umflată și înroșită pe jumătate din laba piciorului, cu o ulcerație gravă pe marginea tălpii. Am apăsat ferm și am simțit moliciunea neplăcută a micilor acumulări de puroi sub piele.

— Ce s-a întâmplat cu piciorul tău?

— M-am tăiat când încercam să scap de indieni. Mi l-au legat și au pus niște prafuri din plante, dar infecția a crescut și a scăzut. Trece, apoi se agravează.

A ridicat ochii; chiar așa urât cum arăta, nu piciorul îi reținea atenția. A privit spre Jamie, semn că era gata să ia o hotărâre.

— Înseamnă că nu Brianna v-a trimis atunci să mă găsiți? Nu v-a rugat să… să scăpați de mine?

— Nu, a spus Jamie, deși întrebarea îl luase prin surprindere.

A zâmbit scurt, trăsăturile lui căpătând un farmec brusc.

— A fost doar ideea mea.

Roger a inspirat profund și a închis ochii o clipă.

— Slavă Cerului! a spus el. Am crezut că… Ne-am certat

cumplit, chiar înainte de a mă despărți de ea, și mi-am închipuit că de aceea nu v-a spus de legământul nostru; fiindcă hotărâse să nu se mărite cu mine.

Pe frunte i-au apărut broboane de sudoare, fie din cauza veștii, fie din cauză că îi atingeam laba piciorului. A zâmbit, oarecum îndurerat.

— Faptul că a pus pe cineva să mă bată până la moarte sau să mă vândă ca sclav mi s-a părut cam deplasat chiar și pentru o femeie cu un temperament ca al ei.

— Hmm, a făcut Jamie, roșind. Ți-am spus că-mi pare rău pentru ce am făcut.

— Știu.

Roger s-a uitat o clipă la Jamie, semn evident că încerca să ia o hotărâre. A inspirat adânc și mi-a îndepărtat cu delicatețe mâna de pe rana de la picior. S-a îndreptat de spate și s-a uitat direct în ochii lui Jamie.

— Vreau să vă spun ceva. Motivul pentru care ne-am certat. Ți-a spus ce a făcut-o să vină aici ca să te găsească?

— Anunțul despre moartea noastră? Da, ne-a spus. Doar nu-ți închipui că altfel aș fi lăsat-o pe Claire să vină cu mine.

— Poftim?

Roger s-a uitat derutat la Jamie.

— Nu se poate întâmpla în două feluri. Dacă eu și Claire vom muri la Fraser’s Ridge peste șase ani, nu avem cum să murim aici, uciși de irochezi înainte de asta, corect?

L-am privit concentrată. Acel amănunt aparte îmi scăpase. Era copleșitor; practic, deveniserăm nemuritori, măcar pentru o vreme. Dar asta ar însemna să presupunem că…

— Asta presupune că trecutul nu se poate schimba – că *noi* nu putem, adică. Puteți crede asta? a întrebat Roger cu un aer hotărât, aplecându-se puțin în față.

— Să mă ia naiba dacă știu. Tu așa crezi?

— Da, a spus Roger sec. Sunt convins că trecutul nu poate fi schimbat. De aceea am făcut-o.

— Ce anume?

Și-a umezit buzele, după care a continuat.

— Am descoperit acel anunț mortuar cu mult înaintea Briannei. M-am gândit totuși că ar fi inutilă încercarea de a schimba lucrurile. Așa că… i-am ascuns acest lucru.

Și-a mutat privirea de la mine la Jamie.

— Acum știți. Nu am vrut ca ea să vină aici; am făcut totul ca să o țin departe de voi. Și… m-am temut că o voi pierde, a încheiat el simplu.

Spre surprinderea mea, Jamie s-a uitat brusc la Roger cu un aer aprobator.

— Înseamnă că ai vrut să fie în siguranță, da? Să o protejezi?

Roger a încuviințat din cap, iar ușurarea i-a alungat încordarea din umeri.

— Deci înțelegi?

— Da. E primul lucru pe care îl aud care mă face să am o părere bună despre tine, domnule.

Dar eu nu-i împărtășeam părerea în acele momente.

— Ai descoperit asta și nu i-ai spus?

Am simțit că sângele îmi inundă obrajii. Roger a observat și și-a ferit privirea.

— Nu. Ea… din păcate, a văzut lucrurile ca tine. A crezut… în fine, a zis că o trădasem și…

— Dar ai făcut-o! Ai trădat-o pe ea și ne-ai trădat și pe noi! Dintre toate lucrurile… Roger, cum de-ai putut face așa ceva?

— A procedat bine, a spus Jamie. La urma urmelor…

M-am întors spre el furioasă la culme și l-am întrerupt.

— Ba nu! A păstrat secretul în mod deliberat față de ea și a încercat să o împiedice să… Nu înțelegeți? Dacă el ar fi reușit, nu ai fi văzut-o niciodată.

— Ba înțeleg. Și ce a pățit nu s-ar mai fi întâmplat, a zis el și s-a uitat concentrat spre mine. Îmi doresc să nu se fi întâmplat asta.

Mi-am înghițit suferința și furia până am socotit că puteam vorbi din nou fără să mă înec.

— Nu cred că *ea* ar fi procedat astfel, am zis eu încet. Și ea trebuia să spună.

Roger a intervenit înainte ca Jamie să poată răspunde.

— Ce a pățit ea nu s-ar mai fi întâmplat – adică să rămână însărcinată?

Nu aștepta răspuns; își revenise cu totul din șocul provocat de veste, astfel că începea să analizeze, ajungând aproape imediat la aceleași concluzii neplăcute la care ajunsese și Brianna în urmă cu câteva luni. A întors capul spre mine și m-a privit cu ochi măriți de groază.

— E în șapte luni, așa ai spus. Iisuse! Nu se poate întoarce!

— Nu *acum*! am spus cu amărăciune. Ar fi putut pleca atunci când am aflat. Am încercat să o conving să pornească spre Scoția ori măcar spre Indii – mai există o deschidere acolo. Dar nu a vrut. Nu a vrut să plece fără să afle ce s-a întâmplat cu tine.

— Ce s-a întâmplat cu mine, a repetat el și a aruncat o privire spre Jamie.

Jamie a strâns din dinți și s-a încordat.

— Da, a spus el. E vina mea și nu poate fi îndreptată. Ea a rămas prizonieră aici, în trecut. Și nu o pot ajuta altfel decât să te duc înapoi la ea.

Iar din acest motiv, mi-am dat eu seama, Jamie nu voise să-i spună nimic lui Roger; de teamă că, în momentul în care el ar fi înțeles că Brianna rămânea prinsă în trecut, va refuza să vină cu noi. Să plece după ea în trecut era una; să rămână aici pentru totdeauna era cu totul altceva. În cursul călătoriei până la indieni, pe Jamie nu îl măcinase doar sentimentul de vinovăție legat de Bonnet; băiatul spartan căruia un vulpoi îi murseca vintrele ar fi recunoscut imediat un suflet pereche, am socotit eu, privind spre el cu o tandrețe exasperată.

Rămas fără cuvinte, Roger s-a uitat la Jamie.

Înainte de a reuși să spună ceva, am auzit sunete de pași care se apropiau de ușa colibei. Clapa din piele care slujea drept ușă s-a ridicat și câțiva indieni au pătruns înăuntru, unul după altul.

Ne-am uitat uimiți la ei; erau aproape cincisprezece oameni, bărbați, femei și copii, cu toții îmbrăcați de călătorie, cu jambiere și blănuri. Una dintre femeile vârstnice ducea în brațe un coșuleț cu un copil și, fără să ezite, s-a apropiat de Roger și i l-a pus în mâini, spunând ceva în limba Mohawk.

Roger s-a uitat încruntat la femeie, neînțelegând nimic. Brusc alarmat, Jamie s-a aplecat spre ea și a rostit câteva cuvinte chinuite. Ea a repetat nervoasă ce spusese, apoi s-a uitat în spate și a arătat spre un tânăr.

— Tu ești… preot, i-a spus acesta nesigur lui Roger, apoi a făcut semn spre coșuleț. Apă.

— Nu sunt preot.

Roger a încercat să îi înapoieze coșulețul femeii, dar ea a refuzat să îl ia.

— Preoot, a spus ea răspicat. Bootează.

A făcut semn către una dintre însoțitoarele ei mai tinere, care

avea un vas mic din corn de animal, plin cu apă.

— Părintele Alexandre spus că tu preot… fiu de preot, a zis tânărul.

L-am văzut pe Roger pălind pe sub barbă.

Jamie se trăsese deoparte, murmurând în franceză către un bărbat pe care îl recunoscuse. Apoi s-a întors la noi.

— Aceşti oameni sunt cei rămaşi din turma păstorită de preot, a spus el încet. Sfatul le-a cerut să plece. Vor să călătorească până la misiunea Huron de la Ste. Berthe, dar ar dori să li se boteze copilul, ca să nu moară pe drum.

I-a aruncat o privire lui Roger.

— Te cred preot?

— Evident.

Roger a coborât privirea spre copilul din braţele lui. Jamie a ezitat şi s-a uitat spre indienii care aşteptau. Stăteau răbdători, cu feţe calme. Însă am bănuit ce era în mintea lor. Foc şi moarte, exil – ce altceva? Am observat expresia de tristeţe a bătrânei care adusese copilul şi mi-am dat seama că era bunica lui.

— În caz de nevoie, i-a şoptit Jamie lui Roger, orice bărbat poate oficia ca preot.

Nu mi-aş fi închipuit că era posibil ca Roger să pălească atât de mult, dar aşa s-a întâmplat. S-a clătinat puţin, iar bătrâna s-a alarmat şi a întins o mână pentru a proteja coşuleţul.

Însă Roger şi-a revenit şi i-a făcut semn din cap femeii cu apa să se apropie.

— *Parles-vous français*? i-a întrebat el, şi indienii au confirmat, unii dând din cap cu convingere, alţii şovăind.

— *C'est bien*, a spus el şi, respirând adânc, a ridicat coşuleţul, arătându-le copilul celor adunaţi acolo.

Copilul, o frumuseţe cu obraji rotunzi, păr castaniu şi cârlionţat şi piele aurie, a clipit somnoros la schimbarea de perspectivă.

— Ascultaţi cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos, a spus Roger clar în franceză. Dând ascultare Domnului nostru Iisus şi convinşi de prezenţa Lui printre noi, îl botezăm pe cel care a fost chemat să fie al Lui.

Fireşte, m-am gândit în timp ce îl urmăream. *Era* fiu de preot, ca să spunem aşa; îl auzise de multe ori pe reverend dând sacramentul botezului. Chiar dacă nu îşi amintea toată slujba,

părea să o știe în linii mari.

A dat copilul să treacă din mână în mână printre cei prezenți – pentru că așa se înțelesese cu ei – urmărind și întrebând pe fiecare cu glas scăzut.

— *Qui este votre Seigneur*, *votre Sauveur*? Cine este Domnul și Mântuitorul vostru?

— Promiteți să îi spuneți acestui copil vestea Evangheliei și tot ce poruncește Iisus, și prin purtarea voastră să întăriți legăturile familiei lui cu casa Domnului?

Drept răspuns, toți au dat din cap.

— *Oui*, *certainement*. *Je le promets*. *Nous le feront*. Da, bineînțeles. Promit. Așa vom face.

În cele din urmă, Roger s-a întors și i-a încredințat copilul lui Jamie.

— Cine este Domnul și Mântuitorul tău?

— Iisus Hristos, a răspuns el fără să ezite, apoi copilul mi-a fost dat mie.

— Crezi în El?

Am privit fața nevinovată a copilului și am răspuns în numele lui.

— Da.

Roger a luat coșulețul, i l-a dat bunicii, după care, înmuind o crenguță de ienupăr în vasul cu apă, a stropit copilul pe cap.

— Te botez…, a început el, dar s-a oprit și mi-a aruncat o privire panicată.

— E fată, i-am șoptit, iar el a dat din cap și a coborât din nou crenguța de ienupăr.

— În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, te botez Alexandra. Amin.

•

După plecarea micului grup de indieni creștinați, nu am mai primit nicio vizită. Un războinic ne-a adus lemne de foc și ceva de mâncare, dar a ignorat întrebările lui Jamie și a plecat fără să scoată nicio vorbă.

— Credeți că ne vor ucide? a întrebat Roger, după o perioadă de tăcere.

Încerca să zâmbească, dar buzele i-au tresărit nesigur.

— Să mă ucidă pe mine, mai precis. Presupun că voi doi sunteți în siguranță.

Nu părea îngrijorat. Văzându-i umbrele și ridurile adânci de pe

față mi-am dat seama că pur și simplu era prea epuizat ca să se mai teamă de ceva.

— Nu ne vor ucide, am spus și mi-am trecut o mână prin părul încâlcit.

Mi-am dat seama ca prin ceață că și eu eram la capătul puterilor; nu dormisem de mai bine de treizeci și șase de ore.

— Începusem să vă povestesc. Mi-am petrecut noaptea în casa lui Tewaktenyonh. Acolo s-a ținut Sfatul Mamelor.

Nu-mi spuseseră totul; niciodată nu făceau asta. Însă la sfârșitul îndelungatelor ore de ceremonie și discuții, fata care vorbea engleză îmi spusese atât cât doreau femeile să știu, după care m-au trimis la Jamie.

— Câțiva dintre tineri au descoperit ascunzătoarea unde era whisky-ul, am spus eu. L-au adus în sat ieri și s-au pus pe băut. Femeile nu au crezut că ei făceau ceva necinstit, și-au închipuit că se încheiase deja târgul. Însă apoi, înainte de a aprinde focul pentru a-l executa pe preot, între ei s-a iscat o ceartă. S-au încăierat, și câțiva bărbați au fugit în mulțime și… un lucru atrage altul.

Mi-am frecat fața cu mâna, încercând să-mi limpezesc gândurile pentru a continua.

— În bătaia aceea a fost ucis un om.

I-am aruncat o privire lui Roger.

— Ei cred că tu l-ai omorât, așa e?

Roger a dat din cap, și umerii i-au căzut de oboseală.

— Nu știu – probabil. Și ce vor face acum?

— Păi, le-a luat mult timp să hotărască și încă nu au terminat; au trimis vorbă la Sfatul Mare, dar *sachem*-ul încă nu a luat o hotărâre.

Am inspirat adânc.

— Nu te vor ucide, pentru că au luat whisky-ul, și ăsta a fost prețul pentru viața ta. Deci au hotărât să nu ne ucidă drept răzbunare pentru mortul lor, dar în astfel de situații obișnuiesc să adopte un dușman în cadrul tribului, ca să-l înlocuiască.

Asta l-a trezit pe Roger din letargie.

— Să mă adopte? Vor să mă păstreze?

— Pe unul dintre noi. Unul dintre voi. Nu cred că eu reprezint un înlocuitor potrivit, fiindcă nu sunt bărbat.

Am încercat să zâmbesc, dar am dat greș. Toți mușchii feței îmi amorțiseră.

— Atunci acela trebuie să fiu eu, a spus Jamie încet.

Uimit, Roger a ridicat capul brusc.

— Singur ai spus-o; dacă trecutul nu poate fi schimbat, atunci nu voi păți nimic. Lăsați-mă pe mine și, imediat ce voi putea, o să evadez și mă întorc.

A pus mâna pe brațul meu înainte de a apuca să protestez.

— Tu și Ian îl duceți pe MacKenzie la Brianna.

Apoi s-a uitat la Roger, nelăsând să i se citească nimic pe chip.

— La urma urmelor, a spus el încet, ea are nevoie de voi doi.

Roger a dat să riposteze, așa că am intervenit.

— Fie ca Domnul să mă păzească de scoțieni îndărătnici! am spus eu și m-am uitat urât la amândoi. Încă nu au decis. Asta e ce spune Sfatul Mamelor. Așadar, nu are niciun rost să ne certăm din cauza asta până când nu aflăm sigur. Și, fiindcă tot vorbim de lucruri sigure, am spus, sperând că voi abate discuția pe alt făgaș, unde este Ian?

Jamie m-a privit fix.

— Nu știu, a răspuns el, și am văzut că mărul lui Adam i s-a mișcat în încercarea de a-și înghiți nodul din gât. Dar sper că e în siguranță în patul acelei fete.

•

Nu a venit nimeni. Noaptea s-a scurs în tăcere, dar niciunul dintre noi nu a dormit bine. Doborâtă de oboseală, am moțăit, trezindu-mă de fiecare dată când auzeam vreun zgomot afară, iar visele mi-au fost o perdea vie și nebunească de sânge, foc și apă.

Era miezul zilei când am auzit voci apropiindu-se. Mi-a sărit inima din piept când am recunoscut una dintre ele, iar Jamie era deja în picioare înainte ca pielea ce acoperea intrarea să fie dată la o parte.

— Ian? Tu ești?

— Da, unchiule. Eu sunt.

Glasul i-a sunat ciudat; gâfâit și nesigur. A pășit în lumina care venea prin gaura pentru fum și am tresărit de parcă aș fi primit un pumn în stomac.

Părul îi fusese smuls de pe lateralele capului, iar ce mai rămăsese din el stătea ridicat într-o creastă; pe spate îi atârna o coadă lungă. Într-o ureche proaspăt perforată purta un cercel din argint.

Avea fața tatuată. Două linii alcătuite din mici puncte negre, mai toate încă având o crustă de sânge uscat, se întindeau de-a latul fiecărui pomete, întâlnindu-se la rădăcina nasului.

— Unchiule, nu pot rămâne mult, a spus Ian.

Pe sub liniile tatuajului părea palid, dar stătea drept.

— Le-am spus că trebuie să vin la voi ca să ne luăm rămas-bun.

Jamie albise cu totul, până și la buze.

— Iisuse, Ian! a șoptit el.

— Ceremonia de numire e astă-seară, a continuat Ian, încercând să nu se uite la noi. Mi-au spus că, după ce devin indian, nu mai trebuie să vorbesc altă limbă, doar *Kahnyen'kehaka*; nu mai pot să vorbesc în engleză sau în gaelică.

A zâmbit îndurerat.

— Iar voi nu prea știți limba Mohawk.

— Ian, nu se poate să faci așa ceva!

— Am făcut-o deja, unchiule Jamie, a zis încet Ian.

Apoi s-a uitat la mine.

— Mătușă, vrei să-i spui mamei că nu o voi uita? Tata știe, cred.

— Vai, Ian!

L-am strâns cu putere în brațe, iar el și-a petrecut brațele cu delicatețe în jurul umerilor mei.

— Veți putea pleca mâine-dimineață, i-a spus lui Jamie. Nu vă vor împiedica.

I-am dat drumul, iar el a traversat coliba către Roger, rămas năucit. Ian i-a întins mâna.

— Îmi pare rău pentru ceea ce ți-am făcut, a spus el calm. Să ai grijă de verișoara mea și de copil, da?

Roger i-a luat mâna și i-a strâns-o. Și-a dres glasul și și-a regăsit vocea.

— Așa voi face, a răspuns el. Îți promit.

Apoi Ian s-a întors spre Jamie.

— Nu, Ian, a rostit Jamie. Doamne, nu se poate, flăcăule. Lasă-mă pe mine aici!

Deși avea ochii plini de lacrimi, Ian a zâmbit.

— Mi-ai spus cândva că viața mea nu e menită să fie irosită, a zis el. Nu va fi.

A întins brațele în față.

— Nu te voi uita, unchiule Jamie!

•

Cu puțin înainte de apusul soarelui, indienii l-au dus pe Ian pe malul râului. S-a dezbrăcat la piele și a intrat în apa rece, însoțit de trei femei, care l-au băgat cu totul în apă și l-au lovit cu pumnul, râzând și frecându-l cu nisip. Lătrând nebunește, Rollo a alergat de colo până colo pe mal. Apoi s-a aruncat în apă și a participat la ceea ce socotea probabil drept o joacă, fiind cât pe ce să îl înece pe Ian.

Scena li s-a părut amuzantă tuturor spectatorilor de pe mal – mai puțin celor trei albi.

După ce sângele alb a fost curățat ritual din corpul lui, alte femei l-au șters, l-au îmbrăcat cu haine curate și l-au dus la casa lungă a Sfatului pentru ceremonia de numire.

Toți oamenii satului s-au îngrămădit înăuntru. Eu, Jamie și Roger am stat tăcuți într-un colț, urmărindu-l pe *sachem* cântând și vorbind deasupra lui Ian, în timp ce tobele băteau și o pipă aprinsă a trecut din mână în mână. Fata pe care el o numea Emily a stat lângă el, privindu-l cu ochi scânteietori. L-am văzut pe Ian întorcându-i privirea, dar lumina care a apărut în ochii lui nu a prea reușit să îmi ușureze durerea din suflet.

L-au botezat Fratele-Lupului. Fratele său lup stătea și gâfâia la picioarele lui Ian, urmărind ritualul cu interes.

La încheierea ceremoniei, peste oameni a coborât tăcerea și, în acel moment, Jamie a ieșit din colț. Toți au întors capetele spre el când s-a îndreptat spre Ian și am văzut mai mulți războinici încordându-se dezaprobator.

Jamie și-a desprins broșa de la tartan, și-a desfăcut centura și a așezat țesătura purpurie, pătată de sânge, pe umărul nepotului său.

— *Cuimhnich*, i-a șoptit el și s-a retras. *Să nu uiți*.

•

A doua zi dimineață, am coborât în tăcere poteca îngustă, pentru a ieși din sat. Alături de noua lui familie, Ian își luase rămas-bun de la noi cu un aer oficial, lipsit de orice emoție. Eu nu reușisem să fiu la fel de lipsită de simțire și, văzându-mi lacrimile din ochi, Ian și-a mușcat buza de jos ca: a își țină sentimentele în frâu. Jamie îl îmbrățișase, îl sărutase pe gură și îl lăsase acolo fără să scoată niciun cuvânt.

Jamie s-a apucat să facă tabăra pentru noapte cu eficiența lui

obișnuită. Dar mi-am dat seama că mintea lui era în altă parte. Și nu era deloc de mirare; și mintea mea era împărțită între îngrijorarea față de Ian, care rămăsese la indieni, și Brianna care ne aștepta, astfel că nu puteam acorda decât puțină importanță situației noastre.

Roger a lăsat la pământ un braț de lemne, lângă foc, și s-a așezat alături de mine.

— M-am tot gândit, a spus el încet. La Brianna.

— Da? Și eu.

Eram atât de ostenită, încât probabil că aș fi picat în foc cu capul spre flăcări înainte de a putea lua apa fiartă de acolo.

— Ai spus că mai există un cerc de pietre – o deschidere, orice ar fi – în Indii?

— Da.

M-am gândit o clipă să îi spun totul despre Geillis Duncan și peștera de la Abandawe, dar am renunțat. Nu aveam puterea necesară. Poate altă dată. Apoi am alungat negura din minte și am înțeles ce spusese.

— Încă unul? Aici?

Am privit cu disperare în jur, ca și cum m-aș fi așteptat să văd un menhir ridicându-se amenințător în spatele meu.

— Nu chiar *aici*, a spus el. Undeva, între acest loc și Fraser's Ridge.

— Aha.

Am încercat să-mi adun gândurile împrăștiate.

— Da, știu că există unul, dar…

Apoi gândul mi-a pătruns mai adânc în minte și l-am strâns de un braț.

— Vrei să spui că *știi* unde se află?

— Știai despre asta? a întrebat el, privindu-mă cu uimire.

— Da, eu… uite aici.

Am scotocit în desaga mea și am scos opalul. Mi l-a smuls înainte de a apuca să îi explic.

— Uite! E la fel; același simbol e scrijelit pe roca din cercul acela. De unde Dumnezeu l-ai căpătat?

— E o poveste lungă, am răspuns. Ți-o voi spune mai târziu. Deocamdată, știi unde este cercul ăsta? Chiar l-ai văzut?

Atras de agitația noastră, Jamie se apropiase ca să afle despre ce era vorba.

— Un cerc?

— Un cerc al timpului, o deschidere, o…

— Am ajuns acolo, mi-a întrerupt Roger explicațiile bâlbâite. L-am descoperit întâmplător, când încercam să scap de indieni.

— L-ai putea găsi din nou? Cât de departe e de River Run?

Făceam calcule în minte. Ceva mai mult de șapte luni. Dacă ne trebuiau șase săptămâni să ne întoarcem, la sosirea noastră Brianna va fi însărcinată în opt luni și jumătate. O puteam duce în munți la vreme? Iar dacă reușeam, care ar fi riscul cel mai mare: să călătorească prin pasaj în preajma nașterii sau să rămână aici permanent?

Roger a căutat ceva la betelia pantalonilor să-i zdrențăroși și a scos un șnur murdar și plin de noduri.

— Uite! a spus el, prinzând un nod dublu. Asta s-a întâmplat la opt zile după ce m-au prins. Opt zile de Fraser’s Ridge.

— Și cel puțin o săptămână de la River Run la Ridge, am zis și am răsuflat adânc, nefiind sigură dacă simțeam dezamăgire sau ușurare. Nu vom reuși.

— Dar vremea se schimbă, a spus Jamie și a făcut un semn cu capul spre un pin mare, cu ace albăstrui umede și picurând de apă. Când am venit încoace, copacul ăla era acoperit de gheață.

S-a uitat la mine.

— Vom putea călători mai ușor; s-ar putea să ajungem mai devreme. Sau nu.

— Sau nu, am replicat eu și am clătinat din cap fără să vreau. Știi la fel de bine ca mine că primăvara înseamnă noroaie. Iar prin noroaie se înaintează mai greu decât prin zăpadă.

Mi-am simțit inima bătând mai rar, acceptând situația.

— Nu, e prea târziu, prea riscant. Brianna va trebui să rămână.

Aflat de cealaltă parte a focului, Jamie se uita lung la Roger.

— El nu, a zis Jamie.

Șocat, Roger a ridicat privirea spre Jamie.

— Eu…

S-a oprit, apoi a strâns din dinți și a continuat.

— O să rămân. Doar nu vă închipuiți că îi voi părăsi. Pe ea și pe copilul meu?

Am deschis gura, dar l-am simțit pe Jamie încordându-se alături de mine, ca să-mi atragă atenția.

— Nu, am zis eu tăios. Nu. Trebuie să îi spunem. E mai bine să știe de acum. Dacă are vreo importanță pentru el, atunci ar fi

preferabil să știe adevărul înainte de a o vedea.

Jamie a strâns din buze, dar a fost de acord.

— Da, a încuviințat el. Atunci, povestește-i tu.

— Ce să-mi spuneți?

Părul lui Roger era desfăcut, ridicându-se liber în jurul capului în vântul serii. Părea mai vioi decât atunci când îl găsiserăm, deopotrivă alarmat și emoționat. Mi-am luat inima în dinți.

— S-ar putea să nu fie copilul tău.

Preț de un moment, expresia de pe chipul lui nu s-a schimbat; apoi cuvintele au căpătat sens. M-a prins brusc de brațe, atât de violent, încât am scos un țipăt de durere.

— Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat?

Jamie a reacționat ca un șarpe care atacă. L-a lovit scurt pe Roger sub bărbie, ceea ce l-a făcut să-și slăbească strânsoarea asupra mea și l-a aruncat pe pământ, unde a rămas lat.

— Vrea să spună că după ce ai lăsat-o singură, fiica mea a fost violată, s-a răstit el. La două zile după ce te-ai culcat cu ea. De aceea s-ar putea ca acest copil să fie al tău ori nu.

S-a uitat furios spre Roger.

— Asta este. Vrei să rămâi alături de ea sau nu?

Încercând să-și limpezească mintea, Roger a clătinat din cap și s-a ridicat încet în picioare.

— Violată. Cine? Și când?

— În Wilmington. Un bărbat pe nume Stephen Bonnet. El…

— *Bonnet*?

Din expresia de pe fața lui Roger se vedea limpede că numele îi era cunoscut. A privit fioros spre mine, apoi spre Jamie, și iar spre mine.

— Brianna a fost violată de Stephen Bonnet?

— Așa am spus.

Brusc, toată furia pe care Jamie și-o stăpânise după plecarea din sat s-a dezlănțuit. L-a prins pe Roger de gât și l-a izbit de trunchiul unui copac.

— Și unde erai tu când s-a întâmplat asta, lașule? Era supărată pe tine, așa că ai fugit și ai lăsat-o singură! Dacă socoteai că trebuie să pleci, de ce nu ai adus-o întâi la mine ca să-i port de grijă?

L-am prins pe Jamie de braț.

— Dă-i drumul!

M-a ascultat, după care s-a răsucit și s-a îndepărtat, respirând

sacadat. Zdruncinat și aproape la fel de furios ca Jamie, Roger și-a aranjat straiele mototolite.

— N-am părăsit-o pentru că ne-am certat! Am plecat ca să găsesc astea!

A scotocit prin pantalonii largi și a sfâșiat o cusătură. În palma lui a scânteiat ceva verde.

— Mi-am riscat viața ca să le iau, ca să o duc înapoi în siguranță prin cerc! Știți unde m-am dus ca să le iau, de la cine le-am furat? De la Stephen Bonnet! De aceea mi-a luat atât de mult ca să ajung la Fraser's Ridge. Nu l-am găsit unde mă așteptam și a trebuit să merg călare în susul și în josul coastei până să aflu unde era.

Jamie a încremenit, cu privirea ațintită asupra pietrei prețioase. La fel și eu.

— Am venit din Scoția pe corabia lui, a continuat Roger ceva mai liniștit. Bonnet este un… un…

— Știu ce este.

Jamie s-a foit, ieșind din transă.

— Însă s-ar putea ca tot el să fie tatăl copilului fiicei mele.

I-a aruncat lui Roger o privire glacială.

— De aceea te întreb, domnule MacKenzie, te poți întoarce la Brianna și să trăiești cu ea, știind că e posibil să poarte în pântec copilul lui Bonnet? Și dacă nu ești în stare, atunci spune-o acum, pentru că-ți jur, dacă te apropii de ea și îi faci vreun rău… te voi ucide fără nicio șovăială.

— Pentru numele lui Dumnezeu! am izbucnit eu. Jamie, lasă-i o clipă de gândire! Nu vezi că încă nu a apucat să înțeleagă situația?

Pumnul lui Roger s-a strâns peste piatră, apoi s-a deschis. L-am auzit respirând hârâit și precipitat.

— Nu știu, a zis el. Nu știu!

Jamie s-a aplecat și a ridicat piatra pe care Roger o lăsase să cadă pe pământ. A aruncat-o cu putere la picioarele lui Roger.

— Atunci, pleacă! a spus el. Ia-ți blestemata de piatră și găsește-ți cercul! Pleacă, fiica mea nu are nevoie de un laș!

Încă nu scosese șeile de pe cai; și-a luat desagile și le-a aruncat pe spinarea calului. A dezlegat calul lui și pe al meu și a încălecat dintr-o singură mișcare.

— Haide, mi-a spus Jamie.

M-am uitat neajutorată la Roger. Privea drept spre Jamie și, în

lumina focului, ochii săi verzi sclipeau la fel de puternic precum smaraldul în mâna lui.

— Duceți-vă, mi-a șoptit el, fără să-și dezlipească ochii de la Jamie. Dacă voi putea… voi veni și eu.

Am simțit că mâinile și picioarele nu-mi mai aparțineau; le mișcăm lin, fără să-mi dau seama cum. M-am apropiat de cal, am pus piciorul în scară și am încălecat.

Când am privit în urmă, până și lumina focului dispăruse. În spatele nostru nu era decât întunericul.

62. Trei sferturi de fantomă

***River Run*, aprilie 1770**

— L-au prins pe Stephen Bonnet.

Brianna a scăpat cutia de joc pe podea. Piesele din fildeș s-au împrăștiat în toate părțile și s-au rostogolit sub piesele de mobilier. Rămasă fără grai, s-a uitat fix la lordul John, care și-a așezat pe masă paharul cu brandy și a venit grăbit lângă ea.

— Vă simțiți bine? Vreți să vă așezați? Îmi cer scuze prea plecat. N-ar fi trebuit să…

— Ba trebuia. Nu, nu pe canapea, pentru că nu voi mai fi în stare să mă ridic.

A refuzat mâna întinsă de lord și s-a îndreptat încet spre un scaun simplu din lemn aflat lângă fereastră. După ce s-a așezat, l-a privit lung pe lordul John.

— Unde? a întrebat ea. Când?

El nu s-a deranjat să o întrebe dacă ar fi fost cazul să ceară vin sau pene arse; era limpede că Brianna nu va leșina.

Și-a tras un scaun alături de ea, apoi s-a răzgândit și s-a dus spre ușa salonului. A privit de-a lungul holului întunecat. În apropierea scării, pe un scaun, moțăia o servitoare, la care putea apela dacă avea nevoie de ceva. Femeia a ridicat capul imediat ce i-a auzit pașii, iar ochii ei au sclipit albi în semiîntuneric.

— Du-te la culcare, i-a spus el. În seara asta nu vom mai avea nevoie de nimic.

Sclava a dat din cap și s-a îndepărtat târându-și ușor

picioarele și relaxându-și umerii; probabil că se trezise în zori, iar acum era aproape miezul nopții. Și el era cumplit de obosit după ce venise călare de la Edenton, dar vestea nu suferea amânare. Sosise la începutul serii, dar acela era primul prilej pe care îl găsise pentru a rămâne singur cu Brianna.

A închis ușile duble și a pus un scaun în fața lor pentru a nu fi întrerupți.

— A fost prins aici, la Cross Creek, a spus el fără nicio introducere, așezându-se lângă ea. Cum anume, nu știu. Era acuzat de contrabandă. După ce i-au descoperit identitatea, i s-au pus și altele în cârcă.

— Contrabandă cu ce?

— Ceai și brandy. Cel puțin, de data asta.

Și-a masat ceafa, încercând să scape de amorțeala după orele petrecute în șa.

— Am aflat asta la Edenton; evident, omul e vestit. Reputația lui e cunoscută de la Charleston și până la Jamestown.

S-a uitat mai atent la ea; Brianna se albise la față, dar nu avea o paloare cadaverică.

— A fost condamnat, a spus el încet. Va fi spânzurat săptămâna viitoare, la Wilmington. M-am gândit că ați dori să știți.

Brianna a inspirat adânc și a expirat încet, dar nu a spus nimic. El s-a uitat din nou pe furiș la ea, nedorind să o privească insistent, și a rămas uimit de mărimea pântecului ei. Dumnezeule, era imens! În cele două luni care trecuseră de la logodna lor, parcă se dublase.

O parte a abdomenului ei enorm s-a bombat brusc, făcându-l să tresară. Începuse să creadă că nu dăduse dovadă de înțelepciune spunându-i de Bonnet; dacă șocul produs de veste o făcea să nască prematur, nu și-ar fi iertat-o în veci. Și nici Jamie nu-l va ierta.

Cu sprâncenele împreunate și concentrată, Brianna se uita în gol. Lordul John văzuse iepe gestante privind în acel fel; cu totul absorbite de probleme interioare. A dat să se ridice pentru a chema pe cineva, dar mișcarea a trezit-o pe Brianna din transă.

— Vă mulțumesc, a spus ea.

Rămăsese încruntată, dar nu mai privea fără țintă; ochii ei albaștri, fixați asupra lui, erau deconcertanți – cu atât mai mult cu cât acea culoare îi era familiară.

— Când îl vor spânzura?

S-a aplecat, lipindu-și palma pe o parte a pântecului. Un alt val s-a unduit ca reacție la apăsarea ei.

Lordul John s-a tras în spate și s-a uitat neliniștit la pântecul Briannei.

— Vinerea viitoare.

— Acum e la Wilmington?

Oarecum liniștit de atitudinea ei calmă, lordul a întins mâna după paharul abandonat. A luat o sorbitură și a clătinat din cap, simțind căldura alinătoare a băuturii răspândindu-i-se în tot pieptul.

— Nu. E încă aici. Nu a fost nevoie de proces, pentru că a mai fost condamnat.

— Deci îl vor duce la Wilmington pentru execuție? Când?

— Nu am idee.

Privirea pierdută a revenit; de data asta, cu o presimțire rea, lordul John a recunoscut expresia – Brianna nu era preocupată de sarcină; făcea calcule.

— Vreau să îl văd.

Lordul John a băut restul de brandy fără grabă.

— Nu, a spus cu hotărâre, așezând paharul pe masă. Chiar dacă starea de sănătate v-ar permite să călătoriți până la Wilmington, ceea ce nu este cazul, a adăugat el, aruncând o privire lateral spre abdomenul cu aspect primejdios, dacă ați asista la execuție, asta ar avea efecte foarte grave asupra copilului. Vă înțeleg pe deplin sentimentele, draga mea, dar…

— Nu, nu le înțelegeți. Nu știți care îmi sunt sentimentele.

A rostit cuvintele fără patimă, ci cu o convingere totală. Lordul s-a uitat la ea un moment, apoi s-a ridicat și s-a dus să ia carafa.

Ea a urmărit lichidul de culoarea ambrei curgând în pahar și a așteptat ca el să îl ridice, după care a continuat.

— Nu vreau să-l văd murind.

— Slavă Cerului! a murmurat el și a luat o gură de brandy.

— Vreau să stau de vorbă cu el.

Lichidul a luat-o în jos pe calea greșită și lordul s-a înecat, împrăștiind brandy pe volanele cămășii.

— Ar fi bine să vă așezați, a spus ea, privindu-l printre gene. Nu arătați prea bine.

— Nu-mi dau seama de ce.

S-a așezat și și-a căutat batista ca să-și șteargă fața.

— Știu ce vreți să spuneți, a zis ea cu fermitate, așa că nu vă mai osteniți. Puteți interveni ca să îl văd înainte de a-l duce la Wilmington? Și, înainte de a spune nu, puneți-vă întrebarea ce voi face în acest caz.

Lordul John deschisese gura să spună „nu, categoric nu”, dar a închis-o și a măsurat-o pe Brianna din priviri în tăcere.

— Sper că nu vreți să mă amenințați din nou, a zis el cu un aer degajat. Pentru că dacă veți face asta…

— Sigur că nu.

Brianna a avut inspirația de a roși vag.

— Ei bine, mărturisesc că nu înțeleg ce…

— O să-i spun mătușii că Stephen Bonnet este tatăl copilului meu. Și o să-i spun și lui Farquard Campbell. Și lui Gerald Forbes. Și judecătorului Alderdyce. Apoi mă voi duce la sediul garnizoanei – cred că acolo este ținut – și voi vorbi cu sergentul Murchison. Dacă nu mă vor lăsa să merg la el, mă voi adresa domnului Campbell pentru a-mi da aprobare scrisă. Am dreptul să îl văd.

Lordul s-a uitat la ea printre gene și a înțeles că amenințarea nu era de formă. Brianna stătea imobilă și masivă ca o statuie din marmură, care nu avea cum să fie convinsă cu niciun chip.

— Dar nu vă gândiți că veți declanșa un scandal monstru?

Era o întrebare retorică; încercase doar să câștige timp pentru a se gândi.

— Nu, a spus ea calm. Ce am de pierdut?

A ridicat o sprânceană și pe față i-a apărut o expresie pe jumătate amuzată.

— Presupun că veți fi silit să rupeți logodna. Dar dacă ar afla întregul comitat cine e tatăl copilului, cred că ar avea același efect, ținându-i departe pe bărbații care mă vor de soție.

— Reputația dumneavoastră…, a început el, știind totuși că nu avea nicio șansă.

— În primul rând, nu e chiar cea mai bună. Dacă mă gândesc bine, de ce ar fi mai rău pentru mine că sunt însărcinată fiindcă m-a violat un pirat decât fiindcă sunt o destrăbălată, după cum s-a exprimat tata în mod fermecător?

Nota vagă de amărăciune din glasul ei l-a împiedicat pe lord să mai spună ceva.

— În orice caz, probabil că mătușa Jocasta nu mă va alunga doar pentru că am stârnit un scandal. N-o să murim de foame

nici eu, nici copilul. Și n-aș putea spune că-mi pasă cum mă numesc domnișoarele MacNeill.

El a luat paharul și a băut din nou, de astă dată mai atent, rămânând cu ochii la Brianna pentru a evita alte șocuri. Era curios să afle ce se petrecuse între ea și tatăl ei, dar nu a avut nesăbuința de a întreba. Și-a lăsat paharul jos.

— De ce? a rostit el.

— Ce anume?

— De ce socotiți că trebuie să stați de vorbă cu Bonnet? Spuneți că nu vă cunosc sentimentele, lucru adevărat, neîndoielnic, a consimțit el, cu o urmă de ironie. Însă, oricare ar fi ele, trebuie să fie exigente, dacă ați ajuns să vă gândiți la expediente atât de drastice.

Pe buze i-a apărut treptat un zâmbet, reflectat și de ochi.

— Îmi place felul în care vă exprimați, a spus Brianna.

— Sunt deosebit de măgulit. Totuși, dacă ați avea amabilitatea de a-mi răspunde…

Ea a oftat atât de adânc, încât flacăra lumânării a pâlpâit. Cu o mișcare impunătoare, s-a ridicat în picioare și a căutat ceva în cusătura rochiei. Avea un buzunar pe dedesubt, din care a extras o bucată de hârtie, împăturită și uzată, semn că o citise de multe ori.

— Citiți asta, a spus ea, întinzându-i-o.

S-a întors cu spatele și s-a dus la capătul celălalt al salonului, unde picturile și șevaletul ei stăteau într-un colț, lângă cămin.

Literele scrise cu cerneală neagră l-au izbit pe lordul John, dându-i o impresie de familiaritate. Mai văzuse doar o dată scrisul lui Jamie Fraser, dar fusese de ajuns; nu putea fi confundat.

Fiica mea,

N-aș putea spune dacă ne vom revedea. *Speranța mea fierbinte este că da, și că totul se va îndrepta între noi, dar acel eveniment trebuie să rămână în mâinile Domnului*. *Îți scriu acum în eventualitate că El va hotărî altceva*.

M-ai întrebat cândva dacă este drept să ucizi drept răzbunare pentru marele rău ce ți s-a făcut. *Îți spun că nu*. *De dragul sufletului tău, de dragul vieții tale, trebuie să găsești calea iertării*. *Cu greu se câștigă*

libertatea, dar ea nu este rodul crimei.

Să nu crezi că el va scăpa de răzbunare. Un asemenea om poartă în sine semințele propriei distrugeri. Dacă nu va muri de mâna mea, se va găsi alta. Dar nu trebuie să fie mâna ta cea care îl doboară.

Ascultă-mă, de dragul iubirii pe care ți-o port.

Sub textul scrisorii, scrisese: *James Fraser, iubitorul și afectuosul tău tată*. Cuvintele fuseseră tăiate cu o linie, iar sub ele era scris simplu *Tata*.

— Nu mi-am luat rămas-bun de la el.

Lordul John a tresărit și a ridicat ochii. Ea era întoarsă cu spatele spre el; privea intens peisajul pe jumătate terminat de pe șevalet de parcă ar fi fost o fereastră.

El a trecut peste covorașul din fața vetrei și s-a oprit lângă ea. Focul se stinsese, și în încăpere se făcuse răcoare. Brianna s-a întors cu fața spre el, cu brațele strânse la piept ca să se încălzească.

— Vreau să fiu liberă, a zis ea încet. Indiferent că Roger se întoarce sau nu. Indiferent ce se va întâmpla.

Copilul începuse să se agite; lordul John l-a văzut cum se mișcă sub brațele ei încrucișate, ca o pisică într-un sac. Înfrigurat și neliniștit, lordul John a inspirat adânc.

— Sunteți sigură că vreți să îl vedeți pe Bonnet?

Ea l-a privit din nou lung, cu ochii ei albaștri.

— Trebuie să găsesc o cale de a-l ierta, așa spune tata. Am tot încercat, încă de la plecarea lor, dar nu pot. Poate că, dacă îl voi vedea, voi reuși. Trebuie să încerc.

— Am înțeles.

Lordul John a oftat prelung, iar umerii i-au coborât în semn de capitulare.

Un licăr slab – ușurare? – a apărut în ochii ei și el a încercat să îi zâmbească.

— Veți face asta pentru mine?

— Da. Dumnezeu mi-e martor, o voi face.

Lordul John a stins lumânările, păstrând doar una pentru a le lumina calea spre camera de culcare. I-a oferit brațul și au pășit tăcuți pe holul pustiu, tăcerea deplină învăluindu-i într-un soi de pace. La poalele scării, el s-a oprit, lăsând-o pe ea să o ia înainte.

— Brianna!

Aflată cu o treaptă mai sus, ea s-a întors cu un aer întrebător. El a ezitat, neștiind cum să ceară ceea ce, brusc, își dorea foarte mult. A întins mâna.

— Îmi dai voie să…

Fără să scoată o vorbă, Brianna i-a luat mâna și a apăsat-o pe pântecul ei. Era cald și foarte ferm. Au stat așa câteva clipe, cu mâna ei ținând-o pe a lui. Apoi lordul John a simțit o împunsătură slabă în palmă, care i-a transmis un fior până în inimă.

— Dumnezeule! a rostit el încântat. E adevărat.

Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui cu un amestec de tristețe și amuzament.

— Da, a spus ea. Știu.

•

Se întunecase bine când au ajuns la cartierul general al garnizoanei. Era o clădire mică și modestă, părând și mai măruntă din cauza depozitului din spate, care o domina, iar Brianna s-a uitat chiorâș la ea.

— Acolo îl țin?

Și-a simțit mâinile reci, deși le ținea sub mantie.

— Nu.

Lordul John a privit în jur cât a legat caii. La fereastră se vedea pâlpâirea unei lumânări, dar curtea mică era goală, și străduța îngustă rămăsese tăcută și pustie. În apropiere nu existau case ori dughene, iar muncitorii din depozit plecaseră de mult acasă ca să mănânce de seară și să se culce.

A întins ambele mâini pentru a o ajuta să coboare din căruță, ceea ce nu era o misiune tocmai ușoară pentru el.

— E ținut în pivnița de sub depozit, i-a explicat el. L-am mituit pe soldatul de strajă ca să ne lase să intrăm.

— Nu pe *noi*, a spus ea cu glas ridicat, dar la fel de controlat ca al lui, însă nu mai puțin ferm. Pe mine. Vreau să vorbesc singură cu el.

Brianna a văzut că lordul a strâns din buze un moment, după care a acceptat cu o mișcare din cap și s-a destins.

— Soldatul Hodgepile m-a asigurat că este pus în lanțuri, altfel nu aș fi acceptat o asemenea idee. După cum stau lucrurile…

A dat din umeri, pe jumătate iritat, apoi a luat-o de braț

pentru a o îndruma pe pământul plin de făgașe.

— Hodgepile?

— Soldat Arvin Hodgepile. De ce? Îl cunoașteți?

Brianna a clătinat din cap și, cu mâna liberă, și-a ridicat poalele rochiei ca să nu mături pământul.

— Nu. Am auzit numele, dar…

Ușa clădirii s-a deschis, iar dinăuntru s-a revărsat lumină în curte.

— ’Mneavoastră sunteți, milord?

Un soldat s-a uitat precaut în jur. Hodgepile era slab, avea fața îngustă și încheieturile țepene ca ale unei marionete. Când a văzut-o pe Brianna a tresărit și s-a tras înapoi.

— Vai! Nu mi-am dat seama…

— Nu e nevoie, a sunat glacial vocea lordului John. Arată-ne drumul, te rog.

Soldatul a aruncat o privire precaută spre trupul masiv al Briannei, apoi a ridicat felinarul și i-a condus spre o ușiță laterală care dădea în depozit.

Hodgepile nu era doar slăbuț, ci și scund, dar mergea semeț ca să compenseze statura măruntă. *Umblă de parcă ar avea un băț înfipt în fund*. Da, a gândit Brianna, urmărindu-l cu interes în timp ce pășea în fața lor. Acesta trebuia să fie omul pe care Ronnie Sinclair i-l descrisese mamei ei. Dacă se gândea bine, câți de-alde Hodgepile puteau exista? Poate că va reuși să discute cu el după ce termina cu… dar gândurile i s-au oprit imediat ce Hodgepile a descuiat ușa depozitului.

Noaptea de aprilie era rece și proaspătă, însă aerul dinăuntru era apăsător din cauza duhorii de smoală și de terebentină. Brianna a simțit că se sufocă. I se părea că molecule de rășină plutesc prin aer și i se lipesc de piele. Brusc a avut impresia copleșitoare că era prinsă într-un bloc de ambră care se solidifică și s-a împleticit, cât pe ce să îl trântească și pe lordul John.

Depozitul era aproape plin, în spațiul vast se îngrămădeau forme voluminoase. Butoaie de smoală, pe pereții cărora se prelingeau dâre negre și lipicioase, se zăreau în umbrele cele mai îndepărtate, în vreme ce pe rafturile din lemn de lângă ușile duble din față erau stivuite butoiașe cu brandy și cu rom, pregătite pentru a fi rostogolite pe rampe până la docuri, spre barjele care așteptau mai jos, pe apă.

Umbra soldatului Hodgepile se lungea și se scurta pe măsură ce trecea printre șirurile înalte de butoaie și lăzi, iar zgomotul pașilor lui suna înfundat în stratul gros de talaș de pe podea.

— … trebuie să avem grijă să nu ia foc…

Vocea lui subțire și șuierată a plutit spre Brianna, care a văzut umbra lui ca de marionetă fluturând o mână palidă.

— Trebuie să fii atent unde așezi felinarul, nu? Deși dedesubt nu e nicio primejdie…

Depozitul era construit deasupra fluviului, pentru a ușura încărcarea, partea din față era din scândură, însă jumătatea din spate a clădirii avea podeaua din cărămidă. Brianna a observat cum ecoul pașilor s-a schimbat când au traversat granița dintre lemn și cărămidă. Hodgepile s-a oprit la o trapă făcută în podeaua din cărămidă.

— Milord, stați mult acolo?

— Nu mai mult decât este nevoie, i-a răspuns sec lordul John.

A luat felinarul și a așteptat în tăcere cât Hodgepile a ridicat trapa și a rezemat-o. Inima Briannei bătea puternic; îi simțea fiecare zvâcnet ca pe o lovitură în piept.

Un șir de trepte din cărămidă roșie cobora în întuneric. Hodgepile a scos inelul cu chei și le-a numărat în lumina felinarului, asigurându-se că o alesese pe cea corectă înainte de a coborî. S-a uitat suspicios spre Brianna, după care le-a făcut semn să-l urmeze.

— Tot e bine că au făcut treptele suficient de late pentru butoiașele de rom, a murmurat ea către lordul John, ținându-se de brațul lui în timp ce cobora treaptă cu treaptă.

Și-a dat seama imediat de ce soldatul Hodgepile nu se temea de izbucnirea unui incendiu acolo jos; aerul era atât de umed, încât nu ar fi fost surprinsă să vadă ciuperci crescând pe pereți. Undeva se auzea o apă care curgea, iar cărămizile umede sclipeau în lumina felinarului. Gândacii de bucătărie fugeau din calea luminii, iar aerul mirosea a mucegai și a umezeală.

Brianna s-a gândit brusc la culturile de penicilină ale mamei ei și a simțit un nod în gât. Apoi au ajuns și nu a mai reușit să-și abată atenția de la ceea ce făcea.

Hodgepile s-a chinuit cu cheia, iar panica pe care o suprimase toată ziua a cuprins-o brusc. Nu avea habar ce să spună, ce să facă. *Ce* căuta ea acolo?

Lordul John a strâns-o încurajator de braț. Ea a inspirat

puternic aerul umed și urât mirositor, a aplecat capul și a pășit înăuntru.

Bonnet stătea pe o bancă, în capătul celălalt al celulei, cu ochii ațintiți asupra ușii. Aștepta sosirea cuiva, era limpede – auzise zvon de pași –, dar nu pe ea. A tresărit uimit, iar ochii lui verzi au sclipit scurt când lumina a trecut peste ei.

Brianna a auzit un clinchet metalic; desigur, li se spusese că Bonnet era în lanțuri. Gândul acela i-a dat puțin curaj. A luat felinarul de la Hodgepile și a închis ușa în urma ei.

S-a rezemat de ușa din lemn, măsurându-l în tăcere. Omul părea mai scund decât își amintea ea. Poate pentru că ea era atât de mare și de umflată.

— Știi cine sunt?

Celula era mică și avea tavanul scund, astfel că nu exista ecou. Vocea ei a sunat slab, dar limpede.

El și-a înclinat capul într-o parte, gândindu-se. Și-a plimbat privirea încet peste trupul ei.

— Nu cred că ai venit la mine ca să-mi spui cum te cheamă, scumpo.

— Nu mi te adresa astfel!

Explozia de furie a luat-o prin surprindere, dar și-a stăpânit-o, strângându-și pumnii la spate. Dacă venise aici ca să acorde iertare, începutul nu era deloc bun.

El a ridicat din umeri înțelegător, dar cu răceală.

— Cum zici tu. Nu, nu știu cum te cheamă. Îți recunosc fața, dar și alte lucruri – și dinții lui au sclipit scurt printre firele de păr ale bărbii –, dar numele nu ți-l știu. Cred însă că vrei să mi-l spui, nu?

— Deci m-ai recunoscut?

El a inspirat și a expirat printre buzele întredeschise, privind-o cu atenție. Arăta foarte obosit, dar asta nu îi afectase siguranța de sine.

— Oh, sigur că da.

Părea amuzat, iar Brianna a simțit dorința de a traversa încăperea și de a-l plesni peste față cu toată puterea. A inspirat adânc, ceea ce s-a dovedit o greșeală, pentru că i-a simțit mirosul.

Fără niciun avertisment, stomacul i s-a contract brusc și violent. Nu mai vărsase până atunci, însă duhoarea emanată de Bonnet a răzvrătit totul înăuntrul ei. Abia a apucat să se

răsucească înainte ca valul de bilă și mâncare pe jumătate digerată să-i urce pe gât și să se reverse, stropind zidul umed din cărămidă.

Și-a sprijinit fruntea pe perete, scuturată de valurile de căldură și de răceală. Într-un târziu, s-a șters la gură și s-a întors.

El rămăsese așezat, urmărind-o. Felinarul lăsat de Brianna pe podea arunca o licărire spre tavanul scund, scoțându-i în evidență chipul pe fundalul umbrelor din spate. Putea fi o fiară, înlănțuită în bârlogul ei; doar o oarecare prudență i se citea în ochii de un verde spălăcit.

— Mă numesc Brianna Fraser.

El a dat din cap și l-a repetat.

— Brianna Fraser. Frumos nume, e clar.

A zâmbit scurt, cu buzele strânse.

— Și?

— Părinții mei sunt James și Claire Fraser. Ți-au salvat viața, iar tu i-ai jefuit.

— Da.

A spus asta cu o nepăsare deplină. Brianna s-a holbat la el, iar el i-a răspuns în același fel.

Briannei îi venea să râdă, un impuls nebunesc la fel de neașteptat ca și valul de greață care o cuprinsese mai devreme. La ce se așteptase? La remușcări? La scuze? De la un om care lua lucruri doar pentru că le dorea?

— Dacă ai venit cu speranța că vei căpăta înapoi pietrele prețioase, îmi pare rău, dar e prea târziu, a spus el cu glas liniștit. Pe prima am vândut-o ca să cumpăr o corabie, iar celelalte două mi-au fost furate. Probabil tu consideri că asta înseamnă dreptate; eu unul nu dau doi bani pe ea.

Brianna a înghițit în sec, simțind gust de fiere în gură.

— Furate? Când?

Nu-ți face griji pentru omul care o are, îi spusese Roger. *Pun pariu că a furat-o de la cineva*.

Bonnet s-a foit pe banca din lemn și a ridicat din umeri.

— În urmă cu vreo patru luni. De ce?

— Nu contează.

Așadar, Roger reușise; luase pietrele prețioase – cele care ar fi putut asigura călătoria pentru amândoi. Slabă consolare.

— Îmi aduc aminte că a fost și o bijuterie, un inel, adevărat?

Dar pe acela l-ai căpătat înapoi.

A zâmbit, de astă dată arătându-și dinții.

— Am plătit pentru asta, a replicat ea și, fără să-și dea seama, a dus o mână spre pântec, rotund și întins ca o minge de baschet pe sub mantie.

Privirea lui, ușor curioasă, a stăruit asupra chipului ei.

— Înseamnă că mai avem treburi de rezolvat, scumpa mea?

Ea a inspirat adânc, de această dată pe gură.

— Mi s-a spus că vei fi spânzurat.

— Și mie mi s-a spus același lucru.

S-a mișcat pe bancă, și-a înclinat capul, pentru a-și relaxa mușchii gâtului, apoi s-a uitat la ea.

— Dar nu cred că ai venit împinsă de milă.

— Nu, a spus Brianna, urmărindu-l gânditoare. Sinceră să fiu, mă voi odihni mai bine după ce vei muri.

El a privit-o atent o clipă, apoi a izbucnit în râs. A râs atât de tare, încât în ochi i-au apărut lacrimi, pe care și le-a șters nepăsător, aplecându-și capul pentru a-și atinge obrazul cu umărul, apoi s-a îndreptat, încă având urmele râsului pe față.

— Și atunci, ce vrei de la mine?

Ea a deschis gura pentru a-i răspunde și, foarte brusc, legătura dintre ei a dispărut. Brianna nu se mișcase, dar a simțit că făcuse un pas peste un abis de netrecut. Acum stătea în siguranță de cealaltă parte a lui, singură. Din fericire, singură. El nu o mai putea atinge.

— Nimic, a răspuns, iar glasul i-a sunat limpede în propriile urechi. Nu vreau nimic de la tine. Am venit să îți dăruiesc ceva.

Și-a desfăcut mantia și și-a plimbat o palmă peste rotunjimea pântecului. Micul locuitor s-a întins și s-a rostogolit, ca o mângâiere oarbă a mâinii și pântecului, atât intimă, cât și abstractă.

— E al tău.

El s-a uitat la pântec, apoi la fața ei.

— Am mai avut târfe care au încercat să-mi pună în cârcă progeniturile lor, a spus el.

Vorbise fără răutate, însă Briannei i s-a părut că dincolo de privirea lui circumspectă apăruse ceva nou, un fel de pace.

— Crezi că sunt o târfă?

Nu-i păsa dacă el o considera sau nu astfel, dar se îndoia că răspunsul era afirmativ.

— Nu am niciun motiv să mint. Ți-am spus deja că nu vreau nimic de la tine.

Și-a strâns mantia, apoi s-a ridicat în picioare, simțind că durerea de spate îi trece odată cu mișcarea. Terminase. Era pregătită să plece.

— O să mori, i-a spus ea și, deși nu venise din milă, a rămas surprinsă că simțea puțin așa ceva. Dacă moartea îți va fi mai ușoară știind că ai lăsat ceva din tine pe pământ, atunci bucură-te de vestea asta. Dar eu am încheiat cu tine.

S-a întors pentru a ridica felinarul și a rămas uimită văzând ușa întredeschisă. Nu a mai apucat să se înfurie pe lordul John pentru că trăsese cu urechea, pentru că ușa s-a deschis complet.

— Ei bine, frumos ai cuvântat, doamnă, a rostit sergentul Murchison cu un aer înțelept. Apoi a zâmbit cu gura până la urechi și a îndreptat patul muschetei spre pântecul ei.

— Dar eu n-aș putea spune că am terminat cu tine.

Brianna a făcut un pas în spate și, apărându-se din reflex, a rotit felinarul spre capul lui. Omul s-a ferit cu un strigăt alarmat, iar Brianna și-a simțit brațul prins într-o încleștare ca de fier până să încerce încă o lovitură cu felinarul.

— Iisuse, era cât pe ce! Ești iute, fato, chiar dacă nu la fel de iute ca sergentul.

Bonnet i-a luat felinarul din mână și i-a eliberat încheietura.

— Deci nu erai în lanțuri, a spus ea buimăcită și l-a privit pătrunzător.

Apoi și-a dat seama cum stăteau lucrurile, s-a răsucit și s-a repezit spre ușă. Murchison a întins muscheta, blocându-i calea, dar nu înainte ca Brianna să vadă ceva pe coridorul întunecos – o siluetă zăcând cu fața în jos pe podea.

— L-ai ucis, a șoptit ea.

Buzele i-au amorțit de șoc, apoi o groază mai intensă decât greața a cuprins-o până în măduva oaselor.

— Doamne, l-ai ucis!

— Ucis? Pe cine?

Bonnet a ridicat felinarul și s-a uitat la siluetă, al cărei păr blond era mânjit de sânge.

— Cine dracu’ e omul acela?

— Unu’ care și-a băgat nasu’ în treburile noastre, s-a răstit Murchison. Grăbește-te, omule! Nu mai e timp de pierdut. M-am

ocupat eu de Hodgepile, fitilurile sunt aprinse.

— Așteaptă!

Bonnet s-a uitat pe rând la sergent și la Brianna și s-a încruntat.

— Nu mai e timp, ți-am spus doar, a repetat sergentul și a ridicat arma s-o verifice dacă era încărcată. Nu-ți face griji, n-o să-i găsească nimeni.

Brianna a simțit mirosul de sulf al prafului de pușcă. Sergentul a dus patul armei spre umăr și s-a întors spre Brianna, dar spațiul era prea strâmt, pântecul ei îi stătea în cale și nu avea loc să ridice țeava lungă.

Iritat, sergentul a scos un icnet, a răsucit arma și a ridicat-o în aer ca să o lovească în cap cu patul ei.

Brianna a prins arma de țeavă fără ca măcar să-și dea seama ce face. Totul părea că se mișcă foarte încet, Murchison și Bonnet încremeniseră. Se simțea detașată de întreaga situație, ca și cum ar fi stat deoparte și ar fi urmărit scena.

A smuls muscheta din mâinile lui Murchison de parcă ar fi fost coada unei mături, a ridicat-o și a lovit. Izbitura a făcut să îi vibreze brațele, străbătându-i tot corpul, care s-a încărcat cu energie, ca și cum cineva ar fi apăsat pe un comutator și ar fi trimis un curent fierbinte care îi pulsa în tot trupul.

A văzut foarte limpede fața omului, rămas cu gura căscată, expresia din ochii lui, trecând de la uimire la groază, apoi la impasibilitate când și-a pierdut cunoștința, dar atât de încet încât a observat toate acele schimbări. A avut vreme să vadă cum i se schimbă și culoarea feței. Buza prinsă între dinți îngălbeniți, pe jumătate ridicată într-un rânjet. Petale mici de culoare stacojie crescând lent, desfăcându-se într-o curbă grațioasă pe tâmpla lui, ca ale unor flori japoneze de apă, înflorind pe un fundal albăstrui.

A rămas perfect calmă, o întruchipare a laturii primitive a maternității, după cum o consideră bărbații, care confundă tandrețea cu slăbiciunea. Și-a văzut mâinile, încheieturile și tendoanele încordate, a simțit explozia de putere din picioare și din spate, prin încheieturile mâinilor, brațe și umeri, a lovit din nou, dar foarte încet, și totuși omul a continuat să cadă și nu a apucat să atingă podeaua când patul armei l-a izbit încă o dată în cap.

Cineva o striga pe nume. Ca prin vis, numele a pătruns prin

zumzetul cristalin din jurul ei.

— Oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu! Femeie – Brianna – încetează!

A simțit mâinile lui pe umeri, trăgând-o și zgâlțâind-o. S-a smuls din strânsoare și, cu arma încă în mână, s-a răsucit.

— Nu mă atinge, a spus ea.

El s-a tras un pas înapoi, în ochii i se citea surprinderea și precauția – probabil și o doză de teamă. Se temea de ea? De ce s-ar fi temut cineva de ea? s-a întrebat ea confuz. El vorbea; i-a văzut buzele mișcându-se, dar nu a reușit să-i înțeleagă vorbele, era doar un zgomot. Curentul care circula prin ea se stingea, făcând-o să amețească.

Apoi timpul și-a reluat curgerea normală. Mușchii îi tremurau, toate fibrele lor se înmuiaseră. Brianna a sprijinit de podea patul armei mânjit de sânge, ca să-și recapete echilibrul.

— Ce-ai spus?

Pe fața lui a apărut o expresie de iritare.

— Am spus că nu trebuie să mai pierdem timpul! Nu ai auzit că sergentul a aprins fitilurile?

— Ce fitiluri? De ce?

Brianna i-a văzut ochii îndreptați spre ușa din spatele ei. Înainte ca el să facă vreo mișcare, ea s-a dat un pas înapoi, rămânând în cadrul ușii, și a ridicat țeava armei. El s-a retras instinctiv, lovindu-se de bancă. A căzut pe spate și a atins lanțurile prinse în zid; cătușele goale au zăngănit când au atins peretele din cărămidă.

Șocul începea să o cuprindă, dar amintirea curentului fierbinte continua să o ardă pe șira spinării, ajutând-o să rămână în picioare.

— Doar nu vrei să mă omori, nu?

El a încercat să zâmbească, dar nu a reușit; panica i se citea în ochi. Ea spusese că se va simți mai bine știindu-l mort.

Cu greu se câștigă libertatea, dar ea nu este rodul crimei. Acum Brianna avea libertatea câștigată cu greu, și nu i-o va reda pe a lui.

— Nu, a răspuns ea și a prins mai bine arma în mâini, ținând patul bine fixat în scobitura umărului. Dar o să te împușc în genunchi și o te las aici dacă nu-mi spui imediat ce dracu’ se petrece!

El și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, simțindu-se

de parcă plutea. Analizând situația, a privit-o cu ochi spălăciți. Ea blocase ușa cu totul; trupul ei masiv umplea tot spațiul de ieșire. Brianna a observat îndoiala pe care o trăda postura lui, mișcarea umerilor la gândul de a se repezi la ea, și a armat muscheta cu un declic puternic.

Bonnet se afla la mai puțin de doi metri de țeava armei; era prea departe ca să se arunce în față și să i-o smulgă din mâini. O singură mișcare, o simplă apăsare pe trăgaci. Nu avea cum să rateze, iar el știa prea bine asta.

Bonnet și-a coborât umerii.

— Depozitul de deasupra este plin de praf de pușcă și de fitiluri, i-a explicat el, vorbind repede și tăios, dornic să încheie cât mai curând. Nu știu cât va mai dura, dar o să declanșeze o explozie uriașă. Pentru numele Domnului, lasă-mă să plec de aici!

— De ce?

Mâinile îi transpiraseră, dar făceau corp comun cu arma. Copilul a împuns-o, parcă aducându-i aminte că nu mai trebuia să piardă timpul. Va risca totuși un minut ca să afle. Trebuia să afle, mai ales că John Grey zăcea pe podea, în spatele ei.

— Ai ucis un om de treabă, și vreau să știu *de ce*!

Bonnet a făcut un gest de frustrare.

— Contrabandă! a spus el. Eu și sergentul am fost parteneri. Eu îi aduceam lucruri ieftine, iar el punea pe ele ștampila Coroanei. Fura mărfuri cu autorizație de vânzare, eu le vindeam la un preț bun și împărțeam câștigul amândoi.

— Spune mai departe.

El aproape că tremura de nerăbdare să iasă de acolo.

— Un soldat pe nume Hodgepile mirosise ceva și începuse să pună întrebări. Murchison nu știa dacă el spusese cuiva despre asta, dar nu era înțelept să așteptăm pentru a vedea ce se va întâmpla, mai ales după ce am fost prins. Sergentul a mutat băuturile din depozit și le-a înlocuit cu butoaie cu terebentină, după care a aprins fitilurile. Dacă arde totul, nimeni nu va putea spune că nu a ars brandy-ul – și nu va rămâne nicio dovadă a furtului. Asta-i tot. Și acum, lasă-mă să plec!

— Bine.

Brianna a coborât muscheta câțiva centimetri, dar ținând-o în continuare pregătită.

— Cu el ce facem?

A arătat spre sergent, care începuse să pufnească și să bolborosească.

Bonnet a privit-o nedumerit.

— Ce-i cu el?

— Nu-l iei cu tine?

— Nu, a răspuns Bonnet și s-a tras într-o parte, căutând să treacă pe lângă ea. Femeie, pentru numele Domnului, lasă-mă să plec și du-te și tu! Deasupra noastră sunt șase sute de kilograme de smoală și terebentină. Depozitul va exploda ca o bombă!

— Dar încă trăiește! Nu-l putem lăsa aici!

Bonnet s-a uitat exasperat la ea, apoi a traversat camera din doi pași. S-a aplecat, a smuls pumnalul de la centura sergentului și a trecut tăișul peste gâtul gros al acestuia, puțin deasupra gulerului. Un jet de sânge a țâșnit, udându-i cămașa lui Bonnet și împroșcând zidul.

— Uite, a spus el ridicându-se în picioare. Acum e mort. Lasă-l aici!

A dat drumul pumnalului, a împins-o în lături și s-a repezit pe coridor. Brianna i-a auzit pașii iuți îndepărtându-se, răsunând pe podeaua din cărămidă.

Tremurând de șocul acțiunii și al reacțiilor, Brianna a rămas nemișcată o clipă și a privit corpul lui John Grey. Mâhnirea a copleșit-o, și pântecul i s-a contractat puternic. Nu avea dureri, dar fiecare fibră îi vibra, burta i se umflase de parcă ar fi înghițit o minge de baschet. A simțit că i se taie răsuflarea și că era incapabilă să se miște.

Nu, a gândit ea cu limpezime, adresându-se copilului din pântec. *Nu sunt în travaliu*, *sigur nu sunt*. *Nu vreau asta*. *Stai liniștit*. *Nu am timp chiar acum*.

A făcut doi pași pe coridorul întunecat, apoi s-a oprit. Nu, trebuia să verifice, să fie sigură. S-a întors și a îngenuncheat lângă John Grey. Păruse mort când îl văzuse zăcând pe podea și așa i părea și acum; nu se mișcase, nici măcar nu tresărise de când îl văzuse prima oară.

S-a aplecat înainte, dar nu putea întinde mâinile dincolo de pântecul umflat. Așa că l-a apucat de un braț și a încercat să îl întoarcă. Deși scund și cu oase fine, era totuși greu. Corpul lui s-a înclinat și s-a rostogolit de parcă nu ar mai fi avut oase, capul i s-a mișcat moale, și Brianna a simțit un nou gol în stomac când

i-a văzut ochii întredeschiși și gura fără vlagă. A dus totuși mâna spre maxilarul lui, căutând un punct în care să îi ia pulsul.

Dar unde naiba era acel punct? O văzuse pe mama ei făcând asta în cazuri de urgență; era mai ușor decât la încheietura mâinii, așa spusese ea. Nu a descoperit locul. Cât trecuse de când începuseră să ardă fitilurile?

Și-a trecut un fald al mantiei peste fața lipicioasă și a încercat să gândească. A privit în urmă, apreciind distanța până la scară. Iisuse, putea risca singură? Gândul de a pătrunde în depozitul de sus în timp ce totul exploda… A aruncat o privire spre tavan, apoi s-a aplecat din nou și a împins capul lordului pe spate. Acolo! A văzut vena sub piele – acolo trebuia luat pulsul, nu?

O clipă, nu a fost sigură că l-a simțit; putea fi doar reflexul bătăilor inimii ei în degete. Ba nu, avea puls – un alt ritm, slab și fluctuant. Poate era pe moarte, dar încă nu murise.

— Aproape, dar nu încă, a murmurat ea.

Era prea înspăimântată ca să simtă o mare ușurare; acum trebuia să îl scoată de acolo. S-a ridicat greoi în picioare și a întins mâinile pentru a-l apuca de brațe și a-l târî de acolo. Apoi s-a oprit, pentru că amintirea a ceea ce văzuse mai devreme a învins panica.

S-a întors și s-a grăbit să ajungă în celulă. Ferindu-și ochii de mormanul plin de sânge de pe podea, a luat felinarul și a revenit cu el pe coridor. L-a ridicat, luminând tavanul scund. Da, avusese dreptate!

Cărămizile se curbau dinspre podea în pinteni, alcătuind arcade de-a lungul ambelor părți ale coridorului. Însă deasupra pintenilor se aflau grinzi solide, făcute din lemn de pin cu latura de peste douăzeci de centimetri. Deasupra acestora, erau scânduri groase, iar peste ele, stratul de cărămizi care alcătuia podeaua depozitului.

O să explodeze ca o bombă, așa spusese Bonnet, dar avea dreptate? Terebentina ardea, la fel și smoala; da, probabil că vor exploda dacă ardeau sub presiune, dar nu ca o bombă, nici gând. Fitiluri. Fitiluri, deci mai multe. Lungi, era limpede, și probabil că duceau spre mici ascunzători pline cu praf de pușcă; acela era singurul exploziv pe care Murchison îl avusese la dispoziție; deocamdată nu se inventaseră explozive puternice.

Așadar, praful de pușcă va exploda în câteva locuri și va aprinde butoaiele din apropiere. Dar butoaiele vor arde încet. Îl

văzuse pe Sinclair făcând butoaie ca acelea; doagele erau groase de un centimetru și asigurau etanșeitatea. Și-a amintit mirosul pe care îl simțise când merseseră prin depozit; da, probabil că Murchison desfăcuse capacele câtorva butoaie, lăsând terebentina să curgă, pentru a alimenta incendiul.

Prin urmare, butoaiele vor arde, dar probabil că nu vor exploda – ori, dacă se întâmpla asta, nu imediat. A respirat ceva mai ușurată și a început să calculeze. Nu era vorba de o bombă, ci probabil de un șir de artificii.

Așa. A inspirat adânc – cât de adânc a putut, oarecum împiedicată de Osbert. Și-a lipit palmele pe abdomen, simțind că bătăile nebunești ale inimii încep să se potolească.

Chiar dacă ar fi explodat câteva butoaie, forța lor s-ar fi propagat spre exterior și în sus, prin scândurile subțiri ale pereților și ale acoperișului. O mică parte din forță ar fi fost dirijată spre subsol. Și cât de… A ridicat mâna și a împins într-o grindă, găsind liniștitoare rezistența ei.

S-a lăsat brusc pe podea, și rochia i s-a desfăcut în jur.

— Cred că va fi bine, a șoptit ea, neștiind precis dacă se adresa lui John sau copilului ori sieși.

A rămas ghemuită un moment, tremurând de ușurare, apoi s-a ridicat stângace în genunchi și, cu degete nesigure, s-a apucat să acorde primul ajutor.

Încă se chinuia să rupă o fâșie din poalele juponului când a auzit zgomot de pași. Apropiindu-se repede, aproape alergând. S-a întors brusc spre scară, dar nu, pașii veneau din cealaltă direcție, din spate.

S-a răsucit și a văzut silueta lui Stephen Bonnet desprinzându-se din întuneric.

— Fugi! i-a strigat el. Pentru numele bunului Dumnezeu, de ce n-ai plecat?

— Pentru că aici sunt în siguranță, a răspuns ea.

Lăsase muscheta pe podea, alături de Grey; s-a aplecat și a ridicat-o, apoi a dus-o la umăr.

— Pleacă!

El s-a holbat la ea, cu gura întredeschisă.

— Sigur? Femeie, ești nebună? N-ai auzit…?

— Am auzit, dar te înșeli. Nu se va produce nicio explozie. Și dacă da, tot aici e mai sigur să rămân.

— Ei, pe dracu'! Doamne, Iisuse! Chiar dacă subsolul rezistă,

ce se întâmplă când focul va pătrunde prin podea?

— Imposibil, e din cărămidă.

Fără să își dezlipească ochii de la el, Brianna a făcut un semn cu capul în sus.

— Așa este aici, dar în față, lângă râu, e din lemn, ca și cheiul. Va arde tot și apoi se va prăbuși. Și atunci, ce se întâmplă aici? Nu contează că tavanul va rezista dacă fumul vine încoace și te sufoci!

Brianna a simțit un val de greață urcându-i din stomac.

— E deschis? Pivnița nu e blocată? Celălalt capăt al coridorului e deschis?

Chiar în timp ce vorbea, și-a dat seama că așa trebuia să fie – el fugea în acea direcție, îndreptându-se către apă, nu către scară.

— Da! Hai odată!

S-a apropiat rapid de ea și a dat să o prindă de braț, dar ea s-a smuls, ajungând cu spatele la zid și îndreptând țeava armei spre el.

— Nu plec de aici fără el!

Și-a umezit buzele și a făcut semn din cap către podea.

— Omul e mort!

— Ba nu! Ridică-l!

Pe fața lui Bonnet s-au perindat mai multe expresii, cele mai clare fiind furia și uimirea.

— Ridică-l! a repetat ea cu ferocitate.

El a rămas nemișcat și a privit-o fix. Apoi, foarte încet, s-a lăsat pe vine și, prinzându-l în brațe pe John Grey, a vârât umărul sub abdomenul lui și l-a ridicat.

— Hai, atunci, a spus el și, fără să se mai uite la ea, a pornit spre întuneric.

Brianna a ezitat o clipă, apoi a luat felinarul și l-a urmat.

După vreo cincisprezece metri, a simțit miros de fum. Coridorul din cărămidă nu era drept; se bifurca și cotea, trecând printre numeroasele despărțituri ale subsolului. Dar cobora, îndreptându-se spre râu. Mirosul de fum s-a întețit; un strat de negură înțepătoare se învârtejea alene în jurul lor, vizibil în lumina felinarului.

Brianna și-a reținut răsuflarea, încercând să nu respire fum. În ciuda greutății lui Grey, Bonnet se mișca repede. Împovărată de pușcă și de felinar, abia reușea să se țină după el, dar

deocamdată nu voia să renunțe la ele. Pântecul i s-a contractat din nou, provocându-i încă unul dintre acele momente în care nu putea respira.

— Încă *nu*, am spus! a mormăit ea printre dinți.

Trebuia să se oprească o clipă, iar Bonnet dispăruse în negură. Era limpede că el observase scăderea luminii felinarului – l-a auzit răcnind de undeva din față.

— Femeie! Brianna!

— Vin! a strigat ea și s-a grăbit cât a putut, parcă înotând, renunțând la orice pretenție de eleganță.

Fumul se îndesea și a auzit pocnete slabe, undeva în depărtare – sau deasupra capului? În fața lor?

Respira greu, inspirând și fum. Chinuitor, a mai luat o gură de aer și a simțit că apa era aproape. Umezeală și noroi, frunze moarte și aer proaspăt trecând prin negură ca un cuțit.

O lumină slabă a răzbătut prin fum și, în timp ce ei zoreau spre ea, a crescut în intensitate făcând licărul felinarului să pălească. Apoi în față s-a căscat un pătrat întunecat. Bonnet s-a întors și a prins-o de braț, târând-o spre aer.

Erau sub chei, și-a dat ea seama; apa întunecată clipocea în fața lor, sclipind ici și colo. Reflexii; strălucirea venea de deasupra lor, la fel ca și trosnetul flăcării. Bonnet nu s-a oprit, nici nu i-a eliberat brațul; a tras-o într-o parte, în iarba înaltă și umedă și în noroiul de pe mal. După câțiva pași, i-a dat drumul, dar ea l-a urmat gâfâind, alunecând și clătinându-se, împiedicându-se în poalele rochiei ude.

Într-un târziu, ajuns sub un copac, Bonnet s-a oprit. S-a aplecat și a lăsat trupul lui Grey să alunece la pământ. A rămas îndoit un moment, abia respirând, încercând să își tragă sufletul.

Brianna i-a văzut clar pe ambii bărbați; a văzut și mugurii de pe ramurile copacului. S-a întors și a privit în urmă. Depozitul lumina ca un felinar gigantic de Halloween, iar flăcările se prelingeau printre crăpăturile pereților din lemn. Ușile duble, uriașe, fuseseră lăsate întredeschise; sub privirile ei, jetul de aer încins a deschis cu forța una dintre ele, și limbi de foc au început să se furișeze spre doc, mărunte și jucăușe.

Brianna a simțit o mână pe umăr, s-a întors și s-a pomenit uitându-se drept în ochii lui Bonnet.

— Mă așteaptă o corabie, a spus el. Ceva mai sus pe râu. Vii cu mine?

Brianna a clătinat din cap. Încă ținea muscheta, dar nu mai avea nevoie de ea. Bonnet nu mai reprezenta o amenințare.

Cu toate acestea, el nu a plecat, ci a privit-o îndelung, încruntându-se ușor. Avea fața trasă și umbrită de incendiul din depărtare. Acum chiar și suprafața râului era în flăcări; mici limbi de foc licăreau pe apa întunecată, deoarece dâre de terebentină se răspândiseră pe luciul ei.

— E adevărat? a întrebat el pe neașteptate.

Fără să-i ceară voie, și-a lipit palmele pe pântecul ei. Acesta s-a strâns, rotunjindu-se în una dintre acele contracții nedureroase, și pe fața lui a apărut o expresie de uimire.

Ea s-a retras ca să scape de atingerea bărbatului, și-a tras mantia și, incapabilă să spună ceva, a confirmat cu o mișcare din cap.

El a prins-o de bărbie și s-a uitat atent la fața ei – cântărindu-i sinceritatea, oare? Apoi i-a dat drumul și a vârât un deget în gură, căutând în adâncul obrazului.

I-a lua mâna și i-a pus ceva umed și tare în palmă.

— Ca să-l crești, a spus el și a surâs. Să-i porți de grijă, scumpo!

Apoi a plecat, mergând cu pași mari în susul râului, iar silueta lui s-a profilat ca a unui demon în lumina sângerie și pâlpâitoare. Terebentina care curgea pe râu luase foc și valuri învârtejite de lumină stacojie au țâșnit spre cer, stâlpi plutitori care au luminat malul de parcă ar fi fost zi.

Brianna a ridicat muscheta și a pus degetul pe trăgaci. Bonnet nu era decât la șase metri de ea, o țintă perfectă. *Nu de mâna ta*. A coborât arma și l-a lăsat să se îndepărteze.

Depozitul era o mare de flăcări; dogoarea i-a atins obrajii și i-a suflat părul de pe față.

„Am o corabie în susul râului”, spusese el. A mijit ochii ca să vadă printre flăcări. Focul aproape că umpluse râul, o pătură întinsă, plutitoare, înflorind de la un mal la celălalt într-o grădină înflăcărată de văpăi care se desfăceau. Nimic nu mai putea trece prin acel zid orbitor de lumină.

Degetele celeilalte mâini erau strânse pumn în jurul obiectului pe care i-l dăduse Bonnet. A desfăcut mâna și a privit diamantul negru și umed care lucea în palma ei, iar fețele lui au reflectat focul roșu-sângeriu.

PARTEA A DOUĂSPREZECEA

JE T'AIME

63. Iertarea

River Run*, *mai 1770

— E cea mai încăpățânată femeie pe care am cunoscut-o vreodată!

Brianna a pătruns în cameră ca o corabie cu vânt din pupă și s-a lăsat pe canapeaua de lângă pat într-un vârtej de fuste.

De sub bandajele care alcătuiau un adevărat turban, lordul John a deschis un ochi injectat.

— Mătușa dumneavoastră?

— Păi, cine altcineva?

— Aveți o oglindă în cameră, da?

Și-a arcuit buzele, iar după un moment de reținere, ea l-a imitat.

— E vorba de testamentul ei. *I-am spus* că nu vreau River Run, nu pot avea sclavi, dar ea nu și nu, nu vrea să-l modifice! Îmi zâmbește de parcă aș fi un copil de șase ani care face nazuri și spune că, la data la care se va întâmpla, o să mă bucur. Să mă bucur!

A pufnit și s-a așezat greu într-o poziție mai comodă.

— Ce să fac?

— Nimic.

— Nimic?

Și-a îndreptat forța nemulțumirii spre el.

— Cum adică să nu fac nimic?

— În primul rând, aș fi extrem de surprins dacă mătușa dumneavoastră n-ar fi nemuritoare; unii din neamul acesta de scoțieni așa par a fi. Totuși – a făcut un gest de refuz dacă acest lucru s-ar dovedi neadevărat și persistă în iluzia că vă veți dovedi o bună stăpână pentru River Run…

— Ce vă face să credeți că nu aș putea fi? l-a întrerupt ea, rănită în orgoliu.

— Nu puteți avea o plantație atât de întinsă fără sclavi și văd că refuzați să îi dețineți din motive de conștiință, ori așa mi s-a dat de înțeles. Deși nu am mai văzut pe nimeni care să arate mai puțin a quaker decât dumneavoastră.

Și-a îngustat ochiul deschis, privind spre uriașul cort de muselină cu dungi violacee în care ea era învăluită.

— Revenind la subiectul în discuție – sau la unul dintre ele –, dacă nu vreți să primiți un anumit număr de sclavi, fără îndoială că se pot face aranjamente pentru eliberarea lor.

— Nu în Carolina de Nord. Adunarea…

— Nu, nu în Carolina de Nord, a aprobat-o el răbdător. Dacă se ivește această situație și veți avea sclavi în proprietate, pur și simplu mi-i vindeți mie.

— Dar asta e…

— Eu îi voi duce în Virginia, unde eliberarea lor este mult mai puțin sever supravegheată. După ce sunt eliberați, îmi veți înapoia banii. Astfel, veți fi săracă lipită și nu veți mai avea proprietatea, lucru care pare a fi principala dumneavoastră dorință, pe lângă aceea de a înlătura orice posibilitate de fericire personală, asigurându-vă că nu vă veți putea căsători cu bărbatul pe care îl iubiți.

Ea a prins un fald de muselină între degete, uitându-se încruntată la safirul mare care strălucea pe mâna ei.

— Am promis că întâi îl voi consulta pe el.

A aruncat o privire printre gene spre lordul John.

— Deși tot am convingerea că acesta e un șantaj emoțional.

— Mai eficace decât orice alt fel de șantaj, a aprobat-o el. Aproape că merită un cap spart, pentru a sta cu biciul pe un Fraser.

Ea a ignorat remarca lui.

— Și eu am promis doar că voi asculta ce are de spus. Încă tot cred că, după ce va afla totul, va… nu va putea.

Și-a lăsat o mână peste pântecul enorm.

— E greu, nu? Să ai grijă – să ai grijă cu adevărat – de un copil care nu este al tău?

Cu o ușoară strâmbătură, lordul s-a ridicat pe pernă.

— De dragul părintelui său? Cred că eu aș putea.

A deschis ambii ochi și s-a uitat la ea zâmbind.

— Chiar aveam impresia că asta fac de ceva vreme.

Ea părea că nu înțelege, după care un val de roșeață a urcat dinspre decolteul corsetului. Era fermecătoare când se îmbujora.

— Vă referiți la mine. Mda, dar – cum să spun – nu sunt un copilaș și nu trebuie să pretindeți că sunt a dumneavoastră.

I-a aruncat o privire cu ochii ei albaștri, care nu se potrivea defel cu rozul din obraji.

— Și sper că nu ați făcut *totul* doar de dragul tatii.

El a rămas tăcut un moment, după care a întins mâna și a strâns-o de degete.

— Nu, nu totul, a spus el cu glas răgușit.

A dat drumul mâinii ei și s-a lăsat pe spate cu un geamăt ușor.

— Vă simțiți mai rău? a întrebat ea neliniștită. Să aduc ceva? Niște ceai? O compresă?

— Nu, e doar blestemata asta de durere de cap, a răspuns el. Lumina o face mai severă.

A închis din nou ochii.

— Spuneți-mi, a întrebat el fără să deschidă ochii, de ce sunteți atât de convinsă că un bărbat nu i-ar purta de grijă unui copil dacă nu ar fi rodul vintrelor lui? De fapt, draga mea, nu m-am referit la dumneavoastră când am zis că am făcut și eu același lucru. Fiu meu – fiul meu vitreg – este fiul fostei surori a soției mele. Printr-un tragic accident, ambii lui părinți au murit la distanță de o zi unul de celălalt, iar soția mea, Isobel, și părinții ei l-au crescut încă din pruncie. Eu m-am căsătorit cu Isobel când Willie avea cam șase ani. Vedeți deci că nu există nicio legătură de sânge între noi – și totuși, dacă s-ar găsi cineva care să nege afecțiunea mea față de el ori să susțină că nu mi-e fiu, l-aș provoca imediat la duel.

— Înțeleg, a spus ea după un moment. Nu am știut asta.

El a întredeschis un ochi, cu un aer gânditor. Brianna încă rotea inelul pe deget.

— Cred că..., a început ea aruncându-i o privire. Cred că nu sunt chiar atât de îngrijorată în legătură cu Roger și cu copilul. Dacă e să fiu sinceră...

— Doamne ferește să fie altfel, a murmurat el.

— Dacă e să fiu sinceră, a continuat ea, uitându-se cu asprime la lord, cred că mă îngrijorează mai mult cum va fi relația dintre noi, dintre mine și Roger.

A ezitat, apoi și-a făcut curaj pentru a continua.

— Nu am știut că Jamie Fraser e tatăl meu, a spus ea. În copilărie. După Revoltă, părinții mei au fost despărțiți; fiecare dintre ei a crezut că celălalt a murit. Așa că mama s-a căsătorit din nou. Am crezut că tatăl meu era Frank Randall. Nu am aflat adevărul decât după moartea lui.

— Aha, a zis lordul John și s-a uitat la Brianna cu interes. Și acest Randall s-a purtat crud cu dumneavoastră?

— Nu. A fost… minunat.

Glasul i-a sunat puțin spart, de aceea și l-a dres jenată.

— A fost cel mai bun tată pe care l-aș fi putut avea. Și am crezut că părinții mei aveau o căsnicie fericită. Țineau unul la celălalt, se respectau și… în fine, am crezut că totul era bine.

Lordul John s-a scărpinat prin bandaje. Doctorul îl răsese în cap, o situație care, în afară de faptul că reprezentase un afront adus vanității lui, îi dădea niște mâncărimi cumplite.

— Nu văd dificultatea, dacă se aplică la situația dumneavoastră actuală.

Ea a oftat din rărunchi.

— Apoi tata a murit și… am descoperit că Jamie Fraser trăia. Mama a plecat după el, apoi am venit și eu la ei. Și… a fost altfel. I-am văzut cum se priveau. Niciodată nu am văzut-o pe mama uitându-se în același fel la Frank Randall – și nici pe el la ea.

— Ah, da.

Un mic val de tristețe l-a cuprins pe lordul John. Observase acele priviri o dată sau de două ori; prima dată, dorise cu disperare să o înjunghie în inimă pe Claire Randall.

— Știți cât de rar se întâmplă așa ceva? a întrebat el încet. Acest gen de pasiune reciprocă?

Cea venind dintr-o singură parte se întâlnea mult mai des.

— Da.

Ea se întorsese pe jumătate, ținându-și un braț pe spătarul canapelei, și se uita prin ușile cu geam spre straturile bogate de flori de primăvară.

— Problema este că… eu cred că am avut parte de asta, a spus ea ceva mai încet. Pentru puțină vreme. Foarte puțină vreme.

A întors capul și s-a uitat la el lăsându-l să vadă dincolo de privirea ei.

— Dacă am pierdut-o înseamnă că am avut parte de ea. Pot trăi cu asta – sau fără. Dar nu aș putea trăi doar cu o imitație. N-aș putea suporta.

•

— S-ar părea că trebuie să mă credeți pe cuvânt, a spus Brianna, așezând tava cu micul dejun în poala lordului și apoi prăbușindu-se pe canapea, făcându-i îmbinările să geamă.

— Nu îl puneți pe un bolnav să rezolve ghicitori, a replicat el, luând o bucată de pâine prăjită. Ce vreți să spuneți?

— Adineaori Drusus a intrat într-un suflet în bucătărie și a spus că a văzut doi călăreți coborând prin câmpurile lui Campbell. A zis că unul dintre ei era sigur tatăl meu – un bărbat înalt, cu părul roșcat. Dumnezeu mi-e martor că nu mulți arată ca el.

— Adevărat, nu sunt mulți, a aprobat lordul și a zâmbit, apoi a măsurat-o cu privirea. Așadar, doi călăreți?

— Trebuie să fie tata și mama. Înseamnă că nu l-au găsit pe Roger. Ori l-au găsit, dar el nu a vrut să se întoarcă.

Brianna a răsucit inelul cu safir pe deget.

— E bine că am o soluție de rezervă.

Lordul John a clipit iute de câteva ori și s-a grăbit să înghită pâinea pe care o avea în gură.

— Dacă, prin această metaforă extraordinară, vreți să spuneți că intenționați să vă căsătoriți cu mine, vă asigur…

— Nu, l-a întrerupt Brianna zâmbindu-i strâmb. Doar vă tachinam.

— Oh, bine.

Lordul a luat o înghițitură de ceai, închizând ochii pentru a se bucura de aburul parfumat.

— Doi călăreți. Vărul dumneavoastră a plecat cu ei, nu?

— Da, așa e, a rostit ea încet. Doamne, sper că nu i s-a întâmplat ceva rău lui Ian!

— S-ar putea să fi dat de tot felul de necazuri în cursul călătoriei, care să-i fi silit pe vărul dumneavoastră și pe mama să vină în urma tatii și a domnului MacKenzie. Ori vărul și MacKenzie în urma părinților dumneavoastră.

A făcut atunci un semn din mână, sugerând că existau nenumărate posibilități.

— S-ar putea să aveți dreptate.

Totuși, ea părea palidă și abătută, iar lordul John bănuia că

Brianna avea motive întemeiate. Posibilitățile liniștitoare era foarte bune pe termen scurt, dar probabilitățile mai sumbre aveau de obicei tendința să triumfe în cele din urmă și indiferent cine îl însoțea pe Jamie Fraser, călăreții aveau să apară curând, aducând răspunsuri la toate întrebările.

Lordul John a împins deoparte micul dejun neterminat și s-a rezemat de perne.

— Spuneți-mi – cât de departe merg remușcările dumneavoastră pentru că era cât pe ce să fiu ucis?

Ea a roșit, stânjenită.

— Ce vreți să insinuați?

— Dacă v-aș cere să faceți ceva ce nu doriți, sentimentul de vinovăție și de obligație v-ar sili să-mi îndepliniți rugămintea?

— Oh, alt șantaj. Despre ce este vorba? a întrebat ea cu precauție.

— Iertați-vă tatăl. Orice s-ar fi întâmplat.

Sarcina îi făcuse tenul mai delicat; toate emoțiile apăreau și înfloreau pe pielea obrajilor ca piersica. O simplă atingere îi producea vânătăi.

El a întins o mână și i-a mângâiat foarte delicat obrazul.

— De dragul dumneavoastră, dar și al lui, a spus lordul.

— Am făcut-o deja.

Ea și-a coborât ochii și genele i-au umbrit privirea; încă ținea mâinile în poală, iar focul albăstrui al safirului îi strălucea pe degetul mic.

Sunetul de copite s-a auzit limpede prin ușile cu geam, venind dinspre aleea presărată cu pietriș.

— Atunci cred că ați face bine să coborâți ca să îi spuneți asta, draga mea.

Ea a strâns din buze și a dat din cap. Fără nicio vorbă, s-a ridicat și a ieșit pe ușă parcă plutind, dispărând ca un nor de furtună dincolo de orizont.

•

— Când am auzit că se apropie doi călăreți, iar unul dintre ei este Jamie, ne-am temut că i s-a întâmplat ceva rău nepotului său ori lui MacKenzie. Cumva, niciunul dintre noi nu și-a închipuit că *dumneavoastră* vi s-ar fi întâmplat ceva.

— Eu sunt nemuritoare, a murmurat Claire, cercetându-i ochii pe rând. Nu știați?

Presiunea degetelor ei mari a dispărut de pe pleoape lordului,

iar el a clipit, încă simțind atingerea.

— Aveți o ușoară dilatare a unei pupile, dar foarte redusă. Strângeți-mă de degete cât de tare puteți.

Ea a întins degetele arătătoare, iar el s-a supus, enervat de slăbiciunea strânsorii.

— L-ați găsit pe MacKenzie?

S-a enervat și mai tare fiindcă nu era în stare să își înfrâneze curiozitatea.

Ea i-a aruncat o privire scurtă și prudentă și și-a îndreptat atenția asupra mâinilor lui.

— Da. Va veni. Ceva mai târziu.

— Va veni?

Ea a surprins tonul întrebării și a ezitat, după care s-a uitat fix la el.

— Cât de multe știți?

— Totul, a răspuns lordul și a avut o satisfacție de moment văzând-o tresărind.

Apoi ea a zâmbit în colțul gurii.

— Chiar totul?

— Îndeajuns de multe, s-a corectat el pe un ton sardonic. Îndeajuns ca să întreb dacă afirmația dumneavoastră despre întoarcerea domnului MacKenzie reprezintă o certitudine sau o dorință intimă.

— Să o numim credință.

Fără să îi ceară voie, ea a dezlegat șireturile cămășii lui de noapte și a desfăcut-o, expunându-i pieptul. Rulând cu pricepere o fâșie de pergament, a lipit un capăt al tubului de pieptul lui și a pus urechea la celălalt capăt.

— Doamnă, vă cer iertare!

— Tăceți, nu aud, a spus ea, făcându-i semn cu mâna.

A continuat să plimbe tubul acela pe pieptul lordului, oprindu-se când și când pentru a lovi ușor cu degetele sau pentru a-i palpa ficatul.

— V-ați golit măruntaiele astăzi? l-a întrebat ea, împungându-l cu un gest familiar în abdomen.

— Refuz să spun asta, a zis el, aranjându-și cămașa de noapte cu un aer demn.

Claire părea mai directă decât oricând. Femeia avea cel puțin patruzeci de ani, însă nu arăta alte semne de îmbătrânire în afara ridurilor fine de la coada ochiului și a firelor argintii din

părul incredibil de bogat.

Era mai slabă decât își amintea el, deși îi venea greu să judece doar după chipul ei, fiindcă purta cămașă și pantaloni barbari din piele. Se vedea limpede că stătuse în soare și în vânt destul de mult; fața și mâinile ei căpătaseră o culoare cafenie, delicată, care făcea ca ochii aurii să fie cu atât mai uimitori când îi îndrepta spre cineva – cum se întâmpla în acele momente.

— Brianna zice că doctorul Fentiman v-a făcut o trepanație.

El s-a foit jenat sub pături.

— Așa mi s-a spus. Îmi pare rău, dar în acele momente nu eram conștient.

Colțurile gurii ei s-au înălțat ușor.

— A fost mai bine așa. Vă deranjează dacă arunc o privire? Doar din curiozitate, a continuat ea, cu o delicatețe neobișnuită. Nu e o necesitate medicală. Doar că nu am văzut niciodată o trepanație.

El a închis ochii încuviințând.

— În afară de starea măruntaielor mele, nu am secrete față de dumneavoastră, doamnă.

Și-a înclinat capul, indicând locul găurii, și a simțit cum degetele ei reci se strecoară pe sub bandaje, ridicându-le și permițând aerului să îi mângâie capul înfierbântat.

— Brianna este cu tatăl ei? a întrebat el, cu ochii închiși.

— Da, a sunat blând vocea ei. Mi-a spus – adică ne-a spus – câte ceva despre ceea ce ați făcut pentru ea. Vă mulțumesc.

Degetele ei s-au îndepărtat și lordul a deschis ochii.

— Mi-a făcut plăcere să îi fiu de folos. În ciuda țestei perforate și nu numai.

Ea a surâs vag.

— Jamie va veni să vă vadă curând. Acum… stă de vorbă cu ea în grădină.

El a simțit o ușoară împunsătură de neliniște.

— Sunt… se înțeleg?

— Stabiliți dumneavoastră asta.

I-a sprijinit spatele cu un braț și, cu o putere uimitoare pentru o femeie cu oase atât de delicate, l-a ridicat drept în șezut. Dincolo de balustradă, în partea îndepărtată a grădinii, lordul a văzut două siluete stând cu capetele apropiate. În timp ce el privea, cei doi s-au îmbrățișat, apoi s-au despărțit, râzând de mișcările stângace provocate de pântecul Briannei.

— Cred că am ajuns exact la vreme, a murmurat Claire, uitându-se la fiica ei cu ochi pricepuți. Nu mai durează mult.

— Mărturisesc că vă sunt recunoscător că nu ați întârziat, a spus lordul, lăsând-o să îl așeze ușor pe perne și să netezească așternuturile. Abia am supraviețuit experienței de a fi doica fiicei dumneavoastră; mă temeam că m-ar da gata să-i fiu și moașă.

— Ah, era să uit!

Claire și-a strecurat degetele într-o pungă urâtă din piele pe care o avea prinsă la gât.

— Brianna a spus să vi-l înapoiez, nu va mai avea nevoie de el.

El a întins mâna, și un briliant albastru i-a căzut în palmă.

— Doamne, am fost părăsit! a zis el zâmbind.

64. Momentul decisiv

— E ca la baseball, am asigurat-o. Perioade lungi de plictis, punctate de scurte perioade de activitate intensă.

Ea a râs, apoi s-a oprit brusc și a făcut o grimasă.

— Of. Da, intens. Pfu!

A zâmbit puțin strâmb.

— La meciurile de baseball, când apar momente de plictiseală, măcar poți să bei bere și să mănânci hotdogi.

Agățându-se de singura parte din discuție pe care a înțeles-o, Jamie s-a aplecat în față.

— Avem niște bere rece în cămară, a zis el, uitându-se îngrijorat la Brianna. Să aduc?

— Nu, i-am răspuns eu. Doar dacă vrei să bei tu, alcoolul nu-i face bine copilului.

— Aha. Dar ce e cu hotdogul?

S-a ridicat și și-a frecat palmele, parcă pregătindu-se să iasă afară și să împuște unul.

— E un soi de cârnat băgat într-o chiflă, i-am explicat eu, frecându-mi buza de sus ca să nu râd, apoi i-am aruncat o privire Briannei. Nu cred că vrea așa ceva.

Mici broboane de sudoare apăruseră brusc pe fruntea ei lată, iar porțiunea din jurul orbitele părea mai palidă.

— Of, oof, a spus ea încet.

Interpretând corect acea remarcă și paloarea feței ei, Jamie s-a grăbit să o șteargă cu cârpa umedă.

— Ține-ți capul între genunchi, fato.

Ea s-a uitat furioasă la el.

— Nu-mi pot... duce capul... aproape de genunchi! a șuierat ea printre dinții încleștați.

Apoi spasmul a încetat și Brianna a inspirat adânc, iar culoarea i-a revenit în obraji.

Jamie se uita când la ea, când la mine, încruntându-se neliniștit. Apoi a făcut un pas șovăitor spre ușă.

— Cred c-ar fi mai bine să plec, dacă voi...

— Nu pleca!

— Bine, dar... o ai pe mama și...

— Nu pleca! a repetat Brianna.

Agitată, s-a aplecat și l-a prins de un braț, scuturându-l.

— Nu face asta! Ai spus că n-o să mor.

L-a privit direct în ochi.

— Dacă rămâi, va fi bine. N-o să mor.

A vorbit cu atâta vehemență, încât am simțit brusc un spasm de teamă cuprinzându-mi măruntaiele, la fel de puternic precum durerile facerii. Brianna era o fată masivă, puternică și sănătoasă. Nu ar trebui să aibă mari probleme la naștere. Dar și eu eram destul de puternică și sănătoasă și, cu douăzeci și cinci de ani în urmă, pierdusem o sarcină la șase luni și fusese cât pe ce să mor. Puteam să o protejez de febră puerperală, dar eram neputincioasă în cazul unei hemoragii bruște; singurul lucru pe care îl puteam face într-un asemenea caz era să salvez copilul printr-o cezariană. Am evitat cu hotărâre să-mi arunc ochii spre dulapul în care se afla bisturiul steril, pentru orice eventualitate.

— N-o să mori, Bree, am spus eu.

Am vorbit cât de liniștitor am putut și am pus mâna pe umărul ei, dar, dincolo de fațada mea profesională, ea sigur mi-a simțit spaima. S-a crispat și m-a prins de mână, agățându-se atât de strâns, încât oasele mele s-au frecat unul de altul. A închis ochii și a respirat pe nas, dar nu a țipat.

A deschis ochii și s-a uitat drept la mine, cu pupilele atât de dilatate, încât dădea impresia că privește dincolo de mine, spre un viitor pe care doar ea îl putea vedea.

— Dacă mor..., a spus ea, punându-și o mână pe pântecul

umflat.

Și-a mișcat buzele, dar vorbele pe care voia să le rostească nu și-au găsit calea.

Apoi s-a ridicat cu greu în picioare și s-a rezemat cu tot corpul pe Jamie, cu fața ascunsă în umărul lui, repetând:

— Tată, nu mă lăsa, nu pleca.

— Nu te părăsesc, *a leannan*. Nu-ți fie teamă, o să stau cu tine.

I-a cuprins umerii cu brațul și s-a uitat neajutorat la mine, peste capul ei.

— Plimb-o, i-am spus lui Jamie, văzându-i neliniștea. Ca pe un cal care are colici, am adăugat, pentru că se uita nedumerit la mine.

Asta a făcut-o să râdă. Cu aerul precaut al cuiva care se apropie de o bombă amorsată, Jamie a pus un braț în jurul taliei ei și a ajutat-o să meargă încet în jurul camerei. Având în vedere staturile lor, chiar aminteau de cineva care plimbă un cal.

— E bine? l-am auzit întrebând-o îngrijorat, în cursul unui circuit.

— O să-ți spun când nu mi-e bine, l-a asigurat ea.

Era cald pentru mijlocul lunii mai. Am deschis larg ferestrele, și parfumul brumărelelor și al căldărușelor a pătruns înăuntru, purtat de aerul răcoros și umed venind dinspre râu.

În casă domnea o atmosferă de așteptare, o nerăbdare amestecată cu un dram de teamă. Jocasta umbla de colo până colo pe terasa de dedesubt, prea agitată ca să stea locului. Betty vâra capul pe ușă o dată la câteva minute ca să întrebe dacă era nevoie de ceva; Phaedre a adus din cămară un vas cu lapte bătut, pentru orice eventualitate. Brianna, care stătea concentrată asupra ei înseși, a clătinat din cap; eu am băut un pahar, verificând în minte pregătirile.

În realitate, nu era nevoie să faci prea multe în cazul unei nașteri normale, dar nici în cazul uneia anormale. Așternuturile fuseseră strânse de pe pat și salteaua acoperită cu pături vechi, pentru a o proteja; aveam la îndemână un teanc de cârpe curate și un vas cu apă caldă, înlocuită la fiecare jumătate de oră cu apă din cazanul de la bucătărie. Apă rece pentru băut și șters fruntea, o sticluță cu ulei pentru masaj, trusa mea de sutură, pentru orice eventualitate – în afară de asta, totul depindea de Brianna.

După aproape o oră de mers în cerc, Brianna s-a oprit brusc în mijlocul camerei, l-a strâns pe Jamie de braț și a început să respire pe nas ca un cal la capătul unei curse de 8 000 de metri.

— Vreau să mă întind, a spus ea.

Eu și Phaedre am dezbrăcat-o de rochie și, doar în cămășuță, am urcat-o cu grijă în pat. Mi-am lăsat palma pe pântecul ei uriaș, minunându-mă de imposibilitatea a ceea ce se întâmplase deja și a ceea ce avea să se întâmple curând.

Contracția a trecut și am simțit clar conturul copilului sub acoperământul de piele și mușchi. Era mare, puteam paria, dar părea să fie în poziția potrivită, cu capul în jos.

În mod normal, copiii pe cale de a se naște sunt destul de liniștiți, intimidați de mișcarea din jurul lor. Acesta se agita; am simțit o împunsătură slabă, dar distinctă, în palmă când el a lovit cu cotul.

— Tată!

Brianna a întins orbește mâinile, fluturându-le, când o contracție a luat-o pe nepregătite. Jamie s-a repezit și a prins-o de o mână pe care i-a strâns-o.

— Sunt aici, *a bheanachd*, sunt aici.

Ea respira greu, fața i se înroșise puternic, apoi s-a relaxat și a înghițit în sec.

— Cât mai durează? a întrebat.

Stătea cu fața spre mine, dar nu mă privea; nu se uita la nimic din jur.

— Nu știu. Nu mai e mult, așa cred.

Contracțiile apăreau cam la cinci minute, dar știam că ele puteau să continue așa multă vreme ori să se accelereze brusc; practic, nu se putea anticipa.

Dinspre ferestre venea o adiere ușoară, dar Brianna transpira. I-am șters din nou fața și gâtul și i-am masat umerii.

— Te descurci bine, iubito, i-am murmurat. Foarte bine.

Am ridicat scurt ochii spre Jamie și i-am zâmbit.

— Și tu la fel.

Jamie a făcut o încercare firavă de a-mi răspunde la zâmbet; și el transpira, dar fața lui era palidă, nu congestionată.

— Tată, vorbește-mi, a zis brusc Brianna.

— Eu?

S-a uitat la mine disperat.

— Ce să spun?

— Nu contează, i-am răspuns. Spune-i povești; orice, numai să nu se gândească la asta.

— Aha. Da… o știi pe cea despre… Habetrot, țesătoarea?

Drept răspuns, Brianna a icnit. Jamie părea îngrijorat, dar a început să vorbească.

— Mda, bine. Se făcea că într-o fermă veche, așezată lângă un râu, trăia odată o fată frumoasă pe nume Maisie. Avea părul roșcat și ochii albaștri și era cea mai frumoasă fecioară de pe toată valea. Dar nu avea soț, fiindcă…

S-a oprit îngrozit. L-am fulgerat cu privirea.

A tușit și a continuat, neștiind ce altceva să facă.

— … fiindcă, pe vremea aceea, bărbații erau cu scaun la cap și, în loc să caute fete frumoase care să le fie mirese, căutau fete care știau să gătească și să țeasă, ca să le devină soții respectabile. Dar Maisie…

Brianna a scos un sunet adânc, inuman. Jamie a strâns din dinți, dar a continuat, ținând-o bine de ambele mâini.

— Dar Maisie iubea lumina de pe câmpii și păsările din vale…

Lumina se stingea treptat în încăpere, iar mirosului de flori încălzite de soare îi luă locul cel de verdeață umedă, degajat de sălciile de pe malul râului, și aroma slabă a fumului de lemn venind dinspre bucătărie.

Cămașa Briannei era udă leoarcă și i se lipise de piele. Mi-am înfipt degetele în spatele ei, puțin deasupra șoldurilor, și ea s-a zvârcolit, încercând să ușureze durerea. Jamie stătea cu capul plecat, agățându-se cu îndărătnicie de mâinile ei, continuând să vorbească liniștitor, spunând povești despre mătăsoase și vânători de foci, despre cimpoieri și spiriduși, despre giganții din peștera Fingal și despre calul negru al diavolului care trece prin aer mai repede decât gândul dintre un bărbat și o fecioară.

Durerile se succedau la intervale mai scurte. I-am făcut semn lui Phaedre, care a plecat în fugă și s-a întors cu o lumânare mare, cu a cărei flacără să aprindă lumânările din sfeșnice.

În cameră era răcoare și semiîntuneric, și umbre pâlpâitoare se întindeau pe pereți. Jamie răgușise, iar Brianna era epuizată.

Brusc i-a dat drumul lui Jamie, s-a ridicat în șezut și s-a prins de genunchi, cu fața congestionată de efort, împingând.

— Hai, acum! am spus.

Am stivuit cu iuțeală câteva perne în spatele ei, am îndemnat-o să se aplece pe spate, spre căpătâiul patului, și am chemat-o

pe Phaedre să-mi țină lumânarea.

Mi-am uns degetele cu ulei, am strecurat mâinile sub cămașa ei și am atins carnea pe care nu o mai atinsesem de când ea însăși era copil. Am masat încet, delicat, vorbindu-i, știind că nu avea prea mare importanță ce spuneam.

Am simțit încordarea și schimbarea bruscă de sub degete. Relaxare, apoi iar încordare. A urmat un șuvoi de lichid amniotic, care a curs pe pat și a picurat pe podea, umplând încăperea cu mirosul râurilor fecunde. Am masat și am ușurat trecerea, rugându-mă să nu vină prea repede ca să provoace vreo ruptură.

Inelul din carne s-a deschis brusc, și degetele mele au atins ceva umed și tare. După o scurtă relaxare s-a mișcat înapoi, îndepărtându-se, lăsându-mi în degete senzația că atinsesem pe cineva cu totul nou. Încă o dată a apărut o presiune mare, dilatarea s-a produs și încă o dată a urmat relaxarea. Am împins înapoi marginea cămășii și, la următoarea împingere, inelul s-a dilatat la o dimensiune incredibilă și un cap, ca un gargui chinezesc, a ieșit odată cu lichid amniotic și sânge.

M-am trezit nas în nas cu capul alb precum ceara, având fața cât un pumn, care s-a strâmbat furios la mine.

— Ce e? Băiat?

Vocea răgușită a lui Jamie mi-a întrerupt stare de uimire.

— Așa sper, am spus, îndepărtând mucusul de la nas și gură. E cel mai urât copil pe care l-am văzut vreodată, Domnul s-o ajute dacă e fată.

Brianna a scos un sunet care ar fi putut începe ca un hohot de râs, dar s-a transformat într-un geamăt enorm de efort. Abia am avut vreme să îmi introduc degetele pentru a întoarce puțin umerii lați ca să-l ajut. S-a auzit un plescăit și o formă lungă și umedă a alunecat pe pătura udă, zvârcolindu-se ca un păstrăv aruncat pe mal.

Am luat un prosop curat și l-am înfășurat – era băiat, sacul scrotal se vedea rotund și violaceu între pulpele dolofane – am verificat rapid semnele Apgar, respirație, culoare, activitate… și toate erau bune. Scotea zgomote ascuțite, furioase, avea scurte explozii de respirație, nu plângea cu adevărat și lovea aerul cu mâinile făcute pumn.

L-am așezat pe pat, ținându-l cu o mână cât am controlat-o pe Brianna. Avea coapsele mânjite de sânge, dar nu prezenta

semne de hemoragie. Cordonul ombilical pulsa, un șarpe gros și umed ce îi lega încă.

Sprijinită de pernele stivuite, cu părul lipit de tâmple și cu un zâmbet enorm de ușurare și triumf pe față, Brianna gâfâia. Am pus o palmă pe pântecul ei devenit dintr-odată flasc. Am simțit cum placenta cedează, în timp ce corpul lepăda ultima legătură cu fiul ei.

— Încă o dată, scumpo, i-am spus cu blândețe.

La ultima contracție, un tremur a străbătut pântecul și placenta a alunecat afară. Am legat cordonul ombilical și l-am tăiat, după care am așezat ghemotocul înfășat în brațele ei.

— E frumos, am șoptit eu.

I l-am lăsat și mi-am îndreptat atenția către chestiuni esențiale, frământându-i ferm pântecul cu pumnii, ca să stimulez uterul să se contracte și să oprească sângerarea. Am auzit murmurul comentariilor emoționate care se răspândeau prin casă după ce Phaedre se grăbise să ajungă la parter pentru a duce vestea. La un moment dat, am ridicat privirea și am văzut-o pe Brianna fericită, zâmbind cu gura până la urechi. Jamie stătea în spatele ei, surâzând, cu obrajii uzi de lacrimi. I-a spus ceva în gaelică, apoi, ridicându-i părul de pe gât, s-a aplecat și a sărutat-o delicat în spatele urechii.

— Îi e foame? a întrebat Brianna cu o voce profundă și nesigură, dar încercând să-și dreagă glasul. Să-i dau să sugă?

— Pune-l la încercare și vei vedea. Câteodată sunt somnoroși după naștere, dar uneori vor să sugă.

Brianna a dus o mână la gulerul cămășii și a desfăcut șnurul, dezgolindu-și un sân. Ghemotocul a scos câteva sunete când ea l-a întors cu stângăcie, și Brianna a căscat ochii mari de surprindere când el și-a fixat gura asupra sfârcului cu o ferocitate neașteptată.

— E puternic, nu? am spus eu și mi-am dat seama că plângeam doar când am simțit gustul sărat al lacrimilor în colțurile gurii care zâmbea.

•

Ceva mai târziu, când mama și copilul erau curați și așezați comod, iar Brianna mâncase și băuse ceva, am făcut o ultimă verificare ca să mă asigur că totul era în regulă, apoi m-am retras în umbrele adânci ale balconului de sus. M-am simțit plăcut desprinsă de realitate, ca și cum aș fi plutit la vreo

treizeci de centimetri deasupra pământului.

Jamie se dusese să îl anunțe pe lordul John; mă aștepta la poalele scării. M-a prins în brațe fără să scoată nicio vorbă și m-a sărutat; când m-a eliberat, am văzut urmele adânci și roșietice lăsate de unghiile Briannei pe mâinile mele.

— Te-ai descurcat grozav și tu, mi-a șoptit el.

Apoi bucuria din ochii lui a înflorit luminoasă într-un zâmbet până la urechi.

— Bunico!

•

— E brunet sau blond? a întrebat Jamie pe neașteptate, ridicându-se într-un cot, în pat, lângă mine. I-am numărat degetele, dar nu mi-a trecut prin minte să îl privesc.

— Încă nu se poate spune, am răspuns eu, pe jumătate adormită.

Și eu îi numărasem degetele de la picioare și mă gândisem la asta.

— Deocamdată, e roșu-purpuriu și încă are smegmă embrionară – chestia aceea albicioasă – pe tot corpul. Pielea lui va căpăta culoarea firească abia peste o zi sau două. Are ceva păr negru pe cap, dar dispare curând după naștere.

M-am întins, bucurându-mă de durerea plăcută din picioare și spate; travaliul însemna muncă grea, chiar și pentru o moașă.

— Asta nu ar dovedi nimic, chiar dacă ar fi blond, pentru că Brianna are ceva de blondă; ar putea arăta oricum.

— Da… dar dacă ar fi brunet, am ști sigur.

— Sau poate nu. Tatăl tău a fost brunet, la fel și al meu. Ar putea să aibă gene recesive și să devină brunet, chiar dacă…

— Ce-ar putea să aibă?

Am încercat fără succes să mă gândesc dacă Gregor Mendel[33] începuse deja experimentele cu plantele de mazăre, dar am renunțat la acel efort, pentru că eram prea somnoroasă ca să mă concentrez. Indiferent dacă Mendel începuse sau nu, Jamie nu avea cum să fi auzit de el.

— Ar putea avea pielea de orice culoare și nu vom ști sigur, am spus eu și am căscat cu poftă. Nu vom ști decât după ce crește destul ca să înceapă să semene… cu cineva. Și chiar și atunci…

---

[33] Gregor Mendel (1822-1884), naturalist austriac, considerat întemeietorul geneticii, a realizat primele experiențe de hibridare la mazăre. (n.tr.).

Am tăcut. Avea vreo importanță cine îi era tată dacă nu va avea unul?

Jamie s-a întors spre mine și m-a îmbrățișat ocrotitor. Dormeam goi, iar părul de pe corpul lui îmi mângâia pielea. M-a sărutat ușor pe ceafă și a oftat. I-am simțit răsuflarea caldă care mi-a gâdilat urechea.

Pluteam la hotarul somnului, prea fericită ca să cad cu totul în vise. De undeva din apropiere am auzit un țipăt slab și murmur de voci.

— Mda, în fine, m-a trezit vocea lui Jamie după câteva clipe. Chiar dacă nu-i cunosc tatăl, măcar știu sigur cine îi este bunic, a zis el sfidător.

Am întins mâna în spate și l-am bătut ușor pe picior.

— Și eu, bunicule! Hai, taci și dormi. „Ajunge zilei răutatea ei”.

A pufnit, iar îmbrățișarea a slăbit, dar o mână i-a rămas peste sâni și, după câteva momente, a adormit.

Am rămas cu ochii larg deschiși, urmărind stelele pe fereastra deschisă. De ce spusesem asta? Era citatul preferat al lui Frank, pe care îl folosea mereu pentru a ne alina pe Brianna sau pe mine când ne îngrijora ceva: *Ajunge zilei răutatea ei*.

Aerul din cameră era viu; o adiere ușoară a mișcat perdelele, iar răcoarea mi-a atins obrazul.

— Știi? am șoptit fără sunet. Știi că are un fiu?

Nu am primit răspuns, dar pacea m-a cuprins treptat în liniștea nopții și apoi am alunecat dincolo de hotarul viselor.

65.Întoarcerea la Fraser’s Ridge

Jocasta a regretat foarte mult că se desparte de cea mai recentă rudă a ei, dar era deja târziu pentru lucrările de primăvară ale pământului, iar casa fusese neglijată, așa că trebuia să ne întoarcem degrabă la Ridge, iar Brianna nici n-a vrut să audă de propunerea de a rămâne acolo. Asta era bine, pentru că Jamie ar fi explodat dacă se despărțea de nepot.

Lordul John se simțea suficient de bine pentru a călători; a mers cu noi până la Marele Drum al Bizonului, unde i-a sărutat pe Brianna și pe copil, ne-a îmbrățișat pe Jamie și – spre șocul

meu – pe mine, după care a pornit spre nord, către Virginia și Willie.

— Sunt încredințat că veți avea grijă de ei, mi-a spus el încet, făcând semn către căruță, unde două capete roșcovane stăteau aplecate atent deasupra copilului din poala Briannei.

— Puteți fi sigur, am spus și i-am strâns mâna. Sunt încredințată că veți face același lucru.

Mi-a ridicat, mâna și a dus-o la buze, mi-a zâmbit scurt și a plecat călare fără să se mai uite înapoi.

O săptămână mai târziu, am ajuns pe șleaurile cotropite de ierburi care duceau spre culmea unde creșteau căpșuni sălbatice, verzi, albe și roșii, stăruința, curajul, dulceața și amărăciunea fiind amestecate în umbrele copacilor.

Cabana era murdară și neîngrijită, șoproanele erau goale și acoperite de frunze moarte. Grădina era un hățiș de tulpini uscate și plante răsărite la întâmplare. Grajdul, o cochilie goală. Cadrul casei noi se ridica întunecat și scheletic, ca un reproș adus nouă. Totul sugera ruina, un loc în care ne va fi greu să trăim.

Cu toate astea, niciodată nu simțisem o bucurie mai mare întorcându-mă acasă.

•

Nume, am scris și m-am oprit. Doar Dumnezeu știa. Numele de familie rămânea o chestiune deschisă; la numele de botez încă nu ne gândiserăm.

Eu îi spuneam „dulceață” sau „scumpule”, Lizzie îi punea „flăcău drag”, Jamie i se adresa cu o politețe gaelică, fie „nepoate”, fie *a Ruaidh*, Roșcatul – puful de nou-născut și pielea cafenie a scalpului făcuseră loc unei culori roșcate care arăta oricărui cine îi era bunic – indiferent cine i-ar fi fost tată.

Brianna nu simțea nevoia de a-l numi în vreun fel anume; îl ținea tot timpul lângă ea, păzindu-l cu o concentrare feroce, care nu putea fi descrisă în cuvinte. Încă nu voia să îi dea un nume, a spus ea. Deocamdată.

— Dar când? întrebase Lizzie, însă Brianna nu-i răspunsese.

Eu știam când: la sosirea lui Roger.

— Și dacă nu vine, mi-a zis Jamie între patru ochi, cred că sărmanul copilaș va ajunge în mormânt fără nume. Iisuse, ce încăpățânată poate fi fata asta!

— Are încredere în Roger, am replicat eu pe un ton liniștit. Ai

putea să faci și tu la fel.

Mi-a aruncat o privire aspră.

— Englezoaico, e o deosebire între încredere și speranță, și știi asta la fel de bine ca mine.

— Ei bine, încearcă și tu să speri puțin, de ce nu faci asta? I-am repezit eu și i-am întors spatele, muind pana în cerneală și scuturând-o cu grijă.

Micuțul Semn de Întrebare avea o iritație pe fese, care îl ținuse treaz toată noaptea și nu ne lăsase nici pe noi să dormim. Eram enervată și mă usturau ochii, astfel că nu mă simțeam dispusă să tolerez nicio demonstrație de rea-credință.

Jamie a ocolit agale masa, s-a așezat în fața mea și și-a sprijinit bărbia pe brațele îndoite, silindu-mă să mă uit la el.

— Aș face-o, a spus el, cu o sclipire de amuzament în ochi. Dacă m-aș putea hotărî: să sper că va veni sau să sper că nu?

Am zâmbit, apoi am întins mâna și i-am plimbat vârful penei pe rădăcina nasului în semn de iertare, după care m-am întors la treabă. El a strâmbat din nas și a strănutat, după care s-a îndreptat de spate și s-a uitat la hârtia din fața mea.

— Ce faci, englezoaico?

— Scriu certificatul de naștere al micuțului Gizmo[34] – atât cât mă pricep, am adăugat.

— Gizmo? a spus el cu îndoială în glas. Ăsta-i numele vreunui sfânt?

— Nu cred, deși nu se știe, mai ales când întâlnești oameni pe care îi cheamă Pantaleon sau Onuphrius. Sau Ferreolus.

— Ferreolus? Nu cred că am auzit de el.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, cu mâinile împreunate pe genunchi.

— Unul dintre preferații mei, i-am explicat, completând cu atenție data nașterii și ora – chiar dacă asta era aproximativă.

Pe acest certificat de naștere existau două informații lipsite de orice echivoc – data și numele doctorului care adusese pe lume copilul.

— Ferreolus, am continuat eu oarecum amuzată, este sfântul patron al păsărilor de curte bolnave. Un martir creștin. A fost tribun roman și creștin în secret. Fiind dat în vileag, l-au înlănțuit în haznaua închisorii în așteptarea procesului – cred că

[34] Termen care se folosește în cazul în care cineva nu cunoaște numele unui obiect sau al unei persoane. (n.tr.).

închisoarea era supraaglomerată. Pare că a fost un bărbat neînfricat, pentru că s-a eliberat din lanțuri și a evadat prin rețeaua de canalizare. Însă l-au prins, l-au adus înapoi și l-au decapitat.

Jamie a părut nedumerit.

— Ce legătură are asta cu găinile?

— N-am nici cea mai vagă idee. Întreabă-i pe cei de la Vatican, l-am sfătuit.

— Hm. Mda, eu unul am ținut mereu la Sfântul Guignole.

I-am văzut sclipirea din ochi, dar n-am putut rezista.

— Și al cui patron e?

— E invocat împotriva impotenței.

Sclipirea a sporit.

— I-am văzut statuia de la Brest, mi s-a spus că era acolo de o mie de ani. O statuie miraculoasă – avea o sculă ca țeava de tun și…

— Ce avea?

— Ei, nu mărimea era partea miraculoasă, a continuat el, făcându-mi semn să tac. Sau nu tocmai. Orășenii spun că, vreme de o mie de ani, oamenii au furat bucăți din ea drept relicve sfinte, și totuși scula lui e la fel de mare ca întotdeauna.

Mi-a zâmbit.

— Se spune că un bărbat care are în buzunar o bucățică din Sfântul Guignole poate rezista o noapte și o zi fără să obosească.

— Nu cu aceeași femeie, îmi închipui, am spus sec. Te cam face să te întrebi ce a făcut să merite sfințenia, nu?

Jamie a izbucnit în râs.

— Orice bărbat căruia i s-a răspuns la rugăciuni ți-ar putea spune asta, englezoaico.

S-a răsucit pe scaun și a privit pe ușa deschisă. Brianna și Lizzie stăteau pe iarbă, cu rochiile răsfirate, și îl urmăreau pe sugar care, așezat pe un șal vechi, stătea gol pușcă pe burtă, cu fundul roșu ca al unui babuin.

Brianna Ellen, am scris elegant, apoi m-am oprit.

— Brianna Ellen Randall, ce crezi? l-am întrebat. Sau Fraser? Ori amândouă?

Nu s-a întors, dar a dat ușor din umăr.

— Are vreo importanță?

— S-ar putea.

Am suflat peste pagină și am urmărit cum literele negre și lucioase capătă o culoare mată când cerneala s-a uscat.

— Dacă se întoarce Roger – fie că rămâne, fie că nu –, dacă îl va recunoaște pe micul Anonimus, cred că numele lui va fi MacKenzie. Dacă nu apare, îmi închipui că băiatul va primi numele mamei.

Jamie stătea tăcut, uitându-se la cele două fete. În acea dimineață își spălaseră părul la râu; Lizzie îi pieptăna părul Briannei, iar în razele soarelui de vară șuvițele lungi sclipeau ca mătasea roșie.

— Ea își spune Fraser, a zis Jamie. Ori așa își spunea.

Am lăsat jos pana și am întins mâna, punând-o pe brațul lui.

— Te-a iertat, am spus. Știi că așa e.

Am mișcat din umeri; nu chiar o ridicare, ci o încercare inconștientă de a îndepărta o încordare lăuntrică.

— Deocamdată, a spus el. Dar dacă omul acela nu va veni?

Am ezitat. Avea dreptate; Brianna îl iertase pentru greșeala de început. Cu toate astea, dacă Roger nu va apărea curând, probabil că îl va învinovăți pe Jamie pentru asta, și nu fără motiv, m-am văzut silită să recunosc.

— Folosește-le pe amândouă, a zis el brusc. Să aleagă ea.

Nu mi s-a părut că se referea la nume.

— Va veni, am spus cu fermitate, și totul va fi bine.

Am ridicat pana și am adăugat, nu chiar încet:

— Sper.

•

S-a aplecat să bea din apa care curgea peste pietrele de un verde-închis, împrăștiind stropi. Era o zi caldă; acum venise primăvara, nu toamna, dar mușchiul era de un verde ca smaraldul sub tălpile lui.

Briciul era o amintire îndepărtată; barba i se îndesise, iar părul îi curgea pe umeri. În seara precedentă se spălase într-un pârâu și făcuse tot posibilul să își spele și hainele, dar nu avea nicio iluzie în privința înfățișării lui. Însă nu-i păsa, și-a spus el. Nu avea importanță cum arăta.

S-a întors șchiopătând spre poteca unde își lăsase calul. Îl durea piciorul, dar nici asta nu avea importanță.

Încet, a mers călare prin luminișul în care îl întâlnise prima oară pe Jamie Fraser. Frunzele erau noi, verzi, iar din depărtare a auzit chemările stridente ale corbilor. În afara ierbii, nimic nu

se clintea printre copaci. A inspirat adânc și a simțit înțepătura amintirii, o rămășiță frântă dintr-o viață din trecut, un ciob ascuțit ca de sticlă.

A întors calul spre Ridge și l-a îndemnat s-o ia din loc, lovindu-l ușor în coaste cu piciorul teafăr. Nu mai era mult. Nu avea habar cum va fi primit, dar nici asta nu conta.

Important era că ajunsese acolo.

66. Copilul sângelui meu

Un iepure întreprinzător își săpase din nou vizuina pe sub gardul grădinii mele. Un iepure vorace putea mânca o varză până la rădăcină, iar după cum arătau lucrurile, își adusese și amicii la ospăț. Oftând, m-am lăsat pe vine ca să repar stricăciunile, îndesând pietre și pământ în deschizătură. Pierderea lui Ian mă îndurera permanent; în momente ca acela, duceam dorul oribilului său câine.

Adusesem de la River Run o sumedenie de plante și de semințe, mai toate supraviețuind călătoriei lungi. Mica parcelă cu roșii arăta bine, la fel și tufișurile de alune de pământ; iepurii nu se atingeau de ele și nu le plăceau nici ierburile aromatice, în afară de anason, pe care îl ronțăiau ca pe lemnul-dulce.

Însă eu voiam varză, ca să o pun la murat; pe la jumătatea iernii vom avea nevoie de hrană care să aibă gust, dar și ceva vitamina C. Mai aveam destule semințe, astfel că puteam obține două recolte decente înainte de venirea frigului, asta dacă îi țineam departe pe iepuri. Am stat și m-am gândit cum să fac, bătând darabana cu degetele pe mânerul coșului. Indienii presărau șuvițe din părul lor în jurul culturilor, dar asta reprezenta o protecție mai curând împotriva căprioarelor decât a iepurilor.

Jamie era cel mai potrivit pentru a-i respinge, am decis eu. Nayawenne îmi spusese că mirosul urinei animalelor carnivore poate alunga iepurii, iar un consumator de carne era la fel de bun ca o pumă, fără a mai spune că era mai ușor de convins. Da, asta era soluția; Jamie împușcase o căprioară cu doar două zile în urmă, încă stătea atârnată. Însă trebuia să fac o găleată de bere cu aromă de molid ca să meargă cu vânatul.

Când mă îndreptam spre magazia cu ierburi ca să văd dacă găsesc vreun fructul-pasiunii pentru a da aromă berii, am surprins cu coada ochiului o mișcare în cealaltă parte a luminișului. Socotind că era Jamie, m-am întors să îl întâmpin și să îl informez care va fi noua lui îndatorire, dar m-am oprit brusc în momentul în care am văzut cine se apropia.

Arăta mai rău decât ultima oară când îl văzusem, ceea ce îmi spunea multe. Nu avea pălărie, părul și barba îi erau o încâlceală neagră și strălucitoare, iar hainele îi atârnau în zdrențe. Era desculț, avea un picior înfășurat în cârpe murdare și șchiopăta îngrozitor.

M-a văzut imediat și s-a oprit când m-am apropiat de el.

— Mă bucur că ești tu, a zis. Chiar m-am întrebat pe cine voi întâlni mai întâi.

Glasul i-a sunat moale și răgușit, și m-am întrebat dacă vorbise cu vreo ființă umană de când îl lăsaserăm în munți.

— Roger, piciorul…

— Nu contează.

M-a prins strâns de un braț.

— Sunt bine amândoi? Copilul? Și Brianna?

— Sunt bine. Toți sunt în casă.

El a întors capul spre cabană.

— Ai un fiu, am adăugat eu.

A tresărit brusc și m-a privit cu ochi mari și verzi.

— E al meu? Am un fiu?

— Cred că da, am spus eu. Doar ești aici, nu?

Expresia de uimire – și de speranță, mi-am dat seama – s-a șters treptat. M-a privit drept în ochi și a părut să priceapă cum mă simțeam, pentru că a zâmbit – nu cu ușurință, ci doar în colțul gurii, dureros –, dar a zâmbit.

— Sunt aici, a spus el, apoi s-a întors spre cabană și ușa deschisă.

Jamie stătea la masă, cu mânecile suflecate, umăr la umăr cu Brianna, privind încruntat niște schițe ale casei, în timp ce ea arăta cu vârful penei. Amândoi erau mânjiți din belșug cu cerneală, părând entuziasmați de discuția referitoare la arhitectură. Copilul sforăia ușor, liniștit, în leagănul aflat aproape de ei, pe care Brianna îl balansa cu piciorul, dusă pe gânduri. Lizzie torcea lângă fereastră, îngânând ceva pentru sine în vreme ce roata mare se învârtea.

— Foarte casnic, a spus Roger în șoaptă, oprindu-se în fața ușii. Cred că ar fi păcat să îi deranjăm.

— Ai de ales? am întrebat eu.

— Da, a răspuns el. Dar am hotărât deja.

A pășit hotărât până la ușa deschisă și a intrat.

Jamie a reacționat instantaneu la acea neobișnuită întunecare din cadrul ușii. A împins-o imediat pe Brianna de pe bancă și s-a azvârlit spre pistoalele prinse de perete. A întins unul dintre ele spre pieptul lui Roger înainte de a-și da seama ce – sau cine – îi stătea în față, apoi l-a coborât cu o scurtă exclamație de dezgust.

— Ah, tu erai? a spus el.

Sugarul, trezit de zgomotul produs de răsturnarea băncii, începuse să țipe ascuțit, ca o mașină de pompieri. Brianna l-a ridicat din leagăn și l-a strâns la piept, privind înnebunită spre apariția din cadrul ușii.

Uitasem că ea nu avusese ocazia de a-l vedea pe Roger atât de recent ca mine; cu siguranță că nu mai arăta nicidecum ca tânărul profesor de istorie pe care îl lăsase la Wilmington în urmă cu aproape un an.

Roger a făcut un pas spre ea; instinctiv, ea a făcut un pas în spate. El a rămas nemișcat și s-a uitat atent spre copil. Brianna s-a așezat pe scaunul de alăptat și a tras de șnururile corsetului, aplecându-se protectoare asupra sugarului. Și-a tras un șal peste umăr și i-a dat să sugă la adăpostul lui, iar copilul a încetat imediat să plângă.

L-am văzut pe Roger mutându-și ochii de la copil la Jamie. Acesta stătea în spatele Briannei în acea neclintire care mă înspăimânta – drept și nemișcat ca un baton de dinamită, cu un chibrit aprins la un fir de păr distanță de fitil.

Flacăra radiată de capul Briannei s-a mișcat slab, trecând de la unul la celălalt, și am văzut ceea ce vedea și ea; ecoul tăcerii periculoase a lui Jamie reflectându-se în Roger. Era ceva deopotrivă neașteptat și șocant; niciodată nu observasem vreo asemănare între ei – și totuși, în momentul acela, păreau a fi lumina și întunericul, imagini ale focului și ale nopții, fiecare oglindindu-l pe celălalt.

MacKenzie, am gândit eu brusc. Fiare vikinge, sângeroase și masive. Și am văzut și ecoul acelei moșteniri înflăcărate aprinzându-se în ochii Briannei, pentru că doar fața ei rămăsese

vie.

Se cuvenea să spun sau să fac ceva, pentru a pune capăt acelei încremeniri. Însă gura îmi era uscată și oricum nu aveam ce spune.

Roger a întins mâna spre Jamie, cu palma în sus, dar gestul nu trăda nicio urmă de implorare.

— Nu-mi imaginez că îți face mai multă plăcere decât mie, a spus el, cu glas parcă ruginit, dar ești cea mai apropiată rudă. Taie-mă. Am venit să depun un jurământ prin care să ne unim sângele.

Nu mi-am putut da seama dacă Jamie a ezitat sau nu; timpul părea să se fi oprit în loc, iar aerul din încăpere s-a cristalizat în jurul nostru. Apoi l-am văzut pe Jamie cum a spintecat aerul cu pumnalul, iar tăișul ascuțit a trecut rapid peste încheietura slăbită și bronzată, după care sângele a apărut roșu în urma lamei.

Spre surprinderea mea, Roger nu s-a uitat la Brianna și nici nu a întins mâna spre ea. În schimb, și-a trecut degetul mare al celeilalte mâini peste încheietura sângerândă și s-a apropiat de ea, cu ochii îndreptați spre copil. Ea s-a retras instinctiv, dar Jamie a pus mâna pe umărul ei.

Ea a încremenit sub apăsarea mâinii lui, deopotrivă obstacol și protecție, însă ea ținea copilul strâns, lipit de sâni. Roger a îngenuncheat în fața ei și, întinzând o mână, a dat la o parte șalul și a trasat o cruce roșie pe curbura frunții copilului.

— Ești sânge din sângele meu, a rostit el încet, și os din oasele mele. Te declar fiul meu în fața tuturor bărbaților, din ziua asta pentru totdeauna.

A ridicat ochii spre Jamie provocator. După câteva momente, Jamie a dat ușor din cap drept consimțire și s-a retras, lăsându-și mâna să coboare de pe umărul Briannei.

Privirea lui Roger s-a îndreptat spre Brianna.

— Cum îl cheamă?

— Deocamdată nu are nume.

Ochii ei au rămas asupra lui, întrebători.

Era foarte limpede că bărbatul care se întorsese nu era cel care o părăsise.

Roger s-a ridicat în picioare, uitându-se direct în ochii Briannei. Sângele încă îi picura din crestătura de la încheietura mâinii. Dintr-odată, am înțeles că și ea îi apărea lui schimbată la

fel de mult cum el i se părea ei.

— E fiul meu, a spus Roger încet, dând din cap spre copil. Îmi ești soție?

Până și buzele Briannei se albiseră.

— Nu știu.

— Omul acesta a spus că sunteți legați, a intervenit Jamie, făcând un pas spre ea, dar urmărindu-l pe Roger. E adevărat?

— Da… am fost.

— Încă suntem.

Roger a inspirat adânc și, brusc, mi-am dat seama că era pe cale de a se prăbuși de foame, epuizare sau din cauza șocului că fusese crestat. L-am luat de braț, l-am silit să se așeze, am trimis-o pe Lizzie să aducă niște lapte și am scos mica mea trusă medicală pentru a-i bandaja încheietura. Această mică agitație firească a părut să reducă încordarea care plutea în aer. Dorind să ușurez lucrurile, am desfăcut o sticlă de brandy de la River Run și i-am turnat într-o cană lui Jamie, după care am pus o porție sănătoasă în laptele pentru Roger. Jamie mi-a aruncat o privire ironică, dar s-a așezat pe banca repusă între timp pe picioare, apoi a sorbit din cană.

— Foarte bine, a spus el, solicitându-le tuturor să îi acorde atenție. Brianna, dacă sunteți făgăduiți înseamnă că acest bărbat îți este soț.

Roșeața din obrajii Briannei a sporit, însă ea s-a uitat la Roger, nu la Jamie.

— Ai spus că legământul ține un an și o zi.

— Iar tu ai spus că nu vrei ceva temporar.

Ea a tresărit, apoi a strâns din buze cu hotărâre.

— Adevărat. Dar nu știam ce se va întâmpla.

Mi-a aruncat o privire mie și lui Jamie, apoi s-a întors spre Roger.

— Ți-au spus că… micuțul nu e al tău?

Roger a ridicat din sprâncene.

— O, dar este al meu. Nu?

Drept dovadă, a ridicat mâna cu încheietura bandajată.

Expresia înghețată a Briannei începuse să dispară.

— Știi la ce mă refer.

El a privit-o drept în ochi.

— Știu despre ce vorbești, a spus el încet. Îmi cer iertare pentru asta.

— Nu a fost vina ta.

Roger s-a uitat la Jamie.

— Ba da, a spus el cu glas slab. Ar fi trebuit să rămân cu tine, să te știu în siguranță.

Brianna s-a încruntat.

— Ți-am spus să pleci și am vorbit serios.

A ridicat din umeri enervată.

— Dar acum nu mai contează.

A strâns mai bine copilul și s-a îndreptat de spate.

— Vreau să știu un singur lucru, a rostit ea cu voce ușor tremurătoare. Vreau să știu de ce te-ai întors.

Roger și-a așezat cana goală pe masă.

— Nu voiai să mă întorc?

— Nu are importanță ce doream eu. Acum vreau să știu. Te-ai întors pentru că ai vrut asta sau pentru că ai socotit că așa se cuvine?

El a privit-o îndelung, apoi a coborât ochii spre cana pe care încă o strângea în mâini.

— Probabil că și una, și alta. Poate că niciuna, nici alta. Nu știu, a adăugat el foarte încet. Dumnezeu mi-e martor, nu știu.

— Te-ai dus la cercul de piatră? l-a întrebat ea.

Fără s-o privească, Roger a încuviințat din cap. A băgat mâna în buzunar și a așezat un opal mare pe masă.

— Am fost acolo. De aceea mi-a luat atât de mult să ajung aici. Mi-a fost greu să-l găsesc din nou.

Ea a rămas tăcută un moment, apoi a dat din cap.

— Nu te-ai întors. Dar o poți face. Poate că așa ar trebui.

L-a privit direct, la fel ca tatăl ei.

— Nu vreau să trăiesc alături de tine dacă te-ai întors aici din sentimentul datoriei, a spus ea, apoi s-a uitat la mine și i-am citit durerea din ochi. Am văzut o căsătorie din obligație și am văzut și una din iubire. Dacă nu aș fi…

S-a oprit, și-a înghițit nodul din gât, apoi a continuat privindu-l pe Roger.

— Dacă nu aș fi văzut și una, și alta, aș fi putut îndura obligația. Dar le-am *văzut* pe ambele și nu vreau așa ceva.

Mă simțeam de parcă aș fi primit o lovitură în stern. Căsătoriile *mele*, la asta se referea. M-am uitat la Jamie și am descoperit că mă privea cu o expresie de șoc despre care știam că se citea și pe fața mea. A tușit pentru a rupe tăcerea, și-a

dres glasul și s-a întors spre Roger.

— Când ați făcut promisiunea?

— Pe doi septembrie, a răspuns Roger imediat.

— *Mo nighean*, dacă ești promisă acestui bărbat, atunci ești legată de el; nu încape nicio îndoială.

S-a întors și s-a uitat la Roger cu ochi întunecați.

— Așadar, vei trăi aici, ca soț al ei. Iar pe trei septembrie, ea va spune dacă se va căsători cu tine în fața preotului sau dacă pleci și nu o mai tulburi. Ai la dispoziție perioada asta ca să hotărăști de ce ești aici și să o convingi și pe ea.

Roger și Brianna au dat să vorbească, să protesteze, dar el i-a oprit și a ridicat pumnalul pe care îl lăsase pe masă. A coborât lama încet, până l-a atins pe Roger pe piept.

— Vei trăi aici ca soț al ei, am spus. Dar dacă o atingi fără voia ei, îți scot inima din piept și o dau porcului să o mănânce. Ai înțeles?

Roger a privit îndelung lama strălucitoare fără nicio expresie vizibilă pe fața bărboasă, apoi a ridicat capul și s-a uitat drept în ochii lui Jamie.

— Crezi că aș tulbura o femeie care nu m-ar dori?

O întrebare destul de stângace, având în vedere că Jamie îl bătuse măr din cauza acelei presupuneri greșite. Roger a pus o mână pe brațul lui Jamie și a împins pumnalul cu vârful spre masă. Și-a împins apoi scaunul în spate, s-a ridicat și, răsucindu-se pe călcâie, a ieșit.

Vârând pumnalul în teacă, Jamie s-a ridicat și a ieșit la fel de repede.

Brianna s-a uitat neajutorată la mine.

— Ce crezi că va…?

A fost întreruptă de un bufnet puternic și de un geamăt la fel de puternic în momentul în care un trup s-a izbit de peretele cabanei.

— Dacă o vei trata rău, o să-ți smulg boașele și ți le vâr pe gât, a spus Jamie încet în gaelică.

I-am aruncat o privire Briannei și mi-am dat seama că știa destulă gaelică pentru a aprecia ideea. A rămas cu gura deschisă, dar nu a scos nicio vorbă.

S-au auzit apoi zgomotele produse de încăierarea dintre ei, care s-a încheiat cu un bufnet și mai puternic, sugerând că cineva a lovit cu capul în perete.

Roger nu a vorbit cu aerul de amenințare reținută a lui Jamie, dar glasul lui a sunat sincer.

— Dacă mai pui mâna pe mine, o să-ți vâr capul în curul din care a apărut, nenorocitule!

Preț de un moment s-a lăsat liniștea, după care am auzit sunet de pași îndepărtându-se. Curând, Jamie a scos un sunet tipic scoțian din gâtlej și s-a îndepărtat și el.

Brianna s-a uitat la mine cu ochi mari și rotunzi.

— Intoxicație cu testosteron, am spus eu, ridicând din umeri.

— Poți să faci ceva în privința asta? m-a întrebat ea.

Un colț al gurii i-a zvâcnit, dar nu mi-am dat seama dacă era vorba de râs sau de un început de isterie. Mi-am trecut o mână prin păr, gândindu-mă.

— Păi, am spus într-un târziu, există două posibilități, și una este să se ucidă între ei.

Brianna s-a frecat la nas.

— Îhîm, a făcut ea. Și celălalt…

Ochii ni s-au întâlnit într-o înțelegere perfectă.

— Eu mă ocup de taică-tu, am spus. Dar Roger e treaba ta.

•

Viața pe munte era destul de încordată, pentru că Brianna și Roger se purtau ca un iepure prins în capcană, respectiv ca un viezure încolțit, Jamie îl țintuia pe Roger cu priviri întunecate de dezaprobare gaelică la masă, Lizzie se scuza una-două pentru nimica toată, iar copilul socotea că era cel mai bine să aibă colici noaptea și să țipe asurzitor.

Probabil că acele colici l-au făcut pe Jamie să se apuce frenetic de construirea noii case. Fergus și câțiva dintre arendași fuseseră amabili și plantaseră câte ceva pentru noi, astfel încât, chiar dacă nu vom avea porumb de vânzare, măcar vom avea ce mânca. Eliberat de corvoada de a se ocupa de o suprafață mare de pământ, Jamie își petrecea fiecare moment liber pe culme, tăind și bocănind.

Roger făcea tot ce putea pentru a ne ajuta la celelalte activități de la fermă, dar era stânjenit de piciorul beteag. Respinsese în câteva rânduri încercările mele de a i-l trata, dar acum nu mai eram dispusă să amân lucrurile. La câteva zile după sosirea lui, am făcut pregătirile necesare și i-am spus cu fermitate că voiam să mă ocup de el.

Când a sosit momentul potrivit, l-am pus să stea întins și am

desfăcut straturile de cârpe înfășurate pe laba piciorului. Mirosul dulceag de putrefacție al infecției adânci mi-a gâdilat nările, dar am mulțumit Domnului că nu am văzut dungile roșietice care sunt semne de septicemie și nici nuanța negricioasă a unei cangrene incipiente. Însă oricum arăta rău.

— Ai abcese cronice adânci în țesut, am spus, palpând ferm cu degetele mari.

Am simțit moliciunea pungilor de puroi și, când am strâns mai tare, rănile pe jumătate vindecate s-au spart și un lichid urât, galben-cenușiu, a curs din crăpătura inflamată de la marginea tălpii.

Roger a pălit și a strâns în mâini cadrul de lemn al patului, dar nu a scos niciun sunet.

— Ai noroc, am spus, mișcând într-o parte și în alta laba piciorului, flexând încheieturile mici ale oaselor. Ai deschis abcesele și le-ai drenat parțial pentru că ai mers pe picior. Ele se refac, desigur, dar mișcarea a împiedicat infecția să pătrundă mai adânc și ți-a păstrat flexibilitatea labei piciorului.

— O, e bine, a rostit el cu glas slab.

— Bree, am nevoie de ajutorul tău, am spus, întorcându-mă spre capătul celălalt al camerei, unde stăteau cele două fete, ocupându-se cu rândul de copil și de roata de tors.

— Pot și eu, lăsați-mă s-o fac.

Lizzie a sărit în picioare, dornică să mă ajute.

Având remușcări în legătură cu calvarul prin care trecuse Roger, încerca mereu să își repare greșeala în orice mod posibil, aducându-i mâncare, oferindu-se să îi cârpească hainele și, în general, enervându-l la culme prin acele acțiuni care îi trădau mustrările de conștiință.

I-am zâmbit.

— Da, poți fi de ajutor. Ocupă-te de copil pentru ca Brianna să poată veni aici. Ce-ar fi să-l scoți puțin la aer?

Cu o privire bănuitoare, Lizzie a făcut ce i-am cerut, luându-l pe micul Gizmo în brațe și murmurându-i vorbe afectuoase în timp ce ieșea din cabană. Brianna a venit lângă mine, având grijă să nu se uite la fața lui Roger.

— O să deschid rana ca să drenez cât se poate de bine, i-am explicat făcând semn spre crusta întunecată de pe tăietura lungă. După aceea, îndepărtăm țesutul mort, dezinfectăm și sperăm că totul va fi bine.

— Ce înțelegi prin îndepărtare? m-a întrebat Roger.

I-am eliberat piciorul și corpul lui s-a relaxat puțin.

— Curățarea unei răni prin îndepărtarea chirurgicală sau nechirurgicală a țesutul necrozat sau a oaselor, am spus eu și i-am atins laba piciorului. Nu cred că osul este afectat, deși s-ar putea să existe vătămări ale cartilajului. Nu te îngrijora, am adăugat, bătându-l pe picior, debridarea nu-ți va provoca dureri.

— Serios?

— Da. Drenarea și dezinfectarea vor fi dureroase.

Am ridicat ochii spre Brianna.

— Ține-l, te rog, de mâini.

Ea a ezitat doar o clipă, apoi s-a așezat la căpătâiul patului și a întins mâinile spre el. El a prins-o de mâini, uitându-se în ochii ei. Era pentru prima dată când se atingeau după aproape un an.

— Țineți-vă bine, i-am sfătuit pe amândoi. Asta e partea neplăcută.

Nu am ridicat privirea, ci am lucrat cu repeziciune, deschizând cu bisturiul rănile vindecate pe jumătate, scoțând puroi și țesut mort cât de mult am putut. Am simțit încordarea mușchilor piciorului și ușoara arcuire a corpului lui când durerea a urcat, făcându-l să se îndoaie, dar nu a scos niciun cuvânt.

— Roger, vrei să-ți dăm ceva să muști? l-am întrebat, scoțând sticla cu alcool diluat pentru dezinfectare. Acum o să te usture puțin.

Nu Roger mi-a răspuns, ci Brianna.

— Nu are nimic, a zis ea cu hotărâre. Continuă.

Roger a scos un sunet înfundat când am început să curăț rănile și s-a rostogolit pe o parte, mișcându-și convulsiv piciorul. L-am ținut strâns de laba piciorului și am terminat treaba cât am putut de repede. Când i-am dat drumul și am pus dopul sticlei cu alcool, am ridicat privirea spre capătul patului. Brianna stătea pe pat, strângându-l de umeri. El își ținea fața îngropată în poala ei și brațele în jurul taliei. Brianna era palidă, dar mi-a aruncat un zâmbet încordat.

— Gata?

— Partea neplăcută. Dar mai am ceva de făcut, i-am asigurat.

Făcusem pregătirile cu două zile în urmă; în acea perioadă a anului, nu era greu. M-am dus la afumătoare. Carcasa de vânat atârna în umbră, învăluită în fum parfumat de hicori. Însă pe mine mă interesa altceva decât carnea conservată.

Da, stătuse suficient. Am luat farfurioara lăsată lângă ușă și am plecat spre casă.

— Pfu! a făcut Brianna, strâmbând din nas când am intrat. Ce-ai acolo? Miroase a carne stricată.

— Exact asta este.

Rămășițele parțiale ale unui iepure prins cu lațul, mai precis, prins la marginea grădinii și lăsat acolo ca să aștepte alți vizitatori.

Brianna încă îl ținea pe Roger de mâini. Am zâmbit în sinea mea și mi-am reluat locul, apucând piciorul lui Roger și întinzând mâna după pensa cu brațe lungi.

— Mamă! Ce faci acolo?

— Asta n-o să doară, am spus.

Am strâns piciorul puțin ca să lărgesc una dintre incizii. Am prins un vierme mic și alb din bucățile urât mirositoare de carne și l-am introdus în tăietură.

Cu fruntea brobonită de sudoare, Roger stătuse până atunci cu ochii închiși.

— Poftim? a zis el ridicând capul și uitându-se peste umăr, încercând să vadă ce făceam. Ce faci acolo?

— Pun niște viermi în rană, i-am răspuns, atentă la munca mea. Am învățat asta de la o indiancă bătrână pe care am cunoscut-o aici.

Sunete identice care trădau șocul și scârba s-au auzit de la căpătâiul patului, dar am continuat să țin strâns laba piciorului și mi-am continuat treaba.

— Dă rezultate, am explicat eu, încruntându-mă puțin când am desfăcut altă incizie și am depus în ea trei viermi care se zvârcoleau. Metoda asta e mult mai bună decât debridarea, pentru care ar trebui să desfac rănile mai larg și să răzuiesc cât mai mult țesut mort, ceea ce nu numai că ar provoca dureri groaznice, dar ar putea să ducă la vătămări permanente. Micii noștri prieteni mănâncă țesutul mort; ei reușesc să ajungă în locuri în care eu nu pot și fac o treabă completă și curată.

— Prietenii noștri viermii, a murmurat Brianna. Doamne Dumnezeule, mamă!

— Ce anume îi va împiedica să-mi mănânce tot piciorul? a întrebat Roger, într-o încercare nereușită de a rămâne impasibil. Se... *răspândesc*, nu?

— Nu, l-am asigurat eu cu voioșie. Viermii sunt forme larvare,

nu se înmulțesc. Pe de altă parte, nu consumă țesuturile vii, ci doar materia moartă. Dacă mănâncă suficient ca să treacă de stadiul de pupă, se transformă în musculițe și își iau zborul, dacă nu, când termină hrana, ies singuri din rană, ca să caute alta.

Amândoi aveau deja fețele aproape înverzite. Mi-am terminat treaba, i-am înfășurat lejer laba piciorului cu bandaje din cârpe cu ochiuri mari și l-am bătut pe Roger cu palma peste picior.

— Gata, am spus. Nu te îngrijora, am mai văzut asta. Un indian mi-a spus că simți gâdilături când ei se mișcă, dar nu vei avea dureri.

Am luat farfurioara și am dus-o afară, să o spăl. La marginea curții, l-am întâlnit pe Jamie care venea dinspre casa nouă, cu Ruaidh în brațe.

— Uite-o pe bunica, i-a spus el bebelușului, scoțându-și degetul din gura lui și ștergând saliva de kilt. Nu-i așa că e frumoasă?

— Bah, a făcut Ruaidh, concentrându-și ochii puțin cruciș asupra unui nasture de la cămașa bunicului, pe care a început să îl molfăie cu un aer gânditor.

— Să nu-l lași să înghită nasturele, am spus, ridicându-mă pe vârfurile picioarelor ca să îi sărut întâi pe Jamie, apoi pe copil.

— Unde-i Lizzie?

— Am găsit-o stând pe o buturugă și plângând, mi-a răspuns el. Așa că l-am luat pe flăcău și am trimis-o să se mai plimbe singură o vreme.

— Plângea? Ce-a pățit?

Fața lui Jamie s-a întunecat ușor.

— Suferă după Ian, nu?

Trecând peste asta și peste tristețea lui, m-a luat de braț și m-a dus pe drumul spre creastă.

— Englezoaico, vino cu mine să vezi ce-am făcut azi. Am pus podeaua pentru camera ta de doctor. Nu mai are nevoie decât de un acoperiș temporar și va fi bună pentru dormit.

A aruncat o privire înapoi, spre cabană.

— Mă gândeam că deocamdată MacKenzie ar putea sta acolo.

— Bună idee!

Chiar cu mica încăpere pe care Jamie o făcuse pentru Brianna și Lizzie, eram foarte înghesuiți. Iar dacă Roger avea să rămână la pat câteva zile, preferam să nu-l văd întins în mijlocul

cabanei.

— Cum se împacă? m-a întrebat Jamie, cu prefăcută indiferență.

— Cine? Te referi la Brianna și la Roger?

— Păi, la cine altcineva? a întrebat el, lăsând indiferența la o parte. Totul e bine între ei?

— Așa cred. S-au obișnuit unul cu celălalt.

— Da?

— Da, am răspuns, aruncând un ochi spre cabană. Roger tocmai a vărsat în poala ei.

67. O aruncare cu banul

Roger s-a întors pe o parte și s-a ridicat în șezut. Ferestrele nu aveau geam – încă nu era nevoie, era o vreme de vară frumoasă iar camera medicului se afla în partea din față a noii case și dădea spre pantă. Aplecându-și capul într-o parte, a putut să o privească pe Brianna coborând aproape tot drumul spre cabană, după care castanii i-au ascuns-o vederii.

O ultimă fluturare de lână țesută în casă, de culoare ruginie, și a dispărut. În acea seară venise fără copil; Roger nu și-a dat seama dacă era vorba de o îmbunătățire a situației sau de altceva. Avuseseră posibilitatea de a discuta fără întreruperile permanente provocate de schimbatul scutecelor, țipete, agitație, hrănire la sân și regurgitare; fusese un lux rar.

Totuși, ea nu rămăsese la fel de mult ca de obicei – Roger a simțit prezența copilului care o îndemna să plece, ca și cum ar fi fost legată de el cu o bandă elastică. Nu îi purta ranchiună micuțului ticălos. Doar că… în fine, doar că îi purta ranchiună. Asta nu însemna că nu *ținea* la el.

Încă nu mâncase; nu dorise să irosească nicio clipă din acea rară intimitate. A descoperit coșul pe care i-l adusese Brianna și a inhalat mirosul cald și bogat de tocană de veveriță și pâine sărată făcută cu unt proaspăt. Și tartă cu mere.

Laba piciorului continua să îl sâcâie și a trebuit să facă un efort considerabil ca să nu se gândească la viermii care îi veneau în ajutor, dar, cu toate astea, pofta de mâncare i-a revenit înzecită. A mâncat încet, savurând atât mâncarea, cât și

amurgul care se furișa pe versantul muntelui de dedesubt.

Fraser știuse ce face când alesese acel loc pentru casă. Domina întregul versant, având o deschidere care mergea până la râul din depărtare și dincolo de el, cu văi acoperite de neguri și cu piscuri întunecate care păreau să atingă cerul presărat de stele. Era unul dintre cele mai romantice, magnifice și solitare locuri pe care le văzuse vreodată, care cucereau inima oricui.

Iar Brianna era acolo, jos, hrănind un parazit chel, în vreme ce el se afla sus, singur cu cel puțin doisprezece paraziți proprii.

A pus coșul gol pe podea, a mers țopăind spre oala de noapte dintr-un colț al încăperii, apoi s-a întors în patul lui solitar de pe noua masă de chirurgie. De ce naiba îi spusese că nu știa, când ea îl întrebase de ce se întorsese?

Ei bine, pentru că, în acele momente, *nu* știuse. Rătăcise prin sălbăticie luni întregi, pe jumătate rupt de foame și înnebunit de singurătate și de dureri. Nu o văzuse de aproape un an – un an în care el ajunsese în iad și revenise. Se așezase pe stânca de deasupra acelui nenorocit de cerc din pietre, fără hrană sau foc, gândindu-se la toate și încercând să ia o hotărâre. Iar în cele din urmă, se ridicase pur și simplu în picioare și pornise la drum știind că aceea era singura soluție.

Obligație? Dragoste? Cum naiba ai putea avea dragoste *fără* obligație?

Neliniștit, s-a răsucit pe partea cealaltă, întorcând spatele frumoasei nopți cu adieri parfumate și vânturilor încălzite de soare. Necazul provocat de faptul că se însănătoșea era că unele părți din el se arătau prea sănătoase ca să se simtă bine, având în vedere că șansa de a le folosi era aproape de zero.

Nici măcar nu i-ar fi putut sugera așa ceva Briannei. În primul rând, ea putea crede că se întorsese doar pentru asta, iar în al doilea rând, marele scoțian sângeros nu glumise când adusese vorba de porc.

Acum știa. Se întorsese pentru că nu putea trăi de cealaltă parte. Dacă era vorba de sentimentul de vinovăție pentru că îi abandona ori de simpla idee că va muri fără ea... oricare dintre ele sau ambele, alegerea îi aparținea. Știa la ce renunța și nimic nu conta; trebuia să se afle aici, asta era tot.

S-a lăsat pe spate și a rămas cu ochii ațintiți asupra scândurilor de pin, de culoare gălbuie, care alcătuiau acoperișul adăpostului său. Duduituri și zgrepțănări anunțau deja vizitele

nocturne ale veverițelor care își făcuseră cuiburi în arborele de hicori din apropiere, care le oferea o cale mai scurtă.

Cum să îi spună asta, pentru ca ea să îl creadă? Iisuse, era atât de temătoare, încât abia dacă îi îngăduia să o atingă. O atingere de buze, alta de mâini, după care ea se retrăgea. Mai puțin în ziua în care Claire îi torturase laba piciorului. Atunci fusese cu adevărat alături de el, strângându-l în brațe cât putuse de tare. Încă îi simțea brațele în jurul umerilor, iar amintirea aceasta i-a oferit un mic val de satisfacție în adâncul stomacului.

Tot gândindu-se, a început să își pună întrebări. Adevărat, intervenția chirurgicală îi produsese dureri insuportabile, însă nu era ceva ce nu ar fi suportat fără să strângă puțin din dinți, iar Claire, cu experiența ei de pe câmpul de luptă, știa sigur asta.

O făcuse dinadins, nu? Îi oferise lui Bree posibilitatea de a-l atinge fără să se simtă forțată sau urmărită? Îi oferise lui șansa de a-și aminti cât de puternică era atracția dintre ei? S-a rostogolit din nou, de astă dată pe burtă, și a rămas cu bărbia sprijinită pe brațele îndoite, privind spre întunericul blând de afară.

Brianna ar putea avea și celălalt picior, dacă ar face-o din nou.

•

Claire îl controla o dată sau de două ori pe zi, însă el a așteptat până la sfârșitul săptămânii, când ea a venit să îi scoată bandajele, după ce viermii își făcuseră probabil treaba lor murdară și – a sperat el – plecaseră din rănile lui.

— Minunat, a spus ea, verificând cu o încântare ciudată de chirurg laba piciorului lui. Țesut cu o granulație grozavă, a spus ea, aproape că nu a rămas nicio inflamație.

— Grozav, a zis și el. Au dispărut?

— Viermii? Bineînțeles, l-a asigurat ea. Devin pupe după câteva zile. Au făcut o treabă bună, nu crezi?

Și-a plimba cu delicatețe degetul mare de-a lungul părții laterale a tălpii lui.

— Te cred pe cuvânt. Acum pot călca pe piciorul ăsta?

Și-a mișcat laba piciorului drept încercare. Îl durea puțin, dar nu se compara cu ceea ce simțise înainte.

— Da. Dar să nu porți încălțări vreme de câteva zile. Și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu calci pe ceva ascuțit.

Murmurând ceva pentru sine, ea a început să își strângă instrumentele. Părea fericită, dar la capătul puterilor și avea cearcăne sub ochi.

— Tot mai plânge copilul noaptea?

— Da, bietul de el. Îl auzi de aici?

— Nu. Doar că pari obosită.

— Nu mă miră deloc. Nimeni n-a avut parte de somn toată săptămâna, mai ales sărmana Bree, pentru că e singura care îl poate hrăni.

Claire a căscat scurt și a scuturat din cap.

— Jamie aproape că a terminat de pus podeaua dormitorului din spate. Vrea să ne mutăm aici imediat ce e gata ca să le lăsăm mai mult spațiu lui Bree și copilului și, pe de altă parte, să avem și noi puțină liniște și pace.

— Bună idee. Și fiindcă veni vorba de Bree…

— Mm?

Nu avea rost să tragă de timp. Mai bine să spună lucrurilor pe nume.

— Uite… am încercat în fel și chip. O iubesc și vreau să-i arăt asta, dar ea se zburlește. Vine și stăm de vorbă, e grozav, dar, dacă vreau să o îmbrățișez sau să o sărut, ajunge ca vântul în cealaltă parte a camerei. S-a întâmplat ceva rău? Cum ar trebui să procedez?

Claire i-a aruncat o privire cu ochii ei aurii tulburători, directă și nemiloasă ca a unui șoim.

— Tu ai fost primul, nu? Primul bărbat cu care s-a culcat, adică.

Roger a simțit că sângele îi năvălește în obraji.

— Ă… da.

— Ei bine, deocamdată, întreaga ei experiență legată de ceea ce am putea numi deliciile sexului se limitează la deflorare – și nu mă interesează cât de blând ai făcut-o, pentru că asta doare –, iar să fii violată la două zile după aceea și să naști… Crezi că toate astea au menirea să o împingă să-ți cadă în brațe ca leșinată, pentru ca tu să-ți exerciți drepturile matrimoniale?

Ți-ai căutat-o cu lumânarea, a gândit Roger, *iar acum ai încasat-o*. *Exact în moalele capului*. Obrajii îi ardeau mai tare decât dacă ar fi avut febră.

— La asta nu m-am gândit, a murmurat el către perete.

— Păi, sigur că nu, a replicat ea, iar glasul i-a sunat de parcă

ar fi ezitat între exasperare și amuzament. Doar ești *bărbat*. De asta îți spun.

Roger a inspirat adânc și, cu reținere, s-a întors cu fața spre ea.

— Și *ce* anume îmi spui?

— Că se teme, a răspuns Claire, apoi a înclinat capul și l-a măsurat. Însă nu de tine, totuși.

— Nu?

— Nu, a spus ea sec. Crede, probabil, că trebuie să știe de ce te-ai întors, dar nu așa stau lucrurile – și un orb ar putea vedea asta. Se teme că nu va fi în stare să… hm.

A ridicat o sprânceană, indicând o bogăție de aluzii lipsite de delicatețe.

— Am înțeles, a spus el, inspirând adânc. Și ce-mi sugerezi să fac?

Claire a ridicat coșul și l-a pus pe braț.

— Nu știu, a răspuns ea, aruncându-i încă o privire. Dar cred că trebuie să fii atent.

•

Abia își recăpătase seninătatea după acea consultație tulburătoare, când în ușa camerei lui a apărut o altă umbră. Jamie Fraser aducând daruri.

— Ți-am adus un brici, a spus Fraser, uitându-se cu un aer critic la el. Și niște apă caldă.

Cu câteva zile înainte, folosind o foarfecă chirurgicală, Claire îi tunsese scurt barba, dar el se simțise prea nesigur ca să încerce să folosească briciul, și asta din motive întemeiate.

— Mulțumesc.

Fraser adusese și o oglindă mică și un vas cu săpun de ras. Foarte înțelept. Roger ar fi vrut ca Fraser să îl lase singur, nu să rămână rezemat de cadrul ușii, urmărind cu ochi critici desfășurarea acțiunii, dar, în acele circumstanțe, Roger nu prea putea să îi ceară să plece.

Chiar sub ochii unui spectator nedorit, a simțit o ușurare sublimă să scape de barbă. Îl mânca fața cumplit și nu-și văzuse chipul de luni întregi.

— Merge munca? a încercat el să înfiripe o conversație politicoasă în timp ce clătea briciul. Te-am auzit bocănind în spatele casei.

— Da.

Fraser îi privea cu interes fiecare mișcare – cântărindu-l, s-a gândit Roger.

— Am pus podeaua și o parte din acoperiș. Eu și Claire vom dormi aici la noapte, așa cred.

— Aha.

Roger și-a întins gâtul, trăgând briciul peste curbura fălcii.

— Claire mi-a spus că acum pot merge, să-mi spui ce treburi pot face și eu.

Stând cu brațele încrucișate la piept, Jamie a dat din cap.

— Te pricepi să folosești unelte?

— Case n-am prea construit, a recunoscut Roger.

Făcuse o căsuță pentru păsărele când era la școală, dar asta nu însemna nimic, a bănuit el.

— Nu cred că te-ai pricepe să ari sau să moșești o scroafă.

În ochii lui Fraser a apărut o licărire clară de amuzament.

Roger și-a ridica bărbia, înlăturând și restul tuleielor de pe gât. În ultimele zile se gândise la asemenea lucruri. Aptitudinile lui ca istoric sau cântăreț folk nu erau la mare căutare, mai ales la o fermă din secolul al XVIII-lea.

— Nu, a încuviințat el calm, punând briciul deoparte. Și nu știu nici să mulg o vacă, să fac un horn, să despic șindrilă, să mân caii, să împușc urși, să eviscerez căprioare ori să străpung pe cineva cu sabia.

— Nu?

Amuzament nedisimulat.

Roger și-a clătit fața și s-a șters cu un prosop, după care s-a întors spre Fraser.

— Nu. Dar am un spate puternic. E de ajuns?

— Oh, da. Nici n-aș putea cere mai mult.

Fraser a zâmbit în colțul gurii.

— Știi să deosebești coada de tăișul unei cazmale?

— Atâta lucru știu.

— Atunci e bine.

Fraser s-a îndepărtat de cadrul ușii.

— Grădina lui Claire trebuie săpată, la distilerie trebuie întors orzul și te așteaptă o movilă de gunoi cât casa în grajd. După aceea, o să-ți arăt cum se mulge vaca.

— Mulțumesc.

A șters briciul, l-a pus înapoi în traistă și i-a întins-o.

— Diseară, eu și Claire ne ducem la Fergus, a spus Fraser cu

un aer degajat, apucând traista. O luăm și pe micuța slujnică să o ajute puțin pe Marsali.

— Da? Păi… distracție plăcută.

— Da, cred că o să ne distrăm.

Fraser s-a oprit în pragul ușii.

— Brianna a zis că rămâne acasă; copilul s-a mai liniștit și nu vrea să bată atâta drum cu el.

Roger s-a uitat pătrunzător la Fraser. În ochii lui albaștri și înclinați se putea citi totul – sau nimic.

— Da? a făcut el. Așadar, mă anunți că rămânem singuri? O să stau cu ochii pe ei.

Fraser a ridicat o sprânceană roșcată.

— Sunt convins.

A întins mâna ca să apuce vasul golit de apă. S-a auzit un clinchet metalic, iar o scânteie roșie a licărit pe peretele lui din cositor.

— Ține minte ce-ți spun, MacKenzie, fiica mea nu are nevoie de un laș.

Înainte ca Roger să-i răspundă, Fraser și-a coborât sprânceana și s-a uitat fix la el.

— Viața ta m-a costat un flăcău pe care îl iubeam și din cauza asta nu mă trage inima să țin la tine.

A coborât privirea spre piciorul lui Roger, apoi a ridicat-o.

— Dar poate m-a costat mai mult de atât. Consider că suntem chit – sau nu, tu trebuie s-o spui.

Uimit, Roger a dat din cap, apoi și-a regăsit glasul.

— De acord.

Fraser a dat din cap și a dispărut la fel de repede precum apăruse, lăsându-l pe Roger cu privirea spre cadrul gol al ușii.

•

A apucat mânerul și a împins încet ușa cabanei. Era blocată. Așa se încheia planul de a o trezi pe Frumoasa Adormită cu un sărut. A ridicat pumnul ca să bată în ușă, dar s-a înfrânat. Nu era eroina potrivită. Frumoasa Adormită nu avusese un pitic irascibil în pat, gata să urle cât să dărâme casa imediat ce ar fi fost deranjat.

A dat roată cabanei, verificând ferestrele, iar prin minte i s-au derulat nume precum Hapciu și Morocănosul. Cum îl vor boteza? Gălăgiosul? Mirositorul?

Casa era strânsă ca o tobă, cu pieile unse cu ulei bătute în

cuie peste ferestre. Putea desface una, dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să o sperie pe Brianna năvălind peste ea.

Încet, a dat încă o dată roată casei. Lucrul cel mai înțelept era să se întoarcă în camera lui și să aștepte până dimineață. Atunci putea vorbi cu ea. Era mai bine decât să o trezească din somn și să trezească și copilul.

Da, asta era clar soluția. Dacă o va ruga, Claire se va ocupa de micul tică… de copil. Ar putea sta de vorbă calmi, fără teamă de întreruperi, se vor plimba prin pădure și vor rezolva lucrurile între ei. Corect. Așadar, asta era.

După zece minute, timp în care mai dăduse ocol casei de două ori, stătea în iarba din spatele ei privind la lumina slabă de la o fereastră.

— Ce naiba crezi că ești? a murmurat el către sine. Un fluture de noapte?

Un scârțâit l-a împiedicat să-și dea răspuns. A țâșnit spre capătul cabanei și a ajuns la vreme ca să vadă o siluetă într-o cămașă de noapte albă plutind fantomatic pe cărarea spre privată.

— Brianna!

Cu un scurt țipăt speriat, silueta s-a răsucit.

— Eu sunt, a zis el și a văzut pata întunecată a mâinii ei apăsând pe albul cămășii de noapte în dreptul inimii.

— Ce-i cu tine, de te furișezi în felul ăsta? a întrebat ea furioasă.

— Vreau să stăm de vorbă.

Ea nu i-a răspuns, ci s-a întors cu spatele și a pornit pe cărare.

— Am spus că vreau să discutăm, a repetat cu glas mai puternic, urmând-o.

— Vreau să merg la baie, a spus ea. Du-te de-aici.

A închis ușa privatei cu o bufnitură hotărâtă.

El s-a retras câțiva pași și a așteptat-o să iasă. Ea a încetinit pasul când l-a văzut, dar nu avea cum să-l ocolească fără să intre în iarba înaltă și udă.

— N-ar trebui să calci pe piciorul acela, a spus ea.

— S-a vindecat.

— Cred că ar fi bine să te duci în pat.

— Am înțeles, a replicat el și s-a proțăpit în mijlocul cărării, în fața ei. În care?

— În care?

Ea a înghețat, dar nu s-a prefăcut că nu înțelege.

— Acolo, sus? a întrebat el arătând cu degetul mare spre culme. Sau aici?

— Păi… eu…

Fii atent, îi spusese mama ei. *Fiica mea nu are nevoie de un laș*, îi spusese tatăl ei. Putea da cu banul, dar pentru moment o să asculte sfatul lui Jamie Fraser și o să-și asume riscurile.

— Ai spus că ai văzut o căsătorie din obligație și una din iubire. Și crezi că una o anulează pe cealaltă? Ascultă, am stat trei zile în blestematul ăla de cerc de pietre și m-am gândit. Și, Doamne, m-am gândit profund. M-am gândit să rămân, dar și să plec. Și am rămas.

— Deocamdată. Nu știi la ce renunți dacă rămâi aici pentru totdeauna.

— Ba știu! Și chiar dacă nu aș ști, sunt al naibii de conștient la ce aș renunța plecând.

A prins-o de un umăr și a simțit țesătura aspră sub degete. Brianna era foarte caldă.

— Nu am putut pleca, pentru ca apoi să trăiesc singur, gândindu-mă că am lăsat în urmă un copil care putea fi al meu – care *este* al meu.

Glasul lui a scăzut.

— Și n-aș putea pleca și trăi fără tine.

Ea a ezitat, trăgându-se înapoi și încercând să scape de mâna lui.

— Tatăl meu… tații mei…

— Ascultă, eu nu sunt niciunul dintre tații tăi! Măcar judecă-mă pentru păcatele mele!

— Nu ai comis niciun păcat, a spus ea cu voce gâtuită.

— Nu, și nici tu.

Ea a ridicat privirea, iar Roger a surprins sclipirea ochilor ei înclinați și întunecați.

— Dacă nu aș fi…, a început ea să spună.

— Și dacă eu nu aș fi, a întrerupt-o el hotărât. Las-o baltă, bine? Nu contează ce ai făcut tu sau eu. Am spus că nu sunt niciunul dintre tații tăi și am vorbit serios. Dar ei există, amândoi, și îi cunoști bine – mult mai bine decât mine. Frank Randall nu te-a iubit ca pe propria fiică? Te-a acceptat drept copil al inimii lui, *știind* că aveai în vene sângele altui bărbat, ba chiar unul pe care avea toate motivele să îl urască?

A prins-o și de celălalt umăr și a scuturat-o ușor.

— Nemernicul ăsta roșcat nu ține mai mult la mama ta decât la propria viață? Și nu te iubește destul ca să sacrifice chiar și această iubire pentru a te salva?

Ea a scos un sunet gâtuit, iar Roger a simțit un val de durere auzindu-l, dar nu a vrut să îi dea drumul.

— Dacă tu crezi asta despre ei, a continuat el aproape în șoaptă, atunci, pentru numele Domnului, trebuie să crezi și despre mine. Pentru că sunt un bărbat la fel ca ei și, pe tot ce am mai sfânt, îți spun că te iubesc.

Ea a ridicat capul încet, iar Roger i-a simțit respirația caldă pe față.

— Avem timp, a spus el încet și brusc și-a dat seama de ce fusese atât de important să stea de vorbă cu ea acolo, pe întuneric.

A prins-o de mână și i-a lipit-o de pieptul lui.

— Simți? Simți cum îmi bate inima?

— Da, a răspuns ea în șoaptă și, încet, a dus mâinile lor împreunate spre sâni, apăsându-i palma peste pânza albă și subțire.

— Acesta este timpul nostru, a spus el. Până când el va înceta să existe – pentru unul dintre noi sau pentru amândoi. *Acum*. Brianna, vrei să-l irosești pentru că ți-e teamă?

— Nu, a răspuns ea, cu voce răgușită, dar limpede. Nu vreau.

Dinspre cabană s-a auzit un plânset subțire, iar Roger a simțit o izbucnire surprinzătoare de umezeală în palmă.

— Trebuie să plec, a spus ea, trăgându-se înapoi.

A făcut doi pași, după care s-a întors.

— Vino înăuntru, i-a zis și a alergat pe cărare în fața lui, ușoară și albă precum fantoma unei căprioare.

•

Când Roger a ajuns la ușă, Brianna ridicase deja copilul din leagăn. Stătuse pe pat; pilota era aruncată deoparte și încă se vedea adâncitura lăsată de corpul ei în salteaua din puf. Cu timiditate, Brianna a trecut pe lângă el și s-a așezat.

— De obicei, noaptea îi dau să sugă în pat. Doarme mai mult dacă stă lângă mine.

Roger a murmurat ceva în semn de confirmare, apoi a tras scaunul scund de alăptat în fața focului. În încăpere era cald, iar aerul, încărcat de mirosuri: de mâncare, de scutece și de…

Brianna. Parfumul ei era oarecum diferit acum; aroma de ierburi sălbatice, temperată de o notă slabă și dulceagă de lapte, după cum a socotit el.

Își ținea capul aplecat, iar părul despletit îi cădea pe umeri într-o cascadă de scânteieri și umbre. Partea din față a cămășii de noapte era desfăcută până la talie, astfel încât curbura rotundă a sânului plin se vedea clar, doar sfârcul fiind ascuns de capul rotund al sugarului. Se auzea sunetul slab al suptului.

Ca și cum i-ar fi simțit ochii îndreptați spre ea, Brianna a ridicat capul.

— Iartă-mă, a spus el încet, ca să nu deranjeze sugarul. Nu m-aș putea preface că nu mă uit.

Nu și-a dat seama dacă ea a roșit; focul arunca o lumină roșiatică peste fața ei, dar și peste sân. Însă ea a coborât privirea, ca și cum s-ar fi simțit stânjenită.

— Continuă, a spus ea. Nu prea ai ce vedea.

Fără niciun cuvânt, el s-a ridicat în picioare și a început să se dezbrace.

— Ce faci?

Glasul ei era scăzut, dar șocat.

— Nu e frumos să stau holbându-mă la tine, nu? Presupun că nu merită deloc să te uiți, dar...

A tăcut o clipă, uitându-se încruntat la nodul de la șnurul pantalonilor.

— Însă măcar nu te vei simți expusă.

— Aha.

El nu a ridicat ochii pentru a-i vedea reacția, dar i s-a părut că a făcut-o să zâmbească. Și-a scos cămașa; căldura focului era plăcută pe spinarea lui dezgolită. Teribil de stângaci, s-a ridicat în picioare și și-a coborât pe jumătate pantalonii, după care s-a oprit.

— Ăsta e striptease? a întrebat Brianna, cu buzele tremurând în încercarea de a-și stăpâni hohotul de râs, în timp ce legăna copilul.

— Nu mă pot hotărî dacă să mă întorc cu spatele sau nu.

A tăcut o clipă.

— Ai vreo preferință?

— Întoarce-te, a răspuns ea încet. Deocamdată.

El i-a dat ascultare și și-a dat jos pantalonii fără să cadă în foc.

— Stai așa o clipă, a spus ea. Te rog, vreau să te privesc.

El s-a îndreptat de spate și a rămas nemișcat, privind spre foc. Căldura lui i-a jucat pe piept, oarecum neplăcută, așa că a făcut un pas în spate, însă având vie în memorie imaginea părintelui Alexandre. Iisuse, de ce se gândea tocmai la asta în acele momente?

— Roger, văd că ai niște semne pe spinare, a spus Brianna, cu un glas mai moale decât până atunci. Cine ți-a făcut asta?

— Indienii. N-are importanță. Mai ales acum.

Nu-și legase și nici nu-și tăiase părul, care îi cădea pe umeri, gâdilându-i pielea dezgolită. Și-a imaginat gâdilăturile provocate de clipitul ochilor ei, care coborau pe spinare, fese, coapse și pulpe.

— Acum o să mă întorc. Ești de acord?

— N-o să fiu șocată, l-a asigurat ea. Am văzut tot felul de fotografii.

Brianna avea priceperea tatălui ei de a-și ascunde expresiile feței atunci când dorea. Era șocată, înspăimântată sau amuzată? De ce ar fi trebuit să se simtă într-un fel sau altul? Atinsese ceea ce vedea acum; îl mângâiase și se jucase cu el cu o asemenea intimitate încât el se pierduse cu totul în mâinile ei, cedase fără nicio rezervă – și la fel și ea.

Însă asta se întâmplase cu o viață în urmă, în libertatea și frenezia întunericului torid. Acum stătea în fața ei pentru prima oară în lumină, iar ea era așezată pe pat și îl privea având un bebeluș în brațe. Care dintre ei se schimbase mai mult după noaptea nunții lor?

Ea s-a uitat atentă la el, înclinând capul, apoi a zâmbit și i-a căutat privirea. S-a ridicat în șezut, mutând sugarul la celălalt sân, lăsându-și cămașa de noapte desfăcută, cu un sân dezgolit.

El nu mai putea rămâne pe loc, pentru că focul îi pârlea firele de păr de pe fese. S-a tras spre marginea vetrei și s-a așezat din nou, urmărind-o.

— Ce senzație îți dă asta? a întrebat el, pe de-o parte din nevoia de a sparge tăcerea înainte să devină prea apăsătoare, iar pe de alta, dintr-o curiozitate profundă.

— E o senzație plăcută, i-a răspuns ea încet, aplecată deasupra sugarului. Un fel de aspirație. Gâdilă. Când începe să sugă, se petrece ceva aparte și apare o senzație de grabă, ca și cum tot ce există în mine țâșnește spre el.

— Nu e cumva... nu te simți golită? Aș fi crezut că, într-un fel

sau altul, ți se fură ceva din propria substanță.

— Nu, nici vorbă de așa ceva. Uite, privește.

Brianna a pus un deget în gura copilului și l-a desprins cu un sunet slab. A coborât trupul mic preț de o clipă, iar Roger a văzut sfârcul ridicându-se și laptele țâșnind într-un jet subțire, dar cu o forță incredibilă. Înainte ca sugarul să înceapă a plânge, ea l-a pus din nou la sân, dar nu înainte ca Roger să simtă mici picături de lapte, întâi calde, apoi brusc reci pe pieptul său.

— Dumnezeule, a spus el, pe jumătate șocat. Nu știam că poate face așa ceva! E ca un pistol cu apă.

— Nici eu nu știam.

I-a zâmbit din nou și a cuprins capul copilului în palmă. După care zâmbetul a dispărut.

— Sunt multe lucruri pe care nu mi le-aș fi imaginat înainte de a mi se fi întâmplat.

— Bree…

S-a întins, uitând de propria goliciune, dorind să o atingă.

— Bree, știu că ți-e teamă. Și mie, la fel. Nu vreau să-ți fie teamă de mine, dar, Bree, te doresc foarte mult.

Și-a lăsat o mână pe rotunjimea genunchiului ei. După un moment, mâna ei liberă s-a așezat peste a lui, ușoară ca o pasăre.

— Și eu te doresc, a șoptit ea.

Au stat ca înghețați câteva clipe care au părut nesfârșite. Roger nu știa ce să facă în continuare, știa doar că nu trebuia să se pripească, să nu o sperie. *Fii atent*.

Sunetele slabe de supt încetaseră, iar copilul înfășat se moleșise, devenind greu în scobitura brațului ei.

— A adormit, a șoptit ea.

Mișcându-se cu precauție, de parcă ar fi avut în brațe un vas cu nitroglicerină, Brianna s-a tras spre marginea patului și s-a ridicat.

Probabil că ea voia să așeze copilul în leagăn, dar Roger a întins mâinile în mod instinctiv. Ea a ezitat doar o secundă, apoi s-a aplecat și i-a așezat copilul în brațe. Sânii ei atârnau plini și grei în umbra cămășii de noapte, iar când ea l-a atins ușor, Roger i-a simțit mirosul profund de mosc al corpului.

În ciuda micimii, copilul era surprinzător de greu și de îndesat. Era și uimitor de cald; mai cald decât trupul mamei lui.

Roger a luat cu precauție trupul micuț și l-a lipit de piept: fesele mici și rotunde încăpeau în palma lui. De fapt, nu era chiar chel. Avea un puf blond-roșcat pe tot capul. Urechi minuscule. Aproape transparente. Cea pe care o vedea era înroșită după ce stătuse apăsat de brațul mamei.

— Nu-ți poți da seama doar privindu-l.

Glasul Briannei l-a smuls din contemplare.

— Am încercat și eu.

Stătea în partea cealaltă a camerei, în fața unui sertar deschis. Lui Roger i s-a părut că vede o urmă de regret pe fața ei, dar umbrele erau prea adânci pentru a-și da seama.

— Nu asta voiam să văd.

A coborât copilul cu grijă în poală.

— Doar că… e prima oară când mă uit de aproape la fiul meu.

Cuvintele au sunat ciudat, oarecum aspre. Însă Brianna s-a relaxat puțin.

— Ei bine, ăsta este.

Din vocea ei a răzbătut o notă distinctă de mândrie care i-a pătruns în inimă, ceea ce l-a făcut să se uite mai atent. Pumnii mici erau strânși ca niște cochilii de melc. A ridicat unul și l-a mângâiat ușor cu degetul mare. Încet, ca o caracatiță care se deplasează, copilul a deschis pumnul suficient pentru ca Roger să își strecoare arătătorul în palma lui. Degetele s-au îndoit din reflex, strângându-l cu o putere uimitoare.

A auzit un foșnet ritmic în partea cealaltă a camerei și și-a dat seama că Brianna se pieptăna. Ar fi vrut să o urmărească, dar era prea fascinat ca să-și ia privirea de la copil.

Avea labele picioarelor ca ale unei broaște; late la degete, înguste la călcâi. A mângâiat una cu buricul degetului și a zâmbit când degetele s-au destins. Nu erau palmate.

Fiul meu, a gândit el, dar nu și-a dat seama ce simțea la acest gând. Îi va trebui ceva timp până să se obișnuiască.

Dar ar putea fi, a venit următorul gând. Nu doar copilul Briannei, iubit de dragul ei, ci carne din carnea lui și sânge din sângele lui. Acest gând era și mai străin. A încercat să îl alunge din minte, dar el revenea mereu. Împreunarea aceea din întuneric, acel amestec dulce-amărui de durere și bucurie – el declanșase asta?

Nu voise, dar spera din suflet că așa era.

Copilul era îmbrăcat cu ceva lung, făcut dintr-un material alb,

străveziu; l-a ridicat și s-a uitat la scutecul care a alunecat și la ovalul perfect al buricului mititel de deasupra. Îmboldit de curiozitate, nu s-a gândit să întrebe, ci a prins marginea scutecului cu un deget și l-a tras în jos.

— Ți-am spus că e întreg.

Brianna apăruse lângă el.

— Mda, e unde trebuie, a recunoscut Roger cu îndoială în glas. Dar nu e... cam mic?

Ea a râs.

— O să crească, l-a asigurat ea. Cred că o să mai treacă ceva vreme până să aibă nevoie de el.

Propriul lui penis, care se înmuiase între picioare, a zvâcnit ușor la acea aluzie.

— Pot să-l iau?

Brianna a întins mâinile spre copil, dar el a clătinat din cap și l-a ridicat din nou.

— Încă nu.

Mirosea a lapte și a ceva ușor dulceag. Ceva nedefinit, un miros pe care Roger nu-l mai întâlnise.

— Apă de bebeluș, așa numește mama mirosul.

S-a așezat pe pat și a zâmbit slab.

— Mama spune că e un mecanism protector natural; unul dintre lucrurile folosite de bebeluși pentru a-i împiedica pe părinți să îi ucidă.

— Să-l ucizi? Dar e un copil dulce, a protestat Roger.

Brianna a ridicat ironic o sprânceană.

— N-ai trăit aproape de diavolul ăsta mic în ultima lună. Asta e prima noapte după trei săptămâni în care nu are colici. Dacă n-ar fi fost al meu, l-aș fi dus pe coasta dealului.

Dacă n-ar fi fost al meu. Certitudinea era recompensa unei mame, a presupus el. Ea va ști întotdeauna – știuse întotdeauna. A rămas surprins o clipă și a invidiat-o.

Copilul s-a mișcat și a scos un sunet din gât. Înainte de a mai face altă mișcare, Brianna s-a ridicat, l-a luat în brațe și l-a bătut ușor pe spate. A urmat un râgâit slab și copilul s-a moleșit din nou.

Brianna l-a așezat pe burtă în leagăn, cu grijă, ca și cum am fi fost conectat la un baton de dinamită. În lumina focului din spatele ei, Roger i-a văzut conturul difuz al corpului prin pânza transparentă. Când s-a întors spre el, era pregătit.

— După ce ai aflat, puteai să te întorci. Ar fi fost timp.

El a privit-o în ochi, fără să-i permită să se uite în altă parte.

— Așadar, e rândul meu să întreb, nu? Ce te-a făcut să mă aștepți? Iubirea ori obligația?

— Amândouă, a răspuns ea privindu-l cu ochi întunecați. Niciuna, nici alta – nu puteam pleca fără tine.

Roger a inspirat adânc, simțind că mica îndoială cuibărită în stomac se topește.

— Atunci știi.

— Da.

Brianna a ridicat din umeri și i-a coborât, iar cămașa de noapte, largă, a ajuns pe podea, lăsând-o la fel de goală ca și el. Era roșu, pentru Dumnezeu! Mai mult decât roșu; auriu și chihlimbariu, ca fildeșul și cinabrul, și o dorea cu o ardoare care trecea dincolo de carne.

— Ai spus că mă iubești pe tot ce ai mai sfânt, a șoptit ea. Ce e sfânt pentru tine, Roger?

El s-a ridicat și a întins brațele spre ea, cu delicatețe și grijă. A strâns-o la piept și și-a adus aminte de cala fetidă de pe *Gloriana* și de femeia slabă și zdrențăroasă care mirosea a lapte și a mizerie. A foc și tobe și sânge, și de un orfan botezat cu numele tatălui care se sacrificase de spaima puterii iubirii.

— Tu, a spus Roger, cu gura adâncită în părul ei. El. Noi. Altceva nu există, înțelegi?

68. Fericire casnică

August 1770

Era o dimineață pașnică. Copilul dormise toată noaptea, lucru pentru care a primit laude din partea tuturor. Două găini se ouaseră în cotețul lor și nu cine știe pe unde, astfel că nu am fost silită să mă târâi prin desișurile de muri în căutarea lor.

Pâinea, crescută într-o moviliță perfectă și albă în vas, fusese frământată și modelată de Lizzie, apoi coaptă – noul cuptor olandez nu ne făcuse necazuri –, căpătând o frăgezime cafenie și delicată care umplea casa de mulțumire. Șunca aromată și carnea de curcan sfârâia plăcut pe grătar adăugându-și aromele

la mirosurile mai slabe de ierburi ude și de flori de vară ale dimineții, care pătrundeau pe fereastra deschisă.

Toate acele lucruri ajutau, dar atmosfera generală de bine se datora mai mult celor petrecute peste noapte decât evenimentelor din acea dimineață.

Fusese o noapte perfectă, scăldată în lumina lunii. Jamie stinsese lumânarea și se dusese să tragă zăvorul, însă rămăsese cu brațele proptite de cadrul ușii, privind spre vale.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebasem.

— Nimic, îmi răspunsese el încet. Vino să vezi.

Totul părea să plutească, lipsit de adâncime din cauza luminii bizare. În depărtare, curgerea cascadei părea înghețată, suspendată în aer. Însă vântul bătea spre noi și auzeam vuietul slab al tonelor de apă care cădeau.

Aerul nopții aducea parfum de iarbă și de apă, iar respirația pinilor și a molizilor cobora ca o adiere răcoroasă dinspre vârfurile munților. Tremuram doar în cămașă, așa că mă trăsesem mai aproape de Jamie ca să mă încălzesc. Poalele cămășii lui erau despicate pe lateral, deschise până spre talie. Îmi strecurasem mâna în despicătura aflată mai aproape de mine și îi prinsesem în palmă fesa rotundă și caldă. Mușchii i se încordaseră sub atingerea mea când s-a întors.

Nu se îndepărtase, doar făcuse un pas înapoi ca să-și poată trage cămașa peste cap. Rămăsese gol pe verandă și îmi întinsese mâna.

Părea poleit cu argint, lumina lunii îi contura corpul pe fundalul nopții. Îi vedeam fiecare părticică a corpului, de la degetele lungi de la picioare până la părul fluturând, limpede ca și tulpinile întunecate ale tufișurilor de muri de la capătul celălalt al curții. Însă, la fel ca ele, era lipsit de dimensiuni; putea fi la o lungime de braț sau la un kilometru depărtare.

Lăsasem cămașa să îmi cadă de pe umeri, abandonând-o grămadă lângă ușă, și îl luasem de mână. Fără să scoatem nicio vorbă, plutisem prin iarbă, merseserăm cu picioarele ude și cu pielea răcorită prin pădure, ne întorseserăm unul către căldura celuilalt și ajunseserăm în aerul pustiu de dincolo de culme.

Ne treziserăm în întunericul de după apusul lunii, cu frunze și rămurele lipite de piele, mușcați de insecte și înțepeniți de frig. Nu ne spuseserăm niciun cuvânt, dar râseserăm și ne împleticiserăm ca și cum am fi fost beți, împiedicându-ne de

rădăcini și de pietre, dar ne ajutaserăm unul pe celălalt prin pădurea întunecată și ne duseserăm la culcare, ca să mai prindem o oră de somn înainte de ivirea zorilor.

M-am aplecat peste umărul lui și i-am pus în față un bol cu terci de ovăz, oprindu-mă doar ca să îi culeg o frunză de stejar din păr. Am pus-o pe masă, alături de bol.

A întors capul și, cu un zâmbet tainic în ochi, m-a prins de mână și mi-a sărutat-o ușor. Mi-a dat drumul și s-a întors la porridge. I-am atins ceafa și am văzut cum zâmbetul îi cuprinde toată fața.

Zâmbind și eu, am ridicat privirea și am văzut-o pe Brianna urmărindu-ne. Un colț al gurii i s-a arcuit și ochii i-au sclipit în semn de înțelegere. Apoi am văzut că și-a întors privirea spre Roger, care mânca terci cu un aer absent, uitându-se atent la ea.

Imaginea fericirii casnice a fost întreruptă de răgetele puternice ale lui Clarence, care anunța sosirea unui vizitator. M-am gândit că îmi lipsea Rollo, care se ducea la ușă să vadă, dar măcar Clarence nu sărea pe vizitatori ca să-i doboare la pământ și nici nu-i fugărea prin toată curtea.

Vizitatorul era Duncan Innes, care venise cu o invitație.

— Mătușa ta te întreabă dacă te vei duce la Adunarea de la Mount Helicon din toamna asta. A spus că acum doi ani ți-ai dat cuvântul că vei merge.

Jamie a împins spre Duncan farfuria cu ouă.

— Nu mă gândisem la asta, a spus el, încruntându-se. Avem al naibii de multe de făcut și vreau să am acoperiș deasupra capului până la prima ninsoare.

A făcut semn în sus cu bărbia, arătând spre stinghiile și crengile care ne protejau temporar de capriciile vremii.

— O să vină un preot de la Baltimore, a spus Duncan, având grijă să nu se uite spre Roger și Brianna. Domnișoara Jo se gândește că poate dorești să botezi copilul.

— Oh, a făcut Jamie și, strângând gânditor din buze, s-a rezemat de spătar. Da, e o idee. Probabil că vom merge, Duncan.

— Asta-i bine, mătușa ta va fi încântată.

Duncan părea să se sufoce și l-am văzut cum începe să se înroșească. Jamie a mijit ochii și a împins o cană cu cidru spre el.

— Ți-a rămas ceva în gât, omule?

— Ă… nu.

Toți s-au oprit din mâncat, urmărind fascinați transformarea de pe fața lui. Până când a reușit să rostească următoarele cuvinte, chipul i-a devenit purpuriu.

— Să… vreau să-ți cer consimțământul, *an fhearr Mac Dubh*, privind căsătoria doamnei Jocasta Cameron cu… cu…

— Cu cine? a întrebat Jamie și colțul gurii i-a zvâcnit. Cu guvernatorul coloniei?

— Cu mine!

Duncan a înșfăcat cana cu cidru și și-a îngropat fața în ea cu ușurarea unui om care, în pragul înecului, vede un colac de salvare lângă el.

Jamie a izbucnit în râs, ceea ce nu părea să atenueze prea mult stânjeneala lui Duncan.

— Consimțământul meu? Duncan, nu crezi că mătușa mea are o anumită vârstă? Sau tu, fiindcă veni vorba?

Duncan respira mai ușor, dar nuanța stacojie a obrajilor încă nu pălise.

— Așa am socotit că e firesc, a spus el oarecum înțepat. Pentru că îi ești cea mai apropiată rudă de sânge.

Și-a înghițit nodul din gât și a ridicat din umeri.

— Și… nu mi se pare chiar cinstit, *Mac Dubh*, să iau ceea ce ar putea fi al tău.

Jamie a zâmbit și a clătinat din cap.

— Duncan, nu am nicio pretenție față de proprietatea mătușii mele și nu am primit-o când a vrut să mi-o ofere. Vă căsătoriți la Adunare? Atunci spune-i că vom merge și vom dansa la nuntă.

69. Jeremiah

Octombrie 1770

Roger călărea alături de Claire și de Fergus, aproape de căruța cu coviltir. Cum nu credea că Brianna putea mâna pe caii vehiculului în care se afla nepotul lui, Jamie a insistat să ia frâiele, avându-le pe Lizzie și pe Marsali în spate, iar pe Brianna alături de el, pe capră.

Din șa, Roger a surprins frânturi din discuțiile care se purtau

încă de la sosirea lui.

— John, asta e sigur, tocmai spunea Brianna, privind încruntată către fiul ei, care i se vâra energic sub șal. Dar nu știu dacă ăsta ar trebui să fie primul lui nume. Și, dacă da, n-ar trebui să fie mai curând Ian? Asta înseamnă John în gaelică și aș vrea să-l botez așa, dar ar fi derutant, mai ales că există unchiul Ian și Ian, nu?

— Cum niciunul dintre ei nu se află aici, nu cred că s-ar crea confuzie, a intervenit Marsali, uitându-se spre spinarea tatălui ei vitreg. Nu ziceai că vrei și unul dintre numele tatălui tău?

— Da, dar care dintre ele? a întrebat Brianna întorcându-se spre Marsali. Nu James, pentru că sigur ar fi derutant. Și nu-mi prea place numele de Malcolm. Va fi deja MacKenzie, desigur, așa că…

A surprins privirea lui Roger și i-a zâmbit.

— Ce zici de Jeremiah?

— John Jeremiah Alexander Fraser MacKenzie? a spus Marsali, încruntându-se, rostind numele ca și cum le-ar fi degustat.

— Chiar îmi place Jeremiah, a intervenit Claire. E din Vechiul Testament. Roger, e și unul dintre numele tale, nu?

I-a zâmbit și a îndemnat calul să se apropie de căruță, apoi s-a aplecat spre Brianna.

— Pe de altă parte, dacă Jeremiah pare prea pompos, îi putem spune Jemmy. Ori va semăna prea mult cu Jamie?

Roger a simțit un mic fior pe spinare când și-a adus aminte de alt copil, a cărui mamă îi spusese Jemmy – un copil al cărui tată era blond, cu ochi la fel de verzi că ai lui.

A așteptat până când Brianna s-a întors să caute un scutec curat în sacul ei, lăsând-o pe Lizzie să țină copilul, care se agita. Apoi a îndemnat calul cu genunchii, apropiindu-se de iapa lui Claire.

— Mai ții minte? a întrebat el cu glas scăzut. Când ai venit în vizită cu Brianna, la Inverness, mi-ai verificat genealogia.

— Și? a întrebat Claire și l-a privit ridicând din sprâncene.

— A trecut ceva timp și probabil că oricum nu ai fi băgat de seamă.

Roger a ezitat, dar trebuia să afle, asta dacă acel lucru putea fi aflat.

— Ai arătat locul din arborele familiei mele în care s-a făcut substituirea; în care copilul lui Geillis Duncan cu Dougal a fost

adoptat în locul altui copil care murise și i s-a dat numele lui.

— William Buccleigh MacKenzie, a spus ea fără șovăială și a zâmbit văzându-i privire surprinsă. Am verificat îndelung acea genealogie, a adăugat ea sec. Cred că ți-aș putea spune toate numele de acolo.

El a inspirat profund, simțind un fior de neliniște pe ceafă.

— Poți? Mă întrebam dacă știi numele soției celui schimbat – bunica mea din urmă cu șase generații. Numele ei nu apărea în arborele meu genealogic, ci doar cel al lui William Buccleigh.

Claire s-a gândit strângând concentrată din buze, iar genele moi au coborât peste ochii ei aurii.

— Da, a răspuns într-un târziu și s-a uitat la el. Morag. Numele ei era Morag Gunn. De ce?

Roger s-a mulțumit să clatine din cap, prea tulburat ca să răspundă. A aruncat o privire spre Brianna; copilul stătea în poala ei pe jumătate adormit, iar scutecul umed se afla pe capră alături de ea – și și-a adus aminte de pielea netedă și umedă, dar și de pânza udă a băiețelului numit Jemmy.

— Și numele fiului lor a fost Jeremiah, a spus el în cele din urmă, atât de încet, încât Claire a trebuit să se aplece spre el pentru a auzi.

— Da.

L-a urmărit curioasă, apoi a întors capul pentru a se uita spre drumul întortocheat din fața lor, care dispărea între niște pini întunecați.

— Am întrebat-o pe Geillis, a spus brusc Claire. Am întrebat-o de ce. De ce putem face asta.

— Și ai primit răspuns?

Roger s-a uitat lung la un tăun de pe încheietura mâinii fără să îl vadă.

— A spus… „Pentru a schimba lucrurile”.

Claire i-a zâmbit, iar colțurile gurii i s-au arcuit ironic.

— Nu știu dacă ăsta este sau nu un răspuns.

70. Adunarea

Trecuseră aproape treizeci de ani de la ultima mea prezență la o Adunare; cea de la Leoch, atunci când clanul MacKenzie

depusese jurământul. Colum MacKenzie era mort, la fel și fratele lui, Dougal – precum și restul clanului. Leoch era în ruine, și în Scoția nu se vor mai organiza Adunări.

Însă aici erau tartane și cimpoaie, și rămășițe ale scoțienilor din Highlands, la fel de feroce în mândria lor, care locuiau printre noii munți pe care îi socoteau ai lor. Neamurile MacNeill și Campbell, Buchanan și Lindsey, MacLeod și MacDonald; familii, sclavi și slujitori, oameni sub contract și proprietari.

În timp ce mă uitam după Jamie în agitația și îmbulzeala din zecile de tabere, am zărit o siluetă înaltă și cunoscută, care mergea cu pași mari prin mulțime. M-am ridicat în picioare și, strigându-l pe nume, am fluturat mâna.

— Myers! Domnule Myers!

John Quincy Myers m-a văzut și, zâmbind, și-a croit drum în susul pantei, către tabăra noastră.

— Doamnă Claire! a exclamat el, scoțându-și respingătoarea pălărie și aplecându-se spre mâna mea cu obișnuita lui curtoazie. Sunt de-a dreptul încântat să vă văd.

— Sentimentul este reciproc, l-am asigurat eu, zâmbindu-i. Nu mă așteptam să te întâlnesc aici.

— De obicei, vreau să vin la Adunare, a spus el, îndreptându-se de spate și zâmbindu-mi de sus. Dacă reușesc să cobor la vreme din munți. E un loc bun ca să vând blănuri și orice alte lucrușoare de care vreau să scap. Fiindcă vorbim de asta…

S-a apucat să scotocească metodic prin desaga mare din piele.

— Domnule Myers, ai fost departe în nord?

— Da, sigur că da, doamnă Claire. Până la jumătatea râului Mohawk, în locul numit Castelul de Sus.

— La Mohawk?

Inima a început să-mi bată mai iute.

— Mda.

A scos ceva din desagă, s-a uitat la obiect printre gene, l-a pus la loc și a continuat să scotocească.

— Doamnă Claire, imaginați-vă uimirea mea când m-am oprit într-un sat Mohawk dinspre sud și am văzut un chip cunoscut.

— Ian! L-ai văzut pe Ian? E bine?

Eram atât de emoționată, că l-am prins de braț.

— Da, fără îndoială, m-a asigurat el. Frumos băiat, cu toate că am rămas surprins să îl văd ca un războinic, cu fața negricioasă,

încât l-aș fi putut confunda cu oricine dacă el nu m-ar fi strigat pe nume.

Descoperind în cele din urmă ceea ce căuta, mi-a întins un pachețel înfășurat în piele subțire și legat cu o fâșie de piele de căprioară, având înfiptă prin nod o pană de ciocănitoare.

— Doamnă, mi-a încredințat asta ca să v-o dau dumneavoastră sau soțului. A zâmbit cu amabilitate. Îmi închipui că vreți să citiți totul de îndată, așa că ne vom revedea ceva mai târziu, doamnă Claire.

A făcut o plecăciune foarte politicoasă, după care i-a strigat ceva unei cunoștințe care tocmai trecea prin dreptul nostru.

N-aș fi vrut să citesc misiva fără să-l aștept pe Jamie. Din fericire, el a apărut câteva clipe mai târziu. Biletul era scris pe pagina albă a unei cărți, cu o cerneală deschisă la culoare făcută din tanin de stejar, dar care putea fi citită. Începea cu *Ian salutat avunculus Jacobus*[35], iar pe fața lui Jamie a apărut un zâmbet larg.

> *Ave*! *Cum amintirea lecțiilor de latină mă vlăguiește*, *trebuie să trec la engleză simplă*, *pe care mi-o amintesc mai bine*. *Unchiule*, *sunt bine*.
>
> *Și fericit – te rog să mă crezi pe cuvânt*. *M-am căsătorit după obiceiul celor din tribul Mohawk și trăiesc în casa soției mele*. *O mai ții minte pe Emily*, *care știa atât de bine să sculpteze*. *Rollo a zămislit o sumedenie de căței*; *satul e plin de pui de lup*. *Nu pot crede că voi fi la fel de prolific*, *dar sper că îi vei scrie mamei mele că îmi doresc să nu aibă chiar atât de mulți nepoți încât să nu bage în seamă apariția încă unuia*. *Nașterea va fi în primăvară*; *vă voi trimite vorbă despre asta imediat ce voi putea*. *Între timp*, *ți-aș rămâne îndatorat dacă aduci vorba despre mine la Lallybroch*, *River Run și Fraser's Ridge*. *Toată dragostea mea pentru mătușa Claire*, *verișoara Brianna*, *dar mai ales pentru tine*. *Iubitorul tău nepot*, *Ian Murray*. Vale, avunculus.

Jamie a clipit o dată sau de două ori și, împăturind cu grijă foaia, a vârât-o în tașca de la brâu.

---

[35] Ian îl salută pe unchiul său Iacob. (în lat. în orig.).

— Se scrie *avunculе*, prostănacule, a zis el încet. Salutul trebuie să fie la cazul vocativ.

•

Seara, privind spre focurile presărate peste tot, aș fi putut spune că toate familiile scoțiene dintre Philadelphia și Charleston veniseră acolo – și totuși multe altele au sosit în dimineața următoare, și tot veneau.

A doua zi, în timp ce eu, Lizzie și Brianna comparam copiii cu cele două fiice ale lui Farquard Campbell, Jamie și-a croit drum printr-un grup de femei și copii, cu un zâmbet larg.

— Domnișoară Lizzie, a spus el. Am o mică surpriză pentru tine. Fergus!

La fel de zâmbitor, Fergus a apărut din spatele unei căruțe cu coviltir, însoțit de un bărbat slăbuț, cu parul blond și subțire, bătut de vânt.

— Tăticule! a strigat Lizzie și s-a aruncat în brațele lui.

Prefăcându-se uimit, Jamie și-a vârât un deget într-o ureche și l-a răsucit.

— Nu cred că am mai auzit-o până acum făcând atâta zgomot, a zis el.

Mi-a zâmbit și mi-a întins două bucăți de hârtie; la origine, făcuseră parte dintr-un document, dar acesta fusese rupt cu grijă, astfel încât marginea zimțată a unei părți se potrivea cu cealaltă.

— Ăsta e actul de îndatorare prin contract al domnului Wemyss, a spus el. Deocamdată păstrează-l, englezoaico; o să-i dăm foc pe rug în seara asta.

Apoi a dispărut în mulțime, chemat de un strigăt de *Mac Dubh*, care a venit din partea cealaltă a luminișului.

•

Până în cea de-a treia zi a Adunării, aflasem atât de multe știri, bârfe și alte lucruri, încât urechile îmi țiuiau de câte auzisem în gaelică. Cei care nu vorbeau, cântau; Roger se simțea în largul lui, umblând prin mulțime și ascultând. Răgușise de atâta cântat; stătuse treaz mai toată noaptea dinainte, folosind o chitară de împrumut și cântând în fața unei mulțimi încântate, în vreme ce Brianna stătuse ghemuită la picioarele lui, părând mulțumită.

— Cântă bine? m-a întrebat Jamie în șoaptă, uitându-se la prezumtivul lui ginere.

— E mai bun decât îți închipui, l-am asigurat eu.

El a ridicat o sprânceană și a făcut un semn din umeri, după care s-a aplecat să ridice copilul din brațele mele.

— Mda, te cred pe cuvânt. Sunt de părere că eu și micul Ruaidh ne vom duce să facem o partidă de zaruri.

— Te duci să joci zaruri cu un bebeluș în brațe?

— Sigur, a răspuns el și mi-a zâmbit. Nu e chiar atât de mic ca să nu învețe o meserie cinstită în caz că nu poate cânta pentru a-și câștiga pâinea ca tatăl lui.

•

— Când faci terci de napi suedezi, ai grijă să îi fierbi odată cu napii obișnuiți. Apoi să păstrezi lichidul și să-l dai copiilor; poți bea și tu – te ajută să ai lapte.

Maisri Buchanan și-a strâns cel mai mic copil la piept și a dat din cap cu un aer solemn, în semn că a reținut sfatul meu. Nu i-am putut convinge pe toți imigranții proaspăt sosiți să mănânce verdețuri proaspete sau să își hrănească familiile cu ele, dar din când în când am găsit prilejul de a introduce pe furiș vitamina C în alimentația lor obișnuită – care consta în cea mai mare parte din terci de ovăz și vânat.

Încercasem un tertip: îl pusesem pe Jamie să mănânce sub privirile tuturor o farfurie întreagă de roșii tăiate felii, în speranța că, văzând asta, temerile imigranților față de acea legumă vor dispărea. Nu reușisem; cei mai mulți îl priviseră cu o teamă pe jumătate superstițioasă și mi se dăduse de înțeles că Jamie putea supraviețui chiar dacă mânca lucruri care ar fi ucis pe loc o persoană normală.

Am terminat cu Maisri și am primit-o pe următoarea pacientă a clinicii mele improvizate, o femeie cu două fetițe care aveau o eczemă, pe care am socotit-o la început o altă dovadă a deficienței nutriționale, dar care, din fericire, s-a dovedit a fi cauzată de contactul cu iedera otrăvitoare.

Am observat un freamăt în rândul mulțimii, așa că m-am oprit din treabă și m-am întors să văd cine sosise. Razele soarelui erau reflectate de ceva metalic aflat în apropierea luminișului, iar Jamie nu a fost singurul care a dus mâna spre armă sau pumnal.

Veneau în marș, dar sunetul tobelor era înfundat, auzindu-se doar un *poc-poc* produs de lovirea bețelor pentru ca oamenii să țină ritmul. Cu muschete având țevile îndreptate spre cer și cu

săbii late legănându-se ca niște cozi de scorpion, oamenii au ieșit doi câte doi dintr-un crâng, în mici explozii de stacojiu, purtând kilturi verzi care foșneau în jurul genunchilor.

Patru, șase, opt, zece... am numărat în tăcere, la fel ca toți ceilalți. Erau patruzeci și mărșăluiau privind fix înainte. Purtau căciuli din blană de urs și nu se uitau nici în stânga, nici în dreapta, înaintau fără să scoată alte sunete decât cele de tobă și de pași.

În cealaltă parte a luminișului l-am văzut pe MacNeill de Barra ridicându-se de pe scaun și luând poziția de drepți; în jurul lui s-a născut o agitație subtilă, iar oamenii lui au venit lângă el. Nu a fost nevoie să privesc în jur pentru a simți același lucru întâmplându-se în spatele meu. Mai curând am simțit decât am văzut mișcări asemănătoare de grupare la poalele muntelui, fiecare grup stând cu un ochi spre intruși și cu altul la căpetenia lor, așteptând instrucțiuni.

M-am uitat după Brianna și am tresărit surprinsă când am descoperit-o în spatele meu, cu copilul în brațe, urmărind atentă scena peste umărul meu.

— Cine sunt? a întrebat ea încet și am auzit ecoul întrebării trecând prin mulțime ca un val peste apă.

— Un regiment Highland, am răspuns.

— Asta văd și eu, a replicat ea cu acreală. Prieteni sau dușmani?

Evident, asta era întrebarea – erau acolo ca scoțieni sau ca soldați? Nu am găsit răspuns nici eu și nici alții, judecând după mișcările și murmurele din mulțime. Existau incidente între soldații care veneau să disperseze grupurile turbulente. Dar nu era cazul cu o astfel de adunare, care nu avea scop politic.

Însă într-o vreme, simpla prezență a unui număr de scoțieni într-un loc reprezenta o declarație politică, și mulți dintre cei prezenți acolo își aminteau. Murmurele în gaelică s-au amplificat, șuierate și vehemente, un oftat care ocolea muntele ca un vânt înaintea furtunii.

Patruzeci de soldați care veneau pe drum, înarmați cu puști și cu săbii. La Adunare erau două sute de scoțieni, majoritatea înarmați, mulți dintre ei având acolo sclavi și servitori. Dar aveau și soții și copii.

M-am gândit la zilele de după Culloden și, fără să privesc în jur, i-am spus Briannei:

— Dacă se întâmplă ceva – orice –, duci copilul pe munte.

Roger a apărut brusc în fața mea, concentrându-și privirea asupra soldaților. Nu s-a uitat la Jamie, dar s-a mișcat în tăcere, astfel încât amândoi s-au așezat, umăr la umăr, ca un zid în fața noastră. În întregul luminiș se întâmpla același lucru: femeile nu s-au clintit, dar bărbații s-au așezat în fața lor. Cine ar fi pătruns în luminiș ar fi crezut că femeile se topiseră, devenind invizibile, lăsând o falangă implacabilă de scoțieni care priveau în vale.

Apoi, din adăpostul copacilor au apărut doi bărbați călare; un ofițer cu aghiotantul alături și cu drapelul regimentului fluturând. Dând pinteni cailor, cei doi au trecut pe lângă coloana de soldați și au pătruns în mulțime. L-am văzut pe aghiotant aplecându-se în șa pentru a pune o întrebare, iar ofițerul a întors capul spre noi pentru confirmarea răspunsului.

Ofițerul a strigat un ordin, iar soldații au rămas pe loc, cu picioarele depărtate și muschetele sprijinite de pământ. Ofițerul și-a întors calul spre mulțime, înaintând printre oameni care, șovăitori, s-au dat la o parte din calea lui.

S-a îndreptat spre noi; încă de departe, i-am văzut ochii ațintiți asupra lui Jamie, care ieșea în evidență prin statură și părul strălucitor și roșcat ca frunzele de arțar.

Omul a oprit calul în fața noastră și și-a scos coiful cu pană. A alunecat din șa, a făcut doi pași spre Jamie și l-a salutat ceremonios. Era scund, dar robust, avea în jur de treizeci de ani, iar ochii negri îi străluceau la fel de puternic ca și apărătoarea din metal de la gât. Ajuns mai aproape, am văzut ceea ce îmi scăpase mai devreme, o bucată de metal prinsă pe umărul tunicii roșii; o broșă deformată dintr-un metal poleit.

— Numele meu este Airchie Hayes, a rostit el în scoțiană, privindu-l fix pe Jamie, cu ochii plini de speranță. Mi s-a spus că l-ați cunoscut pe tata.

71. Închiderea cercului

— Vreau să-ți spun ceva, a zis Roger.

Așteptase câtva timp ca să îl prindă singur pe Jamie Fraser. Acesta era foarte solicitat; toți doreau să stea de vorbă cu el. Însă în acel moment rămăsese singur și stătea pe un buștean

prăbușit unde îi primea pe vizitatori. A ridicat ochii spre Roger și a înălțat din sprâncene, apoi i-a făcut semn din cap spre buștean.

Roger s-a așezat. Avea copilul cu el; Brianna și Lizzie pregăteau cina, iar Claire plecase în vizită la familia Cameron de Isle Fleur, al cărei foc ardea în apropiere. Aerul nopții era încărcat de mirosul fumului de lemn, nu de turbă, dar judecând după multe alte lucruri, te-i fi putut crede în Scoția, a socotit Roger.

Privirea lui Jamie a căzut pe creștetul micuțului Jemmy, acoperit cu un puf arămiu care strălucea în lumina focului. Jamie a întins brațele, iar Roger, după o scurtă ezitare, i-a dat copilul care dormea.

— *Balach Boidheach*, a murmurat Jamie, când copilul s-a agitat. Gata, e bine.

S-a uitat la Roger.

— Spuneai că vrei să-mi vorbești.

Roger a încuviințat din cap.

— Da, dar nu în numele meu. Aș zice că e un mesaj care trebuie transmis altcuiva.

Jamie a ridicat întrebător o sprânceană, un gest care lui Roger i-a amintit atât de mult de Brianna, încât a simțit o tresărire lăuntrică. Pentru a nu se da de gol, a tușit.

— Eu… ăă… când Brianna a trecut prin pietrele de la Craigh na Dun, am fost silit să aștept câteva săptămâni până să o pot urma.

— Da?

Jamie era precaut, ca întotdeauna când se aducea vorba despre cercurile de piatră.

— M-am dus la Inverness, a continuat Roger, cu ochii ațintiți asupra socrului său. Am stat în casa în care a locuit tata și mi-am petrecut timpul făcând ordine în hârtiile lui; păstrase toate scrisorile și tot felul de nimicuri.

Întrebându-se încotro ducea discuția, Jamie a dat din cap, prea politicos pentru a-l întrerupe pe Roger.

— Am găsit o scrisoare.

Simțind că inima îi bubuie în piept, Roger a inspirat adânc.

— Am memorat-o, considerând că, dacă o voi găsi pe Claire, îi voi spune despre ea. Dar când am găsit-o – a ridicat din umeri –, nu am mai fost atât de sigur dacă să-i spun ei sau Briannei.

— Și mă întrebi pe mine dacă e cazul să le spui?

Jamie a ridicat din sprâncene mirat.

— Probabil. Dar, gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că scrisoarea te-ar putea interesa mai mult pe tine decât pe ele.

Acum, când avea prilejul, Roger a descoperit că nutrea o oarecare simpatie față de Fraser.

— Știi că tata a fost preot, da? Scrisoarea i-a fost trimisă lui. Presupun că a fost scrisă sub pecetea confesiunii, dar cred că moartea a anulat această pecete.

A inspirat puternic și a închis ochii, văzând literele negre și înclinate pe pagină, înșirate ordonat. O citise de mai bine de o sută de ori, astfel că reținuse fiecare cuvânt.

Dragă Reg,

Am ceva probleme cu inima. *În afară de Claire*, *adică* (*spuse el cu ironie*). *Doctorul zice că aș mai putea trăi ani*, *cu îngrijiri*, *și sper că așa este*, *dar există totuși și o altă posibilitate*. *Măicuțele de la școala Briannei obișnuiau să-i sperie de moarte pe copii despre soarta cumplită care îi paște pe păcătoșii care mor fără să se confeseze și fără să fie iertați*; *al naibii să fiu* (*dacă-mi scuzi exprimarea*) *dacă mă tem de ce va fi după moarte – dacă va fi ceva*. *Însă*, *încă o dată – există și altă posibilitate*, *nu*?

Nu am ce-i spune preotului din parohia mea, *din motive evidente*. *Mă îndoiesc că ar vedea vreun păcat în confesiunea mea*, *chiar dacă nu ar pune mâna pe telefon discret ca să ceară ajutorul vreunui psihiatru*.

Dar tu ești preot, *Reg*, *chiar dacă nu catolic – și*, *lucru și mai important*, *îmi ești prieten*. *Nu e nevoie să-mi răspunzi*, *pentru că nu cred că e posibil un răspuns*. *Dar mă poți asculta*. *Una dintre marile tale calități e ascultatul*. *Ți-am mai spus asta vreodată*?

Trag de timp, *deși nu știu de ce o fac*. *Mai bine să trec la subiect*.

Ții minte serviciul pe care ți l-am cerut în urmă cu câțiva ani – legat de pietrele funerare de la St Kilda? *Ca un prieten bun ce ești*, *nu m-ai întrebat niciodată*, *dar a sosit momentul să îți spun de ce*.

Doar Domnul știe de ce bătrânul Jack Randall cel Negru a fost lăsat pe un deal din Scoția în loc să fie dus acasă în Sussex pentru a fi înmormântat. Probabil că nimănui nu i-a păsat îndeajuns ca să îl aducă acasă. E trist când te gândești; sper să nu fi fost vorba de asta.

Dar așa stau lucrurile. Dacă pe Bree ar interesa-o istoria ei – istoria mea ar căuta și l-ar găsi acolo, locul mormântului este menționat în documentele de familie. De aceea te-am rugat să pui cealaltă piatră funerară în apropiere. Va ieși în evidență – toate celelalte pietre din cimitir se degradează odată cu scurgerea vremii.

Claire o va duce cândva în Scoția, de asta sunt sigur. Dacă se va duce la St Kilda, o va vedea – nimeni nu se duce într-un cimitir vechi fără să privească pietrele funerare. Dacă se va mira, dacă va vrea să vadă mai mult – dacă o întreabă pe Claire – ei bine, atât de departe sunt pregătit să merg. Eu am făcut gestul și las în seama sorții ce se va întâmpla după ce voi dispărea.

Știi toate balivernele spuse de Claire când s-a întors. Am făcut tot ce am putut ca să îi scot acele lucruri din minte, dar nu a cedat niciun milimetru; Dumnezeule, ce femeie încăpățânată!

Probabil că nu vei crede asta, dar ultima oară când te-am vizitat, am închiriat o mașină și m-am dus la acel deal blestemat – Craigh na Dun. Ți-am povestit despre vrăjitoarele care dansau în cerc, cu puțin timp înainte să dispară Claire. Având acea imagine bizară în minte și stând acolo între pietre, în lumina timpurie a zorilor, aproape că am crezut-o. Am atins o piatră. Desigur, nu s-a întâmplat nimic.

Și totuși. Am căutat. L-am căutat pe acel bărbat – pe Fraser. Și probabil că l-am găsit. Mai precis, am găsit un bărbat cu acel nume, și ceea ce am putut deduce privind legăturile lui se potrivea cu ceea ce îmi povestise Claire despre el. Indiferent că ea spunea adevărul sau împletea anumite halucinații cu experiența reală… ei bine, acel bărbat a existat, sunt

sigur de asta!

Nu sunt convins că mă crezi, dar am stat acolo cu mâna pe nenorocita aia de piatră și nu mi-am dorit decât să se deschidă, ca să ajung față în față cu James Fraser. Indiferent cine era și unde se afla, nu voiam decât să îl văd – și să îl ucid.

Nu l-am văzut – nu știu dacă există! – și totuși îl urăsc pe acest bărbat așa cum nu am urât pe nimeni altcineva. Dacă tot ce mi-a spus Claire și ce am descoperit e adevărat – înseamnă că i-am luat-o și am ținut-o lângă mine de-a lungul anilor printr-o minciună. Probabil că doar o minciună prin omisiune, dar tot minciună se cheamă. Puteam numi asta răzbunare, așa cred.

Preoții și poeții numesc răzbunarea o armă cu două tăișuri, iar celălalt tăiș este că nu voi ști niciodată – dacă îi ofeream lui Claire șansa de a alege, ar fi rămas alături de mine? Ori dacă îi spuneam că Jamie a supraviețuit luptei de la Culloden, ar fi plecat spre Scoția ca o săgeată din arc?

Nu cred că și-ar fi părăsit fiica. Sper să nu mă părăsească nici pe mine... dar... dacă aș fi avut vreo certitudine în această privință, jur că i-aș fi spus, dar n-am avut și acesta este adevărul.

Fraser – să îl blestem pentru că mi-a furat soția sau să îl binecuvântez pentru că mi-a dat o fiică? La asta mă gândesc, iar apoi mă opresc, îngrozit că dau crezare unei asemenea teorii absurde. Și totuși... Am cel mai bizar sentiment că îl cunosc pe acest James Fraser, aproape o amintire, ca și cum l-aș mai fi văzut undeva. Deși probabil că este doar rodul geloziei și al închipuirii – știu cum arată ticălosul ăsta, destul de bine, pentru că îi văd fața în chipul fiicei mele, zi de zi!

Însă asta este partea curioasă a situației – sentimentul de obligație. Nu doar față de Bree, deși cred că ea are dreptul să știe, dar mai târziu. Ți-am spus că l-am simțit pe ticălos? Partea ciudată este că el a rămas cu mine. Aproape că îl pot simți câteodată, privind peste umărul meu, aflându-se în cealaltă parte a camerei.

Până acum nu mă gândisem la un lucru – crezi că îl voi întâlni după un timp, dacă există așa ceva? E ciudat să te gândești la asta. Mă întreb dacă ne vom întâlni ca prieteni, lăsând în urma noastră păcatele cărnii? Ori vom sfârși mereu într-un iad celtic, cu mâinile prinse unul de gâtul celuilalt?

Am tratat-o rău pe Claire – sau bine, depinde de felul în care privești lucrurile. Nu voi intra în amănunte sordide, dar adevărul e că îmi pare rău.

Asta e, Reg. Ură, gelozie, minciună, furt, necredință, tot ce vrei. Nu a rămas prea mult în balanță pentru a salva iubirea. O iubesc – le iubesc. Femeile mele. Poate că nu e genul potrivit de iubire sau nu e de ajuns. Dar e tot ce am.

Totuși, nu voi muri nespovedit – și sunt încredințat că tu mă vei absolvi condiționat de păcate. Am crescut-o pe Bree în credința catolică, crezi că există vreo speranță, cât de cât, să se roage pentru mine?

— Bineînțeles, era semnată de Frank, a spus Roger.

— Bineînțeles, a repetat Jamie încet.

A rămas nemișcat, impasibil.

Roger nu a avut nevoie să îi privească fața; cunoștea destul de bine gândurile care treceau prin mintea celuilalt. Aceleași gânduri care îl chinuiseră în perioada dintre Beltane și Ajunul Miezului de Vară, în timp ce o căutase pe Brianna dincolo de ocean, în timpul captivității și, în cele din urmă, în cercul iadului alcătuit din rododendroni, ascultând cântecul pietrelor.

Dacă Frank Randall ar fi preferat să păstreze secretul celor aflate, nu ar fi așezat acea piatră la St Kilda – oare Claire ar fi aflat oricum adevărul? Poate da, poate nu. Dar imaginea acelui mormânt fals o determinase să îi spună fiicei ei povestea lui Jamie Fraser și să îl pună pe Roger pe calea descoperirii care îi adusese pe toți în acest loc și acest timp.

Acea piatră o trimisese pe Claire înapoi în brațele iubitului ei scoțian – și probabil la moarte în brațele lui. Asta i-o înapoiase pe fiica lui Frank Randall celuilalt tată și, în același timp, o condamnase să trăiască într-un timp care nu era al ei; dusese la nașterea unui băiat cu păr roșcat, care altfel nu ar fi existat – continuarea sângelui lui Jamie Fraser. Dobândă la datoria

neplătită? s-a întrebat Roger.

Și mai erau gândurile intime ale lui Roger, despre alt băiat care probabil nu ar fi existat, cu excepția acelei aluzii criptice din piatră, lăsată de Frank Randall de dragul iertării. Morag și William MacKenzie nu veniseră la Adunare. Roger nu știa dacă era cazul să fie dezamăgit sau ușurat.

În cele din urmă, Jamie Fraser s-a mișcat, dar a rămas cu ochii ațintiți asupra focului.

— Englezule, a spus el încet, iar asta era o invocație.

Roger a simțit cum i se înfioară părul de pe ceafă; i s-a părut că văzuse ceva mișcându-se în flăcări.

Jamie și-a desfăcut palmele, adăpostindu-l pe nepot. Avea o expresie absentă, iar flăcările aruncau scântei în părul și sprâncenele lui.

— Englezule, a spus el vorbind cu cel pe care îl vedea dincolo de flăcări. Mi-aș dori să ne întâlnim într-o bună zi. Și sper să nu se întâmple asta.

Cu mâinile lăsate moale pe genunchi, Roger a așteptat. Ochii lui Fraser erau adumbriți, iar fața îi era ascunsă de pâlpâirea focului care dansa. Într-un târziu, un fior i-a străbătut trupul masiv; a scuturat din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească gândurile, părând că abia în acele momente își dăduse seama că Roger era încă acolo.

— Să-i spun, a întrebat Roger. Lui Claire?

În ochii masivului scoțian din Highlands a apărut o expresie aprigă.

— I-ai spus Briannei?

— Încă nu, dar o voi face, a răspuns Roger și s-a uitat la Fraser cu aceeași expresie. Doar mi-e soție.

— Deocamdată.

— Pentru totdeauna, dacă va dori.

Fraser s-a uitat spre focul familiei Cameron. A văzut silueta zveltă a lui Claire, întunecată pe fundalul focului.

— I-am promis sinceritate, a zis în cele din urmă, foarte încet. Da, spune-i.

•

În cea de-a patra zi a Adunării, pantele muntelui erau înțesate de nou-veniți. Înainte de amurg, oamenii au început să aducă lemne, stivuindu-le în spațiul ars de la poalele muntelui. Fiecare familie avea focul său, dar acolo se făcea focul cel mare, în jurul

căruia se strângeau toți în fiecare noapte pentru a vedea cine mai sosise în cursul zilei.

La căderea întunericului, focurile au înflorit pe versantul muntelui, presărate printre adânciturile din stâncă și mici porțiuni nisipoase. O clipă, am avut o viziune a însemnului clanului MacKenzie – un „munte arzând” – și mi-am dat seama ce reprezenta. Nu un vulcan, așa cum crezusem. Nu, era imaginea unei Adunări ca aceea, focurile familiilor arzând în întuneric, un semnal pentru toți că întregul clan era prezent. Și, pentru prima oară, am înțeles mottoul care însoțea imaginea: *Luco non uro*. *Eu strălucesc*, *nu ard*.

Curând, focurile de pe versant au căpătat viață. Ici și colo, se vedeau flăcări mai mici în mișcare, semn că șeful fiecărei familii sau plantații aprindea o bucată de lemn de la focul său și cobora pentru a o adăuga la rugul mare de la poale. De pe locul nostru înalt, siluetele bărbaților apăreau mărunte și întunecate, profilându-se pe fundalul focului uriaș.

Până când Jamie a încheiat discuția cu Gerald Forbes și s-a ridicat, se prezentaseră douăzeci de familii. Mi-a dat copilul care, în ciuda vacarmului din jur, dormea dus și s-a aplecat pentru a aprinde o bucată de lemn de la focul nostru. De jos urcau strigătele, subțiri, dar ușor de deslușit în aerul limpede al toamnei.

— Neamul MacNeill din Barra este aici!

— Neamul Lachlan din Glen Linnhe este aici!

Apoi glasul lui Jamie a răsunat în aerul întunecat.

— Neamul Fraser de la Ridge este aici!

S-au auzit aplauzele scurte ale celor din jurul meu – încurajări și chiote scoase de arendașii care veniseră cu noi, așa cum făcuseră și susținătorii celorlalte căpetenii de clan.

Am rămas tăcută, bucurându-mă de senzația moliciunii și a greutății corpului mic din brațe. Dormea cu abandonul încrederii totale, cu gurița rozalie pe jumătate deschisă și cu respirația caldă și umedă pe sânul meu.

Jamie s-a întors mirosind a fum și a whisky și s-a așezat pe bușteanul din spatele meu. M-a prins de umeri și eu m-am aplecat pe spate, bucurându-mă când i-am simțit pieptul. Dincolo de foc, ținându-și capetele apropiate, Brianna și Roger discutau înfocați. Fețele lor străluceau în lumina focului, fiecare reflectând-o pe a celuilalt.

— Doar nu îi schimbă din nou numele, ce zici? m-a întrebat Jamie, încruntându-se ușor.

— Nu cred, am răspuns. Preoții se ocupă și de alte lucruri în afară de botezuri, să știi.

— Da?

— Am trecut de 3 septembrie, i-am explicat, înclinându-mi capul ca să îl privesc. Le-ai spus să aleagă până la data asta.

— Așa e.

Luna în creștere plutea jos pe cer, aruncând o lumină slabă pe fața lui. S-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

Apoi a coborât mâna și mi-a luat mâna liberă.

— Și tu vei alege? a întrebat încet.

Și-a deschis palma și am văzut sclipirea aurului.

— Îl vrei înapoi?

Am tăcut și l-am privit în ochi, căutând să-i zăresc îndoielile. N-am văzut niciuna, ci altceva; o așteptare, o curiozitate profundă legată de aș putea spune.

— Asta a fost demult, am șoptit eu.

— Da, demult, a repetat el. Sunt un bărbat gelos, dar nu și răzbunător. Te voi lua de la el, englezoaica mea, dar nu ți-l voi răpi.

A tăcut un moment și în lumina focului inelul din palma lui a scânteiat.

— A fost viața ta, nu?

Apoi a repetat întrebarea.

— Îl vrei înapoi?

Am ridicat mâna, iar el mi-a pus inelul pe deget, și am simțit metalul încălzit de trupul lui.

De la F. pentru C. cu dragoste. Întotdeauna.

— Ce-ai spus? am întrebat.

El murmurase ceva în gaelică, dar prea încet ca să aud cuvintele.

— Am spus: „Mergi în pace”. Nu vorbeam cu tine, englezoaico.

Dincolo de foc, am zărit o licărire roșie. Am aruncat o privire chiar la timp ca să-l văd pe Roger ducând mâna Briannei la buze. Prinzând lumina focului și a lunii, rubinul dăruit de Jamie a strălucit întunecat pe degetul ei.

— Văd că a ales, a rostit Jamie încet.

Brianna a zâmbit cu ochii țintă la Roger și s-a aplecat să îl

sărute. Apoi s-a ridicat, și-a scuturat nisipul de pe poale și s-a aplecat să ia o bucată de lemn din foc. S-a întors și i-a întins-o, vorbind cu glas destul de tare ca să auzim și noi, din partea cealaltă a focului.

— Du-te și anunță-i că neamul MacKenzie este aici, a spus ea.

DIANA GABALDON

TOBELE TOAMNEI

Volumul 2

virtual-project.eu

